

Giới thiệu Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi

Một truyện Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi của tác giả Phong Hòa Tấn Khởi dài hạn giữa hai con người khác giới đã chơi đùa với nhau từ lúc còn ba tuổi. Lúc ấy cô sáu tuổi còn anh chỉ mới ba tuổi, anh bị cô dọa sao cho phải gọi mình bằng chị.

Còn anh thì không chịu khuất phục trước cô. Khi cậu trai ấy lên mười bốn tuổi, lúc này cô mười bảy tuổi đang cầm trong tay một lá thư tình để tỏ lòng với anh chàng kia, không may cô bị cậu nhóc ấy giật lá thư và vứt vào thùng rác... Thời gian lặng lẽ trôi đi, cậu con trai ngày nào giờ đã trở thành một cậu thanh niên ở tuổi hai mươi hai.

Cô thì vẫn còn đang ế kể từ khi bị người tình cũ đá đi. Lúc này anh đã hiện rõ mình là một con sói, anh bắt cô và khống chế để có thể ăn thịt, anh ăn sạch hết của cô và lúc này một câu chuyện mới bắt đầu giữa hai người đã quen nhau từ thuở nhỏ bắt đầu !!!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đêm hỗn loạn

Đồng hồ chỉ 1 giờ sáng, Đường Kiều vừa treo máy vi tính, vừa húp mỳ ăn liền nóng hổi (đang chơi game).

Con chó nhà người đó cũng đã cắn cô hai cái, tổng cộng mất một trăm đồng tiền vàng, cô thật đau lòng. Hút hút lỗ mũi, Đường Kiều cắn răng nghiêng lại, trước lúc bị con chó đen nhỏ đó cắn, cô đã nhả xong một cây cỏ cuối cùng. Cô cực kỳ ghét nhất người khác trồng cỏ ở khu đất đỏ, trồng cỏ thì trồng cỏ đi, còn muốn nuôi chó. Aiz, những người này quả thật là Hoàng Thế Nhân tái thế, Chu Bái Bì sống lại.

Trộm của nhà phía Đông trả cho nhà phía Tây, đang lúc Đường Kiều trộm không biết trời đất thì chuông điện thoại di động chợt vang lên. Thuận tiện nói một tiếng, Đường Kiều cài nhạc chuông "Tiếng quý trong đêm". Cho nên, khi chuông điện thoại di động vang lên thì Đường Kiều giật mình, thiếu chút nữa làm đổ mỳ ăn liền trên tay vào trong máy vi tính. Tay chân luống cuống nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại có tiếng ồn ào, Đường Kiều không nhận được nhủ nhủ mảy. Đám người trẻ tuổi hiện nay không thể có chút lịch sự nào sao?

"Chị Kiều, Chu Chú nhà chị uống say, chị nhanh qua đây đem người về đi"

Cô họ Đường, Chu Chú họ Chu có được hay không, lúc nào thì thành nhà cô rồi hả?

"Cậu là ai, ai là chị của cậu, Chu Chú là ai vậy?"

Cô không biết, không quen biết dù chỉ một người. Đáng tiếc, người đầu bên kia điện thoại hiển nhiên không hiểu lòng của cô.

"Chị Kiều, đừng đùa, Chu Chú ở đây làm ầm ĩ, tôi không thể chịu được".

Người nửa đêm canh ba gọi điện thoại cho Đường Kiều là Ngu Châu, Ngu Châu là ai? Ngu Châu là người phát ngôn của Chu Chú, hai người bọn họ chung một phe lớn lên. Chu Chú là ai? Chu Chú là một con sói con. Hắn gặm cô một hớp, cô đập hắn một cước vẫn tính là nhẹ, đến bây giờ miệng của cô còn sưng (chẳng lẽ không phải ăn mỳ ăn liền chứ?)

"Hắn làm ầm ĩ thì ầm ĩ, có quan hệ gì với tôi"

"Chị Kiều, xin chị làm ơn làm phúc, coi như tôi van xin chị, tôi đây cũng sắp bị hắn đập nát rồi."

Giống như là phối hợp với lời nói của Ngu Châu, trong điện thoại truyền đến một loạt tiếng bịch bịch, bình bình to lớn, sau đó là tiếng kêu gào của Ngu Châu, dường như có tiếng kêu rên của ai không thể nghe được. Nghe động tĩnh này, đoán chừng bị đập không ít.

"Cậu tùy tiện tìm cho hắn một chỗ nằm xuống, không phải xong chuyện sao? Chờ sáng sớm ngày mai hắn tỉnh lại, sẽ tự về nhà thôi"

Người lớn như thế rồi, còn phải đi nhận người, cô không đủ khả năng lo cho người này.

"Chị Kiều, không phải là chị không biết, Chu Chú nhà chị, hắn cứ như vậy đuổi người sao? Hôm nay cũng không biết hắn bị cái gì kích thích, bắt người rồi đánh người, mặt của tôi cũng bị hắn đánh vỡ ra rồi"

Xem ra không nể mặt thần, mặt mày bị vỡ chẳng khác nào giải phẫu. Đường Kiều âm thầm liếc mắt, đối với đồng chí Ngu Châu gặp thâm, không đồng tình một chút xíu nào.

Đường Kiều vừa nói điện thoại, vừa trộm món ăn của vài người bạn tốt, nhìn đồ vật tràn đầy nhà kho, đêm hôm khuya khoắc, bị người quấy rầy rất buồn bực, cuối cùng hờ hững một chút.

"Chị Kiều, tôi van xin chị, chị cũng không thể thấy chết mà không cứu, ai cũng biết, cho dù người nào ở trước mặt Chu đại thiếu gia nói cũng không được, hần chỉ nghe lời cô một mình chị, xin chị hãy tha cho tôi đi, hôm nào tôi mời chị ăn cơm, không được sao?"

Phi!

Tôi cũng không phải là mẹ hần, tại sao hần nghe lời tôi. Lại nói, lời của cô tốt sao? Chuyện như vậy Đường Kiều cũng không nghĩ đến.

"Chị Kiều của tôi, chẳng lẽ còn thiếu chị bữa cơm sao?"

Đường Kiều không sợ hãi, chậm rãi mở miệng, lại nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến một loạt tiếng bịch bịch, bình bình, thậm chí quá nhỏ. Ai bảo đồng chí Ngu Châu hần không có việc gì, lại đem Chu Chú nhà cô phá cho hư, Chu Chú nhà cô lúc đầu cỡ nào là một thiếu niên chính trực a, nhìn lại, mấy năm này đã biến thành cái dạng gì. Được rồi, cô thừa nhận, thật ra, lúc còn bé Chu Chú hay bày ra khuôn mặt nhát nhá, nhưng khi còn bé, hần cũng không dám găm miệng cô a, nếu hần dám găm miệng cô, cô sẽ đánh cho hần răng rơi đầy đất.

"Ngu Châu, cậu nói điện thoại với ai, nhanh qua đây uống rượu với tôi, uống."

Tiếng của con sói con nào đó thông qua ống nói, truyền vào lỗ tai Đường Kiều, Đường Kiều có chút cắn răng nghiêng lợi, con bà nó, đêm hôm khuya khoác, không để cho cô ngừng nghĩ, ăn uống sáng khoái đúng không?.

"Đại Thiếu Gia, tôi đang gọi điện thoại cho chị Kiều, nói cho cô ấy đến đón cậu có được không?"

"Chị Kiều? Ai là chị Kiều?"

Lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên đầu kia điện thoại, Đường Kiều thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, dù thế nào đi nữa, tôi chính là chị Kiều của cậu.

"Đường Kiều, Đường Kiều, biết không?"

"A, cậu nói Kiều Kiều a, không cho cậu gọi cô ấy là chị, không cho"

Cậu phải gọi cô ấy là chị dâu, Chu Chú trợn mắt giận dữ nhìn lên, Ngu Châu lập tức nhận lỗi, mặt của cậu ta đến giờ vẫn còn rất đau, cậu ta cũng không dám chọc giận Chu Chú vào lúc này.

"Được, được, được, không gọi chị, không gọi chị"

Ngu Châu một tay cầm điện thoại, một tay đẩy Chu Chú, không để cho hần phá hư cuộc trò chuyện của mình.

"Chị Kiều, còn đang nghe không?"

"Đang nghe"

Nghe hai kẻ điên, nói linh tinh đấy.

"Phiếu giảm giá 500.000 ngàn tiền mặt"

È hèm? Cô cũng không phải là cái loại người ham món lợi nhỏ, tiện nghi.

"Lại thêm thẻ vàng nam quốc"

"Được, tôi tới liền".

Cúp điện thoại, Đường Kiều đem cây cải cuối cùng đẹp xong, lại hút xong ly mỹ ăn liền cuối cùng, nhìn thời gian trong máy vi tính một chút, đồng hồ cũng đã hai giờ rồi.

Bọn họ vẫn thật là không phải a, đã thế này, muốn một cô gái như cô chạy tới quán bar đón người, chẳng lẽ không sợ cô xảy ra chuyện gì? Xã hội bây giờ rối loạn, động một chút là nghe được phụ nữ đảng hoàng bị chuyện gì đó, mặc dù cô không phải là rất xinh đẹp, nhưng ít ra cũng được tính là phụ nữ đảng hoàng a.

Hẹn tắt máy vi tính, nắm cái chìa khóa, ví tiền, Đường Kiều chuẩn bị đi nhận người.

Đội đi tới cửa, Đường Kiều lại lộn ngược lại phòng khách, mò lên áo khoác len trên ghế sa lon, mặc dù sắc đẹp của cô chưa ra hình dáng gì, nhưng
. . . Ít nhất cũng là phụ nữ.

Thành phố S là một thành thị sống về đêm rất phong phú, Đường Kiều vẫn cảm thấy cuộc sống của mình ở thành thị này, có chút lãng phí tài nguyên.

Đường Kiều đi xuống lầu, đi ra chung cư, ở cửa chung cư, tiện tay ngoắc ngoắc, một chiếc taxi liền dừng ở bên cạnh cô.

"Sur phụ, quán bar rồi, phải nhanh lên một chút"

Một lát nữa, cô còn phải trở về trộm món ăn đấy.

"Cô em, chồng cô em ở đó uống say sao?"

Tài xế taxi đem băng hiệu xe đè xuống, vừa lái xe, vừa phun một câu như vậy. Đường Kiều thiếu chút nữa bị những lời này của hắn làm cho nghẹn chết.

"Sur phụ, tôi đi chơi mà?"

Cô em, bộ dạng của cô có điểm nào nhìn giống như cô em? Mặc dù biểu hiện trên khuôn mặt của cô có chút hung ác, nhưng cô còn là một cô gái chưa chồng có được hay không, mặc dù đã hai mươi lăm tuổi, nhưng dù sao vẫn chưa trở thành phụ nữ có chồng, được hay không.

"À? Ngược lại, lần đầu lại mang dép và áo khoác đi quán bar chơi sao?"

Tài xế taxi lắc đầu một cái, không kiểm điểm mắt của mình kém cỏi, mà là có chút buồn bực, lúc nào thì quán bar biến thành chợ bán thức ăn rồi.

"Hắc hắc, nói giỡn với anh đấy, tôi đi đón đưa em"

Đường Kiều nhìn trên chân mình, cười gượng hai tiếng, trời tối, ánh mắt của người tài xế thật đúng là tốt a.

"Aiz, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không nhìn nhầm, nhìn cô một cái cũng biết là một cô gái tốt"

Mặc dù lời nói rất hay, nhưng Đường Kiều nghe xong, một chút cũng không vui vẻ trở lại, dạo này, có ai nguyện ý làm một cô em sao? Người ta phải làm hồ ly tinh a, hồ ly tinh!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đêm, rất hỗn loạn

"Cô em, có muốn tôi chờ các người hay không?"

"Không cần, không cần"

Vẫy tay một cái, Đường Kiều mang dép kê lách cách, hấp tấp đi vào quán bar, thành phố này không lo lắng không gọi được taxi, cho dù rất muộn.

Quen với việc mò tới quán bar, Đường Kiều nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy bóng dáng của Chu Chú và Ngu Châu.

"Chị Kiều, chị tới rồi"

Bartender ở quầy bar chào hỏi cô. Đường Kiều hơi lúng túng, mấy đứa nhỏ nơi này, cũng rất có lễ phép, mỗi lần nhìn thấy cô, đều bắt chước theo Ngu Châu gọi cô bằng chị Kiều, nhưng trong bọn họ, có vài người rõ ràng còn lớn hơn so với cô có được hay không, nói thí dụ như người pha rượu này.

"Ừ, bọn họ đâu rồi?"

"Chu thiếu và Ngu tổng đang ở phòng nghỉ ngơi đấy"

"Vậy được, anh bận rộn, tôi tự đi lên tìm bọn hắn"

Cái phòng nghỉ ngơi này tự nhiên là phòng nghỉ ngơi của Ngu Châu, phòng nghỉ ngơi của Ngu Châu, dĩ nhiên Đường Kiều cũng biết.

Khi Đường Kiều đẩy cửa phòng ra thì chuyện thứ nhất chính là hối hận mình không có gõ cửa.

Lúc này, Chu Chú đang móc trên cánh tay của Ngu Châu, cố gắng với tới chai rượu Ngu Châu đang giơ lên cao, hai người đang lén phéng, giống như tứ chi dây dưa. Bàn về chiều cao, Chu Chú cao hơn Ngu Châu một chút, nhưng có lẽ là vì say rượu, cái chai rượu kia, trước sau, Chu Chú cũng không với tới.

"Chị Kiều, chị tới rồi, đừng đứng đó, nhanh qua đây giúp một tay"

Đuôi mắt Ngu Châu nhìn thấy Đường Kiều đang đứng ở cửa, lập tức giống như nhìn thấy cứu tinh.

Ngu Châu gọi một tiếng chị Kiều này, không gọi được Đường Kiều đi tới, ngược lại làm cho Chu Chú tỉnh táo không ít.

"Kiều Kiều?"

Chu Chú buông Ngu Châu ra, còn thuận thế đẩy một cái, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng, Ngu Châu cứ như vậy bị hất đẩy một cái lao đảo, thiếu chút nữa lộn đầu cắm xuống đất.

"Kiều Kiều, cô tới rồi, hi hi"

Chu Chú một bước, ba uốn éo, đi đến trước mặt Đường Kiều, lúc này Chu Chú hoàn toàn mất đi khí phách Công Tử Ca thường ngày, cười như kẻ ngốc, móng vuốt không nhịn được sờ về phía bàn tay nhỏ bé của Đường Kiều.

"Cười ngây ngô cái gì?"

Đường Kiều tát một cái, đem móng vuốt lúng ta lúng túng của hắn, chụp được.

Một cái chụp này là không nhẹ, vốn nước da của Chu Chú trắng nõn, mu bàn tay lập tức đỏ lên.

Không lớn lên được sao? Đường Kiều khó chịu, nói thầm trong lòng.

"Kiều Kiều."

Miệng của Chu đại công tử nhếch lên, có chút tì khuất, đem móng vuốt để xuống, bộ dáng kia, Ngu Châu ở một bên nhìn thấy muốn buồn nôn.

Lúc này đánh hắn ngã nhào, giống như con sói phát điên, tại sao lại biến thành chó rồi?

Nhìn lại Đường Kiều một chút, có vẻ bình tĩnh hơn so với hắn.

"Giời a, bây giờ cùng tôi về nhà"

Mặc dù Đường Kiều vẫn không muốn thừa nhận Chu đại công tử là của cô, nhưng có một chút cô không thể không thừa nhận, đó chính là chỗ ở hiện tại của Đường Kiều, là nhà của Chu thiếu gia hắn. Về phần tại sao, nguyên do trong đó, Đường Kiều có chút không dám nhớ lại. Aiz, sau lưng một cô gái thất bại đều có hơn một chuyện mẹ ơi, nhà cô không chỉ có một người mẹ nhiều chuyện, còn có bà ngoại nhiều chuyện, ông ngoại nhiều chuyện, bà cô nhiều chuyện.

"A, chúng ta về nhà"

Lần này Chu Chú quang minh chính đại dắt tay Đường Kiều, sau đó đi ra ngoài, Đường Kiều không tiếng động quay đầu lại hỏi Ngu Châu vẫn còn chưa có tỉnh hồn lại: Không phải cậu nói hắn say sao?

Bộ dạng hắn có chỗ nào là người say, mặc dù bước không phải rất vững, nhưng không còn té ngã, hơn nữa còn biết chính xác vị trí cửa ở đâu.

Gương mặt Ngu Châu đau khổ, hắn nào có biết a, rõ ràng Chu Chú say nha. Xong rồi, hắn đắc tội với chị Kiều rồi. Đắc tội với chị Kiều, còn không bằng bây giờ trực tiếp đắc tội với Chu Chú, hắn chết chắc rồi, đắc tội với Chu Chú cùng lắm là bị sửa chữa, đắc tội với Đường Kiều, không chừng sẽ bị cô len lén dùng chiêu gì đó ngáng chân hắn đấy.

Đường Kiều để mặc cho Chu Chú một đường dắt cô đi tới cửa quán bar, lập tức có một chiếc taxi tiến lên dừng ở trước mặt bọn họ, đúng vậy, vẫn là người tài xế vừa rồi nói rất muốn chờ cô.

Đường Kiều mở cửa xe, đem Chu Chú nhét vào, mình cũng ngồi xuống.

"Cô em, đây là em trai của cô em sao?"

"Ừ"

Đường Kiều nhẹ giọng ừ một tiếng, mặc dù cô vẫn khẳng khẳng nói Chu Chú là em của cô, chẳng qua, sau khi Chu Chú găm cô, quan hệ này cô vẫn cảm thấy kỳ cục, cũng khó chịu.

"Vóc dáng em trai cô em cũng thật đẹp trai, có chút không giống cô em lắm"

Cô em? đừng tổn hại người như vậy. Về mặt Đường Kiều tới đi, trong đầu thoáng qua vô số tài xế taxi bị giết, bị chôn cất.

Một bên, Chu Chú cũng không vui vẻ.

"Ai là em trai cô ấy a, anh mới em trai cô ấy, cả nhà anh đều là em trai cô ấy"

Tài xế Taxi kinh ngạc, xe run lên, dù vậy cũng không có xảy ra chuyện gì.

"Sur phụ, anh lái vững một chút, hắn uống say rồi, anh chớ để ý"

"Không có. Không có chuyện gì."

"Tôi không phải em trai cô ấy"

Chu Chú vẫn đang kháng nghị, hiển nhiên đối với tài xế taxi cực kỳ khó chịu.

"Dạ dạ dạ, cậu không phải là em trai của cô ấy"

Đường Kiều lung tung qua loa, hẳn thật sự là em trai cô, cô sớm cho một cái tát đập chết hẳn.

Hơn hai giờ sáng a, hăng hái trộm món ăn đã xong, hiện tại có thể vậy khôn chết cô. Cô buồn ngủ, về nhà ngủ.

Sau khi được xoa dịu, Chu Chú an phận rất nhiều, đầu đặt trên bả vai Đường Kiều, mắt y như sói, sáng lấp lánh nhìn gò má Đường Kiều. Cái này vào lúc bình thường, Đường Kiều tuyệt đối sẽ một cái tát vỡ xuống, nhưng lúc này Đường Kiều hiển nhiên cũng mất tinh thần, cũng mặc kệ hẳn đi. Người tài xế taxi từ trong kính chiếu hậu nhìn hai người một cái, Đường Kiều nhìn về phía kính chiếu hậu tròn trắng mắt, tài xế taxi giật mình một cái, xe thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Thật vất vả đến nơi, bỏ hai người xuống, tài xế taxi lập tức lái xe chạy như bay. Buồn bán buổi tối, thật khó làm a, đều là lấy mạng ra đùa.

Đường Kiều vừa quay đầu lại, Chu Chú lại ngã trên mặt đất không đi.

Ai nói hẳn không có say đây?

"Cậu cùng tôi về nhà, hay một mình tôi về nhà, cậu ở lại chỗ này?"

Đường Kiều nghiêm mặt hỏi, hơn nửa đêm, cô cũng không có sức ở chỗ này cùng hẳn giày vò, cũng không có tâm tình đó.

Chu Chú vẫn không động dậy, trên gương mặt đẹp trai rõ ràng mất hứng. Đường Kiều nhắc chân làm bộ muốn đi, Chu Chú lập tức đứng dậy, "Kiều Kiều, cô chờ tôi một chút"

Chạy chậm hai bước, Chu Chú đuổi theo Đường Kiều, kéo tay Đường Kiều, nói chuẩn xác là Đường Kiều kéo Chu Chú, hai người cùng đi vào chung cư, sau đó lên lầu, trở về nhà, đóng cửa, mở đèn.

"Chính mình tự đi tắm, sau đó ngủ đi"

Nói xong Đường Kiều liền đem Chu Chú ném ở phòng khách, mình đi vào phòng ngủ, không hề có một chút tự giác muốn chăm sóc người bạn say rượu.

Chu Chú chớp mắt mấy cái, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng, một lát sau, xê dịch chân, không đi vào phòng tắm mà đi vào phòng ngủ của Đường Kiều.

Tiếp theo, lúc hơn hai giờ sáng, nghe được một tiếng thét lên.

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhịn, là đau

Theo một tiếng thét lên, đôi tay Đường Kiều vốn đã vén lên quần áo, nhanh chóng để xuống.

"Cậu vào trong phòng tôi làm cái gì?"

Cặp mắt Đường Kiều bốc lửa, cô quyết định, nếu như hẳn không cho cô một lý do tốt, không cần biết tối hôm nay hẳn uống bao nhiêu, cô cũng tuyệt đối sẽ làm cho hẳn ói ra không còn một mống.

"Tắm, ngủ"

Chu Chú trả lời rất dứt khoát, sau đó rất dứt khoát, vừa cởi quần áo, vừa đi vào phòng tắm trong phòng của Đường Kiều.

Được rồi, lý do này rất đầy đủ, Đường Kiều kinh ngạc nhìn động tác làm rất liền mạch của Chu Chú, lập tức bùng lên giận dữ.

"Cậu muốn tắm, muốn ngủ, trở về phòng của cậu đi, cậu vào trong phòng tôi làm gì."

Phịch một tiếng, tiếng nói của Đường Kiều bị ngăn cản bên ngoài, cô. Nhịn!

Nếu cậu ta thích gian phòng này như vậy, cô tặng cho cậu ta là được, vì vậy, Đường Kiều ôm áo ngủ, cầm giặc đi ra khỏi gian phòng của mình, sau đó đi vào phòng sát vách phòng Chu Chú.

Sau khi thay xong áo ngủ, Đường Kiều liền hướng trên giường ngã xuống chuẩn bị ngủ, nói chuẩn xác, là ngã xuống trên giường Chu Chú chuẩn bị ngủ.

Đường Kiều nằm chôn nửa mặt trong gối, mơ mơ màng màng suy nghĩ, thật sự là kỳ quái, rõ ràng cái chăn của cô và cái chăn Chu Chú đều là dùng cùng một nhãn hiệu bột giặt để giặt, tại sao mùi vị nghe ra hoàn toàn khác nhau vậy? Nhưng lại không thể nói được khác nhau ở chỗ nào. Đại khái thật sự một mùi, chỉ chốc lát Đường Kiều cũng đã từ mơ màng tiến vào ngủ sâu.

Cũng không biết ngủ bao lâu, cảm giác bên cạnh có người nằm xuống, trong nháy mắt, Đường Kiều lại từ ngủ sâu chuyển thành ngủ mơ màng, trong lòng giằng giằng nghĩ có nên tỉnh lại hay không, có phải có quỷ áp giường hay không, nhưng thật sự là mệt quá không có cách nào, đối với chuyện tỉnh lại, cô không thể ra sức. Một lát sau, sức nặng bên cạnh từ từ chuyển tới trên người của cô, Đường Kiều nhắm mắt lại sắp khóc, cô quả nhiên bị quỷ áp giường.

Đường Kiều cứ như vậy bị "Quỷ" đè ép ngủ một đêm, một đêm cũng mơ thấy đầu của mình cách đầu người khác, mặt của mình dán vào mặt người khác.

Một buổi tối thật là rung động lòng người.

Ngày thứ hai là Chủ nhật, Đường Kiều đang không ngừng bị chứng quỷ đè, trong râm rì tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, từ từ phát hiện có cái gì không đúng. Đường Kiều cô, vào giờ phút này, đang bị người lấy tư thế cực kỳ thân mật, từ phía sau lưng ôm vào trong ngực, dưới cổ, mặt hoành một cánh tay, ngang hông hoành một cánh tay, bên cổ còn một cái đầu bù xù.

Đường Kiều nắm quyền, cắn răng nghiêng lợi. Nếu không phải là quá máu tanh, cô thật rất muốn đem cánh tay và đầu trên người biến chỉ còn là cánh tay và đầu.

Quá đáng hơn chính là, lúc này, cái đầu bù xù bên cổ của cô còn cọ cọ, đây là hành động cỡ nào. Không biết xấu hổ a.

Đường Kiều cảm giác mình không thể nhịn được nữa, cũng không muốn nhịn nữa.

Cùi chỏ vừa dùng sức, bên tai Đường Kiều liền nghe một tiếng kêu rên.

"Kiều Kiều, chào buổi sáng"

Chu Chú đáng thương, sau khi say rượu bị Đường Kiều thúc một cái cùi chỏ đánh tỉnh, tinh thần có vẻ không phải quá tốt, thân thể giật giật, nhưng không tỉnh thức dậy, tay đặt ở bên hông Đường Kiều vẫn không sợ chết, nắm thật chặt.

"Chu Chú, đem móng vuốt của cậu lấy ra!"

Đường Kiều cảm thấy, sáng sớm cắn răng thật sự là một chuyện rất hao tổn tinh thần.

"Ngủ tiếp một chút đi, hả?"

Chỉ sợ Chu đại thiếu gia hần còn chưa tỉnh đi?

"Trước khi cậu ngủ lần nữa, tôi nghĩ cậu nên giải thích một chút đây là xảy ra chuyện gì?"

Không phải cô cũng đã đem phòng của cô tặng cho hần rồi sao? Tại sao lại chạy tới trên giường cô?

"Giải thích cái gì?"

Chu Chú lâu bầu, hiển nhiên đối với chuyện sáng sớm Đường Kiều tức giận, có chút không quan tâm.

"Tại sao cậu lại ở trên giường tôi?"

Đường Kiều quay người lại, đối mặt với Chu Chú.

Chu Chú mở mắt nhìn Đường Kiều trước mắt, mới vừa rõ ràng là cái ót nhưng bây giờ là mặt, không có giải thích gì chuyện trên giường, ngược lại vui vẻ.

"Kiều Kiều, mặt của cô rất tròn bóng"

Chu Chú cười híp mắt nói, không biết là bởi vì nguyên nhân còn say rượu hay mới vừa tỉnh ngủ, giọng nói Chu Chú có chút trầm thấp, trầm thấp rất kêu gọi. tương phản với Đường Kiều, ngược lại, trên mặt của hần vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tóc có chút rối loạn, tóc rối đè ở khuôn mặt dễ nhìn như

vậy, cũng không có chút nào đột ngột. Nếu như hắn không nói ra câu nói kia, Đường Kiều sẽ có cảm giác hắn vẫn còn là đứa bé mười mấy năm trước. Đáng tiếc.

Tron bóng em gái cậu chứ tron bóng!

"Nói, tại sao cậu ở trên giường tôi?"

Nếu không nói, đừng trách cô không khách khí, cô tuyệt đối sẽ không để cho hắn tốt hơn.

"Kiều Kiều, giường này rõ ràng là của tôi"

“ ”

Dạ, không sai, hắn nói rất đúng, cái giường này là của hắn, không riêng gì cái giường này, ngay cả phòng này đều là hắn. Hắn nói một chút cũng không sai.

Đường Kiều cực hận nét mặt chơi xỏ lá của Chu Chú, Chu đại thiếu gia hắn, gia thế hiển hách, hai mươi mấy năm qua vẫn thuận buồm xuôi gió, bình thường bên cạnh đều có một nhóm người đi theo, chính hắn ở trước mặt người ngoài cũng không cầu thả nói cười, ai mà biết bí mật của hắn sẽ là bộ dạng vô lại này. Mà Đường Kiều, tuyệt đối không thích đối đãi đặc biệt như vậy.

Con bà nó, hắn không thể đối đãi với cô, giống như đối đãi người khác sao, làm cho cô cút xéo rất xa sao?

Cô quyết định không cần nói nhiều lời vô ích với hắn làm gì nữa, cô không thể vì hắn mà phá đi tâm trạng tốt đẹp trong ngày chủ nhật. Cho nên, Đường Kiều quyết định, rời giường trước, đi đến nơi không nhìn thấy Chu Chú, nhắm mắt làm ngơ.

Đường Kiều từ trên giường bò dậy, đứng trên giường vẫn không quên đá một cước vào lòng ngực của Chu Chú, sau đó nhanh chóng xuống giường, đứng nơi an toàn, cách xa xa chiếc giường. Năng lực công kích của Chu Chú, cô đã nhìn thấy, không bị thương cũng bị tàn tật, tối hôm qua thì có một tên xui xẻo mặt mày hốc hác rồi, cô tuyệt đối sẽ không làm người thứ hai.

Có vẻ Chu Chú bình tĩnh hơn Đường Kiều, không có phản ứng gì đặc biệt, xoa xoa lòng ngực bị đau, lật người, sau đó nhắm mắt lại, không biết xấu hổ mở miệng.

"Kiều Kiều, tôi muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc"

"Không có trứng muối"

Đường Kiều không chút nghĩ ngợi từ chối, tại sao, cô cũng không phải là mẹ của hắn.

"Vậy thì cháo thịt nạc"

Chu Chú lùi lại, tiếp tục cầu xin.

"Không có thịt nạc"

"Vậy thì cháo trắng"

Chu Chú lui, cầu xin tiếp.

"Không có cháo trắng"

Đường Kiều cắn răng hung dữ nói.

"Kiều Kiều, đừng quên, mẹ của cô, bà ngoại, ông ngoại của cô, bà cô của cô. Bọn họ, cũng bảo cô chăm sóc cho tôi"

Chu Chú mở mắt, vô cùng ủy khuất nói.

Đường Kiều nắm quả đấm, cố gắng thuyết phục mình không chấp nhận với đứa trẻ "Cậu cũng đừng quên, bọn họ cũng nói, hai chúng ta chăm sóc lẫn nhau"

"Đúng vậy a, tôi chăm sóc giấc ngủ cho cô, cô chăm sóc tôi ăn cơm"

Chu Chú kéo kéo gối đầu, đáng vẻ đương nhiên là một chuyện rất công bằng.

"Cậu chăm sóc giấc ngủ của tôi lúc nào?"

Nếu như hắn nói không xong, cô thật không chắc chắn, mình có thể nhịn được không phé hắn không?.

"Tôi ngày hôm qua a"

Chu Chú bới bới tóc, nhướn mày nhìn Đường Kiều, bộ dáng tại sao cô lại quên ngay vậy.

Đường Kiều cảm thấy, hẳn thật rất cần ăn đòn. Cô thật không thể tiếp tục ở lại trong phòng, cô cần tỉnh táo một chút.

Phịch một tiếng, cửa phòng ngủ của Chu Chú rung lên, nằm vùi ở trong chăn muốn tiếp tục ngủ bù lại, Chu Chú cũng run lên.

Ba Chu nói, phụ nữ là con hổ. Lời này là không sai, ngay cả Kiều Kiều của hắn, đó cũng là một con hổ a.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhịn, là thương

Sau khi Đường Kiều tắm xong, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn lấy một chút gạo bỏ vào chén, đổ nước vào trong nồi, sau đó bật bếp gas nấu.

Trong lúc này, cô luôn suy nghĩ một chuyện, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra đáp án, cô dùng mấy chục giây thời gian, nhanh chóng ở trên đỉnh Thiên Nhai phát một cái thiệp, thiệp viết như sau: "Tình đây, người ngủ ở bên cạnh bạn không phải là chồng bạn, ngoại trừ sau khi có chút tức giận, nhưng vẫn tâm cam tình nguyện rồi giường nấu cho hắn một nồi cháo nhỏ" Suy nghĩ một chút, Đường Kiều cảm thấy dùng câu này quá uất ức, vì vậy, suy nghĩ lại, ở phía sau thêm vào PS. PS: hắn nói muốn ăn cháo.

Phát xong cái thiệp, Đường Kiều lại chui vào phòng bếp, cắt một đoạn ngắn hành tây, hai quả trứng muối, không có thịt nạc, sau đó cầm cái chén nhỏ đựng gạo, chờ nước sôi lên, đổ vào trong nồi.

Sau khi chuẩn bị xong, Đường Kiều trở lại trước máy vi tính, mở tấm thiệp một chút, chỉ mới mấy phút, phía dưới đã trả về trên trăm bình luận rồi, lần đầu tiên Đường Kiều cảm giác mình nổi tiếng.

"Theo đánh giá, bất kể là thân thể hay tâm lý, Lâu chủ đã bị trật đường rây, Lâu chủ cố gắng làm cho đường rây này thay đổi một chút nữa đi"

Đây là bình luận đầu tiên trong thiệp của cô, sau đó phía sau là một loạt cùng ý kiến.

Theo cô thống kê, bình luận phía sau, có 99/108 người sự thực cho rằng cô nên nghiêm túc xác định lại đường rây của mình. Còn lại 1% người không nhìn ra lập trường, chỉ trả về hai chữ, đó chính là: bỏ đi.

Vì vậy, cô buồn rầu, vô cùng buồn rầu, ngửa đầu 45 độ cũng không đủ phát tiết hết nỗi buồn rầu của cô.

Đang yên lành, tại sao cô lại bị trật đường rây? Rõ ràng cô vẫn chờ đợi đoàn tàu, còn chưa xuất trạm đâu, tại sao lại bị trật đường rây? Cái này quả thật làm cho lá gan cô đứt từng đoạn.

Vì vậy, Đường Kiều tay run run chuẩn bị phát tiếp một cái thiệp tương đối có chiều sâu.

"Nhà ta có hai tấm chăn, một cái là chăn bông, một cái khác, cũng là chăn bông"

Chẳng qua, không có ai biết, lúc này tâm tình của Đường Kiều giống như bị táo bón.

Một hot girl cho cô bình luận: "Trong nhà Lâu chủ có ba người, một người ở trên giường, hai người kia cũng ở trên giường"

Ngay tức khắc, Đường Kiều rơi lệ. Không chỉ rơi lệ, cô còn muốn cời trường chạy trốn.

Cô cảm thấy, làm người phải khiêm tốn, không có chuyện gì làm, đi phát thiệp làm gì.

Lúc Đường Kiều đang rối rắm, trên bếp truyền đến tiếng ừng ực, Đường Kiều đành phải ném thiệp xuống, đi nấu cháo cho Chu đại thiếu gia. Từ trước bàn máy vi tính, chạy vội tới phòng bếp chỉ trong mấy giây, Đường Kiều cảm giác mình giống như từ một thế giới này, tiến vào một thế giới khác.

Nếu như nói mới vừa ngồi trước máy vi tính là một cô gái thanh xuân, thì lúc này, ở trước bếp, đang cầm muống lớn khuấy cháo, cô chính là một cô gái thanh xuân bị khổ ép.

Sau khi Đường Kiều nấu xong cháo, đã hơn 10 giờ sáng, hoàn hảo là Chủ nhật, cũng chỉ có Chủ nhật, Đường Kiều mới thoải mái để mặc cho mình ngủ muộn như vậy, còn vào máy tính trộm món ăn. Cho tới khi Ngu Châu có cơ hội dùng, bình thường hơn 10 giờ tối, cô đều tắt máy, đây là lần duy nhất trễ như thế còn chưa có tắt máy, lại bị hắn bắt được. Thật là vô cùng oán giận.

Chu Chú còn chưa dậy, Đường Kiều tắt bếp, múc cho mình một chén nhỏ. Thật ra cô không thích ăn cháo, nhưng mỗi lần Chu Chú ăn, cô sẽ cùng ăn một chút. Mọi người đều nói cháo tốt cho bao tử, nhưng Đường Kiều vẫn không thích, cô thích com tẻ, cái loại đó chắc bụng, làm cho cô có cảm giác

an toàn.

Đường Kiều đang cầm cháo trở lại trước bàn máy vi tính, đã chẳng muốn xem thiệp nữa, phía dưới góc phải có con chim cánh cụt nhỏ đang nhấp nháy.

Đường Kiều mở ra, cũng là bạn học cũ khoe hình đám cưới. Hít sâu một hơi, hiển nhiên Đường Kiều vẫn chưa thích ứng loại kích thích này, mỗi lần đi group bạn học, mọi người không phải thảo luận bạn trai, ông chồng, hay thảo luận về con cái. Còn cô đến nay cũng không tìm được một người bạn trai làm cho cô có chút lúng túng không thôi. Cho nên, đã thật lâu cô không đi group bạn học, ngay cả QQ cũng đổi sang chế độ ẩn, nhưng vẫn không thể tránh được các bạn học hằng máu kích thích.

Đường Kiều vốn tính nghĩa một cái rồi thôi, kết quả tin tức phát tới, "Đẹp chứ?"

Vì vậy, cô không thể không cẩn thận xem từ đầu tới đuôi, sau đó từ trong đó chọn ra một tấm hình, cô cảm thấy cũng tạm được.

"Tấm này thật xinh đẹp"

Xem ra cô ấy sẽ nói nhiều a, mình cũng không có khen ngợi cô ấy quá đáng như vậy.

"Tấm nào cũng rất đẹp có phải không?"

Ách, cái muỗng nhỏ Đường Kiều cầm trên tay mất thăng bằng rơi vào trong chén, cháo văng lên đánh trúng mu bàn tay, Đường Kiều kêu lên một tiếng đau đớn không thôi.

Không để ý tới đau đớn trên tay, Đường Kiều lập tức chân chó, đổi lời nói, "Đúng vậy, đều rất xinh đẹp a, thật hâm mộ".

Em gái cô, hình đám cưới rất giỏi sao, rõ ràng chụp không chút nào đẹp mắt, rõ ràng trang điểm giống như geisha Nhật Bản, rõ ràng giống như ngọn hải đăng, rõ ràng người đàn ông đó bụng bự mặc tây trang cũng không che dấu được.

Chỗ nào dễ nhìn? Chỗ nào dễ nhìn? Hà?

Ai nói trong tình yêu, phụ nữ đều mù quáng, cô gái chụp hình đám cưới này mới là người mù, người điếc!

"Hâm mộ thì mau tìm một người đi, cô nhìn lại mình đi cô cũng 25 rồi, trên lớp chúng ta, phần đông bạn học cũng đã kết hôn, không có kết hôn cũng có bạn trai cố định chuẩn bị kết hôn, cô xem cô đi, đến bây giờ, ngay cả bạn trai cũng không có một người."

Lại tới, lại tới.

Mỗi khi vào lúc này, Đường Kiều hận không được đâm mù cặp mắt của mình, bẻ gãy hai tay của mình. Cô rất hưởng thụ cuộc sống độc thân có được hay không, cô rất ưa thích một mình tự do có được hay không? Chính cô cũng không vội, tại sao bọn họ không có việc gì mà gấp thay cô a.

Aiz, tư tưởng nữ đồng chí, quả nhiên là cô theo không kịp.

Lúc Đường Kiều đang ngẩn ngời lờ mờ hình đám cưới trong máy vi tính, đột nhiên trước mặt mọc ra một cái tay, đem chén cháo cô mới vừa để lạnh bụng đi, một lát sau, cái chén trống không đặt ở trước mặt cô.

Gặp qua heo ăn chưa?

Chưa từng thấy qua?

Hôm nào đến nhà của Chu Chú nhìn một chút, Chu Chú ăn com như thế nào sẽ biết.

"Nhìn cái gì chứ?"

Chu Chú đem cái đầu tiến tới trước máy vi tính, dùng lời kịch điện ảnh nói: khi mặt của hắn và mặt của Đường Kiều chỉ còn cách 0.1 centimet, không ai nghĩ tới, ngay sau đó. Cô rất muốn xé gương mặt này.

"Thứ bốn mươi lăm"

Trước khi Đường Kiều ra tay xé mặt của hắn, Chu Chú thu hồi cái đầu, nhẹ nhàng phun một câu.

"Cái gì thứ bốn mươi lăm?"

Nghi ngờ nhìn Chu Chú, Đường Kiều phát hiện, hắn cư nhiên quần một cái khăn tắm đi ra. Thật sự là. Quá không biết xấu hổ.

"Lớp các cô tổng cộng có 48 nữ sinh, bây giờ cô nhận được hình đám cưới của người thứ 45. Cũng có nghĩa là, cô phải tốn 45 cái phong bì đỏ"

Chu Chú nói không sai, trong lớp cô tổng cộng có 48 người, tất cả 48 người đều là nữ sinh, bây giờ là cô phải tốn 45 cái phong bì đỏ, còn có hai bạn học ra nước ngoài, nhất thời không có liên lạc, không biết lấy chồng hay chưa. Nói cách khác, trước mắt, trong lớp bọn họ, trừ hai người sống ở nước ngoài chưa liên lạc được, Đường Kiều là người duy nhất chưa lấy chồng, không, phải nói là người duy nhất ngay cả một người bạn trai cũng không có.

Cô còn chưa phục hồi tinh thần từ chuyện "Trật đường rầy", sau đó lại rơi vào trong chuyện khủng hoảng không có bạn trai.

Vì vậy, sáng sớm, Đường Kiều từ trong khiếp sợ này, rơi vào trong một khiếp sợ khác, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thiếu niên chuyện đúng sao khó phân

Đường Kiều thử dùng một loại thái độ thành khẩn đề nghị Chu Chú đi thay đồ xong rồi trở ra, "Chu Chú, đi thay đồ đi, cậu như vậy. Dễ dàng bị cảm lạnh"

Nhưng Chu Chú hiển nhiên không muốn tiếp nhận đề nghị thành khẩn của cô, hơn nữa còn rất bảnh bao coi bỏ nửa người trên, bày ra POSS khiến cô muốn nôn mửa.

"Bộ dáng này là muốn đi cạnh tranh chọn Nguru Lang sao?"

"Vậy cô sẽ đến tiêu phí sao?"

Dường như Chu Chú hứng thú, đối với nghề nghiệp cao thượng này giống như có ấn tượng không tệ.

Ánh mắt của Đường Kiều quét qua thân thể có chút căng đầy của Chu Chú, sau đó rơi vào trên mặt hắn, dùng 5 giây tính toán một chút diện tích phía trên.

Đã biết: mặt của Chu Chú, diện tích ước chừng hai trăm cm vuông, tay Đường Kiều ước bằng một phần ba mặt của Chu Chú, xin hỏi, cần mấy bàn tay, Đường Kiều mới có thể đem mặt của Chu Chú đánh sụng?

Đáp án dĩ nhiên là không biết.

Đường Kiều có thể đánh hắn một cái tát, nhưng không thể bảo đảm sau cái tát thứ nhất, có thể nhện đánh hắn cái tát thứ hai.

"Tôi sẽ dẫn cha mẹ Chu đi cõ vũ cho cậu!"

Đường Kiều uy hiếp, Chu Chú cũng không để ở trong lòng, xuề xòa chau chau mày, giống như tốt bụng nhắc nhở Đường Kiều một lần nữa, "Cô nên đi chuẩn bị phong bì đồ thứ bốn mươi lăm đi"

Vì vậy, Đường Kiều xù lông.

Đến nay, cô vẫn là một cô gái nhỏ sống độc thân, ngay cả tìm một người bạn trai cũng không tìm được, tên đầu sỏ gây ra tội đang ở trước mặt cô, mà cô lại không thể làm gì hắn. Loại cảm giác này, thật sự làm người ta rất buồn rầu, rất xù lông a.

Cô và Chu Chú có duyên phận dứt chó, thật lòng có lúc cô muốn tìm một gốc cây xiêu vẹo để đập mình.

Trước kia, nhớ ngày đó

Đường Kiều là người Thành phố H, cha mẹ cũng đều ở Thành phố H. Lúc Đường Kiều bảy tuổi, năm ấy lên tiểu học, mẹ Đường lại mang thai, cha Đường vừa bận rộn với công việc, vừa bận rộn chăm sóc Mẹ Đường, bởi vì phụ nữ mang thai có triệu chứng rất nghiêm trọng, Đường Kiều cũng không thể tự lo được. Cho nên Cha Đường và Mẹ Đường quyết định đem Đường Kiều đưa đến nhà bà ngoại ở Thành phố S. Khi Đường Kiều mang hành lý nhỏ xuất hiện tại trong sân nhà bà ngoại, cô bé không hề có một chút cảm giác bị cha mẹ vứt bỏ, cũng không có một chút cảm giác sợ hãi đối với hoàn cảnh xa lạ.

Trước kia, ông ngoại Đường Kiều là quân nhân, làm đến quân hàm gi, Đường Kiều không rõ lắm, chỉ biết là ngày lễ, ngày tết, nhà bà ngoại luôn có một đồng ông chú, ông bác mang quân hàm đến.

Từ nhỏ đến lớn, Đường Kiều rất gan dạ, ngày đầu tiên tới nhà bà ngoại, lúc để hành lý xuống, cô bé xông vào trong khu đại viện nhà bà ngoại.

Khu đại viện Nhà bà ngoại rất lớn, lúc Đường Kiều vẫn còn ở nhà mình, mẹ của cô nói cho cô biết, nhà bà ngoại cô ở trong một khu đại viện, trong đại viện có rất nhiều người bạn nhỏ cùng tuổi với cô, cũng chính vì nguyên nhân này, Đường Kiều mới sáng khoái đồng ý với mẹ, cô bé bằng lòng sống ở nhà bà ngoại.

Ngu Châu là đứa trẻ thứ nhất mà Đường Kiều gặp phải lúc đi tới trong khu đại viện, mô tả thế nào đây, lúc đó đáng dấp Ngu Châu xấu xí, giống như dân chạy nạn. Lúc Đường Kiều nhìn thấy nó, trên mặt nó vẫn còn giắt hai dòng nước mắt, đi một bước, hút lỗ mũi một cái, đi một bước, hút lỗ mũi một

cái.

Kinh nghiệm nói cho cô bé biết, đứa nhỏ này, bị đánh rồi.

Đường Kiều vươn tay quơ quơ ở trước mặt nó, người đang chìm đắm trong bi thương của mình, đối với việc Đường Kiều đột nhiên xuất hiện, căn bản không để ý tới.

Sau đó, Đường Kiều cảm thấy thật mất mặt.

Vì vậy, Ngu Châu đi ở phía trước, Đường Kiều đi theo ở phía sau, đi một bước hút lỗ mũi một cái, không đứng, phải nói là đi một bước, liền có hai tiếng hút lỗ mũi đồng thời vang lên.

Đi một đoạn, có lẽ dân chạy nạn tiểu Ngu Châu phát hiện ra có cái gì không đúng, quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Đường Kiều một cái.

Đường Kiều đứng lại, trên mặt còn cười hi hi, "Xin chào, tôi là bạn học Đường Kiều mới tới, cậu có thể gọi tôi là chị, cậu tên là gì?"

Đừng nhìn đáng dấp Ngu Châu lúc đó giống như dân chạy nạn, vừa tức giận, vừa kiêu ngạo, liếc Đường Kiều một cái sau, hừ một tiếng, liền chạy thẳng, còn quay đầu lại nhìn về phía Đường Kiều, kêu la một câu: "Bạn không biết xấu hổ, bạn là chị của ai?"

Vào lúc đó, chuyện Đường Kiều không biết xấu hổ, xem ra cũng không phải là chuyện này.

Quan trọng là bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản cô bé muốn xưng bá trong khu đại viện.

Chu Chú chính là đứa trẻ thứ hai mà Đường Kiều gặp phải ở trong khu đại viện, người bạn nhỏ hút lỗ mũi mới vừa rồi, lúc này cũng đang đứng ở bên cạnh cậu bé, một tay chỉ vào Đường Kiều, "Chính là bạn này, lúc này muốn tớ gọi bạn ấy là chị"

Hiển nhiên, người bạn nhỏ Ngu Châu muốn dựa vào nhiều người để giành phần thắng.

Nhưng có lẽ nó đã quên, nó tìm đến trợ thủ này, năm nay người bạn nhỏ Chu Chú mới bốn tuổi, lúc này, nếu Đường Kiều cùng hai người bạn nhỏ đánh nhau, tuyệt đối chiếm ưu thế.

Cũng may Đường Kiều cũng không phải là phần tử hiếu chiến, chuyện thứ nhất sau khi gặp được Chu Chú, vẫn muốn nhận em trai.

"Người bạn nhỏ, xin chào, cậu tên là gì? Cậu phải gọi tôi là chị nha"

Khi đó, Đường Kiều mới vừa thay răng, vừa lên tiếng, chính là hai cái lỗ hồng răng đen như mực, xem ra cực kỳ bi ối, dĩ nhiên, thời điểm đó Ngu Châu và Chu Chú vẫn chưa biết cái gì là bi ối, nhưng bộ dạng Đường Kiều giống như một con sói con, trong lòng người bạn nhỏ Ngu Châu run lên, nó mới vừa bị cha nó đánh một trận, không muốn lại bị con bé xa lạ này đánh một trận nữa a.

Mà Chu Chú đâu? không để ý đến Ngu Châu, cũng không để ý đến Đường Kiều, không thèm nhìn hai người, chuẩn bị xoay người rồi đi.

Dù sao Đường Kiều chân dài, ba hai bước đã ngăn ở trước mặt Chu Chú.

"Này, gọi chị."

Lúc đó, Đường Kiều không chỉ chân dài, tay cũng nhanh, một cái nheo khuôn mặt có chút hồng hồng của Chu Chú, cô bé rất ưa thích người bạn nhỏ này, đáng dấp thật đẹp. Nếu mẹ của cô bé có thể sinh cho cô bé một em trai như vậy, ngược lại cô bé sẽ rất vui vẻ.

Mặc dù sức lực của đứa trẻ không nặng, nhưng dù sao xuống tay không có đúng mực, khuôn mặt của Chu Chú rất nhanh bị Đường Kiều bóp hồng. Đứng một bên, Ngu Châu còn chưa phục hồi lại tinh thần, Chu Chú nhanh chóng đưa hai bàn tay chụp lấy tay của Đường Kiều, mặt không lộ vẻ gì, sau khi liếc mắt nhìn Đường Kiều rồi xoay người rồi đi, vẫn không muốn để ý tới cô bé.

Được, đứa nhỏ này vẻ mặt giống ông vua.

Bị không để ý tới triệt để, Đường Kiều cũng không giận, mà đuổi theo ở phía sau mông Chu Chú, rống to tiếng, "Lần sau cậu phải gọi tôi là chị!" Gào xong, mới hài lòng chuẩn bị đi tìm em trai khác, ừ, hoặc cũng có thể là em gái.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy dân chạy nạn tiểu Ngu Châu vẫn còn ở đó.

"Tại sao cậu còn không đi?"

"Đi ngay, lúc này đi."

Vì vậy, dân chạy nạn tiểu Ngu Châu khóc chạy đi, nó cũng không muốn bị con bé ngang ngược này bóp gương mặt.

Nhưng cái đầu quả dưa nhỏ của nó nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao Chu Chú để mặc cho con bé kia khi dễ cậu ta, mặt còn bị bóp như vậy. Quý dĩ, thật vô cùng quý dĩ.

Chương 6: Thiếu niên, chuyện đúng sai khó phân (2)

Sau khi Đường Kiều ngây ngô ở lại Thành phố S, chuyện cũng không phát triển theo hướng mong đợi của cô bé.

Bởi vì, trên căn bản, dân chạy nạn tiểu Ngu Châu, mỗi khi nhìn thấy cô bé liền trốn tránh, mà Chu Chú thì không để ý tới cô bé, về phần những người bạn nhỏ khác ở trong viện, ngoại trừ hai đứa lớn đã lên trung học đệ nhất cấp, những đứa khác lấy dân chạy nạn tiểu Ngu Châu này làm chủ. Cho nên, lúc đầu Đường Kiều nhiệt tình muốn dẫn dắt quần chúng nhân dân, trong nháy mắt bị dập tắt, bởi vì quần chúng nhân dân căn bản không để ý tới cô bé.

Chẳng qua, lúc đó Đường Kiều không chịu thua, còn dây dưa đến một chị gái nhỏ, người họ là Chu Du, chị họ của Chu Chú.

Chu Du và Đường Kiều bằng tuổi nhau, tính tình cũng không sai biệt lắm, chuyện thích làm nhất chính là khi dễ dân chạy nạn tiểu Ngu Châu. Điểm duy nhất khác với Đường Kiều chính là, Đường Kiều há miệng có hai cái động đen như mực, mà Chu Du, chỉ có một cái.

Bảy năm, thành tích học tập của Đường Kiều đứng đầu ở Thành phố H, sau khi ở Thành phố S cũng không được kéo dài.

Cô bé có ý đồ viết tên của hai chị em họ Chu, thuận tiện thể hiện sự hiểu biết của mình một chút, "Các người làm bằng nước sao? Tại sao tên của các người đều có nước"

Nhưng rất nhanh cô bé bị trấn áp, hơn nữa gặp phải khi dễ càng lớn hơn.

"Vậy cậu làm bằng cò sao? Hơn nữa bạn là cò đại a, cậu xem, cha mẹ của cậu cũng không muốn cậu nữa, cậu là gốc cây cò không ai muốn"

"Nói bừa, cha mẹ của tôi không phải không muốn tôi"

Đường Kiều thét to.

Lời này của Chu Du giống như lời của bà ngoại cô bé nói vào ngày đầu tiên cô bé tới nơi này. Lúc ấy Bà ngoại ôm cô bé, cũng không biết là vui mừng hay buồn, dù sao bình thường Đường Kiều rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, nhưng sùng sốt không nhìn ra. "Kiều Kiều là một gốc cây cò nhỏ không ai muốn, bị ném đến nhà Bà ngoại rồi."

"Cha mẹ của cậu không cần cậu nữa, tôi nghe bà ngoại của cậu nói rồi, mẹ của cậu muốn sinh em nhỏ, bọn họ không cần cậu nữa, trên TV cũng diễn như vậy, sau này cậu cũng phải sống ở chỗ này, cậu cũng không thể quay về Thành phố H nữa, không về được bên cạnh cha mẹ của cậu đâu"

Cùng là bảy tuổi, nhưng rõ ràng suy nghĩ của Chu Du cao hơn nhiều so với Đường Kiều, nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều, nói một đoạn hội thoại thật dài, hoàn toàn không ngừng nghỉ. Cho đến khi Đường Kiều nghe xong, bản thân mình cũng dao động, có phải cha mẹ của cô bé thật sự không cần cô bé nữa hay không?

Vì vậy, khuôn mặt của Đường Kiều, lần đầu tiên vắn vẹo sau khi tới Thành phố S.

Oa một tiếng, khóc chạy về nhà bà ngoại của cô bé.

Buổi tối hôm đó, Đường Kiều đòi phải về Thành phố H, cô bé cảm thấy trước khi "em nhỏ" ra đời, mình phải làm cho cha mẹ hồi tâm chuyển ý, Đường Kiều cô tiên đồ thật tốt, muốn cô bé là tuyệt đối chính xác.

Đáng tiếc, khi bị ông ngoại cô bé dọa, cô bé lập tức yên lặng.

Cô bé chỉ có thể lùi lại, xin việc khác, ôm điện thoại thăm thì với mẹ hơn nửa canh giờ, lúc mẹ của cô bé liên tục bảo đảm, Đường Kiều mới đành phải cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại xong, Đường Kiều vẫn cảm giác không được an tâm, "Bà ngoại, có phải mẹ cháu không cần cháu nữa phải không?"

Đang lau bàn, Bà ngoại Đường quay đầu lại, nhìn về mặt úy khuất của Đường Kiều, chẳng những không an ủi cô bé, ngược lại vừa nghe Đường Kiều nói như vậy liền vui vẻ.

"Không cần thì không cần nha, làm đứa trẻ ở nhà bà ngoại, ngày mai sẽ bảo cậu của cháu mua máy bay cho cháu nhé"

Ngu Châu có một chiếc máy bay rất phong cách, trước đây Đường Kiều vẫn rất ước ao có được, nhưng nghĩ đến, dù sao mình vừa mới tới nơi này, cho nên không thể không biết xấu hổ mở miệng xin ông bà ngoại của mình.

"Cháu không muốn máy bay, cháu muốn đàn Piano."

Trong phòng của Chu Chú có đàn Piano, mỗi lần cô bé đi tìm cậu bé chơi đùa, dường như cậu bé cố ý, mặt ngẩn lại, "Tôi phải luyện đàn."

Rõ ràng mới vừa rồi, cô bé còn nhìn thấy cậu đang cùng bọn Ngu Châu chơi đùa rất vui vẻ ở trong viện.

Có Piano rất giỏi a, sẽ gãy không hay đâu, cô bé cũng muốn.

Vì vậy, vào năm Đường Kiều bảy tuổi, đã có một món đồ lớn của mình, hơn nữa món đồ này, rốt cuộc để cho cô bé ở trước mặt Chu Du ngẩng đầu lên.

"Cha mẹ của tôi không phải không muốn tôi, cậu xem, cậu xem, đây là cây đàn Piano cha mẹ của tôi mua cho tôi, rất đắt tiền, phải có rất nhiều, rất nhiều tiền để mua được"

Đường Kiều vừa nói, vừa khoa chân múa tay một lúc, thật ra cô bé cũng không biết, rốt cuộc phải mất bao nhiêu tiền để mua, dù sao hai bàn tay khoa hết một vòng lớn, bày tỏ Piano này thật rất quý.

Cậu của Đường Kiều ở trong phòng, sau khi nghe được lời nói của Đường Kiều cũng muốn lộ roi, rõ ràng cây Piano này là hẳn mua cho cô bé có được hay không? Lúc nào thì trở thành cha mẹ của cô bé mua rồi hả ? Chẳng qua, cuối cùng cậu Đường cũng không đập bỏ cái đàn Piano của Đường Kiều, có lẽ cảm thấy cháu gái ngoại không có thuốc nào cứu được nữa, vỗ vỗ quần trang trên người, trước khi đi vẫn không quên dặn dò Đường Kiều.

"Kiều Kiều, hay là để cho Chu Chú dạy cho cháu"

Dĩ nhiên cậu Đường đề cập đến cây đàn, nhưng Đường Kiều không vui, Chu Du cũng không vui.

Khi đó, Đường Kiều vẫn chưa biết cái gì gọi là ngại không học hỏi kẻ dưới, chỉ một lòng nghĩ tới, tại sao cô bé phải để cho cậu nhóc dạy a, cô bé cũng bảy tuổi rồi, Chu Chú mới bốn tuổi, cái này nếu truyền đi, vẫn không thể bị đám nhóc Ngu Châu cười chết sao.

Mà trong lòng Chu Du cũng nghĩ, tại sao bảo Chu Chú dạy Đường Kiều a, cô bé cũng biết chơi Piano rất tốt được không. Mặc dù đến nay, vẫn không thể đàn xong một bài hát hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể gãy rất tốt.

Vì vậy, chuyện đàn Piano, Đường Kiều và Chu Du, hai đứa rất nhanh thống nhất cùng chiến tuyến.

Tóm lại, thời gian Đường Kiều ở nhà bà ngoại, trừ lúc thỉnh thoảng gặp phải một chút ngăn trở và phiền toái nhỏ ở bên ngoài, tất cả cái khác vẫn rất vui sướng. Thất bại nho nhỏ của cô bé, tự nhiên là Chu Chú, mà phiền toái nhỏ của cô bé vẫn là dân chạy nạn tiểu Ngu Châu.

Rất nhanh đến ngày đi học, Đường Kiều và Chu Du vui sướng, trên lưng đeo túi sách nhỏ, hai đứa cùng vào một trường tiểu học, cùng một độ tuổi, chung lớp.

Từ đó về sau, ở trong viện sáng sớm có thể nghe được tiếng Đường Kiều háng giọng gọi người.

"Chu Du, Chu Du, cậu dậy chưa, sắp phải đến trường rồi."

Sau đó, tiếng của Chu Du ở trong nhà vang lên, "Tối rồi, tối rồi, tối ngay"

Cái âm thanh này, Ngu Châu và Chu Chú hết sức buồn rầu, bởi vì Ngu Châu rất ao ước túi sách nhỏ của bọn Đường Kiều, mà mỗi ngày sau khi Đường Kiều và Chu Du tan giờ học trở về, đều rất đặc ý hát ca khúc mới học ở trường học trước mặt bọn chúng, có lúc còn phối hợp với tiếng đàn Piano lộn xộn lung tung, mặc dù gãy đàn giống như đánh trống, nhưng hai người luôn rất vui vẻ, thường xuyên nghe được tiếng cười to của bọn họ.

Về phần nguyên nhân buồn rầu của Chu Chú không phải bởi vì túi sách nhỏ, cũng không phải là bởi vì tiếng đàn Piano lộn xộn lung tung. Mà bởi vì cậu bé nghe cha mẹ của Chu Du, cũng chính là chú lớn và thím lớn của cậu nói, Đường Kiều giống như là con gái nhỏ của bọn họ Lời này mới là nguyên nhân làm cho Chu Chú buồn rầu nhất. Chu Du cũng đã khác trước, cô bé thường xuyên muốn đi ra ngoài, lại tới chỗ của Đường Kiều. Chu Chú không hiểu, đầu óc của người lớn có phải cũng bị hư rồi không, một cô bé ồn ào như vậy tại sao bọn họ cũng yêu thích. Ngay cả cha và mẹ của cậu cũng vậy, mỗi lần Đường Kiều tới nhà, đều lấy ra một đồng đồ ăn ngon này nọ cho cô bé, cậu cũng không biết những thứ kia rất đắt, có thật nhiều món mà cậu chưa từng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ẩn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quá khứ vui buồn lẫn lộn (1)

Một mình Chu Chú ăn sạch tất cả cháo trong nồi, sau đó, tâm trạng tốt hiếm có, mang chén đi rửa.

Đường Kiều có chút buồn bực, không phải nói lòng dạ của con gái như kim dưới đáy biển sao? Tại sao về mặt này con trai cũng thay đổi thất thường? Không phải Ngu Châu nói, tối hôm qua hẳn say rượu là bởi vì tâm tình không tốt sao? Từ đâu nhìn ra tâm tình của hẳn không tốt?

Chẳng qua, Đường Kiều vẫn rất cẩn thận không hỏi lý do Chu Chú say rượu.

Không đầu từ lúc nào, quan hệ của Chu Chú và cô bắt đầu thay đổi rất tế nhị, không trên không dưới. Thanh mai trúc mã cái từ này, Đường Kiều cảm thấy tuyệt không thích hợp với hai người bọn họ, nhưng cô lại không tìm được từ khác để hình dung.

Thật ra đã lâu, phải nói mới mấy năm kia, Đường Kiều có thể giả bộ ngu ngốc cái gì cũng không biết, nhưng kể từ sau khi cô tốt nghiệp đại học, ánh mắt của Chu Chú nhìn cô, cùng với thái độ của hắn thường ngày đối với cô, nếu cô không hiểu, cô chính là một kẻ ngu thật.

Chu Chú hiểu tâm tư cô.

Nhưng đúng như lời của Đường Uyển, con bò già như cô, cũng đừng vọng tưởng gốc cây cỏ non Chu Chú, Chu Chú nói, có lẽ chỉ vì trên người cô có bản năng đặc trưng của người mẹ. Mặc dù Đường Kiều không biết, tại sao mình vẫn còn là cô gái chưa chồng đã giống người mẹ rồi. Nhưng sự thật chứng minh, Đường Uyển luôn đúng, cho nên lần này Đường Kiều cũng rất tin cô nói đúng.

Đường Uyển là ai ?

Đường Uyển chính là con quạ đen theo lời của Chu Du, là nguyên nhân khiến cho Đường Kiều biến thành một cây cỏ không ai muốn.

Năm ấy cho đến nghỉ đông, rồi đến lễ mừng năm mới, sau đó lại đến nghỉ đông, cha mẹ Đường Kiều cũng không đến đón Đường Kiều về.

Nói chính xác, gốc cây cỏ Đường Kiều không ai muốn, luôn ở Thành phố S ngầy ngổ đến tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp, sau đó trở về Thành phố H không phải là cha mẹ Đường muốn con gái, cũng không phải Đường Kiều muốn cha mẹ Đường, mà là Bà ngoại Đường Kiều nghĩ đến một vấn đề thực tế, đó chính là chuyện hộ khẩu và học bạ của Đường Kiều.

Thật ra, lúc Đường Kiều mới vừa lên trung học đệ nhất cấp thì ông ngoại Đường Kiều có đề cập chuyện muốn đem hộ khẩu và học bạ của Đường Kiều chuyển đến Thành phố S, lấy danh nghĩa của cậu Đường là được. Nhưng dù sao Bà ngoại Đường thương yêu con gái, nghĩ đến tâm tình của Mẹ Đường, chuyện này nói tới nói lui cũng không giải quyết được gì.

Vì vậy, sau chín năm xa cách, Đường Kiều lại trở về Thành phố H.

Ngày ấy, Đường Kiều rời khỏi khu đại viện, Chu Du đuôi theo ở sau xe khóc nức nỏ, mặc dù sau đó Chu Du vẫn kiên trì nói, đó là bởi vì Đường Kiều vẫn chưa cho cô chocolate mà chú của Đường Kiều mang về từ nước ngoài, cô sợ lần này Đường Kiều đi, sau đó cũng không còn nữa mới khóc.

Ngày đó Đường Kiều cũng khóc, hơn nữa khóc thật thê thảm, Bà ngoại Đường Kiều thì cười vui vẻ, nụ cười này không có chút lương tâm, rốt cuộc phát hiện trong lòng, không bỏ được bọn họ.

Mà Đường Kiều cũng không hiểu, đến tột cùng là bởi vì mình lưu luyến Ông bà ngoại và cậu nên khóc nhiều một chút, hay là bởi vì lưu luyến Chu Du mà khóc, cô chỉ nhớ ngày đó cô gục ở phía sau xe jeep của cậu mình, cố ý nhìn Chu Du ở phía sau lưng, nhìn nhìn ngó ngó. Nhưng đứa bé kia trước sau chưa từng xuất hiện, ngay cả dân chạy nạn tiểu Ngu Châu cũng không xuất hiện. Điều này làm cho cô càng thêm khổ sở.

Đường Kiều chính thức sống chung cùng với Đường Uyển, cũng là chuyện sau khi Đường Kiều trở về Thành phố H.

Sau khi trở lại Thành phố H, chuyện thứ nhất Đường Kiều nhận ra chính là, Chu Du, con bé hư này, thật có thể bỏ bê việc học hành đi coi bói ở trên cây cầu vượt. Cô ấy là con quạ đen, thật là con mẹ nó, quá đúng.

Đường Kiều ở Thành phố S, tuy nói ông ngoại Đường có nghiêm khắc, nhưng đầu sao, Đường Kiều ở đó cũng coi là ngôi sao vây quanh trăng sáng. Nhưng vừa về tới nhà mình, địa vị của cô lập tức rút xuống ngàn trượng rồi, lần đầu tiên cô khắc sâu cảm nhận, cái gì mới là cô chân chính.

Dĩ nhiên, Đường Kiều không thể để mặc cho chuyện này tiếp tục phát triển thêm nữa, vì vậy kháng nghị, cụ thể thông qua mấy phương án.

Một: khóc rống.

Nhưng Đường Kiều phát hiện, coi như cô hăng giọng gào thét cũng không thể được, Cha Đường chỉ biết lắc đầu nói: "Đứa nhỏ này, ở nhà bà ngoại cô nuôi quá tự do thoải mái"

Vì vậy Đường Kiều không gào thét, cô chịu ủy khuất, nhưng thế nào cũng không thể kéo Bà ngoại xuống nước a.

Hai: bỏ ăn.

Kết quả, Đường Kiều đói bụng hai ngày, mắt xám ngắt sau đó tự mình bò dậy đến tủ lạnh lục tìm hai trái dưa chuột, một trái cà chua, hai quả khoai tây, để lên bàn, có lẽ Đường Uyển ăn còn chưa lại khoai tây. Sau khi Đường Kiều đem những món đồ này toàn bộ nhét vào trong bụng, thành công đưa mình vào bệnh viện giày vò.

Cô hoàn toàn hiểu rõ, lúc ấy cô bị đau bụng sắp chết, đang lăn lộn trên đất, Đường Uyển ôm Mẹ Đường đi vào cửa, vừa thấy Đường Kiều như vậy, chuyện thứ nhất Đường Uyển làm chính là tố cáo.

"Mẹ, mẹ xem Đường Kiều, chị lớn như vậy, lại còn bắt chước trẻ con lăn lộn, giống như một con khỉ"

Con khi em gái cô a, Đường Kiều cảm thấy quá uất ức, nếu không phải bị đau bụng, cô tuyệt đối sẽ xông lên bóp chết Đường Uyển.

Cũng may Mẹ Đường không như Đường Uyển, cô được Mẹ Đường kêu xe cứu thương kéo vào bệnh viện, Đường Kiều không muốn, nhưng Mẹ Đường kiên trì ngồi phía sau.

Đêm đó ở bệnh viện, Đường Kiều khẳng khái không để cho cha mẹ Đường vào phòng bệnh, dĩ nhiên Đường Uyển thì càng không thể vào rồi.

Lúc cô tỉnh lại tìm y tá chị mượn cây bút, còn có mấy tờ giấy trắng, bắt đầu viết thư cho Chu Du.

Đường Kiều cảm thấy, món đồ chơi viết huyết thư này, so viết thư tình dễ dàng hơn nhiều. Đường Kiều luống loát viết vài tờ giấy, đem chuyện Đường Uyển và cha mẹ Đường hăm hại của cô như thế nào, nhất nhất liệt kê, đến khúc quá tha thiết, còn rơi xuống vài giọt lệ. Cụ thể, cô nói rõ vảy mối của Đường Uyển tốn bao nhiêu tiền, trên bánh sinh nhật của Đường Uyển viết bao nhiêu chữ, theo thứ tự là chữ gì.

Sau khi viết xong thư, Đường Kiều vẫn cảm giác đau buồn không dứt, ầm ỉ muốn đi ra ngoài gửi thư, đương nhiên mọi người không chịu.

Những người này bao gồm: Bác sĩ, y tá, Cha Đường, Mẹ Đường, về phần Đường Uyển, lúc này cô đang ngủ ở nhà. Nhưng Đường Kiều cũng buồn bực, lúc này cô hoàn toàn xù lông, cái gì có trong phòng bệnh bị cô quăng xuống đất, vừa mới động tới dao găm, cũng không biết hơi sức ở đâu ra. Mọi người sợ cô gặp chuyện không may, không thể làm gì khác hơn là liên tục bảo đảm sáng ngày thứ hai tuyệt đối sẽ giúp cô đem thư gửi đi.

Chẳng qua, rốt cuộc thư này vẫn không có gửi đi, mà để cho ông ngoại cô mang về dùm.

Nếu người nào muốn hỏi Đường Kiều, ai là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, chắc chắn cô sẽ nói Bà ngoại. Bởi vì mỗi lần lúc cô "Khó khăn", Bà ngoại Đường giống như ngôi sao sáng, từ trên trời giáng xuống.

Đang lúc Đường Kiều được vỗ yên trở lại trên giường bệnh, chuẩn bị kéo chăn đắp lên thân thể thật đáng thương của mình, điện thoại Mẹ Đường vang lên, là điện thoại của Bà ngoại Đường gọi tới.

Những lúc như vậy, Mẹ Đường lấy lý do thời gian quá trễ, Đường Kiều cần nghỉ ngơi, cố ý giấu chuyện đem Đường Kiều vào bệnh viện, chỉ có trời biết, bác sĩ, y tá biết, mẹ biết, cha Đường Kiều biết.

Nhưng Bà ngoại Đường cũng không dễ gạt như vậy, bà khẳng khái muốn cho Đường Kiều nghe điện thoại, Mẹ Đường vừa ngẩng đầu, đang thấy Đường Kiều ngồi ở trên giường bệnh, hai mắt rung rung, cũng hung tợn nhìn mình lom lom. Mẹ Đường không nhịn được liền đem điện thoại di động đưa tới, vì vậy Đường Kiều làm một chuyện không biết xấu hổ, đó chính là bắt chước Đường Uyển tố cáo.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quá khứ vui buồn lẫn lộn (2)

Đường Kiều tố cáo cũng không nhẹ, Bà ngoại Đường, ông ngoại Đường còn có Cậu Đường lập tức từ Thành phố S chạy như bay đến bệnh viện Thành phố H thành phố.

Sau khi đến bệnh viện, Bà ngoại Đường ôm Đường Kiều không buông tay, liên tục gạt lệ, Đường Kiều cũng đau buồn gạt lệ theo, vì vậy một già một trẻ ôm nhau khóc.

Ông ngoại Đường gỡ cây gậy bang bang trên mặt đất, cha mẹ Đường sợ run cầm cập, cúi thấp đầu, như xin lỗi ông bà ngoại, cậu Đường ở một bên xem kịch vui, sau khi bị bà chị cũng chính là mẹ Đường Kiều trừng mắt, mới bắt đầu lên tiếng giải cứu.

"Được rồi, mẹ, mẹ đừng khóc, một chút nữa vết thương của Kiều Kiều lại đau. Bây giờ con bé phải nghỉ ngơi, mẹ đừng làm cho con bé mệt mỏi."

Cậu Đường này thật đúng là không được, một câu đã nói trúng mấu chốt, Bà ngoại Đường lập tức đã nín khóc. Nhưng Đường Kiều còn thút thít, Cậu Đường không thể làm gì khác hơn lại phát huy sức hấp dẫn của mình, dỗ dành cô nhóc này.

"Kiều Kiều, cũng không thể khóc nữa, cháu nên vui mừng mới phải a, thứ tác quái trong bụng cháu đã được bác sĩ lấy ra rồi"

Đường Kiều chùi chùi nước mắt, liếc Cậu Đường một cái.

"Cậu cho rằng cháu là đứa trẻ ba tuổi đấy."

Nói xong thờ phỉ phò, kéo qua chăn đắp kín người, ai khuyên cũng không nghe. Vì vậy Bà ngoại Đường vừa gạt lệ, ông ngoại Đường vừa gỡ cây gậy.

Nhà họ Đường bởi vì chuyện Đường Kiều nằm viện lần này mà mở cuộc họp khẩn cấp, coi như ở trước mặt Đường Kiều, ở trong phòng bệnh Đường

Kiều.

"Ta muốn mang Đường Kiều đi."

Lời này là ông ngoại Đường nói, mặc dù ông ngoại Đường là người cầm súng đi đánh giặc, nhưng Đường Kiều ở bên cạnh ông ngày ngọ ít năm, lại thêm cá tính nghịch ngợm của cô, có thể chọc cho mọi người vui vẻ không thôi. Mặc dù bình thường không thấy ông ngoại Đường thân thiết với Đường Kiều, nhưng người nào cũng nhìn ra ông ngoại Đường cưng chiều Đường Kiều không cách nào hình dung nổi, súng thật cũng dám lấy ra cho Đường Kiều chơi. Cũng may Đường Kiều đối với đồ chơi này không có hứng thú bằng Chu Du ăn chocolate, mới tránh được tai nạn đồ máu sau này. Nhưng ai biết lần này Đường Kiều một mình ở bên cạnh cha mẹ bị ăn thua thiệt lớn như vậy, bảo ông ngoại làm sao không đau lòng.

Lần trước, ông ngoại Đường nói lời này thì Bà ngoại Đường ngăn cản, vốn sẵn sóc Đường Kiều nhiều năm, không có cha mẹ bên cạnh cô, đứa trẻ cần được cha mẹ thương yêu chăm sóc, mà con gái và con rể cũng không thể cứ lạnh nhạt với con gái mình. Ai biết bà nhất thời mềm lòng, lại làm hại Đường Kiều ăn đau khổ lớn như vậy. Cho nên lúc ông ngoại Đường nói chuyện này, Bà ngoại Đường chỉ ở một bên nghiêm mặt, nhìn cũng không nhìn cha mẹ Đường Kiều một cái.

"Cha, Đường Kiều vừa mới từ chỗ cha trở về không bao lâu."

"Đúng vậy, con cũng biết mới trở về không bao lâu?"

Ông ngoại Đường hừ lạnh một tiếng, cha mẹ Đường lập tức run lên.

"Các con đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, Đường Kiều, ta muốn dẫn đi."

Ông ngoại Đường thẳng lưng, khoe miệng mím lại, ông không nhớ rõ đã bao nhiêu năm không tức giận bọn nhỏ nữa rồi.

Mẹ Đường không dám không vâng lời ông ngoại Đường, nhưng cũng không muốn để Đường Kiều theo chân bọn họ trở về Thành phố S, cho nên đưa mắt nhìn về phía Cậu Đường cầu cứu.

Sau khi Cậu Đường nhận được tín hiệu cầu cứu của Mẹ Đường, ho một tiếng, "Tôi cảm thấy, Đường Kiều vẫn là theo chúng tôi trở về Thành phố S tốt hơn".

Không cần biết Cậu Đường nghĩ cái gì, dù sao chuyện này Cậu Đường cũng nói như vậy, căn bản cứ quyết định như vậy, ai bảo cha mẹ Đường đuổi lý trước.

Sau khi mọi người đã bàn bạc thỏa thuận xong, nói chính xác là ông ngoại Đường và bà ngoại Đường đơn phương đưa ra quyết định, nhưng cha mẹ Đường cũng chỉ có thể làm theo. Trước tiên Đường Kiều ở Thành phố H dưỡng bệnh, sau khi khỏi bệnh lập tức trở về Thành phố S. Ông ngoại Đường và Cậu Đường về Thành phố S trước, thay Đường Kiều làm xong hộ khẩu và học bạ, Bà ngoại Đường ở lại Thành phố H chăm sóc Đường Kiều, chờ sau khi Đường Kiều khỏi bệnh cùng Đường Kiều trở về Thành phố S.

Mẹ Đường lau mồ hôi lạnh, tiễn ông ngoại Đường đi, "Mẹ, buổi tối để cho Quốc Lương ở đây trông chừng, chúng ta đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Đường Kiều sinh bệnh nặng như vậy, con nghỉ ngơi được sao?"

Bà ngoại Đường quả nhiên dừng mảnh, câu nói đầu tiên chặn Mẹ Đường nghẹn họng không trả lời được. Chuyện Đường Kiều bị bệnh xem ra khiến Bà ngoại Đường tức giận không nhẹ, cũng là Đường Kiều ở bên cạnh bà bao nhiêu năm, bình thường bị cảm mạo cũng chưa từng lơ là, lúc này mới trở về nhà liền vào bệnh viện, lại còn hành động như thế..... làm người già vẫn có chút không vui.

"Không phải, mẹ, con không phải ý này, Uyển Uyển ở nhà một mình đấy."

Mẹ Đường không nói câu này còn may, vừa nói câu này, Bà ngoại Đường đã cảm thấy một bụng tức giận.

"Mẹ nói này Tiểu Liên, mẹ không nhớ rõ, mẹ đã dạy con đối xử với bọn trẻ như vậy, ngày trước mẹ đối xử công bằng với con và các em trai, con nói con làm mẹ như vậy sao, Đường Uyển ở nhà một mình, ngủ một đêm, con cũng không yên lòng. Kiều Kiều ngủ một mình ở bệnh viện, con yên lòng sao?"

Ngón tay Bà ngoại Đường cũng nhanh chóng chọt trên ót Mẹ Đường, Mẹ Đường đối xử với hai đứa con gái rõ ràng khác hẳn, thái độ vô cùng tức giận.

"Mẹ, Tiểu Liên sợ thân thể của mẹ không chịu nổi a, con ở lại trông chừng Đường Kiều, không có chuyện gì."

Cha Đường cũng cẩn thận cười theo.

Aiz, ông ta cũng hết cách rồi.

Lúc đầu, bọn họ đem Đường Kiều đưa đến Thành phố S thì Đường Kiều mới bảy tuổi, bây giờ là cô gái mười sáu tuổi, gần mười năm không ở chung một chỗ với con gái, dĩ nhiên cũng sinh ra xa cách một chút, hơn nữa Đường Uyển còn nhỏ, tự nhiên không tránh được phải thiên vị rồi. Bọn họ cũng rất muốn cùng Đường Kiều giống như lúc cô bảy tuổi, dù sao hiện tại Đường Kiều đã mười bảy tuổi, không phải là bảy tuổi rồi, có lúc bọn họ thật sự không biết nên đối xử với Đường Kiều theo cách thức người lớn hay trẻ em.

"Muốn đi về thì các con về đi, mẹ ở đây cùng với Kiều Kiều."

Bà làm Bà ngoại cũng không thể làm người mẹ nhân tâm, lúc bà đưa Đường Kiều trở về, Đường Kiều vẫn còn hoạt bát vui vẻ, nhưng chưa tới 1 tháng, gặp lại cũng đã nằm trong bệnh viện, càng suy nghĩ Bà ngoại Đường càng cảm thấy tức giận, hết sức tức giận.

"Bà ngoại, bà đi về nghỉ ngơi đi, cháu không sợ một mình"

Vẫn núp ở trong chăn, lúc này Đường Kiều mới kéo chăn ra, duỗi đầu ra ngoài, hai con mắt vẫn giống như bong bóng cá, Bà ngoại Đường vừa nhìn thấy liền đau lòng không dứt.

"Kiều Kiều ngoan, Bà ngoại ở nơi này cùng với cháu"

Bà ngoại Đường quyết tâm muốn ở lại bệnh viện, bất đắc dĩ, Cha Đường không thể làm gì khác hơn là đi tìm y tá trực muốn đưa thêm 1 cái giường, sau đó thêm chăn, sau đó kê bên cạnh giường bệnh của Đường Kiều, bảo Mẹ Đường cũng ở lại bệnh viện, ông ta đi về trước chăm sóc Đường Uyển, chờ sáng mai ông ta tới thay đổi người. Mặc dù lo lắng thân thể người già không chịu nổi, nhưng không lay chuyển được bà.

Aiz

Đi ra khỏi phòng bệnh, Cha Đường không nhận được thờ ơ, ông ta nhớ lúc nhỏ rõ ràng Đường Kiều không để người ta lo lắng a.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ở chung, phải tôn trọng nhau (1)

Sau chuyện này, oán giận của Đường Kiều đối với Đường Uyển hoàn toàn chấm dứt.

Cũng may từ đó về sau, Đường Kiều chuyển hộ khẩu đến Thành phố S, chỉ có ngày lễ, ngày tết mới đi về Thành phố H thăm viếng một chút, Đường Uyển rất ít có cơ hội xia xói.

Nhưng hề mà chỉ cần có cơ hội, Đường Uyển liền xia xói, thuận tiện xia xói cả Chu Du, người ở bên cạnh cô.

Đường Kiều lắc đầu một cái, đoán chừng cô và Đường Uyển kiếp trước là oan gia, cho nên kiếp này mới dây dưa không dứt. Lúc đầu không có lý do xia xói, sau đó lại kiếm cớ xia xói.

Điện thoại của Đường Kiều rung lên hai lần, nhưng Chu Chú lại thay cô xem tin nhắn trước.

Cử động của Chu Chú thật khác thường, Đường Kiều có chút áo não, người này, cũng quá không coi mình là người ngoài chút nào.

"Chu Du hẹn cô xế chiều đi dạo phố".

Chu Chú lắc lư điện thoại của Đường Kiều trong tay, thay cô nhắn tin cho Chu Du.

Chuyện Chu Du để sang một bên, Đường Kiều cảm thấy trước hết cô phải cùng Chu Chú trao đổi một chút về chuyện của hai người bọn họ.

"Này, tôn trọng quyền của người khác một chút được không?"

Đường Kiều đoạt lấy điện thoại di động, khuôn mặt vặn vẹo. Cô nhớ rõ ràng lúc cô mới vừa đến sống, đã cùng Chu Chú ký kết "38 thỏa thuận". Thỏa thuận lớn nhất là: hai người trong cuộc không được quấy nhiễu tự do cá nhân của nhau. Vấn đề rất rõ ràng bây giờ là Chu Chú đã vượt qua ranh giới 38 kia, con bà nó, Chu Chú cũng nhanh chóng phá vỡ ranh giới.

"Chu Chú, lúc trước rõ ràng chúng ta đã thỏa thuận rồi mà"

Đường Kiều có ý giành lại chủ quyền cho mình một chút, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu Chu Chú nghe hiểu được tiếng người.

"Thỏa thuận cái gì?"

Chu Chú giả bộ ngu, trước đó hẳn không đồng ý, đứa nhỏ này có thể đi vào trong hang sói của hán sao? Không thể không nói, mặc dù bình thường đầu óc của Ngu Châu chưa ra hình dáng gì, nhưng lần này cho hẳn đề nghị này, vẫn đủ đáng tin.

Đường Kiều vuốt vuốt mái tóc, gần như muốn nổ tung.

"Chu Chú, chúng ta nói chuyện một chút."

Mắt lơ đãng quét qua lồng ngực trống trơn của Chu Chú, Đường Kiều khổ sở nhắm mắt lại, sau đó nâng mắt lên, chạm với ánh mắt người khác.

Đáng tiếc, hành động này, là sai lầm.

"Tốt, cô nói đi"

Người khác cười híp mắt, hớn hở tiếp nhận, trong đôi mắt hoàn toàn là nụ cười.

Đường Kiều chợt có cảm giác, cô thật sự đang một mình chiến đấu. Không được, dù là một mình, cô cũng muốn tiếp tục chiến đấu.

"Có phải cha của cậu gọi ông ngoại của tôi là sư trưởng hay không?"

"Không sai."

Không riêng gì cha của hắn, mọi người trong viện, nhìn thấy ông ngoại Đường Kiều cô cũng phải gọi là sư trưởng. Lão sư trưởng nói một câu, không người nào dám nói chữ "không", dù là Đường Kiều cũng phải ngoan ngoãn nghe.

"Tôi với chị của cậu có phải là bạn học hay không?"

"Chị họ"

Chu Chú cường điệu, nếu như có thể, hắn tuyệt không muốn thừa nhận cô gái kia là chị hắn. Trong chuyện này, nếu như nói Ngu Châu là một con gió giúp hắn nắm lấy Đường Kiều, vậy thì Chu Du chính là một churong ngại vật mà hắn muốn bắt Đường Kiều.

"Ở đây cũng không truy cứu cụ thể"

Đường Kiều khổ sở muốn giật tóc.

"Cho nên thế nào?"

Hai người bọn họ đang làm gì, bầu vù quan hệ sao?

"Cho nên, nhìn những quan hệ này, có phải cậu cũng phải tôn trọng tôi một chút hay không?"

"Tôi không tôn trọng cô lúc nào?"

Bộ dáng Chu Chú ngạc nhiên, giống như đang tố cáo Đường Kiều muốn gán tội cho người khác.

"Cậu thường vô cớ phá hư quan hệ bạn bè của tôi và bạn trai khác là tôn trọng tôi?"

"Kiều Kiều, lời này của cô, tôi không đồng ý rồi, tại sao lại là vô cớ, rõ ràng là có lý do"

Đúng vậy, đúng là có lý do, vừa nói đến lý do này, trên đỉnh đầu Đường Kiều lập tức một bầy quạ đen bay qua. "Đúng vậy! Cậu có lý do!"

Lần trước cô đang ăn cơm với người ta, hắn bỗng nhiên xuất hiện trên bàn cơm, hắn nói dối bụng, sau đó đem đồ ăn trước mặt cô quét sạch, quét không còn một chút. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, lại gọi một đồng môn ăn giá cả xa xỉ, vô luận ăn thế nào cũng không đủ no, ngược lại hắn rất hào phóng trả tiền, từ đó về sau người bạn trai kia liền biến mất trong thế giới của cô. Lần trước, cô đang cùng một bạn trai ở trong rạp chiếu bóng xem chiếu bóng, đến đoạn "Tình cảm mùi mẫn" Đường Kiều đang lo lắng có nên dựa đầu vào trên vai đối phương hay không, chợt từ phía sau mọc ra một cái tay, đem lấy đầu cô đang nghiêng qua, cứng rắn đẩy trở về vị trí cũ. "Cản trở tôi." Mặc dù Đường Kiều không có quay đầu nhìn xem là ai, nhưng giọng nói này, tuyệt đối là Chu Chú, con mẹ nó Chu Chú, hắn giống như âm hồn bất tán. Còn có lần trước nữa. Còn có lần trước trước nữa. Vô số lần.

Chuyện này đặc biệt muốn nói là, những bạn trai này đều là chị Chu Du của hắn giới thiệu cho. Chu Du vui vẻ giới thiệu, Chu Chú rất vui mừng phá hư, Chu Chú càng vui mừng phá hư, Chu Du càng vui vẻ giới thiệu.

Aiz, chị em bọn họ, chính là khắc tinh của cô.

"Nhưng mỗi lần cậu cũng không có lý do nghiêm túc!"

"Được, vậy lần sau tôi sẽ có lý do nghiêm túc"

Ngược lại, Chu Chú thỏa hiệp rất nhanh, nhưng. Ách, đây là cô muốn sao?

Điều này tạm thời để đó, Đường Kiều tiếp tục lên án.

"Cậu chưa có sự đồng ý của tôi đã đi vào phòng tôi, là tôn trọng tôi sao?" Đặc biệt là nửa đêm! Nam nữ khác biệt, hắn không biết sao?

"Cô không khóa."

Cho nên là lỗi của cô? Hơn nữa.

"Tôi đã khóa rồi!"

"Nào có?" Chu đại thiếu gia giả bộ mất trí nhớ.

"Có!"

Hầm răng Đường Kiều cũng muốn cắn nát.

"A, thì có." Sau đó, hắn dùng chìa khóa mở cửa ra. Mỗi gian phòng hắn đều có chìa khóa, bao gồm phòng tắm. Ngu Châu nói rất đúng, đàn ông mà, phải học làm chủ được mình.

"Chưa có sự đồng ý của tôi, cậu đã nhận điện thoại của tôi, xem tin nhắn chính là tôn trọng tôi sao?"

"Đây cũng không phải là chuyện to tát gì"

Chu Chú nhún nhún vai, đáng vẻ không muốn so đo.

Lần thứ ba, Đường Kiều khò sở nắm tóc, làm ơn, cô rất so đo có được hay không.

"Cùng lắm thì, cô cũng có thể nghe điện thoại của tôi, xem tin nhắn của tôi"

Có qua có lại mà.

Mẹ nó, hắn có đang tập trung nghe cô nó không? Cô không có chút hứng thú đối với điện thoại và tin nhắn của hắn có được hay không, cô cần chính là tôn trọng, tôn trọng!

"Vậy lần sau, tôi nhận điện thoại hay xem tin nhắn của cô, sẽ nói trước với cô một tiếng?"

Chu Chú đưa mặt rất gần cô, Đường Kiều cố kìm nén xúc động thật lớn không để bàn tay của mình tát lên gương mặt tuần tú.

Đường Kiều tức giận lui ra khỏi máy tính, thuận tiện đẩy Chu Chú ngã ở trước mặt cô một cái, sau đó xoay người, nhào qua trên sofa.

Không thể không nói chính là làn da của Chu Chú không tệ.

"Chủ nhật a, lãng phí thời gian đi dạo phố thật tốt, tôi cảm thấy đau lòng quá"

Cùng Chu Chú tranh luận nửa ngày, rốt cuộc Đường Kiều nhớ tới tin nhắn của Chu Du.

Chu Chú xoa xoa lồng ngực của mình, phát hiện mình thích chị này, thật đúng là có chút khuynh hướng bạo lực, trong một buổi sáng, đầu tiên là bị thúc vào một cái, sau đó là bị đập một cước, hiện tại lại bị đẩy một cái, lồng ngực đáng thương của hắn a, muốn làm lồng ngực của một nam tử hắn thật đúng là không dễ dàng.

Kinh nghiệm lịch sử chứng minh, cùng các cô gái đi dạo phố, là một chuyện vô cùng không sáng suốt, nhất là khi đối tượng là Chu Du.

"Đầu của cô, có bị hổng không?"

Từ trước đến giờ, bạn học Chu Du không từ chối, điểm này rất giống Chu Chú, ai nói bọn họ không phải chị em hả.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ở chung, phải tôn trọng nhau (2)

Đường Kiều không thể từ chối thịnh tình muốn mời của bạn học Chu Du, cũng không thể từ chối Chu Chú đi theo đuôi.

Khi Đường Kiều mang Chu Chú xuất hiện tại nơi hẹn của cô và Chu Du thì Chu Du lập tức trợn mắt nhìn.

"Cậu tới làm gì?"

Lúc này Chu Chú mặc quần áo giản dị bình thường, nhưng Chu Du biết, tên chết tiệt nọ không có chút nào bình thường, mà từ trước đến giờ cô ghét những gì không bình thường như vậy.

"Cùng hai người đi dạo phố a."

Chu Chú nói chuyện như đương nhiên. Sau đó, Chu Du học máu, Đường Kiều té xỉu.

Lúc nhỏ rõ ràng Chu Chú rất ghét cùng trộn lẫn chung một chỗ với các cô, loại tình trạng này vẫn giữ đến khi Đường Kiều trung học đệ nhị cấp, lúc đó cô và Chu Du hợp thành một phe, mà Chu Chú và bọn Ngu Châu, cũng chơi riêng phe của mình, mỗi lần bọn họ vừa nhìn thấy các cô liền hếch lỗ mũi hướng về phía này với thái độ xem thường nữ sinh.

Nhưng tại sao chuyện lại biến thành tình trạng hôm nay?

Năm đó, Đường Kiều gửi lá thư tràn ngập huyết lệ, trải qua tay ông ngoại Đường, lại trải qua tay Cậu Đường, sau đó đến trên tay Chu Chú, Cậu Đường nhờ bạn học Chu Chú thay hẳn chuyển giao cho Chu Du. Lá thư này chuyển mãi cho đến khi vào trong tay Chu Chú, trong quá trình đó vẫn còn vô cùng thuận lợi, nhưng Chu Chú nhìn mấy trang giấy thật dày trong tay, không khỏi có chút tò mò, chẳng qua Đường Kiều cũng mới trở về gần nửa tháng, tại sao có nhiều lời muốn với Chu Du như vậy. Cậu ta không hiểu nữ sinh, nhưng lại thật sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc, ở trong thư Đường Kiều viết những gì.

Vì vậy, Chu Chú ôm một loại yên tâm, không hề có một chút nào cảm giác xấu hổ khi mình nhìn coi thư của người khác, tự tiện mở lá thư Đường Kiều viết cho Chu Du.

Mà Đường Kiều ở tại Thành phố H xa xa và Chu Du đang học lớp buổi tối còn chưa có về nhà, đối với chuyện này không biết gì cả.

Nếu như sau khi Đường Kiều biết mọi chuyện, bao gồm thái độ thay đổi của Chu Du đối với cô, đều do đến từ lá thư này, cô nhất định sẽ tìm sợi dây giải quyết mình, cũng hỏi hạn ban đầu tại sao mình muốn viết lá huyết lệ thư này.

Đường Kiều tốn gần một canh giờ đứt quãng để viết thư, Chu Chú chỉ tốn gần mười phút để đọc xong. Trong thời gian này, khóe miệng cậu ta co quắp sáu lần, mắt rút gân tám lần, ôm bụng cười bốn lần.

Lần đầu tiên Chu Chú phát hiện thì ra Đường Kiều thú vị như vậy. Cậu ta không khỏi nhớ tới đoạn thời gian trước, Đường Kiều thi cấp ba, cô phát khùng cầm một lá thư tìm đến Chu Du, ngày đó vừa vặn Chu Du và chú của cậu đi xem xiếc thú nên không có ở nhà. Đường Kiều đang oán trách Chu Du đi xem xiếc thú lại không rủ cô theo, rồi đem lá thư nhét vào trong tay cậu ta.

Chu Chú có chút không hiểu, cho nên nhìn Đường Kiều.

"Mặc dù cậu còn nhỏ, nhưng dù sao cậu cũng là nam sinh, cậu giúp tôi xem lá thư tình này một chút, xem có chỗ nào cần chỉnh sửa hay không"

Đường Kiều không hề có chút nào ngại ngùng, nói ra bí mật nhỏ của mình.

Ngược lại, khi đó Chu Chú mới mười một tuổi, mặt đen lại, rõ ràng bày tỏ mình không bằng lòng.

Cậu ta thật sự không rõ, mắt nhìn thấy cô và Chu Du cũng sắp phải thi cấp ba rồi, hai người bọn họ lại còn rảnh rỗi như vậy, một người rỗi rảnh đi xem xiếc thú, một người rỗi rảnh viết thư tình cho nam sinh. Nữ sinh đều là như vậy sao?

Chu Chú cũng không chỉ điểm nội dung trong thư tình theo mong đợi của Đường Kiều, bởi vì căn bản cậu ta cũng không xem qua lá thư tình, mà trực tiếp đem lá thư ném vào trong thùng rác, sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Đường Kiều, cậu ta ăn sơi mì còn dư lại bầu vào phía trên cái ly mì ăn liền. Đợi đến Đường Kiều phục hồi tinh thần muốn giật lại thì đã không còn kịp rồi.

Cô chỉ kịp gọi lại Chu Chú đang đi tới cửa, "Cậu đứng lại đó cho tôi"

Lần này, ngược lại Chu Chú rất nghe lời, đứng lại.

"Đền lá thư tình cho tôi."

Đường Kiều thét chói tai, chân còn không nhận được giẫm hai cái trên mặt đất.

Nhưng mặt của Chu Chú không thay đổi, nhìn cô một cái, sau đó liền đi mất, chỉ còn lại Đường Kiều sững sờ đứng tại chỗ, trong đầu hiện lên ba chữ: Nhóc chết. tiệt.

Sau khi xem xong thư của Đường Kiều viết cho Chu Du, Chu Chú không khỏi có chút hối hận lúc đầu không có xem lá thư tình kia, chắc hẳn phải là rất thú vị.

"Tôi ghét Đường Uyển, bởi vì con bé luôn dùng một đôi mắt cá chết nhìn chăm chăm vào tôi, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào tôi, chờ khi tôi phạm lỗi, sau đó con bé sẽ vui mừng vỗ tay kêu lên. Âm thanh kia giống như mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết, còn có tiếng cười càn rỡ của nó, Chu Du, nếu cậu có ở đây, nhất định cậu cũng sẽ muốn xé con bé ra."

Đây là một đoạn trong lá thư Đường Kiều viết, Chu Chú đã vơ vét trong đầu cậu ta tất cả tri thức thời trung học đệ nhất cấp, vẫn không cách nào tưởng tượng hình ảnh đôi mắt cá chết nằm trên một gương mặt của cô gái nhỏ như thế nào.

Thật là kỳ lạ.

Chu Chú giả bộ đem lá thư còn nguyên vẹn trở về, đợi sau khi Chu Du kết thúc buổi học tối trở về nhà, đem lá thư chuyển giao cho cô, từ đầu tới cuối cũng giữ về mặt không chút thay đổi, giống như cậu ta chưa từng xem qua nửa chữ trong lá thư kia .

Ánh mắt Chu Du nghi ngờ quét qua quét lại ở trên người Chu Chú, sau khi xác định không có phát hiện bất kỳ chỗ nào đáng nghi, xoay người đi vào phòng của mình.

Một lát sau, từ trong phòng của Chu Du truyền đến một hồi đám bàn và tiếng cười điên cuồng.

Đứng ở ngoài cửa, Chu Chú cũng không nhìn được hơi con mồi một cái, có lẽ cuối tuần này, cậu ta và Chu Du cùng đi bệnh viện Thành phố H thăm Đường Kiều xem bị hãm hại thế nào khiến cho cô bị thương.

Lúc Chu Chú và Chu Du đi thăm Đường Kiều, là Cậu Đường lái xe chờ bọn họ đi, lúc đi cộng thêm Cậu Đường là ba người, lúc về là năm người, thêm Đường Kiều và Bà ngoại Đường, cũng may, Cậu Đường lái xe bình thường.

Ở bệnh viện, Chu Chú nhìn thấy được "Đường Uyển" mà Đường Kiều nhắc tới trong thư, bởi vì ở trong thư, Đường Kiều lên án cô bé đến ba tờ giấy, cho nên Chu Chú cố ý nhìn Đường Uyển mấy lần, một cô bé rất đẹp, so với Đường Kiều, đáng tiếc cô em gái này đáng yêu hơn so với cô, Đường Uyển mặt trái xoan, lúc cười với cậu ta, chiếc cằm thật nhọn, không giống Đường Kiều, cô chính là một cái bánh bao a. Hơn nữa, quan trọng nhất là, Đường Uyển cũng không có "Mắt cá chết".

"Cậu nhìn cái gì chứ ?"

Bởi vì chị em tốt bị hãm hại, cho nên Chu Du đối với người hãm hại là Đường Uyển tự nhiên có ấn tượng không tốt, kéo tay áo Chu Chú đi vào phòng bệnh.

Bà ngoại Đường đang đút cho Đường Kiều ăn cháo, mấy ngày nay Đường Kiều ở bệnh viện vẫn luôn ăn cháo, cô ăn xong lại ới ra, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng tại sao sau này Đường Kiều không thích ăn cháo.

"Chào Bà ngoại"

Chu Du ngọt ngào chào bà già một tiếng, trước khi Đường Kiều tới trong khu đại viện, Chu Du luôn gọi là bà nội, sau đó không biết tại sao theo Đường Kiều gọi là Bà ngoại.

Không cần biết gọi là gì, dù sao vai vế không kém là được, cũng tùy ý bọn họ gọi là gì.

Chu Chú ngậm miệng không lên tiếng, nhìn chăm chăm Đường Kiều đang ăn cháo, ánh mắt quét qua chén cháo trắng trong tay Bà ngoại Đường, lại trở về trên mặt của Đường Kiều.

Ừ, quả nhiên bệnh viện là nơi giảm cân tốt, khuôn mặt bánh bao của Đường Kiều đã tụt một chút.

Bà ngoại Đường cho Đường Kiều cho ăn xong cháo, cầm hộp giữ nhiệt đi ra ngoài, Chu Du đặt mông ngồi vào trên giường bệnh Đường Kiều.

"Kiều Kiều, mới vừa rồi tôi thấy em gái của cậu rồi, đáng tiếc giống như tiểu yêu tinh"

Chu Chú xấu hổ, không biết rốt cuộc chị họ của cậu ta và Đường Kiều học được những từ này ở đâu.

"Cậu ta còn nhìn con bé thật thú vị."

Ngón tay Chu Du chỉ Chu Chú, ý nói cậu ta là phản đồ.

Vì vậy, Đường Kiều kiểm chuyện, liếc mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó quay đầu đi, cố ý xem cậu ta là không khí.

Cậu ta. chọc giận ai rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Ăn thì phải trả giá (1)

Sự thật chứng minh, mang theo một tên con trai đi dạo phố, căn bản cũng không phải là chuyện lạ.

Đường Kiều cũng tạm được, bởi vì cô căn bản cũng không muốn đi dạo phố, chuyện dùng thể lực như vậy, quả thật cô không có hướng tới. Cô là một người lười, gần đây còn si mê mua sắm qua Internet, chẳng qua bởi vì phải tiết kiệm.

Ngược lại, Chu Du rất oán giận, chỉ trích Chu Chú phá hư buổi đi dạo phố hăng hái của cô.

"Em không có ngăn cản chị đi dạo phố."

Giọng nói của Chu Chú nhàn rãi, bộ dạng rất đáng đánh đòn.

"Ừ, cậu không có ngăn cản."

Chẳng qua, mỗi lần cô thử quần áo là cậu ta chỉ "Đứng trọng tâm".

"Bộ quần áo này khó coi, có vẻ làm cho mập lên, Chu Du, chị vốn mập, mặc cái này vào sẽ mập thêm"

"Cái này so với cái mới vừa rồi càng không dễ nhìn, Chu Du, chị vốn không xinh, đừng dựa vào quần áo để tôn lên, càng xấu chết rồi. . . ."

Chu Du còn chưa kịp nổi giận, nhân viên bán hàng nổi giận, lệ rơi đầy mặt, mời ba người bọn họ ra ngoài, "Tiểu thư, thật xin lỗi, các người như vậy, chúng tôi không có cách nào làm ăn."

Chỉ trong chốc lát, cũng đã bị lời nói ác độc của Chu Chú dọa một số khách bỏ đi.

Không biết sao, lần nào Chu Chú ra chiêu cũng đúng, Chu Du tức giận, vỗ một cái trên trán cậu ta.

"Cậu cảm miệng cho lão nương, nếu để cho lão nương nghe được từ trong miệng cậu một chữ nữa thử xem, Kiều Kiều, cậu giúp tôi trông chừng cậu ta"

"Tốt."

Đường Kiều vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ này, cảm giác có chỗ dựa, thật đúng là không phải tốt bình thường.

Chu Du hung hăng uy hiếp đã có tác dụng, sau đó Chu Chú không tiếp tục phát biểu bất kỳ lời nào, chẳng qua. Cô vẫn không mua được cái gì cả.

Mỗi khi cô thay một bộ quần áo ra ngoài bảo Đường Kiều phát biểu ý kiến, Chu Chú ở một bên, bộ dạng vô cùng đau khổ, vừa lắc đầu vừa thờ dài.

Vì vậy, nhân viên bán hàng mời bọn họ ra ngoài lần nữa.

"Chu Chú, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Chu Du cũng không quan tâm có phải trên đường phố hay không, cô muốn vung tay tát!

"Cùng hai người đi dạo phố a."

Thành thật mà nói, hôm nay có Chu Chú đi theo, hành trình của Chu Du kết thúc rất nhanh, kết thúc nhanh Đường Kiều hết sức vui sướng. Chẳng qua, cô cũng chỉ có thể giấu vui mừng ở trong lòng, cũng không thể để cho Chu Du nhìn ra, nếu không, cô sẽ chết rất thê thảm.

Chu Chú kéo vai Đường Kiều, đem cả thân thể dựa vào trên người Đường Kiều, còn oán trách, "Aiz, cùng hai người đi dạo phố thật là mệt mỏi."

Phốc.

Cậu ta đang cùng bọn họ đi dạo phố sao? Rõ ràng cậu ta phá hư buổi đi dạo phố của bọn họ.

"Tôi không để cho cậu đi theo nữa"

Đường Kiều rối rắm, bởi vì cô bị Chu Chú làm liên lụy, lúc này ánh mắt của Chu Du giống như muốn giết người, mà còn giống như muốn giết cả cô và Chu Chú.

"Tôi mời hai người đi ăn cơm, đi dạo lâu như vậy cũng đã mệt, Chu Du, không phải chị nói muốn ăn món Hàn Quốc sao? Em biết có một tiệm ăn Hàn Quốc chính hiệu, em mời hai người đi ăn."

Chu Chú chủ động lấy lòng, sắc mặt của Chu Du dịu lại, xem như ăn một phần, cô tạm thời tha thứ cho cậu ta, chuyện đi dạo phố, hôm nào hẹn Đường Kiều ra ngoài là được. Dù sao có Chu Chú ở đây, cô cũng đừng nghĩ mua được thứ gì.

Chu Du và Đường Kiều không thể không thừa nhận, ở trong chuyện khác Chu Chú không có bản lĩnh gì, nhưng ở phương diện tìm quán ăn, cậu ta thật đúng là cao thủ.

Chu Chú nói, tiệm ăn Hàn Quốc này đúng là rất chính hiệu, bà chủ và nhân viên phục vụ mặc đồng phục Hàn Quốc, vừa vào cửa liền cúi người xuống nói câu gì, Đường Kiều và Chu Du cũng không nghe hiểu.

Chu Du tha hồ gọi một phen, Chu Chú chỉ gọi thịt ba chỉ, đến phiên Đường Kiều, Đường Kiều xem tờ thực đơn nhân viên phục vụ viết tràn đầy, không cam lòng, phun một câu: "Canh rong biển."

"Đường Kiều, cậu muốn canh rong biển à, cũng quá tiết kiệm cho Chu Chú"

Bản thân tôi chỉ muốn ăn một chút thôi, các người gọi cho tôi chút gì đó là được. Đường Kiều ừ một tiếng, quyết định làm người khiêm tốn.

Thật ra Đường Kiều là người vui vẻ, bình thường cười hi hi ha ha, nhưng ở trước mặt Chu Chú, cô có vẻ có chút an tĩnh. Nhưng không phải vừa mới bắt đầu an tĩnh, Đường Kiều cũng không nhớ được bắt đầu từ lúc nào, ở trước mặt Chu Chú, cô luôn dễ dàng an tĩnh. Thật ra không có suy nghĩ, không biết mình đang suy nghĩ gì.

Giống như lần này, cô muốn ăn canh rong biển, kết hợp với cơm, để ở trước mặt cô. Cô vẫn không nhúc nhích đĩa, không biết suy nghĩ đã bay tới phương nào.

"Đường Kiều, cậu nghĩ gì vậy?"

Chu Du thọc cánh tay Đường Kiều một chút.

"A, không có gì."

Lấy lại tinh thần, Đường Kiều nhìn Chu Du một cái, ánh mắt hướng về canh rong biển trên bàn.

"Ăn thôi, ăn thôi."

Đường Kiều chỉnh sắc mặt, che giấu vẻ mặt hồn mới vừa rồi.

Mà Chu Chú ngồi ở phía đối diện các cô, từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của Đường Kiều, vô cùng kiên trì, Chu Du cũng trợn mắt nhìn cậu ta vài lần rồi, cậu ta cũng không có cảm giác gì.

"Chu Chú, cậu có thể kiểm chế lòng dạ Tư Mã Chiêu của cậu hay không?"

(Tư Mã Chiêu có tên là Từ Thượng, là con trai thứ hai của đại thần phụ chính Tư Mã Ý thời Đông Hán)

Chu Chú thích Đường Kiều, đối với cô mà nói cũng không phải là bí mật gì, chẳng qua, cô không thoải mái chính là, chuyện này cô lại thông qua đứa em gái gieo họa của Đường Kiều mới biết. Cô cực kỳ khó chịu, cho nên, cô luôn tìm mọi cách phá hư, cô cảm thấy trên vai mình có một nhiệm vụ vô cùng gian nan. Đó chính là tìm cho Đường Kiều một ông chồng tốt, đẹp trai hơn Chu Chú Chu Chú, cao hơn Chu Chú, có tiền hơn Chu Chú, yêu Đường Kiều hơn Chu Chú. Đối với Chu Du mà nói, Đường Uyên trơ trẽn, thì Chu Chú càng trơ trẽn hơn.

Chẳng qua, ngăn cản thế nào, cô vẫn thất bại.

Chu Chú không có phản bác, chỉ xuề xòa nhũn mảy, thay Đường Kiều làm cuốn thịt ba chỉ, rất cẩn thận không bỏ vào cọng hành, sau đó đưa tới khoe miệng Đường Kiều. Đường Kiều lui về phía sau, nhìn Chu Du một cái, đưa tay chuẩn bị nhận lấy cuốn thịt, tay Chu Chú rút lại, làm tay cho cô rơi vào khoảng không.

"Tới đây, há miệng"

Đường Kiều lúng túng, ở trước mặt mọi người, thật đúng là không có thói quen này.

"Há miệng"

Lần này giọng của Chu Chú có chút cứng rắn, Đường Kiều không tiếp tục từ chối, cắn cuốn thịt một cái, Chu Chú kiên trì và không biết xấu hổ, cô đã biết. Cậu ta không sợ mất mặt ở trước mặt người khác, nhưng cô sợ đấy.

"Tôi cũng muốn ăn."

Chu Du vừa nhai bạch tuộc, vừa nhìn chăm chăm thịt ba chỉ trên bàn.

"Tự cuốn đi"

Chu Chú không quan tâm tới yêu cầu của Chu đại tiểu thư, lần này cuốn một cuốn thịt, về mặt hả hê đưa vào trong miệng mình.

"Tôi! Cũng ! Muốn! Ăn!"

Chu đại tiểu thư tức giận, nói gần từng chữ. Đường Kiều nghĩ, cô nên sớm ăn ở quán ven đường, ăn như thế này, cô không bị Chu Chú làm buồn nôn chết, chính là bị Chu Du làm đồ mờ hồ chết.

Hai người lớn như vậy rồi, còn giống như đứa bé.

"Ăn sao! Chị muốn ăn, thì cho chị ăn!"

Chu Chú cố ý tìm một lá rau xà lách già nhất, sau đó chọn một khối thịt tương đối to, rất xấu bụng bỏ vào ba cọng hành, hai miếng đồ chua.

Chu Du vừa ăn một ngụm, nước mắt cũng chảy ra, quả nhiên cô không muốn sống.

Cứ như vậy, thời gian ba người ăn một bữa cơm, so đi dạo phố còn lâu hơn.

Sau khi ăn xong, Đường Kiều dựa vào thành ghế sờ sờ cái bụng tròn vo, trong lòng cảm thấy vô cùng sai lầm. Mà đầu sỏ gây nên sai lầm chính là hai chị em họ Chu, bọn họ cầu xé nhau, cô cũng chỉ có thể chăm chú ăn, không cần thận, nên ăn quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ăn thì phải trả giá (2)

Chu Du không có lái xe ra ngoài, sau khi ăn xong, Chu Chú không có ý muốn đưa về, trong nháy mắt Chu Du bị mất hứng, vì vậy cứ ngồi chờ, chờ cho đến khi Chu Chú không nhận được.

"Đi, đưa chị về nhà trước thôi."

Vì vậy, Chu Du hài lòng đứng lên, thừa lúc Chu Chú không nhìn thấy véo mũi Đường Kiều một cái. Đường Kiều gào lên một tiếng, không hiểu tuần này Chu cô nương phát điên cái gì.

"Lần sau đi dạo phố cậu còn dám dẫn cậu ta ra ngoài, cậu nhất định sẽ chết!"

Đường Kiều roi lệ đầy mặt, là cô muốn dẫn sao, là cô muốn dẫn sao?

Chu Chú lớn như thế, nếu hấn muốn đi cùng, cô có thể ngăn được sao?

Ra khỏi tiệm ăn Hàn Quốc, Chu Du và Đường Kiều cặp tay hướng bãi đậu xe đi tới.

Ai ngờ, Chu Chú ngoác tay, một chiếc taxi liền dừng ở trước mặt hấn, sau đó trong ánh mắt kính ngạc của Chu Du, nhét cô vào trong xe, nói địa chỉ. Chu Du còn chưa lấy lại tinh thần, xe đã chờ đi ra ngoài, đợi đến cô lấy lại tinh thần thì Chu Chú và Đường Kiều đã là một điểm đen nhỏ trong kính phía sau xe rồi.

Chu Du hận nghiêng răng, lại bị tiểu tử thói này sắp đặt.

"Không phải cậu đồng ý muốn đưa cô ấy về sao?"

"Tóm lại là không để cho chị ấy cùng về."

Chu Chú tốt bụng nói, quay đầu lại, ánh mắt vui vẻ nhìn Đường Kiều.

Xoay mặt đi, cô không thích ánh mắt quá mức chăm chú, làm cho cô không chỗ nào che giấu.

"Đi thôi."

Chu Chú cầm tay Đường Kiều, lòng bàn tay ấm ấm Đường Kiều cảm thấy nóng lên, nóng thẳng vào trong lòng.

"Đi đâu?"

Phương hướng của bọn họ cũng không phải bãi đậu xe.

"Đi cho tiêu hóa, sau đó đi xem phim."

Tiêu hóa chính xác là cần thiết, nhưng đang yên lành, sao hấn phát điên muốn đi xem chiếu bóng. Không phải hấn luôn ghét chuyện lãng phí tiền bạc, lãng phí thời gian sao?

Đường Kiều ôm cái bụng tròn vo, bị động, bị Chu Chú kéo đi.

Bây giờ cách thời gian xem chiếu bóng còn sớm một chút, Chu Chú kéo Đường Kiều vào một tiệm thời trang. Đường Kiều đen mặt, mới vừa rồi đi chung với Chu Du, hấn không đi dạo tử tế, tại sao bây giờ lại nghĩ tới đi dạo quần áo.

Tiệm này. Đường như là. Bán quần áo nữ. Hơn nữa, còn là tiệm mới vừa đui bộn hấn ra cửa.

"Thử một chút."

Chu Chú nhanh tay lẹ chân cầm mấy bộ quần áo, sau đó cầm quần áo và Đường Kiều ném vào trong phòng thử quần áo.

"Này."

Đường Kiều chỉ mới nói được một chữ, cửa phòng thử quần áo bị Chu Chú đóng lại.

"Mặc dù tôi không ngại cô thay quần áo, nhưng tôi sợ sau khi nhìn thấy cái bụng tròn vo của cô, sẽ ảnh hưởng đến sức tưởng tượng của tôi sau này "

Mẹ nó, lưu manh này! Trong đầu cả ngày lẫn đêm đều nghĩ những chuyện này.

Đường Kiều tức giận, nhưng vẫn nghe lời cầm quần áo lên bắt đầu thử. Trong phòng thử quần áo có gương, Đường Kiều mặc thử quần áo nhìn nhó nửa ngày.

Cô chỉ thích mặc quần áo tương đối rộng rãi, thứ nhất là thoải mái, thứ nhì là bởi vì có thể che kín cái bụng tròn vo, Đường Kiều sờ bụng một cái, thật đúng là tròn vo a. Quần áo này nhìn đẹp mắt, chỉ là. Đường như chật một chút. Quan trọng nhất là cái bụng tròn vo a.

"Cô xong chưa?"

"Xong ngay, xong ngay"

Đường Kiều cởi quần áo, thay một bộ váy màu hồng.

Lần này, ngược lại nhìn không bị tròn vo nữa, chẳng qua, chiếc váy này màu sắc mềm mại, Đường Kiều lúng túng, cô vẫn không ngại ăn mặc như "Gái lơ thi", đây là lần đầu tiên thử quần áo màu hồng như vậy đấy. Nhưng nhìn rất đẹp.

Đường Kiều hít sâu một hơi, kéo ra cánh cửa phòng thử quần áo, chuẩn bị nghênh đón lời nói ác độc của Chu Chú. Mới vừa rồi, Chu Du mặc đẹp như thế cũng bị hấn ghét bỏ, thương tích đầy mình rồi, đoán chừng cô sẽ bị hấn phê bình như chuột chui vào trong hang đi.

"Không tệ, trong nháy mắt đã trẻ ra rồi."

Chu Chú đối với quần áo mình chọn dường như rất hài lòng, sờ sờ cảm, trên dưới nhìn xem, cuối cùng gật đầu.

"Mua cái này đi."

"Chu Chú, tại sao tôi phải mua quần áo?"

Không phải chỉ thử một chút sao?

"Đi dạo phố đương nhiên là phải mua quần áo, nếu không, không phải lãng phí thời gian sao?"

Được rồi, hấn nói có lý, chẳng qua, mới vừa rồi Chu Du muốn mua quần áo tại sao hấn đã kích mãnh liệt như vậy?

"Tốt lắm, chúng ta lại đi chỗ khác dạo một chút, nếu đi ra, sẽ mua vài món."

Thời gian kế tiếp, Chu Chú vẫn biểu hiện rất lịch sự, Đường Kiều chỉ để ý thử, sau đó Chu Chú phụ trách mua quần áo, thậm chí sau khi mua xong quần áo, Chu Chú vẫn rất lịch sự xách túi đồ cho cô.

Sau khi mua xong quần áo, Chu Chú cầm túi quần áo bỏ vào trong xe, sau đó lại kéo Đường Kiều đi xem phim, không có phát hành bộ phim điện ảnh nào mới. Chu Chú liền chọn bộ phim điện ảnh rất quen thuộc "Kỷ Băng Hà", rõ ràng là phim điện ảnh rất hài, Đường Kiều choáng váng khóc sứt sịt. Chu Chú không thể hiểu được, rút ra một cái kết luận: Con gái quả nhiên là làm bằng nước. Giả sử Đường Kiều mạnh mẽ, cũng làm bằng nước.

"Kiều Kiều, nghe nói tuần sau, Đường Uyên muốn đến, cô có thể nói với mẹ của cô, tôi không rảnh chăm sóc con bé hay không, để cho con bé dừng đến nữa"

Đúng vậy, cô cũng biết, Chu Chú vừa mua quần áo, vừa mời xem phim điện ảnh, chính xác là không có chuyện tốt.

"Con bé tới đây cũng không phải tìm tôi, tôi làm sao mở miệng."

Mẹ nó, rõ ràng là em gái cô, con bé muốn đến, tại sao Chu Chú biết, cô lại không biết?

"Hơn nữa, nếu con bé thích gần gũi với cậu như vậy, vậy cậu chăm sóc con bé thôi"

Thân thể Đường Kiều dựa vào phía sau, hoàn toàn buông lỏng, đặt mình ngồi phịch ở bên trong xe. Mấy tháng nữa, là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của

Đường Kiều, mà năm nay Đường Uyên mới mười bảy tuổi. Thành thật mà nói, so đo với một đứa bé mười bảy tuổi lên trung học đệ nhị cấp, cô cảm thấy mất mặt, nhưng Đường Uyên luôn không để cho cô được yên ổn. Dù nói là 25 tuổi, cho dù là 52 tuổi, Đường Uyên cũng có thể chọc cho cô nổi điên với con bé.

Hơn nữa, đứa bé mười bảy tuổi hư hỏng, cũng không biết xảy ra chuyện gì, còn nhỏ tuổi mà ánh mắt không tốt, lại chú ý trên người của Chu Chú rồi.

Aiz, nếu không phải biết Đường Uyên là thế nào, Đường Kiều tuyệt đối sẽ đi kiện Chu Chú dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên.

"Tôi làm sao có thể chăm sóc con bé được, tôi chăm sóc cho cô còn không còn kịp nữa."

Dáng vẻ của Chu Chú như gánh trách nhiệm nặng nề.

"Cậu chăm sóc cho tôi bao giờ?" Về mặt Đường Kiều khinh thường.

Để cho cô nấu cơm cho hắn là chăm sóc cô sao? Để cho cô cho cô giặt quần áo là chăm sóc cô sao? Còn nữa, để cho cô là một cô gái nửa đêm canh ba đi đến quán rượu đón hắn về là chăm sóc cô sao?

Nếu xem đây là chăm sóc, cô không thể không nói, cách thức chăm sóc người của Chu đại thiếu gia hắn, thật đúng là có chút đặc biệt.

"Tại sao không có chăm sóc chứ, cô xem, nhìn cái bụng tròn vo của cô, không phải là tôi chăm sóc sao?"

Mẹ nó, nếu không phải hắn đang lái xe, cô tuyệt đối sẽ cào rơi một lớp da của hắn. Chẳng qua, cô may mắn ngồi ở trên xe, hắn nói những lời này.
Thật sự làm cho người ta hiểu lầm.

Đúng vậy, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Huống chi, tình hình trước mắt, cô vừa cầm của người ta, lại ăn của người ta. Mọi thứ cô đều nợ người ta, mà chủ nợ, chính là Chu đại thiếu gia đang lái xe.

"Tôi nói thật, cô phải với mẹ của cô một chút."

"Chuyện này tôi nói cũng vô dụng, không bằng, cậu tìm Bà ngoại tôi nói đi."

Có thể nói được mẹ của cô, người kia tuyệt đối không phải là cô, vẫn là câu nói kia, trên cái thế giới này ai người đáng yêu nhất? Đáp án vẫn là Bà ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bà ngoại, để vạn năng (1)

Bởi vì Đường Kiều đề nghị đúng trọng tâm, sang ngày thứ hai, Chu Chú chở Đường Kiều về thăm Bà ngoại Đường.

Mặc dù Đường Kiều lớn hơn Chu Chú ba tuổi, nhưng sự thật chứng minh, ở một mặt nào đó Chu Chú còn mạnh hơn Đường Kiều một chút.

Cái này không phải rõ ràng là trở về nhà bà ngoại Đường sao, dĩ nhiên Chu Chú còn thân thiết hơn so với cháu gái Đường Kiều, vừa mua trà nước trái cây, lại mua thuốc bổ, vừa vào cửa liền kêu to.

"Bà ngoại, cháu và Đường Kiều đến thăm bà"

Đường Kiều mơ hồ cảm thấy lời này không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào, cô lại không nghĩ ra, lúc đầu, Đường Kiều đi theo sau lưng Chu Chú vào cửa.

"Các cháu tới rồi, đến đây, nhanh ngồi xuống uống trà, tới thì tới còn mang linh tính, thiệt là."

Bà ngoại Đường vui mừng ra mặt, Đường Kiều cũng vui mừng, mới vừa rồi vẫn còn ở sau lưng Chu Chú, nhảy lộc cộc hai ba cái, đã nhảy đến trước mặt Chu Chú, sau đó nhảy đến trước mặt của Bà ngoại Đường, ôm chầm vai Bà ngoại Đường.

"Bà ngoại, cháu nhớ bà ngoại muốn chết rồi." Dứt lời hôn mạnh một cái lên mặt Bà ngoại Đường.

"Nhớ Bà ngoại mà lâu như thế không đến thăm Bà ngoại." Bà ngoại Đường véo chặt lỗ mũi Đường Kiều, sau đó hướng về phía trên lầu gọi to lên. "Ông già, mau xuống đây, mau xuống đây, Kiều Kiều và Chu Chú tới."

Chỉ chốc lát sau, thân thể ông ngoại Đường liền xuất hiện ở cửa cầu thang, vì vậy Đường Kiều lại bật lên cầu thang, "Chào ông ngoại" Không có nặng bên này, nhẹ bên kia, cũng hôn mạnh một cái lên trên mặt ông ngoại Đường.

Ông ngoại Đường vui vẻ để mặc cho Đường Kiều kéo cánh tay của ông, Chu Chú lập tức bùng quả tặng ra lấy lòng.

"Ông ngoại, tuần trước cháu có một người bạn đi Tây Tạng, mang về một bộ cờ vua bằng ngọc thạch, Đường Kiều biết ông thích cờ vua, cho nên bảo cháu giữ lại."

Bởi vì Ngọc Thạch tương đối nặng, die»nd"ank«equ»yd«oncho nên bạn học Chu Chú rất có chừng mực đặt bộ cờ ở trên bàn trà.

"Ông ấy chơi cờ không hay, các cháu để ý tới ông ấy làm khi gió gì."

Bà ngoại Đường làm sao không biết bộ cờ này là hấn cố ý đi mua, phải nói đùa nhỏ Chu Chú này, bà thật sự rất thích, cũng xứng đôi với Đường Kiều, tuổi còn nhỏ một chút tính là gì, tục ngữ còn nói: nữ hơn ba, ôm gạch vàng mã, Đường Kiều của mình đầu óc cứng nhắc không suy nghĩ ra.

Ông ngoại Đường không để ý đến Bà ngoại Đường, ngược lại, đối với phần quà tặng này của Chu Chú rất là hài lòng, "Một chút nữa sau khi com nước xong hai chúng ta giết một bàn."

"Được, chỉ mong ông ngoại xuống tay lưu tình mới được."

"Ha ha, người trẻ tuổi rất khiêm tốn a"

Bởi vì Đường Kiều đến nên tâm tình Ông ngoại Đường rất tốt, lại vì Chu Chú thoải phồng, tâm tình càng tốt thêm.

Đường Kiều âm thầm gờ ngón tay cái về phía Chu Chú, đùa nhỏ này, nói linh tính, thật đúng là không một chút đồ mặt.

Đường Kiều không biết đánh cờ, ông ngoại Đường đã từng cố gắng dạy cho cô một chút, chẳng qua, không thể không nói, ở phương diện này, quả thật Đường Kiều vẫn tương đối chậm lụt. Ông ngoại Đường dạy cô hơn mấy tháng, ở một bên nhìn bọn họ chơi, Chu Du cũng học được, nhưng trước sau, Đường Kiều không học được, đến bây giờ, cô cũng chỉ lanh quanh với con tốt.

Chu Chú ở nhà ông ngoại Đường, ngược lại không có chút nào cảm thấy ngượng ngùng, từ nhỏ, hấn đã là người bình tĩnh, duy nhất có một lần nổi nóng, cũng đều là vì Đường Kiều.

"Kiều Kiều, có rảnh rồi cháu cũng nên về thăm mẹ cháu một chút, hai ngày trước mẹ của cháu lại nhắc đến cháu"

"Vâng, gần đây chuẩn bị trở về xem một chút"

Đường Kiều ngoài miệng vâng dạ đáp lời, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ, cô đâu có trêu chọc mẹ cô đâu, ở xa ngàn dặm như vậy, còn không chịu buông tha cho cô.

"Mẹ cháu lo lắng cho cháu, nói cháu cũng 25 tuổi rồi, còn không chịu tìm bạn trai"

Bà ngoại Đường vừa nói, vừa nhìn phản ứng của Chu Chú.

Chu Chú rất bình tĩnh, ngược lại, Đường Kiều nghe không vui.

"Tại sao mẹ lại nói chuyện này, có phiền hay không, suốt ngày cứ như thế"

Dùng chiều này để quan tâm cô sao?

"Cháu đừng có không vui, mẹ cháu nói cũng không sai, quả thật cháu đã 25 tuổi rồi, hơn nữa còn không có bạn trai, mẹ cháu làm sao không lo lắng"

Bà ngoại Đường như cố ý, die»nd"ank«equ»yd«onnhư vô ý quở trách Đường Kiều không nghe lời, ông ngoại Đường vừa nhả khói hút thuốc, vừa nghe, ánh mắt vẫn không rời khỏi nét mặt của Chu Chú.

Đường Kiều ngồi bên cạnh ông ngoại Đường, rất không thoải mái uốn éo người, phiền não bới tóc, bới tóc.

"Đừng khó chịu, uốn éo như thế, Bà ngoại nói cô nghe đi, không sai đâu."

Lần này Bà ngoại Đường và ông ngoại Đường đều cảm thấy hồ đồ, thái độ này của Chu Chú, rốt cuộc là có ý gì?

Đường Kiều không cam lòng tròn mắt nhìn Chu Chú một cái, người kia chẳng qua cười cười, gương mặt. vô cùng hả hê.

Sau khi ăn xong, ông ngoại Đường và Chu Chú ở trong phòng khách đánh cờ, Đường Kiều cùng Bà ngoại Đường ở trong phòng tâm sự.

"Kiều Kiều, rốt cuộc Chu Chú đối với cháu thế nào?"

Bà ngoại Đường đối với ánh mắt nhìn người của mình vẫn rất tự tin, tên nhóc họ Chu kia, từ trung học đệ nhị cấp đã bắt đầu dính lấy Đường Kiều rồi, khi đó Đường Kiều đang học đại học, chiều nào học xong cũng về nhà. Hễ mà Đường Kiều ngày nào về nhà chậm, đứa bé kia cũng không vui, luôn như cố ý như vô ý đi ra cửa viện ngóng trông. Đợi đến khi Đường Kiều về đến, lại giả vờ mình đang làm chuyện khác.

Ai da, bà là người từng trải, làm sao không hiểu suy nghĩ của những người trẻ tuổi này.

"Bà ngoại, hần nhỏ hơn cháu đấy."

"Nhỏ có chút thì tính là gì?"

Trợn mắt nhìn Đường Kiều một cái, bà cũng nghĩ không ra, đứa nhỏ Đường Kiều này, dù sao cũng chịu giáo dục hiện đại lớn lên, tại sao đối với chuyện này đầu óc cứ bảo thủ như vậy.

Vâng, thật ra Đường Kiều cũng biết mình bảo thủ.

Nhưng

Chắc chắn sẽ có một chút gì đó ngăn giữa bọn họ.

Mặc dù ông ngoại Đường Kiều là lão sư trưởng, ai cũng tôn kính ông, nhưng chẳng qua cũng là cách nghĩ của lão sư trưởng.

Mà Chu Chú, vừa nghĩ tới hào quang phía sau Chu Chú, Đường Kiều không nhịn được có chút cúi đầu.

Nam sinh ở cái tuổi này giống như Chu Chú, die»nd«ank«equ»ydk«on lại có nhà riêng. Lễ ra nên xuất hiện trên các trang đầu tờ báo lớn mới phải, không phải nửa đêm chơi đua xe thì là tiệc rượu ôm người mẫu. Nhưng cả ngày Chu Chú và cô dính chung một chỗ, ăn cháo cô nấu, dắt tay của cô băng qua đường, dẫn cô đi xem phim. thật ra Đường Kiều rất sợ những thứ này.

Thật ra, cô không muốn Chu Chú đối với cô quá tốt, Chu Chú còn trẻ, có lẽ cảm tình đối với cô chẳng qua cũng vì nhất thời mê luyến, dù sao từ nhỏ bọn họ đã biết nhau, nghiêm túc cũng xem như là thanh mai trúc mã, mặc dù cây Mai này của cô hơi già một chút. Hoặc là có lẽ vì nữ sinh bên cạnh Chu Chú chẳng qua cũng chỉ có cô và Chu Du, cho nên cũng có thể Chu Chú đem loại tình cảm người thân xem như là tình yêu.

Mà có lẽ cô đã từng cảm thấy không thoải mái.

Cho nên cô tình nguyện làm người mù, người điếc, cũng không cần sau khi quay đầu lại trắng tay. Dù sao, hiện tại Chu Chú mới hai mươi hai tuổi, tuổi còn quá trẻ, cái gì cũng có thay đổi, tương lai, càng không thể nói. Chính cô cũng không dám bảo đảm tương lai mình trước sau như một thì tại sao yêu cầu hần một lòng.

"Bà ngoại, bà đừng lo lắng chuyện này vì cháu, trong lòng cháu có tính toán"

"Cháu tính cái gì?"

"Cháu phải hiểu rõ, Bà ngoại muốn ôm chặt trai rồi."

Đường Kiều xấu hổ, Bà ngoại nóng ruột, thật đúng là cái gì cũng dám nói a, còn đòi ôm chặt trai. Phốc!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bà ngoại, là vạn năng (2)

"Ta xem đứa bé Chu Chú kia rất dễ tới ý cháu, còn cháu thì giống như đầu gỗ"

Dáng vẻ Bà ngoại Đường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Hần chơi đùa như vậy, ai biết hần có thể chơi đùa được mấy năm?"

Đường Kiều nhỏ giọng, cô phải phí hết tâm tư ngăn trở tất cả hấp dẫn của tên yêu nghiệt Chu Chú kia, cô dễ dàng sao. Chuyện này nói đơn giản, làm mới khó, trái tim nhỏ của cô a, giống như ngồi Yun-night Speed (tàu lượn siêu tốc).

"Nếu hần chơi đùa, thì sao chơi lâu như vậy?"

Từ lúc Chu Chú học trung học đệ nhị cấp đến bây giờ.

Trong lòng Đường Kiều rối rắm, chẳng qua tên nhóc Chu Chú vẫn chưa tốt nghiệp. Hần cũng đã năm thứ tư đại học rồi, còn hai tháng nữa sẽ phải tốt nghiệp, Đường Kiều thật sự lo thay cho hần. Nhớ ngày đó cô sắp tốt nghiệp, bận rộn muốn chết, cả ngày không phải chạy đến các nhà tuyển dụng, chính là vô đầu bức tai làm luận văn tốt nghiệp. Nào có nhàn rồi giống như Chu Chú, vừa đi bar, vừa tán gái. die»nd«ank«equ»ydk«on Cho dù vì bản thân mình,

nhưng cô cũng kiên quyết không cẩu thả như Chu Chú không có tư tưởng tiền thù. Mặc dù bây giờ hẳn đã mở một công ty thiết kế, nhưng Người trẻ tuổi nên từ bước khởi đầu làm lên chứ, hẳn nên đi dọn gạch, nên đi đào than đá. Đây mới là chuyện nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình phải làm a, nhưng hiển nhiên, Chu Chú chỉ là nam phụ trong tiểu thuyết, không có bản lĩnh còn không có chí tiền thù.

"Nếu hẳn chơi đùa, cũng sẽ không chọn người như cháu để chơi."

Bà ngoại Đường thấy Đường Kiều không chút nào nhúc nhích, dứt khoát không đếm xỉa đến.

Người này. là Bà ngoại ruột của cô sao?

"Bà ngoại, bà cũng không thể vì thích Chu Chú mà xem cháu không đáng giá một đồng a."

Khóc a, nào có bị Bà ngoại ruột ghét bỏ như vậy, chuyện này, cô tuyệt đối sẽ tính trên đầu Chu Chú.

"Cháu vốn là không đáng giá một đồng, gặp Chu Chú tốt như vậy, còn không tranh thủ nắm lấy"

Đường Kiều xấu hổ, tư tưởng Bà ngoại Đường, cô thay mặt phái nữ tri thức thời hiện đại cũng không bằng a. Suy nghĩ của bà ngoại cô, bay nhanh giống như tên lửa, Đường Kiều cảm giác cho dù mình mọc thêm cánh cũng không đuổi kịp.

"Kiều Kiều, cháu oán trách cha mẹ của cháu sao?"

Suy nghĩ của Bà ngoại Đường nhanh chóng thiếu chút nữa khiến cho Đường Kiều theo không kịp, tại sao lại nói đến chuyện này. Hơn nữa Bà ngoại Đường hỏi chuyện này, làm cho Đường Kiều có chút lúng túng.

"Bà và ông ngoại, cùng cậu đối với cháu tốt như vậy, cháu tận hưởng những ngày thật tốt còn không còn kịp nữa, làm sao có thời gian đi oán trách những ngày không tốt"

Đường Kiều nói lời này cũng không sai chút nào, lúc nhỏ trong lòng cảm thấy tức giận, nhưng loại tức giận này chẳng qua là khi tâm trạng không tốt. Giống như vào lúc đặc biệt nào đó bạn muốn ăn một món ăn. die>nd="ank<equ>y>d<onĐợi đến khi ham muốn đối với món ăn này của bạn phai nhạt, lãng quên, loại tâm trạng này cũng dần dần biến mất. Cha mẹ của cô rất thương yêu Đường Uyển, dù sao cô đã có Bà ngoại, ông ngoại còn có cậu cũng giống như vậy.

Thật ra nếu so sánh, cô tốt hơn nhiều so với Đường Uyển.

Mặc dù Đường Uyển ở bên cạnh cha mẹ lớn lên, cũng tận hưởng cung chiều của cha mẹ, nhưng Đường Uyển đã bỏ lỡ nhiều thứ hơn so với Đường Kiều.

Bà ngoại, ông ngoại bởi vì Đường Kiều, cho nên thái độ đối với Đường Uyển vẫn không gần gũi, cho dù Đường Uyển một năm đến Thành phố S mấy lần.

Hơn nữa, Nhà họ Đường ở Thành phố H là nhà chung cư, một chung cư nhiều nóc, một loại chung cư mấy chục tầng, nhà Đường Kiều ở tầng 12, ban công, vườn hoa cái gì cũng có, nhưng điểm quan trọng nhất là không có hàng xóm. Trước kia, lúc Đường Kiều bảy tuổi cũng sống những tháng ngày như thế, không có bạn chơi, cả ngày lẫn đêm chỉ có thể cùng sách truyện, Anime làm bạn.

Ngược lại, sau khi đến Thành phố S, Đường Kiều càng thêm như cá gặp nước, trong viện có nhiều đứa trẻ, nhà bà ngoại Đường cái gì cũng có, Piano, Violin. Mặc dù Đường Kiều hơi ngốc, học cái gì cũng mơ hồ. Nhưng chỉ cần Đường Kiều nói muốn học, Cậu Đường lập tức không nói hai lời, mua! Diendanlequydon. Không cần biết bao nhiêu tiền, cho dù trước lúc Đường Kiều bảy tuổi, cha mẹ cô cũng không nuông chiều cô như vậy. Ngay cả Chu Du nhìn thấy, cũng ao ước cuộc sống vui vẻ như Đường Kiều. Hơn nữa, mỗi lần chỉ cần có thể khi dễ Ngu Châu một chút, có thể ở trước mặt Chu Chú đắc ý một chút, Đường Kiều đều cảm thấy rất vui vẻ.

"Cháu có thể nghĩ như vậy, trong lòng Bà ngoại rất vui. Lúc trước mẹ cháu mang thai Đường Uyển, là Bà ngoại bảo mẹ cháu đưa cháu tới đây" Năm đó Bà ngoại Đường đau lòng cho con gái, trong nhà không có người chăm sóc coi như xong, mang thai còn phải chăm sóc cho cô nhóc nghịch ngợm Đường Kiều, cho nên Bà ngoại Đường mới đề nghị đem Đường Kiều đưa tới cho bà chăm sóc. Aiz. Ai có nghĩ tới chuyện sau này lại phát triển như thế này.

Những năm này, bà giận mẹ Đường Kiều không ít, ngay cả Đường Uyển, bà cũng nhìn không tốt, cũng bởi vì bà cảm thấy rất có lỗi với Đường Kiều, cảm thấy bà làm cho Đường Kiều không có tình thương yêu của cha mẹ. Cũng may tính tình Đường Kiều rất tốt, ngược lại với Đường Uyển, Đường Uyển cần cái gì, hoặc là không cần, cũng sẽ đòi cho được, hơn nữa, chỉ cần Đường Kiều có cái gì, cô liền muốn cái đó. Piano, Violin, còn có đàn Tỳ Bà mà Cậu Đường mua cho Đường Kiều lúc sinh nhật, die>nd="ank<equ>y>d<onnhững thứ này Đường Uyển cũng có, mỗi lần Đường Uyển đến Thành phố S, lúc trở về luôn luôn có thêm một món lớn. Đoán chừng cũng chính vì nguyên nhân này, cha mẹ Đường cũng không để cho Đường Uyển đến Thành phố S nữa. Đường Kiều thì ngược lại, cô không có gì không chịu được, không có được món đồ cô muốn thì thôi, cũng không quá chấp nhất, duy nhất một lần không nghe theo, lần đó là chuyện đi bệnh viện.

"Bà ngoại, thật sự cháu không có oán trách gì, bà xem, bây giờ cháu sống rất thoải mái, so Đường Uyển tốt hơn nhiều" Hạnh phúc a, luôn là tương đối mới có thể hiểu rõ hơn.

Lần trước, bởi vì áp lực học tập quá lớn mà Đường Uyển trốn nhà đi, dĩ nhiên, ra ngoài mục đích là đến nhà bà ngoại Đường, Đường Kiều rất nghi ngờ, căn bản Đường Uyển đang tìm lấy cớ. Dĩ nhiên, tìm cớ để so đo với cô nhiều hơn chút, hay là tìm cớ để nhìn trộm Chu Chú nhiều hơn chút thì cô không rõ lắm. Chặng qua, sang ngày thứ hai, cô liền gọi điện thoại về Thành phố H, tới đón Đường Uyển về, nơi này là thiên đường của cô, làm sao để cho

Đường Uyên ở địa bàn của cô đặc ý, cô muốn đem đặc ý mới này sinh của Đường Uyên bóp chết từ trong trứng nước, để tránh cho tình thế phát triển nghiêm trọng hơn.

Mặc dù hiện tại cô không ở trong viện, thế nhưng cũng không thể để cho Đường Uyên mò tới đây đặc ý.

Hiện tại, Đường Kiều đang đi làm ở một Công ty Thương mại trong Thành phố, có thể xem như là một trí thức nhỏ, sáng chín giờ đi, chiều năm giờ về. Chu Chú mua nhà ở gần chỗ Đường Kiều đi làm, cho nên đây là nguyên nhân tại sao cô phải cùng Chu Chú ở chung một chỗ. Diendanlequydon. Không phải cô muốn chiếm một chút tiện nghi, cũng không cần trả tiền thuê phòng, mà thật ra chạy về trong viện quá xa.

Về phần Chu Chú tại sao phải mua căn nhà ở trung tâm thành phố, hơn nữa còn là cách chỗ cô đi làm gần như vậy, phải biết, chỗ kia là Tắc Đất Tắc Vàng. Sau khi Đường Kiều suy nghĩ đã lâu, cho ra kết luận: hần có tiền, hần cam tâm tình nguyện, hần có tiền khó mua được vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ông ngoại cũng không kém (1)

Đường Kiều và Bà ngoại Đường, hai người ở trong phòng trên lầu nói chuyện cả một buổi trưa, Bà ngoại Đường ngồi ở trên ghế bật ngoài ban công, Đường Kiều dính ở bên cạnh Bà ngoại Đường, giống như con mèo.

Sau đó, đề tài không biết làm sao lại chuyển tới trên người Chu Du, chị em tốt của Đường Kiều.

"Đứa bé kia, cũng 25-26 tuổi rồi."

"Đúng vậy a, hai chúng cháu cùng tuổi."

Nói đến tuổi, trong lòng Đường Kiều liền bị co rút. Chỉ hận không thể chạy về trong bụng Mẹ Đường để cho cô được sinh lại một lần nữa.

"Nó có bạn trai chưa?"

Phốc, người lại chú ý đến Chu Du.

"Không có, Bà ngoại, nếu bà có người nào tốt, giới thiệu cho cô ấy một chút."

Một người bị xuống nước đó không phải là thật sự xuống nước, mọi người cùng nhau xuống nước, đó mới thật sự là xuống nước. Chu Du a, thật xin lỗi, để cho cô nằm cũng bị trúng đạn, tha thứ cho cô đi, Amen.

"Bà có người tốt, bà còn chưa giới thiệu cho cháu a."

Bà ngoại Đường tức giận, hiển nhiên trong lòng vẫn còn canh cánh đối với chuyện của Chu Chú. Một đứa bé thật tốt như vậy, tại sao Đường Kiều giống đầu gỗ thế.

"Hắc hắc, cũng có thể cũng có thể."

Đường Kiều ảo não sờ lỗ mũi, tự trách mình nhiều chuyện.

"Bà ngoại, tại sao bà không tìm cho cậu của cháu, cậu út cũng sắp bốn mươi rồi"

Cậu út của Đường Kiều trước mắt vẫn còn độc thân a, đây mới thật là Vương Lão Ngũ a, tại sao Bà ngoại lại gấp việc của cô, tình huống của cậu cô có thể nghiêm trọng hơn nhiều.

"Nói vậy."

Bà ngoại Đường vỗ vỗ tay mềm mại của Đường Kiều, nhìn Đường Kiều quở trách một cái.

"Là 39 tuổi"

Hi hi! Thiếu chút nữa Đường Kiều không nhận được cảm đầu té xuống. Cái này và bốn mươi khác nhau ở chỗ nào? Vậy cũng là một ông già a.

"Vậy tại sao bà không sốt ruột chuyện của cậu vậy" Nặng bên này, nhẹ bên kia nha.

"Tại sao không sốt ruột, die»nd=ank«equydc«onbà cũng sốt ruột muốn chết, nhưng gấp thì có ích lợi gì"

Lúc ban đầu, ba ngày lo lắng, năm ngày vội vàng, bà nói với hấn, nhà người nào đó lại kết hôn rồi, nhà người nào đó lại sinh em bé. Diendanlequydon. Có lẽ sau đó cảm thấy nói phiền, hấn không về nhà, cả ngày ở trong quân đội. Bà cũng không thể đến chỗ quân đội cần nhân chứ?

"Hắc hắc, không phải bà còn cả đồng biện pháp sao."

Đường Kiều bắt đầu rất vô lương đem Cậu Đường ra hăm dọa, ở trong mắt cô, chỉ có một chân lý, đó chính là: mọi người cùng nhau xuống nước, đó mới là thật sự xuống nước.

"Aiz, các cháu đó, đều khiến cho bà lo lắng mãi"

"Bà ngoại, bà đừng lo, nói không chừng ngày nào đó, cháu ôm về cho bà một chất trai nha, đến lúc đó bà cũng đừng ngại phiền."

"Không phiền, không phiền, Bà ngoại ước gì ngày này đến nhanh một chút."

Đường Kiều hận không được vả miệng mình, tại sao miệng cô lại tự đào hố cho mình như vậy. Đoán chừng từ nay về sau, bà ngoại cô sẽ nhớ kỹ chuyện này, không được, trong một thời gian ngắn, cô phải tìm cho cậu của cô một người, sau đó để cho cậu của cô chế tạo một đứa cháu nhỏ cho Bà ngoại, để cho bà quên chuyện chất trai này.

"Đúng rồi, cậu út của cháu nói một chút nữa về, các cháu chờ hấn về rồi hãy về"

"Có chuyện gì không?"

Năm đó cậu hai mua Piano, Violin cho Đường Kiều, bây giờ đã thành thương nhân rồi, công ty cũng ở trong Trung tâm thành phố, thường lúc nào Đường Kiều không có chuyện gì làm, thỉnh thoảng chạy qua ăn tiệc. Ngược lại, cậu út này, thật sự ít có cơ hội gặp mặt. Vốn là Đường Kiều về đại viện cũng không có nhiều thời gian, ở lại cũng không lâu, hơn nữa, mỗi lần Cậu út Đường cũng không có ở nhà.

"Không nói chuyện gì, nói là rất lâu không gặp cháu rồi, trở về thăm cháu"

"Hắc hắc."

Đường Kiều cười gượng hai tiếng, trong lòng cô vừa mới len lén tính toán cậu út đấy. Chẳng qua, lần này tốt rồi, ở sau lưng tính toán, không bằng ở ngay mặt tính toán.

Bên này, lúc Đường Kiều và Bà ngoại Đường đang nói chuyện, bên kia cậu út Đường đã vào cửa.

"Cha. Chu Chú, con đã đến rồi sao."

Chu Chú cùng ông ngoại Đường vẫn còn ở trong phòng khách đánh cờ, ông ngoại Đường đánh cờ chậm, mỗi một bước quân cờ cũng phải suy nghĩ khá lâu, Chu Chú cũng không gấp, từ từ chờ, giống như là phối hợp ông ngoại Đường, tốc độ của mình cũng thả chậm không ít.

"Vâng, chào cậu, cậu gặp Đường Kiều sao, cô ấy và Bà ngoại ở trong phòng trên lầu, muốn cháu đi gọi cô ấy xuống không?"

Chu Chú để xuống một con cờ, đứng lên. Đối với hai người cậu họ Đường, Chu Chú tương đối tôn kính, nhớ sự tích năm đó, die»nd«ank«equ»yd«on cậu hai Đường tay không anh dũng đánh nhau với đám lưu manh, báo chí đăng mấy ngày, chẳng qua cậu hai Đường cũng vì lần đó bị thương nặng, mới từ trong quân đội lui xuống làm thương nhân.

"Không cần, để cậu đi gặp nó"

Cậu út Đường cầm cái mũ trong tay, nhìn Chu Chú gật đầu một cái, sau đó xoay người đi lên lầu. Thân thể Cậu út Đường thẳng tắp, bước đi oai phong, ngay cả Chu Chú cũng không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái lên, quả nhiên là sĩ quan quân đội, tư thế xứng là sĩ quan quân đội.

Đưa mắt nhìn cậu út Đường lên lầu, lúc này Chu Chú mới ngồi xuống, lại bắt đầu cùng ông ngoại Đường đánh cờ.

"Chu Chú a, ông ngoại Đường có chút việc muốn hỏi cháu ... cháu có thể thành thật trả lời."

Chu Chú cười, rốt cuộc không nhịn nổi rồi sao? Từ lúc hấn vừa vào cửa, hấn đã nhìn ra, dường như ông ngoại Đường có lời gì muốn nói với hấn, nhưng lại ngại có mặt Đường Kiều.

"Dạ, chi cần cháu biết, nhất định thành thật trả lời."

"Nhất định là cháu biết."

Chuyện của hấn, hấn còn có thể không biết sao?

"Được, ông muốn hỏi chuyện gì?"

Ông ngoại Đường cầm con Tượng trong tay, nắm thật lâu, vẫn chưa hạ xuống.

"Cháu đối với Kiều Kiều nhà chúng ta, rốt cuộc có ý định gì?"

Cũng thật là làm khó ông ngoại Đường rồi, tuổi đã cao, nửa đời trước ngựa chiến, nửa đời sau Phú Quý, cũng từng tuổi này rồi còn phải thay bọn trẻ nói chuyện bát quái.

"Ý định của cháu đối với Kiều Kiều, vẫn biểu hiện rất rõ ràng."

Hắn còn thiếu điều cầm giấy viết lên: tất cả là của Chu Chú, dán trên mặt Đường Kiều.

"Nhưng cháu không nói, người ta làm sao biết, làm việc cũng không thể chỉ dựa vào suy đoán."

Ông ngoại Đường đặt con Tượng xuống, cắt đứt đường lui của Chu Chú.

Chu Chú chợt hiểu, lời này của ông ngoại Đường chỉ điểm quá chính xác.

Không phải Đường Kiều vẫn ý vào hắn không có mở miệng, cho nên vẫn giả bộ ngây ngô sao, cái gì gọi là vào chỗ chết rồi sau đó sống lại, phải áp dụng một loại thủ đoạn không bình thường đối với Đường Kiều vậy.

"Bây giờ cháu và Kiều Kiều ở chung một chỗ."

"Dạ, ở căn nhà cũng nhỏ, die»nd«ank«equ»yd«on»cũng có thể chăm sóc lẫn nhau" Không phải lúc trước đã được ông đồng ý sao?

"Ở trong nhà có hai gian phòng à?"

Chu Chú thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết, liếc sắc mặt của ông ngoại Đường một cái, vẻ mặt vô cùng sầu khổ nhìn chăm chăm bàn cờ, giống như chẳng qua mới vừa rồi nói một câu không quan trọng gì.

Chu Chú chợt hiểu, hoàn toàn hiểu, tối về hắn đem cánh cửa một gian phòng khác phá hủy. Quả nhiên gừng là càng già càng cay a, ông ngoại Đường là củ gừng già, thật đúng là cay kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ông ngoại, cũng không kém (2)

"Mẹ, Đường Kiều, con vào nha."

Cậu út Đường giờ tay lên, gõ lên cửa tượng trưng, sau đó đẩy cửa ra.

Vừa vào cửa, vẻ mặt Đường Kiều cười khúc khích, liền nhào vào trong ngực hắn.

Được rồi, Đường Kiều vẫn như Đường Kiều trước kia, luôn làm người ta buồn nôn. Tất nhiên Cậu út Đường không biết Đường Kiều tính toán chuyện của hắn, còn tưởng Đường Kiều nhớ hắn, trong lòng đang vui mừng lắm.

Thật ra Đường Kiều cô chợt dạ, Bà ngoại Đường liếc mắt một cái liền nhìn ra, cũng không vạch trần, từ ghế mây ngồi dậy, đứng ở đó, vẻ mặt mỉm cười.

Ở trong mắt Đường Kiều, die»nd«ank«equ»yd«on Cậu út Đường là một Nhân Vật Truyện Kỳ, thần tượng tuyệt đối. Ở trong lòng Đường Kiều, Bà ngoại Đường xếp thứ một, cậu út Đường xếp thứ hai, vị trí tốt tuyệt đối.

Đường Kiều kéo cậu út Đường, cũng không đợi người ta nghỉ một chút đã bắt đầu nói lời nhai, giống như đứa trẻ bị lạc tìm được mẹ, ngoại trừ tố cáo một chút Chu Chú ở ngoài, phần lớn cũng là cô nói chuyện bị nhà tư bản hăm hại thế nào.

Công ty Đường Kiều cũng không tính là lớn, ở trung tâm thành phố thuê một tầng văn phòng ở Cao ốc Phú Xuân, chừng năm mươi người. Diendanlequydon. Lúc Đường Kiều vào công ty, ôm lý tưởng cao cả, sau khi cô tiếp nhận công việc, chuyện phải làm là hoàn thành một bảng kế hoạch. Ai ngờ bảng kế hoạch này hoàn toàn vô dụng, sau khi làm xong Đường Kiều phát hiện, công việc này, con mẹ nó, thật đúng là không phải mình thích.

Sau khi Đường Kiều nói xấu một đồng ông BOSS lớn, uống một ngụm nước thấm giọng, trong thời gian này, cậu út Đường vẫn không quấy rầy cô, chẳng qua nhìn cô mỉm cười, để mặc cho cô nói, ngược lại Bà ngoại Đường nghe được một nửa, rõ ràng cũng đã chống đỡ không nổi, viện cớ xuống lầu.

"Cậu, hay là cậu đưa cháu vào trong quân đội đi?"

Ý tưởng bất thành linh của Đường Kiều, cũng đã nghĩ sâu tính kỹ.

"Tại sao muốn vào quân đội?"

Chuyện này, rõ ràng cậu út Đường nông chiều Đường Kiều hơn so bất cứ ai. Nếu Đường Kiều nói lời này với ông ngoại Đường thì ông ngoại Đường tuyệt đối sẽ dùng con cò Ngọc Thạch mà Chu Chú đưa cho ông, gỡ đầu cô. Nếu Đường Kiều nói lời này với Chu Chú, Chu Chú tuyệt đối sẽ cho cô một cái liếc mắt, sau đó đề nghị cô đi bác sĩ. Nếu Đường Kiều nói lời này với Chu Du, die»nd²ank«eq»yd«onchuyện thứ nhất Chu Du muốn làm là gọi điện thoại khuyên người ta chuyển nơi khác. Mà bộ dạng của cậu út Đường như cảm thấy ý tưởng của Đường Kiều rất thú vị, cho nên nói, người như cậu út Đường, thật sự là quá hiếm.

"Ồ quân đội thật tốt, trong quân đội không có nhà tư bản vạn ác, không có bảng báo cáo hù chết người, không cần thường xuyên chạy ra ngoài bằng đôi giày cao gót, không cần nấu mỳ ăn liền cho người, không cần giặt quần áo cho người, không cần lo lắng buổi tối ngủ sẽ có người đi nhảm cửa."

Đường Kiều cúi đầu kể lễ một đồng, chợt nghe tiếng, ừ, Đường Kiều cũng thật rất vất vả rồi.

"Trong quân đội có quy định nhiều hơn, buổi sáng năm giờ rời giường, cháu làm được không?"

Cậu út Đường rất hiểu Đường Kiều, chỉ một câu đủ để cho Đường Kiều từ bỏ ý định này.

"Vậy ít nhất cũng không cần lo lắng buổi khuya, có người đi nhảm cửa."

Suy nghĩ một chút, Đường Kiều vẫn cảm thấy quân đội là một chỗ tốt, thiên đường của nhân gian a, dậy sớm một chút thì tính là gì, ít nhất nửa đêm sẽ không bị "Quý áp giường".

"Thế nào? Sống với Chu Chú không vui sao?"

Đường Kiều có chút phiền não nắm tóc, sau đó co tay chân rúc vào trong chiếc ghế mây mà Bà ngoại Đường vừa mới ngồi.

"Như thế nào mới có thể coi là chung sống bình thường vui vẻ?"

Đường Kiều có chút nghi ngờ, mặc dù gái lỡ thì cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, nhưng đối với chuyện trai đơn gái chiếc chung đụng, còn chưa thành thạo. Cô đã từng, có vô số lần cơ hội như vậy, đều bị Chu Chú bóp chết từ trong trứng nước. Có nhiều lần, cô thật rất muốn xông lên bóp cổ của Chu Chú, sau đó gặm thét, để cho hắn trả lại cho cô cuộc sống bình thường của một cô gái.

Cô là cô gái thời hiện đại a, bởi vì quan hệ với Chu Chú mà trở nên thật sự quá thê thảm không nở nhìn.

Cô gái a, trái tim nhạy cảm, rất có thể vì trai đẹp đập vào mắt mà động lòng, mọi thứ xung quanh đều là màu hồng a, hồng vì trai đẹp, hồng vì mùa xuân.

Mà Chu Chú, tuyệt đối là tên nhóc vô lại lau không sạch ghen trong ánh mắt của cô, bất kể là Xuân Hạ Thu Đông. Cô nhớ tới lúc cô mười bốn tuổi, lần đầu tiên viết thư tình cho một thiên niên đẹp trai, mặc dù cô đã không nhớ nổi bộ dạng của đứa bé kia, nhưng cô nghĩ, nhất định là đẹp trai, bằng không làm sao lọt vào mắt của cô được, làm cho cô thì ngữ văn chưa bao giờ đạt chuẩn bởi vì hao tổn không ít tế bào não để viết thư tình cho hắn chứ? Cô còn nhớ lúc cô hai mươi một tuổi, die»nd²ank«eq»yd«onviết thư tình cho một tên con trai lần cuối cùng, người ta đáng đáp rất đẹp a, mang mắt kính gọng đen, đáng vẽ thư sinh, ngược lại phong cách có mấy phần như Từ Chí. Nhưng tên Chu Chú kia hết lần này tới lần khác nói chẳng qua cô vừa ý mắt kính của người ta, không nói hai lời, kéo cô đi mua cho cô mắt kính gọng đen, mặc dù cô đeo lên mắt rất đẹp mắt, bộ dạng thật đáng yêu, nhưng cô lại không cận thị, đeo mắt kính làm gì? Diendanlequydon. Hơn nữa, cô kiên quyết không thể đồng ý bừa cách làm của Chu Chú phá hủy trái tim thuần khiết của một thiếu nữ.

"Vậy là cháu cảm thấy hai người sống chung không vui vẻ bình thường sao?"

Cậu út Đường không trả lời vấn đề của Đường Kiều, hỏi ngược lại cô một câu, lần này đầu Đường Kiều vốn mơ hồ, càng thêm như bột nhào rồi.

Dường như có câu nói, cái gì tha được thì tha nha.

"Người bình thường hẳn không phải như vậy chứ?"

Người bình thường sao có thể như vậy, quan hệ giữa cô và Chu Chú, đó chính là quan hệ giữa chủ nợ và người đi vay, thật bất hạnh, vừa khéo cô là người đi vay.

"Vậy tại sao cháu vẫn tâm cam tình nguyện sống chung với hắn?"

Một câu nói đâm trúng rất đau a.

Đường Kiều vận vẹo, từ khuôn mặt, đến cả trái tim cũng vận vẹo.

Tại sao cô lại cam tâm tình nguyện cơ chứ? Cô cam tâm tâm nguyện chỗ nào? Rõ ràng cô không có cam tâm tâm nguyện, không có!

"Cậu, trình độ cậu quá sâu, cháu quyết định về sau sẽ không tìm cậu thảo luận vấn đề như vậy nữa."

Đường Kiều như con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy xuống ghế mây, xù lông nhanh chóng rời đi.

Cậu út Đường nhìn theo bóng lưng Đường Kiều giống như trốn chạy, cười cười không để lại dấu vết.

Trẻ tuổi thật tốt.

Đường Kiều xuống lầu thì Chu Chú và ông ngoại Đường đã không còn đánh cò nữa, đã chuyển sang uống trà nghệ thuật. Ông ngoại Đường bộ cò tốt, Bà ngoại Đường trà ngon, thuận tiện nói một tiếng, trà này cũng là Chu Chú đưa.

Nếu đem so sánh, Chu Chú mới là cháu trai ruột của người ta a, mà Đường Kiều, rõ ràng bị xem thường hơn nhiều.

"Trút hết oán giận với cậu xong rồi hả?"

Bà ngoại Đường nhìn thấy Đường Kiều xuống lầu, không khỏi trêu ghẹo nói. cá tính của Đường Kiều, chuyện gì cũng thích nói ra khỏi miệng, đi»nd«ank«equ»yd«onnói ra xong thì sẽ không có chuyện gì nữa, đoán chừng cô ở bên Chu Chú nín nhịn, lần này trở về tùm được cậu út Đường, không phải hăng hái nói sao.

Aiz, Đường Kiều cúi đầu, âm thầm thở dài, cô còn dám nói sao, cậu út Đường thật là con mẹ nó, quá triệt đường lui rồi, cô rất nghi ngờ cậu của cô ở quân đội rồi cuộc làm cái gì.

"Cũng không còn sớm nữa, vậy chúng cháu đi về trước thôi."

Chu Chú đứng dậy chào, dùng ánh mắt ý bảo Đường Kiều đi.

"Không ở lại ăn xong cơm tối sao?"

"Cô muốn ở lại ăn cơm tối không?"

Chu Chú rất dân chủ hỏi ý kiến Đường Kiều, người sau lập tức phản xạ, lắc đầu một cái. Cô phải đi về, phải đi về.

"Cũng tốt, buổi tối lái xe cũng không quá an toàn, vậy các cháu về sớm một chút thôi."

Ông ngoại Đường nói, Bà ngoại Đường cũng không còn giữ bọn họ lại nữa, chẳng qua đưa bọn họ đến cửa.

"A Chú, nhớ kỹ kỹ thể phải mạnh như chẻ tre"

Dưới chân Chu Chú lay động, thiếu chút nữa đâm đầu vào cửa. Quả nhiên gừng cay xè.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đường Uyển, là trí mạng (1)

"Tôi nay cậu ngủ ở phòng nào?"

Về đến nhà (cậu út Đường nói không sai, là cô tâm cam tình nguyện), chuyện thứ nhất Đường Kiều phải hỏi rõ ràng, tối hôm nay Chu đại thiếu gia cậu ta muốn ngủ ở phòng nào, cô sẽ lấy gian phòng cậu ta không ngủ, ngủ một giấc.

Bây giờ Chu Chú phát hiện, đề nghị của ông ngoại Đường thật sự là rất sáng suốt, xem ra thật cần phải đem phòng của Đường Kiều biến thành một phòng của hai người bọn họ.

"Ha ha, trước tiên cô đi nấu ít đồ ăn đi, sau đó tắm ngủ, lát nữa tôi còn phải đi ra ngoài một chút."

"Đi làm gì?"

Gần như là phản xạ Đường Kiều há mồm hỏi ngay, sau khi hỏi xong mới phát hiện không đúng, tại sao cô lại hỏi người ta loại chuyện này a, thật rất giống phim tình cảm người tuổi già nhan sắc kém, nữ chủ thường hỏi khi nam chủ luôn kiêu căng ra ngoài. Quá xấu hổ a, mặc dù so với Chu Chú, cô chính là tuổi già nhan sắc kém, nhưng chuyện này cô hỏi, vẫn còn có chút không thích hợp, hắc.

Chu Chú mỉm cười, tâm trạng có vẻ rất tốt, lộ ra một chút xem thường, cũng mở miệng báo cáo hành tung.

"Đi tìm Ngu Châu."

"Đừng để đến nửa đêm bảo tôi đi đón cậu chứ?"

Nói đến dân chạy nạn tiểu Ngu Châu, đầu tiên Đường Kiều nghĩ tới chính là quầy bar, tiếp theo là các loại rượu, còn có. Các cô em, cô nhìn thấy các cô em đó cũng sẽ chảy nước miếng a.

Hon nữa ngày mai cô phải đi làm, đánh chết cô, cô cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

"Không biết, lần này sẽ không uống say, tôi sẽ cố gắng về nhà trước mười hai giờ."

Chu Chú vẫn kiên nhẫn báo cáo, điều này cũng làm cho Đường Kiều không thích ứng, quá con mẹ nó không thích ứng, dễ nói chuyện như vậy, Chu Chú còn là Chu Chú sao? Hay là nửa đường bị thứ gì nhập vào người. Hay chẳng lẽ, đây là viên đạn bọc đường mới nhất mà kẻ địch nghiên cứu chế tạo ra?

Chu Chú vừa về nhà, thay đổi quần áo lại đi ra ngoài. Đường Kiều nhìn Chu Chú ném quần áo ở trên ghế sa lon, để cho an toàn, cô quyết định gửi một tin nhắn cho Dân chạy nạn tiểu Ngu Châu. Thật ra từ lúc lên cấp 3, Ngu Châu cũng đã bắt đầu không còn là dân chạy nạn nữa, càng ngày càng đẹp trai. Vóc người nhỏ, khuôn mặt tròn như cái trứng, càng tỏ ra già dặn làm phụ nữ ưa thích. Ngay cả Đường Kiều, cũng thỉnh thoảng giờ trò ăn đậu hũ đối với cậu ta một chút.

"Nhìn Chu Chú cho thật kỹ, nếu phát hiện có cái gì không đúng, lập tức báo cáo cho tổ chức."

Gửi xong tin nhắn, Đường Kiều cầm điện thoại di động xem lại tin nhắn từ trên xuống dưới, suy nghĩ vẫn cảm thấy không đúng, lại bổ sung một chút.

"Cậu đừng nghĩ quá nhiều, tổ chức lo lắng an toàn bản thân của cậu ta."

Lần này cô đủ hài lòng, bên kia Ngu Châu rất nhanh trả lời thư tức.

"Dạ, tổ chức!"

Câu trả lời này, Đường Kiều hết sức hài lòng, cuối cùng không uổng phí tổ chức vô cùng hy vọng tin tưởng đối với cậu ta, vì vậy mang theo nụ cười thắng lợi đi nấu mì cho mình.

Chẳng qua, dường như cô vẫn không hỏi, đêm hôm đó Chu Chú uống say, rốt cuộc là vì tâm trạng không tốt, rồi sau đó đáng về lại một chút cũng không nhìn ra là tâm trạng không tốt. Nhưng chuyện này dường như vô cùng phức tạp, theo trực giác, Đường Kiều nhận định đại não của mình đơn giản không đủ để suy nghĩ chuyện phức tạp như thế, cho nên chẳng qua đem chuyện này lướt qua một lần ở trong đầu, sau đó rất nhanh ném lên chín tầng mây.

Đường Kiều ngâm nga một khúc ca trước khi lấp đầy bụng của mình, sau đó nâng cao cái bụng ăn quá no, tắm rửa sạch sẽ, vừa đắp mặt nạ dưa chuột, vừa lên đỉnh thiên nhai.

Nếu mà tôi không có ở đây, vậy tôi đang ở blog, nếu mà tôi cũng không ở blog, vậy tôi nhất định ở trên đỉnh thiên nhai.

Đây là chữ ký cá nhân của Đường Kiều, thể hiện một đời trạch nữ (chui trong nhà) nhàm chán sống buông thả. Đường Kiều nhớ tới tắm thiếp gây họa kia, vì vậy ôm tâm trạng thấp thỏm lên nhìn một chút, vừa nhìn, quả nhiên càng thấp thỏm hơn.

Hon nữa, cô còn quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng.

Đó chính là, cô vẫn chưa nói với Bà ngoại chuyện Đường Uyên muốn tới chỗ này. Lần này cô trở về, rõ ràng chính là muốn nói chuyện này với Bà ngoại Đường, tại sao cô lại quên mất?

Đường Uyên a, tại sao cô quên mất chuyện Đường Uyên vậy? Cô muốn đập đầu vào tường!

Nhưng tại sao Chu Chú không nói?

Chuyện này làm Đường Kiều thật sự rối rắm, hết sức rối rắm. Bởi vì cô nghĩ tới đáp án dĩ nhiên là: căn bản Chu Chú không có ý định nói. Chu Chú thông minh như vậy, trí nhớ tốt như vậy, làm sao có thể quên chuyện này, ngay cả nội dung lá thư năm cô mười bảy tuổi, viết cho Chu Du, đến nay hẳn cũng không quên tí nào. Đây là não người sao? Đây quả thực là máy vi tính, cho nên, cô rối rắm.

Aiz, quên đi, dù sao Đường Uyên cũng không phải đến tìm cô, cô quan tâm chuyện này làm gì.

Đường Kiều suy nghĩ có chút tự giận mình, đem từng lát dưa chuột trên mặt lấy xuống ném vào thùng rác. Nhưng. Cô không thoải mái a, vô cùng không thoải mái.

Đường Kiều hết sức không thoải mái, tắt máy vi tính, nửa nằm ở trên giường, cầm điện thoại di động gọi tin nhắn cho Chu Du. Không biết từ lúc nào, cô và Chu Du nói xấu Đường Uyên giống như viết tiểu thuyết, nếu đem chuyện cô và Chu Du nói xấu Đường Uyên trong những năm này, toàn bộ gộp lại, đóng sách thành sách, cũng đủ xuất bản vài bản tiểu thuyết.

"Đường Uyên nói sau khi thi tốt nghiệp trung học xong, muốn tới nơi này ở một thời gian ngắn."

Những lời này của Đường Kiều có chút tình cảm (lúc này lại có thể hài hòa ——!) cũng không màu mè, hết sức thành khẩn và đúng trọng tâm.

"Mẹ nó!"

Đáng tiếc, tâm trạng Đường Kiều cố gắng thành khẩn, nhưng Chu Du không hiểu được.

"Cô bé nhà cô lại muốn làm gì?"

Chu Du không muốn gặp Đường Uyển, hết sức không muốn gặp. Chủ yếu vẫn là bởi vì năm đó cô là con quạ đen, một lời nói thành tiên tri, sau đó, cô ôm một tâm trạng "ái náy", cộng thêm trong phong thư mang theo từng chữ đầm máu và nước của Đường Kiều, còn chưa gặp cô em gái này của Đường Kiều thì thái độ của cô đối với cô ấy đã không ôn hòa.

Về sau, Đường Kiều trở về Thành phố S, hàng năm Đường Uyển cũng tới S ở một thời gian ngắn, chủ yếu là ngày nghỉ, nhưng khi cô ta đến, Chu Du và Đường Kiều sẽ khó chịu.

Cô và Đường Kiều đều là cô đại dễ nuôi, cho dù là thời gian thi tốt nghiệp trung học, bọn họ cũng chơi không biết trời đất. Nhưng Đường Uyển thì khác, Đường Uyển là công chúa nhỏ, lại thêm tuổi tác chênh lệch cách xa, Chu Du và cô ta căn bản không thể chơi chung. Hơn nữa cô em gái này của Đường Kiều, điểm chết người chính là lẻo mép. Tổ cáo thì tổ cáo đi, dù sao cô cũng không sợ, cũng không phải là em gái cô, nhưng vấn đề là thậm chí ngay cả chuyện của cô cũng tổ cáo.

Chuyện này càng nghiêm trọng, cuối cùng cô và Đường Kiều không được học cùng một Trường Đại Học, đầu sỏ gây ra tội chính là cô ta, bây giờ suy nghĩ đến, Chu Du cũng cảm thấy lông mày mờ mờ co rúm, trong lồng ngực có luồng khí dồn nén không ngừng sôi trào

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đường Uyển, là trí mạng (2)

Năm đó, nhớ năm đó.

Nhớ năm đó, Đường Kiều và Chu Du vẫn còn trong độ tuổi hoa niên, một năm kia, bọn họ thi tốt nghiệp trung học.

Nhưng bọn họ ở chung một chỗ thảo luận nhiều nhất chính là quán tươi sống nào ăn ngon hơn, thiếu niên nhà ai đẹp trai hơn, trong lúc rảnh rỗi, cũng gom toàn bộ tính từ miêu tả của môn ngữ văn học mấy năm trên lớp, viết thư tình buồn nôn, ví dụ như: cậu là vàng trắng nơi xa, tôi là ánh sao vây xung quanh cậu; cậu là gió cát, tôi đứng nơi đây đón gió mà mắt rơi lệ, tình nguyện mê đắm vì cậu. Mặc dù các cô đem điểm quan trọng đặt ở cuối cùng, ánh mắt của hai cô có thể bị gió cát làm mê đắm. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản quan hệ thân thiết của các cô. Các cô là chị em tốt, chí hướng và nguyện vọng hàng đầu của các cô đều ở Thành phố S, lúc các cô chuẩn bị lên đại học, xây dựng tinh thần chủ nghĩa văn minh, tinh thần trao đổi càng sâu sắc hơn. Tóm lại một câu nói, vũ trụ cũng không cách nào ngăn cản bước chân các cô gieo họa nhân gian.

Nhưng mà, nhưng mà con bé kia.

Vũ trụ cũng không cách nào ngăn cản bước chân các cô, nhưng lại bị con bé Đường Uyển cứng rắn chặn lại, vậy làm sao bảo các cô có thể không đau lòng, đau lòng, chỗ nào cũng đau, sau này chỉ cần nghĩ tới Đường Uyển vẫn đau.

Chuyện xảy ra từ một buổi chiều nắng ấm, do Đường Kiều đọc miệng, Chu Du viết thay, hai người cùng hợp tác hoàn thành một bức thư tình tuyệt thế. Sau đó, đang lúc các cô háng say đắc ý, Đường Uyển vọt vào trong phòng của Đường Kiều, thuận tiện nói một câu, cô em gái này từ nhỏ cũng không thích gõ cửa, Chu Du không thích.

"Đường Kiều, chị đem quyển "Lolita" cậu cho chị đưa cho em."

Đường Uyển quen thói mở miệng muốn có thứ gì đó, nhưng hiếm khi thành công. Chẳng qua chỉ là một quyển sách, Đường Kiều vốn là cũng không muốn so đo với con bé, nhưng lúc cô chuẩn bị đưa cho con bé, cô chợt nhớ tới một chuyện, dường như năm đó Đường Uyển chỉ mới mười tuổi, một đứa bé gái mười tuổi xem "Lolita"? Cái này có chút kỳ quái rồi? Hơn nữa, nếu để cho cha mẹ cô biết cô cho Đường Uyển xem sách này, cô càng thua cô đại, sau này cũng phải sống dưới mái hiên của người khác.

Vì vậy cô nghiêm túc từ chối.

"Sách này chờ em lớn mới có thể xem được, khi nào em lớn thêm chút nữa chị sẽ cho em"

Lẽ ra, Đường Kiều nói như thế rất tốt, lời nói này thật tốt, rất giống như lời của cha mẹ nói a.

Nhưng Chu Du không thể để cho người ta rảnh rỗi, cô không đồ thêm chút thêm dầu thì cô còn là Chu Du sao.

"Đúng vậy, còn nhỏ tuổi không lo học hành, Đường Kiều, cô em gái này của cô sẽ nổi loạn trước thôi."

Lời này làm cho Đường Uyển không vui, hết sức không vui. Nhưng rõ ràng con bé đối với mặt quân địch nhiều hơn gấp đôi mình, Đường Uyển vẫn

không quá ham chiến, lỗ mũi hừ hừ hai tiếng liền đi ra ngoài. Hai người cũng không để ý nữa, một đứa bé mười tuổi, muốn rất nhiều thứ, đoán chừng chơi một lúc sẽ quên mất.

"Kiều Kiều, em gái của cô rất giỏi a, nhỏ như vậy đã hừ hừ, khi lớn lên nhất định là một đại nhân vật."

Chu Du nói có bằng chứng, có căn cứ hẳn hoi, hề là đại nhân vật, khi còn bé hẳn là ra oai, quanh co xấu tính. Nói thí dụ như Tổng Thống nước Mỹ a, nói thí dụ như nhạc sĩ người Italy a, nói thí dụ như họa sĩ nước nào a, vân vân. Trương Ái Linh đã nói, muốn nổi tiếng phải ra tay sớm. Đường Uyên trong lòng anh ta, đã là tương đối nổi tiếng. Mà các cô tin vào một câu nói: yêu phải ra tay sớm! ra tay trước thì chiếm được lợi thế, chờ lựa chọn sau, còn dư lại chỉ là những quả dưa chuột méo mó, quả táo xấu xí.

Đường Kiều cười cười, không để ý đến Đường Uyên, rồi lại chăm chú vào lá thư tình kì quái.

Đường Kiều cho rằng chuyện này đã kết thúc, Chu Du cũng cho rằng chuyện này đã kết thúc, nhưng trên thực tế chuyện này không kết thúc như vậy.

Vào một buổi chiều ánh mặt trời rực rỡ, sau khi Đường Kiều và Chu Du tan học, hai cô ở lại trường một lúc, vốn tính đi chờ anh trai đẹp của lớp nhất, kết quả trai đẹp không đến, ngược lại bị trung học đệ nhất cấp Chu Chú và Ngu Châu chặn lại, định bốn người đùng đùng trở về khu đại viện. Vừa vào trong viện, Chu Du liền bị cha mẹ cô ôm về.

Trên bàn sách nhỏ của Chu Du bày ra hai tờ giấy, Chu Du nhìn về mặt cha mẹ hết sức không vui, và lại có chút tức giận, nhìn lại hai tờ giấy trên bàn một chút, là phong thư tình mà Đường Kiều đọc, sau đó cô Cháp Bút, mà đổi thành là bài thi kiểm tra ngữ văn ngày hôm qua phát ra, thật bất hạnh, trên bài thi đó viết hai số hồng hồng thật to: 59!

"Cha, sao cha đem bài thi của con giấu đi." Khó trách hôm nay lúc ở trường học, cô không tìm được bài thi, làm hại thầy giáo cho rằng cô cố ý giấu đi.

Làm ơn, Chu Du cô có bao giờ làm chuyện lén lút lút lút, nhiều lắm cô chỉ đem bài thi xé ngay trước mặt thầy giáo.

"Cha giấu bài thi của con làm gì? Trước hết con đừng để ý tới bài thi này, chúng ta muốn hỏi con một chút chuyện này là thế nào?"

Cha Chu tay run run chỉ vào hai tờ giấy trên bàn, hỏi.

"Cha cũng thấy đó, chỉ là hai tờ giấy, hơn nữa, bọn họ tuyệt đối không có liên lạc."

Chu Du dựa vào lưng tâm để nói, cô không được đem 59 điểm đồ lỗi trên đầu trai đẹp. So với cha mẹ Chu bày ra thế trận sẵn sàng đón quân địch, Chu Du cũng không cảm thấy chuyện này có gì quá mức.

"Thật sao? Cha còn nghe nói con vì tên nhóc đó thi đại học T?"

Tên nhóc? Tên nhóc nào? Đường Kiều sao? Chẳng qua, quan trọng là

"Đại học T không tốt sao?"

Nghe nói đại học T là một trong những Trường Đại Học tốt nhất tại Thành phố S, cô và Đường Kiều cũng đã nhắm đến nó.

"Trước không thảo luận đại học T có tốt hay không, con cảm thấy con làm như vậy đúng không?"

"Có cái gì không đúng nha, nhưng mà cha mẹ nghe ai nói cho hai người vậy"

Đơn thuần vu oan.

"Em gái của Đường Kiều nói cho chúng ta biết, con bé còn nói con làm ảnh hưởng đến việc học tập của chị nó, cha mẹ con bé rất tức giận."

Chuyện này. Con mẹ nó, con thỏ nhỏ chết tiệt kia, thì ra đây là do con bé nhí, Chu Du quả thật hận nghiêng răng.

Đối với chuyện hai tờ giấy, cha mẹ Chu cũng không truy cứu quá mức, chẳng qua, sau đó, giống như nam châm, ngày ngày nhìn chăm chăm vào Chu Du, vẫn chăm chăm đến khi cô thi tốt nghiệp trung học, vẫn chăm chăm đến khi cô điền vào bảng nguyện vọng. Truyện được edit từ diễn đàn Lê Quý Đôn. Chu Du cùng Đường Kiều chân trước vui vẻ điền xong nguyện vọng, bọn họ chân sau đi tìm thầy giáo sửa lại cho cô.

Vì thế, Đường Kiều không để ý tới cô hai ngày lễ sáu canh giờ, lưng tâm tự trách của cô rất nhanh bị tức giận chôn vùi không còn một mống, không sai, chính là tức giận với Đường Uyên!

Aiz, hiện tại nghĩ tới chuyện này, Chu Du cũng cảm thấy quá đau, quá uất ức, thật là con mẹ nó quá uất ức. Cô có thân phận người trưởng thành, lại bị một đứa nhỏ mười tuổi một đường bỏ trí?

"Con bé muốn làm gì, sao tôi biết được."

Đường Kiều gửi một tin khác, lông mi Chu Du giật giật, aiz, quá khứ a, ai có thể giúp cô xóa đoạn quá khứ này đi, quả thực là quá sỉ nhục.

"Cô không kiên quyết từ chối sao?"

Đối với chuyện của Đường Uyển, bọn họ vẫn chung một chiến tuyến.

"Nhà này là của Chu Chú, người đến để tìm anh ta, nhờ vả anh ta, dường như muốn anh ta. Tôi có tư cách gì để từ chối?"

Chu Du này, cái gì cũng tốt, chỉ là không có năng lực phân biệt, rõ ràng không mở bình thì ai có thể biết trong bình có gì. Đường Uyển nói với Chu Chú, con bé muốn lên nhà anh ta ở một thời gian ngắn. Cho nên, trong chuyện này căn bản cô có tư cách gì đi "Kiên quyết từ chối" đây? Oán giận, cực kỳ oán giận.

"Rốt cuộc thái độ của tên kia thế nào?"

Mặc dù bình thường Chu Du và Đường Kiều hay bài xích Chu Chú, nhưng mặc kệ nói thế nào, Chu Chú cũng là một gốc cây tốt, tại sao cô có thể trở mặt nhìn gốc cây tốt này rơi vào trong tay Đường Uyển, không được, cô không thể đồng ý, không thể chịu được.

Có trời mới biết thái độ của anh ta thế nào, đàn ông đều là như vậy, nói một đằng, làm một nẻo. Đường Kiều ôm điện thoại di động ở trên giường lăn một vòng, vốn tâm trạng rất tốt, lúc này ruột gan rồi rầm muốn đứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bạn trai, chỉ biết (1)

"Tôi hôm nay tên nhóc đó không có quấy rầy cô sao?"

Đường Kiều lại lẩn lộn, vui mặt vào trong gối, hưng hăng hít hai cái. Dì cả anh ta, có thể đừng nói chuyện đương nhiên như vậy được không?

"Anh ta đi chỗ Ngu Châu"

Về phần đi làm cái gì, mặc dù cô thật tò mò nhưng không hỏi. Đây chính là mâu thuẫn giữa "tên đàn ông trưởng thành" và "Cô gái nhỏ" chung sống, không cần thận, sẽ rất dễ dàng thành bác gái. Cho nên, bình thường cô cũng không hỏi Chu Chú bất cứ chuyện gì, về tuổi tác, cô đã không có ưu thế, không thể chối cãi, điều này, hẳn là con đường chết a.

"A, Hai tên nhóc hư hỏng này, ngược lại tình cảm không một chút giảm sút."

Cha mẹ của Ngu Châu là người làm ăn, chính là thương nhân xem trọng lợi ích, coi nhẹ biệt ly, lúc Ngu Châu lên tiểu học lớp năm, cha mẹ anh ta đã ly hôn, Ngu Châu đi theo cha của anh ta ở lại trong viện, từ đó trở thành đứa bé không có mẹ, vì mất đi vị trí này trở thành đứa bé đáng thương nhất trong viện. Ngu Châu phát triển muộn, bắt đầu lúc đi nhà trẻ đã nghịch ngợm, mãi cho đến lên đại học cũng không hết. Đường Kiều nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Ngu Châu, anh ta bị cha của mình đánh thê thảm không nổi, loại tình trạng này vẫn giữ rất lâu, lâu đến nỗi cũng không biết là Ngu Châu không chịu nổi cha của anh ta hay cha Ngu không chịu được Ngu Châu nữa, kết quả không biết cha Ngu dùng thủ đoạn gì, Ngu Châu bị tống ra nước ngoài, ném tới nước Mĩ hai năm. Hai năm sau Ngu Châu trở lại, trở thành thanh niên có bản lĩnh nhất trong viện.

Xem qua "Bến Thượng Hải" chưa, có nhớ trong đó có anh chàng trai đẹp mặc chiếc áo khoác không?

Bây giờ Ngu Châu đẹp trai giống như anh chàng đó, một mình chạy tới chạy lui vài quây rượu, còn có nhà hàng, đi đâu cũng có người theo ở phía sau gọi "Ngu Ca", đã từng có một thời gian Đường Kiều còn tưởng rằng anh ta đổi tên thành "Ngu Ca" rồi, mặc dù tên này không tệ, nhưng một số cô gái sẽ tức giận.

Trong hai năm Ngu Châu ở Mỹ, Chu Chú ở nhà cũng không nhàn rỗi, cùng mấy người bạn học hợp tác, cũng làm ra động tĩnh không nhỏ. Công ty của Chu Chú gọi là cái gì Cự Hằng, Đường Kiều cũng không nhớ rõ, nghe nói bọn họ còn có cái gì "Phong trào Ngũ Tứ", cái gì trong vòng năm năm, bốn tỷ, sau đó đưa ra thị trường.

Khụ khụ. Tại sao chuyện sự nghiệp của đàn ông cứ ăn nên làm ra như vậy? Điều này làm cho trong lòng Đường Kiều và Chu Du rất không công bằng.

Bây giờ Chu Du đang ở cơ quan, làm việc nhà, theo lời cô nói, rồi rảnh nuôi kim ngư. Nhưng ít ra, người ta cũng có công ăn việc làm ổn định rồi, không có tiền đồ nhất chính là Đường Kiều, một tháng hai ba ngàn tiền lương, chịu hết các loại chèn ép, một tháng luôn có hai mươi ngày giống như thời kỳ mãn kinh sớm, cứ ở trên các mẫu giấy không ngừng viết ra các loại chữ. Ví dụ như "Ngồi chờ cộng sản", "Sau khi chết, lập chí chôn ở tám ngọn núi", và lời trích dẫn văn học khác, thỉnh thoảng cũng viết một vài lời máu chó, ví dụ như "Trong nhà mỗi BOSS có nuôi một con heo mẹ", "Người nào đó là thứ gì". Những điều như vậy, một ngày Đường Kiều phải thay đổi mấy tờ giấy, mỗi lần Chu Du mở mail, tất cả đều là tin nhắn của Đường Kiều. Hơn nữa, mail của Đường Kiều còn phát ra bài nhạc đầy tuyệt vọng "Bài giao hưởng số phận" nghe tan nát cõi lòng.

Một lần nào đó, lãnh đạo kiểm tra công việc đứng vào lúc Chu Du mở mail của Đường Kiều, sau đó tiếng tan nát cõi lòng truyền ra, sau khi về mặt của lãnh đạo kiểm tra thay đổi nhiều màu sắc, bỏ lại một câu: thương thức thật tốt, cũng không quay đầu lại, bước đi. Cuối tháng, tiền lương Chu Du thiếu

một nửa.

Đường Kiều và Chu Du nói chuyện linh tinh lang tang một lúc thật dài, đề tài chủ yếu là chi trích. Sau khi chi trích Đường Uyển xong, lại chi trích Chu Chú và Ngu Châu. Mặc dù Đường Kiều cũng cảm thấy nói xấu sau lưng người là không tốt, nhưng cô cũng không có ý định sửa lại. Cuộc sống a, cô chỉ còn sót lại chút hứng thú tệ hại này thôi.

Trước khi ngủ, Đường Kiều nhìn đồng hồ một chút, đã mười giờ rưỡi tối rồi, Chu Chú vẫn chưa về. Đường Kiều ôm gối đầu dỗ giấc ngủ, nghĩ thầm, tối hôm nay rốt cuộc không bị "Quý áp giường" nữa. Cứ như vậy nghĩ đi nghĩ lại, mơ mơ màng màng liền ngủ mất, trong mơ hồ, trong lòng đối với con quý kia, lại có loại nói không ra cảm giác.

Buổi sáng thứ hai, Đường Kiều vẫn ở trong lòng ngực "Con Quý" đó tỉnh lại.

Người quả nhiên là đầy tớ. Lần đầu tiên Đường Kiều ở trong ngực Chu Chú tỉnh lại, cô hét lên gần một phút, từ trên giường té xuống, chân thiếu chút nữa bị hỏng. Lần thứ hai sau khi ở trong ngực Chu Chú khi tỉnh, đập Chu Chú một cước. Lần thứ ba sau khi ở trong ngực Chu Chú tỉnh lại, ngoại trừ trên trán gân xanh mờ mờ nổi lên, cô cũng chẳng làm gì cả. Mà bây giờ, mặt cô đã có thể bình thân không thèm nhìn đến gương đẹp trai đến cô cũng phải ghen tỵ.

Là ai nói, thay đổi có thể thay đổi, không chấp nhận có thể thay đổi.

Cô không làm được về phía trước, cô chỉ có thể làm về phía sau.

Đường Kiều không biết tối hôm qua Chu Chú trở về thế nào, có lúc cô thật nghi ngờ, mình ngày nào đó ngủ thiếp đi, bị người khác bán mất cũng không biết.

Như một đầy tớ, Đường Kiều nấu xong cháo cho Chu Chú, đặt ở trên bếp, mình cầm lát bánh mì nướng đi ra cửa. Làm cái gì? Đường Kiều là đi làm, khổ ép đi làm, rất khổ ép.

Cái người này nha, quả nhiên là không thể vụng trộm nói xấu.

Vừa vào công ty, sau khi cùng các đồng nghiệp chào buổi sáng, trước tiên Đường Kiều bị BOSS gọi vào phòng làm việc.

"Đường Kiều, nghe nói bạn trai cô là ông chủ của công ty Cự Hằng hả?"

Cự Hằng? Cái đồ chơi gì? Ai đặt tên công ty mình như vậy, Đường Kiều tỏ ý như vậy, cô thật không biết. Chẳng qua. Tên này, nghe rất quen.

"Chu tổng, tôi không có bạn trai."

Cái này hoàn toàn là nói bậy, tuyệt đối nói bậy. Năm nay cô cũng 25 tuổi, bọn họ làm như vậy, không phải muốn cho cô 30 cũng không ai thèm lấy sao? Đường Kiều không muốn phát giận, vẫn còn kiêng kị mới sáng sớm, còn là sáng thứ hai, cô không muốn cả tuần lễ đều tức giận.

"Tiểu Kiều, cô cũng không cần quá khiêm nhường, bạn trai lợi hại như vậy, khiêm tốn một chút cũng tốt, chẳng qua, ở trước mặt tôi cũng không cần làm như vậy"

Tiểu. Kiều? Cô là Đại kiều đấy.

"Cái này, thật không có khiêm tốn."

Cô cũng rất muốn biết rõ, bạn trai của cô là ai.

"Chu Chú, Chu tổng Cự Hằng không phải bạn trai của cô sao?"

Trên trán Đường Kiều bắt đầu nổi lên gân xanh mà đã lâu không xuất hiện, bình tĩnh, cô tự nói với mình phải bình tĩnh. Ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn ông BOSS nhà mình, Đường Kiều đặt tay ở sau lưng, không ngừng nắm quyền, buông ra, buông ra, nắm quyền.

"Chú nghe ai nói vậy?"

Ông chủ Chu ưỡn bụng lên, trên đầu lưa thưa mấy cọng tóc, đoán chừng do tính toán quá nhiều.

"Cô không cần biết tôi nghe ai nói, có chuyện như vậy không."

"Làm gì có chuyện này, chẳng qua tôi cũng chỉ biết anh ta mà thôi, không quen, không quen."

Khó trách cô sẽ cảm thấy tên Cự Hằng này quen tai như thế, cũng chính là công ty của bọn Chu Chú sao. Chẳng qua, chuyện bạn trai này, tại sao cô không nghe ai nói?

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bạn trai, có biết (2)

"Làm sao không quen biết, nghe nói hai người cùng nhau lớn lên, còn là thanh mai trúc mã."

Chẳng lẽ không có ai nói cho ông biết, thanh mai già này lớn hơn trúc mã ba tuổi sao? Đây cũng là tuổi ôm gà vàng đẻ trứng a.

Hơn nữa, người bắt quái chỉ số trưởng thành tăng theo tuổi tác sao? Vào giờ phút này lão BOSS, hết sức giống một ông chú mai mối bi ối, muốn đem Đường Kiều và Chu Chú kéo thành một khối sao.

"Nếu anh ta là bạn trai của tôi, tôi còn ở nơi này làm gì, Chu tổng, ngài nói có đúng không?"

Cô còn ở lại chỗ tồi tàn này chịu ông chú trung niên chọc tức sao? Có câu: một người đắc đạo, gà chó cũng thẳng thien, cô vẫn không thể lập tức tiểu nhân đắc chí, lộ ra lỗ mũi bò a.

Ông chủ Chu bị câu nói của Đường Kiều làm cho nghẹn không phản đối, nhưng hiển nhiên cảm thấy không cam lòng, sờ sờ mấy cọng tóc còn đầu, "Anh ta thật không phải là bạn trai cô?"

"Thật không phải"

Đường Kiều nhìn trần nhà, mắt tròn trắng, có thể không cần thảo luận chuyện này với cô nữa được hay không, không nhìn ra cô cũng đã vượt khỏi giới hạn sắp nổ tung a.

"Aiz, như vậy sao"

Dường như ông chủ Chu thất vọng, die>nd<sup>ank<equ>y<sup>d<sup>on Đường Kiều cảm thấy lúc công ty bị vượt mất đơn đặt hàng lớn, ông ta cũng không có đau lòng như vậy. Nhưng chuyện này, cùng có quan hệ gì với ông ta chứ, xét hết mức ông ta cũng chỉ là một người qua đường, ngay cả một người qua đường cũng không bằng.

"Vậy cô nói cô biết anh ta đúng không."

"Có biết."

Đường Kiều gật đầu thừa nhận, ngay cả chủ tịch nước cô cũng biết, nhưng vậy thì thế nào?

"Hôm nào chúng ta mời Chu tổng ăn một bữa cơm, tạo một chút tình cảm."

"Chu tổng, ngài nói là chúng ta?"

Không phải là cô thôi. Đường Kiều chỉ vào mặt mình, hơn nữa, bọn họ cần tạo tình cảm gì?

"Chu tổng, dường như chúng ta không có dự án gì cần hợp tác với công ty Cự Hắc chứ?"

Theo cô biết, công ty của Chu Chú chuyên về phát triển phần mềm, bọn họ cần tìm kiếm khách hàng, cái này cùng công ty sản xuất công nghiệp bên cô, hoàn toàn là tám sào cũng với không tới a.

"Nghe nói chị gái của Chu tổng làm ở bộ phận kế hoạch, gần đây có hai dự án cần được nâng đỡ giới thiệu, cô biết, nếu chúng ta có thể bắt lấy, trong vòng hai năm mọi người cũng có thể không cần tìm thêm bất kỳ khách hàng nào."

Còn tìm khách hàng làm gì, trực tiếp lên như điều gặp gió rồi.

"Chị của Chu Chú."

Nếu Chu tổng biết cô biết Chu Chú. thì biết anh ta là con trai độc nhất a.

"Dường như tên là Chu Du gì đó."

Phốc!

Cũng may Đường Kiều cũng không có uống nước, bằng không cô sẽ phải phun đầy trời. Được rồi, thật ra cái này thì đúng, Chu Du chính xác là chị của Chu Chú. Nhưng, ông chú tuổi trung niên này có thể bắt quái chuyện cô và Chu Chú từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tại sao cho rằng cô và Chu Du không có chút quan hệ nào?

Đây thật là bất hạnh a, Đường Kiều cảm giác mình thật vất vả mới có chỗ dừng, lại bị BOSS mình bỏ quên.

"Tại sao Chu tổng không trực tiếp tìm Chu tiểu thư"

Thông qua Chu Chú đi tìm Chu Du? Giúp đỡ đường thẳng, đường vòng thật đúng là rất quanh co, rất xa.

"Vậy không có ai biết Chu tiểu thư sao, tôi vốn cho rằng cô là bạn gái Chu tổng, chị của anh ta không phải là chị cô sao?"

Đường Kiều đen mặt, vẻ mặt khinh bỉ nhìn ông BOSS của mình, chị của anh ta tại sao lại là chị của cô, cô cũng là chị của anh ta a, hiển nhiên người ngoài đối với quan hệ phức tạp này, vẫn không hiểu rõ.

Vì vậy, cô rối rắm, sau khi trong bụng xoay chuyển nghìn lần, càng thêm rối rắm.

Cô có nên nói rõ với BOSS mình, thật ra mình và Chu Du rất quen thuộc hay không?

"Được rồi, cô ra ngoài trước đi, cô đi gọi điện thoại, nói tối hôm nay, mời Chu tổng ra ngoài ăn cơm, uống chút trà."

Chu tổng vươn tay, đang muốn vỗ hai cái xuống vai Đường Kiều tỏ ý khích lệ, bị Đường Kiều lạnh tay lẹ mắt tránh thoát, truyện được edit tại diễn đàn lễ quý đôn, cô thật lòng không thích người khác đụng vào bất luận chỗ nào trên thân thể của cô, vỗ vai cũng không được. Nói tới chỗ này, Đường Kiều không khỏi nghĩ đến Chu Chú, cảm kị của mình, dường như ở trước mặt anh ta như không có tác dụng.

Nhưng bây giờ quan trọng là tại sao lại là cô? Không phải cô đã nói cô và tên nhóc Chu Chú kia không quen sao.

"Chu tổng, ngài xem có phải có chút không thích hợp hay không, tôi và anh ta cũng không phải là rất quen đâu"

"Đạo này, die»nd=ank«equ»yd«onai không có quan hệ cũng phải tìm quan hệ, dù sao chúng ta cũng có chút quan hệ, còn không chịu lợi dụng, chẳng phải là phụ lòng của ông trời sao"

Mẹ nó, ông ta lợi dụng, quan tâm chăm sóc chính là cô có được hay không.

"Chu tổng, nếu không, ông phái người đẹp đi quyến rũ một chút?"

Vỗ mạnh một cái ót, Đường Kiều cảm giác mình thật sự quá thông minh, biện pháp tốt như vậy cô cũng có thể nghĩ đến! A, cô chính là một thiên tài, cô cũng bắt đầu sùng bái mình.

Nhìn vẻ mặt hài lòng của đồng chí Chu tổng, còn có vẻ mặt càng lúc càng đắc ý của Đường Kiều.

"Như vậy, cũng có thể?"

Ừ, có thể. Đường Kiều gật đầu liên tục, chỉ cần không để cho cô ra mặt, tất cả biện pháp đều có thể được.

"Được, vậy cô phụ trách đi hẹn anh ta, sau đó chúng ta phái A Hồng đi quyến rũ." A Hồng là cô gái xinh đẹp nhất trong công ty, phái cô đi quyến rũ, tất nhiên thành công. Bộ dạng ông chủ Chu rất yên tâm, hiển nhiên ông ta đối với đề nghị của Đường Kiều quá mức yên tâm.

"Vậy Chu tổng, tôi đi ra ngoài trước."

"Ừ, nhớ gọi điện thoại."

"Được, dù sao hẹn buổi tối, một chút nữa sẽ gọi, die»nd=ank«equ»yd«on cũng không thể sáng sớm thứ hai đã gọi điện thoại qua tìm người ta."

Lúc này, chỉ sợ Chu Chú đang ở nhà trong ngủ ngon, aiz, số phận người ta thật tốt, không giống cô, sáng sớm thứ hai phải lãng phí một lượng lớn tế bào não, thay ông chủ lớn nghĩ ra mỹ nhân kế tốt như vậy.

Đường Kiều đi ra khỏi phòng làm việc của Boss, đẩy gong kính không có tròng ở trên mặt, cầm bình trà, đứng ở cửa bày ra tư thế trợ lý POSS, nhìn về phía bàn làm việc người khác nói: "Người đẹp A Hồng, BOSS đại nhân bảo cô buổi tối đi tiếp khách."

Bị Đường Kiều gọi tên, dường như người đẹp A Hồng không ngạc nhiên, không ngần đầu trả lời, "Tên họ, tuổi, nghề nghiệp, đáng người đặc trưng."

Đường Kiều làm rơi bình trà lách ca lách cách, tan nát dưới đất, không còn hơi sức, bắt đầu khai báo xuất thân của Chu Chú.

"Tên họ Chu Chú, hơn hai mươi tuổi, nghề nghiệp là ông chủ, đáng người rất tốt"

Đường Kiều rơi lệ đầy mặt nghĩ thầm, về sau cô nhất định sẽ được báo đáp tốt, vì Chu Chú xem xét một người đẹp, còn đem anh ta khen như hoa. (căn bản cô cũng chưa có khen, chẳng qua đang kể lại mà thôi).

"A, tốt, vậy tôi từ chối bạn trai thứ tám mà tôi đã hẹn trước."

Lần này người đẹp A Hồng ngần đầu, hơn nữa mặt mày hớn hớn, cười híp mắt nhìn Đường Kiều.

Đường Kiều lão đảo một cái, bình trà vừa rồi tan nát dưới đất, lần này hoàn toàn vỡ thành mảnh vụn.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bi kịch chàng trai trẻ (1)

Đường Kiều dùng suốt cả ngày để suy nghĩ xem buổi tối mình muốn ăn cái gì.

A, không phải, suy nghĩ buổi tối muốn mời Chu Chú ăn cái gì. Công ty mời khách, tự nhiên không thể giản dị. Hắc hắc, ở trong đáy lòng của Đường Kiều len lén vui vẻ hai cái, vì trong tay mình nắm quyền dân sinh mà vui vẻ không dứt.

Sau khi cùng người đẹp A Hồng thảo luận một phen, hai người quyết định chọn món tây.

Người đẹp A Hồng cho rằng, chỉ có không khí cao nhã ở nhà hàng Tây mới có thể làm cho "Mỹ nhân kế" phát huy tác dụng hoàn mỹ. Mà Đường Kiều lại cho rằng, đã thật lâu cô chưa ăn món canh cá nơi đó, thật là nhớ nhưng, thật là nhớ nhưng!

Như vậy chỉ còn lại gọi điện thoại.

Bốn giờ chiều, trước khi tan việc một canh giờ, khuôn mặt Đường Kiều đau buồn giống như đứt ruột xé gan, ngồi trên bồn cầu ở trong toilet, nhắm mắt rút điện thoại gọi cho Chu Chú.

"Alô, xin chào."

Chào em gái cậu a, giả vờ đại gia cái gì, rõ ràng lão nương dùng đi động gọi, còn xin chào cái gì. Nhưng Cô là người đi cầu, không phải tới chống lại giả vờ đại gia.

"Này, Chu Chú, tôi là Đường Kiều."

"Kiều Kiều a, thế nào? Tìm tôi có việc?"

Trên căn bản, Đường Kiều chủ động gọi điện thoại liên lạc với Chu Chú, số lần tương đối. Có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ nguyên nhân mỗi ngày bọn họ đều gặp mặt, buổi tối lại ngủ chung, còn có một cái chính là, tính cách Đường Kiều khó chịu từng chút, trừ những người ở nhà bà ngoại Đường và Chu Du, những người khác, không cần biết người nào, người khác không tìm cô, cô không chủ động đi liên hệ người khác. Thậm chí có lúc người khác chủ động tìm cô, cô cũng không chịu bị động tiếp nhận.

Theo cách nói của Đường Kiều chính là: không cần vọng tưởng với bạn học cũ chưa từng liên lạc hoặc là bạn bè đột nhiên liên lạc với mình là vì nhớ nhưng. Nhưng thật ra là vì thiếu tiền!

Chu Du tán thành.

Mặc dù hai cô đều không phải là người cho vay tiền, nhưng nếu đụng phải loại người vay tiền, cũng có thể tránh được sẽ tránh, cũng không phải bởi vì ít kỷ, mà bởi vì thứ tiền này, không cần biết có cho mượn hay không, cũng con mẹ nó, cảm giác quá đau đớn.

"Buổi tối cậu có kế hoạch gì không."

Có kế hoạch đi, như vậy cô có thể cảm công quỹ tự đi ăn đồ tây.

"Không có, có chuyện gì sao?"

"Ừ, có chút việc."

Hận, tại sao người trẻ tuổi không thể có một kế hoạch chứ, đi tìm Ngưu Châu uống rượu, đi xem thời trang. Làm gì cả ngày đều ở nhà, như vậy không tốt, không tốt a.

"Vậy cô muốn nói chuyện gì."

Bên đầu kia điện thoại, Chu Chú cười khẽ một tiếng, đối với việc Đường Kiều lúng túng đã biết nhưng không thể trách, nếu ngày nào đó cô không lúng túng, vậy cũng thật sự là kỳ quái.

"Tôi muốn."

"Muốn cái gì?"

"Tôi muốn."

Đường Kiều suy nghĩ hai lần cũng không nhớ ra, cô vẫn có chút rối rắm a, cô làm như vậy rốt cuộc là sẽ xuống Địa ngục hay sẽ lên Thiên đường? die»nd«ank«equ»yd«on Rốt cuộc có tính là đang làm chuyện tốt hay không? Làm mới cho trai đẹp và gái xinh, nói thế nào cũng tính là chuyện tốt chứ? Cho nên, sau này cô sẽ lên Thiên đường?

Đường Kiều nỗ lực an ủi mình, thuyết phục mình.

"Kiều Kiều, đừng có gấp, từ từ nói, cô muốn cái gì."

"Tôi muốn, buổi tối mời cậu ăn cơm."

Chu Chú vui vẻ, không phải là mời ăn một bữa cơm sao? Làm như lâm đại địch, đồng thời cũng âm thầm trách mình thiếu kiên nhẫn, anh còn tưởng rằng.

"Tôi cho là có chuyện gì chứ, hôm nay cô lãnh lương sao?"

"Không có."

Lần này Chu Chú ngạc nhiên, trước kia mỗi lần anh muốn mua cho cô cái gì hoặc là mời cô ăn cái gì, cô sẽ đưa mặt lại gần, sau đó nghiêm túc hỏi anh: "Trên mặt tôi có ghi chữ gì sao?" Chữ gì? Mới đầu, anh không hiểu.

"Tôi là người giàu có à, hay là trên mặt tôi viết hôm nay tôi lãnh lương."

Đúng vậy, trong mắt cô hoàn toàn chỉ có tiền, cho nên, hôm nay mời khách là vì cái gì?

"Vậy cô nhặt được tiền?"

"Hiện tại trên đường có tiền cũng không có người dám nhặt, trắng trợn hãm hại sao."

"Vây."

Vây anh đoán không ra rồi, tâm trạng của Đường Kiều, không quan hệ thời tiết, không quan hệ thời gian, không quan hệ địa điểm, đều do cô thay đổi mà thay đổi.

"Chỉ là muốn mời cậu ăn cơm thôi, cậu có muốn đến hay không."

Cô ngồi xổm trong toilet gọi điện thoại, thật vất vả có được hay không, chân ngồi xổm cũng đã tê rần, nếu không phải vì canh cá, cô mới không cần chịu phần tội này, trong toilet mùi rất dễ chịu sao.

"Đến chứ, cô mời khách tôi nhất định phải đến, vậy cô tính mời tôi đi đâu ăn đây?"

"Hắc hắc, nói hay lắm, sáu giờ, ở nhà hàng tây, nhất định phải tới a."

Đường Kiều nói xong cũng cúp điện thoại, vịn cửa toilet đi ra ngoài, sau đó vịn tường ra khỏi nhà cầu, mặt mày hớn hờ, kết hợp với một thân thể sắp mệt lả.

Trước hết chú ý tới Đường Kiều, người đẹp A Hồng kỳ quái nhìn lên nhìn xuống đánh giá Đường Kiều một phen, sau đó nhìn về phía toilet liếc một cái.

"Nhìn cái gì chứ?"

"Xem có phải cô giấu đàn ông ở trong toilet hay không."

Mẹ nó! Tầm phào bá láp.

Nếu cô giấu đàn ông cũng sẽ không giấu trong toilet, không tốt.

"Cô mới giấu đàn ông trong toilet!"

Cô không vui, hết sức không vui.

"Vây về mặt cô làm gì giống như vừa mới đánh xong dã chiến trở về, ừ. Còn có thân thể."

"Cô mới đánh dã chiến, cả nhà cô cũng đánh dã chiến."

Đường Kiều đỏ mặt rống lại, mẹ nó, ở trước mặt cô phá hư danh dự cô, điều kiện tiên quyết là nếu danh dự của cô còn chưa có bị những đồng nghiệp "Đáng yêu" lấy hết sạch.

Giọng nói Đường Kiều không lớn, nhưng ít ra mọi người trong công ty đều nghe được, ngay cả ông chủ Chu ở trong phòng làm việc nghe nhạc, cũng đuổi đầu ra ngoài.

"Chuyện gì?"

Vốn phần khích trần đầy, Đường Kiều lập tức biến thành chân chó, khoát tay lia lịa, "Không có, không có gì."

Ông chủ Chu rút đầu trở về, die»nd«ank«equ»ydyd«onĐường Kiều liếc người đẹp A Hồng một cái, trách cô liên lụy mình. Đáng thương đồng chí xinh đẹp, ngoại trừ tối hôm nay phải hy sinh nhan sắc, còn phải cứng rắn đón nhận ánh mắt xem thường của Đường Kiều.

Cũng trong lúc đó, Chu tổng bị Đường Kiều cúp điện thoại, đồng chí Chu Chú nhìn màn hình điện thoại đi động đã tắt rất lâu, ngây ngô thật lâu, sau đó ngơ ngác kiểm tra nhật ký trò chuyện một lúc, sau khi xác định cú điện thoại mới vừa rồi là Đường Kiều gọi, trong lòng vui mừng như điên. Phải biết, nhà hàng tây là nhà hàng lớn nhất lãng mạn nhất, người đến đó ăn, phần đông đều là tình lữ. Mà bây giờ, Đường Kiều chủ động điện thoại tới đây, hẹn anh đến ăn bữa tối. Chẳng lẽ với chính sách dụ dỗ của anh, rốt cuộc Đường Kiều đã thông suốt?

Chu Chú không nhận được vênh cao khỏe miệng, quả thật vui mừng nường mảy rồi. Dáng vẻ Chu Chú như vậy, giống một chàng trai trẻ 23 tuổi, bởi vì người trong lòng nói một câu, mà mừng như điên không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bi kịch chàng trai trẻ (2)

Chu Chú vui mừng vì bi kịch đã kết thúc, bởi vì anh gặp phải Đường Kiều là cô gái trẻ lớn tuổi hơn nhưng không tìm không phải.

Khi Chu Chú quần áo ngắn nắp xuất hiện tại nhà hàng Tây thì hai mắt của nhân viên phục vụ lập tức tỏa sáng như vì sao, tiến lên đón tiếp.

"Tiên sinh, xin hỏi có đặt trước không?"

"Có, Đường tiểu thư."

"Vậy được, xin mời ngài."

Nhân viên phục vụ đưa tay, làm động tác mời, Chu Chú theo nhân viên phục vụ đi qua khu hút thuốc, đi qua khu tình lữ, cuối cùng đi tới tận cùng bên trong khu C trong truyền thuyết.

"Nơi này, nơi này."

Đường Kiều giơ tay hướng về phía Chu Chú quơ quơ, cô thật lòng vui mừng, bởi vì Chu Đại Boss nói rồi, Chu tổng không tới, không cho chọn món ăn. Chu Chú vừa đến, điều này cũng có nghĩa là cô có thể chọn món ăn rồi.

Chu Chú thì sừng sốt một chút, Đường Kiều đặt bàn bốn người, ở đối diện cô, còn ngồi một nam một nữ, trong nháy mắt Chu Chú có loại kích động muốn tông cửa xông ra, anh biết, Đường Kiều tìm anh tuyệt đối không có chuyện tốt.

Đường Kiều để tay xuống, hướng về người đẹp A Hồng phía đối diện nháy mắt, "Lên đi!"

Người đẹp A Hồng nhanh chóng tiếp thu tin tức, lập tức đứng lên, nghênh đón.

"Vị này là Chu tổng đi, Xin chào, tôi là đồng nghiệp của Đường Kiều, tôi tên là Hồ Ngọc Hồng."

A Hồng nói xong, Chu Đại Boss cũng nhanh chóng đứng lên.

"Xin chào Chu tổng, tôi là tổng giám đốc của Tường Viễn, họ Chu, cậu gọi tôi là lão Chu được rồi." Ông chủ Chu vui vẻ cười, giống như rất hân hạnh vậy, vừa quay đầu lại nhìn Đường Kiều cắn răng nghiền lợi một phen. Đợi nhìn đến sau khi động tác của Đường Kiều, tuyệt vọng nhắm mắt lại giật giật, quả nhiên, thức ăn ở trước mặt, căn bản cũng đừng nghĩ trông cậy vào Đường Kiều nữa.

Chu Chú cố nén khó chịu trong lòng, cùng hai người bắt tay một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đường Kiều.

Đường Kiều vẫn cúi đầu nghiên cứu thực đơn, đối với ba người kia, rõ ràng đã coi là không khí.

"Đường Kiều, để Chu tổng chọn món ăn trước."

"Vậy không còn thực đơn khác sao?"

Rất rõ ràng, đồng chí Đường Kiều hết sức không có ý tứ.

Người đẹp A Hồng bắt đầu phát huy tác dụng mỹ nhân, cười cười, che giấu không khí lúng túng.

"Chu tổng, ngài thích ăn món gì."

Hiện tại anh muốn đem người bên cạnh này ăn thịt nhât! Chu Chú âm thầm nghĩ rằng.

"Canh cá nhám, bò bít tết Pháp chín bảy phần, đậu đỏ ướp trà, cá hồi nóng Hoa Trà."

Đường Kiều hơi nghiêng đầu nhìn nhân viên phục vụ nói lên mấy cái tên, sau đó uống một hớp đồ uống miễn phí, hài lòng bắt đầu ngồi chờ.

"Tốt, ba vị này muốn ăn gì đây?"

"Cho ba suất như thế."

Đang lúc Chu Đại Boss cười theo, lúc chuẩn bị hỏi Chu Chú muốn một chút gì, Chu Chú đã lên tiếng, đồng chí lão Chu yên lặng đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, tầm mắt thu hồi, quét một lần trên người Đường Kiều. Ông ta chợt có loại cảm giác, hôm nay để cho Đường Kiều đi theo, có lẽ là sai lầm.

"Tốt, xin các vị chờ một chút."

Nhân viên phục vụ ôm bốn bàn thực đơn vừa dày vừa nặng đi xuống. Người đẹp A Hồng có chút muốn khóc, cô còn chưa có gọi món được hay không. Chẳng qua. mục đích hôm nay của cô là tới dùng mỹ nhân kế.

"Chu tổng, nghe nói ngài và Đường Kiều từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đúng không, Tiểu Kiều."

Cách nói chuyện của Chu Đại Boss gọi là nghệ thuật nói chuyện. Như vậy giả sử Chu tổng không nghĩ ra chuyện gì để nói thì không phải còn có Đường Kiều sao, cũng không đến nỗi tè ngắt.

Nhưng trên thực tế, ông ta đánh giá cao tác dụng của Đường Kiều, không ngờ vừa mở màn đã tè ngắt.

"Cũng không tính là vậy."

Đường Kiều bảy tuổi mới đến Thành phố S, bọn họ không thể xem như là từ "nhỏ" cùng nhau lớn lên.

"A, như vậy sao."

Chu Đại Boss thu người, không trông cậy được vào Đường Kiều, ông ta chỉ có thể toàn bộ dựa vào mỹ nhân kế, vừa dùng sức dưới chân, đá đá A Hồng.

"A! Ai đá tôi vậy?"

Ngoài ý muốn tiếng kêu vang lên, Chu Đại Boss lau mồ hôi, hết sức xác định, hôm nay để cho Đường Kiều cùng đi, chính là sai lầm, sai lầm thật lớn!

"A, thật xin lỗi, là tôi không cẩn thận."

Khỏe miệng A Hồng giật giật "Thừa nhận", dường như cô cũng không ngờ Đường Kiều ngốc như vậy, chuyện của ông chủ chính là chuyện của cô a, ông chủ đá người, chính là cô đá người a.

Rõ ràng không phải cô!

Đường Kiều trừng mắt nhìn A Hồng, vừa mới rồi đá rõ ràng cái chân đặc biệt lớn, hôm nay cô mặc váy trắng, cô tức giận!

Vì vậy, Đường Kiều bị trúng cước một lần nữa, lần này thật sự là A Hồng. Ánh mắt muốn phun lửa nhìn A Hồng phía đối diện, cô. Nhịn.

"Chu tổng, nhìn anh thật là trẻ tuổi."

Có câu nói, ngàn vô dụng, vạn vô dụng, chỉ vuốt mông ngựa là không vô dụng, điều này là chân lý, bản thân A Hồng cũng cảm giác mình thích nghe câu này.

Đường Kiều lại thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết, khen một chàng trai trẻ 23 tuổi "Nhìn qua thật là trẻ tuổi", cái này. Không có thầy giáo nào dạy như vậy đây.

"Hồ tiểu thư nhìn qua cũng rất trẻ tuổi."

Vốn là câu nói hay vô cùng, nhưng phối hợp với vẻ mặt của Chu Chú, A Hồng vẫn không nhận được xoa xoa cánh tay của mình, quá. Lạnh lùng

"Chu tổng thích uống rượu không? Nếu không, chúng ta uống một chút rượu đỏ?"

"Muốn, tôi muốn."

Chu Chú còn chưa kịp mở miệng, Đường Kiều cướp lời, không chút nào ý tứ.

"Vậy thì uống một chút."

Chu Chú khẽ gật đầu, Chu Đại Boss lập tức gọi nhân viên phục vụ tới, hơn nữa ánh mắt âm thầm khen A Hồng.

Rất nhanh, bữa ăn bày lên bàn, rượu đỏ cũng bày lên bàn.

"Chu tổng, ngài còn trẻ như vậy, thật có chút làm cho người ta hâm mộ, tôi mời ngài một ly."

Cái này bắt đầu, Chu Đại Boss rất hài lòng.

"Nghe nói rượu đỏ có công hiệu làm đẹp, xinh đẹp giống như Hồ tiểu thư vậy, nên uống nhiều rượu đỏ."

Chu Chú cảm ly lắc lắc về phía A Hồng, ánh mắt thâm trầm. A Hồng hơi ngượng ngùng cười một tiếng, vô cùng vui vẻ nhấp môi. Đường Kiều cũng hết sức vui vẻ cười một tiếng, một ly đã thấy đầy, nhân viên phục vụ rất có mắt quan sát, lại rót cho cô một ly.

Cái kết quả này, Chu Đại Boss tuyệt đối không ngờ tới.

Đường Kiều nuốt chửng, A Hồng nhấp môi, Chu Chú rất nghiêm túc dùng cơm, mà đồng chí lão Chu một giọt cũng không dám uống. Có câu nói, ba người cùng đi, tất nhiên cần phải có một người tỉnh táo, Đường Kiều đã bị thức ăn và rượu ngon mê mẩn, mà A Hồng bị "Sắc đẹp" của đối phương mê hoặc rồi, cũng chỉ có ông ta còn nhớ mình tới làm gì.

"Chu tổng, nghe nói có người chị làm việc ở cơ quan khác?"

Chu Chú cất bỏ bát tết, tay dừng lại một chút, quay đầu sang, nhìn Đường Kiều một chút, sau đó người này nhanh chóng ngẩng đầu nhìn trời, dáng vẻ giống như không biết. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu trong miệng cô không nhét đầy thịt bò bát tết.

"Ông chủ Chu nghĩ sai rồi, tôi là con trai độc nhất trong nhà."

Rốt cuộc Chu Chú đã hiểu mục đích Đường Kiều tìm anh ăn cơm, không ngờ anh là người trung gian, cố nhịn khó chịu trong lòng, hung hăng cất vọt một khối bò bát tết. Đường Kiều liếc nhìn cách cất của Chu Chú một cái, da đầu có chút tê dại, tối nay lần đầu tiên cảm thấy có chút hối hận. Nhưng loại hối hận này rất nhanh bị thức ăn ngon và rượu ngon che khuất.

"Con trai độc nhất? Chu Du Chu tiểu thư không phải chị của Chu tổng sao?"

Chu Chú chỉ cười không nói, nhìn Đường Kiều một chút, sau đó nói: "Đường như Đường tiểu thư và Chu tiểu thư là bạn học đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thanh niên giở trò lưu manh

Nếu như nói, vừa hưởng thụ thức ăn ngon và rượu ngon, Đường Kiều như đang ở Thiên đường, nhưng lúc này, Chu Chú vừa nói xong, Đường Kiều lập tức có loại cảm giác đang ở địa ngục.

Con người của Chu Đại Boss cũng nhanh chóng trợn mắt ra, mà Người đẹp A Hồng thì che mặt, từ góc độ của Đường Kiều, không biết cô đang khóc hay đang cười.

"Hắc hắc, mọi người nói là Chu Du sao, Chu Du a, tôi biết, mọi người nói là Chu Du, không nói sớm một chút, tôi còn không biết mọi người nói tới ai đây."

Đường Kiều bắt đầu giả điên, có câu nói không đưa tay đánh người mặt tươi cười nha.

"Ừ, chúng tôi nói chính là Chu Du."

Chu Chú tiếp tục rảnh rang mở miệng, A Hồng tiếp tục che mặt, bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, vắt giò ngồi xem.

Bữa cơm này, Đường Kiều bày tỏ, đầu tiên là hài kịch, ở giữa là chính kịch, sau cùng hoàn toàn trở thành bi kịch, bi đến nỗi không thể bị được nữa.

Đường Kiều đứng ở cửa thang máy, hít mạnh vài hơi không tính là không khí trong lành, mặc dù bụng đã no, ăn uống cũng hưởng qua, nhưng ngày mai đoán chừng sẽ không quá tốt.

"Đường tiểu thư, cô ở đâu, không bằng tôi đưa cô về."

Chu Chú lộ ra hàm răng trắng, Đường Kiều nhìn chăm chăm hàm răng trắng lạnh lạnh này, không khỏi rung mình một cái.

"Không, không cần, tôi đang muốn xem Tòa nhà vàng hùng vĩ một chút."

Đối diện Nhà hàng Tây chính là Tòa nhà vàng 100 tầng, cao ốc đứng đầu Thành phố S, Đường Kiều nhắc chân chuẩn bị đi ra ngoài, bị A Hồng kéo lại.

"Chu tổng, làm phiền ngài đưa cô ấy về rồi, Đường Kiều vừa mới uống một chút rượu, tôi sợ cô ấy một mình sẽ có chuyện gì."

Đồng chí người đẹp, có phải cô quá sẵn sàng hay không, biết người này đã bao lâu, cho tới bây giờ cũng không có sẵn sàng giống hôm nay như vậy. Lệ rơi đầy mặt, cô tuyệt không muốn được sẵn sàng như vậy a.

"Đúng vậy a, đúng vậy a, tôi đưa A Hồng về, Đường Kiều làm phiền Chu tổng đưa về rồi."

Nếu người ta đều lên tiếng nói muốn Chu tổng đưa Đường Kiều về, cơ hội tốt như vậy, dĩ nhiên là không thể bỏ qua.

Trừ mở miệng nói muốn đưa Đường Kiều về, thật lâu Chu Chú cũng không mở miệng nữa, bên trong buồng xe, không khí ngột ngạt.

Đường Kiều sờ mũi một cái, nhìn ngoài cửa sổ một chút, lại nhìn Chu Chú đang lái xe một chút. Thành thật mà nói, bộ dạng Chu Chú nhếch môi tức giận, thật đúng là làm cho cô có chút sợ hãi.

"Lúc Chu Chú tức giận, làm sao dụ dỗ anh ta?"

Đường Kiều lấy điện thoại di động ra len lén nhờ Chu Du giúp đỡ, nhưng rất rõ ràng, cô nhờ sai đối tượng.

"Trực tiếp bỏ qua." Chu Du lập tức trả lời rất nhanh, toàn là kinh nghiệm Đường Kiều thường làm.

Đường Kiều khóc, nếu người khác chọc giận anh, cô đương nhiên có thể bỏ qua, nhưng hiện tại người chọc giận anh dường như là cô.

Vì vậy Đường Kiều lại đổi hướng Ngu Châu nhờ giúp đỡ, Ngu Châu là tiếng nói của Chu Chú, hỏi anh ta sẽ biết thôi.

"Ngoan ngoãn để cho anh ta đánh một trận!"

Ngu Châu gửi lại một tin cũng rất đơn giản. Trong lúc này sắc mặt của Đường Kiều thay đổi liên tục, ngoan ngoãn để cho Chu Chú đánh một trận? Cô không muốn bị tàn phế.

Quả nhiên nhờ người không bằng nhờ mình, Đường Kiều quyết định tự cứu.

"Hắc hắc, Chu Chú, cậu đã ăn no chưa"

Mặc dù những lời này bản thân Đường Kiều nghe cũng muốn khinh bỉ chính mình, nhưng vì muốn bản thân được an toàn, cô vẫn quyết định giảng hòa, mặc dù cô cũng không biết tại sao Chu Chú tức giận.

Chu Chú vẫn không để ý tới cô, im lặng lái xe, nhà của Chu Chú cách nhà hàng Tây cũng không xa, mười mấy phút đường xe.

"Xuống xe!"

Đang lúc Đường Kiều rối rắm không biết nên sao làm sao cho tốt, xe đã lái vào bãi đậu xe. Nét mặt và giọng của Chu Chú rất lạnh lùng, thiếu chút nữa làm cho Đường Kiều bị đông cứng. Thối ra một luồng hơi rượu, Đường Kiều đang suy nghĩ, có thể giả vờ như bị tác dụng rượu đồ làm cho say khướt hay không?

Nói làm thì làm ngay, vì vậy chẳng những Đường Kiều không có xuống xe, mà còn nằm ngay đơ, trực tiếp ngã xuống chỗ ngồi phía sau xe.

Chu Chú nhìn động tác này của Đường Kiều, vừa bực mình vừa buồn cười.

"Bây giờ mới nhớ tới giả say, muộn rồi, hoa màu cũng hạn chết mới nhớ tới trời mưa."

Đường Kiều không cam lòng bỏ đây, phiền não bới bới tóc, đây là động tác quen thuộc của cô, mỗi khi phiền lòng, lo lắng thì chỉ thích bới ra tóc. Chính cô cũng không phát hiện, Chu Chú lại phát hiện.

Tốt, cũng không tệ lắm, còn biết lo lắng. Tâm trạng buồn bực của Chu Chú cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Kéo kéo vấy, Đường Kiều bừa môi xuống xe, phịch một tiếng đóng sầm cửa lại. nhưng vì động tác quá mạnh, làm cho mình ngã xuống đất.

Đi ở phía trước, Chu Chú nghe được tiếng động, xoay người lại. Vừa nãy còn tức giận và buồn cười, hiện tại chỉ còn lại buồn cười.

"....."

Chu Chú đi tới trước mặt Đường Kiều, "Trên cao nhìn xuống" cô.

"Không dậy nổi."

Thật mất mặt, nói gì cô cũng không dậy nổi.

"Thật không dậy nổi?"

"Không dậy nổi."

Đường Kiều xoay mặt, quyết định thề chống chọi với anh, đừng tưởng rằng cô không biết giận, cô rất tức giận có được hay không.

Chu Chú trầm mặt, cô cũng trầm mặt, cô không nhúc nhích, Chu Chú cũng không nhúc nhích. Cho đến khi Đường Kiều cảm thấy thời gian có chút lâu, suy nghĩ xem mình có từ trên mặt đất đứng lên hay không thì Chu Chú nhúc nhích trước.

Cúi xuống ôm một cái, Đường Kiều vững vàng rơi vào Chu Chú trong ngực.

"Chu Chú, có phải cậu thích tôi hay không."

Đường Kiều nhìn khuôn mặt cương nghị của Chu Chú hỏi, aizz, nghiệp chướng a, đứa bé đẹp trai như vậy tại sao lại coi trọng cô.

"Không phải cô đã sớm biết rồi sao?"

Chu Chú tức giận nói, khắp thiên hạ đều biết chuyện.

"Nếu cậu yêu thích tôi, vậy thì không thể tức giận với tôi."

Quan trọng là bây giờ Đường Kiều còn đang tức giận, mà thích, chuyện này có thể lợi dụng một chút.

"Cô ý vào tôi thích cô mà."

"Cái gì mà ý vào, tại sao tôi có thể ý vào chứ?."

Đến cửa, Chu Chú thả Đường Kiều xuống, Đường Kiều cúi đầu lục lọi chìa khóa trong túi.

Phịch một tiếng, cái chìa khóa rơi xuống đất, trong không gian yên tĩnh phát ra tiếng vang không nhỏ.

Chu Chú kéo tay Đường Kiều, lẩn người tới, đem Đường Kiều đè ở trên ván cửa.

"Chu Chú, cậu làm cái gì?"

Uống rượu là cô a, tại sao say là anh ta?

"Làm chuyện vẫn muốn làm."

Đường Kiều không còn bất kỳ thời gian nào để lên tiếng, liền bị Chu Chú đem môi chặn lại rồi. Đường Kiều giơ chân lên, tính lặp lại chiêu cũ, đập tới, nhưng lần này Chu Chú không để cho cô được như ý, chân của anh hung hăng đè ở trên chân cô, cô căn bản không có cách nào nhúc nhích, tay lại bị bắt, trong lúc nhất thời chỉ có thể để mặc cho Chu Chú công thành chiếm đất.

Mà Đường Kiều, chỉ có thể tròn tròn cặp mắt, trong đầu hỗn loạn tung búng, duy nhất có thể nghĩ đến một chuyện: anh ta. Anh ta giờ trò lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thanh Niên giỏi trò lưu manh (2)

Đó cũng không phải là lần đầu tiên Đường Kiều bị hôn.

Kể từ khi bọn họ ở chung một mái nhà, Chu Chú cũng thỉnh thoảng làm một chút động tác thân mật với cô, nói thí dụ như thừa dịp Đường Kiều không chú ý, sờ một chút hoặc là hôn một chút, đó là chuyện thỉnh thoảng. Có lúc cô thật sợ mình sẽ không nhận được xông lên đập ngã anh ta, cũng may sau mỗi lần Chu Chú trêu chọc cô đỏ mặt tim đập nhanh, lập tức thu tay.

Nhưng lần này, die»nd“ank«equ»yd«onsau khi Chu Chú lấy được rất nhiều chỗ tốt, cũng không thu tay. Đường Kiều choáng váng thờ ra, để mặc cho môi lưỡi Chu Chú ở trong miệng của mình chạy khắp nơi, thỉnh thoảng bắt được một chút chuẩn bị cắn thì anh lại biết ý đỏ của cô lập tức lui ra, cứ lặp lại như thế, giống như là chơi trò chơi, Chu Chú không mệt mỏi nhưng Đường Kiều bị choáng váng.

Không khí trong lồng ngực từng chút từng chút bị Chu Chú hút đi, thân thể Đường Kiều mềm nhũn, hai mắt trợn ngược, thiếu chút nữa bất tỉnh.

Rốt cuộc, Chu Chú hôn đủ rồi, bỏ qua cho Đường Kiều môi bị hôn sưng đỏ, Đường Kiều rử rèm mắt, đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống. Chu Chú nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng chụp tới, Đường Kiều lại bị kéo trở về trong ngực Chu Chú.

Mặt của hai người cách rất gần, hơi thở của Chu Chú nặng nề phả vào trên mặt Đường Kiều, trên mặt nhồn nhột, trong lòng cũng hơi ngứa ngáy, dường như có vật gì đó đang lay động trái tim.

Dường như phát hiện tư thế của hai người vô cùng mập mờ, Đường Kiều đỏ mặt mở to mắt, có chút không dám nhìn ánh mắt của Chu Chú, nhưng Chu Chú lại không chịu dễ dàng bỏ qua cho cô, tay trái đỡ người Đường Kiều, tay phải kéo mặt của Đường Kiều, ép cô phải nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt Chu Chú sáng quắc, dường như có thể làm người ta tan chảy, ánh mắt như vậy, rất cảm dỗ, ánh mắt vẫn mê người, die»nd“ank«equ»yd«onlại còn sinh trường ở trên mặt Chu Chú. Trong một khoảnh khắc, Đường Kiều có ý niệm muốn cùng anh ở chung một chỗ già đến bạc đầu.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới tương lai không bờ bến, ngứa ngáy trong lòng của Đường Kiều lập tức lặng yên như mặt nước hồ.

Aiz, chẳng qua cô có chút tiếc nuối. Giữa cô và Chu Chú, căn bản cũng không phải là vấn đề chênh lệch ba tuổi. Lúc cô học trung học đệ nhất cấp, anh vẫn còn đang học tiểu học, anh lên trung học đệ nhất cấp, mà cô đã là học sinh cấp 3 rồi. Đây hoàn toàn là hai thế giới, giống như hiện tại, anh vẫn tốt đẹp như ban đầu, thanh niên tuyệt vời, mà cô, đã bị thực tế ăn mòn. Truyện được edit từ Diễn đàn LQĐ. Trong thư phòng của anh phần lớn là sách kinh doanh và sách nghiệp vụ, còn có một số sách như cái gì Ánh sáng của cuộc sống . . . mà cô đã nhảy đến một độ cao của cuộc sống, trên bàn nhỏ của cô bày toàn là cái gì: cùng XX cùng ngủ, lúc cha mẹ XX. hai người Như vậy, làm sao có thể bảo vệ?

Thật sự, chẳng qua cô có chút tiếc nuối.

Đường Kiều nhìn ánh mắt Chu Chú, không nhận được lộ ra cảm xúc chân thật của mình. Tâm trạng như vậy, die»nd“ank«equ»yd«oncó lúc Chu Chú thật sự cảm giác thật vô lực, bởi vì bất kể anh làm thế nào, ánh mắt Đường Kiều nhìn anh vẫn là tiếc nuối, dường như thiếu sót cái gì, mà loại thiếu sót đó anh vĩnh viễn không cách nào bù đắp.

"Kiều Kiều, nói cho tôi biết, cô muốn cái gì?"

Ở bên trong bóng tối, cũng không ai cử động, lưng Đường Kiều vẫn chống đỡ cửa, Chu Chú vẫn đè ép thân thể Đường Kiều, không để cho cô né ra.

Muốn cái gì?

Cô muốn cái gì đây?

Trước kia Bảy tuổi muốn rất nhiều, rất nhiều tiền, mua thật nhiều thứ mình thích, quần áo hoặc là kẹo. Sau đó, muốn rất nhiều, rất nhiều tình thương, khi đó ghét nhất là Đường Uyên, bởi vì cô không có tiền cũng mất tình thương.

Mà bây giờ, cô thật không biết mình có thể muốn cái gì.

Ước nguyện được người một lòng, bạc đầu chẳng xa nhau?

Chu Du nói, lời nói vẫn vậy như vậy là của người trẻ tuổi, các cô là người thô tục, vừa mở miệng, lập tức buồn nôn rồi.

Cho nên, câu hỏi của Chu Chú, cô không trả lời được. Chính cô cũng còn chưa hiểu rõ cô cần cái gì.

"Kiều Kiều, cô muốn cái gì?"

Chu Chú nói gần như cầu xin, trên mặt rõ ràng mất mát.

Chỉ cần cô muốn, nghĩ hết mọi biện pháp anh cũng sẽ cho. Nhưng cô muốn cái gì đây?

Cô không cần anh, cho tới bây giờ cũng không cần anh.

Câu hỏi của Chu Chú không được đáp lại, một lúc lâu, Chu Chú buông Đường Kiều ra, lui về phía sau một bước.

"Vào nhà trước thôi."

Khom lưng nhật lên cái chìa khóa Đường Kiều đánh rơi trên mặt đất, móc chìa khóa treo ngược một con mèo lớn lông xù trong phim hoạt hình, đi»nd«ank«eq»yd«onChu Chú biết, Đường Kiều đã từng nửa đêm canh ba còn xem phim hoạt hình trong máy vi tính. Chu Chú cười cười, cầm chìa khóa mở cửa ra, Đường Kiều cúi đầu theo ở phía sau vào nhà.

Chu Chú mở đèn, dẫn đầu đi đến máy đun nước bên cạnh, rót ly nước, không tiếp tục nhìn Đường Kiều, mà uống một hơi cạn sạch ly nước, dường như là không đã khát, Chu Chú lại liên tục uống hai ly mới đặt cái ly xuống, sau đó rời khỏi máy đun nước đi thẳng lên lầu.

Mà Đường Kiều, từ lúc bắt đầu vào cửa, vẫn cúi đầu, cho đến khi Chu Chú đi khỏi, tiếng bước chân nghe càng lúc càng xa, Đường Kiều càng nắm chặt túi xách trong tay.

Có chút mất sức, Đường Kiều gieo mình vào trên ghế sa lon, túi xách ném ở bên chân, sau đó nhìn về phía một căn phòng vắng lạnh, ngầy người.

Có lẽ là bởi vì uống một chút rượu, tuyệt đối là bởi vì uống một chút rượu!

Tối hôm đó, Đường Kiều không trộm món ăn, cũng không lên thiên nhai hoặc là mò tìm cái gì. Cô cảm thấy mình có chút không hiểu, lại có chút như hiểu.

Cô vẫn ngồi như vậy, nhìn vào khoảng không, không chớp mắt, mà sau khi Chu Chú vào phòng không ra ngoài nữa.

Đường Kiều giữ tư thế ngồi đó thật lâu, lâu đến hai chân như bị kim châm, cảm giác đau truyền đến, Đường Kiều mới xê dịch thân thể. Cô chợt nhớ tới một chuyện thật quan trọng, chuyện rất quan trọng.

Duỗi duỗi chân, Đường Kiều không để ý tới đau như bị kim châm, móc điện thoại trong túi xách bên chân.

"Ngu Châu, cậu thành thật nói cho tôi biết, ngày đó tại sao Chu Chú uống rượu?"

Lúc Đường Kiều gặp phải chuyện gì, sẽ hỏi Ngu Châu, sẽ hỏi Chu Du, thậm chí sẽ hỏi Bà ngoại cô, nhưng không chịu trực tiếp hỏi Chu Chú, cho dù Chu Chú là nhân vật chính của vấn đề.

"Anh ấy chưa nói, nhưng tôi đoán là có liên quan đến chị."

A, trái lại anh ta cũng suy đoán, nhưng tại sao anh ta không nghĩ đến Chu Chú là một người đàn ông.

Cẩn cẩn môi, Đường Kiều suy nghĩ lựa lời, cô đang suy nghĩ là mắng Ngu Châu trước một chút hay là không mắng Ngu Châu.

Tối hôm nay là một buổi tối nước sâu lửa bóng.

Cô bị người giờ trò lưu manh, nhưng cô cũng không dám làm gì đối với người giờ trò lưu manh đó. Lúc này, đi»nd«ank«eq»yd«ontrong lòng cô có trăm ngàn loại cảm xúc, nhưng không có loại cảm xúc tức giận sau khi bị giờ trò lưu manh.

Cô. Cũng bị điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ba người ăn uống, một người diễn xuất

Cuộc sống, mỗi tháng luôn có vài ngày xui xẻo.

Đường Kiều cảm giác có thể mình cần đến Miếu để cúng bái, phải quỳ nhiều tiền dầu vùng cho Bồ Tát, gột rửa trên người mình sạch sẽ.

Nếu đó là ngày thứ hai đau khổ, vậy ngày thứ ba đối với Đường Kiều mà nói là hết sức đau khổ. Thứ hai thiếu nợ, nhất định thứ ba phải trả.

Buổi sáng thứ ba, Đường Kiều thức giấc, vẫn nhìn thấy Chu Chú ngủ ở bên cạnh mình, sau khi buồn rầu rồi rắm cả buổi trời cũng không làm gì, rón rén rời giường. Nhưng Đường Kiều khổ sở nhất chính là thứ hai bị giờ trò lưu manh, cô còn có lợi, có thể nói không thoải mái, đi»nd«ank«eq»yd«onnhưng tên lưu manh Chu Chú, rốt cuộc có thoải mái hay không? Tối hôm qua, rốt cuộc bọn họ có vui hay không vui?

Đường Kiều loay hoay nấu xong nồi cháo cho Chu Chú, tắt lửa, sáng hôm nay ngay cả bánh mì nướng cũng không ăn, cầm theo túi xách đi làm nhưng không hề có một chút nào vui sướng.

Vừa vào công ty, Đường Kiều liền ngheh đón ánh mắt như kẻ thù không đội trời chung của A Hồng, mới sáng sớm, mẹ nó, quá hao tổn tinh thần rồi.

"Hắc hắc, chào buổi sáng."

Đường Kiều cười khan, vẫy vẫy tay, rút cổ nhanh chóng đi qua trước mặt A Hồng.

"Chào buổi sáng!"

A Hồng cắn răng nghiêng lợi, từ trong miệng nặn ra chữ, Đường Kiều lấy tốc độ chạy thực mạng. Đáng tiếc.

"Đường Kiều, tôi phòng làm việc của tôi một chuyến."

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Đường Kiều không cam lòng, đem túi xách đặt ở trên bàn làm việc, nói làm bầm, nhanh chóng đi vào phòng làm việc của đồng chí lão Chu.

"Tiểu Kiều, cô và Chu tiểu thư là bạn học tại sao không nói ra vậy."

Sau khi ngày hôm qua Chu Chú "Kiểm chuyện ly gián", Đường Kiều trở thành người có tội biết chuyện không báo cáo.

"Hắc hắc, Chu tiểu thư mà Chu tổng nói và Chu tiểu thư tôi biết, tôi nghĩ chắc không phải là cùng một người."

Đường Kiều đành tiếp tục cười gượng, khuôn mặt cũng nhanh chóng co quắp. Khó chịu này so với mất đất trồng củ cải còn khó chịu hơn.

"Có phải là cùng một người hay không, hẹn ra ăn một bữa cơm cũng không hề gì."

Dù sao đồng chí Lão Chu cũng là gừng già càng cay, ở phương diện này Đường Kiều làm sao đấu lại ông ta.

"Hơn nữa, die»nd"an«eq»yd«onTiểu Kiều a, cô cũng biết, nếu như lần này chúng ta không trúng thầu 2 hạng mục này của chính phủ, công ty muốn sinh tồn, thật sự là chuyện rất khó."

Nguy rằng Đường Kiều phải hẹn được Chu đại tiểu thư ra ngoài, bằng không, ông ta sẽ để cho cô về nhà uống gió Tây Bắc. Mà trước mắt, Đường Kiều vẫn chưa muốn thay đổi công việc.

Vì vậy, ngày thứ ba của Đường Kiều đi qua giống như ngày thứ hai.

"Chu Du, buổi tối cùng nhau ăn cơm."

"Cô nhật được tiền?"

Chu Du phản ứng giống Chu Chú.

"Thật ra là lão tổng của tôi muốn hẹn cô ăn một bữa cơm."

Lời này là sự thật, nhưng Đường Kiều cảm thấy không được tự nhiên, hết sức không được tự nhiên, dường như mình là người dẫn mối.

"Lấy hạng mục nào?"

Xem ra cái nghề ăn cơm khách này, đồng chí Chu Du vẫn rất có kinh nghiệm.

"Gần đây không phải nói chính phủ muốn xuống hai hạng mục mới à."

Trên thực tế, rốt cuộc là hạng mục gì, cho đến bây giờ Đường Kiều cũng không biết rõ.

"A, theo tôi được biết, hai hạng mục này cũng sẽ không rơi vào trên đầu công ty loại nhỏ của các người."

Chu Du đặc biệt nhấn mạnh chữ nhỏ.

Đường Kiều cảm thấy cô nói rất đúng, người ta cho dù có hạng mục, cũng sẽ không cho công ty nhỏ như bọn họ a, vậy cô hay không có?

"Nhưng."

Nhiệm vụ của cô chẳng qua phụ trách mời được Chu Du ăn cơm, lại không phụ trách lấy được hạng mục.

"Có thể, buổi tối có thể cùng ăn cơm với cô, sau đó chúng ta đi KTV, không phải lâu rồi chưa chơi sao?"

Đường Kiều âm ừ, die»nd"an«eq»yd«onChu Du lập tức biết cô đang suy nghĩ gì, cô hiểu rất rõ Đường Kiều. Tính cách của Đường Kiều rất kỳ quái, nói cô yếu đuối nhưng ở trước mặt Chu Chú cô lại rất cứng rắn, nói cô cứng rắn, ở bên ngoài cô yếu đuối không chịu nổi.

"Buổi tối gặp lại."

Đường Kiều lập tức vui vẻ, trước mắt mà nói, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành một nửa, chỉ còn lại ăn mà thôi.

Lần này Đường Kiều chọn là một quán "Cá cháo" bình dân, nhìn cái tên đơn giản, nhưng là một nơi hết sức sang trọng, món ăn đặc sắc là cháo hải sản, hải sản rất tươi. Quan trọng nhất là Đường Kiều không cần tự mình ra tay, sẽ có nhân viên phục vụ luôn ở bên cạnh giúp đỡ, cảm giác này, Đường Kiều hết sức hưởng thụ, cái gì mà tiếp viên nam, nữ phục vụ nhà hàng, cũng kém xa, đây mới là thật sự hưởng thụ.

Trừ lúc tan việc, nắm điện thoại di động rồi rảnh cả buổi, rốt cuộc là gọi điện thoại cho Chu Chú hay gửi tin nhắn thì thuận lợi nhất. Sau khi Đường Kiều rồi rảnh gần nửa ngày sau, cuối cùng quyết định gửi một tin nhắn cho Chu Chú, bởi vì cô vẫn không biết rốt cuộc Chu Chú vui hay không vui, lúc này gọi điện thoại dường như có chút lúng túng, mà cô sợ nhất là lúng túng.

"Buổi tối đi ăn cơm với Chu Du, sẽ về rất khuya."

"Ừ."

Chu Chú chỉ gửi lại có một chữ, lần này Đường Kiều xác định rõ, anh ta. sau khi giờ trò lưu manh lại không vui.

Nhưng cô cũng không có thời gian nghỉ quá nhiều, liền bị A Hồng kéo đi đến chỗ quán ăn. Vốn là mời Chu Du ăn cơm không cần người đẹp đi cùng, nhưng Đường Kiều cảm thấy cũng không thể để cho Chu Du nhìn đầu tóc lưa thưa của Chu Đại Boss cả đêm, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đó là một chuyện hết sức khổ sở, truyền được edit từ diễn đàn lê quý đôn, cho nên cô mạnh mẽ gọi A Hồng. Hơn nữa, nhìn bộ dáng Chu Đại Boss nhúc nhối, cô vô cùng sáng khoái. Nhiều người thì thêm một phần tiền, Đường Kiều cảm giác mình suy tính vô cùng tốt, nhà tư bản vạn ác, cô tuyệt đối sẽ để cho ông ta biết cái gì là nhúc nhối. Ăn hải sản không thể so với ăn bữa ăn tây, cả mấy con Tôm Hùm và cua lớn. Thật xin lỗi, cô thô bỉ vui vẻ.

Trên thực tế, một bữa cơm với báo chí, đài truyền hình mất hết mấy chục ngàn, so với Đường Kiều tìm quán ăn cho bọn họ lần này thì quá nhỏ, một bữa ăn cũng chỉ hơn hai ngàn đồng, dĩ nhiên không có tiền rượu. Trong bữa tiệc, Chu Đại Boss vuốt cái đầu bóng loáng, vẫn nỗ lực không muốn nói chuyện nhảm, điều quan trọng nhất là phải dẫn dắt cuộc trò chuyện đến hạng mục nhưng đều bị ba cô gái này lo ăn uống mà bỏ qua. Trong nháy mắt, Chu Đại Boss muốn hồng mắt, thật sự lúc này chỉ một mình ông ta là tỉnh táo, lúc này có quá nhiều thứ thật sự hấp dẫn, ngày hôm qua có mỹ nam, hôm nay có thức ăn ngon. Ông ta. Cũng rất nhanh không chịu đựng nổi.

"Chu tiểu thư."

Một lần bị không để ý tới.

"Chu tiểu thư."

Lần nữa bị không để ý tới.

"Chu tiểu thư?"

Vẫn không được để ý tới.

"Chuyện này, Chu tiểu thư."

Chu Đại Boss muốn khóc.

"Chu Du, Chu tổng nói với cô đây."

Vẫn là Đường Kiều còn giữ một chút lý trí, chọc chọc Chu Du.

"A, Chu tổng nói cái gì?"

Về mặt Chu Du như trách móc, tại sao ông có thể quấy nhiễu nhiều người khác hưởng thức món ăn ngon vậy?

Chu Đại Boss lập tức cảm thấy mình có tội lớn, nhỏ giọng nói.

"Không có, không có gì, chỉ muốn hỏi một chút, ăn như vậy đủ không?"

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chẳng những ăn uống, mà còn ca hát

Có lúc, Đường Kiều không thể không thừa nhận, thật sự của mình là bác gái lớn tuổi.

Giống như hiện tại, Chu Du và A Hồng mỗi người cầm một micro, hết sức gào thét. Mà cô, die»nd“ank«equ»yd«on trong không khí ồn ào và sôi nổi như vậy, chỉ ngồi trên ghế sa lon ở phía sau, liên tiếp nhìn điện thoại di động. Cầm lên, để xuống, cầm lên, để xuống. Lặp lại chừng trăm lần. Giống như bà mẹ có con, trong lòng lo lắng con ở nhà đối bụng.

Trong tâm lý học, chúng ta gọi loại trạng thái này là chứng rối loạn ám ảnh.

Có người không có việc gì nhưng cứ hay nũa tay, có người không có việc gì nhưng cứ hay mở ngăn kéo. Giống như Đường Kiều liên tiếp nhìn điện thoại di động, pháp phòng không yên cũng là một loại trong đó. Chẳng qua Đường Kiều tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình bị tin nhắn có một chữ của Chu Chú làm cho tinh thần không tập trung.

Chu Đại Boss cảm thấy không xong, sau khi ăn cơm xong, trả tiền đã đi khỏi. Trong phòng chỉ còn lại ba cô gái, hai cô gần như phát điên, các cô hát từ bài “Mua bán tình yêu” đến “Lưu Hải đồn cử”, đoán chừng một lúc nữa sẽ hát đến bài “Tô Tam bị áp giải”. Chỉ còn một mình Đường Kiều đứng ngồi không yên.

Phần lớn các cô gái đều vui chung sẽ không cô đơn, cho nên đang hăng hái gào thét, Chu Du và A Hồng cũng không quá để ý tới cô. Vì vậy, ở trong KTV náo nhiệt, đồng chí Đường Kiều thân ái lại cô đơn, rất cô đơn.

Điện thoại di động đã bị cô bấm tới bấm lui chỉ còn dư một cục pin cuối cùng, Đường Kiều suy nghĩ hay là thừa dịp còn có một cục pin cuối cùng, gọi điện thoại cho Chu Chú. Nếu không, cô rất lo lắng.

Nhưng gọi điện thoại phải nói cái gì? Hỏi anh ta ăn cơm chưa?

Được rồi, vậy thì hỏi anh ta ăn cơm tới xong chưa là được.

Từ trước đến giờ Đường Kiều là phái hành động, nghĩ đến cái gì sẽ làm cái nấy.

Cho nên, cô nghĩ muốn gọi điện thoại cho Chu Chú, sau đó cô chui vào toilet, tiếp tục làm chuyện cô thường làm, ngồi trên bồn cầu gọi điện thoại.

"Alô, xin chào."

Chào. Em gái cậu a.

Đường Kiều không thích nhất là nghe lời khách sáo, dường như lạnh nhạt, hơn nữa, die»nd“ank«equ»yd«on anh ta vừa nói như vậy, cô muốn giả vờ quen thuộc cũng không thể rồi.

"Chu Chú, là tôi, Đường Kiều."

"A, thế nào?"

Vừa xưng tên ra, Chu Chú cũng không có vẻ quá thân thiện. Đường Kiều mới vừa củng cố trong lòng, trong nháy mắt sụp đổ, tan vỡ.

"Không có việc gì, cậu ăn bữa tối chưa?"

"A, còn chưa ăn."

Chưa. Ăn? Thật chưa ăn?

Đường Kiều khóc, chẳng qua cô chỉ khách sáo với anh ta một chút, cũng không phải thật quan tâm anh ta đã ăn cơm chưa nhưng anh ta nói chưa ăn. . . . Anh ta nói chưa ăn a.

"Vậy tôi về nấu cơm cho cậu hả?"

Tính cách nô dịch và bà mẹ hiền tiếm ản trong lòng Đường Kiều cùng bộc phát, ra phát ra ánh sáng óng ánh, làm hình tượng của cô lập tức trở thành Thánh mẫu Maria.

"Tốt."

Chu Chú trả lời rất dứt khoát, sau đó rất dứt khoát cúp điện thoại.

Đường Kiều nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động tắt ngấm, có chút chưa tỉnh hồn lại, không phải cô lại làm chuyện ngu xuẩn rồi sao? Hơn nữa, tại sao cô có cảm giác bị người bố trí?

Nghĩ cũng nghĩ không ra, Đường Kiều dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao người ngốc như cô cũng sẽ không nghĩ ra được chuyện cao thâm thế này.

Bới bới tóc, die»nd“ank«equ»yd«on Đường Kiều đứng lên kéo cửa phòng toilet đi ra ngoài, chạm mặt một cô gái trẻ có đầu tóc xù màu hun khói, mặc dù gương mặt đó đã trang điểm như người lớn, nhưng Đường Kiều vẫn có thể chính xác tìm được về mặt của cô gái kia. Đó là một loại khinh bỉ, tuyệt đối khinh bỉ.

"Dì à, tại sao dì không gội nước."

A a a. Dì? Gội cô sao?

Mẹ nó, Đường Kiều xù lông !

"Con mắt nào của cô nhìn thấy từ trên sao hỏa tới thành phố S hả, ngại bản thì trở về sao Hoả của cô đi, đừng ở trên địa cầu làm mất mặt xấu hổ."

Chẳng qua cô chỉ ở trong toilet gọi điện thoại mà thôi, còn nói cô bản? Còn nữa, cô cô cô cô. Cô chỗ nào nhìn giống dì hả?.

"Dì nói cái gì? !"

Dường như cô gái trẻ giận dữ cũng không ít, vẻ mặt du côn đứng đối diện, cằm ngước lên thật cao, đáng vẻ như muốn đánh nhau.

Đường Kiều lập tức hối hận, tại sao lại xúc động như vậy, nhìn cách ăn mặc của cô gái này cũng biết không phải người tốt, chắc là ở ngoài đời lẩn lộn đây, có câu người thông minh không chịu thiệt ở trước mắt, kẻ biết thời thế mới là tài giỏi, Đường Kiều lập tức mặt mũi tràn đầy tươi cười.

"Em gái, nếu em không đi vào trong sẽ phải kéo trong quần rồi."

Được Đường Kiều nhắc nhở, cô gái trẻ tóc hun khói dường như mới nhớ tới mình đi toilet, rất nghe lời đi vào, die»nd«ank«equ»yde«on sau đó đã đóng cửa lại. Lúc cô gái kia đóng cửa, Đường Kiều lập tức tông cửa xông ra.

Quá nguy hiểm, trên địa cầu quả nhiên rất nguy hiểm.

Đường Kiều hết sức may mắn mình tránh được một kiếp, nhưng bây giờ lại có kiếp nạn lớn hơn ở trước mặt cô.

Vì lúc đầu cô quên mình vừa mới từ bên trong phòng nào đi ra, ngay cả biển số nhà cô cũng không nhớ được. Đường Kiều vội vàng lấy điện thoại đi động ra, chuẩn bị gọi cho Chu Du hoặc A Hồng, không cần biết là của ai, chỉ cần bây giờ có thể gọi có người nhận là được. Nhưng Đường Kiều đã gọi cho Chu Du, rồi gọi cho A Hồng, điện thoại kết nối nhưng không có ai nhận. Cũng nghĩ đến bọn họ đang gào thét hăng say, làm sao có thể nghe được tiếng điện thoại. Hơn nữa, Đường Kiều đã gọi bốn, năm cuộc, cục pin cuối cùng đã hết, sau khi nhắc nhở lượng điện đã hết thì tự động tắt máy.

Chuyện bí hiểm nhất trên thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi?

Kế sách hiện giờ, Đường Kiều cũng chỉ có thể mò mẫm.

Vì vậy, tối hôm đó, nếu như bạn xuất hiện ở quán cháo cá tại KTV trên lầu, tuyệt đối bạn sẽ nhìn thấy một cô gái hơi lớn tuổi, lấy tư thế cực kỳ thô bỉ nằm úp sấp trên mỗi cánh cửa nhìn vào, die»nd«ank«equ»yde«on cũng may giữa mỗi cánh cửa KTV đều có một khung thủy tinh nhìn từ bên ngoài nhìn thấy bên trong, không để cho cô cửa đẩy từng gian phòng, bằng không, cô thật có thể đi ăn phân.

Khi Đường Kiều tìm được cánh cửa thứ tám, đang chuẩn bị áp sấp trên cánh cửa thì cửa từ bên trong mở ra.

Mẹ nó!

Oan gia ngõ hẹp, là cô gái trẻ tóc hun khói mới vừa rồi, mà phía sau của cô bé có mười mấy đứa trẻ cả trai lẫn gái với đầu tóc đỏ, xanh, vàng, cam, tím. màu sắc rất tươi đẹp. Ở trên một cái bàn không lớn, bày đầy chai bia.

"Dì à, dì làm gì đấy."

Trong KTV không chỉ có ca hát, còn có thể vừa ca hát vừa uống rượu, không chỉ có thể vừa ca hát vừa uống rượu, còn có thể không ca hát, chỉ uống rượu. Đúng lúc, những đứa trẻ này, thuộc về loại cuối cùng.

"Hi, thật đúng dịp."

Đường Kiều không còn hơi sức, nhắc tay lên, chân cũng rất nhanh mềm nhũn.

"Bé Dao, chuyện gì vậy."

Đường Kiều đứng mặt đối mặt với cô bé tóc hun khói, người ở bên trong không biết có chuyện gì, vì vậy có người lên tiếng hỏi.

"Một bà đi bí ối ở cửa chúng ta, không biết muốn làm gì."

Cô bé tóc hun khói vừa nói xong, mấy người bên trong đồng loạt đi về phía Đường Kiều.

Cô mới bí ối, cả nhà cô cũng bí ối a.

"Thế nào, dì kia, dì muốn làm gì?"

Nói chuyện là một tên nhóc tóc vàng, màu sắc này, nếu như phải dùng một từ để miêu tả, Đường Kiều chỉ có thể nghĩ đến: cắt màu vàng, cắt màu vàng đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bị xem thường và câu chuyện rau cải

"Không có việc gì không có việc gì, tôi đi nhầm phòng, thật ngại quá, các bạn cứ tiếp tục, tiếp tục."

Đường Kiều chuẩn bị bôi dầu bàn chân chuẩn mất, nhưng Cánh tay bị người kéo lại.

"Cứ như vậy muốn đi sao?"

Chẳng lẽ còn muốn làm gì?

"Vậy đi không phải tới bắt gian chứ."

Cô bé tóc hun khói nói một câu, thành công làm cho đám nhóc "Đỏ, xanh, vàng, cam, tím" ở phía sau cười ầm lên.

Đường Kiều tức giận mà không dám nói gì, nghiến răng, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

"Ha ha, đúng là đi nhầm, thật xin lỗi nhé, bạn bè tôi còn đang chờ tôi đây."

Mẹ nó, ra cửa không xem ngày giờ, quả nhiên gặp phải cơn đỏ. Cô cũng sắp hỏng mất.

"Muốn đi cũng phải hỏi chúng tôi có đồng ý hay không a."

Quả nhiên, tên nhóc tóc xanh cũng không dễ chọc.

"Vậy các cô cậu muốn thế nào?"

"Đi vào uống một ly." Tên nhóc tóc vàng nói.

"Một ly làm sao được, ít nhất phải năm chai."

Quả nhiên cô gái tóc hun khói tương đối vô sỉ.

Mẹ nó, cô muốn gọi 110 rồi.

"Đi còn có việc, ngoan, hôm nào chơi cùng các cháu."

Giật nhẹ cánh tay bị bắt giữ, lần đầu tiên Đường Kiều phát hiện Chu Chú nhà cô đáng yêu dường nào a, ít nhất tóc nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Đường Kiều chính là người như vậy, cũng sẽ không để ý thời điểm, làm chuyện tương đối ngu xuẩn, nói thí dụ như hiện tại, lời của cô đã thành công chọc giận đám nhóc này, không khí lập tức đông băng. Cô, con mẹ nó quá hời hợt, hiện tại chuyện cô muốn làm nhất chính là hóa thành bọ hung yên lặng bỏ chạy.

"A Hoa, các cậu đang làm gì?"

Đường Kiều chưa từng phát hiện giọng nói đáng yêu như thế, thật sự, thật sự quá đáng yêu, trên thế giới này ai là người đáng yêu nhất? Phàm là người có thể cứu cô đều là người đáng yêu nhất trên thế giới này.

Tiếng nói này phát ra từ trong phòng, người này có lẽ là đàn anh của bọn chúng, bởi vì tên nhóc kia vừa đi tới, bọn nhóc lập tức tránh ra một con đường. Thành thật mà nói, tên nhóc này nhìn thuận mắt hơn nhiều, ít nhất tóc vẫn màu đen, mặc dù bên tai trái đeo một chiếc bông tai nhìn cảm thấy chói mắt.

"Được rồi, được rồi, người ta đi nhầm, trở về uống rượu đi, tôi đi ra ngoài hút thuốc."

Tên nhóc này vừa mở miệng giống như lão đại, tên nhóc tóc vàng và cô gái tóc hun khói đã bỏ qua, nhưng vẫn dựa theo nội dung kịch, đi một bước cuối cùng.

"Đi à, lần sau cũng đừng đi nhầm."

Cô mới là di, cả nhà cô đều là di.

Đường Kiều đen mặt nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt mình, cô vẫn tiếp tục tìm đi.

"Di à, không phải thật tới bất gian chứ."

Tên nhóc giống như lão đại kia tựa vào trên tường, đốt một điếu thuốc, gương mặt chán chường, đừng nói, khí chất này có mấy phần giống bộ dáng Trần Khôn năm đó. Chẳng qua, miệng Trần Khôn không có độc như vậy.

Đường Kiều không để ý tới nó, đi qua hai gian phòng, đi tới gian thứ ba.

"Di à, di tìm người như vậy không được đâu, di phải biết người di muốn tìm ở phòng nào mới được, thấy không, con số ở trên cửa, đó không phải là bày chơi."

Tên nhóc phun ra một làn khói, giả bộ phong cách sầu muộn.

Đường Kiều hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho mình không tức giận.

"Nếu tôi biết số phòng kia, tôi cũng sẽ đi nhầm sao?"

Dạo này, bọn nhóc cũng ngu ngốc như vậy sao?

"Còn nữa, ánh mắt của các người bị cắt dán sao? Lão nương có chỗ nào nhìn giống bà di hả?"

Được rồi, rốt cuộc cô bùng nổ.

Tên nhóc ngẩn người, hiển nhiên không ngờ rằng Đường Kiều sẽ phát giận, thuốc lá đang kẹp trên tay quên rút ra, sau một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, ngay sau đó cười nhạt một tiếng, cũng không quá so đo nói: "Xin lỗi lão nương, ngài không phải di mà là lão nương."

Cút, Đường Kiều tức giận đến không còn hơi sức.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Đường Kiều nhất định sẽ đem tên nhóc trước mắt đâm cho nó bị trăm ngàn vết thương, đào thai trăm ngàn lần. . . .

"Không phải trên tay di cầm điện thoại di động sao, tại sao không gọi điện thoại."

Đường Kiều ngẩng đầu, nhìn lên trời, "Hết pin rồi."

"Dùng của tôi này."

Tên nhóc sầu muộn một tay đang kẹp thuốc lá, một tay đưa điện thoại di động của mình, Đường Kiều liếc nhìn xuống, là kiểu dáng điện thoại di động đang rất lưu hành dành cho nam giới.

Do dự chốc lát, Đường Kiều vẫn nhận điện thoại, thay thẻ của mình, nhanh chóng gọi điện thoại cho Chu Du.

May mắn, lần này Chu Du rất nhanh nhận điện thoại.

"Kiều Kiều, cô lọt hãm cầu à?"

Nghe qua chuyện xưa bịt tay trộm chuông chưa? Cố sự này nói cho chúng ta biết. Được rồi, cố sự này chẳng qua nói cho chúng ta biết, ngày trước, có một người chỉ số IQ bình thường, cho rằng mình không nghe được thì người khác cũng không nghe được, vì vậy rống lên. Người này. Chính là Chu Du.

Âm thanh điện thoại di động dường như không tệ, Đường Kiều đưa điện thoại di động cầm thật xa vẫn có thể nghe tiếng hét to của Chu Du.

"Các người ở phòng nào?"

Đường Kiều cũng không nói nhầm với cô, thời gian cô nói muốn đi làm bữa ăn tối cho Chu Chú đã qua gần hai mươi phút rồi, cô phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu không trở về có thể tiện đường ăn luôn.

"228."

Chu Du rất nhanh nói số phòng, sau khi Đường Kiều cúp điện thoại xong, theo con số trên cửa phòng đếm, mẹ nó . . . Chính là phòng thứ ba mà cô muốn nhìn.

Chẳng lẽ là quy luật trong truyền thuyết sao? Cô không chỉ mặt đen mà toàn thân cũng cũng đen thui. Ông trời có ý chơi cô đúng không, Đường Kiều muốn khóc.

Đường Kiều tháo thẻ điện thoại của mình, đưa điện thoại di động trả lại cho người ta, có chút không tình nguyện nói tiếng cảm ơn, sau đó nhanh chóng đi vào trong phòng bọn Chu Du.

Tên nhóc cầm điện thoại di động của mình ngẩn ngơ, khóe miệng không nhận được giựt giựt, thuốc lá đã cháy hết, lại từ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu, lại bị nhân viên phục vụ ngăn cản.

"Tiên sinh, xin lỗi, vui lòng không hút thuốc ở trong hành lang."

Tên nhóc cầm điếu thuốc tay dừng một chút, sau đó buông tha, lại đem điếu thuốc nhét về bao thuốc lá, ánh mắt nhìn Đường Kiều đi vào cánh cửa phòng kia một giây, sau đó lắc lắc đầu cũng đi vào phòng của mình.

"Đến đây, Kiều Kiều, tới ca hát."

Rống sáng khoái, rốt cuộc Chu Du nhớ tới các cô cùng đi có ba người.

Đường Kiều lướt nhìn qua A Hồng, cầm túi xách của mình."Tôi có việc, phải đi trước, hai người từ từ chơi đi."

"Mẹ nó, cô lại cho tôi leo cây?"

Chu Du không vui.

"Không phải tôi đã đi cùng cô sao?"

Đường Kiều đeo túi xách, chỉ chỉ A Hồng vẫn còn sức chọn bài hát.

Chu Du cong môi muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không nói nữa. Được rồi, cô nhận.

Sau khi Đường Kiều đi, Chu Du có chút tự giận mình, liếc A Hồng một cái, vắt ngang trên ghế sa lon, cầm một chút khô cá mực, thử một chút rau cải xanh, sau đó nước mắt nước mũi chảy xuống. Vừa chảy nước mắt, hút nước mũi, vừa bĩu môi nói: "Rau cải này thật con mẹ nó quá cay."

A Hồng kỳ quái nhìn Chu Du một cái, nhưng vì không quá quen nên cũng không hỏi cái gì, chỉ phụ họa theo, "Thật sao? Vậy tôi thấy cũng bình thường."

Thật ra. Vẫn bình thường, một loại rau cải xanh có vị mùi tạt. Về phần câu chuyện nước mắt và nước mũi, không có quan hệ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Số phận bà mẹ già

Đường Kiều từ trong KTV đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn trời, ánh sao vẫn cứ sao, trăng sáng vẫn cứ trăng sáng mà cô còn phải chạy về nhà nấu cơm.

Đưa tay đón xe taxi, Đường Kiều cúi đầu chui vào.

"Su phụ, Thiên Lộc Viên."

Người ở Thành phố S không ai không biết Thiên Lộc Viên, nơi đó từng được quảng cáo rùm beng là khu giàu có của Thành phố S, người ra vào nơi đó không giàu cũng quý.

Thật ra, lời này Đường Kiều tuyệt đối không đồng ý, giống như cô, chẳng qua cô là một kẻ đáng thương ăn nhờ ở đậu, không giàu cũng không quý, hơn nữa không liên quan đến giàu có.

Sau nửa giờ đường xe, Đường Kiều đã tới Thiên Lộc Viên, trả tiền xuống xe, Đường Kiều nhìn một chút đồng hồ gốm sứ trên cổ tay, đó là quà sinh nhật cậu út Đường tặng cho cô.

Mười giờ đêm, hẳn là vẫn chưa hết giờ ăn. Đường Kiều khổ não từng mất liếc điện thoại di động đã hết pin tắt ngấm, đi tới khu nhà ở.

Không thể nói gần như sợ hãi, trên thực tế Đường Kiều quả thật là sợ hãi.

Sau khi lên lầu, Đường Kiều đứng ở cửa nhà một lúc, hít vào một hơi, cuối cùng thở ra thật sâu, cầm chìa khóa mở cửa.

Trong nhà đèn sáng rõ, Chu Chú ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, có chút lười biếng lưng dựa vào trên ghế sofa, trên đùi để Laptop. Chuẩn bị biểu diễn thâm tình nhưng khi Đường Kiều nhìn thấy Laptop trên đùi Chu Chú thì trong nháy mắt lý trí đã tan rã.

Con bà nó, đó là máy vi tính của cô a.

"Cậu làm gì dùng máy vi tính của tôi."

Đường Kiều vốn không có ý định vừa vào cửa thì bộ dáng giống như hỏi tội.

Nhưng là.

** , **! ** cậu ta có hiểu hay không?

"Đã về rồi, nấu cơm đi, tôi đói rồi."

Nếu như động tác ngẩng đầu có thể xem như là lời nói, như vậy chẳng qua Chu Chú hơi ngẩng đầu, tầm mắt dừng ở trên mặt Đường Kiều không tới một giây đồng hồ, sau đó liền mở miệng sai bảo Đường Kiều.

Được rồi, chuyện máy vi tính một chút nữa rồi nói, nấu cơm cho cậu ta ăn trước thôi. Cho dù Đường Kiều không vui thế nào cũng không quên dạ dày người khác không được tốt, không thể chống đỡ được con đói, không được cay, không được chua. Con bà nó, hầu hạ cậu ta giống như hầu hạ bà đẻ, aiz.

Đường Kiều để xuống túi xách, mặc vào tạp dề, sau đó chuẩn bị lấy một chút nguyên liệu trong tủ lạnh, vừa mở cửa tủ ra, cô ngây ngẩn cả người.

Thật sự cô hết sức xác định và khẳng định, cô lại bị tính toán.

Trong tủ lạnh tràn đầy một đồng lớn nguyên liệu, hơn nữa, tất cả đều là thứ Chu Chú thích ăn.

Đây là tủ lạnh của một người không chuẩn bị ăn bữa tối sao?

Đường Kiều đang suy nghĩ, nếu cô không trở về nấu cơm cho cậu ta, những thứ trong tủ lạnh này, có phải cậu ta cũng chuẩn bị ăn sống hay không.

Nhưng con bà nó, cậu ta đoán chắc cô lại cam tâm trạng nguyện trở về làm cơm tối cho anh! Cô thật sự giống một bà mẹ già!

Đường Kiều tùy tiện chọn một vài thứ nguyên liệu ra ngoài, thuận tiện lên lấy rau cần mình không thích ăn, chuẩn bị ném vào thùng rác.

"Rau cần giữ lại để ngày mai làm hoành thánh."

Tên con trai này sau lưng mọc mắt sao? Hơn nữa, biết rõ cô không thích mùi này còn muốn mua, aiz, đây chính là người hôm qua cưỡng ép hôn cô sao? Đường Kiều thật sự cảm thấy đau buồn cho mình. Tên con trai này thích mình còn không bằng quyến luyến một gốc rau cần.

Đường Kiều vô cùng miễn cưỡng đem rau cần trả về chỗ cũ, ngày mai làm rau cần hoành thánh đúng không, cậu ta biết sao? Dù sao cô chắc chắn sẽ không làm món rau cần hoành thánh cho cậu ta.

Đường Kiều tốn gần hai mươi phút, nấu ba món ăn, một món canh, tốc độ vẫn rất tốt. Lúc bung lên bàn món cuối cùng, Chu Chú đã buông xuống máy vi tính, giống như đại gia ngồi ở trước bàn ăn chuẩn bị dùng cơm.

Đầu rũ xuống không còn hơi sức, bà mẹ già Đường Kiều lệ rơi đầy mặt, khom lưng phục vụ cho Chu đại thiếu gia ngồi ăn cơm.

Chu Du này rõ ràng là quạ đen a, năm đó cô ấy nói cô sẽ trở thành đứa bé không ai muốn, kết quả một câu thành hiện thực. Sau đó cô ấy còn nói, đời này cô cũng đừng nghĩ chạy khỏi lòng bàn tay của Chu Chú, xem ra lại một câu nói trúng. Cô nên đề nghị cô ấy đổi nghề, lên cầu vượt xem bói, loài người đã không còn công lực ngăn cản được cô ấy là quạ đen rồi.

Đường Kiều không có hứng thú đứng nhìn người khác ăn cơm, cho nên lúc Chu Chú giải quyết bữa ăn tối, Đường Kiều vội chạy đi giải cứu máy vi tính của mình.

Nhưng dường như. đã trễ.

"Chu Chú, cậu làm gì lên QQ của tôi!"

Tức giận a, nếu cậu ta còn như vậy, cô thật muốn học cách của nghệ sĩ nước ngoài rồi, cô muốn khóa thân kháng nghị!

"Tôi chỉ mở máy vi tính của cô, QQ của cô tự nổi lên."

Đúng vậy, con mẹ nó, cậu ta nói một chút cũng không sai, đồ đặc trong máy vi tính của cô được thiết lập tự động đăng nhập, hoặc thiết lập nhớ mật mã. Thật ra những thứ này cũng không có gì, cô sai là sai ở chỗ không thiết lập mật mã mở máy. Tại sao cô khẳng định đồ đặc của mình sẽ không có người khác dùng vậy?

Nhưng bản thân Chu Chú rõ ràng có vài chiếc máy vi tính, ai sẽ nghĩ tới cậu ta sẽ dùng máy vi tính như xe bò già của cô a.

Cô. Nhịn!

Đường Kiều không thèm nói gì với Chu Chú nữa bởi vì cô cảm thấy, cô càng nói cũng chỉ làm cho mình càng tức giận, hơn nữa cũng không thể thay đổi được gì.

Đường Kiều mở ra giao diện chính, sau đó xem người liên lạc gần đây trong giao diện.

Tên của Chu Du nằm ở vị trí thứ hai, Đường Kiều nhớ rõ, đó là buổi tối Chủ nhật, hai người bọn họ cùng nhau nói chuyện trời đất.

Nhưng là.

Cái trắng trắng xếp hàng đầu tiên, Đường Kiều khẳng định, người cuối cùng dùng QQ nói chuyện trời đất với người kia tuyệt đối không phải là mình.

Tay Đường Kiều run run, mở ra nhật ký trò chuyện.

Nếu như cô cũng có gân xanh, gân xanh của cô nhất định nổ tung.

"Chu Chú, tại sao cậu có thể tùy tiện nói tôi đồng ý lời mời dự tiệc cưới của người khác!"

Cô cũng chưa nghĩ xong đi hay là không đi, tại sao cậu ta tùy tiện phá hư kế hoạch của cô.

"Dù sao phong bì cô cũng đã chuẩn bị, tốn nhiều tiền không đi ăn một bữa không được."

Ăn xong một chén, Chu Chú lại xối cho mình một chén nữa. Hơn nữa còn xoi mói thái độ hết sức khó chịu của Đường Kiều, "Hôm nay rau cải nhạt một chút."

Được rồi, ngày mai dùng muối trộn rau cải cho cậu, bảo đảm cậu ăn xong lập tức thành Xác Ướp, Đường Kiều hận hận nghĩ. Cô thật sự rất muốn đi ỉa, tại sao Chu Chú muốn lấy suy nghĩ của mình đoán suy nghĩ của cô vậy?

Cô đi ăn một bữa tiệc không đáng tiền có được không, nếu cô không đi, chẳng qua cô chỉ tốn thất một chút tiền bạc bỏ phong bì đỏ, nhưng nếu như cô đi, không phải chỉ có tốn thất chuyện tiền. Thân thể của cô, trái tim của cô, từ trong ra ngoài, từng vị trí trên người cô, không khỏi bị hành hạ.

Phụ nữ kết hôn cách nói chuyện lúc nào cũng rất ăn ý thống nhất cùng một phe, từ chuyện ông chồng đến con cái, từ mẹ đến bà, chuyện nhà cửa, luôn làm cho cô hồng mắt.

Đây là một cô gái, cô gái mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thương tiếc tuổi thanh xuân liêu lĩnh

Bởi vì dụ dỗ Chu Du thất bại, hiện tại địa vị của Đường Kiều ở trong công ty rơi xuống ngàn trượng, được rồi, cô vốn không có địa vị gì.

Chuyện là, bây giờ ngay cả loại chuyện lật vạt mua mỹ ăn liền cũng đến phiên cô, cô thật rất muốn vọt tới trước mặt Chu Đại Boss vỗ bàn, sau đó nói cho ông ta biết:

lão nương không làm! Nhưng cần thận suy nghĩ lại, công việc gì mà không phải làm đâu, khổ ép đi làm công bộc đi ở đâu mà không chịu bị áp bức. Hiện tại chỉ có biện pháp, lúc không chịu được thì suy nghĩ một chút, ngay cả Chu Chú cô cũng có thể nhịn, còn có cái gì không thể nhịn được đây?

Gần tới tháng sáu, Đường Kiều cảm thấy cuộc sống càng ngày càng trôi qua khổ sở.

Chuyện thứ nhất đương nhiên là hôn lễ của Bạch Bạch, nghe nói ông chồng bụng bia của Bạch Bạch là người ưu tú, về phần ưu tú ở phương diện nào Đường Kiều không có hỏi nhiều.

Nhưng vị ưu tú này ít nhất khiến cho Bạch Bạch ở trước mặt Đường Kiều rất đặc ý. Đường Kiều đem loại đặc ý này gọi là vết thương lòng, ngay cả cô cũng mơ hồ bị tổn thương.

Nếu trên thế giới này không phân biệt phái nam phái nữ, Đường Kiều tuyệt đối sẽ mang theo Chu Du cùng đi tham gia hôn lễ của Bạch Bạch, bạn học thời đại học, nhưng bước chân tiến hóa của thế giới này còn chưa đuổi kịp suy nghĩ bay vọt của Đường Kiều, mọi người vẫn dừng lại ở phụ nữ thời đại, cho nên nỗi khổ sở của cô chính là không có một người khác phái đi cùng.

Nếu nói phụ nữ được người khác phái yêu mới có thể nhận được sự tôn trọng của người cùng phái. Như vậy tình huống trước mắt của Đường Kiều mà nói coi như cô bị người khinh bỉ đến chết cũng là bình thường.

Hôn lễ của Bạch Bạch tổ chức ngày mừng 1 tháng 6, lúc Đường Kiều nhận được này thiệp hồng báo tin vui thì lòng mày không nhận được nhảy lên lần thứ n, cuộc sống này thật là con mẹ nó, lựa chọn tốt.

Để tham gia cuộc hôn lễ này, Đường Kiều cố ý từ cuối tháng trước nhìn đối đến đầu tháng này để có thể mặc vừa bộ lễ phục màu trắng, so với đám kia phụ nữ kia, ưu thế duy nhất của cô có lẽ là chiếc bụng bằng phẳng, cô muốn lợi dụng điểm này để cho bọn họ biết, kết hôn cũng không phải mỗi một chuyện đều tốt.

Khi vóc người bắt đầu thay đổi, khi kiểu tóc mấy tháng đều không thay đổi một lần thì phụ nữ đã tâm cam tình nguyện ngủ đông ở trong hôn nhân rồi.

Trang điểm nhan nhật, nhìn mình trong gương Đường Kiều cảm giác mình vẫn còn xinh đẹp, chẳng qua có thể có vẻ quá trang trọng hay không? Sau khi tự đánh, Đường Kiều lại cảm giác yên tâm thoải mái hơn nhiều, không phải cô đi tham dự hôn lễ, cô đi chiến đấu, chiến đấu a! Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong Đường Kiều ngồi ở trong nhà chờ Ngu Châu.

Tại sao phải chờ Ngu Châu?

Bởi vì cô muốn Ngu Châu cùng cô đi tham dự hôn lễ!

Đường Kiều quen biết đàn ông cũng không nhiều, mặc dù mọi người đều là ưu tú trong ưu tú nhưng nếu như cố gắng để cho cô trong đám ưu tú lựa ra một người đàn ông có thể mang ra cửa, Đường Kiều cảm thấy cũng chỉ có Ngu Châu thôi.

Về phần nguyên nhân là gì, đánh chết cô cũng không nói!

Chuông cửa vang lên, Đường Kiều vui vẻ tương đối hài lòng Ngu Châu đến rất đúng giờ.

"Cậu rất đúng giờ nha."

Đường Kiều vừa nói vừa kéo cửa ra, sau khi gặp được người ngoài cửa rồi cuộc không có cách nào vui vẻ.

"Tại sao là cậu?"

Ngoài cửa,

Chu Chú cả người mặc vest màu trắng bày ra tư thế POSS, nhìn Đường Kiều đặc ý.

"Tại sao không phải là tôi."

Đường Kiều đen mặt, bộ đồ vest trắng trên người Chu Chú là cô tốn một tháng tiền lương mua cho Ngu Châu, vì để cho anh ta cùng cô đi tham dự hôn lễ bạn học Bạch Bạch, mặc dù bị nhà tư bản Ngu Châu chê chất lượng kém, ít ra cũng không mất mặt nhưng tại sao bây giờ nó ở trên người Chu Chú!

"Ngu Châu đâu?"

"Cậu ta bị cha xách về giáo dục rồi."

"Tại sao?"

Đang êm đẹp, cậu ta lại phạm chuyện gì?

Rõ ràng cô cũng đã nói với cậu ta xong rồi, hơn nữa cậu ta cũng đã đồng ý rồi.

"Cô không đi sẽ tới trễ."

Chu Chú không trả lời câu hỏi của Đường Kiều mà nhìn vào đồng hồ trên cổ tay phải quơ quơ, tốt bụng nhắc nhở cô thời gian không nhiều lắm.

Không còn cách, đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyện . o r g](#)

Đường Kiều cũng chỉ vừa len lén trong lòng nguyên rủa chuyện dân chạy nạn Ngu Châu không giữ lời hứa, vừa miễn cưỡng cầm lên túi xách đi theo Chu Chú ra cửa.

Cho dù Đường Kiều không tình nguyện nhưng cô cũng không thể không nói, bộ vest trắng mặc ở trên người Chu Chú thật đúng là đẹp mắt hơn nhiều so với mặc trên người Ngu Châu, tên nhóc Ngu Châu kia hơi gầy, Chu Chú lại vừa vặn làm âu phục nổi bật lên giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết a.

Trên xe Chu Chú vẫn để áo khoác cho Đường Kiều, trên đường đi, Đường Kiều khoác áo khoác vào nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Bằng không ánh mắt của cô cũng sẽ không nhận được lưu luyến ở trên người của Chu Chú, điều này không tốt, không tốt.

"Kiều Kiều, gần đây công việc thế nào?"

Đường như Chu Chú cố ý nói chuyện phiếm với Đường Kiều, không mở bình thì ai biết trong bình có gì.

"Tôi thất nghiệp, cậu sẽ rất vui về chứ?"

Đường Kiều nhắm mắt lại tức giận.

Đây tuyệt đối là cái bẫy, đào hố bẫy có rất nhiều người, thế nhưng người đẩy cô vào bẫy đúng là Chu Chú!

"Cô thất nghiệp cũng được, có thể tới công ty chúng tôi a."

"Đi công ty của các người làm gì,

công ty của các người tất cả đều là một đám đàn ông, để cho tôi đi bưng trà rót nước, quét sân xối nước bồn cầu cho các người sao?"

Đường Kiều càng nói càng kỳ cục, rõ ràng là cái bẫy khác, cô hết sức khó chịu.

"Không phải cô học kế toán sao, cô có thể đi công ty chúng tôi làm kế toán a, dù sao cũng tốt hơn bây giờ cô công ty cũ làm việc vất."

Chu Chú rất hiểu Đường Kiều còn hơn cả Đường Kiều nghĩ, thậm chí bây giờ cô đang ở công ty làm việc vất cũng có thể biết, quả nhiên là người một nhà a, cậu ta nên cùng Chu Du đi lên cầu vượt bày quầy coi bói.

"Đừng nhắc tới kế toán, nhắc tới liền nhức đầu."

Đường Kiều cau mày, trên mặt rõ ràng chán ghét. Nói đến đây Đường Kiều không thể không nhớ đến năm đó cấm thù Đường Uyển đến tận xương tủy. Cô tuổi trẻ xinh đẹp, tuổi trẻ liêu lĩnh a, Chu Chú phá hủy cô một nửa, Đường Uyển lại làm hỏng một nửa còn lại, vì vậy, tuổi thanh xuân của cô thế thảm không nở nhìn.

Con người lúc còn trẻ làm những gì?

Đọc sách mình thích,

làm chuyện mình thích làm, thích người mình thích, nói chuyện mình thích nói. Đây mới là tuổi trẻ a.

Đáng tiếc, cô một chuyện cũng làm không thành.

Một nửa, là bởi vì Đường Uyển, một nửa kia, có lẽ là vì Chu Chú.

Mỗi lần nghĩ đến, Đường Kiều cũng sẽ không nhịn được thở dài. Công việc bây giờ mỗi ngày nhìn con số, bảng báo cáo, cô có loại xúc động lệ rơi đầy mặt, đây là một bi kịch.

Nhưng người trước mắt này, rõ ràng không hiểu đau buồn của cô.

Cô quá đau buồn rồi, quả thật vô cùng đau buồn. Cô muốn xuất gia làm ni cô, thế giới đau buồn này, thật là làm người khác không thể ở được a. Bị người khi dễ còn không nói, sau khi bị người bắt nạt còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người qua đường đặc ý (1)

Hôn lễ của Bạch Bạch tổ chức tại khách sạn Đại Bảo Phúc, một khách sạn tên rất may mắn, may mắn giống như Bạch Bạch. Hôm nay, Đường Kiều chỉ có thể nghĩ tới hai chữ ca ngời. Tha thứ cho cô ngôn ngữ cằn cỗi, từ ngữ thiếu thốn, nếu trong hai năm gần gũi, cô liên tục nhận được 45 thiệp mời kết hôn, tặng 44 phong bì, sau khi nói 44 lần chúc mừng, cô cũng chỉ còn lại hai chữ này.

Chú rể mặc âu phục màu đen cùng cô dâu mặc áo cưới màu hồng đứng ở cửa đón khách, nhìn thấy Chu Chú và Đường Kiều đi tới, lập tức nghênh đón, chẳng qua nụ cười trên mặt cô dâu không biết là vì hôm nay quá nhiều người hay vì cái gì khác, nụ cười nhìn qua dường như có chút cứng nhắc.

"Đường Kiều tới rồi, bạn trai sao?"

Ánh mắt Bạch Bạch chạy một vòng trên người Chu Chú, khoe miệng trẻ xuống không thể phát hiện, ngay cả Đường Kiều cũng cảm thấy Chu Chú quá không phúc hậu, đoạt hết tất cả hào quang của chú rể, dĩ nhiên, điều kiện trước tiên phải là chú rể có hào quang như lời nói. Rốt cuộc cô biết chú rể tiên sinh, nhân vật chính của hôm nay ưu tú thế nào, đây tuyệt đối là bề ngoài hội đủ ưu tú, cuộc sống a, quả nhiên củi, gạo, dầu, muối tương đối quan trọng.

"Xin chào, tôi là Chu Chú."

Chu Chú đưa tay phải ra bắt tay với cô dâu và chú rể, Đường Kiều lập tức đem phong bì đã chuẩn bị xong hai tay đưa tới. Tham dự hôn lễ của người khác không nhất định phải mang theo lòng khiêm tốn, nhưng tuyệt đối không thể không mang theo phong bì tiền lì xì.

"Chúc mừng, chúc mừng, trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử."

Đường Kiều nói tiếp lời chúc mừng hôn lễ thứ bốn mươi lăm.

"Cám ơn, cám ơn, mời vào bên trong, mời vào bên trong."

Chú rể làm động tác mời, mời Chu Chú và Đường Kiều vào bên trong khách sạn.

Đường Kiều kéo cánh tay Chu Chú vào bàn, trên mặt mang nụ cười cứng ngắc, lưng uốn lên thẳng tắp.

"Kiều Kiều, thoải mái một chút, cô cũng không phải tới đánh giặc."

Chu Chú cười khẽ một tiếng không thể nghe, nhìn Đường Kiều lo lắng có chút dờ khóc dờ cười.

Không! Không thể thoải mái, thật ra cô chính là đi chiến đấu, ai cũng đừng nghĩ ngăn trở lửa đạn của cô, hôm nay nếu ai còn dám chọc giận cô, chắc chắn cô sẽ mở ra một "Đường máu" ở ngay hiện trường hôn lễ.

"Đường Kiều, đến đây, nơi này."

Đường Kiều vừa mới vào tới có người đã nhận ra cô, nhìn về phía đám người hướng cô vẫy tay. Đường Kiều vốn cho rằng mình mặc đã đủ long trọng, đến hiện trường cô mới phát hiện, cô coi là cái gì. Người ta mặc mới gọi một long trọng, cô vốn cho rằng cô sẽ rất có ưu thế ở trong đám phụ nữ này nhưng rõ ràng cô đã sai lầm rồi, người ta giờ tay nhắc chân đều phong tình, cô tự cho rằng mặc bộ lễ phục màu trắng là để chiến đấu, trong nháy mắt bị trở thành người qua đường.

Cũng may Chu Chú đứng ở bên cạnh cô, tăng thêm điểm cho cô không ít, bằng không cô thực sẽ cho rằng mình là kẻ qua đường.

Cô đã nói cô đến là để chiến đấu nha, cũng may cô không phải chiến đấu một mình, cô còn mang theo trợ thủ Chu Chú.

Tiến lên, hôn, chiến đấu đi, mở một đường máu đi đến.

"Hi, chào mọi người."

Ngoài mặt Đường Kiều cười nhưng trong lòng không cười, khoát tay hướng về phía mọi người chào hỏi, có trời mới biết, cô đã không thể nhận ra và gọi tên mỗi bạn học.

"Đường Kiều, bạn trai cô à?"

Đề tài của phụ nữ vĩnh viễn đều là đàn ông, mà Chu Chú, trong nháy mắt là tiêu điểm của đề tài.

Chu Chú nhìn mọi người gật đầu, ngược lại không hề có một chút để ý mình trở thành trung tâm câu chuyện của mọi người.

"Đường Kiều, trước kia tôi đã nghe cô nói cô có một người em đẹp trai đến làm người ta ghen ghét, không phải là vị này chứ?"

Mọi người chưa từ bỏ ý định, dường như không chịu nghĩ hôm nay Đường Kiều mang tới trai đẹp này chính là bạn trai của Đường Kiều.

Ách.

Trên mặt Đường Kiều xuất hiện nụ cười giả lả.

Cô có nói qua lời này? Lời này là cô nói? Thật đúng là không nên a, lời này hẳn không phải là cô nói.

Đường Kiều phớt tình bày ra bộ dáng nghi ngờ, "Thật sao? Tôi đã nói như vậy? Tôi không có em trai a, tôi chỉ có một cô em gái."

Mọi người nghi ngờ, chẳng lẽ Đường Kiều không phải là Đường Kiều mà các cô đã quen biết?

"Chào mọi người, tôi là Chu Chú, đây là danh thiếp của tôi."

Chu Chú không cho mọi người quá nhiều cơ hội hoàn hồn, lấy ra danh thiếp của mình đưa cho mọi người, rất nhanh, một hộp danh thiếp đã được phát ra, Đường Kiều nhìn thấy trợn mắt hốc mồm.

"Cậu mang danh thiếp tới làm gì?"

Hon nữa còn mang nhiều như vậy, thật quá cắt cổ, giống như nhà giàu mới nổi, về mặt Đường Kiều ghét bỏ, mặc dù Chu Chú giải vây cho cô nhưng cô

tuyệt đối không biết cảm kích, bởi vì hành động vừa mới phát danh thiếp của Chu Chú thậm chí còn động tác cũng quá nhà giàu mới nổi rồi, điều này hoàn toàn không phù hợp với hình tượng nữ văn nghệ sĩ trẻ mà Đường Kiều vẫn quảng cáo rùm beng, rõ ràng cô là nữ văn nghệ sĩ trẻ a, tại sao có thể trở thành nhà giàu mới nổi vậy?

Giật nhẹ tay áo Chu Chú, Đường Kiều nhỏ giọng hỏi.

"Cậu dẫn tôi tới để tặng thẻ diện cho cậu sao? Lần này đủ tặng thẻ diện rồi."

Chức vụ Tổng giám đốc trên danh thiếp mạ vàng, muốn không tặng thẻ diện cũng khó khăn.

Trên mặt Đường Kiều liên tục co rút, lần này thật đúng là quá mặt mũi rồi, mặt lừ cũng đã trở thành mặt ngựa. Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

"Chu tổng tuổi còn trẻ lại lợi hại như vậy a."

"Đúng vậy, đúng vậy a, thật là tuổi trẻ tài giỏi."

"Đúng vậy, đúng vậy a, thật là thanh niên tài giỏi đẹp trai."

.

Ách, hiệu quả này, có phải quá vượt trội hay không?

Một đám phụ nữ, rất rõ ràng không chú ý đến thân phận mình đã làm vợ, làm mẹ rồi, trong nháy mắt vây quanh Chu Chú kiến bò qua cũng không lọt, mà Đường Kiều vẫn là người qua đường. Cô đã bị đẩy ra ngoài ba tầng, nhón chân lên cũng không cách nào với tới cánh tay Chu Chú.

"Chu tổng, công ty còn nhận người hay không a, em gái tôi cũng học máy vi tính đây này, chuẩn bị tốt nghiệp."

Chu Chú cười, "Vậy thì chờ tốt nghiệp rồi hãy nói."

"Chu tổng có bạn gái chưa, tôi có cô em gái đáng đáp mặn mà, một đại mỹ nhân."

Chu Chú tiếp tục cười, "Bạn gái của tôi đã bị các người chen ra ngoài rồi."

Lúc này mọi người mới quay đầu lại, nhìn Đường Kiều đang đứng ở phía ngoài mắt tròn trắng, không khỏi lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, rất tiếc nuối!

Vì vậy Đường Kiều buồn rầu, ngẩng đầu 45 độ cũng không đủ trút hết nỗi buồn rầu của cô, nỗi buồn rầu của cô cũng có thể trăm sông đổ về một biển.

"Ai, cô gặp được đàn ông cực phẩm ở đâu? Là bạn trai của cô sao?"

Có người giật cánh tay Đường Kiều, theo trực giác Đường Kiều cho rằng người này phải là người quen, nhưng gương mặt đó. Cô quả thật không quen biết.

"Hắc hắc, không tệ, đại biểu đẹp trai giàu có."

Đường Kiều chưa kịp trả lời cô gái đó, bởi vì.

"Chính xác là không tệ, chẳng qua, tôi cảm thấy chắc không phải là bạn trai của cô đâu, có phải cô có ý mang tới chọc tức người khác hay không?"

Hà!

Đường Kiều hít một hơi lạnh, tại sao hot girl này muốn hiểu rõ như vậy?

Cô thật đúng là. Có ý mang tới chọc tức người khác.

"Ha ha, sao có thể a, làm sao như thế."

Đường Kiều cười gượng, nụ cười trên mặt lại cứng đờ, cả khuôn mặt dường như bị tia laser quét trúng.

"Tôi hiểu rồi."

Người nào đó không nghe theo, đối với ánh mắt nhìn người của mình tương đối tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Người qua đường đặc ý (2)

Đường Kiều dứt khoát không nói, tìm chỗ ngồi tương đối cách xa cô gái nào đó ngồi xuống, Chu Chú nói rất đúng, không đến ăn một bữa chẳng phải là rất thiệt thòi sao, cho nên cô phải cố gắng để cho mình ít thiệt thòi một chút.

Nhưng một cô gái nào đó không bỏ qua, lại dời đến bên cạnh Đường Kiều, bắt đầu dính lấy.

"Aiz, nếu không phải là bạn trai của cô, cô giới thiệu cho tôi đi."

Khóe miệng Đường Kiều co giật, cô hiểu tại sao cô ta không đi vây quanh Chu Chú mà dính lấy cô, thì ra cô ta lựa chọn chính sách giúp đỡ. Rõ là. . . .
. Biện pháp tốt a!

"Không phải cô đã kết hôn rồi sao?"

Nếu như cô gái kia cũng đã từng một người bạn học thời đại học của cô, chồng của cô ta cũng đã là một vị nào đó cực lớn.

"Kết hôn rồi không phải có thể ly hôn sao?"

Phốc!

Toàn bộ trà trong miệng phun ra, tối hôm nay lần đầu tiên Đường Kiều làm hỏng việc lớn, xong rồi, cô vất vả giữ hình tượng nửa ngày, lần này toàn bộ xong rồi.

Đường Kiều len lén liếc mắt nhìn Chu Chú bị mọi người vây quanh nước chảy không lọt, sau khi phát hiện căn bản cậu ta không có không khoảng để ý đến cô, chuẩn bị len lén đổi một bàn.

Vì vậy, sau khi Đường Kiều rút khăn giấy lau miệng, lại đổi một cái bàn khác, một cô gái nào đó tiếp tục dính theo.

"Chị gái, tại sao đi theo tôi vậy."

Cô cũng không phải là xinh đẹp giàu có.

"Chờ cô giới thiệu cho tôi trai đẹp giàu có a."

"Muốn giới thiệu tôi cũng giới thiệu cho em gái trẻ tuổi a, cô là người đã ly dị xem nào nhiệt gì." Thật đúng thấy nơi nào nào nhiệt lập tức sáp đến a.

"Em gái trẻ có gì tốt, cái gì cũng không biết, làm sao hiểu được nhu cầu vui vẻ của đàn ông a."

Ách, chị gái, có phải cô nói quá lộ liễu hay không?

"Đàn ông đều thích cô gái thành thực một chút, ai lại muốn mỗi ngày đối diện với cô em gái nhỏ không hiểu bất cứ tình thú gì, muốn làm cái gì còn phải tự mình chỉ bảo."

Chị gái, cô có thể kín đáo một chút không?

Mặt của Đường Kiều rốt cuộc thành mặt khổ qua rồi, chị gái này nếu tiếp tục nói nữa cô có thể bị tảo bón, đây là lý lẽ gì a, mặc dù suy nghĩ kỹ một chút đạo lý, nhưng. Tại sao nghe rất khó chịu.

Đường Kiều uốn éo người, tâm trạng không tốt hoặc là phiền não thì cô sẽ có các loại biểu hiện như bới tóc, uốn éo người, hôm nay làm tóc có chút chỉnh tề, cô không thể bới ra, cho nên chỉ có thể uốn éo người.

Uốn éo, uốn éo, lại uốn éo.

Đường Kiều uốn éo không ngừng.

"Cô đang làm gì đó, có chút kỳ quái."

Chẳng biết lúc nào, Chu Chú đã vượt trùng vây ngồi ở bên cạnh Đường Kiều. Mặt của Đường Kiều trong nháy mắt đỏ lên, trước mặt mọi người, chuyện này. Chu Chú thật đúng là con mẹ nó quá cao tay a.

"Ha ha, chị gái này. A, không phải, vị nữ sĩ này muốn làm quen với cậu một chút."

Mặc dù cảm thấy khó xử, Đường Kiều vẫn cố gắng giới thiệu cho cô gái kia.

"A, xin chào, tôi tên là Chu Chú."

"A, chào anh, chào anh, tôi tên là Từ Ly, là bạn học thời đại học của Đường Kiều, anh gọi tôi là Lily được rồi."

Một cái móng vuốt đưa ra, bắt tay Chu Chú một cái.

Mẹ nó! Đường Kiều thật lòng dám dùng nhân cách của Chu Du bảo đảm, móng vuốt của chị gái này gãi gãi ở lòng bàn tay Chu Chú, thật sự, cô nhìn thấy rất rõ ràng. Gãi em gái cô chứ gãi, cô. có chút xấu hổ rồi.

Chu Chú không để lại dấu vết rút tay về, vung ra, động tác này Đường Kiều hết sức vui vẻ.

Chẳng qua, chờ một chút.

Cô ta nói cô ta tên Từ Ly?

Tên Lily này, rốt cuộc Đường Kiều có ấn tượng, nhưng. Gương mặt này rõ ràng không phải là mặt của Lily a, tuyệt đối không phải là! Cô dám lấy nhân cách của Chu Du bảo đảm.

Dáng vẻ Đường Kiều như nhìn thấy quý, dùng sức nhìn chăm chăm mặt của Lily, thật, cô xác định, thật sự không phải là mặt của Lily.

"Cô là Lily?"

Lily rõ ràng rất đáng yêu a, chị gái trước mắt. Rõ ràng rất phong tình.

"Cô không biết tôi là Lily?"

Cô chính mặt thành như vậy có quý mới biết, Đường Kiều thầm nói trong lòng, nhưng không lên tiếng, chuyện như vậy cũng nên khiêm tốn.

"Ha ha, xem ra kỹ thuật của bác sĩ không tệ."

Đây là tình huống gì? Cô tốt bụng lo lắng cho cô ta, cô ta lại lên mặt.

Đường Kiều cảm thấy người bây giờ cái gì cũng tiến bộ, duy chỉ có quan niệm về thời gian không tiến ngược lại thụt lùi, thời gian in trong thiệp cưới đã trôi qua gần một giờ rồi, món ăn nguội cũng chưa mang lên.

Cô thật đói a.

"Cô làm sao vậy?"

Mới vừa rồi Đường Kiều còn bộ dạng dốc lòng chiến đấu, hiện tại cả người đều rất nản nằm ở trên bàn.

Tại sao cô khổ như thế chứ, không chỉ không đánh được kẻ địch, còn bị kẻ địch xúi giục rồi. Hơn nữa, cô vì tham dự hôn lễ này, đã có hơn một ngày chưa ăn gì, hiện tại hai mắt cũng bắt đầu xanh mét rồi.

"Đói quá."

Chuyện đau khổ nhất cuộc đời, đừng để bị đói quá mức. Chuyện này nếu bạn làm tốt còn có thể giảm cân, nhưng dường như chuyện này đối với Đường Kiều. hoàn toàn ngược.

"Ăn khối chocolate lót bụng đi."

Chu Chú giống như ảo thuật từ trong túi tiền móc ra một khối chocolate, đưa tới trước mặt Đường Kiều.

"Làm sao cậu có chocolate?"

Đường Kiều nhận lấy chocolate, vào lúc quan trọng cái này không đơn thuần là một khối chocolate, mà là một khối. chocolate cứu mạng.

"Sợ cô đói a, bình thường hôn lễ có thể khai tiệc không đúng giờ, huống chi, ai bảo cô không ăn gì quá lâu, bây giờ đói bụng."

Cậu ta muốn từng bước từng bước xúi giục, muốn từng chút từng chút ăn mòn, muốn Đường Kiều cả đời này cũng không thể rời bỏ cậu ta, cậu ta là viên đạn bọc đường.

"Quên chứ sao."

Thật ra cô đã tham dự hôn lễ lần thứ 45, chẳng qua cô chưa từng chú ý tới những chuyện này.

Đường Kiều ken két hai cái, đem chocolate cắn vào trong miệng nhai qua loa vài hớp, lại uống mấy hớp nước trà Chu Chú đưa cho tới, đem chocolate nuốt vào trong bụng, cảm giác trong bụng có thức ăn, vững hơn nhiều.

"Chu tổng thật là tử tế a, không ngờ Chu tổng không chỉ có đáng đáp đũa trai tài giỏi, còn chăm sóc người như thế."

Từ Ly lại bắt đầu dính lấy, sau khi nhìn về phía Chu Chú liếc mắt đưa tình một phen, dường như người vừa mới ăn chocolate là cô ta, dùng giọng nói ngọt ngào đến chán ngấy nói: "Chu tổng, người ta cũng đói bụng, anh có còn chocolate không."

Đường Kiều lại uống một hớp tức giận, bởi vì lời nói Từ Ly có tác dụng hơi chậm, một chút sơ sẩy, nước trà liền chảy xuống cằm.

Chu Chú lấy ra khăn giấy chăm chú lau cho Đường Kiều, mắt và động tác vô cùng chăm chú, sắc mặt của Đường Kiều thật vất vả trở về màu trắng trong nháy mắt lại đỏ lên.

Cao thủ a cao thủ.

Sau khi Chu Chú lau xong mới quay đầu lại trả lời Từ Ly.

"Có thì có, chẳng qua không thể cho Từ tiểu thư được, tôi sợ Kiều Kiều chút nữa còn đói, ngại quá."

Sắc mặt của Từ Ly cứng đờ, trong lòng Đường Kiều thầm dễ chịu một phen, để cho cô ta nhìn kỹ phụ nữ chưa lập gia đình! Họ cũng có sức hấp dẫn rất lớn có được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lăng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giả cũng thật, thật cũng giả

Đã tự bồi đội ngũ DocTruyen.Org

Mặc dù chú rể đứng ở trên sân khấu ăn một chút thức ăn nhưng Đường Kiều không thể không thừa nhận, cô thật sự hoàn toàn hâm mộ cô dâu.

Lúc nào thì cô mới có thể mặc bộ áo cưới chỉ có cô dâu mới có thể mặc đây? Thật đẹp a, Bà ngoại Đường nói, trong cuộc đời con gái có hai thời kỳ đẹp nhất, thứ nhất chính là lúc kết hôn mặc vào áo cưới, thứ hai lúc đó có đứa bé, kết tinh tình yêu của mình và người yêu.

Bà ngoại Đường là người từng trải nói hết sức chính xác, lúc này cô gái trên sân khấu nghênh đón tất cả ánh mắt chú ý hâm mộ và chúc phúc.

"Kiều Kiều, hâm mộ không?"

Ừ, hết sức hâm mộ.

Đường Kiều gật đầu một cái.

"Kiều Kiều, muốn kết hôn không?"

Ừ, hết sức muốn.

Đường Kiều tiếp tục gật đầu.

"Vậy chúng ta kết hôn đi."

Hả? Kết hôn? Hai người bọn họ? Chuyện này có phải đùa giỡn hơi quá rồi hay không?

Đường Kiều thu hồi ánh mắt dính vào trên người cô dâu, phức tạp nhìn Chu Chú một cái, cái nhìn kia ẩn chứa rất nhiều cảm xúc nhưng không có chút mừng rỡ.

Cô vẫn tiếc nuối.

Thời gian kế tiếp, Đường Kiều đã không có bất kỳ ý định nghe chú rể và cô dâu nói một tràng dài lời thật giả, giả thật cảm động lòng người, cô chỉ hi vọng tiệc cưới kết thúc nhanh một chút, cô muốn ở lại một mình.

Đáng tiếc, chú rể và cô dâu dường như quyết tâm muốn giúp mọi người bớt nộ một chút, ước chừng nói bảy tám phút còn không có ý dừng lại, Đường Kiều lần nữa phiền não uốn éo người.

"Kỳ cục, người ta nhìn đấy."

Chu Chú đè thân thể Đường Kiều, đối với phản ứng của Đường Kiều mặc dù thất vọng nhưng cũng là trong dự liệu.

"Tôi đi toilet."

Trên sân khấu cô dâu đã bắt đầu rơi lệ rồi, dưới đài cũng không thiếu người bắt đầu rút ra khăn giấy, Đường Kiều không thích hình ảnh quá mức xúc động, mượn buồn đái, trốn mất.

Một cửa ải đi toilet, Đường Kiều giống như mất sức ngồi ở trên bồn cầu. Chu Chú a, tại sao cậu ta có thể như vậy chứ, biết rất rõ cô sẽ phản đối không ngừng.

Mới vừa rồi thiếu chút nữa cô đã gật đầu, trong lòng cô rất muốn đồng ý a. Nhưng.

Lau tim, nơi đó nhàn nhạt, cũng đau đớn như cầu xé. Tương lai của cô, cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trước kia cô vẫn xem Chu Chú như em trai, thật sự đối đãi như em trai, cô có em gái nhưng quan hệ cũng không tốt, cho nên có lúc cô cảm thấy có một em trai cũng thật tốt. Chu Du nói cô kém thông minh, phản ứng trì hoãn cũng không phải là không có căn cứ, chính xác là nghĩ hè năm thứ hai đại học Đường Kiều mới biết Chu Chú thích cô.

Từ lúc Đường Kiều bắt đầu học đại học, nghỉ đông và nghỉ hè ngoại trừ cùng Chu Du ở một chỗ bên ngoài, còn thỉnh thoảng đi ra ngoài làm việc bán thời gian, ví dụ như phát truyền đơn hoặc là phụ giúp cửa hàng buôn bán.

Mặc dù trong lớp Đường Kiều tất cả đều là nữ sinh, cả khoa cũng không có mấy nam sinh, nhưng Đường Kiều học chuyên ngành tốt nhất là máy móc công trình a, đây chính là thế giới nam sinh. Ở trong trường học như vậy, làm sao có thể. Không có bạn trai.

Chẳng qua, Đường Kiều thật đúng là không có. Nếu như cố gắng tìm bạn trai, vậy cũng chỉ có thể coi như là bạn trai chưa đạt.

Năm thứ hai đại học trên căn bản ngay cả nghĩ hè Đường Kiều cũng giúp người ta phát truyền đơn, thật ra ông ngoại Đường và Bà ngoại Đường cũng không phản đối Đường Kiều đi làm những việc này, ngược lại Chu Du hơi phê bình kín đáo, một cô gái đa mịn thịt mềm thật tốt, giống như dân chạy nạn Châu Phi. Ngay cả Ngụ Châu khi còn bé khó khăn cũng không khó khăn như cô hiện tại.

Khi đó mỗi sáng sớm Đường Kiều đều có nam sinh cao ráo cưỡi xe đạp, đứng ở cửa viện chờ cô, đến lúc xế chiều, cậu ta lại cưỡi xe đạp đưa cô trở lại. Cảm giác đó, hình ảnh đó giống như "Tình nhân kết" sau này Đường Kiều xem trên TV.

Chỉ tiếc, số mạng hai người bọn họ so với số mạng của Nam Nữ chính trong "Tình nhân kết" còn bi thảm hơn nhiều. Mời các bạn sang web Doc Truyen . o ,r, g đọc nhé

Sau này cũng không biết nguyên nhân gì, người nam sinh kia chợt cũng không tìm đến cô, gọi điện thoại đi động hầu như cậu ta cũng không nhận, hoặc là trực tiếp tắt máy. Hành động như vậy làm tổn thương đến trái tim còn ngây thơ của Đường Kiều, giống như bị trúng gió, Đường Kiều "Uề oài" một đoạn thời gian. Mãi đến sau này Chu Du tới mặt báo, Đường Kiều mới biết thì ra tất cả đều do Chu Chú làm chuyện tốt.

Vì vậy Đường Kiều "Tức sùi bọt mép" đi đến tìm Chu Chú lý luận, lý luận không có kết quả, ngược lại bị lưu manh một phen.

Lúc ấy Đường Kiều hoảng sợ, mặc dù cô đã là sinh viên năm thứ 2 rồi, nói chuyện tình yêu, kéo kéo bàn tay nhỏ bé, hôn môi một chút, đúng là chuyện bình thường nhưng phải biết khi đó Chu Chú vẫn là một học sinh cấp 3, cậu ta là học sinh cấp 3 gặm miệng của cô là sinh viên Đại Học. chuyện này con mẹ nó quá kích thích. Kích thích có thể mạnh hơn nhiều so với chuyện Đường Uyên tạo ra, trái tim cũng nhanh chóng không chịu nổi.

Nghĩ tới đây, Đường Kiều không khỏi nhớ tới một chuyện, dường như mấy năm nay Chu Chú luôn dùng mấy động tác này, hoặc là ấn cô đến trên tường găm, hoặc là ấn cô đến trên cửa găm.

Chẳng qua về sau chính cô lại dần dần phản ứng khác.

Nghỉ hè năm thứ hai đại học, sau khi Đường Kiều bị Chu Chú găm, Đường Kiều vô cùng nhanh chóng tát cho Chu Chú một bạt tai, vừa tát vừa mắng tiêu lưu manh. Càng về sau, sau khi Đường Kiều bị găm không còn tát tai Chu Chú nữa mà là nhắm vào toilet bạt tai mình.

Từ lúc đó trở đi, quan hệ giữa Đường Kiều và Chu Chú vẫn không được tự nhiên.

Vốn Đường Kiều cho rằng sau khi tốt nghiệp, cô dời ra đại viện, cách xa Chu Chú một chút, không phải nói, tình yêu không chịu được khoảng cách sao, cô tạo khoảng cách cho hai người bọn họ, như vậy có lẽ Chu Chú sẽ tỉnh táo, có thể bình tĩnh nhận thức chênh lệch giữa hai người bọn họ. Không ngờ, lần này triệt để tạo thuận lợi cho cậu ta. Cũng không biết cậu ta làm sao làm được, cho dù một mình vượt qua năm cửa ải, trái lại Nhà họ Đường từ trên xuống dưới trừ con nhóc Đường Uyên, tất cả mọi người tham gia trong hàng ngũ đem cô đưa đến bên cạnh Chu Chú.

Chu Chú nói, đấu với trời, rất vui, đấu với đất, rất không vui, nhưng muốn vọng tưởng đấu với người lớn tuổi, đó chính là ngốc vô cùng.

Đường Kiều cũng đã từng ngốc, nhưng sự thật chứng minh, cô rất ngốc.

Ngồi ở trên bồn cầu ừ ừ, trong lòng Đường Kiều không ngừng giãy giụa, cô thật không muốn từ trên bồn cầu đứng dậy, cô muốn một mình ngây ngốc. Thậm chí chỉ cần ngồi ở trên ngựa ngẩn người cũng tốt, cô không muốn quay lại trên bàn, đối mặt ánh mắt thất vọng của Chu Chú.

Nhưng dù sao cũng là tiệc mừng người khác, nào có ai tham dự hôn lễ từ đầu tới đuôi đều ngồi trên bồn cầu trong toilet cho xong.

Mặc dù Đường Kiều vô cùng không tình nguyện nhưng vẫn giùng giởng ra khỏi toilet, trở lại bữa tiệc vui.

"Aiz, có phải cô vào trong toilet len lén vui mừng hay không?"

Từ chỗ ngồi nhìn thấy Đường Kiều ra ngoài, lập tức bắt đầu dính lấy, đôi tay nắm lấy hai cánh tay Đường Kiều.

"Tôi len lén vui gì." Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Có gì mà vui, Đường Kiều rút tay ra. Đối với lời nói của Từ Ly và món ăn, hiển nhiên cô cảm thấy hứng thú đối với món ăn đã lên bàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nhàn nhật đau

"Mới vừa rồi vị kia cầu hôn với cô phải không? Đừng nói là không có, tôi đều nghe được."

Chị gái, chị thính tai quá đấy.

Đáng chết, tại sao muốn dứt khỏi chị gái này cũng không dứt khỏi được, giống như kẹo mạch nha.

"Cô nghe lầm rồi."

Đường Kiều cười gượng hai tiếng, gấp một miếng cá bỏ vào chén, sau đó vùi mặt vào trong chén. Đừng tìm cô nói chuyện phiếm, cô không nói chuyện phiếm, thật không nói chuyện phiếm.

Một cô gái nào đó còn muốn nói cái gì nhưng bị Chu Chú cắt ngang.

"Lúc ăn cơm bớt nói."

Chu Chú thành công giải cứu Đường Kiều một lần nữa, hơn nữa gấp không ít thức ăn bỏ vào trong chén của Đường Kiều, còn hết sức có lòng loại bỏ tất cả loại rau thơm.

Mặc dù có lúc Chu Chú cố ý chọc giận cô nhưng Đường Kiều không thể không nói, Chu Chú thật là một người săn sóc hết sức chu đáo. Mặc dù lần trước cậu ta cố ý mua rau cần đặt ở tủ lạnh bảo là muốn ăn rau cần nhưng sáng ngày thứ hai cô đã thấy rau cần ở trong thùng rác.

Không sai!

Cậu ta biến thái như vậy, mục đích mua rau cần là vì cố ý chọc giận cô. Dĩ nhiên cũng do cô chọc giận cậu ta trước.

Trong bữa tiệc, cô dâu chú rể tới mời rượu, Đường Kiều vốn định rót cho chú rể mấy chén thật đầy nhưng còn chưa có đến phiên đã bị Từ Ly bên cạnh cô đoạt đi, đảm bảo cho chú rể 3 ly rượu trắng mới dừng tay, một đám đầu phụ, rể phụ cũng không ngăn cản nổi. Chỉ có thể tro mắt nhìn sắc mặt của chú rể, lúc xanh lúc trắng.

Đường Kiều run lên, phụ nữ ly hôn quả nhiên đáng sợ, ngàn vạn lần không được chọc giận!

Bữa tiệc này là bữa tiệc lớn, Đường Kiều ăn hơi bị không tiêu bởi vì Chu Chú không ngừng gấp thức ăn bỏ vào trong chén cô mà cô dừng lại một cái, Từ Ly lại biết tận dụng mọi thứ tìm cô nói chuyện phiếm, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn mảnh liệt. Vì không cẩn thận nên ăn nhiều.

Sau khi tiệc mừng kết thúc, Đường Kiều ngồi ở trong xe Chu Chú, ợ hơi một cái vang dội, bộ dáng như muốn sinh nằm vất ngang bên trong buồng xe.

"Có chóng đỡ được không?"

Chẳng qua, bộ dáng kia của Đường Kiều, anh nhìn cũng cảm thấy no căng.

"Chóng đỡ được!"

Đường Kiều hung hăng nói một câu, thật ra cũng không phải là chuyện chóng đỡ mà là. Cô mặc lễ phục a, lúc cô đói bụng hơn một ngày thì nhét mình vào vừa vặn, hiện tại lại đem thức ăn nhét vào trong dạ dày như vậy. Không riêng gì cô chóng đỡ, quần áo cũng chóng đỡ.

"Cô lấy áo khoác phủ thêm, sau đó mở khóa kéo lễ phục, như vậy sẽ tốt hơn một chút."

Áo khoác?

Đường Kiều ứa nước mắt, áo khoác cô đặt ở trên xe Chu Chú bị chính tay cô cầm đi giặt, đồ đến lúc sử dụng mới biết nó đáng yêu và trân quý.

"Thế nào?"

Chu Chú vừa lái xe vừa từ trong gương chiếu hậu liếc mắt nhìn Đường Kiều chậm chạp không có động tác khác.

"Áo khoác treo trên ban công ở nhà."

Đường Kiều khổ sở xoa xoa cái bụng, vẻ mặt rất muốn chết sống với cái bao tử.

Aiz

Chu Chú thở dài một tiếng, dừng xe sang bên, sau đó tự tay cởi xuống âu phục bên ngoài của chính mình, đưa cho Đường Kiều, "Muốn tôi kéo khóa kéo cho cô sao?"

Giọng của Chu Chú tràn đầy hài hước, Đường Kiều đáng thương, cắn răng nghiêng lợi mặc cho da mặt không có tiền đồ lại đỏ lên.

Đường Kiều khoác áo khoác Chu Chú, từ từ kéo ra khóa kéo lễ phục, mặc dù bụng từng chút từng chút được giải phóng nhưng âm thanh kéo khóa kéo ở trong xe tĩnh lặng thật sự là quá mập mờ. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn [lê quý đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Thậm chí cô thấy rõ tay cầm tay lái của Chu Chú từ từ nắm chặt, được rồi, là tội của cô.

Quần áo đã mở xong, chuyện xuống xe trở nên thuận tiện. Vì phòng ngừa lộ ra, Đường Kiều đành phải đem áo khoác to lớn của Chu Chú bao bọc chặt ở bên ngoài, phía trên là áo khoác tây trang thật to, phía dưới là lễ phục hoa lệ khiến cho cả người Đường Kiều nhìn như. Nói như thế nào đây, dùng lời nói của A Hồng chính là bộ dạng đã làm gì với đàn ông. Cho nên lúc xuống xe Đường Kiều nhìn chung quanh một hồi lâu, sau khi xác định không có ai mới chạy thẳng tới cửa thang máy.

"Tại sao cô trở về nhà giống như ăn trộm vậy?"

Mặc dù Đường Kiều chạy thẳng một hơi nhưng Chu Chú chỉ sai bước mấy cái đã đuổi kịp theo Đường Kiều.

Đình một tiếng, thang máy mở ra, Đường Kiều lập tức lách mình tiến vào thang máy, vào trong thang máy xong, lúc này Đường Kiều cảm thấy an toàn thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu người ta nhìn thấy bộ dáng này của tôi còn tưởng rằng tôi làm gì đây."

Đường Kiều không nói, Chu Chú cũng không phát hiện nhưng cô vừa nói ra.

"Nếu không làm chút gì cho thật vậy?"

Anh rất vui lòng phối hợp.

Đường Kiều nhảy ra một bước, chỉ vào Chu Chú nói: "Cậu cũng chớ làm loạn, bằng không. Bằng không tôi."

"Bằng không cô phải thế nào, đến đây đi em gái, chịu đại gia đi."

Phốc!

Đường Kiều sững sờ nhìn xem Chu Chú, sau đó phụt một tiếng, bật cười, trường hợp này. tại sao giống máu chó quá vậy.

"Tôi nói thật, Kiều Kiều, hay chúng ta làm chút gì đi."

Chu Chú lấn người tới, Đường Kiều liền bị vây ở trong ngực của anh.

Đúng là Chu Chú nói thật, vẻ mặt của anh vô cùng nghiêm túc, trong ánh mắt của anh sáng ngời như muốn nói cho cô biết, anh nghiêm túc khát vọng.

Không khí vừa vặn, tình cảm cũng vừa lúc, tất cả đều vừa vặn. Nhưng.

"Chu Chú, cậu tính muốn cùng tôi chơi tình một đêm sao?"

Chu Du nói không sai, Đường Kiều mà nổi lòng hung ác còn ác hơn so với bất cứ ai.

Chỉ một câu đã thành công làm cho Chu Chú buông cánh tay nhốt chặt Đường Kiều, chán nản để xuống. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn [lê quý đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Cho tới bây giờ cô cũng đã biết đối với anh cái gì mới là điểm phải trí mạng, mỗi một lần anh thận trọng bước một bước nhỏ về phía cô là chuyện thật không dễ dàng nhưng cuối cùng khi anh bước tới một bước nhỏ thì cô chột lùi về phía sau một bước dài.

Thang máy định một tiếng đã tới lầu mười hai, lúc cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, Đường Kiều nhanh chóng xông ra ngoài. Lần này Chu Chú cũng không đuổi theo cô, Đường Kiều trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa ra, vào phòng của mình, cũng không có vang lên tiếng bước chân đuổi theo của Chu Chú.

Có lẽ như vậy cũng tốt.

Lúc tối, Đường Kiều nằm ở trên giường trần trọc suy nghĩ: tháng sáu, quả nhiên là thời buổi rối ren!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Người trẻ tuổi thất nghiệp

Bởi vì nhờ phúc của Chu Chú, ngày thứ hai sau khi Đường Kiều tham gia xong hôn lễ liền bị công ty lấy cớ nghỉ làm không lý do cho nghỉ việc.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì tìm không ra có. Mặc dù rõ ràng cô đã từng có lời xin nhưng Đường Kiều cũng không tranh luận gì, đây không phải là tính cách của cô. Hãy để cho tất cả những bất công của thế giới này tan biến đi, cô tiếc nuối không phải là bị mất công việc này, mà tiếc nuối nhân phẩm của mình tại sao thấp kém như vậy, có thể tìm một công việc như vậy còn bị lý do như vậy cho nghỉ việc. Cô. Quá mất mặt, cô nghĩ xuất gia làm ni cô thì tốt hơn.

Vì vậy 9h sáng Đường Kiều đến công ty, 10 giờ lại trở về nhà, trên tay có thêm một cái ly và một chậu cây xương rồng, đó là toàn bộ tài sản cô ở trong công ty này, mặc dù cô cảm thấy mang về nhà cũng không làm gì nhưng cô tuyệt đối không đưa không cho người khác.

Mấy ngày nay Chu Chú đang bận làm luận văn, có lúc ở trong phòng sách ngẩn ngơ cả ngày, Đường Kiều ngây ngốc ôm cây xương rồng vẫn ngồi ở trên ghế sa lon ngẩn người, cho đến khi Chu Chú từ trong phòng sách đi ra ngoài.

Chu Chú cầm chén cà phê từ trong phòng sách đi tới, trong tủ bếp nhà Chu Chú chứa đầy cà phê và trà. Chu Chú thích cà phê, Đường Kiều thích uống trà, mặc dù uống vào miệng đều là cay đắng nhưng Đường Kiều vẫn rất khinh thường thương thức của Chu Chú. Chu Chú vốn ra ngoài pha cà phê nhưng sau khi nhìn thấy Đường Kiều rõ ràng hơi sùng sốt, giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, lúc này. Đường Kiều nên làm việc a.

"Kiều Kiều, sao cô ở nhà, không thoải mái sao?"

"Không có."

Đường Kiều trả lời không chút hào hứng, thật sự giống như đang có mấy ngày nghỉ lễ không thoải mái, chẳng lẽ mỗi tháng cái kia tới mấy ngày sao? Cũng không đúng, anh nhớ cô đã có ngày nghỉ lễ cách đây không lâu.

"Vậy tại sao không đi làm ở nhà ngây ngô?"

Hơn nữa còn ôm chậu cây xương rồng, hay là bị cái gì kích thích?

"Không đi làm nữa, nghe nói đồ chơi này tạo ra oxy, nếu tôi không hít nó, đại não của tôi thiếu đường khí nghiêm trọng a, tôi phải hít nó cho tốt."

Đúng vậy, ôm cây xương rồng đã lâu, ngay cả mình cũng trở nên có gai.

Chu Chú nhìn sắc mặt của Đường Kiều một chút, chỉ ít không giống như đau lòng, vì vậy yên lòng.

"Thất nghiệp cũng là chuyện bình thường mà, không có việc gì."

Đường Kiều ôm cây xương rồng liếc mắt qua, thiếu chút nữa té ngã.

Chuyện bình thường?

Nơi nào bình thường, không có chút nào bình thường có được hay không, nếu không phải do cậu ta lật tẩy cô, hiện tại cô đi làm vô cùng bình thường có được hay không.

Hơn nữa cô sớm không thất nghiệp, muộn không thất nghiệp, có tình lựa chọn lúc này thất nghiệp, hôm nay ngày mùng 2 tháng 6, ngày 7 tháng 6 Đường Uyên thi, truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn [đanlêa quý đôn](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép, nói cách khác, một tuần lễ nữa Đường Uyên sẽ tới đây ở chung, trừ phi trong một tuần lễ ngắn ngủi này cô có thể tìm được một công việc khác, nếu không, cô phải ngày ngày ở nhà đối mặt Đường Uyên, con nhóc này và cô không hợp nhau.

"Được rồi, đừng ôm nữa, không ăn trưa sao."

Chu Chú đặt chén cà phê xuống, ngồi vào trước sofa, ngồi xỏm người xuống, nắm chặt cây xương rồng mà Đường Kiều đang ôm. Thái độ của Chu Chú rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm cho Đường Kiều rất muốn tát một bạt tai. Cô Phiên nào a.

"Không."

Đường Kiều phiên nào đáp một tiếng, quay đi, vùi mặt vào ghế sofa.

Cuộc sống này, phải sống làm sao đây?

14 tuổi Đường Uyên đã dám chỉ vào mũi cô mắng cô là gái già, hiện tại Đường Uyên cũng đã 18 tuổi mà cô cũng đã 25 tuổi, đã chính xác là một gái già. Điều này làm cho gái già cô ở trước mặt gái trẻ Đường Uyên làm sao sống nổi đây.

"Không vui?"

Chu Chú hỏi lời này. Thật không khéo léo.

Cô lại không phải người ngu, ai có thể mất việc mà có thể rất vui vẻ?

"Lần trước tôi nói cô đến công ty chúng tôi, có nên suy nghĩ lại một chút hay không."

Chu Chú đứng lên, đổi chỗ ngồi ở bên người Đường Kiều.

Đường Kiều nhắm mắt lại cảm giác bên cạnh ghế sofa lún xuống, cô xê dịch sang bên cạnh một chút, kéo ra khoảng cách nhất định.

"Không cần."

Ngay cả luận văn tốt nghiệp Đại học Chu Chú cũng không nộp, lúc cậu ta làm ông chủ, cô đi làm nhân viên cấp dưới cho cậu ta? Thật sự. quá mất mặt. Cô tình nguyện đi chỗ khác chịu cho người khác áp bức.

"Cô đó, tại sao luôn để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy."

Đường Kiều cố chấp, Chu Chú không thể làm gì khác nhưng cô chính là một người như vậy, anh thích chính là loại người cố chấp.

Đường Kiều nhắm mắt lại làm bộ không nghe được lời của Chu Chú, thật ra không phải cô thích để tâm vào chuyện vụn vặt mà thực tế buộc cô không thể không để tâm vào chuyện vụn vặt.

Đường Uyên nói rất đúng, Chu Chú là ai, cô có thể ngăn cản cậu ta trong nhất thời, không thể ngăn cản cậu ta cả một đời, đợi đến khi cô già thêm một chút chính là lúc cô khóc. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn [lê quyên](#), mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Mặc dù nhìn cô cũng không có vẻ già nhưng khuôn mặt của Chu Chú gây họa dân hại nước luôn làm cho cô tự ti mặc cảm. Cô đã đến trường đại học của Chu Chú, Chu Chú được hoan nghênh đến mức chưa từng có. Cho nên cô không thích đến trường học của bọn họ tìm cậu ta, những kẻ kia đều chênh lệch với cô.

"Đừng nói chuyện của tôi, còn cậu, luận văn thế nào, không cần thận giao nộp đúng hạn, giáo sư sẽ không để cho cậu tốt nghiệp."

Mặc dù Chu Chú là một thương nhân thành công nhưng là một sinh viên thất bại, hiệu trưởng trường học nhắc tới cậu ta không khỏi đau đầu, lác đầu. Từ năm thứ ba, Chu Chú cũng rất ít đến trường học, cậu ta lại không quan tâm chuyện điểm danh, điều này Đường Kiều cảm thấy cũng là do tên nhóc Ngu Châu dạy hư. Lúc Ngu Châu ở Mỹ, Chu Chú đi học rất tốt, kể từ sau khi Ngu Châu từ Mỹ trở về, bọn họ cả ngày lẫn đêm tùm chung một chỗ, không biết làm chuyện gì.

"Ha ha, tốt nghiệp hay không đối với tôi mà nói thật ra cũng không có gì khác nhau."

Chu Chú cười khẽ một tiếng, nếu không phải do cha của anh muốn anh bắt kẻ như thế nào phải đem bằng tốt nghiệp về nhà, không muốn nói con trai ông ấy ngay cả bằng tốt nghiệp Đại học cũng không có, làm cho ông ấy mất mặt. Chính bản thân anh cũng cảm thấy bằng tốt nghiệp căn bản cũng không chỗ ích lợi gì, một người có năng lực thể hiện trong công việc chứ không phải thể hiện trong văn bằng.

Cho nên nhân viên công ty bọn họ, lúc phỏng vấn chưa bao giờ hỏi người khác tốt nghiệp đại học nào, càng không nhìn bằng tốt nghiệp người khác, trực tiếp nêu vấn đề chuyên môn, thử một lần sẽ biết.

Thật ra, từ góc độ của Chu Chú mà nói, nói ra lời này cũng dễ hiểu, dù thế nào đi nữa anh cũng có công ty của mình. Chẳng qua lời này nghe vào trong lỗ tai Đường Kiều vô cùng không thoải mái.

"Tôi đi kiểm chút gì ăn, cậu có tốt nghiệp hay không chẳng quan hệ tới tôi."

Đường Kiều từ trên ghế salon đứng lên, kéo quần áo trên người, hít sâu một hơi, sau đó đi về phía tủ lạnh, cô cần dùng thức ăn để bổ sung năng lượng của cô, nâng cao tinh thần, bằng không sớm muộn cô sẽ bị Chu Chú làm cho tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người trẻ tuổi tuyệt vọng

"Dù sao công việc kia cô cũng không muốn làm, bỏ thì bỏ."

Chu Chú nói lời này chỉ muốn an ủi Đường Kiều, kết quả. Đường Kiều chỉ hơi buồn bực, lập tức xì lông, quay đầu lại hung hăng nói một câu.

"Cậu cảm mến cho tôi!"

Lúc Đường Kiều trở mặt ngay cả bà con họ hàng cũng không nhận, không cho Chu Chú một chút mặt mũi.

Chu Chú thật rộng lượng, cũng không vì thế mà tức giận với cô.

"Làm sao vậy, đang bình thường mà."

Ánh mắt Chu Chú nhìn Đường Kiều chăm chăm, có chút không hiểu, mình nói câu nào khiến cho cô không thoải mái.

Được rồi, thật ra anh biết Đường Kiều là một nữ văn nghệ sĩ trẻ, mà một văn nghệ sĩ đều có trái tim nhạy cảm. Nhưng anh chỉ có thể nói, suy nghĩ của nữ văn nghệ sĩ trẻ anh vẫn không hiểu.

"Cậu nói tại sao!"

Đường Kiều quay đầu liếc Chu Chú một cái, dùng một loại ánh mắt oán giận vì kỳ kinh nguyệt lại tới, làm Chu Chú bị ghen không biết nên nói gì.

"Nếu như tôi biết, thì hỏi cô làm gì?"

Quả nhiên phụ nữ là sinh vật dưới đáy biển, sâu không lường được.

"Cho dù công việc của tôi không lọt nổi vào mắt của cậu, nhưng đó cũng là công việc của tôi, phải không?"

Thì ra tức giận vì chuyện này, Chu Chú cười cười, tỏ vẻ cũng không có gì ghê gớm.

"Được rồi, tôi xin lỗi, tôi lỡ lời."

Chu Chú lấy lòng cũng không làm Đường Kiều hài lòng, phần lớn Đường Kiều không thích loại cảm giác đó. Không thích chuyện cô làm nghiêm túc chăm chỉ nhưng ở trong mắt người khác không đáng giá một đồng, chỉ xem đây chẳng qua là một phần công việc, đặc biệt người đó là Chu Chú.

Chu Chú máy móc quay đầu đi, ánh mắt từ trên người Đường Kiều đang bận rộn ở trong phòng bếp dờn về, nhàn nhạt liếc nhìn cây xương rồng trên bàn trà.

A, quả nhiên là hạng người gì thì nuôi thực vật vậy.

Đường Kiều đã từng nói, cô chính là một bụi cỏ dại, bất kể đặt vào nơi nào cũng có thể sinh tồn. Chu chú biết, ngoại trừ năng lực thích ứng mạnh, bọn họ còn có một điểm giống nhau chính là, từ phương diện nào đó, bọn họ cũng sống ở trong thế giới của mình, cho dù gió mưa tới cũng là chuyện của riêng mình. cô chưa từng nghĩ tới thử bước ra khỏi thế giới của mình, hoặc là để cho người khác tiến vào thế giới của cô.

Anh đã tốn nhiều năm, cũng chỉ chứng minh được tính tình của Đường Kiều không ươn ọ.

Anh biết tại sao Đường Kiều không tin anh, cũng biết tất cả bản khoả của Đường Kiều, anh đã từng cố gắng tin tưởng, thời gian sẽ là cách chứng minh tốt nhất, từ lúc anh còn nhỏ cho đến khi trưởng thành, cho dù đến tuổi trung niên hay già nua, anh đều có thể dùng để chứng minh.

Chẳng qua, mọi thứ...nếu cô nhắm mắt, đóng lỗ tai, không nghe không thấy...

Chu Chú xoa xoa lông mày, rũ ánh mắt, có lẽ đang suy nghĩ cũng có lẽ...đang tự hỏi.

Trong tủ lạnh chứa rất nhiều thứ, có thứ cô thích ăn cũng có thứ Chu Chú thích ăn, một nửa này một nửa kia. Nấu cơm là Đường Kiều, nhưng chọn mua thức ăn, phần lớn thời gian đều do Chu Chú làm. Khác với rất nhiều người đàn ông khác, dường như anh rất thích đi dạo siêu thị, mua một đồng lớn thức ăn, hơn nữa còn rất thích kéo cô cùng đi.

Có một thời gian, Đường Kiều rất không thích đi cùng với Chu Chú, là do Đường Uyển rất ảm ỉ, Đường Uyển mắng cô là hồ ly tinh, tuổi đã lớn còn quyến rũ Chu Chú nhỏ hơn cô ba tuổi. Đường Kiều cảm thấy Đường Uyển nói rất đúng, đối với chuyện này chính bản thân cô cũng rất lý quái, chuyện một nam một nữ đi dạo siêu thị phải là chuyện thân mật mà cô và Chu Chú không phải là gì cả.

Đường Kiều không chút hứng thú, trong tủ lạnh lấy ra hai quả trứng trắng, làm phần cơm chiên trứng đơn giản.

Lần đầu tiên không có tâm trạng ứng phó với Chu Chú, mình làm xong tự mình ăn, cả quá trình Đường Kiều đều yên lặng, không nói thêm một câu nào.

thật ra đối với chuyện ăn uống Đường Kiều không quan tâm, cho cái bánh mì cùng với dưa chua cũng có thể ăn, mỗi lần ăn như ra trận, căn bản cũng chỉ chuẩn bị cho Chu Chú. Đường Kiều không biết loại hành vi và tư tưởng này được gọi là gì, có thể giống như cô em ở trên Thiên Nhai nói, cô đã lệch đường ray, trái tim của cô sớm lệch khỏi đường ray mà cô thiết kế.

một phần cơm chiên vẫn chưa ăn xong, Đường Kiều đã thu dọn bát đĩa, sau đó ôm laptop ngồi vui ở ghế salon, vừa xem kịch vui, vừa xem vừa khóc.

Chu Chú nói cô thuộc loại sinh vật đơn bào, chuyện phức tạp không hiểu được, cho nên trong máy CD của anh lật tới lật lui cũng chỉ có mấy bài hát này, người ta từ MP3 chuyển đến Ipad2, cô vẫn ôm máy CD cũ kỹ ấn nút power đèn phát sáng, cô nghĩ thích một người, sẽ một lòng một dạ thích, cái gì cũng không quan tâm, cô thật muốn như vậy, đáng tiếc lại không làm được. không phải không tin đối phương mà không có lòng tin đối với mình.

trên màn hình thỉnh thoảng truyền đến từng trận cười, Đường Kiều vẫn khóc không ngừng.

cô biết mình rất thất thường nhưng không thể ngăn cản mình thất thường.

Nếu như cuộc sống cũng như một tuồng kịch thì tốt biết mấy, ở nơi không có tiếng cười chen vào một chút tiếng cười, giả vờ cuộc sống viên mãn, giả vờ tất cả đều tốt đẹp.

Chu Chú ngồi ở một đầu khác trên ghế salon, lặng yên nhìn Đường Kiều khóc không lên tiếng, cũng không ngăn cản.

Dường như hai người ở hai thế giới khác nhau.

Đường Kiều không biết mình đã khóc bao lâu, càng khóc càng không nhìn thấy rõ mấy vì tính rồi cuộc nói cái gì, cũng không nghe rõ tiếng ồn ào ở bên tai là tiếng cười hay tiếng nói.

Cho đến khi ở một đầu khác trên ghế salon Chu Chú có động tác, Chu Chú ôm Đường Kiều vào trong ngực, tắt laptop, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Đường Kiều, vẽ mặt dịu dàng, ánh mắt có chút mệt mỏi.

nhẹ nhàng thờ dài một tiếng: “Tại sao phải khóc?”

Đường Kiều cũng không cảm giác mình đang khóc, chẳng qua rơi lệ mà thôi, nhưng Chu Chú vừa nói, Đường Kiều giống như bị đau buồn, lập tức nhào vào trong ngực Chu Chú, nắm áo sơ mi của Chu Chú lau nước mũi.

“Kịch quá buồn cười.”

Đường Kiều thút thít đáp lại, rõ ràng là kịch vui a, tại sao cô lại khóc?

“Buồn cười cũng không cần khóc chứ, khóc giống con mèo con.”

Đúng vậy a, tại sao phải khóc, rõ ràng cô rất thích, tại sao cô phải khóc chứ, tại sao cảm thấy khó chịu. Hơn nữa cô khó chịu hoàn toàn từ chính bản thân cô mà ra, dường như không tìm được lỗi ra, cô không tìm được ai để trút giận.

Loại cảm giác đó giống như bị giam trong một căn phòng không có cửa ra, không có cửa sổ, không thở nổi và tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Như người uống nước, ấm lạnh tự biết

Bình thường, Đường Kiều sẽ không dễ dàng phát cáu nhưng khi cô phát cáu, cho dù ai cũng không ngăn được.

Chu Chú nhìn Đường Kiều đã ngủ ở trong lòng anh, cái đầu nhỏ mềm mại, cảm giác rất chân thật, làm cho anh có cảm thấy thỏa mãn, ôm trong ngực thỏa mãn, trong lòng cũng là thỏa mãn. Đáng tiếc, những lúc như vậy. Chỉ có khi Đường Kiều ngủ mới xuất hiện.

Ngu Châu nói anh thích Đường Kiều tuyệt đối là tự mình chuốc lấy chuyện cực khổ, nói một chút cũng không sai, Đường Kiều chính là một người hết sức. cô chấp, yêu một người như vậy, là may mắn hay bất hạnh. Như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Ba giờ rưỡi chiều, Chu Chú ôm Đường Kiều trở về trên giường, đắp kín chăn cho cô, sau đó mình trở về phòng sách tiếp tục theo đuổi luận văn.

Anh và tên nhóc Ngu Châu khác nhau, dù sao Ngu Châu từ nước ngoài trở về, mặc dù anh ta cũng mới ở nước ngoài hai năm nhưng ít ra khi có người hỏi, anh ta có thể nói từ nước ngoài trở về. Mà anh. Đúng theo lời cha Chu nói, khi có người hỏi: Chu tổng, anh tốt nghiệp đại học nào? Anh cũng

không thể giờ hai tay than: tôi chưa tốt nghiệp.

Lúc Chu Chú mới vừa rồi ngồi xuống chuẩn bị tập trung làm tiếp, lại có điện thoại gọi tới, cũng là Chu Du. Bình thường, 99,9% Chu Du tìm Đường Kiều mà rất hiếm khi tìm đứa em trai anh. Nhưng khi tìm anh thì 99,8% vừa chọc ra tai họa gì, hoặc muốn anh hỗ trợ cái gì.

"Tìm tôi làm gì?"

Chu Du cảm thấy, về điểm này Chu Chú quá không đáng yêu, có em trai nào mới mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề với chị gái như vậy sao, hơn nữa giọng nói cũng không tốt.

"Liên lạc một chút tình cảm a, thế nào, vẫn không thể tìm cậu sao, tìm cậu có tội à?"

Quả nhiên là người ở cơ quan công quyền, ợ một tiếng có thể làm chết người, chỉ có tăng không giảm.

"Coi như liên lạc tình cảm, chị cũng sẽ không tìm tôi để liên lạc tình cảm a, nói đi, lại có chuyện gì nhờ tôi giúp đỡ."

Loại chuyện như vậy, anh đã làm từ nhỏ cho đến lớn, lúc Đường Kiều còn chưa tới trong viện, anh một mình làm thay cho Chu Du, sau khi Đường Kiều tới, anh làm thay cho hai người.

Bình thường, hai người bọn họ gây họa, mà anh đi theo phía sau dọn dẹp cục diện rồi rầm. Có lúc anh thật sự rất khâm phục năng lực hành động của nữ sinh, giống như cùng nhau cắn thuốc lức.

"Không có việc gì, gần đây tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, tôi đã xin phép nghỉ ở cơ quan rồi, cậu nói dùm cha mẹ của tôi một tiếng, nói tôi đi nước ngoài du học."

Cô suy nghĩ thật lâu, vẫn cảm thấy cách này tương đối tốt, ở trong lòng người nhà, uy tín của Chu Chú rõ ràng cao hơn cô hơn nhiều, ngay cả cha mẹ của cô, rõ ràng tin tưởng Chu Chú hơn con gái ruột thịt của bọn họ. Cô thậm chí hâm mộ và ghen tị.

"Chị muốn đi đâu, làm cái gì?"

Nói thì anh có thể nói giúp nhưng ít ra anh phải biết cô đi làm cái gì, tránh cho đến lúc đó xảy ra chuyện gì anh cũng không rõ.

"Ôi trời, chuyện này cậu cũng đừng lo, sẽ không đi làm chuyện xấu, một tháng, nhiều nhất một tháng tôi sẽ trở lại."

"Một tháng?"

Một tháng cũng có thể làm rất nhiều chuyện giết người phân thây, tại sao cô nghĩ đây là một chuyện đương nhiên?

"Ôi chao, cậu cũng đừng hỏi gì nhiều, cậu có nói giúp chuyện này hay không thôi."

Chu Du có chút không nhịn được, cô cũng biết một tháng hơi dài, cho nên mới tìm Chu Chú giúp một tay a, bằng không mười ngày nửa tháng, tự cô cũng có thể giải quyết, tùy tiện nói mình đi chơi một chuyến là được, đi một chuyến Hạ Môn đã năm ngày sáu đêm đấy.

"Giúp thì có thể giúp, nhưng chị phải nói chị đi làm gì."

"Cậu là một người đàn ông, tại sao lại nhiều chuyện như vậy?"

"Cho dù nhiều chuyện, chị cũng phải nói cho tôi biết."

Chu Chú kiên trì, bên cạnh đã có Đường Kiều ngốc nghếch, còn thêm cô chị gái ngốc nghếch, tính tình anh làm việc cẩn thận, phải đề phòng chuyện xảy ra.

"Được rồi, được rồi, tôi nói cho cậu biết, chẳng qua cậu cũng đừng nói cho ai biết a. Tôi đi tìm anh rể cho cậu, về phần đi tìm người nào cậu cũng đừng hỏi, cậu hỏi tôi cũng sẽ không nói."

Anh rể. ?

Cái từ này đối với Chu Chú thật sự mà nói rất xa lạ, những năm này cũng không thấy Chu Du và Đường Kiều nói tới một người bạn trai nào. . Dĩ nhiên, Đường Kiều là do anh người dùng Kiếm Trừ Tà chặt đứt tất cả hoa đào, về phần Chu Chú, đáng vẻ bên ngoài cũng không có vấn đề gì, vậy cũng chỉ có thể là chuyện tính cách yêu nghiệt thôi.

"Là tôi biết?"

"Xem như là biết."

Chu Chú trầm ngâm, một lát sau gật đầu.

"Được rồi, vậy lúc nào thì đi?"

"Tuần này đi, đã xin phép rồi."

Có câu nói, rèn sắt phải còn nóng. còn nóng. , cô muốn người đàn ông kia còn đang bị ám đầu, chờ anh tỉnh táo lại sắt đã trở thành kim rồi.

"Kiều Kiều sẽ giận chị."

"Tại sao?"

Đang êm đẹp tại sao phải giận cô?

"Cô ấy mới vừa thất nghiệp."

Nói chính xác, là hôm nay mới vừa thất nghiệp.

"Công việc kia, Cô ấy có muốn hay không cũng đâu có quan hệ gì."

"Tôi cũng nói như vậy nhưng dường như cô ấy không vui."

"Không có việc gì, đợi hai ngày nữa cô ấy sẽ nghĩ ra thôi."

Chu Du hiểu rất rõ Đường Kiều, chuyện này không tạo thành "Bóng ma trong lòng" cô.

"Chị quên hai ngày nữa là ngày gì sao?"

"Thi tốt nghiệp trung học?"

Chu Du vỗ ót một cái, cô quên mất vụ này rồi, quả nhiên, Đường Kiều sẽ giận cô.

"Đúng vậy a, Đường Uyển sẽ tới, chị cố tình vào lúc này đi tìm anh rể cho tôi, cô ấy không thể không xù lông."

Cho nên anh cũng chỉ để cô hận Chu Du thôi.

"Xù lông cũng không còn biện pháp, tôi đã lập kế hoạch thật lâu, lần này sẽ không thay đổi được."

Chu Du kiên trì, tất nhiên Chu Chú mang Đường Kiều ra cũng không thể làm cho cô bỏ đi chuyện nghe hết sức hoang đường. Thật ra trong lòng Chu Du hiểu rất rõ, chuyện này không chỉ nghe hoang đường, làm càng thêm hoang đường. Nhưng không có biện pháp nào khác, cô không chịu nổi, cũng không chịu được nữa rồi. Hoặc là chết, hoặc là chết càng triệt để hơn.

"Tôi sẽ chuyển lại nguyên lời của chị."

"Chú ý Đường Uyển một chút, đừng để cho con bé chọc Kiều Kiều quá đà, tôi sợ Đường Kiều không nhịn được sẽ giết con bé."

"Chị lo cho bản thân mình đi, chúc chị may mắn."

Chu Chú cười cười, Chu Du đi tìm anh rể cho anh, chuyện này thật sự nghe không tin nổi.

"Vậy thì cảm ơn lời chúc phúc của cậu rồi !"

Chu Du cắn răng nghiêng lợi, từ giữa kẽ răng nặn ra mấy chữ.

"Đừng ngại."

Chu Chú vẫn cười, trên đời này anh chỉ lo lắng cho một mình Đường Kiều, chỉ có một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cô gái trẻ mạo hiểm

"Nói thật, chị làm như vậy có thể quá rủi ro không?"

Không sợ kết cuộc sẽ không còn gì?

"Cuộc sống nơi nào không có rủi ro, cho dù là vô cùng nguy hiểm cũng phải thử qua mới cam tâm." Nếu không, cả đời cô cũng sẽ không hết đau khổ.

Chu Du cắn cắn môi, ngược nhìn bầu trời gập đầu một cái, nếu nghênh đón cô là bão táp, vậy hãy để cho nó tới mãnh liệt hơn nữa đi, cô đã có quyết tâm đập nổi chìm thuyền. Cho dù kiếp sau cũng như thế, cô vẫn không hối hận xúc động hôm nay!

"Nếu chị đã quyết định, tôi sẽ nói với Kiều Kiều."

"Ừ, chút nữa tôi sẽ gửi tin nhắn cho cô ấy, cô ấy có hỏi, cậu nói thật cho cô ấy biết là được."

Chu Du trầm ngâm chốc lát rồi nói.

"Nói thật? Nói cho cô biết cái gì, tôi cũng không biết cái gì."

Cô chỉ nói cho anh một câu muốn đi tìm anh rể cho anh, từ trong câu này, anh có thể biết được tin tức gì? Là chuyện tình yêu của cô? Hay là kết quả chuyện yêu đương của cô?

"Cậu cứ tự nhiên, cứ như vậy đi, tôi cúp trước, tôi còn phải đi thu xếp đồ đạc."

"Ừ, vậy thì cúp thôi."

Chu Chú đang chuẩn bị cúp máy, Chu Du chợt nhớ ra cái gì.

"Đợi chút."

Lại chuyện gì? Bị mèo cắn sao?

Trong nhà Chu Du có nuôi một con mèo mập, vóc dáng giống như Garfield, chẳng qua con mèo này có một cái tên rất phong cách Latin, gọi là "Thùng Gia".

"Thế nào?"

"Ngày mai tôi cho người đem con 'Thùng Gia' sang cho cậu nha."

A, anh còn tưởng rằng cô quên mất con mèo mập kia đấy.

"Nhưng Kiều Kiều không thích con 'Thùng Gia' nhà chị."

Chu Chú nói là sự thật, tuyệt đối không có ý từ chối, đối với động vật có lông, Đường Kiều chỉ có thể dùng từ ngữ căm thù đến tận xương tủy để hình dung.

"Không thích cũng phải để ở nhà cậu, nhớ đừng cho Thùng Gia nhà tôi nhìn đói gầy a."

Nếu như nói dáng vẻ mập là có phúc, vậy thì con Thùng Gia mập nhà Chu Du, tuyệt đối là bị bệnh, ngay cả Chu Du cũng thế, khi nào nhớ tới thì cho ăn một chén to, quên thì bỏ đói hai ngày. Cho nên nói, Thùng Gia mập, tuyệt đối là bị bệnh!

"Được, tôi quên cho mình ăn cũng sẽ cố gắng nhớ cho nó ăn."

Không phải chỉ thêm một con vật sao.

"Cho nó ăn là được."

Chu Du tiếp tục căn dặn, rõ ràng sợ Chu Chú ngược đãi Thùng Gia nhà cô.

"Được rồi, ngày ngày tôi cung cấp cho nó thịt cá, lúc chị đi nó vẫn là một con mèo, chờ chị trở lại nó trở thành một con hổ rồi."

"Dù sao cậu phải chăm sóc nó, tôi cúp a."

"Bye bye, chị gái."

"Đợi chút."

"Còn có chuyện gì?"

Chẳng lẽ cô lại nuôi thêm một con chó?

"Quên một chuyện rất quan trọng: chúc cậu tốt nghiệp không được thuận lợi."

Chu Du vừa nói xong, trong điện thoại liền truyền đến tút tút tút cắt đứt âm thanh. Chu Chú ngẩn người, ngay sau đó buồn cười nhếch môi, bà chị này rất có ý tứ. Chuyện không tốt nghiệp. Cho dù thế nào cũng không phải do cô quyết định a.

Đề điện thoại di động xuống, tay phải Chu Chú cầm cây viết, không ngừng xoay tròn. Luận văn còn ở giai đoạn nghiên cứu trước khi anh thực hiện, hiệu suất làm việc như vậy nếu là bình thường Chu Chú không thể dễ dàng tha thứ nhưng hôm nay anh cũng không muốn làm gì, chỉ ngồi ở trước bàn nhìn chằm chằm chậu xương rồng của Đường Kiều ngẩn người. Ngẩn người.

Đường Kiều nằm nghiêng ở trên giường, cặp mắt nhìn chằm chằm nhìn ngoài cửa sổ, thời tiết yên tĩnh kỳ lạ, không gió không mưa. Cũng không sáng sủa. Có chừng gần hai mươi phút, Đường Kiều không nhúc nhích, vẫn nằm như vậy, nhìn nhìn, ngắm ngắm. Thế nào cũng nhìn không thấy bờ.

Loại cảm giác này, dường như đã từng có từ rất nhiều năm trước, khi đó Chu Du luôn ôm một loại suy nghĩ không làm cho cô khóc thê không bỏ qua, cả ngày ở bên tai của cô nói lảm bảm: Cha bạn không nhớ bạn, mẹ bạn không nhớ bạn, cha mẹ bạn không muốn bạn nữa.

Đã từng có một lần, Đường Kiều cảm thấy Chu Du là con bé xấu xa nhất trên đời này. Con bé kia giữ lại một động răng đen kịt, con bé xấu xa đến nỗi tìm cách làm cho cô khóc mới bỏ qua.

Khi đó cô cũng bướng bỉnh, mỗi ngày lúc hoàng hôn, chỉ một mình cầm cái kẹp nhỏ, ngồi ở cửa viện, người nào khuyên cũng không về nhà, giống như hôm nay, nhìn bầu trời, hy vọng, hy vọng. Nếu như lần đó, cha mẹ Đường có thể xuất hiện, có lẽ Đường Kiều cô cũng sẽ không là Đường Kiều hôm nay.

Bà ngoại Đường nói, hạng người nào sẽ có cách sống đó, cách sống thế nào sẽ tạo nên hạng người đó.

Vậy bây giờ mình là loại nào?

Đường Kiều thu hồi ánh mắt, có chút phiền não bới bới tóc, ôm chần ở trên giường lăn hai vòng, thờ dài một tiếng.

Nếu như cô là Đường Uyển thì tốt, cô cũng chỉ biết ngoan ngoãn ngây ngô bên cạnh cha mẹ, không đi trêu chọc bất cứ ai.

Cũng không quen biết, tại sao phải hiểu nhau?

"Cốc, cốc"

Điện thoại di động trên tủ ở đầu giường truyền đến hai tiếng, âm thanh như gõ tấm gạch. Đường Kiều ngẩng mặt lên nhìn về phía điện thoại di động, sau đó quần chần xê dịch, dùng sức với tới, thật vất vả sờ tới điện thoại di động, lại thiếu chút nữa ngã nhào một cái xuống sàn.

Giật mình hoảng sợ nằm lại trên giường, Đường Đường Kiều mở tin nhắn, là Chu Du gọi tới. Đường Kiều cảm thấy trong cuộc đời cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi được hai người, một là Đường Uyển, giống như ma quỷ đeo bám, một còn lại chính là Chu Du, cô ấy tuyệt đối là. Nhân vật vĩ đại, không cần biết trong cuộc đời bạn thất vọng hay vui vẻ, người này cũng sẽ ở bên cạnh bạn đặc ý, vô cùng đặc ý.

Đường Kiều đoán chừng, Chu Du vừa gặp được chuyện gì vui vẻ mới gửi tin nhắn tới. Cũng có lẽ, cô ấy nghe được tin tức cô thất nghiệp, muốn trêu ghẹo cô.

Aiz, cô có tính là chọn làm bạn tốt hay không?

"Tôi đi, biến mất một tháng, sẽ không mang theo điện thoại di động, cô tự bảo trọng, lúc tôi trở lại, hi vọng vẫn nhìn thấy cô còn sống."

Tin nhắn ngắn ngủi của Chu Du thật sự làm cho Đường Kiều kinh hãi, không đầu không đuôi, xảy ra chuyện gì?

Đường Kiều chuẩn bị gọi điện thoại cho Chu Du hỏi cho rõ ràng, nhưng gọi tới cũng đã tắt máy, lần này thật kỳ lạ, đang êm đẹp tại sao muốn biến mất? Còn đi một tháng? Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Chu Du làm ở cơ quan công quyền, trước kia Đường Kiều xem ti vi, thấy những nhân viên chính phủ, động một chút là tra xét, động một chút là bị bắt giam. không phải Chu Du phạm vào chuyện gì chứ.

Đường Kiều nghe trong lòng nóng nảy, liên tục gọi điện thoại cho Chu Du, nhưng chỉ nhận được một giọng nữ máy móc: Số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời bị khóa, vui lòng gọi lại sau. Số điện thoại quý khách đang gọi tạm thời bị khóa, vui lòng gọi lại sau.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Mưa tới

Không gọi điện thoại cho Chu Du được, Đường Kiều lo lắng cô gặp chuyện không may, vì vậy lật người xuống giường.

Làm cái gì?

Đi tìm Chu Chú!

Cửa phòng sách không có khóa, Đường Kiều đứng ở cửa nhìn vào bên trong, Chu Chú đang ngồi ở trước bàn, điện thoại để trên bàn, Chu Chú một tay cầm bút, một tay gối lên đầu. Nếu là lúc bình thường Đường Kiều tuyệt đối sẽ thâm cười nhạo trong lòng, Chu Chú người này, nhất định là viết luận văn đến nỗi bị rối rắm. Nhưng hôm nay, rối rắm là cô.

Mới vừa rồi bọn họ như vậy có tính là gây gỗ hay không? Có tính là chiến tranh lạnh hay không? Không có bậc thang để xuống, dường như có chút lúng túng.

Đường Kiều đứng ở cửa phòng sách ngoa nguẩy một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định, lúng túng thì lúng túng đi, chuyện của Chu Du quan trọng hơn.

Đường Kiều nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, đang ngồi ở trước bàn giống như ngẩn người, lại giống như suy nghĩ, Chu Chú ngẩng đầu lên, lúc nhìn về phía Đường Kiều ánh mắt rất dịu dàng.

"Thế nào?"

Đường Kiều mở to mắt, làm bộ như không thấy nụ cười dịu dàng trên mặt Chu Chú.

"Điện thoại của Chu Du không gọi được."

Đường Kiều có chút không được tự nhiên, chắp tay sau lưng nói, đôi tay chắp ở phía sau không ngừng vịn qua vịn lại.

"A, tôi đang định nói cho cô chuyện này đây." Chu Chú để bút xuống, ngồi thẳng người.

"Vừa rồi chị ấy đã gọi điện thoại cho tôi, nói là có việc phải rời khỏi một chút, để cho chúng ta đừng lo lắng."

Đường Kiều đứng ở cửa phòng sách, thân thể không nhúc nhích, dường như quyết tâm kéo dài chuyện với Chu Chú.

"Cô ấy muốn đi làm gì?"

Chuyện Chu Chú nói cô cũng biết a, trong tin nhắn Chu Du gửi cho cô đã nói như vậy.

"Chị ấy nói muốn đi tìm anh rể cho tôi nhưng cụ thể thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm."

Đây là nguyên lời của Chu Du, Chu Chú nói đúng sự thật.

Tìm anh rể? Không có nghe Chu Du nói có bạn trai a, lần trước cô trở về nhà bà ngoại còn nói Bà ngoại giới thiệu bạn trai cho Chu Du đấy? Tại sao đột nhiên muốn đi tìm anh rể cho Chu Chú?

"Sao cậu cũng không hỏi một chút?"

Từ trước đến giờ, Chu Chú cẩn thận tỉ mỉ hơn cô và Chu Du, điều này không giống như cậu ta từng làm.

"Chị ấy không muốn nói cũng không còn biện pháp."

Chu Chú nhún nhún vai, bày tỏ chuyện này anh không thể ra sức, hơn nữa, anh cũng không muốn can thiệp. Mỗi người đều có cuộc sống của mình, nhất định phải có thời gian tự mình đi, cho dù quan hệ của Đường Kiều và Chu Du rất tốt, nhưng không ai có thể thay thế cuộc sống của người kia.

Đường Kiều vẫn đứng ở cửa không di chuyển nửa bước, cau mày cắn môi, bộ dạng hết sức lo lắng.

"Cô nên hiểu rõ Chu Du, chị ấy là loại người để cho mình ăn thua thiệt sao?"

Chu Chú mỉm cười, an ủi Đường Kiều, chẳng qua tác dụng cũng không lớn.

"Chính bởi vì cô ấy không phải loại người như thế cho nên tại sao đột nhiên làm chuyện ngu xuẩn như vậy."

Trong mấy người bọn họ, Đường Kiều cảm giác mình mới là người dễ kích động nhất, giỏi làm chuyện ngu xuẩn nhất, nhưng rốt cuộc Chu Du uống nhầm thuốc gì?

"Chị ấy biết mình làm cái gì."

Chu Chú vẫn mỉm cười thản nhiên, lơ đãng mở miệng, giọng nói nhàn nhạt.

Nói tóm lại, thái độ của Chu Chú làm Đường Kiều hết sức khó chịu, cũng không còn lúng túng, tâm trạng vừa bình tĩnh một chút, lập tức nổi nóng, chuẩn

bị hất tay bỏ đi.

"Ngược lại với chị ấy, tôi cảm thấy cô nên lo lắng cho mình thì hơn."

Thậm chí Chu Chú có thể đoán được, thời gian sau này, cuộc sống của Đường Kiều ở trong nước sôi lửa bỏng.

"Tôi thế nào?"

Đường Kiều đứng người, liếc mắt nhìn về phía Chu Chú.

"Chuyện của cô quá nhiều, cô muốn nghe chuyện nào?"

Mẹ nó, đồ quạ đen chết tiệt, cô làm sao có chuyện gì, một chút việc cô cũng không có.

"Cậu nói xem, tôi có chuyện gì."

Đường Kiều tốn hơi thừa lời, nếu cậu ta không nói ra được 1-2-3-4, cô nhất định sẽ nhào tới cắn chết cậu ta.

"Đầu tiên, cô thất nghiệp."

Đường Kiều gật đầu thừa nhận, không tặc, cô thất nghiệp, hôm nay mới vừa thất nghiệp, là nhờ phúc của cậu ta.

"Sau đó, Đường Uyên sẽ thi tốt nghiệp trung học."

Tiếp tục gật đầu, cậu ta nói không sai, Đường Uyên thi xong, chuyện thứ nhất tuyệt đối là thu dọn hành lý trực tiếp chạy đến nơi này, cũng là nhờ phúc của cậu ta.

"Cuối cùng, bắt đầu từ ngày mai, Thũng Gia nhà Chu Du phải đến nhà chúng ta ở một thời gian ngắn, ít nhất cũng trong 1 tháng."

Chuyện cuối cùng vừa nghe xong, Đường Kiều giống như bị khối bếp lượn lờ trên đầu, tại sao nhiều chuyện như vậy để cho cô gặp phải. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn này, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Thất nghiệp đã đủ đáng thương rồi, Đường Uyên và Thũng Gia cùng xuất hiện trong cuộc sống của cô, hơn nữa còn ở thời gian tương đối dài. Đường Kiều cảm thấy bị thương, mình muốn chết.

"Tôi có thể đến nhà cậu ở một thời gian ngắn."

Ngửa đầu nhìn trần nhà, Đường Kiều tròn mắt cô nén kích động, núi đè cô, cô cũng có thể rời bỏ núi.

"Gia đình cậu đang vui vẻ hòa thuận, cô đến làm gì?"

Mẹ nó, tên Chu Chú này, luôn bóp trứng xương sườn mềm của cô.

Cậu trong lời của Đường Kiều chính là cậu hai Đường, cậu hai Đường đã đi biển, cách nhà của Chu Chú cũng không xa mấy. Chẳng qua. Đúng như lời của Chu Chú nói, gia đình Cậu Đường vui vẻ hòa thuận, cô đến làm gì?

Cuộc đời này, Đường Kiều mơ ước lớn nhất chính là có một căn nhà thuộc về mình nhưng vẫn không thể làm được. Bảy tuổi cô đã rời khỏi cha mẹ, sau đó ở suốt bên cạnh ông ngoại, bà ngoại lớn lên, cho đến sau khi tốt nghiệp đại học ở chung với Chu Chú. Nói tóm lại, cuộc đời của cô nói đến cùng cũng chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, cuộc sống này. Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn này, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép. Có thể dài hơn hoặc ngắn hơn. Quan trọng nhất là có thể nương tựa vào một người, cô kiên quyết không nương tựa hai người. Cho nên, Chu Chú chỉ nói một câu, Đường Kiều lập tức bỏ đi ý nghĩ đến nhờ vợ con cậu Đường, bởi vì thật ra ở trong lòng cô cũng bài xích chuyện này, không cần biết cô và cậu hai Đường thân thiết thế nào, chuyện ăn nhờ ở đậu luôn làm cho cô không thoải mái.

Cô muốn đi tham gia quân sự! Đi làm gì cô! Tóm lại cái gì cũng tốt, cô không muốn sống chung với Thũng Gia và Đường Uyên, cô sẽ hồng mắt.

"Thật ra. Thũng Gia cũng không đáng sợ như cô tưởng tượng."

Chu Chú nhìn thấy vẻ mặt Đường Kiều đau buồn phẫn nộ, sợ chuyện quá mức sẽ nhận được kết quả hoàn toàn trái ngược (tên này đang có âm mưu).

"Tại sao không đáng sợ, tại sao không đáng sợ?"

Con mèo mập chết tiệt kia, ở trước mặt nó, cô bị nó vờn như con chuột a, nó thích thì hướng về phía cô kêu to, không thích vỗ trên người cô, muốn làm cho cô phát điên, cho nên đây cũng là nguyên nhân tại sao cô tình nguyện ở chung với Chu Chú cũng không nguyện ý ở chung với Chu Du.

Thũng Gia chính là một chương ngại vật trên đường phát triển tình bạn giữa cô và Chu Du!

Nói chưa dứt lời, rõ ràng Đường Kiều sắp bùng nổ.

"Có lẽ cô nên gọi điện thoại hỏi thăm chuyện Đường Uyên thi tốt nghiệp trung học."

Chu Chú cắt đứt con bùng nổ của Đường Kiều, anh sợ sau khi ngày mai đưa Thùng Gia tới, chuyện thứ nhất Đường Kiều muốn làm chính là làm thịt mèo nấu lẩu.

Đường Kiều: "."

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thái độ người lớn

Thật ra Chu Chú nói không sai chút nào, hiện tại Đường Uyên sắp thi tốt nghiệp trung học, về tình về lý, cô làm chị bất kể là thật lòng hay giả dối cũng nên quan tâm một chút.

Người một nhà, luôn có lúc trốn không được. Huống chi, sau khi Đường Uyên thi tốt nghiệp trung học còn muốn tới đây ở chung với cô, về sau cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, ngày còn dài, cô trốn tránh cũng không phải là biện pháp. Nhưng muốn cô dùng thân phận người lớn đối xử thật tốt với Đường Uyên, trời ạ. Tha cho cô đi.

"Cô cũng không cần tự mình gọi điện thoại nói với con bé, nếu không cô gọi điện thoại cho cha mẹ cô, sau đó thuận tiện nói chuyện này một chút."

Chu Chú đưa ra đề nghị, mặc dù quan hệ giữa Đường Kiều và Đường Uyên, thậm chí là cha mẹ Đường cần phải được cải thiện, nhưng đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, không vội vàng được, cũng gấp không được.

Đang khi nói chuyện, Chu Chú đã cầm lên điện thoại trên bàn, thay Đường Kiều gọi tới Nhà họ Đường ở Thành phố H. Chu Chú một tay cầm điện thoại đưa ra, ý bảo Đường Kiều tới nhận điện thoại.

Bất đắc dĩ, Đường Kiều đang đứng ở cửa phòng sách chỉ đành nhắm mắt đi vào, cầm điện thoại lên, thuận tiện ai oán nhìn Chu Chú một cái, oán trách cậu ta nhiều chuyện.

Điện thoại reo lên mấy tiếng, đầu kia truyền đến giọng nói của cha Đường.

"Alô, xin chào, là ai đấy."

Đường Kiều tê dại da đầu, hít sâu một hơi, thấp giọng kêu một tiếng, "Cha."

Rõ ràng Đường Kiều sưng sốt một chút, cũng không phải cô không gọi điện thoại về nhà, chẳng qua rất ít, có lúc còn dùng tin nhắn thay thế. Lúc này không phải là tết nguyên đán, cũng không phải là sinh nhật của người nào, theo bản năng cha Đường nhận định đã xảy ra chuyện gì.

"Kiều Kiều? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đường Kiều vốn bị buộc gọi điện thoại, những suy nghĩ đã chuẩn bị sẵn trong đầu bởi vì những lời nói này của cha Đường không làm sao sử dụng được nữa. .

"Không có việc gì, Đường Uyên thi tốt nghiệp, cho nên gọi điện thoại."

Nếu như lúc này Đường Kiều đứng ở trước mặt Đường Uyên, Đường Uyên nhất định sẽ chỉ vào lỗ mũi cô mắng cô già vờ rồi, bởi vì nụ cười giả là trên mặt Đường Kiều ngay cả Chu Chú cũng nhìn không nổi nữa, cảm thấy mình gây khó khăn cho cô.

"Vậy cha bảo Uyên Uyên tới nghe điện thoại?"

Tuy nói cha Đường ăn muối và gạo còn nhiều hơn so với Đường Kiều, nhưng vào lúc này cũng không biết nên nói cái gì, dường như nói gì cũng không đúng.

Đường Kiều mới vừa nói không cần nhưng đã nghe tiếng điện thoại đặt lên bàn, sau đó nghe trong điện thoại mơ hồ truyền đến tiếng cha Đường gọi người.

"Uyển Uyên, Uyên Uyên mau ra đây, chị con gọi điện thoại tới."

Một lát sau lại truyền tới tiếng nói miễn cưỡng của Đường Uyên.

"Gọi thì gọi, cha kêu con làm gì?"

"Không phải con thi tốt nghiệp trung học, chị của con cố ý gọi điện thoại tới sao"

Đường Kiều một tay dùng sức nắm điện thoại, một tay xuôi ở bên người không ngừng nhéo bắp đùi của mình, nhéo đến nỗi cô đau muốn khóc.

"Này."

Thật ra, ở một khía cạnh nào đó, Đường Uyển rất giống Đường Kiều, nói thí dụ như không chịu dùng từ lễ phép, Đường Kiều cũng thế, muốn thị uy ai cũng gọi này, này, này, chẳng qua, tính tình của hai người bọn họ vẫn còn có chút khác nhau.. Sở dĩ Đường Kiều gọi như vậy là bởi vì cô có một cái bệnh rất lớn chính là không nhớ được người khác, không có cách nào đem tên tuổi và mặt mũi của người ta gắn kết lại với nhau, ban đầu cô còn có thể làm bộ như rất quen thuộc gọi tên của người ta, qua vài lần lúng túng, sẽ không làm như vậy. Sau đó gặp lại không gọi nổi tên của người ta liền trực tiếp ‘này’, hoặc là gọi: ê, ê, người kia.

Đường Kiều châm chọc một phen, chọn một câu nói không có lập trường:

"Ừm, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, em thi tốt nha."

"Ừ."

"Ôn tập tốt chứ?"

Cái này. Phải là người lớn hỏi. Đường Kiều cảm giác mình nói cũng không tệ lắm.

"Ừ."

Mẹ nó!

"Vậy. Chúc em thi đạt thành tích tốt."

"Ừ."

Mẹ nó, con bé nói nhiều hơn một chữ sẽ chết a, Đường Kiều im lặng.

"Vậy chị cúp máy đây."

"Ừ."

Vì vậy, Đường Kiều lập tức cúp điện thoại, đây chính là không thêm nói nhiều hơn một câu theo lời đồn sao? Đường Kiều cúp điện thoại, chuyện đầu tiên là tố cáo.

"Cậu nói mấy đứa trẻ bây giờ tại sao lại như vậy a, tôi nói chuyện với con bé rất tử tế nhưng mỗi một câu nó chỉ trả lời tôi chữ ừ, lời nói của nó phải có tiền mua hay sao?"

Aiz, Chu Chú thở dài.

Còn nói người khác làm gì, mỗi lần Đường Kiều và anh thảo luận chuyện của người khác thì đặc biệt rất hăng hái, luôn có chuyện nói không hết, nhưng khi nào thảo luận đến chuyện của bọn họ thì ngay cả cái rắm Đường Kiều cũng không thả.

"Mấy đứa trẻ bây giờ cũng không thích nói nhiều, đây là một tính cách, nếu cô vì chuyện này mà tức giận thì cô tức giận cả ngày lẫn đêm cũng không đủ."

Nghĩ lại cũng đúng, không phải cô không biết Đường Uyển, con bé không châm chọc cô đã là không tệ, cô cần gì phải so đo một chữ ừ với con bé.

Cùng lúc đó, trong nhà họ Đường.

Cha mẹ Đường đứng ở trước mặt của Đường Uyển, nhìn cô cúp điện thoại xong.

"Chị con nói gì?"

"Chúc con thi tốt."

Đường Uyển liếc mắt nhìn cha mẹ Đường "Như lâm đại địch", cảm thấy không có ý nghĩa, lắc đầu một cái chuẩn bị về phòng của mình.

"Không nói gì khác?"

"Không có."

Duỗi dài cổ, cha mẹ Đường rõ ràng cảm thấy thất vọng.

"Vậy chị con cũng không nói lúc nào về sao?"

"Không có, chị ấy ở Thành phố S sống tốt như vậy, trở về làm gì?"

Đường Uyên liếc mắt, đã bắt đầu nói châm chọc, thường nói lúc đứa trẻ thi tốt nghiệp trung học tính tình rất nóng nảy, nếu bọn họ lôi kéo cô hỏi những thứ cô không thích, cô thật sự sẽ tức giận!

Đường Uyên vung tay, đi vòng qua ghế sa lon, từ trong tủ lạnh cầm bình nước trái cây rồi trở về phòng của mình.

Nếu là lúc bình thường, mẹ Đường nhất định lại muốn cản nhằn Đường Uyên, nói gì không nên uống quá nhiều đồ lạnh nhưng hôm nay sức chú ý của bà không hoàn toàn đặt ở trên người Đường Uyên. Con gái gọi điện thoại về nhà, nhưng không hề nói một câu với bà, àiz. Người mẹ như bà có phải quá thất bại hay không.

Cha Đường cũng đã nhìn ra sự thất vọng của mẹ Đường, muốn an ủi lại không biết an ủi thế nào.

"Nếu không, chờ Uyên Uyên thi xong tốt nghiệp trung học, chúng ta cùng đi Thành phố S xem một chút?"

"Như vậy được không?"

Mẹ Đường vẫn có chút lo lắng, những năm gần đây, bà và Đường Kiều chung sống với nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi lần Đường Kiều trở về giống như một người khách, ăn một bữa trưa rồi đi ngay, không cần biết thời gian sớm hay muộn, thời tiết tốt hay xấu, dù thế nào cũng chưa bao giờ ở lại nhà. Mặc dù gian phòng trước kia của Đường Kiều, Mẹ Đường vẫn giữ lại cho cô, nhưng Đường Kiều cũng không bước vào.

"Có gì không được."

Làm cha mẹ không thể đi thăm con gái của mình một chút sao ?

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Có con mèo đại gia tên là Thũng Gia

Sáng ngày thứ hai, bảy giờ rưỡi đã có người nhấn chuông cửa, Đường Kiều khò sở từ trên giường bò dậy đi mở cửa, bởi vì cô biết nếu muốn Chu Chú đi mở cửa, chỉ sợ người ngoài cửa phải nhấn nát chuông cửa.

Bởi vì Chu Chú có tật xấu ngủ nhiều cho nên Đường Kiều đã dưỡng thành thói quen dù là đang ngủ ở nhà cũng mặc quần áo chỉnh tề, tuy rằng mặc áo ngủ, nhưng ít nhất vẫn có thể gặp người.

"Ai vậy?"

"Đưa mèo tới."

Ngoài cửa là một giọng nữ nhẹ nhàng, chẳng qua, lời nói của cô rất có lực sát thương.

Rất. sát thương.

"Trong nhà không có ai."

Gần như theo bản năng, Đường Kiều nói ra những lời này, thậm chí cô có thể nghe được người ngoài cửa ‘phụt’ một cái cười ra tiếng, trên mặt Đường Kiều trượt xuống ba vạch đen, chẳng qua vẫn núp ở bên trong cửa giả chết, cô không có ở đây, cô thật không có ở đây.

"Chị Chu nói, nếu như trong nhà không có ai thì em phải gọi điện thoại báo cảnh sát."

Mẹ nó! Thật là ác độc!

Đường Kiều vô cùng miễn cưỡng mở cửa ra, đứng ngoài cửa một cô bé rất đáng yêu, không sai, rất đáng yêu, nhìn đáng đáp dường như là một nữ sinh. Tại sao một nữ sinh đáng yêu như vậy, trong tay phải xách theo con quái vật như vậy?

"Hắc hắc, bạn học nhỏ, có phải em đưa sai địa chỉ hay không, nhà chúng tôi không muốn nuôi mèo."

Đường Kiều nhìn về phía người tới, cười gượng hai tiếng, tiếp tục vùng vẫy giãy chết.

Người tới còn bình tĩnh hơn so với cô tưởng, nhìn về phía gương mặt như nịnh nọt của Đường Kiều, hoàn toàn không một chút dao động.

"Chị Chu nói, nếu như Đường tiểu thư giả bộ không biết thì lập tức đem thư tình của Đường tiểu thư viết cho nam sinh lúc học trường cấp 3 đưa lên internet, thuận tiện kèm theo ảnh của Đường tiểu thư, để cho Đường tiểu thư sau này ra cửa giống như minh tinh."

Mẹ nó! Không phải hung ác bình thường!

"A, thì ra là mèo nhà chị Chu sao, ai da, thật là thất lễ, thất lễ."

Đường Kiều làm bộ như nhớ ra, đôi tay nhận lấy chiếc lồng mèo, Thũng Gia ở trong lồng mở đôi mắt to vô hồn nhìn cô, há to miệng. Đường Kiều thấy thế, về mặt hoảng sợ đem lồng tre nhét trở lại trong tay người tới, lui về sau một bước, ai ngờ Thũng Gia chỉ há miệng ngáp một cái rồi ngậm miệng lại.

Đường Kiều:

Cô khóc a, ngay cả con mèo cũng chơi cô như vậy, cuộc sống này làm sao sống đây.

"Chị Chu nói, Thũng Gia không cắn người, chỉ cần Đường tiểu thư không bỏ đói nó, nó cũng sẽ không cào cấu người."

Này, bạn học, Chu Du cho cô bao nhiêu tiền a, sai khiến em làm cái chuyện tổn hại như vậy?

Đường Kiều cố gắng bình tĩnh, nhận lấy Thũng Gia nhà Chu Du, mới sáng sớm đã bị giam thọ a, cô sống được bao nhiêu năm đâu.

Đường Kiều cầm lấy lồng tre, muốn đi vào nhà, cũng không nói cảm ơn người ta một tiếng nào, không phải cô quên mà cô căn bản không muốn cảm ơn người ta. Cảm ơn cái gì a! Cô không có đem máu chó hắt vào cô bé kia coi như là tốt rồi, không cần biết cô bé đáng yêu thế nào.

Cô bé giúp Chu Du đưa mèo tới cũng không so đo, chẳng qua lúc Đường Kiều xoay người đi vào cửa lại nói một câu.

"Chị Chu còn nói, Đường tiểu thư phải nuôi nấng, không thể để cho Thũng Gia mất một lạng thịt." Nói xong đem túi đồ thật to trên tay giao cho Đường Kiều, sau đó xoay người đi.

Tốt. Một cô bé có cá tính a.

Đường Kiều một tay dùng sức xách theo chiếc lồng mèo, một tay xách theo túi vào cửa, sau đó đá lên cửa một cái. Dem lồng mèo đặt xuống đất, Đường Kiều nhìn một chút đồ trong túi, đều là thức ăn của mèo, còn có hai cuộn len và một con chuột vải. Đường Kiều đen mặt, mèo bây giờ, aiz.
. Sống còn sung sướng hơn so với cô, không chỉ có ăn, còn có món đồ chơi của mình. . Ngoài ra còn có một tờ thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi của Thũng Gia, đại ý là buổi sáng Thũng Gia mấy giờ phải ăn sáng, mấy giờ phải tản bộ, mấy giờ ăn trưa, mấy giờ phải chơi đồ chơi, mấy giờ ăn buổi chiều, sau đó bữa ăn tối và ăn bữa khuya.

Cuộc sống này, chính là một cuộc sống đại gia a.

Aiz, Đường Kiều lắc đầu, đi vào toilet rửa tay đi ra ngoài ngồi ở trên ghế sa lon, ngây ngốc nhìn chăm chăm Thũng Gia trong lồng tre.

Trong lồng tre, Thũng Gia cũng nhìn cô, đôi mắt vô hồn giống như Garfield, dường như khinh thường Đường Kiều.

Đường Kiều khổ sở rên rỉ lên một tiếng, cô không thích, thật lòng không thích a, cô thật không thích ánh mắt như cá chết của nó.

"Meo meo."

Thũng Gia chợt phát ra một tiếng kêu, Đường Kiều lập tức từ đầu này ghế sa lon nhảy tới đầu kia ghế sa lon.

Nó muốn làm gì?

"Meo meo!"

Thũng Gia kêu một tiếng, nếu như trên mặt biểu đạt được lời nói, đây tuyệt đối là một vẻ mặt khinh thường.

Được rồi, Đường Kiều nhìn một chút đồng hồ trên tường, lúc này là giờ Thũng Gia ăn bữa sáng.

Đường Kiều từ phòng bếp cầm một cái đĩa, là cái đĩa sứ thanh hoa do Chu Chú mua, bình thường cũng rất yêu thích, mỗi lần Đường Kiều rửa xong, anh còn phải cầm khăn lông lau khô một lần nữa.

Dem cái đĩa đặt trên đất ở trước mặt Thũng Gia, Đường Kiều lại từ trong cái túi to mà lúc này nhận từ tay cô bé kia, lấy ra túi thức ăn của mèo, đủ mọi màu sắc, nhìn qua dường như là loại đậu gì đó, sau đó đổ một chút vào trong đĩa. Trong thời gian này, Thũng Gia vẫn mở to cặp mắt vô hồn nhìn cô, khi Đường Kiều xé chiếc túi, có hai viên đậu lăn ra đất thì con mèo không vui kêu lên hai tiếng. Đường Kiều luống cuống tay chân, sau khi chuẩn bị xong bữa ăn sáng cho Thũng Gia, người đã mệt mỏi toát mồ hôi.

Nhưng lại xuất hiện một vấn đề, con mèo ở trong lồng tre, thức ăn ở trong đĩa, cái đĩa không ở trong lồng tre.

A! Chẳng lẽ cô phải thả con mèo ra hay sao?

Đường Kiều rối rắm, nhăn mày, trái tim bắt đầu quặn đau rồi.

"Nếu không, mày nghỉ ăn một bữa được không?"

Đừng nói con mèo không đồng ý, Đường Kiều không nhận được nghĩ đến câu nói lúc này của cô bé kia.

Roi lệ đầy mặt a, chị Chu nói rồi, không thể để cho nó mất một lạng thịt.

Vì vậy Đường Kiều rơi vào trong rối rắm không thể thoát ra được, suy nghĩ xem không ăn một bữa có thể mất một lạng thịt hay không.

Trong lòng tre, Thùng Gia không chịu để cho cô có thời gian suy nghĩ, cuồng loạn kêu to.

"Meo meo, meo meo, meo meo meo meo."

Meo meo em gái mày chứ meo meo, thật là khôn kiếp.

Đường Kiều rối rắm thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm Chu Chú ra tay. . Dù sao cậu ta đã hứa với Chu Du, muốn chăm sóc con mèo thì để cậu ta chăm sóc đi, tại sao sáng sớm cô phải ở nơi này nghe con mèo kêu loạn a, thật là khó nghe muốn chết.

Đúng như Chu Chú nói, anh không ngại để Đường Kiều xem tin nhắn của anh, thu điện thoại của anh, sử dụng phòng tắm của anh, vào phòng của anh. . . Cho nên, cửa phòng của anh luôn không có đóng, chẳng qua chỉ khép hờ.

Đường Kiều vừa nhấc tay đẩy nhẹ, cửa liền mở ra, đập vào mắt là một người đàn ông đẹp trai đang ngủ khóa thân, dĩ nhiên, nếu như quần lót trên người Chu Chú được xem là quần áo, vậy thì anh vẫn có mặc quần áo.

Mặc dù đã thấy qua vô số lần như thế này nhưng mặt của Đường Kiều vẫn không nhận được đồ lên.

Sửa sang lại sắc mặt, trước tiên Đường Kiều đem rèm cửa sổ "soạt" một tiếng, toàn bộ kéo ra, hôm nay là ngày nắng ấm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong gian phòng, rất tốt, Đường Kiều rất hài lòng hiệu quả này.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Có một đại gia gọi là Chu Chú

Nằm ở trên giường, Chu Chú cảm nhận được ánh sáng chiếu vào, cau mày ngọ nguậy đầu, sau đó vui mặt vào gối đầu.

Đường Kiều đứng ở bên giường có chút nhục chí, được rồi cô thừa nhận, làm cho người rời giường thật là một chuyện tội ác mà cô đang làm chuyện tội ác đó.

Chu Chú lật người, vốn cái chăn còn che lại một chút, lúc này đã bị thân thể trần truồng của tên con trai đang ngủ đè lên.

Mặt của Đường Kiều trong nháy mắt đỏ bừng, sắp rỉ máu, gần như theo phản xạ, Đường Kiều lập tức đứng ngay ngắn, ngẩng đầu nhìn trời.

"Chu Chú, thức dậy."

Khụ khụ, cặp mắt cố chấp nhìn chằm chằm trần nhà, Đường Kiều bắt đầu gọi Chu đại gia rời giường, ánh mắt nhìn trần nhà, âm thanh dường như hơi nhỏ bởi vì người trên giường căn bản không có phản ứng.

"Chu Chú, thức dậy!"

Đường Kiều cao giọng gọi một lần nữa, chẳng qua ánh mắt vẫn nhìn trần nhà.

Người trên giường vẫn không động dậy.

"Chu Chú, thức dậy!"

Âm thanh lại cao thêm không ít. Đường Kiều cảm thấy gọi như vậy nửa mình nên ăn cái gì để thông cổ rồi.

Nhưng người trên giường vẫn không có động tĩnh gì.

Cô. Nhận!

"Chu Chú, thức dậy . . dậy. . . dậy. . . dậy!"

Đường Kiều kéo dài hơi thở, sau khi nhìn trần nhà rộng to lên một câu, ngay cả Thũng Gia ở trong phòng khách cũng bị tiếng rộng của cô làm cho giật mình kêu lên vài tiếng meo meo.

Nhưng, thật ngạc nhiên, Chu đại gia nằm ở trên giường không một chút động đậy.

Mặt của Đường Kiều ngó ra, ngó ra khá nghiêm trọng.

"Cậu ... con mẹ nó, tốt cuộc."

Đường Kiều phiền não đang chuẩn bị áp dụng biện pháp kịch liệt, còn chưa nói hết lời, lại nhìn thấy Chu Chú đầu đặt trên gối đầu, đang nở nụ cười nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy nụ cười.

Cười cái rầm!

Cậu ta tỉnh lại lúc nào? Nếu cậu ta tỉnh, tại sao còn trơ mắt nhìn cô không có chút hình tượng gào thét mà không lên tiếng? Quả nhiên vô sỉ a!

"Cô len lén vào phòng tôi, có phải thêm thường thân thể của tôi hay không?"

"Cậu Cậu không cần ngậm máu phun người, người nào thêm thường thân thể của cậu hả ?"

Đường Kiều nhảy dựng lên, lập tức giải thích.

"Cô nha, nếu không phải, sáng sớm cô len lén chạy đến phòng của tôi làm gì?"

Chu Chú rút ra một cái tay, vén tóc trên trán sang bên cạnh, bộ dạng lười biếng, thuận tiện còn đá lông nheo với Đường Kiều.

Đường Kiều lập tức run rẩy cả người, đứng không vững té ngã xuống ngay cửa, mặc dù Chu Chú đẹp trai đến nỗi cô không có lời nào để nói, nhưng sáng sớm, thật là làm cho người khác khó tiêu hóa.

"Cậu nhanh lên một chút á..., Thũng Gia nhà Chu Du đã đưa tới rồi, cậu mau dậy đi cho nó ăn đi."

Đường Kiều chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi phòng của Chu Chú, không khí nơi này quá mỏng manh.

"Cô kéo tôi dậy."

Chu Chú đưa tay, bộ dạng vô lại.

Đường Kiều thở dài, dù thế nào đi nữa cậu ta cũng bị cô xem hết tron, cũng sẽ không tổn thất cái gì, mặc kệ nó.

"A!"

Một hồi trời đất quay cuồng, Đường Kiều chỉ cảm thấy hoa mắt, người đã bị Chu Chú đặt ở phía dưới thân.

Sáng sớm, có cần kích thích thể này hay không? Cô thật sự không chịu nổi kích thích này.

Đường Kiều hoảng sợ, vẻ mặt thay đổi giùng giàng muốn đứng lên, nhưng không làm sao được, tay chân hoàn toàn bị vây khốn, giấy giụa thể nào cũng vô ích. Mẹ nó, cậu ta đi luyện Karate là vì để đặc biệt đối phó với cô sao?

"Chu Chú, cậu ngồi dậy cho tôi!"

Mặt của Đường Kiều ngẹn đỏ, lúc này trên người Chu Chú cũng không có mặc gì, cô lại giấy giụa quá mức không tốt, chỉ đành phải nhỏ giọng trách cứ. Nhưng người đè ở trên người cô không nhúc nhích chút nào, hơn nữa còn hết sức vừa lòng.

"Còn sớm, ngủ tiếp một lát."

Giọng nói hấp dẫn của Chu Chú ở bên tai Đường Kiều có chút nhồn nhột, nhột từ lỗ tai nhột đến đáy lòng, mặt của Đường Kiều trong nháy mắt vụn vỡ, đây là quyến rũ a, trắng trợn quyến rũ.

"Đừng ngủ nữa, Thũng Gia vẫn còn ở phòng khách đói bụng đến kêu lên đấy."

Đường Kiều dừng lại giấy giụa, nhìn về phía người đang đè ở trên người cô nghiêm túc nói, lời nói không sai, đạo lý cũng đúng, nhưng tư thế này quá. kỳ cục

"Không phải nó đói."

Bộ dạng Chu Chú rất hiểu nó.

"Không đói bụng thì kêu làm gì?"

Không có việc gì nên kêu chơi? Được rồi, người kỳ quái nuôi mèo kỳ quái.

"Đó là do nó đến nhà mới, đang hưng phấn đấy."

Chu Chú nhắm mắt lại xuyên tạc suy nghĩ của con mèo, đừng nói, Đường Kiều vẫn tin là thật rồi.

"Cậu muốn ngủ cũng đừng đè ép tôi, khó chịu."

Đường Kiều đẩy bả vai Chu Chú một cái, sau khi chạm vào da thịt trơn nhẵn, đầu đầy vạch đen. Không khí này. Càng lúc càng mỏng manh.

Chu Chú nghe lời di chuyển thân thể, chẳng qua vẫn không buông Đường Kiều, chỉ xê dịch một chút, nửa người vẫn đè ở trên người Đường Kiều, thế cho nên Đường Kiều vẫn không tránh thoát.

"Ừ... ngủ tiếp một chút."

Chu Chú như con mèo phát ra tiếng kêu thỏa mãn, đầu càng cọ sát vào cổ Đường Kiều, cọ đến Đường Kiều nổi gân xanh.

Đây quả thực sự là cực hình tàn khốc!

"Cậu muốn ngủ thì ngủ, tôi không ngủ được, cậu buông tôi ra."

Giọng điệu của Đường Kiều như thương lượng, cố gắng giải cứu thân thể của mình.

"Chu Chú?"

"Chu Chú?"

Không có tiếng đáp lại, Đường Kiều lại kêu liên tục hai tiếng, vẫn không có tiếng đáp lại.

Nhanh như vậy đã ngủ mất rồi hả? Về mặt Đường Kiều khổ sở, người này đè ép cô vẫn ngủ ngon như thế, là cố ý mà.

"Này, Chu Chú!"

Tôi qua cậu ta đi ăn trộm sao? Tại sao có thể ngủ ngon như vậy, còn ngáy khê.

Muốn nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích, đi cũng không đi được, Đường Kiều chỉ đành phải giả chết nằm ngay đơ ở trên giường, nói chính xác là giả chết nằm ngay đơ ở phía dưới người Chu Chú.

Nhưng đồng hồ sinh học của Đường Kiều đã tỉnh, làm thế nào cũng không ngủ được, nhắm mắt lại thật lâu, lại bắt đầu dĩ mở mắt ra. Đúng như Chu Chú nói, Thũng Gia ở trong phòng khách, sau khi kêu một lát thì không kêu nữa.

Đường Kiều liếc mắt cẩn thận nhìn cái đầu bên cổ mình, dù sao cô rảnh rồi không có việc làm.

Trán đầy đặn, lông mày dày rậm, mắt luôn tràn đầy nụ cười, lúc này đã nhắm lại, hàng lông mi dày khiến cho các cô gái đều ghen tỵ, thu lại tất cả khôn khéo và dịu dàng. Phía dưới là lỗ mũi, sau đó là đôi môi. ánh mắt Đường Kiều một đường nhìn xuống, cẩn thận dò xét, tha thứ cho cô từ ngữ thiếu thốn, cô học ngành kế toán, cô cũng không thể dùng từ rất có tiền để hình dung vẻ đẹp của Chu Chú, mặc dù cậu ta thật sự rất có tiền nhưng cô là nữ thanh niên văn nghệ sĩ a, tại sao cô có thể dùng từ thô tục để hình dung người đàn ông này.

Đang lúc Đường Kiều tập trung tinh thần suy nghĩ từ ngữ để hình dung, Chu Chú đáng lẽ đã ngủ say lặng lẽ mở mắt, nhìn về mặt khổ sở của Đường Kiều, đáy mắt lóe sáng rồi rất nhanh biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hai đại gia sống chung

Người xưa nói, nghèo chịu đựng, giàu nhẫn nại, không ngủ được thì phải nhắm mắt.

Đường Kiều nhắm mắt lại một lúc lâu, thật sự không chút buồn ngủ. Đúng vậy, bị một người đàn ông trần truồng đè ở trên người, cô không chết đã rất may, làm sao còn ngủ được.

Đường Kiều là cô gái độc thân, bốn chữ ‘lòng không ham muốn’, trên căn bản vẫn có thể làm được, nhưng có lúc cũng khó tránh khỏi bị bên ngoài hấp

dẫn, dụ dỗ cô nổi loạn. Giống như hiện tại, trong không khí yên tĩnh, Đường Kiều chỉ cảm thấy hơi nóng dần dần đang tăng lên, từ lòng bàn chân chạy đến trên mặt, lại chạy đến đầu đỉnh.

Cô. Giận!

Cô. Nhịn!

Cô cũng chỉ có thể mờ to hai mắt, nhắm lại, mờ ra. Vẫn không ngừng lặp lại, cũng may có máy điều hòa không khí, nếu không, Đường Kiều cảm giác chắc chắn mình là một trong số những người bị chết nóng hiếm có trong lịch sử.

Bên cạnh Chu Chú vẫn thờ đều đều, cô ghen tị ước ao, tại sao đứa nhỏ này lại ngủ ngon như vậy?

Đường Kiều mơ mơ màng màng tự hỏi, trong óc xuất hiện rất nhiều thứ, phần lớn là quá khứ, chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện ngu xuẩn mình đã làm trong quá khứ, thiếu chút nữa Đường Kiều rên rỉ ra tiếng, chỉ hận không thể sống một mình. Ngày trước, cô còn chê cười, nhưng hôm nay làm thế nào lại đến tình trạng này, không thuận với người nhà, không có công việc, bạn trai cũng không tìm được một người. Aiz, cô muốn cầm gối đầu dè chết mình.

Đợi đến khi Chu Chú ngủ lại xong đã hơn nửa tiếng, Chu Chú ở trên giường mới vừa cử động, nghiêng nghiêng người, Đường Kiều lập tức lật người xuống giường, chỉ sợ Chu Chú tiếp tục không cần thận dè cô.

Đường Kiều chạy ra khỏi phòng của Chu Chú giống như gặp quỷ, nhân tiện phịch một tiếng khép cửa phòng. Chu Chú mặc quần lót, ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt, âm thầm cười một tiếng, dường như tâm trạng không tệ.

Kể từ sau khi mất công việc, Đường Kiều cảm thấy giống như đập cút chó.

Chiếc lồng mèo vẫn còn đặt ở bên sa lon, cái đĩa vẫn còn bên chiếc lồng mèo. Nhưng con mèo ở trong lồng tre không thấy, thức ăn trong đĩa đã không còn.

"A!"

Đường Kiều thét chói tai, sáng sớm sẽ không xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy chứ, thật là quá đáng sợ.

"Thế nào?"

Chu Chú chỉ kịp mặc vào cái quần đùi, sau khi nghe Đường Kiều thét chói tai, tay chân luống cuống vọt ra khỏi phòng.

"Nó. Nó nó không thấy."

Đường Kiều tay run run chỉ vào chiếc lồng mèo, đáng vẻ hoảng sợ.

Chu Chú theo hướng chỉ của Đường Kiều nhìn về phía chiếc lồng mèo, quả thực, bên trong lồng tre chẳng có gì cả, nhưng không phải con mèo Thũng Gia đang ngồi trên ghế sa lon sao, rất nhàn nhã vẩy đuôi, đáng vẻ rất thích ý.

"Không phải ở trên ghế sofa sao?"

Chu Chú vừa nói như vậy, lúc này Đường Kiều mới nhìn thấy Thũng Gia trên ghế sa lon.

Nó làm sao chui ra khỏi lồng tre?

"Rõ ràng Lồng tre đang đóng."

Đường Kiều nhìn Thũng Gia một chút, nhìn lại chiếc lồng tre, cuối cùng dời mắt trên mặt Chu Chú. Trông chờ Chu Chú có thể cho cô một giải thích hợp lý, bằng không cô phải đi mời thầy Phong Thủy đến.

"Có thể lồng tre không có khóa kĩ."

Rõ ràng Chu Chú không để ý, từ trước đến nay, điểm chú ý của đàn ông và phụ nữ luôn khác nhau.

"Đi làm bữa ăn sáng."

Chu Chú giống như đại gia căn dặn, Đường Kiều run rẩy cả người, có chút không hiểu ra sao đi vào phòng bếp, vẫn nấu cháo, lần này không cho vào cái gì cả.

Đường Kiều đem nồi đất đặt trên bếp, sau đó vụn lửa, sau khi chuẩn bị xong, đi ra khỏi phòng bếp, đầu óc vẫn giống như bột nhão, dường như đang nghĩ đến Chu đại gia hay nghĩ đến Thũng Gia.

Trong phòng khách, một người, một mèo ngồi ở trên ghế sa lon đang xem tin tức buổi sáng, cánh tay trần của Chu Chú tựa vào trên ghế sa lon, hai tay mở ra, tư thế này. Con mẹ nó, quá rảnh rỗi rồi. Thũng Gia ngồi ở bên cạnh anh, cũng tập trung tinh thần nhìn chăm chăm TV, cái đuôi cuốn vào

quảng ra, con mèo của Chu Du không thể không nói, thật đúng là một con vật bảo bối. Hình ảnh rất quý dị, có lẽ nhìn từ góc độ của Đường Kiều thấy hài hòa, ấm áp kỳ lạ. Khi còn bé cô vẫn khát vọng hình ảnh như vậy, mẹ ở trong phòng bếp nấu cơm, cha và cô ở trong phòng khách xem ti vi hoặc cùng nhau chơi trò chơi hình ảnh như vậy cô cũng từng có, chỉ là sau đó không còn nữa. Có thể sau khi Đường Uyển xuất hiện cũng có hình ảnh như vậy, chẳng qua đã không còn quan hệ với cô nữa. Cười tự giễu, lúc này Đường Kiều mới phát hiện ra, thì ra đã rất nhiều năm cô không có khát vọng rồi.

Bà ngoại nói, không nên oán hận.

Đời người 80-90%, sẽ không như mình mong muốn. Ông trời đang nhìn, nửa đời trước là nguyên nhân, nửa đời sau là kết quả, cô là người có phúc, cô cũng sẽ tìm được hạnh phúc. Thật ra cô không gấp, chỉ rất muốn hỏi một câu: con bà nó, cô còn phải đợi bao lâu mới có phúc phận này?

Chiếc lồng tre và cái đĩa vẫn còn đặt ở chỗ cũ, thờ dài, Đường Kiều đi tới cầm lên chiếc lồng tre, cô vẫn không hiểu rốt cuộc Thũng Gia làm thế nào chui ra khỏi chiếc lồng tre. Sau đó cầm cái đĩa mà Chu Chú thích nhất. Cô lại thua rồi, cô sớm nên biết, những gì Chu Chú nói đều không phải là sự thật, còn nói cái gì thích nhất, cái đĩa đặt trên đất cậu ta cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái. Đây chính là thứ cậu ta nói thích nhất sao? Cô vẫn nghĩ không ra. Cũng có lẽ, cậu ta đã thích cái khác, nói thí dụ như, cậu ta đã từng nói cậu ta thích cái đĩa này, cho nên cô cũng thích cái đĩa này.

Không chiếm được thì nhớ mãi không quên, thỉnh thoảng lấy ra nói thầm mấy câu, cậu ta thích nhất a nhưng bây giờ, nó bị tùy ý đặt dưới đất, hơn nữa bên trong còn đựng thức ăn mà con mèo đã liếm sạch sẽ. Đường Kiều nhìn chăm chăm cái đĩa trong tay, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực, tức giận không thể phát tiết.

Vòi nước chảy rào rào, Đường Kiều cầm giẻ lau chà cái đĩa phát ra tiếng vang dội, một cái đĩa lại chà ước chừng mấy phút đồng hồ.

Đang xem tin tức Chu Chú quay đầu lại, liếc nhìn vào trong phòng bếp, sau đó nhìn Thũng Gia bên cạnh, cười cười. Thũng Gia nhìn Chu Chú chột cười, liếc mắt bầy tỏ rất khinh thường, sau đó xoay qua chỗ khác xem tin tức.

Chu Chú chau mày, có loại dự cảm, cuộc sống sau này càng ngày càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cảm giác chắc bụng và tràn đầy sức

Chu Chú ngồi ở trước bàn ăn, ăn điểm tâm, Đường Kiều lên web trộm món ăn, Thũng Gia tiếp tục ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi. Ba người. Khụ, hai người, một con mèo, tất cả đều làm chuyện riêng, không liên quan tới nhau.

Ách, vốn không liên quan tới nhau nhưng một lúc sau, Đường Kiều không biết vì sao mình phát một câu nói, thành công hấp dẫn một người, một con mèo.

"Aiz, Chu Chú, tôi đã nói với cậu, trước kia tôi có viết một câu văn, đặc biệt thú vị."

"Ừ, cô nói thử."

Chu Chú vừa đưa cháo vào trong miệng, vừa không chút để ý, anh cũng không cho rằng Đường Kiều có thể nói ra câu gì hay ho.

"Đây là câu tôi viết lúc còn ở đại học, cậu hãy nghe cho kỹ a."

"Ừ, nghe đây."

Cô gái này dài dòng như vậy từ bao giờ.

"Tôi thích cảm giác chắc bụng và tràn đầy sức, dường như cũng là một hạnh phúc trong cuộc sống."

Nói xong, Đường Kiều đắm ngực cười to, trên mặt đều là vẻ hả hê, Đường Kiều cảm giác mình chính là một Triết Học Gia, nói ra câu đó cũng là triết lý.

Có lẽ Thũng Gia bị Đường Kiều cười như điên làm cho sợ hãi, meo một tiếng, nhảy xuống ghế sa lon, giống như chạy trốn đến cạnh bàn ăn, dựa góc bàn ngồi xồm xướng.

Lúc này, Chu Chú không có tâm trạng để ý tới nó, động tác ăn cháo ngừng lại, khẽ nhếch miệng, một hóp cháo nhỏ còn nằm ở cổ họng, trong lúc nhất thời nhả ra cũng không xong, nuốt vào cũng không được.

Đường Kiều có chút hả hê nhìn Chu Chú, thấy Chu Chú bối rối, cô vẫn tương đối hài lòng. Những lúc như vậy không có nhiều ở trong cuộc sống của cô, cô. Thật là đặc ý.

Như cô mong muốn, hôm nay bữa ăn sáng Chu Chú ăn tương đối ít, sau khi ăn sáng xong để lại chén cho cô rửa, sau đó một mình xách theo máy vi tính

đi ra cửa. Đường Kiều không hỏi anh đi đâu, trên thực tế, chuyện như vậy cô ít hỏi, bởi vì cô không muốn mình phút chốc trở thành bà mẹ già.

Đường Kiều quen với thân phận bị nô dịch và bộ dáng nô dịch. Sau khi rửa chén, từ phòng bếp ra ngoài, Thũng Gia béo mập đã rời khỏi chân bàn, đi tới đi lui trong phòng, dường như đang thăm dò lãnh địa tạm thời của nó. Đường Kiều đứng một bên yên lặng rơi lệ, tại sao mạng của cô khổ như vậy. Ở trên thế giới này có rất nhiều thịt ba chỉ ngon, áo lông đắt giá, cô không nghĩ cuộc sống của cô bị hủy vì Thũng Gia, cô không nỡ, cho nên? Cô chỉ mong Chu Du có thể nhanh chóng giải quyết tên đàn ông kia, sau đó trở về dẫn Thũng Gia nhà cô ấy đi.

Ngày tháng của một thanh niên thất nghiệp vẫn có chút nhàm chán, ngày thứ nhất sống chung với Thũng Gia, Đường Kiều vẫn không có chuyện gì làm, ngồi ở một đầu ghế sa lon tiếp tục online, đối với tờ giấy ghi tập quán sinh hoạt của Thũng Gia trong túi mà cô gái nhỏ đưa tới lúc sáng, cô lựa chọn không nhìn, muốn cô mang Thũng Gia đi tản bộ? Có lẽ cô ra khỏi cửa này không muốn trở lại nữa.

Cô vẫn còn muốn thịt ba chỉ và áo lông đắt giá.

Tựa vào trên ghế sa lon, Đường Kiều gỡ ra hai bộ sơ yếu lý lịch, một bộ là trợ lý, một bộ khác cũng là trợ lý. Đường Kiều không khỏi nghĩ đến, Lỗ đại sư thật là một người đi trước thời đại a, khi đó ông ta đã biết xu hướng phát triển của thế giới này, khắp thế giới đều có máy tính Apple, aiz. Sau khi Thũng Gia thăm dò xong, nhảy lên ghế sa lon, Đường Kiều chỉ cảm thấy dưới móng máy động, có loại kích động muốn nhảy lên. Cũng may Thũng Gia chỉ xoay một vòng trên ghế sa lon, sau đó nằm khoanh một đầu khác trên ghế sa lon lìm đim.

Đường Kiều thở phào một hơi, hoàn hảo Thũng Gia không có làm gì cô, có lẽ vắng Chu Du, dường như tinh thần Thũng Gia cũng không quá tốt. Đường Kiều có chút may mắn, nhờ tinh thần của nó không tốt, nếu không, có lẽ nó sẽ tra tấn cô.

Lúc trước, Đường Kiều còn ở công ty chỉ có người bạn duy nhất là Hồng Nhi, ngày đó cô rời khỏi, Hồng Nhi cũng không ở trong công ty, cũng có thể có người cô ý sai cô ấy đi. Tóm lại, ngoại trừ Đường Uyên, lần đầu tiên Đường Kiều cảm thấy rất uất ức, con mẹ nó quá uất ức trước mặt người khác, nghĩ đến, cô hận không thể nhò hết toàn bộ củ cải, thương thức một lần làm ông chủ.

Thấy Hồng Nhi online, Đường Kiều gửi qua một cái mặt giả chết cứng đờ, so với nét mặt của Chu Du, Đường Kiều vẫn xem là bình thường, chẳng qua có lúc thật sự không biết phải nói gì nên ném qua nét mặt. Giống như hiện tại, cô muốn nói chuyện với Hồng Nhi nhưng lại không biết nói từ đâu, có lẽ thật sự quá nhàm chán.

Rất nhanh, Hồng Nhi trả lời tin nhắn, "Hai ngày nay có khỏe không?"

"Rất tốt, ăn được ngủ được, còn nuôi con mèo đại gia."

Đĩ nhiên, chỉ nuôi tạm thời, chờ mẹ của nó trở lại, cô sẽ được giải thoát.

"Vậy thì tốt, chỉ sợ cô nghĩ quẩn."

Phốc! Cô có yếu đuối như thế sao? Đường Kiều đen mặt, đen như con quạ đen.

"Chỉ vì một công việc như vậy mà nghĩ quẩn?" Cô có bị oan hay không a. Mặc dù ngoài mặt Đường Kiều là một người nhẫn nhục chịu đựng, nhưng muốn nói vì một công việc không ra gì mà nghĩ quẩn, cô chính là người thiếu não.

"Không có là tốt rồi, hôm nào cùng đi ăn cơm?"

Hồng Nhi nhanh chóng kết thúc đề tài này, đây chính là một cô gái thông minh, không cần cố ý làm cho người khác khó chịu, nhưng đáng tiếc a, con bé Đường Uyên kia vĩnh viễn cũng không học được, cô không thoải mái chỗ nào thì nó cố tình đập lên chỗ đó, đó là chị em sao, đó là kẻ địch!

"Có thể, nhưng gần đây phải tìm công việc, còn phải chăm sóc Mèo đại gia, qua một thời gian ngắn rồi hãy nói."

Đây là thời gian suy sụp nhất trong cuộc đời, Đường Kiều không muốn quá nhiều người nhìn thấy bộ dáng này của cô, cho nên nói lời từ chối.

Đời người chắc chắn sẽ có rất nhiều bạn bè, mỗi người bạn trong đời cũng có vai trò khác nhau, người có thể cùng cô hưởng phúc có rất nhiều, nhưng trong lúc suy sụp người bạn có thể cùng Đường Kiều ăn cơm uống rượu, cùng cô điên cuồng cũng chỉ có một mình Chu Du. Đáng tiếc cô gái kia chạy mất bỏ rơi cô một mình!

Nghĩ đến đây, Đường Kiều không khỏi âm thầm nghiêng răng.

Hồng Nhi cũng không nài nỉ, mặc dù ở trong công ty hai người là bạn bè tương đối thân thiết, nhưng ra khỏi công ty, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình. Trong lòng mỗi người cũng hiểu rõ, đó cũng không phải là lỗi của ai, chẳng qua xã hội này quá chạy theo vật chất.

Hai người rất nhanh rơi vào im lặng, Đường Kiều suy nghĩ miên man, sau khi không thể tìm được lời nào để nói, nản lòng gõ ra một dòng chữ. "Vậy cô làm việc đi."

"Ừ, được rồi."

Dòng chữ này chẳng ra sao, kết thúc cũng chẳng ra sao, Đường Kiều hít hơi, trong lồng ngực dâng lên bong bóng, cũng không biết là chua xót hay đắng chát.

Chương 44: Đường Uyên ra sân

Tháng sáu.

Chu Chú bận rộn nộp luận văn tốt nghiệp, Đường Uyên bận rộn thi tốt nghiệp trung học, Chu Du bận rộn đi tìm đàn ông, còn Đường Kiều cả ngày đều lao vào chuyện gửi sơ yếu lý lịch. Hơn nữa, thỉnh thoảng còn cho mèo ăn, đe dọa mèo và bị mèo đe dọa.

Tháng sáu, tháng sáu rất bận a.

Mà thất nghiệp, thật sự là một chuyện bị áp lực rất lớn.

Đường Kiều nhìn chăm chăm máy vi tính nhìn đến nỗi muốn chảy máu mũi, đáng tiếc trong email vẫn không có một lá thư nào, không có một công ty hoặc xí nghiệp nào hồi âm cho cô. Cô. Thật sự kém cỏi như vậy sao?

Thức ăn của Thùng Gia càng ngày càng ít đi, ngày Đường Uyên thi tốt nghiệp trung học càng lúc càng gần, cho đến khi thức ăn của Thùng Gia hoàn toàn hết sạch, Đường Uyên đã thi xong tốt nghiệp trung học.

Rất cuộc, Đường Uyên đã tới!

"Thế nào, chị, chị không phải chào đón em sao?"

Vào lúc này, hai người Đường Kiều và Đường Uyên, một người đứng ở bên trong cửa, một người đứng ở ngoài cửa.

Đường Kiều đứng ở bên trong cửa giống như Thần giữ cửa, còn Đường Uyên đứng ở ngoài cửa cười duyên giống như Yêu Tinh. Không sai! Chính là Yêu Tinh, nhìn về mặt Đường Uyên cười xấu xa, trong nháy mắt trong đầu Đường Kiều hiện ra vô số Yêu Tinh, từ cổ đại đến hiện đại, từ quá khứ đến tương lai, từ ngoài đến trong. Tóm lại, đó chính là Yêu Tinh.

"Không có, không có. làm sao không chào đón, mau vào đi."

Đường Uyên mang đồ không nhiều lắm, chỉ một cái ba lô nhỏ, nhìn thấy có cảm giác giống như muốn tìm chỗ dựa nhưng Đường Kiều có thể khẳng định, Đường Uyên tuyệt đối không muốn dựa vào cô.

"Anh Chu Chú."

Vừa vào cửa, Đường Uyên nhảy lộc cộc mấy bước vào trong nhà, nhảy vào trong ngực Chu Chú đang từ trên cầu thang đi xuống, sau đó đeo giống như gấu Koala.

"Uyên Uyên tới rồi."

Chu Chú cười cười, cũng trở tay ôm Đường Uyên, trừ nụ cười trên mặt có chút khó khăn, những thứ khác dường như cũng nhiệt tình, siêu cấp nhiệt tình.

Đường Kiều đứng ở phía sau nhìn hai người, thờ dài, trẻ tuổi. Thật là con mẹ nó quá tốt! Có thể tùy ý ăn đậu hủ của đàn ông, muốn ôm người nào thì có thể ôm người đó, không thích ai có thể không khách khí.

"Meo meo meo meo."

Thùng Gia vừa kêu meo meo, vừa từ ban công trở lại phòng, lạ lẫm nhìn Đường Uyên một cái, hỏi hột tiếp tục kêu meo một tiếng.

Lúc này Đường Uyên mới tách khỏi Chu Chú, lập tức bị con mèo mập trước mắt hấp dẫn.

"Oa, con mèo thật đáng yêu."

Dứt lời liền ngồi xổm trước mặt Thùng Gia, vươn tay chuẩn bị chụp xuống cái đầu mập của Thùng Gia. Thùng Gia kêu meo meo, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay chụp xuống, chạy trốn đến dưới ghế sofa.

Chu Chú và Đường Kiều cùng thở phào một hơi, Đường Kiều may mắn vì Thùng Gia còn giữ được trong sạch, Chu Chú may mắn vì mình giữ được trong sạch.

"Anh Chu Chú, đó là con mèo của anh hả? Thật đáng yêu."

Đường Kiều nhũn nhũn mày, xem ra cô thật sự già rồi, những thứ mà cô gái nhỏ thích, nhưng cô thật đúng là khó chịu.

"Không phải, là của Chu Du, gần đây chị ấy có chuyện đi xa nhà một chuyến, để cho anh chăm sóc dùm."

Chu Chú cười cười trả lời, Thũng Gia quả thật rất đáng yêu, anh cũng cảm thấy không tệ, cũng không biết tại sao Đường Kiều lại không thích.

Đường Kiều tròn mắt nhìn trần nhà, ồ! Cái gì anh chăm sóc dùm, cậu ta chăm sóc lúc nào, rõ ràng đều do cô chăm sóc. Cô cho nó ăn, dọn dẹp thứ nó bài tiết, làm đủ mọi chuyện cho nó, thỉnh thoảng còn bị tiếng kêu meo meo the thé của nó đe dọa. Cô..... cô dễ dàng sao, làm thế nào đã trở thành do cậu ta chăm sóc. Aiz, trần nhà cũng thật đáng thương, cũng sắp bị cô nhìn thủng rồi.

"A, là của chị Chu Du sao, không ngờ chị ấy còn thích nuôi mèo nhưng chị không thích, chị, có đúng vậy không?"

Đường Kiều cảm giác mình không quá bình thường, vừa nhìn thấy nét mặt kia, ánh mắt kia của Đường Uyển, cô. Liên nghĩ ngay đến Yêu Tinh, Yêu Tinh a Yêu Tinh.

"Đúng vậy, đúng vậy, không thích."

Về mặt Đường Kiều cứng ngắc, về mặt kia, rất buồn cười, Chu Chú cố gắng nín cười.

"Kiều Kiều, tại sao không thích vậy?"

Mới vừa rồi về mặt Đường Kiều cứng ngắc, lập tức biến thành mặt đen.

"Mắc mớ gì tới cậu!"

Hỏi cái sợi lông của cậu á, không thích chính là không thích, sao nhiều chuyện như vậy.

Bên cạnh ghế sa lon đặt cái đĩa sứ thanh hoa mà Chu Chú yêu thích, cũng chính là chỗ Thũng Gia ăn cơm, đầu Thũng Gia đặt bên cạnh cái đĩa, ánh mắt cũng nhìn Đường Kiều, ý kia đã quá rõ ràng, nó đói bụng, nó muốn ăn thứ gì đó.

Đường Kiều cúi đầu, cô vẫn cúi đầu nhượng bộ, cô. Đi mua!

"Đường Uyển, đã chuẩn bị xong phòng cho em, em đi tắm rửa nghỉ ngơi trước đi, chị đi mua thức ăn cho Thũng Gia."

Trong mắt của cô, bọn họ chính là hai cái bánh bao, không sai, bọn họ chính là bánh bao, đừng để cho bọn họ chọc tức, giống như niệm kinh, Đường Kiều không ngừng tự nói với mình. Sau đó, cúi thấp đầu cầm lên ví tiền và chìa khóa đi ra cửa mua thức ăn cho Thũng Gia.

"Đợi chút, tôi đi với cô."

Chu Chú gọi Đường Kiều, sau đó quay đầu lại nói với Đường Uyển: "Uyển Uyển, em ngồi xe cũng mệt mỏi rồi, trước tắm rửa nghỉ ngơi một lúc, anh đi ra ngoài mua cái gì đó cho em ăn."

Đường Uyển nhấp má môi, muốn nói cái gì đó, lời đến khóe miệng lại sửa lại, cười cười nói.

"Được, vậy anh phải mua cái gì ngon ngon cho em nha."

"Đó là tự nhiên, tuyệt đối mua cho em món ngon nhất, vậy chúng tôi ra ngoài một chút nha."

Vì vậy, hai người chủ ngôi nhà ném người khách Đường Uyển sang bên, cùng biến mất.

Dường như Đường Uyển không chút để ý, nhún nhún vai, chuẩn bị trở về phòng tắm ngủ, chẳng qua, cô chợt nhớ tới một chuyện, dường như bọn họ không nói cho cô biết, phòng nào là phòng của cô.

Đề mặc cô, nếu bọn họ không nói thì cô tự chọn phòng, chọn phòng nào cũng được.

"Kiều Kiều, cô không vui sao?"

Hai tay Đường Kiều cắm vào túi, cúi đầu không để ý đến Chu Chú.

"Cô không vui có đúng không?"

Cô vui hay không là chuyện của cô, tại sao hỏi cô làm gì, nhìn bộ dáng cậu ta rất vui vẻ?

Người này có bị bệnh không.

"Kiều Kiều, tại sao cô không để ý tới tôi?"

Chu Chú vừa ra khỏi cửa, từ Chu đại gia biến thành bé Chu, cách nói chuyện với Đường Kiều cũng khác đi, làm cho cô dở khóc dở cười.

"Sao cậu hỏi nhiều như vậy?"

Cô không muốn nói chuyện có được hay không, mặc dù đi tàu xe mệt nhọc là Đường Uyên nhưng cô không muốn nói chuyện, không được sao?

"Thật ra, tôi hỏi nhiều nhưng cũng chỉ là một chuyện thôi."

Chẳng qua hỏi nhiều hơn mà thôi.

Chu Chú vung vung tay bày tỏ, nếu cô trả lời câu hỏi của anh từ đầu thì anh cũng không hỏi nhiều như vậy.

Đường Kiều dừng bước lại, xoay người lại nhìn về phía Chu Chú, sau đó hít vào một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng xoay người đi, hơn nữa bước chân càng lúc càng nhanh. Con bà nó, bây giờ cô cũng không muốn để ý đến cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vẫn vai phụ

Đường Kiều không để ý đến Chu Chú, nhưng cũng không nói lời khó nghe, chẳng qua hai người một trước một sau, sau đó đi vào một nhà siêu thị, Đường Kiều chỉ phụ trách mua thức ăn cho Thũng Gia, về phần con bé Đường Uyên nói món ăn ngon này nọ, dù sao cũng không phải do cô đồng ý, cô không phụ trách.

Thật ra, lựa chọn thức ăn cho mèo cũng phải có kỹ thuật, chọn thức ăn cho Thũng Gia phải biết nó thích mùi vị nào. Đường Kiều đi vào khu chuyên bán thực phẩm của con vật cưng, không có ý định ra ngoài sớm bởi vì cô không quan tâm người nào đó đi mua thức ăn dùm cho người khác.

Chu Chú đi sau lưng Đường Kiều, thật sự cũng không vội vã đi mua thức ăn cho Đường Uyên, chỉ đi theo phía sau. Đường Kiều cảm lên một thứ gì đó có thể nhìn hơn 10', dường như nhìn rất cẩn thận, lúc mua thực phẩm cho mình cũng không thấy cô từ tế thể này, Chu Chú biết cô cố ý nhưng cũng không thức giục, rất tốt tính đứng cách Đường Kiều không xa, hé miệng cười, nụ cười kia làm cho Đường Kiều rất khó chịu.

Đường Kiều đi vòng qua hướng khác, liếc mắt không nhìn thấy bóng dáng của Chu Chú. Hiện tại trong đầu của cô rất loạn, bên trong chứa quá nhiều thứ, công việc, Thũng Gia và Đường Uyên.

Chu Chú vẫn ngây ngô không đi, Đường Kiều cảm giác như có gai nhọn ở lưng, hết cách rồi, cô đành phải xoay người lại, thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Tôi còn chưa lựa chọn xong thức ăn cho Thũng Gia, hay là cậu đi mua thức ăn cho Đường Uyên trước đi, tôi lại ở nơi này chọn tiếp?"

Thật ra, trong siêu thị cũng không có bán thức ăn gì khác, ngoại trừ mấy loại thức ăn nhanh như bánh mìn thịt, bánh bích quy, có lẽ Đường Uyên cũng không phải thích ăn những thứ này, Đường Kiều hi vọng Chu Chú có thể đi ra ngoài mua cho con bé ăn, để cho cô một mình tĩnh táo, nếu không, có đôi mắt ở phía sau nhìn cô chăm chăm, buổi tối ngủ sẽ gặp ác mộng.

"Cũng được."

Đường Kiều vốn cho rằng mình phí một phen miệng lưỡi mới có thể thuyết phục được Chu Chú, không ngờ cậu ta dễ nói chuyện thế này, hơn nữa nhanh chóng xoay người rồi đi.

Đường Kiều thở ra một hơi, đôi khi có thời gian nhìn lại chính mình, không biết nên thất vọng hay mất mát, một túi thức ăn mèo nằm trên tay hơn nửa tiếng cũng không hay biết, cho đến khi có người lên tiếng nhắc nhở.

"Dì à, thức ăn mèo trên tay của dì cũng sắp bị dì bóp nát."

Lúc đầu Đường Kiều cũng không nghĩ giọng nói này đang nói với mình, bởi vì cô căn bản cũng không ở trong hàng ngũ xưng hô bằng dì, nhưng giọng nói này thực sự làm cho cô hoàn hồn. Thả xuống túi thức ăn mèo về chỗ cũ, Đường Kiều lại cầm một túi thức ăn khác tiếp tục "Nghiên cứu".

"Dì à, đi mua thức ăn cho mèo hay mua thức ăn cho dì."

Đường Kiều không muốn để ý tới giọng nói này, nhưng giọng nói này thật sự quá gần, cô không thể không để ý tới, vì vậy liền ngẩng đầu liếc nhìn. Lúc này mới phát hiện ra, cả khu thực phẩm vật cưng cũng chỉ có một mình cô, nói cách khác, tiếng gọi dì. là gọi cô?

Ánh mắt của Đường Kiều nhìn xung quanh quay một vòng, sau đó rơi vào trên người phát ra giọng nói.

Một tên thanh niên đứng ở trước mặt Đường Kiều, không phải nói là một nam sinh, kiểu tóc bình thường, trên lưng đeo ba lô bình thường, mang một đôi giày vải bình thường, nhưng gương mặt không quá bình thường mà còn rất xinh đẹp, chò lớn thêm một chút nữa, đoán chừng lại là một gương mặt hại dân hại nước, nhưng vì đã quen nhìn gương mặt của Chu Chú, cho nên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp hơn nữa cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Đường

Kiều nhìn kỹ một chút, nhìn tới nhìn lui, sau khi xác định mình không biết tên nhóc này thì gương mặt sa sầm.

"Đưa trẻ nhà ai vậy, mẹ em gọi em về ăn cơm kia!"

Nói là đứa trẻ, thật ra cũng không nhỏ, vóc dáng hơn 10 tuổi, trên người mặc đồng phục học sinh trung học đệ nhị cấp, dĩ nhiên, so với Đường Kiêu thì tương đối nhỏ.

Đường Kiêu nói vừa xong liền hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, tự trách mình phô trương, lần nào cũng như vậy, cô không kiềm chế được mình, tự mình gây họa. Lần này thì tốt rồi, Chu Chú bị cô đuổi đi, nếu đứa nhỏ trước mắt đánh cô một trận, cô cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi.

Cũng may, đứa bé kia cũng không tức giận, cũng không có ý kiến gì, chỉ cười nhạt.

Đường Kiêu hít sâu một hơi, quả nhiên. Không cần lớn lên cũng hại nước hại dân.

"Dì à, dì không nhớ tôi sao? Cứ mỗi lần gặp dì thì dì đều thô bỉ như vậy."

Cậu mới thô bỉ, cả nhà cậu cũng thô bỉ!

Đường Kiêu thâm phản bác, bình tĩnh quan sát tên nhóc trước mặt, lệ rơi đầy mặt, cô thật không nhớ rõ mình biết nó.

Đợi chút.

Nó gọi cô bằng dì, chẳng lẽ.

"Cậu là bà con xa của tôi à?"

Không có nghe nói mình có họ hàng nào tới Thành phố S, hơn nữa gặp phải ở nơi này, thật là kỳ quái.

"Dì à, dì nghĩ quá nhiều rồi, lần trước ở KTV, dì làm chuyện thô bỉ quên rồi sao?"

Tên nhóc nhắc nhở.

Lúc này Đường Kiêu mới chợt nhớ ra, lần trước có mấy đứa nhóc gọi cô bằng dì, chuyện như thế làm sao cô quên được, ước gì đảo mắt liền quên không còn một mống đấy.

Cho nên, nghe tên nhóc vừa nói như thế, Đường Kiêu lập tức nhớ ra.

"A. đã quên."

Phải nói, Đường Kiêu cũng rất không cho người ta mặt mũi, sau khi nói một câu đã quên lại cúi đầu nghiên cứu thức ăn mèo trên tay mình. Hình vẽ trên túi rất tinh xảo, nhưng. Những dòng chữ phía trên cô xem không hiểu, về phần Chu Du có nhắc tới nhãn hiệu Vĩ Gia hay Hoàng Gia gì đó, nhưng cho dù một nhãn hiệu cũng có nhiều loại, thật là làm cho đầu cô muốn nổ tung.

"Dì à, dì còn nuôi con vật cưng sao, không nhìn ra."

Cậu là một đứa bé, có thể nhìn ra thứ gì, Đường Kiêu không lên tiếng, trong lòng tiếp tục xem thường.

"Dì à, dì nuôi con gì? Mèo sao? Giống mèo gì? Nói cho tôi biết, nói không chừng tôi có thể giúp một chút."

"Thật?"

Đường Kiêu vẫn đang so sánh, vừa nghe người ta nói có thể giúp, lập tức ngẩng đầu lên nhìn người ta.

"Dĩ nhiên, tôi có người bạn cũng rất thích mèo, tôi thường đi theo cô ấy đến mua những thứ này. Nói đi, dì nuôi giống mèo gì."

"Ách, là một con mèo mập."

Đường Kiêu suy nghĩ một lúc lâu mới tìm ra từ này để miêu tả.

"Còn gì nữa không?"

"Ừ, là con mèo lười."

Suy nghĩ một chút, Đường Kiêu lại nghĩ đến một từ để miêu tả.

"Giữ chứ, dì à, ý của tôi là, dì nói con mèo vừa mập vừa lười, bình thường thích ăn thức ăn gì, nó kén chọn cái gì, dạ dày như thế nào, có thể ăn thức ăn này hay không."

Tên nhóc liên tiếp hỏi mấy thứ làm cho Đường Kiều muốn té ngã, cô. Làm sao biết!

Gương mặt Đường Kiều nhăn nhó, cô thật lòng không biết cái gì, Thũng Gia cũng không phải là của cô, cô làm sao biết.

Thật ra, chỉ cần Đường Kiều để ý một chút, hoặc cẩn thận một chút thì có thể biết những thứ này, bởi vì Chu Du đã ghi chép rất rõ ràng trên giấy.

Về phần mở ra xem, có lẽ bây giờ đã vứt đi nơi khác rồi. Cho nên lúc này cô mới gặp khó khăn vì chuyện thức ăn của Thũng Gia.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cuộc sống chính là củ cải và cải trắng

"Vậy con mèo nhà đi bao nhiêu kg phải biết chứ?"

Ách, cái này. Cô thật sự không biết.

"Đi à, đi xác định đi nuôi con mèo sống chứ?"

Theo như cách nuôi của cô, không tới ba ngày con mèo sẽ tự bỏ nhà trốn đi, hoặc con mèo này sẽ bị chết đói.

Đường Kiều không thể không thừa nhận, mặc dù cô ăn muối có thể còn nhiều hơn so với người ta ăn nhưng rõ ràng ở một phương diện nào đấy, người ta mạnh hơn cô hơn nhiều. Tên nhóc đang giúp cô chọn thức ăn cho mèo, cô đứng ở một bên sờ Đông sờ tây, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn học. Đối với Thũng Gia, cô thật sự không muốn làm chủ nhân tạm thời.

Cuối cùng tên nhóc chọn được hai đũa thức ăn tương đối hài lòng bỏ vào trong giỏ mua đồ của Đường Kiều, lại còn rất tốt bụng lo nghĩ cho cô. "Nếu con mèo nhà đi không thích ăn thì thay đổi cái khác, người ta nói nuôi mèo thì khó, nuôi chó thì sang, nếu đi đối đãi với nó không tốt, nó sẽ bỏ nhà đi."

Đường Kiều rất hào phóng tiếp nhận người ta giúp một tay, sau đó xách giỏ chuẩn bị đi tính tiền.

"Đi à, một câu cảm ơn cũng không có sao?"

Đường Kiều quay đầu lại, từ trên nhìn xuống quan sát tên nhóc một phen, sau đó nhìn về phía tên nhóc nhẹ nhàng cười một tiếng, "Kính già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, tôi đã cho cậu kính già rồi, không cần quá cảm kích tôi cho cậu cơ hội, chuyện này cậu phải cảm ơn tôi."

Đường Kiều nói một hơi thành công làm cho tên nhóc bị choáng váng, còn chưa phục hồi lại tinh thần, Đường Kiều cũng đã xách giỏ đi tính tiền. Được rồi, cậu không tính toán với cô gái.

Lúc Đường Kiều từ siêu thị đi ra, Chu Chú đã đứng chờ ở cửa siêu thị, trên tay cầm một hộp fastfood, khoe miệng Đường Kiều giật giật, cảm thấy thái độ qua loa của Chu Chú, cô cũng không nhìn nổi nữa. Chẳng qua, liên quan gì đến cô chứ?

Đường Kiều cúi đầu, đi tới bên cạnh Chu Chú, sau đó nói một câu thật nhỏ. "Đi thôi."

Chu Chú không nhúc nhích, nhìn phía sau lưng Đường Kiều, sau đó nói: "Bạn của cô hả?"

Đường Kiều theo ánh mắt của Chu Chú quay đầu lại, là tên nhóc vừa rồi giúp cô chọn thức ăn cho mèo, người ta bận rộn giúp cô, dường như cô vẫn chưa hỏi tên của người ta, vì vậy nhắc lên cái túi trong tay quơ quơ, "Cảm ơn cậu nhé, nhóc."

Chu Chú đen mặt, tên nhóc cũng đen mặt, không hẹn mà cùng nghĩ đến một câu nói: đạo này, làm người tốt quả nhiên rất khó.

Tên nhóc nhìn về phía Đường Kiều khoát khoát tay, sau đó nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm. Hai tay cầm vào trong túi, tư thế rất trẻ trung, Đường Kiều sinh lòng ghen tỵ, trẻ tuổi, con mẹ nó thật quá tốt!

Chu Chú và Đường Kiều hai người một đường chậm rãi đi trở về, Đường Kiều đi phía trước, anh đi phía sau. Đường Kiều tung chiếc túi trong tay, đó là trò chơi cô và Chu Du thường chơi, nhiều năm rồi vẫn không từ bỏ, Cậu Đường luôn nói các cô là con mèo chân đốm, đi bộ cũng không đi dáng hoàng. Chu Chú nhìn Đường Kiều tung chiếc túi thật cao, trong bụng không khỏi thở dài, tại sao anh lại thích một cô gái không có tim không có phổi như vậy.

Cũng may, loại cuộc sống này cũng nhanh kết thúc, chẳng qua, chỉ mong biện pháp của dân chạy nạn Ngụ Châu có thể có dùng được.

Chu Chú và Đường Kiều thoáng chốc về đến nhà, Đường Uyển đã ngủ. Ánh mắt Đường Uyển không tệ, chọn căn phòng hiện tại của Đường Kiều, chính

vì vậy, Đường Kiều không thể không đổi sang ngủ ở phòng khách, thờ dài, Đường Kiều nhìn Đường Uyển nằm ở trên giường đã ngủ vùi, điều chỉnh máy điều hòa không khí đến nhiệt độ thích hợp, sau đó đi ra khỏi phòng.

Chu Chú đem hộp fastfood và chiếc túi bỏ vào tủ lạnh, Đường Kiều làm như không nhìn thấy, lấy thức ăn cho Thũng Gia ăn.

"Đường như cái đĩa này là cái đĩa tôi thích nhất."

Rốt cuộc, Chu Chú phát hiện ra chuyện này, mặt của Đường Kiều có chút ần ần vận vận.

Đường Kiều không lên tiếng xoay người vào phòng tắm, trong lòng cam tình nguyện bị nô dịch, đem quần áo dơ của Đường Uyển đã thay bỏ vào máy giặt quần áo, sau đó nhìn về phía chiếc máy giặt đang chạy mà ngăn người.

Chu Chú chau chau mày nhìn theo bóng dáng của Đường Kiều một lúc, sau đó quay mặt sang nhìn lướt qua Thũng Gia đang vui sướng ăn trên cái đĩa anh thích nhất, lần đầu tiên cảm thấy con mèo mập này cũng không phải đáng yêu như thế.

Đường Kiều không biết Chu Chú đã nộp luận văn tốt nghiệp hay chưa, qua được hay không, thật ra cô rất muốn biết nhưng không hỏi. Được rồi, cô vốn là như vậy, chuyện muốn biết rất nhiều, nói thí dụ như, chuyện học hành của Chu Chú, công việc của Chu Chú, quan hệ của Chu Chú. Cô cũng muốn biết toàn bộ nhưng lại kìm nén, cố gắng kìm nén cũng chưa bao giờ mở miệng.

Chu Du nói, nếu như cô chết, cô nhất định chết vì ghen, là người thứ nhất chết vì ghen từ trước tới nay.

Đến tối, Đường Kiều nằm ở trên giường trong phòng khách vốn dành cho Đường Uyển, lăn lộn khó ngủ, nhắm mắt lại muốn ngủ nhưng lại không cam lòng bỏ dậy, mở máy vi tính bật QQ, sau đó đem toàn bộ củ cải còn chưa có quen thuộc trong đất nhô sạch, trồng lên cái trắng, sau đó lại nhổ sạch cái trắng mới vừa trồng, trồng lên cây cà. lặp lại như thế mấy lần, lúc này Đường Kiều mới cảm thấy hài lòng tắt máy vi tính, nằm lại trên giường.

Ý nghĩa của cuộc sống chính là ở đây, nhìn củ cải đầy mặt đất, trong lòng có rất nhiều cỏ dại mọc tràn lan.

Năm đó bởi vì chuyện Đường Kiều bị dày vò nằm viện, Đường Uyển lên phá phách, từ đó mất đi sự cưng chiều của cả nhà Bà ngoại Đường. Thật ra những đứa bé cãi nhau ầm ĩ cũng là chuyện bình thường, chẳng qua người lớn phản ứng có chút quá mức. Bây giờ Đường Kiều suy nghĩ lại cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, lúc ấy chính mình cũng không so đo nhiều như vậy, hiện tại thì tốt rồi, quan hệ với Đường Uyển và cha mẹ Đường cũng từ tốt chuyển thành xấu kéo dài đến cục diện hôm nay. Mặc dù cô cũng không có gì oán hận, không có gì chua xót, nhưng quan hệ như vậy tóm lại không tốt.

Về phần tại sao con bé Đường Uyển thích Chu Chú, sau khi Đường Kiều và Chu Du thảo luận cho ra kết luận: cả trong viện cũng chỉ có một mình Chu Chú không tránh gặp con bé, cho nên con bé giống như đứa trẻ không có mẹ tìm được mẹ nương nhờ.

Nói cho cùng, sở dĩ Đường Uyển không được chào đón ở trong viện có lẽ là bởi vì cô và Chu Du. Nếu không phải năm đó, trong lúc rảnh rỗi cô và Chu Du tụ họp chung một chỗ, xúi giục mấy đứa bé trong viện cùng nhau chống lại Đường Uyển.

Vì vậy, đây chính là một vòng tròn lẩn quẩn, Đường Kiều thật rất muốn đập đầu vào tường.

Aiz, chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng. Thật lòng vừa nghĩ tới ngày trước mình khác thường như vậy, Đường Kiều thật sự rất muốn chết.

Đêm càng sâu, rất yên tĩnh, Đường Kiều nằm ở trên giường nhắm mắt đếm cừu, đây là cách Chu Du dạy cho cô, Chu Du nói do mình sáng tạo ra, Đường Kiều xi mũi coi thường, cách này giống như đếm dê, tại sao lại do cô ấy sáng tạo ra.

Nghĩ tới đây, Đường Kiều không khỏi có chút nhớ đến Chu Du, không biết kế hoạch theo đuổi chồng của cô ấy tiến triển thế nào. Sau đó cô cố gắng gọi điện thoại cho Chu Du mấy lần nhưng vẫn tắt máy, QQ, MSN vẫn xám xịt, xem ra Chu Du đã quyết tâm.

Aiz, khi nào cô mới dừng khí giống như cô ấy nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thành phần tri thức đô thị

Bởi vì Đường Uyển đến, cuộc sống của Đường Kiều xảy ra một ít thay đổi nhỏ.

Trước kia, hàng ngày Đường Kiều: lên internet, gửi sơ yếu lý lịch, nấu ăn cho Chu Chú, cho Thũng Gia ăn. Hiện tại lại thêm một việc, cô phải lo toàn bộ sinh hoạt của Đường Uyển.

Buổi sáng sau khi thức dậy, Đường Kiều cho Thũng Gia ăn sáng trước, sau đó làm điểm tâm cho Chu Chú và Đường Uyển, tiếp theo bắt đầu dọn dẹp phòng, từ sau khi Đường Uyển đến, trong nhà rất nhiều các loại túi khoai tây chiên, lon coca, được rồi, ít nhất Đường Uyển không nhổ nước miếng trên sàn, bằng không Đường Kiều thật sự cảm giác mình phải bỏ nhà trốn đi. Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, cô còn phải đi gọi Đường Uyển rời giường,

ngược lại gần đây Chu Chú dậy thật sớm, nghe nói lúc đầu Chu Đại Boss một lòng muốn tranh hạng mục của chánh phủ, bây giờ Chu Chú đã lấy được, tự nhiên Chu Chú cũng bận rộn.

Nếu lúc trước, Đường Uyển không tới, Đường Kiều sẽ cảm thấy như vậy rất tốt.

Nhưng bây giờ Đường Uyển đã tới, Chu Chú không ở nhà, chỉ còn cô và Đường Uyển hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng còn sẽ có tiếng mèo kêu.

Mà Đường Uyển, lúc tâm trạng tốt thì gọi cô tiếng chị, lúc tâm trạng không thoải mái gọi cô là Đường Kiều, mỗi lần như thế vẻ mặt Đường Kiều đều sẽ giống như bị tảo bón, vô cùng nhớ nhung và oán hận Chu Du, tâm trạng rất phức tạp.

Đường Uyển thích nghe nhạc Heavy Metal, ví dụ như các loại Linkin Park, bất kể là ban ngày hay ban đêm.

Đường Kiều không thể ra sức, cô cảm thấy mình không có khả năng thưởng thức loại nhạc này, bởi vì lúc Đường Uyển mở nhạc vận âm thanh điếc tai nhức óc thì cô cũng rất nhanh phóng tới phòng đi thu dọn quần áo.

Nhưng sự thật chứng minh, cô không chọc nổi, cô cũng không trốn thoát.

Cha mẹ Đường đích thân căn dặn, bảo cô chăm sóc cho Đường Uyển thật tốt. Đường Kiều tự đem câu này phiên dịch thành, để cho cô hầu hạ Đường Uyển thật tốt, không thể để cho con bé có một chút không như ý.

Phải biết, các cô đã từng nước lửa không hợp nhau. Muốn làm được điều này, căn bản rất khó, có thể thấy được Đường Kiều rất vất vả và kiềm chế.

Đường Uyển ở phòng khách thì Đường Kiều núp ở trong phòng sách không ra được, Đường Uyển muốn dùng phòng sách thì Đường Kiều lập tức lách người đến phòng khách. Tóm lại, cô chỉ dùng hành động thực tế chứng minh, cô và Đường Uyển a, căn bản không phải là người của một thế giới.

Khi trong hộp thư của Đường Kiều rốt cuộc nhận được thông báo phỏng vấn thì Đường Kiều thiếu chút nữa không nén được vui mừng mà bật khóc, cô xem chuyện này như một tia hy vọng. Cho nên, một buổi sáng nào đó Đường Kiều cũng không trông nom Chu Chú có đói hay không, cũng không trông nom Đường Uyển muốn ngủ tới mấy giờ thức dậy, cũng không trông nom Thùng Gia muốn meo meo mấy tiếng, dù sao, ai cũng không ngăn cản được cô lấy xuống cái mũ bà mẹ già, hướng tới cuộc sống thành phần tri thức đô thị.

Gửi thông báo phỏng vấn cho Đường Kiều là một công ty kinh doanh thời trang, lúc Đường Kiều đứng ở trước cửa ra vào chờ đợi, ghé đầu vào trong thăm dò, bàn ghế chật chội và người đông nghẹt, Đường Kiều lập tức đen mặt, chẳng lẽ lại tới một "Công ty nghèo"? Trong nháy mắt cô có cảm giác thật đau buồn.

"Đường tiểu thư, mời cô đến phòng họp chờ một chút."

Đường Kiều được một cô gái ở Đại Sảnh rất khách khí mời đến một phòng họp nhỏ, phòng họp nhỏ bốn phía đều là tường thủy tinh cửa kiếng, Đường Kiều không dám quá mức buông lỏng, vẫn căng cổ ngồi ở đó, ánh mắt quan sát chung quanh, bắt đầu đánh giá công ty này. Dĩ nhiên, trước mắt mà nói, ngoại trừ hoàn cảnh vị trí địa lý và công việc, những thứ còn lại Đường Kiều không đánh giá được.

Vị trí hoàn toàn nằm ở trung tâm thành phố, quên nói, vị trí công ty này và công ty trước kia Đường Kiều đã làm thật ra là trong cùng một tòa nhà, đều ở Cao ốc Phú Xuân, chẳng qua một ở lầu bảy, một ở lầu năm. Cái này không sao cả, tóm lại cô thẳng thắn vô tư cũng không sợ gặp phải người quen.

Đường Kiều đang miên man suy nghĩ đã có người vào phòng họp, Đường Kiều vội đứng lên, cung kính cao giọng nói: "Xin chào."

"Đường tiểu thư đứng không, mời ngồi."

Tôi là một cô gái, nhìn qua cũng không lớn hơn Đường Kiều bao nhiêu, dĩ nhiên, xã hội thời nay là một xã hội trang điểm, cho nên cụ thể đối phương bao nhiêu tuổi, Đường Kiều cũng không nhìn ra, cho nên cũng không dám mạo muội gọi bừa.

"Đường tiểu thư 25 tuổi sao."

Đường Kiều nhin được kích động cau mày, cái này trên sơ yếu lý lịch viết rất rõ ràng, cũng không cần lấy ra hỏi lại chứ.

"Đúng vậy, 25 rồi."

Cười, tôi cười. Đường Kiều cảm giác mặt mình cũng co rút.

"Tại sao 25 rồi, tại sao muốn tìm công việc trợ lý."

Được rồi, đây mới là trọng điểm. Chẳng qua, trợ lý thì sao, xin đừng kỳ thị nghề nghiệp được không?

"Vì cảm thấy chức vị này vẫn có tính khiêu chiến, cho nên lựa chọn."

Đường Kiều ngồi nghiêm chỉnh, nói chuyện cũng nghiền ngẫm từng chữ một, để cho mình rất nghiêm túc, cũng không phải bởi vì nghề nghiệp này không yêu cầu vị trí công tác. Cuộc phỏng vấn này đối với Đường Kiều mà nói, quá mức vất vả.

"Đường tiểu thư học kế toán sao?"

"Đúng vậy."

Đáng tiếc một buổi sáng bước sai chân, cuộc sống liền bắt đầu bị lệch nha.

"Vậy tại sao không lựa chọn công việc liên quan đến chuyên môn?"

Nói đến đây, Đường Kiều có cảm giác vô cùng khó chịu. Nhưng, Cô vẫn nhịn, cho dù nói với người ta, người ta cũng không thể giúp cô giải quyết.

"Trước mắt cảm giác mình vẫn không thể đảm nhiệm."

Dạng này được tính là khiêm tốn cẩn thận hay không? Đường Kiều cảm thấy mình đồ mớ hôi lộn độn.

"Đường tiểu thư tốt nghiệp ở đại học T?"

Cũng may đối phương không có tiếp tục dây dưa đến chuyện kế toán mà chuyển đề tài hỏi đến trường học của Đường Kiều.

"Vâng"

"Vậy Đường tiểu thư đối với trường học có ý kiến gì không?"

"Trường học của chúng tôi, tốt."

Đường Kiều trầm ngâm chốc lát, cuối cùng tìm một chữ như vậy, còn cảm giác rất đắc chí mình rất có tài đánh giá.

Nhưng rõ ràng ngồi người đối diện Đường Kiều khóe miệng giật giật, "Tốt thế nào?"

"Thiên thời, địa lợi, nhân hòa."

Đường Kiều lên dò xét người ta một cái, phát hiện vẻ mặt của đối phương đang mờ mịt chờ cô nói tiếp, vì vậy cô cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiếp tục nói bậy.

"Trường học của chúng tôi rất thân thiện, mỗi người Thầy, không chỉ có dạy tốt mà còn hòa mình với học sinh."

Có một số thầy giáo thường không biết xấu hổ ăn bớt cơm của học sinh.

"Trường học của chúng tôi có thiết bị tốt, thư viện rất lớn, nếu muốn đi vào tìm người, chỉ là mơ tưởng."

Bởi vì thư viện không cho gọi người.

"Trường học của chúng tôi có phong cảnh đẹp, trong khuôn viên đều trồng Bì Ngạn Hoa, đến lúc hoa nở đi trong sân trường, giống như trên đường đi xuống hoàng tuyền."

Đối với chuyện này Đường Kiều cảm thấy hết sức kiêu ngạo, năm đó học đại học, cô thường khoe khoang trước mặt Chu Du, làm cho Chu Du giậm chân đầm ngực không dứt.

"Nếu không, hôm nào cô cũng lên trường học của chúng tôi thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tháng sáu nóng như lửa

Đường Kiều gặp phải câu hỏi như vậy, trả lời không hề có Logic nào cả, hơn nữa, hai câu đều nặng mà không tự biết.

"Có thời gian rồi nói."

Lời nói nhẹ nhàng từ chối thịnh tình muốn mời của Đường Kiều, có thể người đẹp này làm công việc bao nhiêu năm như vậy, phỏng vấn vô số người, vẫn còn chưa bao giờ gặp một người như thí sinh trước mặt mời cô đi thể nghiệm "Đường đi Hoàng Tuyền".

Quả nhiên, xã hội này thuộc về nam nữ thanh niên văn nghệ sĩ trẻ tuổi.

"Câu hỏi cuối cùng, Đường tiểu thư đối với chức vị trợ lý này có cách nhìn độc đáo nào không?"

Nửa câu đầu khiến cho Đường Kiều thở phào một hơi, nghĩ thầm rốt cuộc đã đến câu hỏi cuối cùng rồi, nhưng nửa câu sau nín thở suy nghĩ của cô vừa mới buông xuống quay trở lại. Cách nhìn của cô đúng là không ít, cũng không biết có tính là độc đáo hay không.

"Thực sự muốn nói?"

Có thể không nói được không.

"Nói sai cũng không quan hệ, chẳng qua muốn biết cách nhìn riêng của Đường tiểu thư mà thôi."

Nhìn người ta nở nụ cười có tố chất nữ tiếp viên hàng không.

Nếu người ta cũng đã nói như vậy, Đường Kiều cũng tiện từ chối, cũng không biết cô lấy tự tin ở đâu ra.

"Chuyện của trợ lý chính là chuyện của công ty, chuyện của ông chủ cũng là chuyện của tôi, chuyện của khách hàng càng là chuyện của tôi, Tóm lại, chính là một người nhiều chuyện."

Đường Kiều nói một hơi, trên mặt có chút đắc ý, nếu như không phải đối mặt với người đẹp không quen biết, đoán chừng về đắc ý của Đường Kiều sẽ càng thêm rõ ràng.

"A, ngược lại là cách nhìn rất độc đáo."

Người phỏng vấn Đường Kiều ồ một tiếng, nở nụ cười đầy thâm ý. "Vậy thì tốt, Đường tiểu thư, hôm nay trước hết như vậy đi, có kết quả gì chúng tôi sẽ thông báo cho cô."

Trong lúc Đối phương nói chuyện đã đứng lên, Đường Kiều cũng nhanh chóng đứng dậy, mới vừa chuẩn bị bước chân chợt nhớ tới lúc này dường như mình không nên đi trước, cô đã không phải là một cô gái nhỏ mới ra đời, ăn nói cẩn thận không làm tốt, nhưng hành động cẩn thận vẫn có thể làm được.

Đường Kiều rất lễ phép đứng nói: "Tốt."

Thật ra Đường Kiều đối với bản thân mình vẫn có chút tự tin như vậy là bởi vì người tới dự phỏng vấn dường như cũng chỉ có một mình cô mà thôi, hơn nữa cửa phòng họp đều là thủy tinh, nếu như có những người khác vẫn có thể nhìn thấy, mà kể từ lúc bắt đầu đi vào trong Đường Kiều không gặp được bất kỳ một người nào. Cho nên nói: công việc này dường như cũng không được ưa chuộng, như vậy cơ hội chiến thắng của cô cũng cao hơn.

Đường Kiều tiễn chân người phỏng vấn, sau đó mang theo về mặt đắc chí đi ra khỏi công ty này, cuộc sống a, luôn đem đến cho bạn vô số lần thất vọng thì sẽ cho bạn một cái bánh ngọt. Trên căn bản, chỉ cần không đáng, Đường Kiều đều thích ăn.

Nghĩ tới sẽ rất nhanh thoát khỏi Đường Uyển mỗi ngày mở nhạc chẳng phân biệt được ngày hay đêm, Đường Kiều đã cảm thấy hôm nay là ngày rất tốt, rất thích hợp đi ngoài.

Chẳng qua, lúc Đường Kiều vào thang máy xuống lầu một, Đường Kiều liền phủ nhận suy nghĩ trước đó, cảm giác hôm nay trước khi mình ra cửa có lẽ đã quên xem Hoàng Lịch rồi.

"O, đây là ai vậy?"

Tôi là mẹ cô! Đường Kiều thầm nói trong lòng. Nhưng vẫn là giữ hình tượng không lên tiếng, làm người nha, khiêm tốn một chút mới tốt.

Cô không sợ đụng phải người quen, nhưng cũng sợ đụng phải loại người khó dây dưa.

Đường Kiều hơi mím môi, giả vờ như không nghe thấy chuẩn bị đi lướt qua, cô bị bệnh đục tinh thể, không nhìn thấy bất cứ ai. Trong đầu cũng không ngừng ra hiện các bộ phim khác nhau, tình tiết máu chó trong phim truyền hình, lấy các loại tư thế lăng ló, vẩy khăn tay, người đẹp tóc dãn da đầu: ơ, đại gia, có muốn vui đùa một chút hay không.

Chẳng qua, dù sao những người đẹp kia cũng rất có tinh thần chuyên nghiệp, đường sự nghiệp cũng ra sức phơi bày. Vị ở trước mắt quá không chuyên nghiệp, mặt còn bôi hồng bôi xanh. Đường Kiều tin chắc, tuổi quyết định dày độ của phấn lót, tuổi càng lớn, phấn lót cũng càng dày. Giống như cô, chỉ một lớp thật mỏng, mà Đường Uyển nha, vô cùng tươi trẻ, căn bản cũng không cần thoa phấn, thật là làm cô hận ghen răng a.

Chu Du nói, nghiêng răng là một loại bệnh, phải trị! Sau khi Đường Kiều vật vả suy nghĩ, vẫn không nghiên cứu ra phương pháp trị tận gốc. Chẳng lẽ để cho cô đi bác sĩ nha khoa để điều chỉnh sao? Mặc dù số tiền này cô bỏ ra được, nhưng cô lo lắng chuyện an toàn, ngộ nhờ nha sĩ sơ ý một chút, Bà ngoại Đường nuôi cô không ít năm như vậy, chẳng phải là một buổi uống công sao?

"Đường Kiều, cô tới đây làm gì? Không phải đến cầu xin Chu tổng cho cô trở lại sao."

Chị gái này, cô thật là thích hợp đi diễn nhân vật phản diện, quả thật quá hồn nhiên rồi.

"Trở lại đánh cô à?"

Mặc dù bình thường Đường Kiều có buồn bực cũng không nói, nhưng bây giờ cô đã nhân viên nghỉ việc, hơn nữa còn bị cho nghỉ việc, cho nên không có gì đáng bận tâm.

Người tới bị Đường Kiều làm cho nghẹn, Đường Kiều chỉ nghe tiếng giày cao gót của cô ta ở trên sàn nhà khua lách cách, dường như có ý định đá ra.

Đường Kiều ngó ngó giày vải trên chân mình, quay người bỏ chạy, sau đó rất vô sỉ vừa chạy vừa nghĩ, có bản lĩnh cô đuổi theo đi.

Vừa ra khỏi Cao ốc, Đường Kiều liền bị cái nóng tháng sáu thiếu chút nữa quay lại, khê cắn răng, từ trong cái túi lớn đeo trên lưng lấy ra một cây dù, cũng không quản nó che nắng hay che mưa, bung lên trước rồi nói.

Giờ cô tay lên, Đường Kiều liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian còn rất sớm, không tới mười một giờ, ăn điểm tâm quá muộn, ăn trưa quá sớm. Đi dạo phố đi, Đường Kiều ngẩng đầu nhìn một chút cây dù trên đỉnh đầu che kín ánh mặt trời nóng hừng hực, không khỏi thở dài. Về nhà đi, vừa nghĩ tới về nhà gặp Đường Uyển ngồi trong phòng khách hai chân tréo nguẩy cắn khoai tây chiên, uống cola xem Hoàn Châu cách cách, cô liền muốn đập đầu vào tường.

Cho nên, suy nghĩ liên tục, Đường Kiều vẫn quyết định, đi qua công ty của Chu Chú, thuận tiện chỉ điểm cho cậu ta một chút.

Thật là không có đạo lý a!

Công ty của Chu Chú cách không xa, đi bộ cũng chỉ mười mấy phút nhưng bởi vì thời tiết thật sự quá nóng, Đường Kiều rất xa xỉ đưa tay đón xe taxi, xoay mông một cái ngồi xuống, chẳng mấy chốc đã đến công ty Chu Chú.

"Tiểu thư, nhờ cô báo dùm Chu tổng."

Dường như gọi là Chu tổng.

"Xin hỏi tiểu thư có hẹn trước không?"

Mẹ nó, coi mình là chính khách quốc gia à, còn phải hẹn trước. Về mặt của Đường Kiều rõ ràng sa sầm, không biết là bởi vì thời tiết hay vì nguyên nhân gì.

"Không có."

Đường Kiều nói rất cứng rắn, cô quyết định. Cô cũng phải ra oai một chút!

"Vậy xin hỏi tiểu thư họ gì?"

Cô gái ở quầy tiếp tân cũng không để ý Đường Kiều đen mặt, tiếp tục nghiêm chỉnh hỏi.

"Cô nói với cậu ta, chị của cậu ta đến tìm."

Cô gái tiếp tân không thể tin nhìn Đường Kiều một cái, trong bụng buồn bực, Chu tổng có chị từ lúc nào vậy.

"Chu tổng, có một người tự xưng là chị của ngài đến tìm."

"Ừ, tốt tốt."

"Vâng, tôi biết rồi."

Sau khi cô gái tiếp tân cúp điện thoại xong, khê nhìn Đường Kiều cười một tiếng, "Chu tổng nói, anh ấy không có chị."

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cục vàng

Đường Kiều cố nhịn kích động, trong lòng thăm hỏi Bà ngoại của Chu Chú và Bà ngoại của cô gái xinh đẹp ở quầy tiếp tân vô số lần, chuyện gì có thể làm cho người ta xấu hổ và tức giận hơn là bị người ngăn ở ngoài cửa. Được rồi, bị đuổi ra cũng chưa tính. Nhưng con mẹ nó, Chu Chú cũng quá làm màu rồi.

Mẹ nó, Đường Kiều tức giận thật sự rất muốn hất tay bỏ đi. Nhưng cô lại cảm thấy ảo não rồi đi như vậy thật không có chút mặt mũi, xông thẳng vào sao? Đây cũng không phải là phong cách của cô.

"Tiểu thư, còn có chuyện gì sao?"

Cô gái tiếp tân có ý đuổi người rất rõ ràng, chẳng qua Đường Kiều làm như không nhìn thấy, da mặt dày nha, cô cũng không phải là không biết. Lấy điện thoại di động ra, Đường Kiều nhấn mã số của Ngu Châu, dường như tên này còn đang ngủ, âm thanh lười biếng từ trong điện thoại di động truyền ra, nhưng lúc này Đường Kiều đã không có tâm trạng thương thức.

"Ngu Châu, bây giờ cậu nói cho Chu Chú biết, nói chị rất tức giận."

Đường Kiều tràn ngập mùi thuốc súng, Ngu Châu còn nằm ở trên giường nhắm mắt thiếu chút nữa bị cô hù dọa giật mình từ trên giường lăn xuống.

"Chị Kiều, mới sáng sớm, thế nào? Cãi nhau với Chu Chú?"

Chẳng lẽ sự việc đã bại lộ rồi? cho dù sự việc đã bại lộ, cũng là Chu Chú gọi điện thoại tìm anh ta, tại sao là Đường Kiều tràn ngập mùi thuốc súng gọi điện thoại tìm anh ta.

"Không có, cậu chuyển lại tất cả lời của tôi là được, ngay bây giờ, lập tức, lập tức!"

"Được, được, được, lập tức, lập tức. Này chị Kiều, bây giờ chị đang ở nơi nào?"

"Cửa công ty cậu ta!"

Nói xong Đường Kiều cũng không đợi Ngu Châu phản ứng, liền nặng nề cúp điện thoại, thật ra cô không có tức giận như vậy ... tóm lại chỉ muốn ra dáng một chút, bằng không thật có lỗi với ánh mắt khinh miệt của cô gái tiếp tân nhìn cô.

Thật ra lúc Đường Kiều đang nói điện thoại, âm thanh không nhỏ, cho nên người trong quầy tiếp tân cũng nghe rất rõ ràng, nghe cô gọi thẳng tên của Boss, hơn nữa Ngu Châu kia, cô gái tiếp tân cũng biết, là bạn tốt của Boss. Cho nên, trong lúc vô tình cô đắc tội với một người to lớn nào đó?

Cô gái tiếp tân không biến sắc, quan sát sắc mặt của Đường Kiều, lúc còn chưa nghiên cứu ra biểu hiện trên mặt Đường Kiều kia rốt cuộc là biểu hiện gì, cũng đã thấy Boss của mình vội vàng hấp tấp chạy ra.

"Kiều Kiều, sao cô lại tới đây."

Thành thật mà nói, Đường Kiều không thích lời mở đầu như vậy. Trong phim truyền hình lời mở đầu như vậy đều là người chồng lén lút vợ đi ăn vụng. Hiện tại.cô vô cùng xấu hổ.

"Thật xin lỗi, lúc này đang bận, không ngờ là cô tới, đừng nóng giận."

Ngu Châu chỉ gửi cho anh một tin nhắn làm cho anh buông công việc đang bận trên tay, phải biết tin nhắn này còn đáng sợ hơn là thư đe dọa.

"Chị Kiều ở tại cửa công ty của anh, nghe nói rất tức giận."

Ngu Châu này không đầu không đuôi gửi một câu, Chu Chú nhìn ước chừng nửa phút mới phản ứng được, phản ứng xong liền vội vàng chạy ra.

"Không có chuyện gì, khát nước, tới đây uống ly nước."

Đường Kiều bắt đầu hả giận, vô cùng hài lòng thấy vẻ mặt sợ hãi của cô gái tiếp tân, tâm trạng thật tốt.

"Có nước, có nước, cô muốn uống nước loại nào cũng có, trước hết tới phòng làm việc của tôi ngồi rồi nói."

Boss tự mình người ra nghênh đón, chắc là một người còn lớn hơn những người lớn, Cô gái tiếp tân, đáng thương vừa tới mấy ngày mà thôi, nhưng có cảm giác có thể mình phải tìm việc làm một lần nữa rồi.

Chu Chú dẫn Đường Kiều vào phòng làm việc của anh, dọc đường đi Đường Kiều ngẩng đầu ưỡn ngực nghênh đón ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng, đáng tiếc, bây giờ không có mang giày cao gót, bằng không cô muốn đạp xuống sàn nhà công ty Chu Chú phát ra vô số tiếng lách cách.

Vừa vào phòng làm việc của Chu Chú, chuyện thứ nhất Đường Kiều làm chính là ngồi phía dưới máy điều hòa không khí, quả nhiên lạnh thật thoải mái!

"Đừng. . .ngồi đối mặt với máy điều hòa không khí, đối với thân thể không tốt."

Đáng tiếc bị Chu Chú kéo ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc, sau đó dùng cái ly của mình rót một ly nước sôi để nguội cho cô.

Đường Kiều bĩu môi, không thèm để ý đến lời căn dặn của Chu Chú, người hiện đại, không phải ngày nào cũng ăn uống vi khuẩn, tự làm giảm tuổi thọ của mình. Nhìn cái ly trong tay, dùng cái ly của Chu Chú cô cũng không ngại..., Nhưng cô không muốn uống nước sôi để nguội.

"Tôi muốn uống nước đá."

"Dạ dày cô có thể uống nước đá sao?"

"Làm sao không thể, dạ dày của tôi là dạ dày sắt trong truyền thuyết."

"Có muốn tôi cạo gỉ sắt xuống cho cô hay không."

Được rồi, về điểm này Chu Chú không đáng yêu, không có chút nào hiểu được lòng của thanh niên văn nghệ nữ như cô.

"Ngoan, uống cái này đi."

Chu Chú đổ dành Đường Kiều giống như đổ dành đứa trẻ, hơn nữa còn thành công, Đường Kiều rất nghe lời, cô đem một ly nước sôi để nguội uống ừng ực thấy đầy, sau đó đem cái ly đưa cho Chu Chú, mình rút khăn giấy lau miệng.

Phòng làm việc của Chu Chú không phải rất lớn, một cái bàn làm việc, hai cái ghế sa lon, còn có hai tủ hồ sơ, thật đúng là. Đơn sơ. Chẳng qua, quan trọng là trên bàn làm việc của Chu Chú để đặt một pho tượng Thần Tài bằng vàng, một cục vàng lớn như vậy a, Đường Kiều nhìn hết sức đỏ mắt. Đừng nói cô tâm thường, cô vẫn thật sự thích tâm thường như vậy.

"Tại sao không ở nhà chơi với Đường Uyển?"

Đường Kiều lưu luyến thu hồi ánh mắt rời khỏi khối vàng.

"Con bé là người bao lớn, còn cần tôi chơi cùng sao?"

Chu Chú rất tự giác không có đi sờ chỗ hiểm của Đường Kiều, "Ban ngày nóng như vậy ra ngoài làm gì?"

Hơn nữa, dường như sáng sớm đã ra ngoài.

"Phòng vấn."

"A."

Chu Chú bí ẩn chau chau mày, tùy ý ngồi ở góc bàn làm việc.

Đường Kiều im lặng, không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ lưu manh lớn lên đẹp trai. tư thế này, thật con mẹ nó, đẹp trai ngay người.

"Kết quả như thế nào?"

"Không biết, chờ thông báo, chẳng qua tôi đoán chừng chuyện không lớn"

"Tại sao như vậy?"

Chu Chú rất có hứng thú muốn biết tại sao cô lại đoán chừng như vậy.

"Bởi vì đi dự phòng vấn chỉ có một mình tôi"

Cho nên tỷ lệ trúng tuyển cũng tương đối lớn.

Trong đầu Chu Chú lóe lên các loại giả thuyết, nhưng không có một giả thuyết nào nói rõ lý do Đường Kiều được trúng tuyển.

"Dự tuyển chức danh gì?"

"Trợ lý Tổng giám đốc."

"Kiều Kiều, tôi cũng là Boss, còn lớn hơn Tổng giám đốc một cấp, tại sao cô không chịu tới công ty giúp tôi."

Không nói chuyện này cũng may, vừa nói đến chuyện này, Đường Kiều lại nổi lên tức giận.

"Công ty của các người có gì tốt, ngay cả tiếp tân cũng có thể tùy tiện chặn người ở bên ngoài."

Quan trọng nhất là người bị chặn chính là cô!

"Không phải cô ấy không biết cô sao, lần sau cô trở lại cũng sẽ không vậy nữa."

È hèm, cô mới sẽ không trở lại lần sau, sớm biết như thế, không bằng về nhà với con bé Đường Uyển chân thú.

"Buổi trưa cùng nhau ăn cơm."

"Tôi muốn được ăn ở Hương Mãn Viên."

Sự thật chứng minh, Đường Kiều vẫn là người rất không có khí phách, một bữa com đã mua chuộc được cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dân chạy nạn Ngu Châu

Mặc dù Đường Kiều cảm thấy để Đường Uyển ở nhà một mình mà cô và Chu Chú đi ra ăn com là chuyện không hay nhưng cô vẫn rất muốn làm như vậy, mấy ngày nay ở nhà mặt đối mặt với Đường Uyển thật sự làm cho cô rất ủy khuất.

Thời gian nghỉ ngơi ăn com trưa ở trong công ty Chu Chú là nửa giờ, hơn nữa thời gian tới lui trên đường, mất hết hai giờ Đường Kiều mới hài lòng ăn xong bữa com này.

Sau khi ăn xong Chu Chú đề nghị Đường Kiều đến công ty anh nghỉ ngơi.

Nhớ tới lúc cô kéo Chu Chú đi ra ăn com những người ở đại sảnh nhìn muốn rót cằm, cô thậm chí chịu một phen nhưng thoải mái phải kín đáo che giấu. Người nha, phải không kiều ngao mới có tiền bộ a. Cho nên, Đường Kiều không chút suy nghĩ liền từ chối đề nghị của Chu Chú. Sau đó gọi phục vụ, làm thêm một cái túi. Không phải cô ăn chưa no, mà trong nhà còn một người đang chờ ăn.

"Vậy tôi bảo Ngu Châu lái xe tới đây đưa cô về."

Hai ngày nay Chu Chú bận nghiên cứu dự án, bình thường buổi trưa anh cũng chỉ ăn thức ăn nhanh cho xong chuyện, bây giờ nể mặt Đường Kiều, ăn một bữa com trưa mất hết hai giờ, thật là muốn giết người mà. Dĩ nhiên, anh tâm cam tình nguyện.

Suy nghĩ lại, Đường Kiều gật đầu đồng ý, vừa đứng đã lâu không có gặp Dân chạy nạn Ngu Châu.

"Được, cậu trở về trước, tôi ở nơi này chờ cậu ta là được."

Đường Kiều rất vui vẻ châm cho mình một ly trà, cô thật sự rất có hưởng thụ niềm vui thú của người già, trồng hoa nuôi cỏ, pha trà rót nước.

"Vậy tôi đi trước, có chuyện gì điện thoại cho tôi,"

Ừ, Đường Kiều gật đầu qua loa, căn bản không chú ý đến lời nói của Chu Chú. Chu Chú thờ dài, cung chịu vồ vồ đầu Đường Kiều, xoay người rời đi. Sau khi Đường Kiều sực tỉnh muốn đi ngăn cản, đáng tiếc, Chu Chú đã sai bước đi ra khỏi phòng ăn.

"Ngu Châu, bây giờ Đường Kiều đang ở Hương Mãn Viên, cậu lái xe tới đây đưa cô ấy trở về."

Phải nói hiện tại ở Thành phố S không lớn không nhỏ, Ngu Châu cũng được xem là một người có tiếng tăm rồi, nhưng Chu Chú và Đường Kiều sai bảo anh thì anh ta tuyệt đối không thể từ chối.

Ngu Châu đáng thương rơi lệ, không ngờ rốt cuộc anh ta đóng vai trò gì giữa hai người bọn họ? Kêu là đến, đuổi là đi. Vào giờ phút này, trong đầu của Ngu Châu còn vang lên lời nói của rất nhiều năm trước "Bên A, bên B": Trương tiên sinh đã tới đây, để cho con lừa, con La của chúng tôi được nghỉ ngơi. Anh ta còn không bằng con lừa, con La đấy.

Nửa giờ sau, Ngu Châu chạy tới Hương Mãn viên, đi vào trong phòng ăn, Đường Kiều đang ngồi uống trà trong đại sảnh, không thấy có chút nào lo lắng, ngược lại vẻ mặt rất thành thoi bình tĩnh.

Ngu Châu thầm mắng một tiếng, tôi đi! Anh ta thờ không ra hơi chạy tới, thì ra người ta căn bản cũng không gấp gáp.

"Tới rồi, ăn chưa?"

Giọng điệu giống như Bà ngoại, thiếu chút nữa làm Ngu Châu nghẹn chết.

"Chị Kiều, tôi đến đưa chị về."

Chỉ cần đưa bà cô này đưa về nhà an toàn, nhiệm vụ của anh ta đã hoàn thành.

"Không vội, hay là cậu ngồi một chút."

Bà cô họ Đường không có ý muốn đứng dậy.

Ngu Châu gãi gãi đầu, có chút buồn bực suy nghĩ, không phải cô đang trả thù mình về chuyện nửa đêm lúc trước chứ. Nếu như vậy, anh ta chỉ hi vọng

bão táp tới nhanh hơn một chút, tránh khỏi nghĩ tới chuyện này cả ngày anh ta lo lắng đề phòng.

Nghĩ tới đây, Ngu Châu cũng không vội nữa, kéo ghế ra ngồi xuống.

"Nhân viên phục vụ, bên này chọn món ăn nữa."

Ngu Châu thật sự là đứa bé ngoan!

Nhìn đi, không hề kén chọn, đứa bé ngoan như vậy đi đâu tìm a, không giống như Chu Chú, Chu Chú này luôn kén chọn, cái này không ăn là không ăn, còn phiền toái hơn cô, mới vừa rồi, món ăn trên bàn cần bản cũng là cô ăn hết, Chu Chú cũng chỉ gấp gấp vài đĩa mà thôi.

Thật ra, trước kia đi Mĩ cũng là Ngu Châu chọn, chẳng qua sau chuyến đi ra nước ngoài trở lại, cho dù là tính tình hay suy nghĩ của Ngu Châu cũng thay đổi không ít.

Aiz, cũng không biết này đứa bé ở nước ngoài sống như thế nào, phải biết một người thay đổi tập quán sinh hoạt là một việc khó khăn dường nào. Mà tên nhóc dân chạy nạn Ngu Châu này cũng cứng rắn thay đổi. Ở chỗ này, Đường Kiều không nhận được muốn phi nhổ thức ăn nhanh kiểu tây phương và KFC rồi, trong suy nghĩ của cô nhận định, mấy thứ này là nguyên nhân gây họa cho Ngu Châu.

Ngu Châu gọi món thịt xào, một phần thịt nướng, một phần rau cải trộn, khép lại thực đơn, nhìn về phía Đường Kiều hỏi một câu: "Chị Kiều, có muốn ăn thêm chút nữa hay không?"

Đường Kiều liếc Ngu Châu một cái, không trả lời. Mới khen cậu ta, nhưng cậu ta độc ác a, muốn trừ một cân thịt đó là chuyện không dễ dàng cỡ nào, nhưng muốn thêm một cân thịt vậy thì là chuyện quá dễ dàng, chỉ cần mỗi bữa ăn, ăn nhiều một chút là có thể lên cân. Mà bây giờ Ngu Châu lại hỏi cô có muốn ăn thêm chút nữa hay không.

Đụng cây đinh Ngu Châu không khỏi sờ lỗ mũi một cái, khi nhìn thấy một túi thức ăn nhanh để ở một bên không khỏi tò mò nói: "Chị Kiều, cái này chị xách cho ai đấy."

Không phải Chu Chú đã ăn cơm rồi sao.

"Đường Uyên."

Hỏi hột khạc ra hai chữ, thật ra Đường Kiều đang suy nghĩ một chuyện khác, một chuyện không biết nên hỏi từ đâu.

"Cô ấy đã đến rồi hả ?"

Năm đó Đường Uyên là kẻ địch bên ngoài mà Đường Kiều và Chu Du cùng chống đỡ, về chuyện này, Ngu Châu cũng được xem như là đồng minh của các cô, mặc dù các cô mất không ít công sức lôi kéo.

"Ừ, tới rồi, đang ở trong nhà tôi đấy."

Chiếm đoạt giường của cô, chiếm đoạt tủ treo quần áo của cô, chiếm đoạt ghế sa lon của cô. Cũng may, không dùng được cái ly và bàn chải đánh răng của cô.

Ngu Châu nuốt nước miếng một cái, nghĩ thầm quả nhiên không phải người một nhà không vào một cửa, con bé Đường Uyên kia lá gan cũng quá lớn, cư nhiên làm cho Đường Kiều chạy ra khỏi phòng, thật không hiểu được rồi.

"Đừng nói đến con bé, hỏi cậu một chuyện đứng đắn."

Đường Kiều nhắc tới chuyện đứng đắn, Ngu Châu liền sợ, anh ta hiểu rất rõ nếu Đường Kiều nói chuyện đứng đắn thì rất nghiêm túc. Mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng mặt mũi anh ta vẫn tràn đầy tươi cười, "Chỉ cần tôi biết rõ, nhất định biết chuyện gì cũng nói hết không giấu diếm."

Tục ngữ nói không sai a, ngàn hay vạn hay cũng không bằng nịnh hót.

"Cậu có biết Chu Du đi đâu hay không?"

"Chị Kiều, chị nói đùa sao, không phải chị và chị Du quen thuộc nhất sao, chị cũng không biết cô ấy đi đâu, tôi làm sao biết."

Ngu Châu âm thầm lau mồ hôi, không biết tại sao chuyện này lại hỏi đến trên đầu anh ta.

"Cậu châm chọc tôi thôi."

Ngu Châu nói như vậy Đường Kiều cũng không thích nghe, tại sao, rõ ràng cô và Chu Du mới là bạn thân nhất nhưng rất rõ ràng Chu Chú biết còn nhiều hơn so với cô.

"Không dám, không dám, nhưng chị Kiều, tôi thực sự không biết."

"Chu Chú không nói với cậu sao?"

Đường Kiều có chút không cam lòng, gần đây cô luôn cảm thấy lo lắng, cảm giác sẽ có chuyện gì xảy ra. Ngay cả cô đã nói, không có chuyện gì tồi tệ hơn so với chuyện của Đường Uyên, cho nên, cô lập tức nghĩ đến Chu Du. Nhưng hết lần này tới lần khác, thái độ của Chu Chú vẫn luôn không biết gì, cô hết sức không vui, vô cùng không vui!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Án Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Giả bộ làm con rùa

Ngồi xe của Ngu Châu không tệ, rất phù hợp thân phận nhà giàu mới nổi của anh ta. X5 vàng chói a, trừ nhà giàu mới nổi, ai sẽ lái loại xe bánh bao này.

Đường Kiều vuốt xe, cũng rất hâm mộ! Nhà giàu mới nổi, cô vẫn thích.

Nhưng nếu như người lái xe liên tiếp quay đầu lại, đáng về thận trọng, Đường Kiều không thể không vì an toàn của cuộc đời mình mà suy nghĩ.

"Ngu Châu, cậu có thể chuyên tâm lái xe không."

Thật ra, đối với chuyện học lái xe Chu Chú và Chu Du vẫn khuyên Đường Kiều, nếu học được lái xe, đó là trăm lợi mà không có một hại. Nhưng Đường Kiều cũng không học, cô sợ chết, thà chết cũng không học lái xe. Nói cái gì để cho một mình cô buồn bực là được, không cần để cho người dân Thành phố S bị buồn bực. Thật ra, cô biết điểm yếu của mình, cô là một người vô cùng thiếu hụt cảm giác an toàn, chuyện lái xe rất nguy hiểm như thế cô rất sợ, hơn nữa, nhìn thấy người khác không chuyên tâm lái xe cũng sẽ sợ.

Không thể quay đầu nhìn, Ngu Châu không thể làm gì khác hơn là nhìn xuyên qua kính chiếu hậu.

Đường Kiều bị anh ta nhìn rợn cả tóc gáy, rốt cuộc không nhịn được, "Làm cái gì đấy, dân chạy nạn."

Ở trên thế giới này có rất nhiều, rất nhiều người, có người gọi anh ta là Ngu tổng, có người gọi anh ta Ngu thiếu, có người gọi anh ta Ngu Châu. Mà gọi anh dân chạy nạn, tổng cộng cũng chỉ có hai người, một là Chu Du, một người khác chính là Đường Kiều. Anh ta. Rơi lệ đầy mặt.

"Chị Kiều, Chu Chú đối xử với chị tốt không?"

Tốt?

Cái chữ này dùng rất tốt, vô cùng tốt.

"Ngược lại tôi có thể trả lời cậu, gần đây Chu Chú đối xử với Đường Uyên tốt như thế nào."

Đã gọi là một tốt, tuyệt đối cùng một phe, cùng một phe sai khiến cô như nô dịch.

"Đường Uyên còn nhỏ."

Cái gì? Chẳng lẽ chuyện có hướng phát triển không như mong muốn? Một lúc lâu, Ngu Châu chỉ tìm được một câu nói như vậy. Đối với Đường Uyên, anh ta cũng không phải rất hiểu rõ, nắm đó bởi vì thêm muốn lấy mấy tấm vé bóng đá trên tay Đường Kiều và Chu Du, anh cần bản không có nói chuyện nhiều với Đường Uyên. Aiz, sau lưng một người đàn ông thất bại, đều có. Một số phụ nữ nhiều chuyện.

Đường Kiều buồn bực không lên tiếng, ở tuổi của Đường Uyên, so với các cô mà nói, quả thật là quá nhỏ, nhưng so với lứa tuổi của Đường Uyên mà nói, tuyệt đối không nhỏ. Trong máy vi tính con bé H vẫn cũng hơn cô, đừng hỏi tại sao cô biết được, là. Cô không cần thận liếc nhìn.

Tính khí của Đường Kiều luôn kì quái như vậy, Ngu Châu cũng không thể trách, dù thế nào đi nữa anh ta sẽ phải hoàn thành nhiệm vụ.

Dừng xe lại, rất cung kính mời Đường đại tiểu thư đi xuống xe.

"Chị Kiều, chị đi mạnh giỏi."

Anh ta chính là con chó nịnh nọt trong truyền thuyết, con chó vô cùng đáng thương.

"Tốt nhất cậu đừng để cho tôi biết, cậu biết chuyện của Chu Du!"

Trước khi đi Đường Kiều hung hăng bỏ lại một câu đe dọa, Ngu Châu hoảng sợ nhanh chóng chui vào trong xe vội vã chạy đi.

Người của Chu Chú quá mạnh mẽ, con mẹ nó quá dọa người.

Ngu Châu chạy quá nhanh, Đường Kiều chỉ kịp vẩy vẩy tay, vừa quay đầu lại, phát hiện anh bảo vệ tiểu khu về mặt táo bón đang nhìn mình.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ à.”

Đồng chí bảo vệ nhanh chóng chui vào trong chòi bảo vệ, anh ta chuẩn bị tối hôm nay nghe chương trình gọi đường dây khẩn, trái đất quá nguy hiểm, con người cũng quá cực phẩm rồi.

Lúc Đường Kiều về đến nhà, Đường Uyển đang nằm nghiêng trên ghế sa lon xem ti vi. Thùng Gia đang co rút thành một cục núp ở trên bancông ngủ say, Đường Kiều ở trên hành lang cũng có thể nghe được âm thanh ti vi.

“Từ Vi, chẳng lẽ mọi người đã quên lời thề của chúng ta sao?”

“không, Nhĩ Khang, đã vỡ tan rồi, chẳng làm sao cứu vãn, mọi người...”

Đường Kiều:.....

Đường Kiều giơ lên hộp thức ăn nhanh đi tới trước TV, điều chỉnh âm thanh nhỏ một chút, sau đó xoay người nhìn về phía vẻ mặt khó chịu của Đường Uyển nằm trên ghế sa lon hỏi “Ăn cơm chưa? Cho em túi này.”

Đường Uyển nhìn cái túi in Hương Mãn Viên trong tay Đường Kiều, ánh mắt liếc nhìn trở về trên mặt Đường Kiều.

“một mình chị chạy đến quán cơm ăn cơm?”

Mình xa xỉ là một chuyện, người khác xa xỉ như vậy lại là một chuyện khác.

“Dĩ nhiên không phải một mình.”

cô là thanh niên rất tiết kiệm.

“Cùng với Anh Chu Chú?”

Sắc mặt của Đường Uyển trở nên không vui rất rõ ràng.

Vì vậy, Đường Kiều nhìn khuôn mặt và đôi mắt đỏ, trở nên chán nản.

“không có, không có, ăn cùng Ngu Châu.”

Mặc dù Đường Kiều cũng không biết tại sao mình phải nhận mình và Chu Chú cùng nhau ăn trưa, nhưng trực giác bảo cô làm như vậy.

Sau khi nghe Đường Kiều, lúc này sắc mặt của Đường Uyển mới giãn ra, nhận lấy túi trên tay Đường Kiều, đặt vào trên bàn trà chuẩn bị mở.

“Em nên đến bàn ăn mà ăn.”

Cũng tốt, để cho cô dọn dẹp một chút, nhìn lộn xộn lung tung, mặc dù Đường Kiều không phải là người sạch sẽ, nhưng...lúc đầu trong nhà sạch sẽ thì nên giữ thôi. trên căn bản, từ lúc Đường Uyển bắt đầu tới ngày thứ hai, trong nhà vẫn lộn xộn, bởi vì ngày thứ nhất Đường Uyển ngủ.

Lần này, Đường Uyển rất nghe lời chuyển chỗ khác, để lại phòng khách cho Đường Kiều, để lại cho cô làm gì? Đương nhiên là để lại cho cô dọn dẹp.

Đường Uyển vừa rời khỏi phòng khách, Đường Kiều lập tức lao đầu vào dọn dẹp, trong ti vi, Từ Vi và Nhĩ Khang vẫn còn dây dưa không ngớt, âm thanh khóc lóc rối rít, làm cô đau đầu.

“Đừng tắt TV.”

Phốc!

Con bé này ăn cơm còn muốn xem ti vi, hơn nữa phòng ăn và phòng khách cách nhau một đoạn. Nhưng nếu Đường Uyển cũng nói như vậy, Đường Kiều không thể làm gì khác hơn là để xuống hộp điều khiển đang cầm trong tay chuẩn bị tắt ti vi, khom lưng xuống thu dọn nào túi, nào lon trên ghế sa lon và trên bàn trà.

“Chị thật sự ăn cơm với Ngu Châu?”

Đường Kiều kinh ngạc ngẩng đầu, “Thế nào?”

Đường Kiều trở mặt nhìn sắc mặt Đường Uyển dần dần thay đổi, cuối cùng, một khó chịu, đem thức ăn Đường Kiều vất vả xách về, toàn bộ ném vào thùng rác.

Đây là thế nào? đang êm đẹp, tức giận cái gì. Món ăn không thích ăn sao? không thích ăn cũng đừng tức giận a, hơn nữa, những thức ăn này đều do Chu Chú mua dùm cô.

“Chicó Anh Chu Chú mới biết em thích ăn bò câu sữa.”

Đường Uyên nhìn về phía Đường Kiều rống lên một câu, sau đó nhanh chóng chạy về phòng, nhìn đáng vẻ, không phải về phòng khóc chứ?

Aiz Chu Chú này gây họa.

Mặc dù Đường Kiều rất không muốn hầu hạ chị hai này, nhưng....Dù sao đây là địa bàn của cô.

“Đường Uyên, phải không thích ăn món này sao? Nếu không thích ăn, chửi lại cho em.”

Gỗ gõ cửa phòng, Đường Kiều giống như một con rùa. Lúc này cô chính là một con rùa, hơn nữa còn là một con rùa trong rọ, cô cố gắng giả bộ. Chu Chú laì, cô không biết.

“không cần chị giả vờ giả vịt.”

Được, câu nói đầu tiên đã làm cô bị nghẹn.

Gãi gãi đầu, Đường Kiều không thể làm gì nhún nhún vai, sau đó đi tới bên thùng rác, nhìn túi xanh trong thùng rác, vẻ mặt nuối tiếc. thật là đáng tiếc, nếu con bé không ăn thì để lại, buổi tối còn có thể giải quyết một bữa đấy.

Càng nghĩ càng thấy tiếc, ánh mắt Đường Kiều chột nhìn Thùng Gia trên ban công. cô khổ cực đem về, cũng không thể lãng phí.

Đem cái đĩa của Thùng Gia, Đường Kiều đem toàn bộ thức ăn nhanh đổ vào trong đĩa, sau đó nằm ban công đặt trước mặt Thùng Gia.

Ăn đi, ăn đi, ăn vui vẻ đi.

Thùng Gia đang ngủ gật, nâng mí mắt nhìn Đường Kiều một cái, sau đó meo meo hai tiếng, meo meo làm cho cả người Đường Kiều nổi da gà, sau đó lại gằn cái đĩa ngửi ngửi, bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thực lực

Đưa Đường Kiều xong, Ngu Châu cũng không trở về nhà, cũng không có đi quầy rượu mà trực tiếp lái xe đến lầu dưới công ty Chu Chú. Offices hạng nhất trong truyền thuyết, cứ mỗi tiếng đồng hồ phí đỗ xe 25 đồng, Offices sát vách chỉ cách một con đường, cứ mỗi tiếng đồng hồ thu lệ phí vền vẹn 15 đồng.

Ngu Châu vẫy đuôi, dừng xe Offices ngoại hạng. Chu Du và Đường Kiều vẫn kiên trì nói anh ta là một nhà giàu mới nổi, thật ra cũng đúng, trong lòng anh ta đúng là có bản chất nhà giàu mới nổi.

Ngu Châu không khách khí như Đường Kiều, cần tiếp tân thông báo "Tìm Chu tổng các cô" gì đó, mà không nhìn quầy tiếp tân đi thẳng vào phòng làm việc của Chu Chú, cô gái tiếp tân chỉ kịp đứng lên nhìn theo bóng lưng Ngu Châu nói một câu: "Chào Ngu tổng!"

Ngu Châu vọt vào phòng làm việc của Chu Chú thì Chu Chú đang bẽ bộn xem xét các loại tài liệu, trên bàn bày đầy các loại tài liệu.

"Cậu đang quét dọn sao?"

"Đưa người về chưa?"

Chu Chú không ngắt đầu, tiếp tục làm chuyện của mình, Ngu Châu cũng không để ý, tự mình ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo chân đáng vẻ như đại gia, Ngu Châu mới vừa rồi ở trước mặt Đường Kiều chạy thực mạng, quả thật tưởng như hai người.

"Chuyện cậu giao phó, tôi không làm xong bao giờ chưa."

Chu Chú cười nhẹ, sớm quen Ngu Châu khoác lác vô si như vậy.

"Đúng rồi, chị Kiều hỏi thăm tôi về chuyện của chị Du, cậu không nói cho cô ấy biết sao?"

"Nên nói cho cô biết, có thể nói cho cô biết, tôi đã nói rồi. . . . Là cô ấy tự mình cảm thấy tôi gạt cô ấy, cứ mặc cô ấy đi, qua một một thời gian Chu Du sẽ về."

"Chu Chú, thật ra tôi cũng rất tò mò rốt cuộc chị Du đi đâu, tại sao giống như chợt biến mất khỏi thế gian."

Nếu như thực xảy ra chuyện, xem cậu có còn thành thoi nhàn hạ như bây giờ hay không, hay là dấn dò ai đi.

"Không cần lo lắng, cho dù người nào gặp chuyện không may, Chu Du cũng không xảy ra chuyện, chị ấy gieo họa cho người khác, chịuu không nổi."

Ngu Châu đen mặt, có ai nói chị mình như vậy sao? Thái độ của Chu Chú, làm cho anh ta nghĩ Đường Kiều cũng sẽ cho rằng anh có chuyện gì gạt mọi người.

Thôi đi, hoàng thượng không vội thái giám gấp cái gì. Phi phi phi! Anh ta mới không phải thái giám! Trong lòng Ngu Châu không ngừng kêu SOS, về mặt thay đổi liên tục, vụn vụn méo mó, dường như cảm giác nghĩ cũng nghĩ không ra.

"Vậy còn cậu, cùng chị Kiều dường như cũng không thuận lợi."

Ngu Châu sửa sang lại sắc mặt nói, lúc này nhìn bộ dáng Đường Kiều cần răng nghiêng lợi nói Chu Chú và Đường Uyển ở chung rất tốt, xem ra đứa trẻ này tiền đồ chưa biết a.

Nghe vậy, Chu Chú ngừng công việc trên tay, ngẩng đầu lên nhìn Ngu Châu một cái, sau đó nhìn đi chỗ khác trầm ngâm chốc lát.

"Phương pháp của cậu thật sự có tác dụng sao?"

Ở một phương diện nào đấy, có lẽ bọn họ có ưu thế hơn so với người khác, nhưng ở phương diện theo đuổi bạn gái, bọn họ cũng chỉ là dân chúng, cố tình Đường Kiều cũng không phải là dân chúng bình thường. Cho nên Ngu Châu chỉ cho anh vài chiêu, anh vẫn rất nghi ngờ nhưng không có biện pháp nào tốt hơn, cho nên chỉ có thể đem thợ sửa giày tạm thời làm Gia Cát Lượng.

"Trên ti vi cũng diễn như vậy."

Ngu Châu cũng chợt dạ nói mình, anh ta cũng chưa thí nghiệm qua, ai biết thiết giả, dù sao trên ti vi cũng diễn như vậy, cho nên, cho dù thế nào cũng có chút tác dụng.

"Không ngờ cậu để cho tôi và Đường Kiều làm vật thí nghiệm đúng không?"

"Sao có thể chứ, người biên kịch cũng biên như vậy, đạo diễn cũng diễn như vậy. Cậu nghĩ đi, con bé Đường Uyển ưa thích gần gũi cậu như vậy nhưng làm như vậy Đường Kiều không thích, nhìn thấy Đường Uyển dính lấy cậu, nhất định cô sẽ suy nghĩ, hơn nữa chắc chắn sẽ nổi cơn ghen."

Đáng thương cho con bé Đường Uyển, còn chưa có ra sân đã trở thành vai phụ đáng thương. Ngu Châu lắc đầu thở dài một hơi, đáng về tiếc hận không thể làm gì khác được.

"Đúng vậy, cũng sẽ có suy nghĩ, thái độ của Đường Kiều vẫn để bụng đối với chuyện tôi đối với Đường Uyển. Chỉ mong cậu nói thật sự có lý, bằng không cậu thật sự dùng lòng chân thành của tôi để chứng minh định luật Newton vĩ đại rồi."

"Yên tâm, tuyệt đối có thể làm."

Ngu Châu vỗ ngực thề son sắt bảo đảm, cũng không biết rốt cuộc anh ta lấy tự tin từ đâu ra.

"Hi vọng như thế."

Ngược lại Chu Chú không có tự tin như Ngu Châu, anh hiểu Đường Kiều rất rõ, cho nên cảm thấy phương pháp kia đối với Đường Kiều cũng không nhất định có tác dụng.

"Đúng rồi, lần trước cha của cậu không làm gì cậu chứ?"

Chuyện cách mười mấy ngày, rốt cuộc Chu Chú nhớ tới phải trấn an đồng minh.

"Cậu không nói tôi cũng quên mất, cậu có thể vắt chanh bỏ vỏ như vậy sao? Tôi có ý tốt giúp cậu, ngược lại cậu đi tố cáo với ông già nhà tôi, đừng thấy ông già nhà tôi tuổi đã cao nhưng đánh người tuyệt đối không qua loa."

Hơn nữa cha của nhà anh ta còn chuyên chọn đánh vào mặt, cái khuôn mặt đẹp trai bị quất vài ngày cũng không ra khỏi cửa, anh ta trêu ai ghẹo ai.

"Ai bảo cậu không biết kiểm điểm bản thân, tùy tiện đồng ý người khác đi giả mạo làm bạn trai của bạn gái người ta."

Chu Chú không có chút áy náy, ngược lại đem tất cả trách nhiệm đều giao cho Ngu Châu, thật giống như chuyện này anh ta vốn không nên làm.

Ngu Châu lau mồ hôi, anh ta nào có tùy tiện đồng ý đi giả mạo làm bạn trai của người khác, anh chỉ đồng ý với Đường Kiều cùng cô tham gia hôn lễ của bạn học mà thôi, cái này thành tội? Chu Chú là con sói con, con mẹ nó thật là không phải hung ác bình thường.

"Được rồi, chờ tôi xong hạng mục này, nhất định đi quán bar của cậu cổ động thật tốt."

Chu Chú nhìn thấy vẻ mặt Ngu Châu tức giận, vội vàng cho một chút bánh ngọt sau khi đánh xong, làm tốt quan hệ đồng minh vẫn rất quan trọng.

"Chu Du đưa cho cậu?"

"Ừ."

Đó là cái giá phải trả giúp chị ấy che giấu cha mẹ, chị ấy không có chút tổn thất, ngược lại anh tổn thất không ít a, vì thế nhân cách rớt xuống không ít, cô giao cho một hạng mục công chúng, Chu Chú vẫn cảm thấy mình có phần thua thiệt, hôm nào nhất định phải đòi lại mới được.

"Chị ấy làm như vậy có được xem là lấy việc công làm việc tư hay không?"

Cái gì được xem là? Đây là chuyện tất nhiên!

"Không có việc gì, đây vốn là hạng mục công chúng, cho ai cũng vậy, hơn nữa, Cự Hằng không có thực lực này, cũng không sợ người khác nói xấu."

Ngu Châu bĩu môi, nhìn bốn phía. Nếu Chu Chú nói "Thực lực", chỉ bằng chút "Thực lực" này muốn không nói xấu, thật đúng là rất khó khăn.

"Ánh mắt cậu như vậy là có ý gì!"

Chu Chú cầm một sấp tài liệu ném tới, Ngu Châu cũng không nhúc nhích, tài liệu ném không tới người của anh ta, rơi xuống bên chân.

Ngu Châu cảm thấy, tâm tình rất tốt, từ hồi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên chiếm thượng phong a, thật sự nên ghi chép vào DV.

"Đôi mắt nhỏ của tôi đây viết đầy sùng bái, cậu nhìn không thấy sao?"

Nhượng mảy, Ngu Châu giống như bị động kinh cố nhìn về phía Chu Chú nháy mắt, Chu Chú không nhìn ra sùng bái, ngược lại thấy ghê tởm.

"Giữ tốt lông mày của cậu, nếu nó lại nhảy loạn, tôi sẽ tìm người cạo cho cậu!"

Giận chó đánh mèo! Đây tuyệt đối là giận chó đánh mèo! Ngu Châu đưa tay đè lại lông mày của mình, đề phòng bọn chúng làm phiền mắt của Chu đại thiếu gia.

"Được, cậu tiếp tục phát huy thực lực của cậu đi, tôi trở về ngủ bù, buổi tối còn phải đi xem diễn."

Ngày mùa hè chói chang ngủ một giấc thật ngon a, vậy mà bị Đường Kiều và Chu Chú làm hỏng hết.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bà chủ xấu tính

Ngu Châu cảm chìa khóa đi khỏi, dù sao Chu Chú cũng không để ý đến anh ta. Chỉ xuất hiện ở cửa lúc lại đảo trở về mấy bước, vẻ mặt rất gian nỏ nụ cười đi về phía quầy tiếp tân nói: "Nghe nói cô ngăn chị Kiều ở ngoài cửa sao?"

Tiếp tân sắp khóc rồi, cũng không phải là lỗi của cô, là Boss của mình nói anh ấy không có chị a.

Cô gái tiếp tân vốn cho rằng vị Ngu tổng này cũng sẽ vì chị Kiều trong miệng anh ít nhất cũng mắng cô một buổi, không ngờ Ngu Châu chỉ vỗ vỗ vai của cô, sau đó bí mật nói với cô bốn chữ: "Làm rất tốt a!"

Vì vậy, vô cùng ngổn ngang, đây là có ý gì?

Cô còn chưa có lại tinh thần, Ngu Châu đã đi ra khỏi công ty của Chu Chú, cô thật sự là rất muốn đuổi theo hướng Ngu Châu nói một câu "Nô tỳ biết sai rồi". Đáng tiếc, đúng vào lúc này, tiếng ông chủ Chu ở đường dây vang lên.

"Tiểu Ngô, vào đây một chút."

Tôi, Gọi Ngô Hiểu, không phải Tiểu Ngô. Tại sao BOSS đại nhân mỗi lần đều muốn gọi cô là Tiểu Ngô, mỗi lần làm cho cô đều cảm thấy mình chính là một em gái rửa chén, có bằng Anh ngữ, bằng vi tính. Những thứ này tất cả đều là giấy vụn sao.

"Dạ, Chu tổng."

Đồng chí Ngô Hiểu cúi thấp đầu, lê thân thể "Nặng nề", đi thẳng đến phòng làm việc của Chu Chú, trên đường gặp phải được các đồng nghiệp quan tâm.

"Ồ, Tiểu Ngô, làm sao vậy?"

"Tôi tên là Ngô Hiểu, cảm ơn."

"."

"Ồ, Tiểu Ngô, làm sao vậy?"

"Cảm ơn, tôi tên là Ngô Hiểu."

"."

"Tiểu Ngô."

"Bà cô gọi là Ngô Hiểu!"

Đồng chí Ngô Hiểu nổi giận rống lên, bốn phía an tĩnh.

Chu Chú đôi tay ôm ngực đứng ở cửa phòng làm việc, từ phía trên cao nhìn xuống thấy Ngô Hiểu đang xù lông.

"Được rồi, Ngô Hiểu."

Chu Chú chột nhứ mày, Ngô Hiểu lập tức sợ hãi khẽ run rẩy, giọng nói run run: "Chu tổng, tôi lập tức đổi tên, lập tức đổi tên ngay, tôi là Tiểu Ngô."

Lệ rơi đầy mặt, cô sửa họ tiểu vẫn không được sao? Cô có lỗi với cha cô, có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Ngô.

"Những người khác làm việc đi, Tiểu Ngô. Ngô Hiểu, đến phòng làm việc của tôi"

Ánh mắt Chu Chú nhìn về phía mọi người mấy giây, sau đó nhìn về phía Ngô Hiểu nói, lúc đổi lời nói, giọng nói rõ ràng dừng một chút, hiển nhiên vẫn không quen gọi Tiểu Ngô là Ngô Hiểu.

Mọi người lập tức thu hồi vẻ mặt xem kịch vui, tản ra, Ngô Hiểu vô cùng ai oán liếc mắt nhìn đồng nghiệp tan tác như chim muông, thờ một hồi, đi theo Chu Chú vào phòng làm việc.

"Chu tổng, tìm tôi có chuyện gì?"

Tối lúc muốn tính sổ rồi sao? Từ nay cô có thể về nhà ăn hay không.

"Lần sau, nếu Đường tiểu thư trở lại, cô cứ yên tâm, không cần hỏi qua tôi"

"Vâng"

Ngô Hiểu nhăn mày vẻ mặt ưu tư nói, vấn đề là lần này Boss đại nhân nên xử lý như thế nào?

"Tốt lắm, đi ra ngoài đi."

Cái gì? Như vậy thì xong rồi?

Mọi người đều nói thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị. Còn cô thẳng thắn, cô có tội.

"Chu tổng, vô cùng xin lỗi, lần trước tôi không biết Đường tiểu thư là ... của anh."

Xấu hổ, hiện tại cô cũng không biết vị Đường tiểu thư này là gì của Boss đại nhân.

Chu Chú chột cười một tiếng tao nhã lịch sự, đồng chí Ngô Hiểu nhanh chóng cúi đầu, dĩ nhiên cô biết Boss cười tuyệt đối không phải là cười với cô.

"Lần sau, cô có thể gọi cô ấy là cô Chu."

Trước tiên xác định danh cho cô rồi nói sau.

À? Cái đó? Thiệt hay giả?

Len lén liếc Boss đại nhân một cái, vẻ mặt thành thật, đồng chí Ngô Hiểu rồi rầm kèm theo khổ sở.

Cô chỉ là một tiếp tân nhỏ của công ty a, cô không biết gì hết, không biết gì hết. Tại sao muốn đem bí mật bát quái nói ra, hiện tại cô rất muốn đi ra ngoài tám chuyện với người khác.

"Tôi nhớ rõ, Chu tổng còn có chuyện gì sao?"

"Đúng rồi, tên có thể không cần sửa đổi."

Tôi, ngắt!

Thiếu chút nữa Ngô Hiểu ngã nhào một cái cắm xuống sàn.

"Vây Chu tổng, tôi đi ra ngoài trước."

"Ừ, đi ra ngoài đi."

Đồng chí Ngô Hiểu đôi tay chặn ngực, bộ dáng bị nội thương đi ra phòng làm việc của Chu Chú, lập tức có đồng nghiệp tò mò chuyện vây quanh.

"Tiểu Ngô, cô không sao chứ? Chu tổng không có làm khó cô chứ?"

"Bà cô gọi là Ngô Hiểu!"

Ngô Hiểu thấp giọng quát. Ngay cả Chu tổng cũng nói cô không cần sửa tên, nếu ai gọi sai tên của cô, cô tuyệt đối sẽ để cho bọn họ cảm nhận được cái gì gọi là dã man!

"Vây. Ngô Hiểu, Chu tổng bảo cô đi vào làm gì?"

Lại có nữ đồng nghiệp nhiều chuyện hỏi tới, trong mắt tỏa sáng. Đó là thiết tha chuyện bát quái.

Ngô Hiểu ưỡn bộ ngực 32A, coi rẻ mọi người nói: "Chu tổng nói, bảo tôi nhìn chăm chăm các người một chút, nếu lần sau còn có ai đang làm việc tư ăn bánh bích quy, ăn quả đào. mỗi lần mỗi người 50 đồng, xin miễn trả giá. Hiện tại, biến!"

Mọi người không tò vè gì, từ trước mặt Ngô Hiểu "Biến", sau khi trở lại chỗ ngồi lập tức kéo ra ngăn kéo, đem toàn bộ đồ ăn vặt bên trong nhét vào trong túi xách.

Ngô Hiểu nhìn động tác của bọn họ vội vàng như thế, tâm trạng thật tốt, thuận tiện cũng cầu nguyện tâm trạng "Cô Chu" cũng thật tốt, nhưng ngàn vạn đừng vì một tí tẹo "Chuyện nhỏ" như thế mà thi thảm bên gối.

Hiện tại, cô muốn đi lên thiên nhai, nói chuyện bát quái.

"Hôm nay chặn bà chủ ở ngoài cửa, tiền đồ nguy nan!"

Ngô Hiểu ở trên thiên nhai có tên là "Bạn tốt nơi Chân trời", là một đồng chí sống bằng nghề bát quái.

Đây là Thiếp đề tài của Ngô Hiểu, nội dung trong tám thiếp cụ thể thuật lại cô chặn bà chủ ở ngoài cửa như thế nào, sau đó bà chủ giận dữ như thế nào, sau đó Boss chân chó chạy ra đón tiếp đại giá bà chủ như thế nào. Cuối cùng, cô không cần sửa tên.

Dĩ nhiên, trong đề mục còn miêu tả cụ thể Boss đại nhân trẻ tuổi như thế nào, cực phẩm như thế nào, quả thật đại biểu cho giàu có cao to đẹp trai. Đối với bà chủ. Ngô Hiểu không có bao nhiêu từ để hình dung về bề ngoài, chẳng qua ở tính khí dùng cái gì "Tức sùi bọt mép" "Giận không thể nuốt" "Trong cơn giận dữ"

Vì vậy một đồng lớn bạn trên mạng xem thiếp, mãnh liệt yêu cầu Ngô Hiểu thay thế.

"Mặc dù Boss rất cực phẩm, nhưng tôi cũng rất kén chọn."

Ngô Hiểu "Khiêm tốn" từ chối hảo ý của đám bạn trên mạng, lại không biết, tám thiếp này cộng thêm những lời bình luận đáp trả, tất cả đều rơi vào trong mắt "Bà chủ" Đường Kiều không sót một chữ.

Đường Kiều xem xong tám thiếp này, hết sức tự giác đăng nhập mật mã tham gia. Cô tin tưởng, vị bằng hữu gọi là "Bạn tốt nơi Chân trời" tuyệt đối chính là cô gái tiếp tân ngăn cô ở ngoài cửa hôm nay.

Đường Kiều rồi rầm nửa ngày, cuối cùng thái độ cẩn thận, đăng ký một hạng nhỏ, đi lên comment một bình luận: "Vị bạn tốt này, bát quái chuyện của người khác dường như không tốt lắm đâu."

Trong lòng sung sướng, cô biến thành bà chủ từ lúc nào?

Nhưng bình luận của Đường Kiều rất nhanh bị đại đội thủy quân thiên nhai nhấn chìm, Đường Kiều ngã xuống đất không dậy nổi. Lần thứ hai cô thất bại về vang!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ăn no nên mất hứng

Đường Uyên vẫn còn tức giận Đường Kiều vì chuyện "Bỏ câu sứa", ngay cả Chu Chú đi sớm về trễ cũng đánh hơi được có cái gì không đúng. Nhưng liên tiếp hai ba ngày công việc thật sự là quá bận rộn, anh cũng không rảnh bận tâm, cho đến tối thứ sáu, anh mới tìm giờ rảnh hỏi tới chuyện này một chút.

"Hai người các cô thế nào?"

Đường Kiều trả lời là nhún nhún vai, dù sao cô hầu hạ con bé ăn uống rất tốt, về phần con bé có vui hay không, có cao hứng hay không. Cô không xen vào.

Mà thái độ của Đường Uyên là ngửa mặt nhìn lên không, hừ nhẹ một tiếng.

Đường Kiều len lén liếc mắt ở trong lòng, thầm mắng một câu ngây thơ.

"Uyên Uyên, tại sao lại tức giận với chị của em?"

"Đường Kiều là một kẻ lòng gạt!"

Đường Uyên lập tức tố cáo, giống như chỉ chờ Chu Chú hỏi cô chuyện này, chẳng qua. thời gian vẫn có chút lâu.

"Chị em lừa gạt em thế nào?"

Chu Chú cố đè nén hỏi. Đường Kiều đứng ở sau lưng anh cũng lập tức gạt đầu tán thành, cô lừa con bé chuyện gì?

"Rõ ràng chị ấy đi ăn cơm với anh nhưng chị gạt em nói là cùng đi ăn với Ngu Châu, các người bỏ em ở nhà một mình, tự mình đi ăn cơm, em cũng sẽ không nói gì, tại sao còn muốn gạt em?" Truyện được dịch trực tiếp tại diễn đàn [đanlê quý](#) đôn, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép.

Đường Uyên hùng hổ nói, cẩn thận nghe ra, vẫn có mấy phần đạo lý.

Đường Kiều "Xấu hổ" cúi đầu, được rồi, là lỗi của cô.

"Cái này chỉ là chuyện nhỏ a, các người là chị em."

Phải nói, tính tình của Chu Chú cũng rất tốt, nếu đổi lại là cô, cô lười phải phí lời với con bé, khoe miệng Đường Kiều hếch lên, chẳng qua cũng không dám để cho Đường Uyên nhìn thấy.

"Chị ấy không nên gạt người."

Aiz, cô gái nhỏ này tại sao lại rồi rắm chuyện này vậy, Đường Kiều nhưc đầu.

"Thật ra cô ấy cũng không lừa em, ngày đó anh cùng đi ăn cơm với cô ấy, sau đó anh có việc về công ty trước, cô ấy cùng ăn cơm với Ngu Châu, là anh để cho cô ấy giúp em mua thức ăn nhanh, nghe nói em chưa ăn đã đồ toàn bộ vào thùng rác rồi hả ?"

Chu Chú cố làm ra vẻ không vui, anh cho rằng đối với đứa bé phải kết hợp khen thưởng và trừng phạt, táo ngọt và bàn tay cùng tồn tại.

Ừ, Đường Kiều tiếp tục "Xấu hổ", nhìn Chu Chú người ta giải thích, rất rõ ràng hành lá và đậu hũ ấy. Rõ ràng là cùng một chuyện, nhưng cô và Chu Chú nói không hoàn toàn giống nhau.

"Thật sự là như vậy sao? Em cho rằng chị ấy gạt em."

Đường Uyên gãi gãi đầu, giống như đứa bé đã làm sai chuyện, có chút lo lắng.

"thật xin lỗi, anh Chu Chú, không phải em cố ý."

"Em đem thức ăn của anh cố ý mua cho em ném thùng rác, cho nên câu xin lỗi này anh tiếp nhận, anh tha thứ cho em. Nhưng có phải em cũng nói xin lỗi với chị của em hay không?"

Chu Chú hướng dẫn từng bước, chẳng qua Đường Kiều nhìn bộ dáng nhìn thế nào cũng giống ông chủ quái gở lừa gạt đứa trẻ con, còn thiếu chút nữa hóa thân làm sói.

Đường Uyên nhìn Đường Kiều nhìn một chút, Đường Kiều lập tức bày ra bộ dáng vô cùng đau buồn. Chu Chú là con sói nhỏ, cô là sói bà ngoại, hắc hắc! Trong đáy lòng mình Đường Kiều lộ ra hai cái răng nhọn, lóe sang lóe sang.

“Chị, xin lỗi.”

Sau khi Đường Uyển nhăn nhó một lát, cũng dứt khoát nói xin lỗi. Đường Kiều cất giấu “đau buồn”, làm ra vẻ người chị tốt, “không có việc gì, không có việc gì, em không tức giận là tốt rồi.”

Đường Kiều giả bộ rất khổ cực, Chu Chú nhìn cũng nhịn khổ cực, một chuyện khổ cực như vậy, mọi người lại làm rất vui vẻ.

Chỉ có Đường Uyển, từ đầu tới đuôi đều chăm chú làm chuyện này, nghiêm túc tức giận, nghiêm túc không để ý tới Đường Kiều, sau đó nghiêm túc nói lời xin lỗi...

Bởi vì Chu Chú ra mặt, Đường Kiều và Đường Uyển hai người “tiêu tan hiềm khích lúc trước”, sau đó Chu Chú cố ý lái xe chở hai người đi Hương Mãn Lâu, Đường Uyển chưa ăn bỏ câu sữ nướng nên được ăn bù.

Đường Uyển một mình ăn hai con bò câu sữ, Đường Kiều ăn một chút món linh tinh, cũng thật là bị làm khó cho Chu Chú, từ đầu tới đuôi phải giữ phong độ thân sĩ, không ngừng châm trà cho các cô, lần lượt xé khăn giấy. Chu Chú cảm thấy mời các cô ra ngoài ăn một bữa, có thể kéo GDP trong nước tăng lên.

Đường Uyển vui vẻ, Đường Kiều ăn no dừng lại, ăn vào lại nhanh nôn ra.

“Anh Chu Chú, chúng ta ăn cơm xong đi xem phim có được không?”

Dĩ nhiên không được!

Đường Kiều lập tức bỏ phiếu từ chối, “Hai người đi đi, tôi ăn xong về nhà.”

Đừng tưởng rằng cô khiêm tốn cái gì, cô không đi vì cô quá no.

“Vậy chị về nhà, em và anh Chu Chú đi hai người.”

Đường Uyển lại một tiếng, bày tỏ hơi bất mãn đối với Đường Kiều không thức thời.

Chớ hừ, hừ nữa là heo. Đường Kiều kháng nghị trong lòng, đối với rạp chiếu bóng, cô không có chút hứng thú.

“Ở nhà xem phim cũng được, mấy ngày nay anh bận công việc, em đến cũng không có thời gian đi chơi một chút, vừa đúng ngày mai là chủ nhật, anh với chị em tính dẫn em đi chơi một ngày ở thành phố S, hôm nay cũng không xem chiếu bóng, sáng sớm ngày mai dậy sớm đi chơi.”

“thật sự đi chơi với em sao?”

“thật.”

Chu Chú mỉm cười bảo đảm, chẳng qua Đường Kiều không vui, tại sao cô không biết mình có tính với cậu ta lúc nào?

Bây giờ thời tiết nóng như vậy, có cái gì tốt mà chơi a, vừa nghĩ tới ngày mai mình phải giống như kẻ ngốc đứng dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn về phía ống kính máy chụp hình đưa tay làm dấu Hi, Đường Kiều đã muốn kích động.

“Chị mất hứng?”

Mẹ nó!

Con bé lại lộ ra nụ cười như yêu tinh, Đường Kiều nhìn thấy hận không được đâm mù cặp mắt của mình.

“không có, chẳng qua hơi no.”

No nên mất hứng có được hay không?

“Ăn nhiều thứ linh tinh như vậy cũng không biết điều độ một chút, quên chuyện trước kia vào bệnh viện?”

Chu Chú nửa là cưng chiều nửa là trách cứ, anh nhìn cũng khó chịu thay cho dạ dày của cô, bao nhiêu món linh tinh, cô cũng cuốn toàn bộ vào bụng.

“Đúng vậy.”

Thấy Chu Chú nói Đường Kiều, tâm trạng Đường Uyển không khỏi tốt hơn, gật đầu, mặt mày hớn hờ.

Mẹ nó! Cái lần trước cô vào bệnh viện hoàn toàn là do Đường Uyển có được hay không.

Đường Kiều khề cần rằng, cô nhịn! Nhịn đến nội thương là chuyện của mình.

“Tôi thích cảm giác chặc bụng và tăng cút...”

Đường Kiều nhẹ nhàng bay ra một câu nói,, bụng giữ nôi đi ngang qua phục vụ lão đảo một cái trong tay nôi cũng ném ra ngoài, sau đó liền nghe được một mảnh tiếng kêu sợ hãi, cũng không biết nóng đến người nào.

“Nhân viên phục vụ, tính tiền bên này.”

Chu Chú vội vã đi, chỉ sợ không đi nữa, một hồi sẽ không đi được.

Nhìn lại Đường Uyển một chút, bộ dáng cố nín cười. Trong bụng Đường Kiều không khỏi nghi ngờ, nếu là trước kia, tuyệt đối chuyện thứ nhất Đường Uyển muốn làm chính là đâm thọc. Nhưng mà bây giờ, dường như con bé quên chuyện đâm thọc.

Cho đến khi ngồi trên xe, Đường Kiều vẫn không nghĩ ra chuyện này, chỉ ước bụng tiếp tục suy nghĩ.

“Chị, chị mới vừa nói câu kia thật có cá tính.”

Chuyện này... là Đường Uyển nói sao?

Nhưng Đường Kiều có chút không tin nhìn Đường Uyển một chút, giống như muốn xác định.

“Thế nào?”

“không có, không có gì, no quá.”

cô thật sự là ăn căng bụng a.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Gằn gủi muốn ăn thịt (canh hai đến cửa)

Có được một lần khẳng định của Đường Uyển cũng không phải là chuyện dễ dàng, lúc tối, Đường Kiều mang theo lời khẳng định này đi ngủ, trước lúc ngủ nhớ tới tấm thiệp của bạn tốt nơi chân trời, ngày mai! Ngày mai cô nhất định phải tố cáo với Chu Chú. Giờ làm việc tại sao có thể lên thiên nhai phát thiệp?

Mười giờ đêm, Đường Kiều và Đường Uyển cũng đã đi ngủ, Chu Chú một mình ngồi ở phòng sách, nhìn máy vi tính đốt một điếu thuốc. Thật ra anh không hút thuốc lá, thỉnh thoảng hút một chút, rồi dụi tắt ngay.

Thật ra Ngu Châu nói một chút cũng không sai, Chu Du cho anh hạng mục đó, lấy tình hình trước mắt của công ty bọn họ, yêu cầu người khác không nói xấu, thật sự là không phải một chuyện dễ dàng, mặc cho họ Chu có tiền có quyền thế nào, dù sao Cự Hề cũng coi là công ty nhỏ, nhưng anh cũng chỉ là một tên nhóc chưa ráo máu đầu mới nộp xong luận văn tốt nghiệp, ngay cả bằng tốt nghiệp cũng chưa nắm trong tay.

Anh có tự tin có thể không kéo Chu Du xuống nước, nhưng muốn ngăn chặn miệng mồm mọi người, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Trên màn hình máy tính có bảng báo cáo các loại số liệu, hai ngày nay Chu Chú xem những bản báo cáo này muốn nôn ra. Nếu như Đường Kiều cẩn thận một chút, có thể phát hiện thật ra mấy ngày nay việc ăn uống của anh cũng không tốt lắm.

Người người đều nói Chu Chú anh có gia thế tốt nhất, có tài sản tốt nhất, nhưng ai biết, loại người như anh, sẽ trôi qua như thế nào. Trong miệng nói không lo lắng, nhưng phải cẩn thận xông về phía trước, hơn nữa còn phải bày ra bộ dạng không sao cả, anh có thể làm được.

Tắt thuốc, đôi tay Chu Chú chà xát mặt, mở ra bảng báo cáo, tiếp tục chiến đấu hăng hái. Aiz, dường như gây dựng sự nghiệp, sao mà gian khổ.

Không biết qua bao lâu, Chu Chú bị hai tiếng tiếng gõ cửa cắt đứt.

Cốc cốc

Chu Chú ngẩng đầu, nhìn về phía cửa.

"Thức dậy làm gì?"

"Rót cho cậu ly trà."

Đường Kiều đang cầm trà tiến vào, đem trà đặt trên bàn sách.

"Cám ơn."

Đường Kiều bên trong mặc đồ ngủ, bên ngoài khoác áo khoác len, ở nhà ăn mặc rất tùy ý, Chu Chú lại hết sức thích.

"Hạng mục Chu Du cho rất khó giải quyết sao?"

Sự nghiệp của Chu Chú, Đường Kiều cũng hiểu không nhiều, chẳng qua gần đây nhìn Chu Chú mỗi ngày đều đi sớm về tối, cô cũng có chút đau lòng.

"Khá tốt, cũng sắp hoàn thành."

"Nếu cậu mệt mỏi, ngày mai tôi mang Đường Uyển đi chơi là được, cậu ở nhà nghỉ ngơi."

Chu Chú đưa tay ra, Đường Kiều vốn đứng ở bên bàn đọc sách, trong nháy mắt bị xoay một vòng, hơn nửa người vào trên đùi Chu Chú. Đường Kiều có chút không tự nhiên, uốn éo, cô cũng biết không thể có bộ mặt phớt tình nói chuyện với anh, mới nói mấy câu, liền bị anh ăn đậu hủ.

"Đừng động."

Chu Chú dè dặt Đường Kiều gãy dựa, đem mặt vui vào trong cổ của Đường Kiều.

"Không cần lo lắng, ngày mai vẫn còn sức mang hai cô đi chơi."

Chu Chú chôn ở cổ của Đường Kiều đang lúc nói chuyện, hơi thở phả thẳng tới cần cổ Đường Kiều, ngứa ngáy một chút, người cũng nhồn nhột.

Rút cổ sang bên cạnh, Đường Kiều cảm thấy một ngày nào đó, cô sẽ bị Chu Chú hành hạ chết.

"Cái đó."

"Hả?"

"Khuya lắm rồi, tôi đi ngủ."

Vốn nên nói thẳng thừng, nhưng Đường Kiều lại nói có chút sợ hãi, tiếng như ruồi muỗi.

"Lại để cho tôi ôm, biết cô cũng sẽ không ngủ được."

Ban đêm tĩnh lặng, tiếng Chu Chú rất nhẹ, mang theo hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Đường Kiều không dám nhúc nhích, an tĩnh ngồi ở trên đùi Chu Chú, mặc cho Chu Chú ôm như vậy, nơi tiếp xúc với thân thể Chu Chú truyền đến nhiệt độ không thuộc về chính cô, loại cảm giác này như có như không.

Chu Chú lẳng lẳng ôm Đường Kiều, Đường Kiều lẳng lẳng bị Chu Chú ôm, cho đến khi.

"Không được, cô nên đi ngủ thôi."

Đang lúc Đường Kiều hưởng thụ loại cảm giác dầy vò và vui sướng thì Chu Chú lại đẩy cô ra.

"Thế nào?"

"Cô đi ngủ đi."

Chu Chú thở hổn hển, dường như đang chịu đựng chuyện gì.

Đường Kiều nhìn sắc mặt kì lạ của Chu Chú, như hiểu ra điều gì, theo bản năng tầm mắt chuyển đến giữa hai chân Chu Chú, hình ảnh đập vào mắt dọa cô giật mình.

"Cậu, cậu, cậu."

Tay của Đường Kiều run run chỉ vào Chu Chú, lời nói không rõ ràng.

"Chỉ đi đâu đấy."

Chu Chú đột nhiên đứng lên, lần người áp vào Đường Kiều, trong nháy mắt Đường Kiều bị anh vây ở giữa anh và cái bàn, hơn nữa anh còn cố ý cọ cọ.

Đường Kiều mới vừa chuẩn bị mở miệng mắng lưu manh, còn chưa có mắng ra miệng môi liền bị Chu Chú che lại.

Chu Chú hôn rất gấp, dường như là vội tìm kiếm cái gì, hoặc vội vàng muốn hủy diệt cái gì. Đường Kiều bị hôn đầu óc choáng váng, cũng không biết cái gì, chỉ biết không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, trước mắt sao bắt đầu càng ngày càng nhiều.

Không biết đã trải qua bao lâu, Chu Chú buông môi cô ra, đè ở trên người cô thờ, cái bộ phận ở phía dưới vẫn chia vào.

"Đường Kiều, cô là Yêu Tinh."

Chu Chú ở bên tai Đường Kiều lẩm bẩm nói, Đường Kiều run rẩy một chút, thật. Thật là nhột.

Nói vậy, cô mới không phải Yêu Tinh, rõ ràng Đường Uyên mới là Yêu Tinh.

Đường Kiều tìm về một chút lý trí, mới vừa chuẩn bị phân bác, môi Chu Chú lại đè lên.

Không khí mới vừa rồi trở lại trong lồng ngực lại từng chút bị hút đi, thậm chí thân thể Chu Chú bắt đầu cọ sát vào thân thể cô.

Đường Kiều có chút sợ, cô nhìn không tới sắc mặt của Chu Chú, cũng không nhìn thấy sắc mặt của mình, chẳng qua cô nghĩ, dáng vẻ của bọn họ lúc này nhất định giống như kẻ điên, tuyệt đối là kẻ điên.

Đường Kiều đưa tay, chuẩn bị đẩy Chu Chú ra, tay nhấc lên bờ vai của anh, lại chậm chạp không có động tác kế tiếp, không biết là bị hôn không còn hơi sức, hay không nở bỏ. Cô chỉ cảm thấy nửa hiểu nửa không, Không Từ nói con mẹ nó quá đúng: thực sắc tính đã (hai việc ẩm thực và nam nữ là chuyện trời sanh)!

Lòng ngực của Chu Chú phập phồng càng lúc càng rõ ràng, cứng rắn nặng nề ở trước ngực Đường Kiều, Đường Kiều cảm giác bị đè nên có chút đau đốn, rồi lại vô cùng khao khát loại cảm giác này.

Hư hư, cô nhất định thành sắc nữ, Đường Kiều vừa phí nhỏ chính mình vừa hưởng thụ Chu Chú đối đãi.

Mà Chu Chú toàn tâm toàn ý, thậm chí muốn ăn thịt, không để ý tới Đường Kiều đang đấu tranh các loại tư tưởng, anh chỉ muốn ăn, một mực muốn đòi lại toàn bộ mấy năm bỏ ra.

Chu Chú rời khỏi môi Đường Kiều, Đường Kiều ngược cổ đang chuẩn bị thờ một hơi, nhưng Chu Chú lại gặm cằm của cô, sau đó dọc theo cằm một đường đến xương đòn, rồi đến trước ngực. Các loại cắn nuốt.

"Chu Chú."

Đường Kiều rên nhẹ một tiếng, dường như là khó có thể chịu được.

Chu Chú chợt dừng lại tất cả động tác, chỉ ôm cô thờ hỗn hển.

"Cô đi ngủ đi."

Chu Chú vẫn nói câu đó, cánh tay ôm Đường Kiều không có ý buông ra.

Đường Kiều vẫn không nhúc nhích cũng không có lên tiếng.

"Đi ngủ đi."

Chu Chú lại nói câu này.

"Vậy cậu buông ra a."

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Cô muốn đâu

Chu Chú vừa buông ra, Đường Kiều lập tức chạy giống như có quỷ đuổi theo phía sau, trốn về phòng khách của mình, lúc đóng cửa lại dường như nhìn thấy cửa phòng của Đường Uyên khép hờ, chẳng qua lúc này cô đã không lo được nhiều như vậy, đóng cửa lại, thân thể tựa dọc theo cửa trượt xuống sàn.

Cuộc sống này. Thật là kích thích.

Chu Chú nhìn bóng lưng Đường Kiều giống như chạy trốn, cúi xuống liếc người mình một cái, mặt lộ ra nụ cười khổ, sau đó đem mấy vi tính và ly trà trên bàn về phòng của mình. Sau đó xông vào tắm nước lạnh.

Sau khi Đường Kiều trở lại phòng, ngồi một lúc trên sàn, nhìn chằm chằm vào một góc nào đó trong phòng ngẩn người một lúc nữa, đầu óc như bột

nhào sau đó đứng dậy vào phòng tắm, xem ra cô cũng cần tắm nước lạnh.

Tắm xong Đường Kiều bò trên giường, đã khuya nhưng không một chút buồn ngủ.

Nếu lúc bình thường, cô không ngủ được thì tìm Chu Du tâm sự, cô có tâm sự còn có thể tìm Chu Du nói một chút, nhưng điện thoại Chu Du vẫn tắt máy, cô không có cách nào liên lạc với Chu Du, cho nên không thể làm gì khác hơn là nằm ở trên giường, mở to con ngươi nhìn trần nhà chịu đựng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, điện thoại của Đường Kiều truyền đến âm thanh tin nhắn, Đường Kiều sờ tới điện thoại di động, cũng là tin nhắn của Chu Chú gọi tới.

"Ngủ ngon."

Ngủ ngon.

Đường Kiều nhìn không khí khê khê nói một câu, sau đó đóng điện thoại di động, nhắm mắt lại ngủ, ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ không che kín chiếu rọi tới trên giường, chiếu rõ nơi khoe miệng Đường Kiều lộ ra nụ cười.

Ngày thứ ba chính là Chủ nhật, là ngày Chu Chú hứa hẹn dẫn Đường Uyển đi chơi.

Chu Chú, Đường Kiều, Đường Uyển, bị hoảng sợ nên ngủ muộn lấy lại sức, lúc Đường Kiều thức dậy đã hơn chín giờ rồi, Chu Chú đang ở trong phòng tắm rửa mặt, mà cửa phòng Đường Uyển vẫn đóng chặt lại.

Đường Kiều đi tới cửa phòng tắm, đứng lúc Chu Chú quay mặt sang, nhìn vào ánh mắt của Đường Kiều.

Đường Kiều có chút xấu hổ, mở to mắt, "Đường Uyển vẫn chưa dậy sao?"

"Chưa thấy, cô đi gọi con bé đi."

Chu Chú vừa đánh răng vừa ngong nghịu nói.

Đi tới cửa phòng Đường Uyển, Đường Kiều giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa lại kết một tiếng, từ bên trong mở ra.

Đường Kiều thả tay xuống một cách khó khăn, "Đã dậy rồi à, đi đánh răng rửa mặt đi, một lúc nữa chúng ta đi ra ngoài."

"Ừ."

Đường Uyển có chút không còn hơi sức đáp một tiếng, sau đó lướt qua cô đi tới phòng khách, nhìn dáng dấp dường như bị mất hứng, Đường Kiều gãi đầu, không biết người nào chọc giận con bé.

"Chu Chú, một lúc nữa chúng ta đi đâu?"

"Trước tiên đi vườn Lộc Hương ăn điểm tâm đi, sau đó đi vườn Cẩm Tú."

Vườn Cẩm Tú là thôn dân tộc, bên trong có thuê các nhân viên người dân tộc, có có kiến trúc tương đối đặc sắc, hơn nữa mỗi ngày đều có buổi biểu diễn nghệ thuật dân gian.

Đường Kiều gật đầu một cái, cảm thấy sự sắp xếp này vẫn không tệ, chẳng qua nhân vật chính Đường Uyển nhìn như có chút ảm ức.

"Đường Uyển, sao vậy, không thoải mái sao?"

Đường Uyển miễn cưỡng cười cười. "Không có, không có không thoải mái, hơi đói rồi, các người nhanh lên một chút."

Đường Kiều đen mặt, tối hôm qua cô bị no nên mất hứng, tại sao hôm nay đến phiên Đường Uyển đói bị mất hứng.

Quả nhiên, cái chuyện ăn thật là phong phú, ăn nhiều không được, ăn ít cũng không được, thật là bị nó làm khó.

Điểm tâm sáng ở vườn Lộc Hương cũng hết sức nổi tiếng trong Thành phố S, bình thường rất tốt, nếu vào cuối tuần thì phải xếp hàng chờ. Cũng may, tối ngày hôm qua Chu Chú cũng đã có dự kiến trước nên gọi điện thoại tới đặt chỗ rồi.

Cho nên sáng sớm hôm nay, bọn họ mới có thể xuyên qua đám người chờ đợi, do người quản lý đưa vào trong.

Nhìn thấy, cô nhìn thấy rồi, nhìn thấy vẻ mặt những người đó ngẩng đầu mong mỏi, ha ha, cô lại không cần thận đắc ý.

Đường Kiều sửa sang lại sắc mặt, cố gắng để cho mình nhìn nghiêm túc một chút, bắt quá nhìn người xếp hàng, hiện tại quả là một chuyện làm cho người ta rất dễ kiêu ngạo, cho nên, tha thứ cho cô thôi.

"Đường Uyển, thích ăn cái gì tự mình gọi đi."

Trong bữa sáng cũng không có bỏ câu sữa.

"Em cũng không biết nơi này có món nào ăn ngon, hay là chị chọn cho em đi."

Đường Uyên đem thực đơn Chu Chú đưa cho cô đẩy tới trước mặt Đường Kiều.

Trong bụng Đường Kiều không khỏi nghi ngờ, Đường Uyên để cho cô chọn món ăn? Đây là Đường Uyên sao?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng Đường Kiều vẫn cầm lên thực đơn bắt đầu chọn món ăn, bởi vì cô cũng đói bụng!

"Bánh quả, sủi cảo, bánh bao hấp, bánh dứa, cánh gà, tôm viên, bắp cải. Tất cả mỗi thứ một phần, sau đó phần cháo cá cho ba người."

Đối mặt với món ăn luôn không cách nào kháng cự, Đường Kiều gọi một hơi chừng mười món điểm tâm, sau đó hài lòng để xuống thực đơn.

"Đường Uyên, sao tinh thần như không tốt thế?"

Nghe Chu Chú vừa nói như thế, Đường Kiều cũng cảm thấy, bắt đầu từ buổi sáng, dáng vẻ Đường Uyên vẫn như tinh thần không tốt, dường như có tâm sự nặng nề.

"Đúng vậy a, thế nào?"

Đường Kiều cũng không chịu thua người ta, biểu lộ quan tâm.

"Không có việc gì, không có việc gì ..., đã nói là đói mà."

Đường Uyên xua xua tay, ý bảo chính mình không có việc gì, đợi Chu Chú và Đường Kiều quay đi, về mặt lại xiu xuống.

"Đường Kiều, đi ra ngoài xem trong hồ cá có cá nê mô tôi thích ăn hay không."

"Tại sao phải tôi đi?"

Đường Kiều vô cùng không tình nguyện, không muốn di động thân thể.

"Vậy cô nói chuyện phiếm với Đường Uyên?"

Chu Chú nhú mày, Đường Kiều lập tức đứng lên.

"Tôi đi."

Để cho cậu ta nói chuyện phiếm với Đường Uyên thôi.

Chờ Đường Kiều vừa đi khỏi chỗ ngồi, Chu Chú lập tức quay mặt sang hỏi Đường Uyên.

"Tôi hôm qua em đều thấy được?"

Đường Uyên cúi đầu, bàn tay đặt ở dưới bàn, nắm lại thả ra nắm lại.

"Ừ."

"Vậy đối với chuyện này em có ý kiến gì không?"

A, cách nhìn, có thể cô có cách nhìn gì đó.

Đường Uyên vẫn cúi đầu không lên tiếng, Chu Chú liếc nhìn phương hướng Đường Kiều, sau đó hướng về phía Đường Uyên nói: "Đường Uyên, em rất thông minh, cũng rất đáng yêu. Cha mẹ của em cũng chịu thương yêu em, không phải là không có lý, nhưng anh vẫn yêu thích chị của em, em có cha mẹ em thương yêu em như vậy, thì để cho anh thương yêu chị của em được không?"

Đường Uyên nhìn đi chỗ khác, nhìn bóng dáng của Đường Kiều phía xa.

"Nhưng Đường Kiều cũng có rất nhiều người thương yêu, bà ngoại, ông ngoại, cậu, còn có anh nữa, cùng với bên cạnh chị ấy một đồng bạn tốt, mọi người cũng chỉ thương yêu chị ấy."

Chu Chú thở dài một tiếng "Nhưng yêu thích là yêu thích, anh yêu thích chị của em, hơn nữa, em kém hơn anh nhiều tuổi như vậy, tại sao em nghĩ rằng anh yêu thích em được?"

"Anh cũng kém tuổi hơn Đường Kiều rất nhiều."

Nam lớn hơn nữ một chút không phải là rất bình thường sao, nhưng Đường Kiều lớn hơn Chu Chú đến ba tuổi.

Đường Uyên cố chấp nhìn Chu Chú, đôi mắt hồng hồng, rồi lại cố gắng nhịn không khóc.

"Đường Uyên! Anh không thích nghe người khác nói như vậy, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Chu Chú sùng mặt lên, dáng vẻ rất kinh khủng, hơn nữa vẻ mặt nghiêm nghị, Đường Uyên cắn cắn môi, đầu cúi thấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tôi có tội

"Chu Chú, tôi nói với hai người nhé, nơi đó có hai con cá rất xấu xí."

Đường Kiều nhún nhảy vui vẻ quay trở lại, mặt mày hớn hờ khoa tay múa chân, lông mày nếu không có khuôn mặt cũng có thể bay ra ngoài.

"A, thật sao? Xấu xí đến mức nào?"

Chu Chú cười nói, dường như thật sự tò mò con cá xấu xí trong miệng Đường Kiều xấu xí đến mức nào.

"Ai da, tôi cũng không mô tả được, dù sao nó rất xấu xí. Lúc tôi mới ở đằng kia xem cá, khi nhìn thấy được hai con cá, tôi còn nghĩ con cá xấu xí như vậy làm sao có thể ăn, làm thế nào để ăn nha. Sau đó tôi nhìn kỹ lại, phát hiện trên hồ cá viết mấy chữ, cậu đoán xem chữ gì?"

Đường Kiều cố làm ra vẻ thần bí đến gần Chu Chú, vẻ mặt giống như tên trộm hỏi.

"Viết gì vậy? Không phải là con cá này rất xấu xí, xin cẩn thận miệng của nó sao."

Chu Chú làm như suy nghĩ một phen, sau đó trả lời.

"Ha ha, Chu Chú, cậu đáp sai rồi."

Đáp án của Chu Chú làm Đường Kiều không thể không cười, bây giờ cô thật rất vui vẻ!

"Không phải viết cái này sao, trên đó viết cái gì?"

"Tôi cho cậu biết, phía trên kia viết ba chữ: cá cảnh đây! Ha ha, vui chết tôi, ha ha ha."

Đường Kiều cứ cười, vỗ bàn cười, cô cảm thấy điều này thật sự chơi rất vui. người của bàn khác đồng loạt nhìn về phía bàn của Đường Kiều tức giận tròn mắt, một cái quán yên tĩnh, làm cho giống như chỗ bán hàng. Chẳng qua, Đường Kiều không thèm để ý, Chu Chú cũng không để ý, Đường Uyên nha, ách. Cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng đáng tiếc, Đường Kiều cười thờ không ra hơi, khoe miệng Chu Chú cũng chỉ giật giật, mà Đường Uyên chỉ muốn khóc lên.

"Đường Uyên, em làm sao vậy?"

Đường Kiều lại gần, muốn nhìn Đường Uyên ra sao. Ai ngờ Đường Uyên chợt đứng dậy, "Em cũng đi xem một chút con cá này xấu xí thế nào."

Đường Kiều thiếu chút nữa bị Đường Uyên làm giật mình đặt móng ngồi xuống đất, nhìn theo bóng lưng Đường Uyên chạy như điên, Đường Kiều buồn bực hỏi Chu Chú.

"Con bé sao vậy?"

"Không có việc gì, mới vừa rồi tôi nói với cô ấy mấy câu."

"Đang yên lành cậu nói gì với con bé như thế."

Hôm nay vốn muốn dẫn cô ra ngoài chơi, để cho cô vui vẻ, nhưng tên Chu Chú hư hỏng này lại làm cho người ta muốn khóc.

Về mặt Đường Kiều nhìn Chu Chú oán trách, vô cùng không ủng hộ anh làm cho cô hai Nhà họ Đường khóc.

"Được, được, được tôi nhận lỗi."

Chu Chú làm như thật, gơ tay phải lên, bàn tay hướng về phía Đường Kiều cúi chào.

"Phốc, thật buồn cười."

Đường Kiều cười vỗ Chu Chú một cái, đối với anh ra dấu chào dờ dờ ương ương, có chút nhìn không thuận mắt. Bởi vì, từ nhỏ đã thường thấy quần nhân ra ra vào vào trong nhà, Chu Chú giả bộ nhìn rất không tự nhiên.

"Đúng rồi, không phải nói cô đi xem có cá nê mô hay không sao?"

"Ủm, tôi lại quên vụ này rồi." Đường Kiều vỗ đầu một cái, đột nhiên nhớ lại chuyện chính.

"Nếu không tôi đi xem một chút."

Dứt lời Đường Kiều chuẩn bị đứng dậy, Chu Chú níu lại cánh tay của cô: "Thôi, lần sau ăn cũng được."

Mà Đường Uyển vẫn đứng ở trước hồ cá, Đường Kiều không biết cô đang nhìn thứ gì, phải xem lâu như vậy, cho đến khi điểm tâm đã lên xong, Đường Uyển vẫn chưa trở về.

"Tôi đi gọi con bé tới đây ăn."

"cô ăn đi, tôi đi gọi."

không đợi Đường Kiều phản ứng, Chu Chú đã đứng dậy, Đường Kiều chuyển trở về chỗ ngồi đặt cái mông xuống.

"Đường Uyển, ăn điểm tâm, đừng làm cho chị của em lo lắng."

Chu Chú đi tới sau lưng Đường Uyển nhìn về phía hồ cá nhưng lời đúng là nói với Đường Uyển.

Đường Uyển dùng tay áo dụi dụi con mắt, cúi đầu trở về, Chu Chú đi theo phía sau, chẳng qua trước khi đi còn liếc mắt nhìn con cá xấu xí đến mức ăn không được theo lời của Đường Kiều. Quả nhiên.....Rất xấu!

"Chuyện gì vậy? Chu Chú cậu lại nói gì con bé?"

Nếu như vừa rồi Đường Kiều thấy Đường Uyển sắp khóc, như vậy hiện tại Đường Kiều thấy Đường Uyển đã khóc.

"không có, con cá này quá xấu, em cười..."

(PS: con cá xấu xí tự bạch: tôi có tội!.....!)

Hôm nay điểm tâm sáng, trong ba người, chỉ có một mình Đường Kiều ăn hết sức vui vẻ, Chu Chú giữ hình tượng, Đường Uyển chỉ nhét vào miệng qua loa nhưng ăn không biết ngon.

Vốn tâm trạng của Đường Uyển cũng không tốt, lần này rõ ràng nhìn Đường Kiều chướng mắt.

"Đường Uyển, cơm nước xong, tâm trạng có tốt chút nào hay không?"

Đường Uyển khề cán răng, rất muốn đem Đường Kiều nhét vào kẽ răng cắn chết, cuối cùng chỉ miễn cưỡng cười cười: "Ừ, tốt hơn nhiều."

Chu Chú không nói, để mặc cho Đường Kiều phát huy vô cùng tinh tế.

Sau khi ăn xong điểm tâm sáng đã gần đến trưa, Chu Chú chở Đường Kiều và Đường Uyển đi về hướng thôn dân tộc, Chu Chú không nói lời nào, Đường Uyển cũng không lên tiếng, vì vậy, sau khi huyền thuyên rút cuộc Đường Kiều phát hiện có cái gì không đúng.

Nhưng cô có chút không hiểu.

Nếu như một mình Đường Uyển mất hứng cô còn có thể giải thích rằng con bé đã đến ngày bà đi cả tối thăm, nhưng tại sao Chu Chú cũng mất hứng như vậy?

"Chu Chú, mở nhạc nghe một chút."

Rốt cuộc, Đường Kiều thật sự không chịu nổi loại không khí này.

"cô tự tìm đi."

Đường Kiều xấu hổ, cô ngồi ở phía sau được rồi. Nhưng rõ ràng Chu Chú không chuẩn bị thêm nghĩa tới cô, Đường Kiều nhìn anh chuyên tâm lái xe, cũng không thể không biết xấu hổ quấy rầy anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là nằm sấp tìm cái đĩa, trong nháy mắt đem trọn thân thể vượt qua phía trước, nằm ngang ở bên trong xe.

"Đường Uyển muốn nghe nhạc gì?"

trên xe Chu Chú có không ít đĩa, đủ thể loại linh tinh, đều là Đường Kiều để vào, có rất nhiều đĩa nhạc được yêu thích, có nhiều đĩa đang thịnh hành, còn có một số đĩa Đường Kiều download từ internet, còn có một số đĩa nhạc hòa tấu, nhưng rõ ràng chất đồng quá lâu nên mặt ngoài đã trầy xước. Đường Kiều chọn nửa ngày, cuối cùng nhét vào nhạc nước ngoài.

Giọng nam trầm thấp giống như từ dưới nền đất truyền đến, ngồi trở lại chỗ ngồi, một lúc sau Đường Kiều chỉ cảm thấy tê dại da đầu, tóc gáy cũng dựng đứng lên...., Tại sao cô lại chọn một đĩa nhạc jazz như vậy, cái loại nhạc nghe bị táo bón rất nghiêm trọng, nghĩ cũng nghĩ không ra được... cô roi lệ đầy mặt.

Đường Kiều khổ sở giương mắt nhìn phản ứng của Chu Chú và Đường Uyển, dường như hai người cũng không sao, lái xe tiếp tục lái xe, ngăn người tiếp tục ngăn người.

Sờ mũi một cái, Đường Kiều không thể làm gì khác hơn lại bắt đầu ngang dọc, "Hắc hắc, cảm nhảm đĩa rồi."

Vội vàng lấy đĩa ra, Đường Kiều lại lắp vào cái đĩa khác, lần này rất cẩn thận không có chọn nhạc nước ngoài như lúc này mà chọn cái đĩa ca khúc được yêu thích. nói đến lưu hành, đó cũng là lưu hành thật lâu, hiện tại có thể miễn cưỡng xem là ca khúc chọn lọc.

Giai điệu quen thuộc truyền đến, Đường Kiều không khỏi cảm thán.

Thời gian này, người gầy đi rất nhanh, tay của cô mập mạp thoáng một cái đã tóp đi rồi, cô nhớ lại thâm thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cậu út Đường bị khi dễ

Vốn dĩ chơi là một chuyện thú vị nhưng hôm nay cả quá trình, Đường Kiều chỉ có thể dùng từ cực hình để hình dung.

Cô sợ nóng, cô cũng không có hơi sức, về phần Chu Chú, cô cũng không thể trông cậy vào anh có thể làm ra trò chơi gì. Mà Đường Uyển vốn nên là người chơi vui vẻ nhất, bây giờ nhìn giống như một con gà bị bệnh dịch, một chút sức lực cũng không có.

Cho nên, hôm nay ba người bọn họ rốt cuộc ra ngoài làm gì?

Sau khi nửa đi nửa chơi qua hai thôn dân tộc, Đường Kiều đi vào một quán trà không đi, con mẹ nó quá buồn bức, trừ mua nón cỏ đội trên đầu, cô cũng không làm chuyện gì, cũng không muốn làm chuyện gì.

"Muốn ăn kem."

Đường Kiều đề nghị đứng trọng tâm, bọn họ cần thứ giải nhiệt. Chẳng qua, cô chọn chỗ dường như không đứng lắm. Truyện được dịch trực tiếp tại diendanlequydon.com, mọi web khác đều là phiên bản copy trái phép.

"Nơi này là quán trà!"

Chu Chú than thở, loài người đã không ngăn cản được Đường Kiều. Được rồi, anh đi mua!

Lúc này Đường Uyển đứng cách chỗ Đường Kiều không xa, chăm chú như người chuyên nghiệp cầm bình nước thật dài châm trà, Đường Kiều không thích những thứ đồ này, cho nên dựa vào trên ghế giả chết, xem như không thấy gì cả.

Nước trà thông qua miệng bình thật dài rót vào cái ly, một giọt nước cũng không đổ, ngược lại rót xong một ly trà, trong đám người đều không nhận được phát ra tiếng vỗ tay.

Đường Kiều rối rắm, buồn rầu, uất ức.

Tại sao cô phải ngồi ở chỗ này nghe tiếng ồn ào? thời gian như vậy, cô nên ở nhà trồng rau trộm món ăn, hoặc là lên thiên nhai xem thiệp sao?

Kem cũng không thể ăn ưi được cô, ai cũng không có dùng để ý tới cô, xem cô là thứ lãng nhăng.

Sau cuộc hành trình, Đường Kiều không tham gia nữa mà ngồi ở trong quán trà ăn kem, ăn kem xong lại đổi uống trà, từ Tây Hồ Long Cảnh uống đến Đại Hồng Bào núi Vũ Di, còn cắn hạt dưa, còn thiếu ở trên sân khấu mời người kể chuyện.

Chu Chú và Đường Uyển hai người nhìn thấy Đường Kiều bất động, cũng không còn kiên trì, hai người tự mình đi chơi, chỉ căn dặn Đường Kiều không nên chạy loạn, sau đó tiếp tục đi xuống một thôn dân tộc.

Đường Kiều hí hóp mắt nhìn Chu Chú và Đường Uyển cùng nhau đi khỏi, trong lòng và trong óc rối tung. Sáng sớm hôm nay cô và Chu Chú cũng không ai nói chuyện tới ngày hôm qua, dường như tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua đều chỉ là một giấc mộng mà thôi, Đường Kiều cũng không biết, đối với đàn ông có ý nghĩa như thế nào, nhưng đối với cô mà nói.... thật ra cô cũng không nghĩ có ý nghĩa gì.

Chu Chú còn trẻ, mà cô đã là gái lỡ thì rồi.

Gái lỡ thì đối với chuyện gì cũng muốn rộng rãi, cũng muốn suy nghĩ phóng khoáng. Loại thái độ giả vờ mặt ngoài, gái lỡ thì rất sợ mệt mỏi.

Cẩn hạt đưa đến mệt mỏi, Đường Kiều tiếp tục uống trà, đem mùi hạt dưa hòa tan mới từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động.

Ngày trước lúc tâm trạng cô không tốt, cô muốn đi phiền Chu Du, nhưng có lẽ lúc này Chu Du đang phiền chuyện của mình, ngay cả điện thoại di động cũng chưa có xem qua. Hiện tại, Đường Kiều không thể làm gì khác hơn là đi quấy rối cậu út Đường, thật ra không phải tâm trạng cô không tốt, chẳng qua có chút phiền não, phiền não đến từ không gian và thời gian.

"Đồng chí Thủ trưởng, hôm nay u ám."

Đường Kiều vẫn cảm thấy cậu út Đường là một người cực kỳ tài giỏi, mỗi lần nói chuyện với cậu út Đường, Đường Kiều cảm giác văn hóa của mình cũng đề cao không ít.

"Ở nhà có thể mở đèn huỳnh quang."

Tốc độ hồi âm của Cậu út Đường rất nhanh, Đường Kiều chỉ cần vừa nghĩ tới cậu út Đường toàn thân mặc quân trang, sau đó cầm điện thoại di động cúi đầu gửi tin nhắn cho cô, cô liền vui mừng, chẳng qua tin tức này tại sao xem kỳ quái như thế.

"Nhờ phúc của Đường Uyển, đang bên ngoài tiếp nhận lễ rửa tội của ông mặt trời."

Đường Kiều gửi một tin không đầu không đuôi, cũng may mắn là cậu út Đường xem có thể hiểu.

"Toàn thân cháu là tế bào lười, nên sát khuẩn thật tốt."

Phốc!

Đường Kiều hết sức nghi ngờ, có phải người khác cầm điện thoại của cậu út Đường gửi tin nhắn cho cô hay không, không có chút nào giống như là lời của cậu nói với cô.

"Cậu, Bà ngoại nói muốn giới thiệu đối tượng cho cậu, có biết chưa?"

"nói Bà ngoại chớ bỏ ý nghĩ này đi!"

Vốn Đường Kiều dùng tin nhắn này muốn thử dò xét cậu út Đường một chút, nhưng tin nhắn khác làm cô rối rắm, rốt cuộc không phải cậu út Đường, nghi ngờ càng sâu hơn.

Lời này chứng tỏ đồng chí thủ trưởng lập trường kiên định không thể nghi ngờ, điểm này không sai, chẳng qua giọng điệu này không có chút nào giống cậu út Đường, cho tới bây giờ cậu út Đường không có nói lời như vậy đối với Bà ngoại Đường.

Không biết tại sao, tin nhắn này tăng thêm nhiều cái dấu chấm than, khiến Đường Kiều không nhận được nghĩ tới Chu Du, thật sự là không nhận được. Ý nghĩ này rất nhanh bị Đường Kiều hủy bỏ, Chu Du không thể nào ở một chỗ với cậu của cô, hai người bọn họ căn bản cũng không phải là người cùng một thời đại, không thể nào không thể nào.

Lắc đầu một cái, Đường Kiều tiếp tục gửi tin nhắn.

"Để Bà ngoại dễ dàng từ bỏ ý định thì cho bà ôm một đứa cháu, bà sẽ không còn hi vọng nữa."

Mặc dù cậu hai Đường đã có đứa bé, nhưng đối với người già mà nói, chuyện gì cũng không quan trọng bằng con cháu đầy đàn.

Trong lòng Đường Kiều hắc hắc cười gian hai tiếng, có thể làm hại cậu út Đường đối với cô mà nói, là một việc vô cùng quang vinh.

"Kiều Kiều, cháu phải chăm sóc cho Đường Uyển thật tốt!"

Mẹ nó, quả nhiên là cậu út Đường, cậu tìm chỗ đau để chọc vào!

Đường Kiều hận cắn răng, "Cảm ơn nhắc nhở!"

"không cần khách khí!"

A a a, Đường Kiều muốn chết, đây tuyệt đối không phải cậu út Đường, tuyệt đối không phải, cậu út Đường mới không có ngây thơ như vậy, cho tới bây giờ cậu út Đường đều tâm cam tình nguyện để mặc cho cô khi dễ.

"Cậu, có phải cậu bị Chu Du bám lấy hay không?"

Đường Kiều rót một ly trà, sau khi tỉnh táo vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ. không được, cô phải hỏi rõ ràng.

Đáng tiếc, cái tin này bị triệt để yên lặng, một chút tin tức cũng không có, vì vậy chuyện này tạm thời thành mê án.

Đường Kiều không cam lòng lại phát một cái tin tức: "Chu Du, mau từ trong người cậu tôi lăn ra đây."

Lần này cậu út Đường hồi âm, "Kiều Kiều, đừng làm rộn, phải họp, hôm nào tán gẫu tiếp."

Được rồi, Đường Kiều nhận, đây là cậu út Đường thường nói với cô.

"A, này hôm nào tán gẫu tiếp."

đã đổ vô số ly trà, Đường Kiều sờ sờ bụng, để điện thoại di động xuống, ngồi chờ hai người ném bỏ cô đi chơi.

Đáng tiếc, Đường Kiều chờ, chờ đến ánh mặt trời gay gắt cũng mau ngã về tây, cũng chưa thấy bóng dáng Chu Chú và Đường Uyển trở về. mà cô đã ngồi ở trong quán trà người ta 3, 4h rồi, nếu không đi, người ta cũng hận không được móc mắt ném trên người cô.

Vì vậy Đường Kiều ở trong ánh mắt một số nhân viên phục vụ quán trà gần như được xem là kẻ thù, trả tiền xong yên lặng chuồn đi, có lẽ chưa từng thấy khách hàng chiếm chỗ ngồi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chỉ có khi anh yêu một người mới có thể bày tỏ

Mặt trời gần chạng vạng tối, không chiếu gay gắt như buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua nhà cửa và cây cối, rải trên đường. Đường Kiều đạp những tia mặt trời, chậm rãi đi tới, người người tới lui thôn dân tộc, ngược lại cô có vẻ thích ý.

Hai bên đường phổ treo nhiều loại đồ trang sức và nón áo phong cách dân tộc, Đường Kiều vừa đi vừa nhìn, các loại đồ xinh đẹp cô đều muốn cầm ở trên tay nhìn một chút, sờ một cái.

Đường Kiều nở nụ cười ôn hòa, dọc theo đường đi cầm lấy nhiều đồ ở trong tay nhìn, sau đó lại trả về, làm cho các gian hàng một phen mất mát.

Đối với vật chất Đường Kiều không quá theo đuổi, hướng chi là loại vật có phong cách dân tộc rất phức tạp, mua về bày biện chiếm diện tích, đưa cho bạn bè, cũng làm khó bạn bè, hướng chi, bạn bè cô có thể quen thuộc đến tặng quà cũng chỉ có Chu Du và Ngu Châu, mà hai người kia, Đường Kiều cảm thấy. đưa đến trong nhà bọn họ cũng không thiếu vật hiếm lạ.

Lúc học Trung học, cô và Chu Du thường đi vào con hẻm phía sau sân trường đến chợ bán đồ cũ mua một chút đồ chơi kỳ lạ, khi đó cảm thấy những thứ đó còn thú vị hơn nhiều so với Piano và Violin.

Đến bây giờ, dưới đáy giường trong gian phòng của Bà ngoại Đường còn vẫn có mấy cái cái rương lớn nhỏ, để cho cô những bảo bối nhỏ kia.

Thỉnh thoảng lúc Đường Kiều trở về, sẽ cầm ra ngoài nhìn xem, phần lớn Đường Kiều thật đã quên đi ước nguyện ban đầu mua những thứ đó, chỉ nhớ rõ lúc đó cô và Chu Du đi chợ truy tìm vết các loại tự cho là bảo bối. Thật ra bản thân những thứ đó cũng không phải là bảo bối, mà những thứ kia chính là khoảnh khắc tốt đẹp thời thanh xuân với Chu Du. Còn nhớ rõ cô và Chu Du nắm thề bóng của Ngu Châu, Chu Chú động một chút là tự động lục soát túi sách của cô, tìm được thư tình liền ném đi như rác rưởi.

Nghĩ tới đây Đường Kiều không khỏi ngây ngốc cười khẽ một tiếng, thật lòng tham luyến thời niên thiếu kia.

"Ngây ngốc, một mình cười gì vậy?"

Đường Kiều vừa ngẩng đầu, liền chạm vào ánh mắt vui vẻ của Chu Chú.

"Đường Uyển đâu?"

Không phải là vứt bỏ chứ.

"Cô ấy chơi mệt rồi, tôi bảo Ngu Châu đưa cô ấy về trước."

Đường Kiều xấu hổ, đồng chí Ngu Châu đáng thương, giống như người ở nhà bọn họ, kêu tới là tới, đuổi là đi.

"Làm sao cậu biết tôi ở nơi này?"

Gãi gãi đầu, Đường Kiều có chút ngây ngốc hỏi, Đường Kiều đi trên đường, không khí trong lành gió mát, nhìn bộ dáng ngốc nghếch.

Chu Chú không khỏi thở dài trong lòng, cô gái nhà anh thật ngốc nghếch.

"Bất kể cô đang ở đâu, tôi cũng có thể tìm tới cô."

Chu Chú nói một câu rất lẳng mạn, Đường Kiều run rẩy, run rẩy, cả người nổi da gà.

"Mới vừa rồi cười khúc khích cái gì vậy ? Nghĩ đến chuyện gì buồn cười?"

"Cười người khác ngu."

Đường Kiều nhảy nháy mắt, cố làm ra vẻ thần bí.

"A, nói một chút, người khác ngu thế nào?"

Không biết từ lúc nào Chu Chú đã nắm tay Đường Kiều, hai người tay nắm tay, sóng vai đập tia nắng hoàng hôn đi khỏi.

"Còn nhớ rõ chuyện đánh nhau lần đầu tiên của cậu và người ta không?"

Làm sao không nhớ rõ, không chỉ là lần đầu tiên anh đánh nhau với người, cũng là lần duy nhất đánh nhau với người.

Năm ấy, nữ thanh niên nghệ sĩ diễn cuồng mê luyện thần tượng đại chúng Triệu Vi, sau Valentine chiếu một bộ phim gọi “Người tình kết”, Đường Kiều căn cứ góc độ sùng bái thần tượng, muốn lôi kéo một nam sinh đi theo cô xem bộ phim này, chẳng qua nam sinh này vẫn miễn cưỡng, vẫn chịu đựng cho đến nghỉ hè, Ách, cũng không cùng đi xem bộ phim này với Đường Kiều. Vốn phải là tình nhân mới đi xem điện ảnh, Đường Kiều và Chu Du là hai nữ sinh lại vô cùng ngang ngược mua vé ghế ngồi tình nhân, sau đó rất chẳng biết xấu hổ ở bên cạnh ghế ngồi tình nhân bộc lộ bản thân mình.

Trong rạp chiếu phim, Đường Kiều lại khóc mờ mờ, sau xem phim xong, trở về giống như ma nhập, không ngừng diễn lại lời kịch trong phim ảnh.

Chu Chú cảm thấy nếu cô dùng tinh thần này để học hành, tuyệt đối Đường Kiều sẽ thi đỗ Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh.

Khi đó, cả ngày Đường Kiều lảm nhảm lời kịch trong phim ảnh. Có lúc còn cố gắng muốn lôi kéo anh cùng lảm nhảm.

Anh nhớ rõ năm đó Đường Kiều đọc câu: "Chỉ có khi anh yêu một người, mới có thể bày tỏ như vậy. Tôi không hận nhà họ Hầu, cũng không hận cha mẹ tôi, tôi chỉ không hiểu, tại sao hành hạ người của tôi, cũng là người tôi yêu quý nhất."

Mặc dù Chu Chú không thích văn nghệ, nhưng anh không thể không thừa nhận, người biên soạn lời kịch vẫn rất công phu.

Chỉ có khi anh yêu một người, mới có thể bày tỏ như vậy.

Biểu đạt như vậy, anh hiểu. Cũng hi vọng Đường Kiều có thể hiểu.

Được rồi, trở lại chuyện chính, trở lại đề tài chính.

Nguyên nhân xảy ra đánh nhau. phải nói đến Chu Du một chút, ở trong tất cả mọi chuyện, Chu Du vẫn gánh vác nhân vật giả bộ đánh đấm. Nhưng là một vai hết sức quan trọng, nếu như không phải cô thành công kiểm chuyện, cũng sẽ không có chuyện đánh nhau ở phía sau.

Vốn ngày đó, Chu Chú phê bình kín đáo đối với chuyện Đường Kiều cả ngày lảm nhảm lời kịch, sau đó vào một ngày từ trong miệng Chu Du biết được, Đường Kiều đi xem bộ phim này cùng với một nam sinh, hơn nữa Đường Kiều đang tìm cách thay đổi một chuyện thật quan trọng, thư tình cũng viết xong mang bên mình, liền chuẩn bị tùy thời đem nam sinh này giải quyết tại chỗ.

Cho nên Chu Chú tìm Chu Du muốn biết tên họ, địa chỉ, điện thoại, thành viên gia đình của nam sinh này, sau đó mang theo Ngưu Châu hẹn với nam sinh kia ở một đầu đường trong truyền thuyết.

Vì vậy, sau đó sinh ra chuyện đánh nhau lừng lẫy, vì thế, Chu Chú bị cha Chu phạt cấm túc ở trong nhà cả mùa nghỉ hè, hoạt động trong khu nhà tập thể cũng bị giới hạn.

Mà chân tướng mọi chuyện, từ đầu đến cuối. chỉ có một mình Chu Du biết được, Đường Kiều phụ trách diễn nửa đoạn trước của chuyện xưa, Chu Chú phụ trách diễn nửa đoạn sau của chuyện xưa, Chu Du chính là Tổng Đạo Diễn. Sau khi biết tất cả Chu Chú giật mình, người chị này của anh, quả nhiên chọc không được, thủ đoạn này gần cùng quá vô lại.

"Đây chính là sự tích vinh quang duy nhất của tôi."

Bây giờ suy nghĩ lại, Chu Chú vẫn cảm giác mình rất buồn cười, cũng khó trách mới vừa rồi Đường Kiều cười lên tiếng.

"Aiz, cũng không biết hiện tại người bạn học kia thế nào, thật sự là lãng phí mất không ít tế bào não của tôi để viết thư tình đấy."

Về mặt Đường Kiều tiếc hận, suy nghĩ lại thật sự đáng tiếc phong thư tình này còn chưa đưa ra ngoài.

"Cô còn nhớ anh ta?"

Âm thanh nghiêng rặng của Chu Chú vang lên, dặt tay Đường Kiều, không nhịn được nắm thật chặt, Đường Kiều lập tức chân chó, đổi giọng nói.

"Không có, không có, không nhớ."

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Từ khi trái tim người này cứng rắn

Chu Chú và Đường Kiều tay nắm tay bước đi, thật lâu cũng không nói chuyện. Giữa bọn họ không nói lời nào, tay nắm tay đi như vậy cũng không nhiều, bởi vì Đường Kiều rất khó chịu, đừng nói dặt tay, ở bên ngoài chỉ cần Chu Chú đụng cô, cô cũng sẽ xù lông.

Đột nhiên lúc này, dường như Đường Kiều nghĩ thông suốt điều gì đó.

Mặc dù Chu Chú cũng buồn bực, cô nghĩ thông suốt chuyện gì khác nhưng cũng không quan trọng, anh muốn cũng chỉ là kết quả này.

Hai người tùy ý đi dạo, thỉnh thoảng Đường Kiều vẫn cảm lên sản phẩm làm bằng thủ công nhìn trên dưới, nhìn cẩn thận, thỉnh thoảng quay đầu lại thảo luận với Chu Chú một chút. Dĩ nhiên, Đường Kiều không phải là đứa bé đòi quà, mỗi lần chê bai người khác làm thô ráp, đường nét khó coi ... thỉnh thoảng Chu Chú cũng đồng ý, sau khi thấy có chút xúc phạm người ta, nở nụ cười kéo Đường Kiều đến sạp tiếp theo. Trong lúc đó, hai người vẫn không buông tay, cho đến khi ánh trời chiều tàn xuống biến mất, biến mất không thấy gì nữa.

Hai người lái xe đi khỏi thôn dân tộc, cảm giác hết nóng, Đường Kiều vô cùng hăng hái, tuyệt không giống như là người đã đi chơi một ngày. (——! Được rồi, cô vốn chỉ có thể coi là ngồi một ngày, uống trà một ngày, cắn hạt dưa suốt một ngày).

Đường Kiều ngồi xe chưa bao giờ ngồi vị trí kế bên tài xế, bởi vì cô cảm thấy người ngồi xe không nên quấy nhiễu người lái xe, đây là một chuyện rất nguy hiểm. Nhưng trên thực tế, cũng không phải cô không muốn quấy nhiễu thì người lái xe không bị quấy nhiễu.

Đang lái xe, Chu Chú vẫn bị quấy nhiễu rất rõ ràng.

Ngồi ở ghế sau, với tinh thần không quấy nhiễu Chu Chú, trên tay Đường Kiều cầm trò chơi trí tuệ của Chu Chú đang cày Thiên Nhai, không biết tấm thiệp của "Bạn tốt nơi Chân trời" như thế nào, được rồi, cô thừa nhận, cô quan tâm "Bà chủ" trong miệng cô ta bị người khác mắng chửi thành cái dạng gì rồi.

Cô xoạt! Cô xoạt, xoạt, xoạt!

Thật vất vả xoạt lên rồi, thiệp cũng đã bị đồng chí 'bạn tốt' này xóa đi.

Tại sao lại xóa vậy? Tại sao lại xóa vậy?

Đường Kiều rối rắm, vắn vẹo, hận không được vọt tới trước mặt người 'bạn tốt' kia hỏi cho rõ ràng. Cô thật rất muốn hiểu rõ "Bà chủ" bị bạn tốt chửi mắng thành cái dạng gì rồi.

Bất đắc dĩ, Đường Kiều cũng chỉ yên lặng chạy trốn, không thể xoạt thiệp của bạn tốt kia, cô cũng chỉ đi xoạt của mình thôi.

Đường Kiều dùng máy vi tính cũng dùng bút năm để đánh chữ, nhưng đổi thành điện thoại di động, cô đánh chừng trăm chữ mỗi phút tốc độ đáng kiêu ngạo lập tức bị vô dụng, bút năm và bút hoa có thể mạnh khác nhau, vì vậy, cô cũng chỉ phải đổi thành đánh âm tiết.

Cô. Luống cuống a!

"Chu Chú, nhân dân, chữ Nhân gõ ghép vẫn như thế nào? Là gõ L hay gõ R?"

"R"

"Cứng rắn, cứng ở trước âm mũi hay sau âm mũi?"

"Sau giọng mũi."

Chu Chú thờ dài, kiểu này không phải sinh viên tốt nghiệp, cô làm sao tốt nghiệp được?

Đáng tiếc, đây là một chuyện không ngừng nghỉ.

"Chịu khó, chịu là âm gì?"

"R"

"Thân thể, thân là âm gì?"

"Tự đắc, thêm nét nước trước âm mũi"

Chu Chú bắt đầu cảm giác mình không thấy rõ đèn xanh đèn đỏ trước mặt.

"Hắc hắc, được rồi, được rồi, không phiền cậu."

Dù sao cô cũng ghép chữ xong rồi.

Đường Kiều đặt tựa đề thiếp tổng cộng có hai câu, đề mục là: Từ khi trái tim người này cứng rắn, chịu khó nhẫn nhịn, chứng minh thân thể của chúng ta là Nham Thạch. Mà nội dung ở bên trong ít hơn tựa đề, chỉ có hai chữ: đắc chí!

Thật ra tám thiếp này Đường Kiều muốn chia Chu Chú và Chu Du xem, đáng tiếc, cô quên Chu Du đã biến mất thật lâu, mà Chu Chú thì không phải là người lên thiên nhai xoạt thiếp.

Nhớ ngày đó, Đường Kiều đề cao phong cách cá nhân, đề cao tố chất con người. Gì kia, được rồi, thật ra cô nhầm chán. Cho nên, cô hỏi Chu Du có sách gì hay giới thiệu một chút.

Sau khi Chu Du tự hỏi đã bày xuất một đồng lớn danh sách, nội dung tác phẩm bao gồm cả Trung Quốc, bao gồm Hong Kong, 'Hoàn Châu cách cách' của bà Quỳnh Dao cũng ở trong nhóm kia.

Chu Du liệt kê gặp phải Đường Kiều mười vạn phần chán ghét, hung hăng mắng một tiếng: cút!

Vì vậy, Chu Du tùy tiện chọn một bộ có độ sâu: 'hồ Walden'.

Nhưng Chu Du nói vừa dứt lời, lập tức gặp phải phản đối của Chu Chú.

"Sách thâm ảo như vậy, cô ấy xem không hiểu."

Mẹ nó!

Đây là sĩ nhục, tuyệt đối trắng trợn sĩ nhục. Tại sao bọn họ đều có thể xem hiểu còn cô thì không hiểu?

Hơn nữa Chu Du còn phụ họa vô cùng vui sướng. "Cũng đúng, sách thâm ảo khó hiểu như thế, chính xác là làm khó IQ của cô ấy, hay là cô ấy xem Lolita thôi."

Em gái cô!

Sau lần đó, rất lâu, Đường Kiều lặng lẽ nỗ lực, cô. Vẫn không có nghĩ đến sách này thật sự. thâm ảo, dĩ nhiên toàn văn không có một chỗ nào **. Loại này cần người có tâm tình như thế nào mới có thể viết ra văn chương làm cho người ta muốn phát điên nhưng không thể phát điên.

Chẳng qua, cô cũng đọc xong rồi.

Mặc dù khó hiểu một chút nhưng cô thật sự đã hiểu, thật sự đọc hiểu. Chuyện xưa đại khái là ngày trước có một người đàn ông tuổi không nhỏ, cảm thấy sống không nổi trong thành phố nữa, muốn về nông thôn ở, còn luôn ghét bỏ đồ của người khác, không ăn thức ăn của người khác. . . Người này, điển hình trời sanh tính đa nghi a.

Cho nên, cô liền lên Thiên Nhai đắc ý, mới vừa rồi cô phát ra tựa đề thật ra chính là nguyên văn trong đó, chỉ là cô đắc ý không đúng lúc.

Phát xong thiếp, càng nghĩ càng đắc ý, Đường Kiều hết sức hào hứng, sau đó hài lòng rút lui khỏi Thiên Nhai, trả lại điện thoại di động cho Chu Chú.

(Lúc này, tác giả muốn nói rằng, cô không biết, cũng không có nghĩa rằng anh không biết. Đường Kiều không biết chuyện Chu Chú xoạt Thiên Nhai nhưng không có nghĩa là anh không biết làm chuyện này.)

"Muốn đi ăn cơm không?"

Chu Chú xấu hổ, đây là tham ăn bực nào, cả ngày hôm nay miệng cũng không ngừng nghỉ, lại nghĩ tới ăn.

"Buổi tối đi siêu thị mua thức ăn ở nhà nấu cơm ăn đi."

"Cô làm?"

Đây là một chuyện rất quan trọng.

Nhưng Chu Chú chỉ cười không nói, Đường Kiều lập tức dựa người vào phía sau, bộ dáng muốn nhanh chóng phải sạch quan hệ.

"Được rồi, được rồi, tôi làm."

Bà ngoại Đường nói rất đúng, cô chính là một người không có tiền đồ.

Chu Chú trực tiếp dừng xe ở cửa siêu thị, sau đó cùng Đường Kiều, hai người một trước một sau đi vào siêu thị. Hai người mua một con cá, sau đó một chút ớt xanh, cà rốt ... mua xong thức ăn người sau đó đi đến khu vực thực phẩm của thú cưng. Thùng Gia là một thứ rất hao tốn a, một túi thức ăn mèo mấy ngày ăn không hết, quả nhiên tục ngữ nói không sai chút nào, mèo Phú Quý, chó bản cùng.

Đứng ở một bên nhìn Chu Chú chọn thức ăn cho mèo, Đường Kiều không khỏi nhớ tới nam sinh lần trước giúp cô chọn thức ăn mèo, một nam sinh rất kỳ quái, hiện tại cũng không biết người ta thế nào, có lẽ kiếp trước cùng người ta ngoài đầu nhìn lại năm trăm lần cũng không nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cái đĩa ngày hè

Hai người khi về đến nhà, Đường Uyển đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Thùng Gia cũng rất an tĩnh ngồi một bên, một người một mèo, chia ra ngồi ở hai đầu ghế sa lon.

"Đường Uyển, đói bụng không, chị làm cơm cho em."

Đối với chuyện Chu Chú bảo Ngu Châu đưa Đường Uyển về nhà trước, Đường Kiều vẫn có chút áy náy, cho nên về đến nhà bắt đầu chủ động lấy lòng.

"Hai người đã về."

Mí mắt cũng không giơ lên, nói một câu xem như chào hỏi Chu Chú và Đường Kiều, từ đầu đến cuối, Đường Uyển vẫn nhìn chăm chú trên ti vi.

Đường Kiều liếc nhìn TV, tiếp tục 'Hoàn Châu cách cách'.

Mỗi khi tiếng nhạc quen tai 'Hoàn Châu cách cách' hay 'Tây Du kí'. vang lên cũng đồng nghĩa báo hiệu ngày hè, ngày đông đã tới. Nó cứ lặp đi lặp lại giống như cái đĩa, vừa đến ngày hè lại đến ngày đông.

Cũng sắp đến sinh nhật của Đường Kiều, nếu để cho Đường Kiều nói trước nguyện vọng sinh nhật năm nay, nhất định cô sẽ ước nguyện, hi vọng nghỉ hè nhanh chấm dứt. Như vậy Chu Du sẽ nhanh chóng trở về mà Đường Uyển sẽ đi khỏi rất nhanh.

Aiz, ai về nhà nấy, tất cả trở về chỗ cũ.

Đường Kiều về nhà liền bắt đầu chui vào phòng bếp bận rộn không ngừng, ai bảo cô đuối lý, mặc dù sự thật người đuối lý phải là Chu Chú, nhưng không hiểu sao cô thấy chột dạ.

Lúc Đường Kiều đang bận rộn, Chu Chú cũng không nhàn rỗi, ở trong phòng bếp giúp Đường Kiều nhặt rau, rửa chén. . . Một đấng mày râu chui vào trong phòng bếp, không có chút đột ngột, ngược lại có vẻ rất hòa hài, giống như vợ chồng son vui vẻ hòa thuận.

Đang xem ti vi, Đường Uyển không sao cả quay đầu nhìn về phía phòng bếp, lông mi rõ ràng nháy lên, sau đó quay mặt đi nhìn Dung Ma Ma ghim Tủ Vi. Cũng có lẽ cô không nhìn thấy gì cả.

"Đường Uyển sẽ không tức giận chứ."

Cho dù Đường Kiều là người mù, cô cũng có thể nhìn ra Đường Uyển âm ỉm.

"Không có chuyện gì, cô không cần suy nghĩ."

Chu Chú gỡ đầu Đường Kiều một cái, sau đó xoay người đi vo gạo. Đường Kiều vuốt vuốt nơi bị Chu Chú gỡ, có chút không thoải mái nhăn nhu lỗ mũi.

"Không cho động tay động chân với tôi."

Nhìn chị hai nói lời này là dường nào khác lạ.

Chu Chú cũng không lên tiếng, sau khi vo gạo đổ nước vào trong nồi cơm điện, đổ nước ra, cả quá trình xem ra hết sức quen thuộc. Bộ dáng nghiêm túc cẩn thận, thật sự làm cho lòng người ngửa ngáy.

Đường Kiều bị phần phát hiện, cô. Thật muốn giờ trò lưu manh a.

Thừa dịp Đường Kiều xào cà rốt và trứng gà, Chu Chú làm cá sạch sẽ, thật sự làm rất sạch sẽ, sau khi Đường Kiều xào xong một món ăn liếc nhìn sang một cái, cô không thể không nói, ở trong nhà bọn họ, người sạch sẽ nhất tuyệt đối là Chu Chú.

Con cá đáng thương bị anh làm thành cái dạng gì, giống như con cua lột, đừng nói là vây cá, da cá cũng sắp bị anh chà xát sạch sẽ.

Đường Kiều phát hiện, cô thật không có thể tưởng tượng nổi, thiếu chút nữa bữa cơm tối này sẽ khỏi phải ăn.

"Được rồi, cậu đi ra ngoài đi, làm cá nấu canh là được."

Dù sao Chu Chú cũng đã làm xong, Đường Kiều bắt đầu qua sông rút cầu đuối người.

Đáng tiếc, Chu Chú là ai mà có thể tùy tiện nói đuối liền đi ra ngoài sao?

"Tôi còn chưa động tay động chân với cô, gấp cái gì."

Chu Chú tiếng nói vừa dứt, cánh tay bao trùm, Đường Kiều liền bị anh ôm vào lòng, lúc Đường Kiều còn chưa có tỉnh hồn, môi đã bị dè lại.

Trong tay Đường Kiều cầm cái sạn thiếu chút nữa bay ra ngoài, giật giật, hai chân của Chu Chú lại nhanh chóng thu lại, kẹp lấy cô vây khốn.

Đây là Cô cô tự tạo nghiệt không thể sống sao?

Hồi lâu, Chu Chú mới thả Đường Kiều ra, sau đó mặt đầy vui vẻ khẽ nói một câu khiến Đường Kiều muốn cầm dao chém.

"Đây mới thật sự là động tay động chân."

Đường Kiều đắm ngực, anh hai à, đây là động tay động chân sao, không phải vậy, cái này rõ ràng là động miệng.

Mà cô. rõ ràng bị trêu ghẹo ở phòng bếp, tối hôm qua là ở phòng sách, tối hôm nay lại đổi sang phòng bếp, Đường Kiều thật lòng cảm thấy cuộc sống này trôi qua quá kích thích, quá kích tình.

Đùa giỡn xong Chu Chú lau miệng, bộ dáng ăn vụng nhìn hết sức đáng đánh đòn, Đường Kiều nhặt lên cái sạn trên tay chuẩn bị vỗ xuống. Lần này ngược lại Chu Chú trốn rất nhanh, thân thể chột nháo lên đã chạy ra cửa, Đường Kiều liền bị nhốt ở trong phòng bếp, mà anh hài lòng đi khỏi phòng bếp đi tới phòng khách.

Chu Chú đùa giỡn với Đường Kiều xong, giống như tối hôm nay muốn làm kẻ vô sỉ đến cùng.

Đường Uyên xem say mê, lúc Nhĩ Khang và Ngũ A Ca đang muốn xông vào Từ Ninh cung, Chu đại gia dùng một cái, đổi đài TV.

Chu Chú đổi đài rất ồn ào, đang phát tin tức chính trị, Đường Uyên giật giật môi, lần đầu tiên phát hiện Chu Chú cũng có một mặt đáng ghét.

Chu Chú không chút nào cảm thấy xấu hổ, ngồi ở trên ghế sa lon, Thũng Gia lập tức meo một tiếng, nhảy xuống ghế sa lon, chậm chạp đi tới góc bàn cọ cọ.

"Nếu như em trở về nói cho cha mẹ em biết."

Đường Uyên quay mặt sang nhìn Chu Chú nói, chuyện Đường Kiều ở trong nhà Chu Chú, cha mẹ cô căn bản không đồng ý, nếu bọn họ biết quan hệ của hai người đã thân thiết mức này rồi, không biết Đường Kiều có còn dám như hiện tại như vậy hay không.

Thật ra cô không thích như vậy, tuyệt không thích mình giống như đứa bé con, chỉ biết tổ cáo, nhưng. Chu Chú, anh thật là quá đáng.

"Tổ cáo là việc làm của một đứa bé, hơn nữa anh với chị của em cũng đã trưởng thành, thỉnh thoảng làm chút chuyện người trưởng thành cũng là chuyện đương nhiên."

Quả nhiên Chu Chú rất vô liêm sỉ, không biết xấu hổ, không ai bằng.

Đường Uyên cắn môi quật cường nhìn Chu Chú, trừng mắt thật to, lời nói của Chu Chú rõ ràng làm cô đập phải mìn.

"Em vốn là đứa bé."

Không phải bọn họ vẫn đối đãi cô như đứa bé sao, đứa bé tổ cáo có phải cũng là chuyện đương nhiên hay không?

Chu Chú cũng không ngờ Đường Uyên sẽ nói như vậy, rõ ràng sừng sốt một chút, anh còn tưởng rằng dựa vào cá tính của Đường Uyên sẽ trừng phạt

khích tướng mới phải, xem ra mình đoán sai.

Rất nhanh lấy lại tinh thần, Chu Chú cười nhạt một tiếng.

"Đến lúc đó, nếu cha mẹ của em thúc giục anh và chị của em kết hôn, ngược lại anh thật sự phải cảm ơn em, vốn chị của em vẫn không đồng ý, nếu như bên phía cha mẹ em làm áp lực, có lẽ tình huống sẽ khác rất lớn."

Dù sao Đường Uyên vẫn là đứa bé, bàn về mưu trí, bàn về thủ đoạn, cũng không phải là đối thủ của Chu Chú.

Thứ nhất không được, anh còn có thứ hai, luôn có một cái lồng ở đó chờ cô.

"Em biết rõ anh cố ý làm như vậy."

Đường Uyên nâng cao cổ thẳng lưng, gương mặt quật cường.

"Đúng vậy, anh cố ý."

Chu Chú cũng không phủ nhận, nhưng anh rất nhanh thừa nhận, càng làm cho Đường Uyên cảm thấy khó sở.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Năm nay ăn tết không lễ phép

Mặc dù Đường Uyên cảm giác mình rất đau buồn khổ sở nhưng Chu Chú cũng không để ở trong lòng chút nào.

Lần đầu tiên Đường Uyên bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, những năm này cô vẫn thích anh Chu Chú, anh có biết không?

Có lẽ vì Đường Kiều ngầm cho phép quan hệ, Chu Chú lộ ra càng lúc càng lớn, có lúc có thể ngay trước mặt Đường Uyên ăn đậu hũ Đường Kiều, mỗi khi như vậy Đường Uyên chỉ bậm môi cúi đầu không nói lời nào nhưng cũng chưa bao giờ nói tố cáo.

Đường Kiều gửi sơ yếu lý lịch nhiều nơi, cũng đã trải qua mấy cuộc phỏng vấn. Sau đó cô phát hiện, lúc đến phỏng vấn, nói đến thân thể phải nói hết sức khốn khổ, nói đến công việc phải đam mê, nói đến tương lai phải nhìn về phía chính phủ.

Vì vậy, Đường Kiều đã tìm được công việc tại công ty đá quý ở cao ốc chừng trăm tầng. Đường Kiều suy nghĩ lại cảm thấy thoải mái, quan trọng nhất là người ta thông báo cho cô qua hết Đoàn Ngộ đi làm ngay.

Cho nên, Đường Kiều cảm thấy tết Đoàn Ngộ này, cô vẫn có thể đắc chí một phen.

Một buổi sáng, Đường Kiều từ trên giường bò dậy, sau khi tắm xong liền đi kêu Chu Chú và Đường Uyên thức dậy, lúc gọi Đường Uyên rời giường vẫn tương đối thuận lợi, chẳng qua lúc kêu Chu Chú rời giường, thiếu chút nữa không giữ được trận địa.

Thật vất vả tránh ra khỏi, Đường Kiều cắn răng cũng muốn dứt, hận không được đắp cái mặt tươi cười trên giường. Đến lúc nào rồi, cậu ta còn có tâm trạng giờ trò lưu manh.

"Cậu mau dậy đi, một lúc nữa còn phải về nhà bà ngoại."

Aiz, phải nói chị lớn Đường Kiều này nói chuyện không chút suy nghĩ.

Tết Đoàn Ngộ vốn phải là chuyện ai về nhà nấy, tất cả trở về bên cha mẹ, cô bướng bỉnh xem như một chuyện.

Chu Chú từ trên giường ngồi dậy, nhượng nhượng mảy, quay đầu nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, rất tốt, trời xanh mây trắng!

Ba người từ trong nội thành chạy ra, Đường Kiều có chút hưng phấn cũng có chút thấp thỏm, bởi vì lý do năm nay Đường Uyên cũng ở đây, cha mẹ Đường cũng nói muốn tới Thành phố S ăn tết Đoàn Ngộ. Đã có nhiều năm Đường Kiều không gần gũi bọn họ, cho nên trong lúc nhất thời, rất khó nói trong lòng có mùi vị gì.

Đường Uyên tốt hơn Đường Kiều nhưng tâm trạng cũng không tốt, giống như có tâm sự gì.

Đường Kiều không rõ lắm hiện tại cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi đang suy nghĩ gì, từ trước đến giờ Đường Uyên và cô cũng không quá gần gũi, cô cũng không hỏi thăm nhiều. Dù sao Đường Uyên đã nói không có việc gì, cô nghĩ hơn một chuyện, không bằng ít đi một chuyện.

Công bằng mà nói, ở phương diện người nhà Đường Kiều biết mình làm quá kém, nếu như lúc này đổi lại là Chu Du u sậu ngồi ở bên cạnh cô, cô tuyệt

đôi không ngồi yên làm như không có chuyện gì giống như vậy. Nhưng thật ra cô cũng không biết nên làm gì, cho nên liền rõ ràng không thể làm gì.

Bởi vì nghĩ đến chuyện phải qua đêm, Đường Kiều lo lắng Thũng Gia một mình sẽ có thể bị chết đói, dĩ nhiên cũng có thể bị no chết. Cho nên lần này về khu nhà tập thể, liền mang theo Thũng Gia. Dĩ nhiên Chu Chú là tài xế, Đường Kiều và Đường Uyển ngồi ở ghế sau, mà Thũng Gia, một người Ách, một con mèo. một mình ngồi vị trí kế bên tài xế.

Lúc bọn người Chu Chú chạy vào trong khu nhà tập thể, thời gian vẫn còn sớm, hoàn toàn là nhờ phúc Đường Kiều sáng sớm thức dậy kéo người rời giường.

Đường Kiều nhảy xuống xe đầu tiên, im lặng lẻ xông vào nhà bà ngoại Đường. Đường Uyển từ chỗ kế tài xế ôm ra Thũng Gia, sau đó ôm nó chậm rãi nói gót đi ở giữa, Chu Chú từ trên xe ôm mấy bọc đồ thật to đi sau cùng.

Lúc Đường Kiều đi vào nhà, cha mẹ Đường cũng chưa đến. Mọi cả và bà ngoại Đường đang pha trà, ông ngoại Đường đang đánh cờ với cậu cả Đường, đứa em họ nhỏ của Đường Kiều ngồi ở trên ghế salon xem sách manga, tuổi còn nhỏ đã mang cặp mắt kiếng trên sống mũi, Đường Kiều cảm thấy bộ dáng em họ nhỏ này có thể so với bộ dáng của Chu Chú đời Kita năm đó.

Em họ nhỏ tên Dương Tuấn Khanh, một cái tên siêu cấp khó tả, cụ thể có ý nghĩa gì Đường Kiều cũng không hiểu. Nhưng cô thích gọi nó là thân gì, cảm giác như đang kêu con thú cưng nhỏ bé.

"Nhóc thân ái, chị ôm."

Đường Kiều vừa vào cửa liền nhào tới em họ nhỏ, lúc còn chưa kịp phản ứng đã găm xuống một hóp. Bạn học Dương Tuấn Khanh đáng thương chỉ kịp từ trong lòng cô cố gắng duỗi đầu ra ngoài. Cặp mắt tội nghiệp nhìn ông ngoại Đường và cậu hai Đường đang đánh cờ, sau khi thấy bọn họ không chú ý, lại đem mặt chuyển sang Bà ngoại Đường và mẹ Đường.

"Thân ái, rất lâu chị không có gặp em, em để cho chị hôn một cái nào."

"Nhưng người ta cũng bảy tuổi rồi."

Còn bị người khác ôm hôn, còn mặt mũi nào mà tồn tại?

"Cho dù em bảy mươi tuổi, cũng phải chi chị hôn."

Đường Kiều xấu xa hắc hắc hai tiếng, lại nhào trên mặt Dương Tuấn Khanh găm một cái.

Bạn học Dương Tuấn Khanh thấy không có người cứu mình, chỉ đành phải buông xuống sách manga trong tay, mặc cho lão đại Đường Kiều chà đạp nện tròn.

Lúc Đường Kiều đang giày xéo em họ nhỏ, Đường Uyển và Chu Chú cũng một trước, một sau đi vào cửa.

Đường Uyển ôm Thũng Gia ngoan ngoãn chào từng người, Chu Chú cũng lần lượt chào từng người, lúc này Đường Kiều mới phát hiện ra, cô là đứa bé không có lễ phép nhất.

"A Chú, tại sao hôm nay cũng tới, cha mẹ của cháu bên kia...."

Nhìn mẹ Đường hỏi như vậy, điều này khiến người ta trả lời thế nào đây? Chu Chú vẫn chưa trả lời, Đường Kiều cũng đã rồi rầm dìm anh.

"không có việc gì, gần đây cha mẹ của cháu ra nước ngoài du lịch, không có ở nhà, cho nên hôm nay cháu cùng Đường Kiều tới. Bà ngoại sẽ không chê cháu chứ?"

"Sao có thể a, cháu tới Bà ngoại vui mừng cũng không kịp."

Bà ngoại Đường vội vàng đứng dậy nhận lấy đồ trên tay Chu Chú, đặt ở bên cạnh, bảo anh ngồi xuống, lại kéo Đường Uyển.

"Đây là mèo ai nuôi vậy?"

không ai cho rằng đây là mèo Đường Kiều nuôi, ai cũng biết, từ trước đến giờ Đường Kiều ghét động vật nhỏ.

"Là Chu Du, gần đây cô ấy có chuyện đi ra ngoài, nhờ cháu chăm sóc một thời gian, nhưng hôm nay trong nhà không có ai, cháu mang nó theo khỏi phải lo lắng, tuyệt đối nó ăn ít hơn Chu Chú."

Đường Kiều cười ha ha hai tiếng, cảm giác trong lời nói của mình đã phá hủy Chu Chú một phen, tâm trạng không khỏi rất tốt.

Bà ngoại Đường lắc đầu một cái, cảm thấy con bé này không cứu được, quay mặt sang hỏi Đường Uyển.

"Uyển Uyên, ở chỗ Đường Kiều thế nào, nếu ở không quen thì lên ở nhà Bà ngoại, Bà ngoại cái gì cũng có, có thể thoải mái hơn chỗ chị của cháu."

Bà ngoại Đường suy nghĩ, Đường Kiều há có thể không biết, lúc này cũng chỉ vuốt lỗ mũi già bộ chơi đùa cùng em họ nhỏ.

"Đúng vậy, con bé Kiều Kiều này, không biết chăm sóc người."

Mợ Đường cũng bày tỏ đồng ý, bưng cái khay đựng bốn ly trà, thả mỗi người một ly trước mặt ông ngoại Đường và cậu hai Đường, sau đó đem hai ly còn lại đặt ở trước mặt Chu Chú và Đường Uyển.

"Mợ, cháu cũng muốn uống."

"Tự mình đến rót."

"A, mợ thiên vị."

Đường Kiều ôm em họ nhỏ lần một vòng, gào khóc một tiếng, già chết tại chỗ.

Trong nháy mắt chọc cả phòng bật cười, Đường Uyển cũng vênh khéo miệng cười cười.

"Chỉ có cháu tác quái, cháu nhìn Uyển Uyển một chút, rất điềm đạm."

Mợ Đường trách cứ liếc mắt nhìn nhưng vẫn đi rót ly trà bưng tới cho Đường Kiều.

Cậu cả Đường coi như là quân nhân giải ngũ, mợ cả Đường là phần tử trí thức điển hình, làm giáo sư đại học nào, bình thường một mình rất nghiêm túc, nhưng vừa đụng đến Đường Kiều sẽ lập tức phá vỡ.

"Nhóc thân ái, em thích chị lớn hay thích chị nhỏ?"

Ánh mắt Đường Kiều xoay tròn, em họ nhỏ bị cô ôm vào trong ngực không buồn tay.

"Nếu bây giờ chị buông em ra, em thích chị lớn nhiều một chút."

Chu Chú lắc đầu một cái, đây chính là tự mình làm vậy thì không thể sống.

"không buông, không buông, sẽ không buông, chị lớn quá yêu em, thế nó cũng không buông."

Đường Kiều tiếp tục ngồi dưới đất đùa giỡn, người một nhà cũng bị chọc cười không khép miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Là hàng đáng yêu hay không

Đường Uyển ôm Thũng Gia, đầu tiên có lẽ Thũng Gia vừa tới một nơi xa lạ, không có kêu nhiều, ngoan ngoãn ở trên người Đường Uyển, chẳng qua không ở được bao lâu liền từ trên người Đường Uyển nhảy xuống, bắt đầu chạy khắp nơi.

"Kiều Kiều, đây chính là mèo của Chu Du a, nuôi giống như con cạp nhỏ."

Đường Kiều cười cười, hoàn toàn không đồng ý lời nói của Bà ngoại, con cạp được gọi là Strong, Thũng Gia nhiều nhất cũng chỉ là mập giả tạo.

"Tuấn khanh, cháu muốn chơi với mèo một chút không."

Cả nhà bà ngoại Đường cũng không có thói quen nuôi sủng vật, thật sự cũng không ghét, nói trắng ra là cũng không có ưa thích.

"Không muốn."

Bạn học Dương Tuấn Khanh trả lời rất dứt khoát, Đường Kiều không khỏi lên lên gờ lên ngón tay cái, khiêu khích hất cằm về phía Chu Chú. Chu Chú luôn nói cô không có lòng ưa thích, cho nên không thích động vật nhỏ, những đứa trẻ luôn có lòng ưa thích nhưng nó cũng không ưa thích, sự thật chứng minh, động vật là hàng không đáng yêu.

Chu Chú làm như không nhìn thấy, cầm tờ báo trên khay trà mở ra, đối với cử chỉ ngậy thơ của Đường Kiều vừa buồn cười vừa tức.

"Bà ngoại, tại sao cậu út không về."

"Ai, cậu út của cháu sớm gọi điện thoại nói ở trên đơn vị có chuyện, không trở lại, bảo bà nói với tiếng xin lỗi với mọi người. Đứa nhỏ này cũng thật là, ăn

tết cũng không về."

Giọng nói Bà ngoại Đường hơi oán giận, người già nha, bình thường không hy vọng xa vời, lễ mừng năm mới chỉ hi vọng người một nhà có thể ở chung một chỗ.

"Chuyện công tác quan trọng hơn."

Ông ngoại Đường dè xuống một quân cờ, đối với chuyện cậu út Đường ăn tết không về nhà thật không có nói nhiều. Chẳng biết lúc nào, trên bàn cờ quân đen nhiều, quân trắng ít. Ông ngoại Đường là gừng già gừng càng cay, dĩ nhiên là quân cờ đen.

Đường Kiều nhăn nhu lỗ mũi, cảm thấy có chút tiếc nuối, cô còn chuẩn bị hỏi một chút chuyện tin nhắn lần trước đấy.

"Bà ngoại, có phải cậu út nói có bạn gái hay không?"

Ngược lại lời này mới mẻ, tất cả mọi người đều buông ra vật trong tay, đưa mắt nhìn Đường Kiều làm cho Đường Kiều cũng có chút ít ngượng ngùng.

"Cháu, Chuyện này, cháu cũng không rõ ràng lắm, cháu đoán thôi."

"Làm sao cháu đoán được a, Kiều Kiều, cháu không giúp cậu của cháu gạt Bà ngoại chứ, nói cho Bà ngoại nghe là con cái nhà ai, đáng đáp nhìn có được hay không."

Bà ngoại Đường làm một tràng dài, Đường Kiều hận không được rút lại lời nói mới vừa rồi.

"Không có, cháu đoán lung tung thôi, hôm ấy cháu gọi tin nhắn cho cậu, nhưng dường như không phải cậu nhắn trở lại, cho nên cháu liền nghĩ là bạn gái của cậu."

"Ừ, có thể."

Mọi hai gạt đầu một cái, có kết luận.

"Cái gì mà có thể, ở trong đơn vị của chú út đều là đàn ông, xem như không phải chú ấy gửi tin nhắn cho cháu, có lẽ là vị chiến hữu nào đó nói cũng không chừng, nếu có làm sao giấu giếm được."

Cậu hai Đường là quân nhân giải ngũ, về cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi trong quân đội, cậu có quyền lên tiếng nhất. Cho nên, cậu hai Đường vừa nói như thế, mọi người cũng đều không nói chuyện này nữa. Chẳng qua trong lòng mọi người vẫn suy nghĩ đến chuyện này.

Bà ngoại Đường thật vất vả hy vọng, lại bị cho cậu hai Đường đập tắt, aiz, nói đàn ông không đáng yêu chính là chỗ này.

"Con làm anh trai mà như thế, con xem em con đã bao lớn, con cũng không trông nom"

Cậu hai Đường len lén liếc ông ngoại Đường một cái, lúc này ông ngoại Đường làm như hoàn toàn không nghe thấy, lựa chọn im lặng giữ mình.

Cậu hai Đường thở dài, nhìn bàn cờ thế cục đã định.

"Biết rồi, mẹ, nếu hôm nào có cô gái tốt nhất định giới thiệu cho chú út."

"Con đừng chỉ nói suông, phải đặt ở trong lòng."

"Dạ dạ dạ, đặt ở trong lòng, không riêng để trong lòng, trở về thì bảo Văn Lệ thêu lên ngực áo của con."

"Thôi đi, không có nghiêm chỉnh."

Mọi Đường nói một câu, cậu hai Đường vui vẻ cười hai tiếng. Thu lại tài năng năm đó ở trong quân đội, sau khi lui xuống cậu hai Đường đã hưởng thụ cuộc sống bình thản và hạnh phúc.

Trong phòng người cả nhà đang cười nói, đường cha mẹ Đường cũng đã đến.

"Cha, mẹ."

Cha mẹ Đường vừa vào nhà, Đường Uyên từ trên ghế salon đứng lên đầu tiên, đi tới trước mặt hai người, kéo cánh tay của mẹ Đường làm nũng.

Đường Kiều cũng đi theo kêu một tiếng cha mẹ, sau đó có chút xấu hổ cúi đầu tiếp tục trêu chọc em họ nhỏ, đáng tiếc em họ nhỏ không cho mặt mũi, mỗi lần như vậy luôn uốn éo uốn éo, hận không được thoát khỏi bàn tay của Đường Kiều.

"Các con tới rồi."

"Cha, mẹ, Kiến Quốc, Văn Lệ."

Cha mẹ Đường chào hỏi từng người lớn trong nhà, sau đó lại quay mặt sang nhìn về phía Chu Chú, "Đây là Chu Chú hả."

"Dạ, chào chú, chào dì."

Chu Chú đứng dậy, khách khí lễ độ chào hỏi.

"Được rồi, được rồi, được rồi."

Mẹ Đường liên tiếp nói mấy tiếng được, sau đó vừa nhìn về phía Đường Kiều và em họ nhỏ trong ngực Đường Kiều.

"Tuấn Khanh cũng lớn như vậy rồi."

Bạn học Dương Tuấn Khanh núp ở trong ngực Đường Kiều lộ đầu ra miễn cưỡng gọi một tiếng cô, dưng, sau đó lại rút về tiếp tục chơi đùa với bà chị lớn Đường Kiều.

Đường Kiều chợt đã cảm thấy toàn thân tê dại, chỉ có thể cười khan, mượn em họ nhỏ để che giấu bối rối của mình.

"Chị, sao tới trễ như thế."

Cậu hai Đường vừa đánh cò, vừa nói.

"Đừng nói nữa, vừa đến tết khắp nơi đều kẹt xe, dọc theo đường đi chen vào không được, không cần biết cậu là ai, hàng triệu xe thể thao cũng chen chúc."

Đường Uyển kéo cánh tay Mẹ Đường ngồi vào trên ghế sa lon, vẫn sẽ không buông tay. Bà ngoại Đường liếc nhìn Mẹ Đường ôm Đường Uyển ở trên tay, lại liếc Đường Kiều một cái, sau khi phát hiện người sau đang tập trung tinh thần chơi đùa với bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh, hơi có vẻ yên tâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng Mẹ Đường trao đổi ánh mắt không thể làm gì.

"Hiện tại Chu Chú đã tốt nghiệp đại học chưa?"

Chu Chú ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, Chu Chú vừa nhấc mắt đã nhìn thấy ngồi đối mặt cha Đường. Vì vậy, cũng không biết do tình thế hay từ bản ý, liền bắt đầu tán gẫu.

"Đã tốt nghiệp."

Đường Kiều yên lặng nghe, không lên tiếng, bởi vì cô cũng không biết Chu Chú đại gia rốt cuộc có tốt nghiệp hay không.

"Vậy bây giờ đang làm gì?"

"Một mình giảng co ở công ty nhỏ."

Chu Chú cười cười, cũng không giấu giếm.

"Thật tốt nha, người trẻ tuổi rất có dũng khí."

"Cậu ấy không chỉ có dũng khí, đừng xem là nhỏ công ty, làm rất tốt đấy, gần đây còn nhận dự án của chính phủ."

Lời này là cậu hai Đường nói, Đường Kiều buồn bực, chuyện này làm sao cậu của cô biết được?

"Hả?"

Cha Đường là người thẳng tính, nghe xong lời này cảm thấy hứng thú.

"Cũng không có gì, chỉ là dự án nhỏ."

Chu Chú không muốn nói nhiều, phải cẩn thận một chút, không muốn gây ra phiền toái cho Chu Du, dù sao anh cũng không biết cha của Đường Kiều là hạng người thế nào.

"Aiz, gần đây tên nhóc họ Ngu kia thế nào rồi?"

Phải nói, bà ngoại chính là bà ngoại, bất cứ lúc nào ở trong đầu Bà ngoại cũng có thể xuất ra tin tức.

"Thời gian trước còn nghe nói bị cha cậu ta đánh."

Đường Kiều vui mừng, không thể không quan tâm tin tức gần đây của Ngu Châu, cũng quá đáng rồi, Ngu Châu cũng đã lớn như thế, cha Ngu vẫn còn động một chút là dạy dỗ giống như đứa bé, xách cậu ta về đi đánh một trận, Ngu Châu này, đừng nhìn ở bên ngoài oai phong, khi ở trước mặt cha, cậu ta chính là một đứa con ngoan, đánh không đỡ lại, mắng không trả lời.

"Lão Ngu này cũng thật là, con cái cũng lớn như vậy còn động một chút là tát, truyền ra ngoài không tốt."

Mợ Đường lắc đầu một cái, có chút buồn cười, lại có chút không nhịn được.

Cô không biết người hại Ngu Châu bị đánh đang ngồi trên ghế sa lon ở nhà cô trò chuyện cùng bọn họ, người truyền đi chính là tên nhóc đang ngồi ở trên sàn chơi đùa với cô không biết trời đất.

Khỏe miệng Chu Chú giật nhẹ, âm thầm tính toán trong bụng, về nhà nhất định phải mời đồng chí Ngu Châu ăn bữa ngon, thấy cậu ta hy sinh bao nhiêu. Bị đánh mất mặt không nói, còn bị làm đề tài tán gẫu của quần chúng.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tràn đầy trên sàn, tất cả đều đáng yêu

Hoàn hảo có em họ nhỏ ở đây, bằng không Đường Kiều thật không biết nên làm cái gì. Tuy rằng đã sớm từ Bà ngoại Đường biết được tết Đoan Ngọ năm nay cha mẹ Đường sẽ đến thành phố S, trong lòng cũng đã chuẩn bị nhưng thật sự chung đụng một nơi thì cô vẫn có chút lúng túng khó hiểu.

Ngày trước, nỗi lòng muốn được cha mẹ thương yêu..., đã qua đi nhiều năm rồi, dần dần, thậm chí ngay cả trong trí nhớ của cô đã nhớ không rõ sự quan tâm của cha mẹ. Trước kia nhớ kỹ, lại không dám nói ra, chỉ len lén nhớ kỹ, nằm mơ cũng nhớ kỹ. Nhưng nhớ thương thì có ích lợi gì đây?

Trước kia cô xem "Tình nhân kết", thật ra cô rất hâm mộ họ Khuất, mặc dù cha mẹ Khuất làm cho cô bị không ít uất ức, nhưng bọn họ cùng tiến cùng lùi, giống như lời Khuất Nhiên đã nói, những người kia đều cô yêu, cũng là người cô yêu.

Lúc ấy, cô khóc đến rồi tỉnh rồi mù cũng không vì Nam chính và Nữ chính yêu nhau lại không thể ở chung một chỗ, muốn ngừng mà không được. Hơn nữa, cô không cảm thấy phải có ý thức trách nhiệm chia sẻ cùng người nhà, bởi vì, cho tới bây giờ cô vẫn ở bên ngoài thế giới của bọn họ.

Chu Du là quạ đen, con mẹ nó nói quá đúng. Cô chính là một cô đại, cây cô ở ven đường.

Đường Kiều ôm em họ nhỏ ở dưới lầu chơi đùa, sau đó tìm cơ lên lầu, ngăn người cả phòng ở bên ngoài, một mình trốn vào trong phòng của cô.

Đường Kiều mở ra tủ treo quần áo, trong tủ treo quần áo vẫn treo quần áo cô mặc trước kia, sau khi Đường Kiều tốt nghiệp đại học cũng không thay đổi, cho nên thỉnh thoảng trở lại, quần áo trước kia cũng có thể mặc vừa. Phía dưới tủ treo quần áo có hai ngăn kéo lớn, Đường Kiều mất sức kéo ra ngoài, dưới sàng còn có hai rương lớn, một rương nhỏ, cũng bị cô kéo ra ngoài.

Trong ngăn kéo và trong rương đều cất một ít đồ vật của Đường Kiều trước kia, có một ít dụng cụ Cậu Đường cho, còn có mấy thứ bảo bối cô và Chu Du cùng đi tìm kiếm, còn có một chút đồ của Chu Chú hoặc Ngu Châu, về phần là lên lút ăn trộm, hay gài bẫy lừa gạt Đường Kiều cũng không nhớ nổi.

Trong tầng dưới chót nhất ngăn kéo để vài quyển nhật ký, bắt đầu từ 7 tuổi, Đường Kiều đã có thói quen viết nhật ký, trong quyển nhật ký thứ nhất rất nhiều chữ vẫn dùng đánh dấu ghép vần. Đường Kiều cầm lên mở ra, ngạc nhiên phát hiện, lúc còn nhỏ mình cũng có thể ghép vần, nhìn quyển nhật ký này dù là đánh dấu ghép vần cũng hết sức lưu loát.

Đường Kiều lật lung tung, tâm trạng xưa kia có lúc ngây thơ có lúc ngu xuẩn, bây giờ nghĩ lại, chỉ còn lại nụ cười nhàn nhạt.

Ngày cuối cùng trong nhật ký ghi chép, dừng lại ở ngày Đường Kiều thi tốt nghiệp trung học.

Hôm đó cô thi xong một môn cuối cùng đi ra trường thi, ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời treo trên cao. Cả nhà bà ngoại đều chờ cô ở bên ngoài, ngay cả cậu út Đường từ trước đến giờ như thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng ở ngoài cửa trường thi. Chẳng qua không có thấy cha mẹ của Đường Kiều, nghe nói ngày đó thân thể Đường Uyên không thoải mái. Đêm hôm đó Đường Kiều đem tất cả sách vở xếp vào bao, sau đó ném vào phòng của cậu út Đường, hiển nhiên xem phòng ngủ của cậu út Đường là nhà kho.

Đường Kiều hăng hái nói, rốt cuộc cô có thể quang minh chính đại đắc chí, phải nhắm mắt làm ngo, nếu không sợ mình sẽ giống như những người khác xé, đốt, hủy mọi thứ.

Từ trước đến giờ Cậu út Đường dung túng Đường Kiều, ở trong phòng ngủ và phòng sách của anh chất đống những thứ mà Đường Kiều không cần, Piano, Violin cũng nằm trong những thứ kia, thậm chí ở trong phòng cậu út Đường có thể tìm thấy đồ chơi Baby khi còn bé Đường Kiều. Phần lớn cũng là đồ chơi nhỏ của một số lính cũ của ông ngoại Đường xuống thăm ông thì thuận tiện mua quà cho Đường Kiều. Mặc dù đồ bàn thân Đường Kiều không phải rất ưa thích, nhưng không thể không nói khi đó cô thật là yêu chết cảm giác chiếm được món hời nhỏ.

Hắc hắc, Đường Kiều cười ngây ngô hai tiếng, lại còn lục ra hai lá thư tình không có đưa đi. Run lên, Đường Kiều mở thư ra, theo bản năng nhú nhú mày, năm đó viết chữ giống như gà bới, may chưa đưa ra ngoài, nếu không rất mất mặt. Lúc này, Đường Kiều không thể không cảm ơn Chu Chú rồi, nếu không phải do anh phí hết tâm tư cướp đi hơn phân nửa thư tình của cô, cô thật sự sẽ xấu hổ, mất hết cả mặt mũi ở nhà bà ngoại.

Cốc cốc

Cửa nhẹ vang lên hai tiếng. Đường Kiều ngồi dưới đất hơi ngẩng đầu, có chút ngây ngời, nhưng vẫn theo bản năng đáp lời.

"Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, đi vào là Mẹ Đường.

"Mẹ."

Đường Kiều cười cười, đồ chất đống ngổn ngang trên sàn, trong lúc nhất thời dọn cũng không được, xếp cũng không xong.

"Đang làm gì đấy?"

Mẹ Đường đi vào phòng, đóng cửa lại. Nhìn thấy đồ đầy sàn, Đường Kiều ngồi dưới đất.

"Hắc hắc, không có gì, một ít đồ linh tinh trước kia một chút."

"Con ngồi trên giường thôi."

Mẹ Đường nhìn một chút, cũng chỉ có thể ngồi trên giường.

"Kiều Kiều, gần đây như thế nào?"

"Rất tốt."

Đường Kiều cúi đầu đầu loay hoay vật trong tay, cô đã khép lại nhật ký, tâm trạng kia đã qua rất lâu.

"Uyển Uyển ở chỗ con không có gây phiền cho con chứ?"

"Không có, Đường Uyển cũng rất tốt."

Mọi người sống cũng rất tốt, nếu như vẫn cứ phát triển tiếp.

Dường như mẹ Đường có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đối mặt với Đường Kiều, chợt không biết nói thế thế nào.

Đường Kiều không hiểu được tâm trạng của mẹ Đường, cô chỉ biết mình lúng túng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, cô nóng lòng thoát khỏi, lại không thoát khỏi được. Quan hệ giữa cô và cha mẹ Đường vẫn không dứt được, cũng không gần gũi được.

Khi cô vẫn còn nhỏ, không đi nhà thờ, đến hôm nay phát hiện, mặc kệ là mong đợi, uất ức, hay trốn tránh, trong đêm tối, mở mắt ra không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đều là khổ sở.

Mà cô không thích khổ sở.

"Có muốn về nhà ở một chút hay không?"

Đối với chuyện này mẹ Đường rất suy nghĩ, Đường Kiều hơi có vẻ trịnh trọng trầm ngâm chốc lát, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Vừa đổi công việc mới, sau tết phải đi làm."

Đường Kiều nửa thật nửa giả đưa đẩy, khi còn bé cô thể làm ồn ào, hiện tại muốn cô trở về, thật sự cô có chút khiếp đảm.

Cho tới bây giờ Đường Kiều cũng không phải là đối tượng nói chuyện phiếm tởm, Chu Du từng nhận xét về cô, nói khi cô nói chuyện hoặc là độc chết người, hoặc là lạnh chết người.

Mẹ Đường không biết bị độc hay bị lạnh, khó khăn lắm ngồi ở trong phòng của Đường Kiều một lúc nữa, sau đó viện cớ đi xuống lầu.

Đường Kiều giương cổ nhìn bóng lưng mẹ Đường đi khỏi một lúc lâu, cô ẽ ảm mới phục hồi lại tinh thần, xoa xoa cổ, lại cúi đầu rút ra mấy món đồ chơi kia.

Khi còn bé Chu Du là một quý sứ chán ghét, luôn nói cô không đáng yêu.

Nhìn đi, cô rất đáng yêu như vậy.

Những thứ đầy sàn, trong ngăn kéo, trong hộp giấy, tất cả đều là đáng yêu.

Chẳng qua, vẫn thiếu cái gì.

Không biết Đường Kiều ngồi trên sàn bao lâu, cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên lần nữa.

"Mời vào."

Cửa lại bị mở ra, lần này là Chu Chú đi vào.

Mẹ nó, người này cũng quá lớn gan. Ngay trước mặt người già trẻ cả nhà của cô, lại dám hiên ngang đi vào phòng của cô.

"Cậu đến phòng tôi làm gì."

Đường Kiều có chút bất mãn nói thầm.

"Xem ra cô không biết xấu hổ còn nói, tôi đi với cô làm khách, kết quả cô chuồn mất bỏ tôi một mình ở nơi đó, thiếu chút nữa cha của cô không cho tôi ăn."

Chu Chú nhìn thấy Đường Kiều ngồi tư thế bất nhã, chân khể cong cũng tự nhiên ngồi trên sàn.

Chu Chú vừa nói như thế, Đường Kiều thật sự hơi ngượng ngùng, cậu ta nói không sai, cậu ta đi cùng cô, kết quả cô dạt bỏ người ta ra, đúng là không nên.

Nhưng

"Cậu sợ cái gì?, Bà ngoại tôi cũng xem cậu thành cháu ruột rồi."

Đường Kiều nói xong, thiếu chút nữa tự mình cắn đầu lưỡi của mình. Lời này. Tại sao nghe như mắng người?

"Thật là cháu ruột sao?"

"Đúng vậy, đương nhiên là vậy."

"Nói bậy."

Nói bậy chỗ nào, rõ ràng Bà ngoại của cô xem cậu ta giống như cháu trai ruột. Đồ mờ hồi Lời này nghe có vẻ không được tự nhiên.

"Rõ ràng không phải."

Chu Chú kiên trì.

"Tại sao lại không phải?"

Hai tay Đường Kiều vươn ra, muốn Chu Chú một hai ba nói ra, bằng không cô tuyệt đối sẽ cắn chết cậu ta, Bà ngoại của cô đối với cậu ta không tốt sao? Tại sao lại không phải?

"Rõ ràng chính là cháu rể."

Chu Chú thở một hơi, đôi tay lui về phía sau khe chống sàn, bộ dạng mười phần đáng đánh đòn. Nói ra càng làm cho Đường Kiều muốn dùng quả đấm chào hỏi anh.

Phi! Không biết xấu hổ!

Đường Kiều hận không được phun nước miếng vào mặt anh.

"Người nào thừa nhận?"

"Lần trước ông ngoại cô đã nói, bảo tôi đánh nhanh thắng nhanh."

Tất cả mọi chuyện, cho dù chết cô cũng không thừa nhận.

Về mặt của Đường Kiều rách ra, hơn nữa rách rất khó coi. Cô vẫn xem ông ngoại của mình là một pho tượng Phật, đặc biệt làm cho người ta cung kính. Ông ngoại xen vào những chuyện này từ lúc nào? Hơn nữa. Còn bán cô một cách triệt để.

"Ông ngoại tôi còn nói gì?"

"Không nói gì."

Đường Kiều thở ra một hơi, ông ngoại để cho cậu ta đánh nhanh thắng nhanh mắc mớ gì đến cô chứ, hừ, cô không biết gì cả.

"Chẳng qua."

Chu Chú cố ý dừng một chút, nụ cười trên mặt thật sự rất cần ăn đòn.

"Chẳng qua làm sao?"

"Chẳng qua bà ngoại của cô đã nói, qua một thời gian ngắn nữa cô đã đến sinh nhật hai mươi lăm tuổi, mắt nhìn thấy người cũng gần bước sang tuổi băm rồi, bảo tôi nắm chặt thời gian, nếu không về sau sẽ thành sản phụ lớn tuổi."

Mẹ nó!

Đường Kiều đen mặt thiếu chút nữa vỡ qua một cái tát, đây là loại người gì, càng nói càng quá đáng. Người này, muốn cậu ta nghiêm chỉnh một lúc cậu ta sẽ chết a.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Lại bị lưu manh

"Cậu theo Bà ngoại ông ngoại của tôi ngược lại có chỗ rất tốt nha."

Còn nói không phải cháu trai ruột sao, cái này không phải cháu trai ruột sao, nếu không làm sao đem cháu gái ruột thịt bán cho cậu ta?

"Tôi kính trọng người già."

Chu Chú mặt dày nói.

"Tôi cũng già hơn so với cậu, tại sao cậu không kính người già?"

Chị hai này nói chuyện không thông qua đại não suy nghĩ.

Quả nhiên. Gây sự.

"Kiều Kiều, cô biết rõ tôi không thích nghe lời nói như vậy."

Chu Chú ngồi thẳng người, vẻ mặt hơi tối xuống, sắc mặt trở nên có chút không tốt.

Cô thừa nhận, lúc Chu Chú sừng mặt lên, cô vẫn có chút sợ.

Đường Kiều nuốt nước miếng một cái, cũng gạt mình mình lỡ lời nhưng gạo đã nấu thành cháo, lời nói như nước đổ khó hốt. Cho nên, nói xong là xong. Giống như có một số việc đã định trước, làm thế nào cũng không thay đổi được. Ví dụ như cô được định trước, cô ra đời sớm hơn cậu ta ba năm.

Cúi đầu, Đường Kiều có chút hào hứng tiếp tục lục lợi đồ đặc, ngoại trừ nhật ký, cũng không có đồ chơi nào nữa, xem ra, cô cũng không phải là người nhớ tình bạn cũ.

"Kiều Kiều."

Chu Chú chấp nhận thờ dài, ai bảo anh thích một cô gái kỳ cục như vậy.

Đường Kiều vẫn không để ý tới anh, tự nhiên ngắm nghía đồ vật trên tay.

"Được rồi, được rồi, được rồi, xem như tôi sai có được không, tôi không nên hung dữ với cô."

"Ồi, cậu mau đi ra đi..., cậu ở phòng của tôi, người khác sẽ nghĩ sao."

"Người khác nghĩ như thế nào, là do cô tự mình nghĩ quá nhiều."

Ở trong mắt người khác, quan hệ của bọn họ cho tới bây giờ đều trong sáng, trong sáng từ J đến Q, chính cô còn cho rằng mình che giấu rất tốt.

Được rồi, chính xác là như vậy, Đường Kiều lung tung gạt đầu một cái, duỗi duỗi chân ngồi tê rần, tiếp tục lục lợi đồ vật trên mặt sàn.

"Cô đang tìm cái gì chứ?"

Chu Chú nghiêng người tới trước, rút ra một đồng đồ ngón ngang bày trên mặt sàn. Phần lớn các món đồ nhìn hết sức quen mắt.

"Mấy món đồ trước kia, lấy ra xem một chút."

Chu Chú tìm tìm ở trong một đồng đồ ngón ngang, nhưng rõ ràng không có tìm được vật anh muốn.

"Tìm cái gì vậy?"

Tất cả mọi thứ nơi này đều là của cô có được hay không, cậu ta tìm cái gì ở đây? Mặc dù bên trong có một ít đồ cũng đã từng là của cậu ta nhưng sau này cũng đã là của cô, cậu ta muốn tìm cái gì ở nơi này?

"Trước kia không phải cô có hai quyển photo album thật to sao?"

Lúc anh lên trung học đệ nhị cấp còn nhìn thấy.

"Album ở chỗ bà ngoại, Bà ngoại nói giúp tôi cất giữ, tránh để tôi ném loạn rồi ngày nào đó vứt đi."

Nhưng cậu ta tìm album để làm gì?

Chu Chú nhường nhường mày, cảm thấy Bà ngoại nói hết sức có lý.

"Cậu muốn xem sao? Cậu muốn xem thì tôi qua chỗ bà ngoại mang về."

"Ừ, ăn cơm xong rồi xem đi, lúc tôi vào đây, mẹ cũng đã làm xong thức ăn rồi, một lúc nữa chúng ta đi xuống ăn cơm."

"Tốt."

Đường Kiều đồng ý ngồi dậy, đem sắp xếp đồ trên sàn vào rương và ngăn kéo. Chu Chú cũng giúp một tay dọn dẹp, đưa những vật kia trở về chỗ cũ. Sau đó đem ngăn kéo nhét lại học tủ, đem rương đẩy vào dưới sàng.

Sau khi làm xong mọi thứ, Đường Kiều đứng lên vỗ tay một cái.

"Đi thôi, đi xuống đi."

Dứt lời cũng không đợi Chu Chú phản ứng, trực tiếp nhấc chân chuẩn bị rời phòng.

Nhưng cô quên, từ trước đến nay Chu Chú không phải là người dễ tống cổ đi như vậy, tuyệt đối không phải.

"Đợi chút."

"Thế nào?"

Đường Kiều quay đầu lại, không hiểu nhìn Chu Chú.

"Lấy chút phúc lợi."

Chu Chú nói xong, không đợi Đường Kiều phản ứng, một tay kéo Đường Kiều vào trong ngực, Đường Kiều mới vừa chuẩn bị hỏi anh làm gì vậy, trong nháy mắt mặt của Chu Chú đang phóng đại ở trước mắt cô. càng phóng đại. Sau đó, ừm Sau đó.

Em gái cậu ta, cậu ta ở nhà bà ngoại của cô dám giờ trò lưu manh với cô!

Đường Kiều khóc, đây là đạo lý gì?

Sau khi Chu Chú lưu manh xong, tinh thần sáng khoái đi xuống lầu trước, Đường Kiều bị lưu manh vẫn còn khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần. Chủ yếu vẫn là cô tính sai độ dày da mặt của Chu Chú, cô tuyệt đối không ngờ rằng Chu Chú lại dám ở nhà bà ngoại của cô động tay động chân với cô.

Đợi đến khi Đường Kiều lấy lại tinh thần, tiêu hóa xong, cô mới nhớ tới sờ sờ môi, sau đó xù lông, chân nhảy lên chạy vào trong phòng tắm.

Cũng may, Đường Kiều thở phào một hơi, nhìn mình trong gương, mặc dù môi có chút đỏ nhưng cũng không chỗ nào không ổn.

Phúi nhẹ quần áo trên người, Đường Kiều nhắm mắt đi xuống lầu.

khi Đường Kiều xuống lầu thì món ăn cũng đã lên bàn, mọi người cũng đều ngồi xong. Đường Kiều lau tay lệ mắt liếc nhìn bên cạnh bạn học Tuấn Khanh còn có một chỗ, tốc độ nhảy đến giống như chạy vượt rào cản, đặt mông ngồi vào.

"Kiều Kiều, cháu chậm một chút, coi chừng té."

Bà ngoại Đường oán giận nói một tiếng.

"Không có việc gì, không có việc gì, không phải cháu sợ chậm không có chỗ ngồi sao?"

Chuyện cười, cũng không thể muộn, nếu ngồi vào bên cạnh cha mẹ cô, bữa cơm này cô khỏi phải nghĩ đến ăn. Dĩ nhiên, ngồi bên cạnh Chu Chú, cô cũng không ngại ý.

Chu Chú giúp mẹ Đường dọn món ăn cuối cùng, ông ngoại Đường lập tức ngoắc ngoắc tay.

"A Chú, mau tới ngồi xuống, mau tới ngồi xuống."

Nhưng nhưng cái này không đúng a, Đường Kiều không ngờ tới không đủ chỗ ngồi.

"A, không đủ chỗ ngồi."

Mẹ Đường kêu lên một tiếng, cảm thấy như vậy quá ngược ngùng, sau đó ôm lấy bạn học Tuấn Khanh vốn ngồi ở bên cạnh Đường Kiều.

"Thân ái, ngồi ở trên đùi cha của con ăn đi, Chu Chú, cháu ngồi bên cạnh Đường Kiều."

Khụ, chuyện này. cứ quyết định như vậy nhưng không có một người nào cảm thấy không ổn.

Đường Kiều roi lệ đầy mặt, vẫn còn vùng vẫy giãy chết, có chút không cam lòng.

"Đường Uyên, không phải em thích ăn thịt bò sao, nếu không, em qua ngồi?"

Đường Kiều nhìn chằm chằm một bàn thịt bò ở trước mặt, "Hấp dẫn" Đường Uyên.

Nhưng Đường Uyên chỉ liếc mắt một cái, không riêng gì Đường Uyên liếc mắt, mỗi người đang ngồi cũng liếc mắt một cái.

"Kiều Kiều, Muốn ăn. món gì, có thể xoay."

"A, như vậy sao, ha ha, là như thế này sao."

Đường Kiều không ngừng cười gượng, xấu hổ, nếu như mặt đất có cái hố, cô tuyệt đối sẽ chui xuống.

Dù sao cũng yên ổn ngồi xuống, bữa cơm này Đường Kiều ăn có chút tiêu hóa không tốt, cha mẹ Đường mấy lần nhìn cô muốn nói lại thôi, nếu người khác không mở miệng, cô cũng nên làm như không thấy gì. Tự mình gấp thức ăn, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho em họ nhỏ, thỉnh thoảng nhận món ăn do Chu Chú và người lớn gấp cho cô.

Khác với Đường Kiều kì lạ, dường như hôm nay Đường Uyên có chút không bình thường, cô cũng không có nghe Đường Uyên nói gì, chỉ dính ở bên cạnh mẹ cô. Tuy nói bản thân Đường Uyên cũng không phải là người sống quá cá tính, nhưng hôm nay cũng có chút không cá tính.

Giữa bàn ăn đặt một cái bánh chưng đã bóc ra, đầu tiên mẹ Đường gấp bỏ vào trong chén Đường Kiều.

Đường Kiều ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẹ Đường cười cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Khi nữ thanh niên văn nghệ sĩ gặp gỡ nhà giàu mới nổi

Mặc dù cô không phải là người kén chọn nhưng vẫn không ăn một số món, nói thí dụ như bánh chưng này.

Những năm này, cô ở nhà bà ngoại Đường, dĩ nhiên Bà ngoại và cậu mẹ biết chuyện này, nhưng cũng không ai ngờ Mẹ Đường sẽ gấp bánh chưng cho cô.

Dường như không khí trở nên lúng túng, đang lúc Đường Kiều không biết nên như thế nào, Chu Chú giúp Đường Kiều giải quyết.

"Dạ dày Đường Kiều không được tốt, không ăn được gạo nếp, hôm nay xem như cô ấy không có phúc hưởng thụ."

Trên mặt mọi người cũng có chút lúng túng, vẫn còn ứ ại Đường Kiều, cảm thấy mình làm sai, lại cảm thấy mình không sai.

Đường Uyên cúi đầu, yên lặng đấm bánh chưng trong chén không nhìn ai, cũng không có nói gì.

Bà ngoại Đường lặng lẽ thờ dài, xem ra con đường phía trước phải từ từ, thật lòng không thể vội vàng được.

Trong bữa cơm ăn kỷ cục này, trong lòng Đường Kiều có vô số lời nhưng cũng không nói một câu, vào lúc này cô người nhớ chính là cậu út Đường và Chu Du. Về khí thế, cậu út Đường là cao thủ, vừa ngồi xuống, sẽ không có người cảm thấy lúng túng. Về tinh thần, Chu Du là một người khéo léo, chỗ nào có cô không khí sẽ không tẻ ngắt, mà buổi ăn hôm nay, dường như có chút quá tẻ nhạt.

Sau khi cơm nước xong, người một nhà vây quanh bàn uống trà, cha Đường mua trà mới. Nghe nói hơn chục ngàn đô một cân, đắt, cái này quá đắt, Đường Kiều cảm thấy cha của cô và Chu Chú không kém cạnh.

Đường Kiều và em họ nhỏ chơi đùa, sau đó đi tới phòng bà ngoại Đường cầm quyển album của cô trước kia, bỏ lại cả nhà cùng Chu Chú lên về phòng, lật album thật sự là một chuyện rất bận rộn, Đường Kiều không ngừng giải thích cho Chu Chú nghe hình ảnh chuyện xưa trong album. Đường như thật sự rất bận, bận đến cả một buổi chiều cũng không có thời gian trò chuyện với cha mẹ Đường.

Dù sao, cô chỉ ở trên lầu không xuống.

Chu Chú cũng không ép buộc cô, giống như rất có hứng thú xem ảnh lưu niệm mấy năm trước. Cô không có quay đầu bước đi đã là rất khá, có một số việc phải từ từ, chỉ cần cô không rút lại, anh vẫn nguyện ý phối hợp theo bước chân của cô.

Mợ Đường đem hai bánh chưng chưa ăn xong, bỏ vào trong chén nhỏ đưa tới trước mặt Thùng Gia. Thùng Gia tiến lên ngửi ngửi, sau đó quay mặt đi, giống như ghét bỏ, Mợ Đường phì cười không ôm.

"Cái này giống Đường Kiều, nó còn chọn lựa món ăn đấy."

Hết cách rồi, Mợ Đường đành phải đem bánh chưng bỏ vào thùng rác.

Đường Uyên tìm được một cái túi nhỏ chứa thức ăn nhanh từ trên xe Chu Chú, "Cho nó ăn cái này đi, anh Chu Chú nói không thể cho Thùng Gia ăn thứ khác, ngộ nhờ nó nhớ sẽ không tốt."

Thức ăn nhanh trong túi là của Thùng Gia, phần ăn ăn đủ mấy bữa rồi, Mợ Đường đổ một chút vào trong chén, đem chén đưa qua trước mặt Thùng Gia, lúc này Thùng Gia không còn rút rè.

Đường Uyên và bạn học Dương Tuấn Khanh không chơi chung được, cả hai đều cảm thấy ngây thơ, cho nên Đường Uyên ngồi ở một bên ôm Mẹ Đường, bạn học Dương Tuấn Khanh đang chơi một mình, một mình chơi chán, sau đó không nhịn được nghiêng đầu một cái, dựa vào ghế sa lon ngủ thiếp đi, Cậu Đường cười cười, ôm lấy nó đặt trên giường trong phòng khách trên lầu, sau khi đắp kín chăn rồi trở về phòng khách.

"Uyển Uyên ở chỗ này đã quen thuộc chưa?"

Kể từ khi Đường Uyên tới Thành phố S, cha mẹ Đường hai người ở nhà thật sự không quen, dường như đột nhiên thiếu đi cái gì.

"Cũng quen, bắt quá con muốn về."

Ở chỗ này cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa, hai ngày nay cô suy nghĩ rất nhiều, thật sự suy nghĩ rất nhiều, dường như mười mấy năm qua cũng không suy nghĩ nhiều chuyện như vậy. Đột nhiên cảm giác mình nên trưởng thành, đột nhiên cảm giác mình rất hèn mọn, đột nhiên có rất nhiều chuyện giống như hiểu lại như không hiểu.

Ở ngay trước mặt Bà ngoại Đường, mẹ Đường cũng không tiện hỏi gì nhiều, sợ nói sai gì chọc cho người già không vui.

"Cũng tốt, vậy hãy theo mẹ trở về, thư thông báo trúng tuyển cũng sẽ rất nhanh gửi tới, an tâm ở nhà chờ."

Nói đến đây, Đường Uyên nhớ tới một việc.

"Mẹ, con muốn ra nước ngoài."

Đường Uyên cắn cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định nói ra ở trước những mặt người lớn.

"Uyển Uyên, đang êm đẹp như vậy tại sao muốn xuất ngoại, lúc trước cũng không nghe cháu nhắc qua."

Cậu hai Đường nhướn mày nói, nguyện vọng cũng điển xong, lúc này nói muốn ra nước ngoài, có chút gầy vò người ta.

Đường Uyên cúi đầu, cắn môi không nói lời nào, bởi vì lúc trước chưa nói, cô cũng biết chuyện này không dễ làm, cho nên mới ở chỗ này nói ra, hi vọng ông ngoại hoặc cậu có thể giúp một chút.

"Đúng vậy a, Uyển Uyên, tại sao bỗng nhiên nghĩ đến, cháu còn nhỏ, một mình ra nước ngoài cũng không có người chăm sóc."

Mợ Đường nhìn sắc mặt của hai người một chút, bà ngoại Đường vẫn còn được, rõ ràng chân mày của ông ngoại Đường cũng nhăn tít lại.

Đường Uyên vẫn không lên tiếng, chỉ nắm vạt áo mẹ Đường kéo đi kéo lại.

"Đúng vậy, Uyên Uyên, một mình ở bên ngoài rất vất vả, lại còn muốn đi nước ngoài."

Mẹ Đường rất lo lắng, không biết tại sao Đường Uyên đột nhiên có ý nghĩ này.

"Con không sợ, con cũng nghĩ xong rồi."

Đường Uyên nhỏ giọng nói, thật ra cô đảm không có lớn gan như Đường Kiều, cô rất sợ ông ngoại Đường và Cậu Đường, trước kia cô và Đường Kiều tranh cãi cũng luôn tránh né người lớn trong nhà, ít nhất Đường Kiều nói có chút đúng, cô là một con chó cậy gần nhà, ý vào cha mẹ cưng chiều cô, thương yêu cô, những năm này trôi qua quá mức tùy ý.

Nhưng cô không đồng ý lời nói của Chu Chú, cho nên cô muốn chứng minh, đi khỏi cha mẹ, cô cũng là một người có thể độc lập, cô không phải một người chỉ có thể phụ thuộc vào cha mẹ mới có thể sống.

"Uyên Uyên."

Đường cha cũng mở miệng muốn nói gì, nhưng mới mở miệng đã bị ông ngoại Đường cắt đứt, ông ngoại Đường chống cây gậy trên mặt đất, phát ra một tiếng cộp, Đường Uyên sợ run lên, Mẹ Đường lập tức trở tay cầm tay của cô, ý bảo cô không phải sợ.

"Có ý nghĩ này cũng là chuyện tốt, nhưng ra nước ngoài được hay không phải xem bản lĩnh của mình."

Ông ngoại Đường vừa mở miệng, những người còn lại tự suy nghĩ.

Nếu Ông ngoại Đường nói lời này, chính là loại bỏ suy nghĩ của Đường Uyên, chuyện này ông ngoại Đường không giúp một tay thì thư thông báo trúng tuyển gửi tới, Đường Uyên muốn ra nước ngoài nhất định không thể được.

Đường Uyên tròn tròn mắt, rất muốn khóc, lại không dám. Chuyện này bản thân cô không có suy nghĩ chu đáo, bỗng nhiên nói đến, muốn tất cả mọi người tiếp nhận cũng thật sự khó khăn, hơn nữa, ông ngoại Đường là người ngay thẳng, cô cũng chỉ muốn thử một chút nhưng ông ngoại Đường vừa thốt ra lời kia, cô có chút nhục chí, có chút khổ sở.

Cô đang suy nghĩ, nếu hôm nay Đường Kiều nói lên yêu cầu này, ông ngoại Đường tỏ thái độ thế nào?

"Ừ, chờ thư thông báo tới rồi hãy nói."

Cậu Đường nói một câu làm Đường Uyên hết hy vọng, Đường Uyên hít một hơi, cảm thấy mặt ê ẩm, rất khó chịu, nhưng vẫn giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra, đá đá chân, khéo léo đáp một tiếng, "Vâng."

"Cha, lá trà này không tệ, Tín Dương Mao Tiêm, nhờ người bạn con thật vất vả mua được đây."

Mặc dù Đường cha cũng không muốn Đường Uyên sống ở nước ngoài nhưng không đành lòng để Đường Uyên chịu uất ức, vì vậy đổi chủ đề.

"Ừ, không tệ."

Ông ngoại Đường gạt đầu, trà quả thật không tệ, nhưng không có cảm giác uống hơn ngàn đô.

Mấy năm này Cha Đường làm ăn càng phát đạt đã có bản chất giống như nhà giàu mới nổi, vẫn không có chút nào cảm thấy không ổn, Bà ngoại và ông ngoại Đường đều lười muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nữ thanh niên văn nghệ sĩ điên rồi

"Các cháu núp ở đây xem cái gì vậy?"

Mợ Đường gõ cửa hai cái, sau đó đẩy cửa ra, thò đầu vào dò xét, nhìn thấy Chu Chú và Đường Kiều hai người không để ý hình tượng ngồi dưới đất.

"Mợ hai, bọn cháu đang xem hình trước kia."

Đường Kiều nhếch môi cười cười, có một số hình ngay cả cô cũng cảm thấy rất thú vị, cho nên ở nơi này cùng Chu Chú xem mấy lần cũng thiếu chút nữa cười ngất.

Lúc Mợ Đường gả cho Cậu Đường, Đường Kiều cũng học trung học rồi, hơn nữa sau khi Cậu Đường và Mợ Đường kết hôn liền dọn ra ngoài, Đường Kiều chỉ ngẫu nhiên ở hai ngày, cho nên thời gian cô và Mợ Đường ở chung với nhau thật ra cũng không nhiều. Nhưng cho dù ở chung không nhiều, lại chung đụng hết sức hòa thuận.

Mợ Đường vào phòng đóng cửa lại, Chu Chú và Đường Kiều ngồi trên đất, bà lại không có chỗ ngồi được, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên giường.

Nhặt lên một quyển album khác Đường Kiều ném ở bên chân, Mợ Đường tiện tay mở ra.

Khi còn bé, Đường Kiều cũng rất xinh đẹp, rõ ràng là cô công chúa nhỏ, nhưng cô tình công chúa không đi đường lớn mà đi thẳng đường đến nhà bà ngoại sỏi.

Nhìn những tấm ảnh này, răng đen kịt, cười xấu xí, cười thoải mái, cười trộm.

"Khi còn bé Kiều Kiều hư như vậy."

Mợ Đường kết luận đứng trọng tâm, nhìn cô bé trong hình, càng xem càng buồn cười, Đường Kiều cũng không ngượng ngùng, dù sao đều là người một nhà, cũng biết nhau rồi.

"Đúng vậy a, mới tới đã như vậy, giống như Tiểu Bá Vương, Ngu Châu cũng sợ cô ấy muốn chết."

Chu Chú cũng tán thành, khi đó mỗi lần Ngu Châu nhìn thấy cô là quay đầu bỏ chạy, sau đó mỗi lần cô đều giữ lại hai cây răng sâu đen kịt đuổi theo ở phía sau, vừa đuổi theo vừa kêu: "Cậu đứng lại cho chị!" Cho đến bây giờ, ở trong lòng Ngu Châu, Đường Kiều vẫn là Đường Kiều răng sâu, vẫn rất đáng sợ.

"Nào có, rõ ràng tôi rất đáng thương."

Đường Kiều liếc mắt nhìn Chu Chú, đối với chuyện Chu Chú lên án, hoàn toàn không tán thành, đối với chuyện năm đó, rõ ràng có đoạn thời gian cô bị Chu Du khi dễ rất thảm, làm sao giống Tiểu Bá Vương.

"Ừ, rất đáng thương."

Chu Chú lơ đãng cười cười, tiếp tục lật album tay trong.

Những tấm hình này đều là Bà ngoại Đường và Đường Kiều, cậu hai cho chụp cho cô, bên trong có một chút lệch tới lệch lui, ống kính không biết nhắm ở nơi nào, là Đường Kiều tự chụp cho mình.

Chu Chú không thể không nói, mặc dù cha mẹ của Đường Kiều làm cô uất ức một chút, nhưng so với rất nhiều người, Đường Kiều hạnh phúc hơn nhiều, ngay cả Chu Du cũng tán thành. Ở trong khu nhà tập thể này, Đường Kiều là người thứ nhất có máy chụp hình. Cậu Đường mới mua cho cô, cô cảm khắp nơi khoe khoang, không cần nhắc tới là rất đắc ý rồi, cho tới khi sau này máy chụp hình trở nên thông dụng, Chu Chú cảm thấy nên viết phong tư cảm tạ Đường Kiều, nếu không phải cô đặc chí như vậy, những đứa trẻ khác cũng sẽ không đòi người lớn mua cho.

"Kiều Kiều, Uyên Uyên có nói với cháu chuyện nó muốn ra nước ngoài không?"

Suy nghĩ một chút, Mợ Đường vẫn quyết định hỏi. Hai chị em này, sự tích vinh quang tranh cãi nhau từ nhỏ đến lớn, bà nghe cậu của Đường Kiều nói không ít, bà muốn biết Đường Uyên đòi ra nước ngoài có liên quan đến Đường Kiều hay không.

"Ra nước ngoài? Không nghe con bé nói qua, con bé muốn ra nước ngoài sao?"

Đường Kiều nhìn Mợ Đường một chút, lại nhìn ánh mắt Chu Chú, bày tỏ không biết chuyện.

Chu Chú quay đầu đi, cảm giác hiểu được, ánh mắt sáng rực lên, dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt tỉnh bơ che giấu.

"Cha mẹ có đồng ý không?"

Cô cũng không nhận ra, dựa vào mức độ cưng chiều của cha mẹ cô đối với Đường Uyên, có thể chịu được Đường Uyên một mình ra nước ngoài chịu khổ sao.

"Có đồng ý hay không vẫn phải chờ xem, xem ra Đường Uyên thật sự muốn đi, cho nên mới nói ở trước mặt ông ngoại và cậu của cháu, chẳng qua ông ngoại và cậu của cháu đều phản đối."

Chỉ mong cha mẹ của Đường Kiều và Đường Uyên cũng không nên có ý kiến gì.

Ra nước ngoài học cũng là chuyện tốt, nhưng Đường Uyên đưa ra ý kiến này cũng quá đột ngột, trước đó cũng không có nói, hơn nữa thư thông báo sẽ nhanh gửi tới, cho nên thật sự không dễ lắm.

Cũng không phải nói không làm được, nhưng từ góc độ của bà, bà cũng không hy vọng cậu của Đường Kiều xen vào những việc này, dù sao cũng là người đã lui xuống, tuy nói không đến nỗi nghiêm mặt cầu cạnh người ta, tóm lại là chuyện sẽ nọ on nghĩa với người ta cũng không quá tốt.

Đường Kiều và Chu Chú đã bày tỏ không biết chuyện, Mợ Đường cũng không nói gì nữa. Chủ yếu bà vẫn sợ trong khoảng thời gian Đường Uyên ở chỗ Đường Kiều bị ảnh hưởng gì, vốn quan hệ của Đường Kiều và cha mẹ cô đã căng thẳng, nếu vì chuyện này gây ra gì đó, vậy cũng không tốt.

"Đường Uyên nói một lúc nữa sẽ đi về nhà với cha mẹ của cháu."

Mợ Đường nói chuyện này làm cho Đường Kiều trầm tư một lúc, liền nghĩ đến thái độ của Chu Chú hai ngày này, nếu đổi lại là cô đã sớm chạy mất, hiện tại con bé muốn về nhà cũng là bình thường.

"Cháu không về nhà xem một chút?"

Mợ Đường nói lời này làm Đường Kiều buồn rầu, cô đã nói cô không thích ăn tết, đúng là như thế.

"Không, đổi công việc mới, qua tết Đoan Ngọ đi làm rồi, thời gian không còn kịp nữa."

Đường Kiều cũng thật không ngờ tới công việc là một lý do rất tốt, ít nhất vào lúc này còn có thể lấy ra đỡ một chút.

"Cũng tốt, công việc quan trọng hơn."

Nguyên nhân Đường Kiều không muốn trở về, trong lòng mọi người biết rõ, nhưng Mợ Đường vẫn hiểu gặt đầu một cái, không ép buộc cô. Huống chi, không nên ép Đường Kiều.

"Vậy được, các cháu cũng đừng chơi quá lâu, một lúc nữa cha mẹ cháu phải về Thành phố H, các cháu phải đi xuống tiền, cũng không thể lẩn tránh như vậy."

"Dạ, Mợ hai."

Đường Kiều cười hắc hắc hai tiếng, Chu Chú im lặng liếc cô một cái. Trong lòng thờ dài, aiz, chị hai này, bụng đầy uất ức.

Mợ Đường cũng không nán lại, sờ sờ đầu Đường Kiều, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng. Bạn học Dương Tuấn Khanh còn đang ngủ, bà đi xuống xem một chút, đứa lớn, đứa nhỏ đều làm cho người ta lo lắng.

Một lúc lâu, Đường Kiều thu dọn album, vỗ vỗ, hít sâu một hơi, đứng lên có chút tùy ý nói.

"Chu Chú, chúng ta kết hôn đi."

Bị cầu hôn, rõ ràng Chu Chú sững sốt một chút, lời nói của Đường Kiều thật sự làm người khác quá khó tiêu hóa.

"Được rồi, xem như tôi chưa nói gì."

Đường Kiều ôm album nhún nhún vai, có lẽ máy điều hòa không khí mở quá lớn, cảm giác có chút lạnh lẽo.

Đường Kiều thu dọn sách đặt ở trên tủ giường, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài, lúc này Chu Chú mới tỉnh ra kéo cô lại.

"Kiều Kiều, cô vừa mới nói gì?"

"Tôi nói: xem như tôi chưa nói gì."

Đường Kiều rất nghe lời nói lại, Chu Chú thật muốn quát cô.

"Không phải câu này, câu trước nữa."

Đường Kiều đứng ở trước mặt Chu Chú rũ tay nhìn trời, "Câu trước nữa là gì, tôi quên rồi."

Lời của cô có hiệu lực chỉ một giây, Chu Chú đã bỏ qua, mà cô không có dũng khí mở miệng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Nhức nhối

Thật ra đã rất nhiều lần Đường Kiều cũng mãnh liệt, mãnh liệt muốn có một gia đình, mãnh liệt muốn sống mãi mãi cùng Chu Chú làm cho những người ủng hộ cô ngày càng nhiều hơn. Để cho cô có lý do tin tưởng, trên cái thế giới này tình yêu đủ sức giữ cho con người sống khỏe mạnh đến trăm tuổi.

Về mặt Đường Kiều tỏ ra mới vừa rồi cũng không nói gì khiến cho Chu Chú hận nghiêng rằng nghiêng lợi, ngón tay rục rịch, hận không được tiến lên bóp chết chị hai nhà anh.

Nhưng không nỡ lòng a.

Không nỡ ép buộc cô, không nỡ nhìn dáng vẻ cô cau mày, không nỡ nhìn bộ dáng cô khổ sở, cho nên anh chỉ ép buộc mình, ép buộc mình nhẫn nại, ép buộc mình phối hợp bước chân của cô.

Đường Kiều vội vàng đi xuống lầu, vừa lúc cha mẹ Đường đứng dậy chuẩn bị từ biệt, Đường Uyển đứng ở bên cạnh Mẹ Đường ôm cánh tay Mẹ Đường.

Đường Uyển nhìn Đường Kiều xuống lầu, về mặt tối tăm, cần cần môi cũng không nói câu nào.

Đường Kiều vừa đi vừa xoa xoa mặt, liếc nhìn chung quanh, có chút buồn bực Thũng Gia đi đâu rồi. Sau đó khoát cánh tay Bà ngoại Đường đang đứng ở cửa đưa tiễn người, nặn ra một nụ cười tự nhận là cũng không tệ.

"Cha mẹ, trên đường chú ý an toàn."

Nói xong lại mỉm cười nhìn về phía Đường Uyển, trong bụng có chút tội lỗi, lúc. Đường Uyển. . . . nhìn cô rõ ràng còn cười giống như yêu tinh, lúc này, rõ ràng trở thành em gái họ Lâm (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng), đây là bức nào tội lỗi a.

Lúc này Chu Chú cũng đi xuống lầu, đứng ở phía sau đám người Bà ngoại Đường, nhìn cha mẹ Đường gật đầu một cái, "Chú, đi đi mạnh giỏi."

Lúc này cha mẹ Đường không có lòng để ý tới Chu Chú, mẹ Đường đứng ở cửa lối kéo Đường Kiều nói, "Kiều Kiều, thật không cùng cha mẹ về nhà ở hai ngày?"

"Không, sau tết phải đi làm ngay."

Đường Kiều để mặc cho mẹ Đường lôi kéo tay của cô, về mặt hơi hột, Đường Uyển nhìn thấy trong lòng rất khó chịu, vào giờ phút này muốn nói một câu chính là: đó là mẹ ruột của chị! Nhưng cô cũng biết, mình không có lập trường, cho nên chỉ cần cần môi, nuốt lại lời vào miệng.

"Cũng tốt, đi làm quan trọng hơn. Cha mẹ, chúng con phải đi rồi."

Dù sao Mẹ Đường cũng hơi lúng túng, buông tay Đường Kiều, quay mặt sang nhìn Bà ngoại Đường và ông ngoại Đường, đứng phía sau ông ngoại Đường là Cậu Đường, Mợ Đường cùng với Chu Chú.

"Ừ, đi thôi, trên đường chú ý an toàn."

Bà ngoại Đường nhìn về phía cha mẹ Đường khoát khoát tay, sau đó an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của Đường Kiều. Ông ngoại Đường và Cậu Đường xoay người vào nhà, Mợ Đường và Chu Chú cùng đi ở phía sau.

Cho đến sau khi cha mẹ Đường mang Đường Uyển rời khỏi, Đường Kiều mới thở phào một hơi, kéo Bà ngoại Đường xoay người, cúi gằm đầu trở về nhà.

"Kiều Kiều, khi nào đi nhà cậu ở hai ngày? Cháu cũng đã lâu không có đi."

Trong phòng khách, ông ngoại Đường và Cậu Đường đang vừa uống trà vừa xem tivi, thỉnh thoảng cùng Chu Chú ngồi ở một bên nói đôi câu, cũng may không phải là "Hoàn Châu cách cách".

Đường Kiều liếc Chu Chú một cái, trong lòng có chút không thoải mái, nghĩ tới rõ ràng đây là địa bàn của cô, tại sao cậu ta vui vẻ đắc ý như vậy? Thật sự tự xem mình là người nhà sao? Khó chịu a khó chịu.

Không biết từ lúc nào, mợ Đường lấy ra nữ công, thật sự là nữ công a, trên tivi mới có thể thấy được loại này..., Chu Du ở trước mặt cô khoe khoang thêu tranh chữ thập gì đó, cũng là trò trẻ con. Đồ chơi trên tay Mợ Đường mới nghịch thiên, Đường Kiều buông tay Bà ngoại Đường đi đến gần liếc mắt nhìn thành quả của Mợ Đường, không khỏi ước ao ghen tị. Đúng là phụ nữ thực thụ, so với mình, cô cảm thấy mình sống giống như đại gia, thêu thùa may vá gì đó Cô vẫn chưa cầm qua bao giờ.

"Hắc hắc, qua một thời gian ngắn rồi nói."

Mặc dù ước ao ghen tị, nhưng Đường Kiều đối với đồ trên tay Mợ Đường biểu hiện hứng thú cũng không phải rất lớn, vật kia, xem người khác làm thì có thể, muốn cô làm quả thật chính là muốn mạng cô. Đường Kiều ngồi thẳng lên, sau đó nhìn Cậu Đường ở bên cạnh, ôm cánh tay Cậu Đường, mỗi khi cô cười hắc hắc, Cậu Đường luôn cảm giác mình cũng không biết đầu mà lường, dù sao chính là nhức nhối.

"Cậu, nghe nói cậu có hai cái đĩa của anh Trương không còn xuất bản nữa."

Đường Kiều và Cậu Đường đều say mê diễn viên Trương Quốc Vinh, dĩ nhiên Đường Kiều không có bản lĩnh lớn như Cậu Đường, nhưng. Cô cũng sẽ có biện pháp của mình.

Cậu Đường vừa nghe nói, trong bụng hiểu ngay liền liếc mắt nhìn Mẹ Đường đang tỉnh bơ, bà giống như hoàn toàn không nghe hai cậu cháu bọn họ nói cái gì, tiếp tục thêu thùa món đồ trên tay.

Trên gương mặt cương nghị của Cậu Đường vẫn cứng rắn nặn ra nụ cười, thịt run lên, quả nhiên rất đau.

"Kiều Kiều a, đây chính là bảo bối của cậu."

Thật lòng không muốn nói cho cô.

"Cháu biết rõ nhưng cháu cũng biết, cháu càng là bảo bối của cậu."

Đường Kiều toét miệng cười, một chút gò bó mới vừa rồi khi có cha mẹ Đường ở chỗ này đã sớm biến mất. Hiện tại ném cho cô cây cột, cô cũng có thể trèo lên.

Ngồi ở một bên, ông ngoại Đường và Bà ngoại Đường chỉ cười không nói, nhìn bộ dáng nhin cười rất khổ cực, đối với chuyện mỗi lần Đường Kiều dùng chiêu, vẫn phì cười không dứt.

"Chỗ cậu có Long Tinh thượng hạng."

"Không cần."

Đường Kiều từ chối rất dứt khoát, xem ra cô muốn đồ vật này, Cậu Đường nhất định rất nhức nhối.

"Vòng tay răng ngà?"

"Cháu sẽ đến chỗ của cậu."

"Nếu không, cậu mua cho cháu một cái laptop mới? Mua quà tào là tốt nhất."

"Không cần."

Cậu Đường nói những thứ này đều là thứ Đường Kiều đã từng mê luyến, đáng tiếc, hôm nay đều là mây bay.

"Con bé xin con thì cho nó đi, chỉ là hai cái đĩa mà thôi."

Mẹ, không phải như vậy.

Cậu Đường khóc không ra nước mắt, ông ta biết, cô gái nhỏ này mỗi lần muốn ông ta nhức nhối, ông ta không thể không nhức nhối.

"Đúng vậy a, con đưa cho con bé là được, tránh khỏi ngày ngày nó nghĩ đến."

Ông ngoại Đường cũng điềm đạm nghiêm mặt lên tiếng, vì vậy, Đường Kiều thắng lợi.

Từ đầu tới cuối, Chu Chú chẳng hề nói một câu, chẳng qua ngồi ở một bên nhìn Đường Kiều mê neoh cậu của cô như thế, trong lòng vô hạn đồng tình với Cậu Đường.

Đường Kiều cô nàng này, thật ra cũng chỉ muốn thế thôi, từ nhỏ đến lớn cô đã muốn bao nhiêu thứ rồi nhưng vẫn không có món nào thích lâu, hứng thú của cô tới nhanh, đi cũng nhanh, giống như cười như ngựa xem hoa.

"Cậu, không có việc gì, đợi ngày nào đó cô ấy không thích, để cho cô ấy trả lại cho cậu."

Đường Kiều không kiên trì ý thích được bao nhiêu ngày, Chu Chú an ủi cậu Đường, mà lúc này Cậu Đường cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi.

Ai bảo ông ta cưới một bà vợ cũng không có một chút hứng thú nào đối với chuyện của ông ta, về sau nếu có đồ tốt, không chỉ phải đề phòng Đường Kiều, mà bà vợ của mình cũng không thể không đề phòng.

Cậu Đường rung rung tiếp nhận an ủi của Chu Chú, trong lòng giậm chân không ngừng, thật là nhất thời thất sách, aiz.

"Vậy cháu đến nhà cậu ở hai ngày, cậu mới viết hai bộ chữ, cháu giúp cậu xem một chút."

Cậu Đường đau nhức, cũng chỉ lùi lại cầu việc khác thu lại một chút phúc lợi. Đường Kiều không có bản lĩnh khác, nhưng năng lực phân biệt là hạng nhất.

"Cái này phải đợi Chu Du trở về."

Trên vai gánh vác trách nhiệm nặng nề a, Chu Du này vẫn chưa trở lại, cô phải chăm sóc Thường Gia giúp cô ấy đấy.

Nhớ tới Thùng Gia, Đường Kiều nhìn lòng vòng, nhìn thấy Thùng Gia ăn uống no đủ nằm ngủ gật ở bên bàn trà của ông ngoại Đường, nếu như nói Đường Kiều là ăn như heo, thì Thùng Gia tuyệt đối là ngủ như heo, Đường Kiều chưa từng gặp qua con mèo lười như vậy, một ngày 24h, trừ thời gian ăn cơm, trên căn bàn nó đều ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Yêu quá luống cuống

Cha mẹ Đường đi không lâu sau, cậu út Đường gọi điện thoại về.

Người trong nhà lần lượt nhận một lần, cuối cùng đến phiên Đường Kiều, Đường Kiều ôm điện thoại chuẩn bị "Thăm hỏi ngày lễ" tương đối dài một chút, đáng tiếc, điện thoại mới đến trên tay cô, cậu út Đường lập tức châm cho cô một châm.

"Kiều Kiều, nói tóm tắt đi, một lúc nữa quân đội còn có cuộc họp, cậu phải tham dự."

Đường Kiều rất muốn bật thốt lên một câu: em gái cậu.

Nhưng suy nghĩ một chút, đối tượng là cậu út Đường, vì vậy phải nuốt trở lại câu này.

"Vây, năm mới vui về."

Lời này ngắn chữ, sẽ không làm trễ nãi thời gian của cậu chứ, Đường Kiều hận hận nghĩ. Miệng không biết lúc nào đã chu lên, gương mặt khó chịu.

"Được rồi, đừng chu mỏ nữa, chờ họp xong rồi, cậu gọi điện thoại cho cháu, hiện tại không nói nữa."

Nói xong cậu út Đường cúp điện thoại, Đường Kiều quệt miệng, có chút âm ức.

Cả nhà Cậu hai Đường buổi tối cũng ngủ lại nhà bà ngoại Đường, sau khi ăn cơm tối xong, Mẹ Đường đột nhiên hỏi Đường Kiều một câu, cô thật muốn đi tìm cọng mì sợi tự sát.

"Buổi tối Chu Chú và Kiều Kiều ngủ chung hay ngủ riêng?"

Mợ hai này, mợ là Mợ hai của cháu.

Thiếu chút nữa Đường Kiều không có bị ghen chết, rốt cuộc cô vẫn còn con gái a, đừng đem bán cô như vậy.

"Đường Kiều đã cầu hôn với cháu, trên lý thuyết chúng cháu có thể ngủ chung."

Nếu như lời nói của Mẹ Đường làm Đường Kiều muốn ghen, như vậy lời nói của Chu Chú làm Đường Kiều muốn cắn lưỡi, cô cắn!

A! Đau quá.

Cái gì gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được, Đường Kiều chính là như vậy.

Ai biết hôm nay lúc ban ngày cô bị cái quỷ gì xui khiến mới nói ra như vậy.

"Thật à?"

Tuyệt đối là giả, Đường Kiều bị phẫn.

Bà ngoại thân yêu, xin hỏi về mặt của bà nên hình dung như thế nào, giống như rốt cuộc giả được gái lơ thì nhiều năm như vậy.

"Giả, Bà ngoại, bà nói chuyện này có cô gái nào làm sao, đó là cháu nói đùa, nói đùa. nói đùa."

Nói đùa hơn lớn a.

"Nhưng tôi tưởng thật."

Chu Chú từng bước từng bước ép sát, đánh rần tùy gây, tốt nhất là bây giờ ở trước mặt người lớn đem chuyện định sẵn, thỏa nỗi lòng của anh, mặc dù có chút không giống với kế hoạch lúc đầu của anh, nhưng nói thế nào cũng không thể phụ bỏ một phen ý tốt của Đường Kiều.

"Tại sao cậu có thể xem là thật? Tại sao cậu có thể xem là thật?"

Đường Kiều muốn khóc, rất muốn nắm cổ áo của Chu Chú găm thét như trong người có rượu, rống với Chu Chú đôi câu, tại sao cậu ta lại tưởng thật ?

"Chị muốn đôi ý."

Cho dù bạn học Dương Tuấn Khanh còn nhỏ, nhưng dường như cũng hiểu tình hình trước mắt, một lời trùng phóc.

Đường Kiều chà xát tay, bạn học Dương Tuấn Khanh nói quá đúng, con bà nó, cô chính là muốn đôi ý!

"Kiều Kiều, cũng không thể như vậy."

Ông ngoại Đường làm bộ sung mặt lên, trách cứ Đường Kiều.

"Đúng vậy a, cũng không thể như vậy."

Cậu Đường nhin cười, cũng thò một chân vào.

Trong nháy mắt, Đường Kiều bị bốn bề thọ địch, Đường Kiều roi lệ đầy mặt, cô cảm thấy cô chính là nhật được, tuyệt đối là nhật được!

"Chị làm sao muốn đôi ý a, chị là con gái nha, chuyện này cũng không phải là con gái làm, phải con trai làm mới được. Chị đang chờ anh Chu Chú cầu hôn đấy."

Mợ Đường đang giải thích với bạn học Dương Tuấn Khanh nhưng lời nói cũng là nói cho Đường Kiều và Chu Chú nghe, Đường Kiều càng nghe càng hoảng sợ, Chu Chú lập tức hiểu được ý.

Ngay ở trước mặt cả nhà Bà ngoại Đường, rõ ràng chân sau quý xuống tại chỗ liền, trên tay còn cầm một con chiếc nhẫn kim cương, Đường Kiều cũng không biết anh chuẩn bị từ lúc nào.

Lần này Đường Kiều thật sự hoảng sợ.

"Cậu làm gì đấy, mau dậy đi."

Có thể dừng giày vò cô như vậy được không? Cô. Rất muốn đi nhà cậu.

"Kiều Kiều, gả cho tôi đi."

Tốt. cảnh tượng thật cảm động, tốt. Người khác cảm động.

Nếu Đường Kiều không phải là người trong cuộc, cô nhất định cảm động rầm rầm rào rào, nhưng. Hiện tại cô là nhân vật chính, mà. Chu Chú đào cho cô một cái lỗng hoàn hảo, không có đường lui.

Lịch sử kinh nghiệm chứng minh, chỉ số thông minh của Đường Kiều cũng chỉ có thể dùng để làm chuyện linh tinh, so với Chu Chú, cô giống như không có não.

Cho nên nói, đang êm đẹp, tại sao cô nổi điên nói ra câu kia, chuyện này căn bản là tự cô đào cho mình một cái hố, sau đó bà ngoại thân yêu, ông ngoại, cậu mợ hai còn có bạn học nhỏ Dương Tuấn Khanh cùng nhau đẩy cô xuống.

"Cậu đứng lên trước rồi nói."

Mặc dù đều là người trong nhà nhưng Đường Kiều vẫn cảm thấy trên mặt nóng hừng hực.

Chu Chú này, con mẹ nó quá kích thích người ta.

"Cũng không thể, cô phải đồng ý trước người ta rồi nói."

Đường Kiều muốn kéo Chu Chú đứng lên, đáng tiếc bị Mợ Đường ấn lại.

"Kiều Kiều, là thật, gả cho tôi đi."

Nét mặt Chu Chú vô cùng nghiêm túc, trong mắt cũng chỉ phản chiếu hình ảnh của Đường Kiều không còn cái gì khác. Lúc này, những người khác trở thành hình nền, tất cả đều là hình nền.

"Được, tôi đồng ý với cậu."

Đường Kiều không biết mình dùng tâm tình như thế nào đồng ý với Chu Chú, dù sao. Lần này, cô thật sự đem mình giải quyết.

Chu Chú nâng tay của Đường Kiều, đeo nhẫn vào trên ngón tay Đường Kiều.

Lúc Chu Chú đeo chiếc nhẫn vào ngón tay Đường Kiều, Bà ngoại Đường quay mặt qua chỗ khác len lén lau nước mắt.

"Mẹ, mẹ làm gì vậy, ngày vui mừng đây."

"Đúng, đúng, đúng, xem mẹ nè, già rồi nên hồ đồ, đây là chuyện rất vui mừng a."

Bà ngoại Đường chớp mắt mấy cái, tiếp tục lau nước mắt.

Lúc Đường Kiều đến ở cùng bà cô vẫn còn nhỏ nhủ, cười đáng yêu, thích quấy rối, cả ngày không có tim không có phổi, thường xuyên khi dễ hai người cậu rất lớn hơn cô, lúc tức giận cũng bùng bình lộn đầu như con lừa, có thể ngồi cả ngày một mình ở cửa khu tập thể, Chu Du gọi cô cũng không để ý tới. Lúc để cho cô trở về Thành phố H, ôm eo của bà chết cũng không buông tay.

Đến hôm nay phát hiện lại lớn như vậy, cũng phải lập gia đình.

Cô do một tay bà nuôi nấng, Bà ngoại Đường làm sao không xúc động.

Đường Kiều không còn lòng dạ nào đi an ủi Bà ngoại Đường, bởi vì chính cô vẫn như rơi vào trong sương mù, cảm giác mình làm một chuyện vô cùng sai lầm. Muốn đổi ý, lại đổi ý không được.

Vui mừng nhất là đồng chí Chu Chú, lần này cuối cùng hợp lòng anh, như ý của anh.

Anh quyết định cho Thũng Gia ăn thêm một bữa.

Bởi vì Chu Chú cầu hôn bất thành linh, lúc đầu Mọi Đường nói bọn họ ngủ chung hay ngủ riêng đã không còn là chuyện đáng kể. Hiện tại cũng đeo lên chiếc nhẫn của nhà trai, dĩ nhiên là phải ngủ cùng nhau.

Chẳng qua, Chu Chú cũng không có quá hí hửng, dù sao nếu ép buộc Đường Kiều, cô sẽ làm ra chuyện gì đó có thể không tốt.

Cho nên lúc tối, Đường Kiều và Chu Chú vẫn mạnh ai nấy ngủ.

Đường Kiều vẫn ngủ ở gian phòng trước kia của mình, mà Chu Chú ngủ ở gian phòng của cậu út Đường trước kia ở sát vách phòng Đường Kiều.

Cho đến khi tám xong cũng đã nằm ở trên giường, Đường Kiều vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hồn lại.

Dường như tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, lại giống như thuận nước đẩy thuyền.

Cô muốn điều chỉnh lại tâm trạng của mình nhưng phát hiện tâm trạng giống như rất hỗn loạn, không biết sắp xếp từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Người thân

Vì để cho ông ngoại Đường và Bà ngoại Đường nghỉ ngơi, hơn chín giờ tối mọi người liền giải tán trở về phòng của mình. Dĩ nhiên Thũng Gia đi theo Chu Chú trở về phòng, mặc dù ngày thường đều do Đường Kiều chăm sóc cho Thũng Gia ăn uống, nhưng nếu muốn cô ngủ chung với Thũng Gia. Cô tình nguyện lên thiên nhai chơi đến sáng.

Lúc Đường Kiều nằm ở trên giường nhìn xuống điện thoại di động, mới mười giờ. Ở trên giường lăn tới lăn lui vô số vòng, trong đáy lòng lặng lẽ gọi Chu Du vô số lần, cô mau trở lại, một mình tôi chịu đựng không nổi. cuối cùng Đường Kiều phát hiện. Cô thật sự mất ngủ.

Đường Kiều ở trên giường trần trọc trở mình thật lâu, lâu đến nỗi lên thiên nhai cũng không thể bình phục tâm trạng của cô, lâu đến nỗi cây kim đồng hồ trên tường đã chỉ qua 12 giờ.

Điện thoại di động tít một tiếng, truyền đến âm thanh tin nhắn nhắc nhở.

Đường Kiều cầm lên nhìn một chút, có cảm giác kích động muốn ném điện thoại di động.

Ở căn phòng cách vách của Chu Chú gọi tới tin nhắn, nội dung cụ thể Đường Kiều căn bản không nhìn rõ, cũng có lẽ là không dám nhìn, dù sao không cần biết nội dung là gì, hiện tại cô muốn làm nhất chính là: tắt máy!

Đường Kiều luống cuống tay chân bấm khóa điện thoại di động, nhưng vẫn không có đề vào, vì vậy cô tiếp tục nhìn điện thoại di động, vừa yên lặng khi dễ mình vô số lần.

Không đợi đến Đường Kiều tắt điện thoại di động, tiếng nhạc búp bê Hồ Lô từ trong điện thoại di động vang lên, âm thanh điện thoại của Đường Kiều khá tốt, tiếng chuông vang lên làm cô giật mình một cái, lần này điện thoại di động thật sự bị ném ra ngoài.

Cũng may điện thoại di động bị ném ra chỉ xoay tròn một vòng trên không trung sau đó rơi vào trên giường, nằm ở trong chăn tiếp tục phát ra tiếng nhạc rầu rĩ khó chịu.

Đường Kiều vội ren cầm điện thoại di động lên, thừa dịp tắt tiếng chuông reo lần cuối cùng trước khi đi ngủ, nhận máy.

"Cậu."

Thật sự nhận điện thoại gian nan.

"Đang làm gì đấy, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại."

Âm thanh Cậu út Đường nhàn nhạt trong điện thoại truyền đến.

Đường Kiều hút hút lỗ mũi, cảm giác sắp khóc, người thân nhé!

"Cậu, cháu bị tên nhóc Chu Chú kia chơi."

Sau chuyện nằm bệnh viện, Đường Kiều vô liêm sỉ nhiều lần dùng chiêu của Đường Uyên. Không cần biết nguồn gốc sự tình là cái gì, kết quả là cái gì, tố cáo trước rồi nói sau.

Nhưng Đường Kiều không có nghĩ đến, làm chuyện tố cáo này cũng phải chú ý đến nghệ thuật ngôn ngữ.

Cô nói linh tinh như thế, phản ứng đầu tiên của cậu út Đường là

"Thế nào, bị lưu manh rồi hả?"

Cậu mới bị lưu manh! Cả nhà cậu cũng bị lưu manh!

Cô bị thương phát hiện, không phải cả nhà cậu út Đường cũng bao gồm cô sao? Đây là một bi kịch, bi kịch không thể để xảy ra được.

"Cậu."

Có thể cho cô con đường sống không?

"Được rồi, cháu nói đi, rốt cuộc thế nào?"

Cậu út Đường ho một tiếng, thu hồi giọng điệu trên chộc, chuẩn bị lắng nghe cháu ngoại gái của anh kể khổ.

"Nguồn gốc sự tình rất phức tạp."

"Hả?"

"Ở chỗ này cháu không thể nói rõ chi tiết."

"."

"Chuyện đã xảy ra rất phức tạp."

"Hả?"

"Ở chỗ này cháu cũng không thể nói rõ."

"."

Cậu út Đường một tay cầm điện thoại, một cái tay khác xoa chân mày, đẩy lông mày lên thật cao rồi dè xuống.

Nếu cô là lính dưới tay anh, vào lúc này anh tuyệt đối sẽ chém một dao.

"Như vậy cháu muốn nói với cậu chuyện gì?"

Đáng tiếc, Đường Kiều không phải lính dưới tay anh mà là cục cưng bảo bối trong tay hai ông bà cụ cha mẹ của anh, cho nên, cô có vướng mắc không thoải mái, anh phải đóng vai trí âm.

Đường Kiều suy nghĩ một chút, có chút không biết tại sao lại nói thế, nhưng vẫn là chọn nói đoạn quan trọng nhất.

"Chu Chú, cậu ta lại ở ngay trước mặt của Bà ngoại ông ngoại cậu hôn với cháu, mà cháu không biết bị quỷ ám thế nào, lại đồng ý."

Nếu như không phải là Quỷ ám, làm sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy? Ngay trước mặt bà ngoại, ông ngoại của cô, lần này cô muốn đòi ý cũng không được rồi.

"Hả? !"

Cậu út Đường ồ một tiếng thật dài, không rõ ý thế nào. Tuy nói động tác của Chu Chú còn nhanh hơn anh dự tính, nhưng cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chị hai Đường Kiều vẫn làm sao trốn ra khỏi lòng bàn tay của Chu Chú.

Hơn nữa bên cạnh Chu Chú còn có một đồng lớn quân sư quạt mo, ví dụ như bà ngoại, ông ngoại Đường, cậu mợ Đường, nghe nói tên nhóc Ngu Châu kia cũng xen vào một chân. Xem ra Đường Kiều vẫn là một mình khó sở chống đỡ, tác chiến linh đình.

Cái gọi là chính nghĩa thì được ủng hộ, sai đường thì không được ủng hộ. Nhân phẩm a.

"Cậu."

Trong lòng của Đường Kiều có chút khó chịu, trong giọng nói của cậu út Đường tuyệt đối có chút hứng thú, cho nên, cô càng khó chịu.

"Vậy bây giờ cháu muốn cậu làm gì? Kéo Chu Chú đánh một trận, hay tặng một món đồ giống như lễ vật đính hôn cho các cháu?"

Phốc!

Được rồi, là cô suy nghĩ không chu đáo để thảo luận với một chuyên gia quân sự. Cậu. Không hiểu! Cô muốn chính là sau này phải làm thế nào, cô không muốn đánh nhau hoặc quà tặng.

"Kiều Kiều, cháu đã lớn."

Đúng vậy a, cô đã lớn cũng là gái lớn rồi, cho nên tất cả mọi người vội vã muốn gả cô đi.

"Cho nên, không thể giờ tánh tình trẻ con nữa. Chu Chú không có lỗi, các cháu làm rất tốt, cũng sẽ sống thật tốt."

"Cậu."

Đường Kiều kéo dài chữ cuối, thật ra cô không quen cậu út nói lời dịu dàng với cô, chuyện này. giống như mùa xuân ấm áp.

"Hôm nay có trò chuyện với cha mẹ cháu hay không?"

Ách, mới nói chuyện ấm áp giống như mùa xuân, bây giờ xem ra giống như gió thu quét tới.

"Có nói chuyện với mẹ một lúc, xem như tốt đẹp."

Cô không sáng giọng, không có mạnh mẽ, từ đầu tới cuối đều lắng nghe, ngay cả khi mẹ Đường kẹp bánh chưng cho cô, thiếu chút nữa cô phải nuốt xuống, tuy nhiên Chu Chú kịp giải cứu cho cô. Thực tế chứng minh, cô thật sự là đứa bé ngoan a.

"Đường Uyển thế nào?"

"Con bé hả."

Đường Kiều suy nghĩ một chút, cân nhắc từ ngữ, sau đó nói đúng trọng tâm: "Gần đây tất cả mọi người không biết làm sao nữa, có gì đó không đúng."

"A, tại sao có gì không đúng?"

Cậu út Đường kiên nhẫn dùng loại biện pháp này để hỏi tin tức mình muốn biết. Nếu Đường Kiều thật sự là lính dưới tay anh, ngoại trừ chém một dao, các loại biện pháp quét đường, thượng cẳng chân tuyệt đối sẽ dùng hết.

"Không biết làm sao, bình thường Chu Chú là một người thật tốt, gần đây đối với Đường Uyển dường như đặc biệt nghiêm khắc. Cậu cũng biết Đường Uyển vẫn rất ưa thích cậu ấy, cho nên gần đây cậu ấy cũng không quá vui vẻ, hôm nay con bé nói với ông ngoại nó muốn ra nước ngoài, nhưng ông ngoại không đồng ý, bảo nếu con bé thật sự muốn đi ra nước ngoài thì tự mình nghĩ cách."

Ngược lại cô không thấy Đường Uyển quá nghiêm túc, nhưng bị ông ngoại từ chối như vậy, ít nhiều gì có chút bị bề mặt, tâm trạng của Đường Uyển vốn không tốt, đoán chừng lần này càng không xong.

May mắn, cô không có mặt, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện tại cô tự lo còn không xong, cũng không đi xen vào chuyện của Đường Uyển.

"Con bé sẽ hiểu."

Cậu út Đường trầm ngâm chốc lát mở miệng, tết Đoan Ngọ năm nay, quả nhiên rất thú vị. Tất cả mọi người rất thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chị hai nhà họ Chu (đi dạo chơi)

"Cậu, cậu thành thật nói cho cháu biết, có phải cậu lên giấu người nào ở trong quân đội hay không?"

Ở trong mắt Đường Kiều, cậu út Đường giống như là thần tượng. Cậu út Đường ôn hòa hiền hậu, nghiêm túc, cử động toàn thân cũng làm cho người có cảm giác như tắm gió xuân. Cậu út Đường có thái độ rất đúng mực, nhiều năm như vậy, Đường Kiều không thấy cậu lừa gạt lần nào. (——. Cô nhóc, cô cho rằng ai cũng giống như cô, ngày ngày đều lừa gạt á?)

"Tại sao nói vậy?"

Cậu út Đường vẫn giữ tu dưỡng cực cao, nói.

Mặc dù anh cũng rất muốn nói câu: ! Nhưng ở trong lòng Đường Kiều anh là quân tử khiêm tốn, anh phải tiếp tục giữ vững.

"Cảm giác."

Đường Kiều tràn đầy tự tin nói, từ trước đến giờ cô cảm thấy cảm giác của mình rất chính xác. Nhưng cô quên, từ đó đến giờ cô mua lô tô cũng không trúng lần nào. Chà xát cạo cạo hơn mấy ngàn đồng tiền chúc mừng, cũng chưa bao giờ trúng được cái gì.

Quả nhiên, sau khi cậu út Đường nghe được hai chữ này thì vui vẻ.

"Vậy cháu có cảm giác chắc chắn hôm nay Chu Chú sẽ cầu hôn với cháu không?"

So với tiếng cười của Chu Chú, âm thanh trầm thấp của cậu út Đường càng thêm mê người muốn chết, cậu út Đường cười một tiếng, hai mắt của Đường Kiều lập tức nổi lên bong bóng màu hồng rồi.

Nhưng là.

"Cậu, không ai giống như cậu, rõ ràng cậu giúp đỡ cậu ta khi dễ người."

Đường Kiều nằm trên giường dang tay chân hình chữ đại, chân cọ xát chần, có chút không cam lòng nói.

"Cậu cũng cảm thấy cháu không bị thiệt chút nào."

Nghe giống như là đứa bé Chu Chú kia thua thiệt không ít.

Ở trong đêm tối về mặt của Đường Kiều càng đen, trong nháy mắt cũng tìm không thấy nữa rồi.

Đường Kiều giặt nhẹ T shirt có chút cũ trên người, cái áo này ở trên người cô là mua lúc cô học đại học, hiện tại khoác lên người cũng vừa vặn.

May mà bà ngoại Đường nuôi dạy cô rất tốt, vì vậy trong khoảng thời gian dài từ khi cô học cấp ba đến đại học.cô tuyệt đối là một người không thay đổi.

Đường Kiều cầm điện thoại liên miên tranh luận với cậu út Đường thật lâu, cuối cùng muốn cậu út Đường tặng một món quà bổ sung làm quà tết Đoan Ngọ xem như đền bù tổn thất mới bằng lòng dừng tay.

Sau khi Cậu út Đường cúp điện thoại xong mới nhớ tới, dường như tết Đoan Ngọ là ngày tết của người lớn.

“ Anh đối với tất cả mọi người có thể tràn đầy quan tâm, lại ngăn em ở bên ngoài!”

Không khí nóng bức trong đêm tối truyền đến tiếng thì thầm giống như lời tố cáo, cậu út Đường không nói gì, mặc quần trang đi vào phòng tắm, để lại người sau lưng lên tiếng thờ dài.

Cô hận bộ dáng người đàn ông cầu an, nếu ban đầu không phải như thế, làm sao cô có thể chết chìm ở trong nụ cười tao nhã.

Nếu cuộc sống thật có thể giống như lúc mới gặp gỡ, cô không cảm mến nụ cười của người lính. ...Thật tốt.

Trong khoảng thời gian Đường Kiều nghe điện thoại thật lâu, âm thanh tin nhắn nhiều lần vang lên.

Phần lớn là tin nhắn người quen lúc trước, gặp phải người quen nhưng không kêu nổi tên của bạn học hoặc bạn bè gửi tin nhắn, Đường Kiều lựa chọn trả lời lại cho vài người, đối với loại tin nhắn gửi tới một loạt, trực tiếp lựa chọn không xem.

Tin nhắn của Chu Chú bị đè dưới cùng, Đường Kiều còn chưa kịp xử lý nó thì điện thoại di động lại vang lên.

Nhìn cái tên xuất hiện trên điện thoại di động, Đường Kiều hưng phấn thiếu chút nữa thét chói tai.

Là Chu Du, là Chu Du!

Ha ha, quả quyết ấy là có điện thoại nha, thật sự là cô nhóc biến mất đã lâu.

Đường Kiều vui mừng nằm ở trên giường lăn trái lăn phải lăn trước lăn sau loạn xạ, sau đó đầu bị đụng vào học tủ mép giường. Không để ý tới đầu bị tê dại, Đường Kiều chỉ kịp rên lên một tiếng, ngay sau đó nhanh tay nhận điện thoại.

Thật vất vả chờ được điện thoại, cũng không thể bỏ lỡ.

“Bảo bối, ngày tết vui vẻ!”

Điện thoại vừa tiếp thông, bên kia liền truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của Chu Du. Giống như Đường Kiều có thể nhìn thấy Chu Du đứng trước mặt cô, đáng vẻ hăng hái nói cho cô biết, cô đã nắm được người đàn ông kia.

“Ngày tết vui vẻ!”

Cuối cùng Đường Kiều đưa ra lời chúc chân thành đầu tiên của ngày hôm nay, chẳng qua lúc này hơi chậm một chút.

“Bảo bối tôi cho cô biết, chị đây đến một nơi không tốt, con mẹ nó quá không tốt rồi, buổi khuya, bên ngoài ngay cả con chim cũng không có a!”

Đường Kiều đen mặt nghe Chu Du nói xằng nói bậy nói năng không đầu không đuôi, trong lòng hồi hộp, trực giác nhận định, chuyện xử lý người đàn ông này, Chu Du đã thất bại.

“Chu Du, đã khuya rồi, cô đang ở chỗ nào mà không thể tìm chim?”

“Bãi tập, một bãi tập thật lớn, chung quanh tối đen, vô cùng tối đen, bầu trời tối đen, cây cối tối đen....”

Đường Kiều dám dùng cái nguyện vọng nhỏ nhoi mới vừa rồi, đánh cuộc với cậu út Đường, Chu Du.....Thật sự uống nhiều.

Từ trước đến giờ Chu Du không thích loại ngôn ngữ lờ mờ thế này, không phù hợp với loại nữ thanh niên văn nghệ sĩ như cô.

“Vậy cô có thể theo bóng tối trở về chỗ ở của cô không?”

Cái này mới là quan trọng, ăn tết lớn, mặc kệ là bãi tập hay là quảng trường, Đường Kiều chỉ hy vọng, mọi người đều yêu mến đồng chí Chu Du, là đồng chí tốt, không vào nhà cướp cửa, không trắng trợn cướp đoạt con gái nhà lành.....

“Dĩ nhiên có thể.”

Đầu kia, Chu Du cất cao giọng, nhắc tới nhãn hiệu điện thoại di động hiệu quả thu âm không giống nhau, thậm chí Đường Kiều có thể nghe được tiếng gió o o ở đầu kia.

“Vậy bây giờ cô trở về đi, miêu tả cụ thể chỗ ở của cô cho tôi, hôm nào tôi cũng muốn tìm một chỗ như vậy.”

Đường Kiều dụ dỗ, cố gắng không nói chuyện của đàn ông.

Chỉ có ông trời mới biết, phụ nữ tám chuyện vẫn là đàn ông.

“Nhưng hiện tại tôi không muốn trở về, cô muốn biết tự cô đến nơi này nhìn thôi.”

Đường Kiều không biết Chu Du đổ cho mình bao nhiêu rượu, cô chỉ biết một điều là con mẹ nó cô muốn đi tới đó quất Chu Du rồi, dĩ nhiên, điều kiện trước hết là nếu như cô biết Chu Du ở tại nơi nào.

“Vậy cô nói cho tôi biết cô ở đâu? Như vậy tôi mới có thể đến xem cô.”

Mẹ nói, cô cũng đã cao tuổi, còn phải cao giọng nói chuyện giống nữ sinh, chính cô cũng thấy ghê tởm.

“Không.....nói cho cô biết, ha ha.”

Đường Kiều buồn bực đè nén gân xanh nổi lên, ai tới nói cho cô biết tại sao chị em nhà họ Chu đều muốn dùng chiêu say rượu.

Chương 72: Không hiểu người mất ngủ

Chu Du và Đường Kiều giằng co ở trong điện thoại một lúc lâu, cuối cùng dưới sự lừa gạt bịp bợm dụ dỗ liên tục của Đường Kiều, rốt cuộc nhà ra, nhưng vẫn không nói cho Đường Kiều biết cô ở đâu, chẳng qua đồng ý Đường Kiều lập tức đi về nghỉ.

Cúp điện thoại xong, Đường Kiều lau một lớp mồ hôi thật dày, cảm thấy càng lúc càng nóng, ngay cả máy điều hòa không khí cũng không có tác dụng lớn.

Phòng của Đường Kiều có một cửa sổ sát đất thật to, nhà bà ngoại Đường cách nội thành một đoạn, cho nên vào buổi tối, ngoại trừ hàng cây san sát ở hai bên đèn đường, thì không khí rất yên tĩnh.

Từ trên giường Đường Kiều bò dậy, trong tay nắm chặt điện thoại di động, đứng gần cửa sổ.

Đêm tối rất yên bình nhưng trong lòng Đường Kiều có thứ gì đó đang không ngừng quay cuồng, cô là người đầu óc đơn giản, chuyện quá phức tạp cô suy nghĩ không được.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay, cô suy nghĩ không ra, Đường Uyển, Chu Du, cậu út Đường và Chu Chú. Cũng đã ở trong đầu cô thành bột nhão, cô cố gắng suy nghĩ cho rõ ràng nhưng phát hiện không cách nào nghĩ ra manh mối.

"Kiều Kiều, chuyện đáp ứng thì không thể đòi ý."

Cuối cùng Đường Kiều vẫn không được quyết tâm xóa bỏ tin nhắn của Chu Chú, không nịn được liếc mắt nhìn.

Thật sự là hiểu rõ cô a, làm sao biết cô sẽ muốn đòi ý chứ?

Mà lúc này, Chu Chú ở tại căn phòng cách vách Đường Kiều, một tay cầm điện thoại di động, một tay khác cầm ly rượu đỏ, đứng gần cửa sổ, tư thế không khác gì Đường Kiều. Rượu này là trước anh đi vào phòng, cậu hai Đường len lén kín đáo đưa cho anh ở trước mặt Đường Kiều, có lẽ là "Trả thù" chuyện CD. Thùng Gia nằm rạp ở bên chân anh, học bộ dáng Chu Chú nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ híp mắt hưởng thụ.

Trên người Chu Chú mặc quần áo ở nhà của cậu út Đường, anh không thể không thừa nhận, cậu út Đường ngoại trừ là một quân nhân hấp dẫn, còn là một người đàn ông thường thức thật tốt.

Chu Chú và cậu út Đường không khác nhau lắm, Chu Chú hơi gầy một chút, bộ đồ mặc ở nhà màu nâu sẫm của cậu út Đường mặc ở trên người anh cũng có một loại cảm giác lười biếng. Mới vừa rồi tắm rửa xong thân thể tản ra mùi thơm ngát mê người, mái tóc chải còn chưa khô, vài tóc rơi rũ xuống trên trán và vành tai. Nếu như vào lúc này, bộ dáng này của Chu Chú bị Đường Kiều nhìn thấy, nhất định cô chỉ muốn làm một chuyện đối với Chu Chú, đó chính là: giờ trò lưu manh! Hơn nữa còn hung hăng giờ trò lưu manh một lần, Chu Chú này thật sự quá mê người.

Đáng tiếc, lúc này Đường Kiều vẫn còn mầu thuẫn rối rắm, thân thể đang đứng, chẳng biết lúc nào đã từ từ trượt xuống, khoanh tay khoanh chân ngồi ở trước cửa sổ sát đất, bộ dáng hết sức khổ sở, thay vì đang suy nghĩ, ngược lại phải nói là đang ngăn người, bởi vì cô thật sự suy nghĩ không ra cái gì.

Aiz

Thở dài, Đường Kiều tròn tròn mắt nhìn bóng đêm mịt mờ, ngón tay vô ý thức bấm khóa điện thoại di động, chờ cô phục hồi lại tinh thần thì trên điện thoại di động đã bị cô gõ đầy mã linh tinh một màn hình, giống như đang vẽ hình.

Aiz

Đường Kiều lại than thở, hai mắt tròn ngược, lui người về phía sau ngã xuống, lưng dựa gần mép giường, hai mắt nhắm lại, coi mình đã chết rồi.

Một hồi lâu, Đường Kiều giật giật, lại mở mắt, giùng giàng từ dưới đất bò dậy, rối rắm trả lời tin nhắn cho Chu Chú.

"VẬY CẬU BIỂU HIỆN TỐT MỘT CHÚT."

Sau đó tắt tắt máy bỏ qua một bên, kéo rèm cửa sổ, tắt đèn, lên giường, đem tròn thân thể và mặt toàn bộ vùi vào chăn, cô. Ngủ trước.

Mà đổi lại, Chu Chú nắm điện thoại trong tay, màn ảnh lóe lên một cái, Chu Chú nhanh chóng mở tin nhắn, sau đó nhếch môi âm thầm cười một cái, tay giờ ly rượu đưa gần bên môi, ngửa cổ hà miệng một phát, toàn bộ rượu trong ly vào miệng.

Bởi vì uống rượu, trong đêm tối, con người tỏa sáng trong trời giống như ánh mắt của Thùng Gia, so với Thùng Gia còn sáng hơn, thu hút hơn.

Chu Chú nhìn điện thoại di động cười một lúc lâu, sau đó thả xuống di động, ngồi xổm người xuống sờ sờ cái đầu mập của Thũng Gia, hải lòng cũng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, không, đã không phải là sáng sớm nữa, lúc Đường Kiều thức dậy đã sắp chín giờ.

Đường Kiều và Chu Du đều không phải là người thích gò bó mình, Chu Chú khá hơn một chút, bởi vì dù sao không phải ở nhà mình, cho nên ít nhiều có chút tự giác mình là khách, buổi sáng thức dậy rất sớm nhưng nhìn lại Đường Kiều, so lúc ở nhà còn ý lại ác hơn.

Lúc cô và Chu Chú ở nhà hai người thì cô là một bà mẹ già, mỗi sáng sớm ngoại trừ muốn thức dậy nấu ăn cho Chu Chú và Đường Uyên, còn phải hầu hạ Thũng Gia ăn sáng. Nhìn vóc dáng của Thũng Gia càng ngày càng to hơn, Đường Kiều cười hải lòng.

Không đánh nó, không mắng nó, cô muốn dùng yêu hành hạ chết nó! Ha ha ha ha.

Khi Đường Kiều vuốt đầu tóc ổ gà, ngáp xuất hiện tại phòng khách thì tất cả mọi người đã ăn sáng và làm các việc có liên quan xong.

Hôm nay đổi lại, Chu Chú đánh cờ với ông ngoại Đường, cậu hai Đường ôm em họ nhỏ đang chơi ghép hình, Đường Kiều mua cho nó một thế giới đồ chơi thật lớn, ha ha. cô thầm cố ý nói như vậy, mà Bà ngoại Đường và Mợ Đường đang nghiên cứu tranh thêu gì đó.

Đường Kiều nhìn lướt mọi người, nói chào buổi sáng.

"Ăn sáng trước đi."

Chu Chú ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói một câu, sau đó lại cúi đầu tiếp tục suy nghĩ đánh cờ.

Đường Kiều thâm hừ một tiếng, đánh cờ rất giỏi sao, cô cũng biết. chơi đấy!

Mặc dù Đường Kiều rất thích làm trái lại lời của Chu Chú nhưng mà hôm nay vẫn cho Chu Chú mặt mũi, ngoan ngoãn ngồi vào trên bàn ăn, chẳng qua, không có ăn điểm tâm mà gác đầu trên bàn, hai mắt nhắm lại, nhìn khung hình, giống như chuẩn bị ngủ.

"Kiều Kiều, tối hôm qua cháu đi chỗ nào, thức dậy trễ như thế còn muốn ngủ."

Đường Kiều lặng lẽ mở mắt, quảng thâm ở dưới mắt rõ ràng kỳ cục, còn chưa kịp mở miệng, người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh trả lời trước thay cô.

"Tối hôm qua chị đi làm ăn trộm."

Cậu hai Đường đang ôm nó phì cười không dứt.

"Ai dạy con?"

"Mẹ."

Người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh trả lời dứt khoát.

"Mẹ dạy con cái này lúc nào?"

Mợ Đường dừng lại tranh thêu trong tay, nhìn chăm chăm con trai.

"Mỗi lần cha thức dậy trễ, không phải mẹ đều nói buổi tối cha đi làm ăn trộm sao?"

Cho nên, nó cho rằng tối hôm qua chị cũng đi làm ăn trộm.

Người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh đắc chí, cảm giác mình rất thông minh.

Cả nhà cũng bị giọng non nớt của nó làm cho dở khóc dở cười, Đường Kiều ngồi dậy, khước miệng giật giật vỗ vỗ mặt, cảm thấy mọi người không có thông cảm.

"Mọi người làm sao biết người mất ngủ có bao nhiêu khổ sở."

Thật bất hạnh, tối hôm qua cô mất ngủ, mà thủ phạm chính là người ngồi ở chỗ đó đánh cờ với ông ngoại Đường.

"Được rồi, đừng buồn bực nữa, ăn sáng trước đi."

Bà ngoại Đường cười cười, đi vào phòng bếp mang cho Đường Kiều một chục cái bánh bao hấp và một ly sữa tươi.

Ánh mắt Đường Kiều sáng rực lên, con buồn ngủ lập tức tiêu tán.

"Bà ngoại, cháu rất yêu bà."

"Chị rất yêu bánh bao hấp thì có."

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chắc chắn sẽ có

"Ha ha, thân ái cũng không thể nói như vậy, chị sẽ tức giận."

Bạn học Dương Tuấn Khanh lau lau, Đường Kiều khẽ cắn răng nhìn nó nháy mắt một cái, chờ sau khi Dương Tuấn Khanh đáp lại bằng ánh mắt chịu thua, cô mới cảm thấy hài lòng thu hồi ánh mắt, lúc thu hồi ánh mắt lại chạm vào ánh mắt của Chu Chú.

Con mẹ nó. quá ** rồi.

Đường Kiều nhanh chóng mở to mắt, thật lòng cảm thấy sáng sớm, không thể kích thích thế này.

Bà ngoại Đường là người Giang Tô, là một người dịu dàng, hơn nữa bánh bao hấp thật nhỏ này, Đường Kiều cũng thích, chẳng qua sau khi dọn ra ngoài, ở gần không có bán, Đường Kiều phải cai nó rồi, nhưng mỗi lần trở về, tất nhiên không nhịn được nghĩ đến bánh bao hấp.

Đường Kiều cảm thấy tiếc nuối chính là, tại sao mẹ cô không di truyền một nửa dịu dàng của Bà ngoại cô.

Đường Kiều vốn lắm bả đôi câu, mẹ của cô không phải như vậy, suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, cũng không thể bởi vì cô mẹ không muốn gặp cô mà cô nói xấu mẹ, cũng có lẽ bản thân cô không phải là một mặt hàng đáng yêu. .

Bình thường Đường Kiều không ăn điểm tâm, hôm nay cô ăn sạch toàn bộ một chục bánh bao hấp của Bà ngoại Đường, lại uống sữa tươi. Sau khi ăn uống no đủ liền ưỡn bụng tại chỗ nói lắm lắm.

"Bà ngoại, bà thật xấu, bà cố ý cho cháu ăn ngon, lần này bẻ bụng rồi, no chết đi được."

Có lẽ Đường Kiều bị đầy hơi, tiếng nói vừa dứt, rất mất lịch sự nắc cục một cái.

"Thật sự bẻ bụng sao? Làm sao bây giờ?"

Bà ngoại Đường vừa nghe Đường Kiều nói sắp bẻ bụng liền nóng nảy, hết sức tự trách. Mẹ Đường cũng đứng ở một bên không biết làm thế nào cho phải, vừa bực mình vừa buồn cười, người lớn như thế rồi tại sao có thể ăn không biết dừng a. Lại la còn ó nị no.

"Không có việc gì, không có việc gì, bà ngoại, cháu nói đùa thôi, no thì no, không có bẻ bụng, cháu ngồi sẽ hết chuyện."

Mấy người đàn ông trong nhà cũng có vẻ bình tĩnh hơn, cậu hai Đường và em họ nhỏ tiếp tục chơi ghép hình trong tay. Ông ngoại Đường đề xuống một con cờ, chặn kín đường đi của Chu Chú, đối với đánh cờ, thật sự Chu Chú không có quá nhiều suy nghĩ được mất, thua thì thua, thu con cờ, đứng lên nhìn về phía ông ngoại Đường nói.

"Ông ngoại, cháu dẫn Đường Kiều đi tản bộ."

"Đi đi, đi chậm một chút."

"Vâng, cháu biết."

Chu Chú đỡ Đường Kiều từ trên ghế ngồi dậy, sau đó đỡ cô đi tới cạnh cửa, chẳng qua đi tới một nửa cô lại rên lên, không chịu đi.

"Đợi chút, đợi chút."

"Chuyện gì, muốn lấy cái gì không?"

Ánh mắt Bà ngoại Đường bắt đầu tìm ba lô nhỏ của Đường Kiều ở khắp phòng.

"Không phải."

Đường Kiều liếc nhìn mọi người, sau đó ý bảo Chu Chú cúi đầu, ở bên tai Chu Chú nhỏ giọng nói mấy câu.

Chu Chú nhú nhú mày, hiển nhiên không quá tình nguyện.

Đường Kiều chột nhú mày, "Biểu hiện tốt một chút a."

Đường Kiều vừa nói lời này, Chu Chú lập tức giống như bán đứng thân thể, bán đứng linh hồn, đi tới trước mặt người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh, ôm nó lên.

"Chị có chuyện muốn nói với em."

Sau đó cũng không quan tâm người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh có đồng ý hay không, liền ôm nó đến trước mặt Đường Kiều.

Đường Kiều cười xấu xa hai tiếng hắc hắc, không đợi bạn học Dương Tuấn Khanh còn chưa có phục hồi lại tinh thần, Đường Kiều cũng đã chu môi lại gần gần một cái hai bên trái phải, sau đó há hê nhìn bạn học Dương Tuấn Khanh nghe rằng, "Chị của em mới vừa ăn bánh bao, còn chưa có lau miệng."

Chu Chú đặt em họ nhỏ xuống, đỡ Đường Kiều như tiểu nhân đắc chí đi ra cửa.

Về mặt em họ nhỏ rất phiền muộn để mặc cho Mợ Đường lau mặt cho nó, gương mặt đó khỏi phải nói thái độ đến cỡ nào.

"Được rồi, bị chị hôn một cái có gì ghê gớm đâu, đàn ông con trai phải rộng lượng đúng không?"

"Con cũng không phải là phụ nữ, tại sao phải rộng lượng?"

Em họ nhỏ tiếp tục xụ mặt, mặc dù không muốn so đo với quý ngày thơ Đường Kiều nhưng lại không cam lòng.

"Tại sao phụ nữ mới rộng lượng?"

Ông ngoại Đường đang cầm ly trà nói, đối với lời nói của Dương Tuấn Khanh cảm thấy mới mẻ.

"Ông nội, ông nhìn bụng chị bao nhiêu a, chỉ có phụ nữ mới có bụng như vậy."

A, Thượng Đế ơi, mợ Đường vỗ trán, ông ngoại Đường và cậu hai Đường sững sờ, ngay sau đó cao giọng cười to, ông ngoại Đường cũng không kiềm chế được nở nụ cười. .

Người bạn nhỏ Dương Tuấn Khanh ở trong tiếng cười, càng thêm phiền muộn.

Chu Chú đỡ Đường Kiều đi ra khỏi sân, đi từ từ dọc theo ngõ hẻm.

Người trong khu nhà tập thể phần lớn đều chuyển đi rồi, vốn cậu hai Đường cũng chuẩn bị để cho Ông Bà ngoại Đường chuyển đi nhưng người già nhớ tình bạn cũ, không chịu dời tổ, cậu hai Đường nghĩ, mặc dù phòng ốc cũ một chút nhưng đúng là chỗ tốt, ít nhất yên tĩnh, không khí vẫn không tệ, ngoại trừ giao thông có chút không quá thuận lợi, những thứ khác cũng không kém hơn so với trong thành phố, rất thích hợp cho hai người già ở, cho nên cũng không có kiên trì.

"Rất nhiều người đều giống như Thũng Gia, cho bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, cô cũng không khó chịu sao."

Đường Kiều ưỡn bụng, khó chịu cau mày, thật lòng Chu Chú không nhìn nổi, anh cũng muốn vứt bỏ cô, xui xẻo gặp phải đứa bé như vậy a, ăn bữa sáng có thể để cho mình no thành như vậy.

"Cái này không khó chịu lắm."

Đường Kiều khó chịu trả lời, cô ghét nhất nhìn người mặt thối, tại sao để cho cô nhìn mặt thối a, khó chịu là cô cũng không phải là cậu ta.

"Cô còn biết khó chịu sao."

"Chu Chú! Là cậu tự mình muốn dẫn tôi đi tản bộ."

Đường Kiều dậm chân một cái, hiếm khi lộ ra thái độ con gái, hất tay Chu Chú nhanh chóng bước lên phía trước mấy bước.

"Được, được, được, tôi sai rồi, bà cô ơi, cô chậm một chút."

Chu Chú chạy hai bước đuổi theo Đường Kiều, không chế được tốc độ của Đường Kiều, sợ cô đi nhanh trong dạ dày khó chịu.

Đường Kiều chu miệng mới vừa chuẩn bị làm khó dễ, còn chưa kịp mở miệng lại bị người cắt đứt.

"Ồ, đây không phải là cháu gái lớn của nhà họ Đường đây sao?"

Xông tới là một người lớn tuổi, trong tay xách theo lồng chim cười chào hỏi Đường Kiều, Đường Kiều cũng không nhận ra nhưng ngại vì người lớn chỉ đành phải đứng tại chỗ nhìn người ta cười ngây ngô.

"Đây là đứa bé nhà họ Chu hả."

"Đúng vậy, ông bác, mang chim đi dạo sao."

"Đúng vậy, đúng vậy, vợ chồng son thật tốt, mấy tháng rồi sao?"

Phốc!

Mọi người nên biết chuyện xưa bịt tai trộm chuông, ở chỗ này cũng không cần lặp lại, dù sao đại khái ý tứ đúng là, người nọ che lỗ tai của mình, mình không nghe được liền cho rằng người khác cũng nghe không được.

Mà có lẽ ông bác lớn tuổi này hơi lảng tai một chút, cho nên rất sợ người khác cũng không nghe được, tiếng nói lớn như sấm nổ.

Thật ra tiếng nói lớn thì cũng không quan trọng, nhưng chuyện là ông ta nói ra lời này cũng quá vội vàng rồi. Buổi sáng mọi người ăn điểm tâm xong, không cần biết là đi tản bộ loanh quanh hay mang chim đi dạo, lúc này cũng rồi rít nhìn về phía Đường Kiều và Chu Chú.

Đường Kiều ưỡn bụng đứng tại chỗ trong nháy mắt bị hong khô, nhưng vào lúc này cô nghĩ tuyệt đối không phải là hong khô, mà là hong khô thành bụi. . . . thành cái gì cũng được, tóm lại để cho cô biến mất.

Chu Chú nín cười hết sức khó khăn, "Ông bác, chúng tôi đi trước, hôm nào mời bác uống rượu đầy tháng a."

Ông bác vẫy vẫy tay, xách theo lồng chim tiếp tục đi dạo.

Đường Kiều đen mặt đâm vào bụng Chu Chú một cái.

"Nói gì thế, ở đâu ra rượu đầy tháng."

Chu Chú xoa xoa bụng bị đau, cười lơ đãng, "Chắc chắn sẽ có."

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ông Dượng không thức thời

Đường Kiều chống nạnh, trên ót treo tất cả đều là vạch đen, cũng không nghĩ tới địa vị của cô lên cao nhanh như vậy.

Đầu tiên là từ cô gái chưa chồng biến thành vợ chưa cưới của người ta, hiện tại trực tiếp nhảy qua giai đoạn kết hôn, trở thành mẹ của đứa bé rồi.

Cô.

Đây là trêu ai ghẹo ai?

Đường Kiều không thể làm gì với cụ ông nhưng ít ra vẫn có thể trút giận với Chu Chú, cho nên đưa tay ra dùng sức ngắt hông của Chu Chú một cái, đáng tiếc, thật quá cứng. Đường Kiều cảm thấy mình ngắt vào cục gạch, không có một chút hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, thả tay xuống.

Mặc dù Đường Kiều cắn răng vang dội nhưng cô vẫn để mặc cho Chu Chú đỡ cô tiếp tục đi cho tiêu thức ăn.

So với trong lòng mà nói, lúc này thân thể của cô càng cần phải được an ủi.

Nhà bà ngoại Đường gần ngõ hẻm, so với Chu Chú và Đường Kiều ở nội thành, vậy thì không thể so sánh.

Một nơi là đô thị hiện đại cuộc sống đầy đủ thoải mái, một nơi giống như một bức tranh yên tĩnh và thanh bình.

Chu Chú đỡ Đường Kiều đi một đoạn, ngoại trừ ông bác mới vừa rồi đem chim đi dạo chế tạo một chút xú lúng túng, những thứ khác đều tốt đẹp. Thỉnh thoảng đi ngang qua tiệm sửa xe đạp, tiệm sửa giày dép, hai người mỉm cười đi qua, dọc theo đường đi cũng không nói gì nữa.

Hai người rảnh rang ở trong ngõ hẻm tới tới lui lui mấy vòng, Đường Kiều nhận biết phương hướng cực kém, kém đến nỗi người khác giận sôi, tuy nói đã ở trong khu nhà tập thể vài năm, nhưng vừa ra cửa khu nhà vẫn có thể để cho mình lạc đường. Ngày trước cô ra cửa thì có người đi theo bên cạnh, hoặc là đi theo người khác. Chu Chú cũng được, Chu Du cũng tốt, dù sao cô chính là một đồ vô dụng, đồ vô dụng đi theo người khác.

Cho nên đi không được bao lâu, Đường Kiều đã không phân rõ phương hướng. Trong lòng âm thầm tính toán phương hướng nhà bà ngoại Đường, càng nghĩ càng thấy phải kia có cái gì không đúng.

"Chu Chú, cậu dẫn tôi đi đâu vậy?"

Lúc Đường Kiều đang nghỉ ngơi nhìn bốn phía, Chu Chú một tay đỡ hông của cô, một tay kéo tay của cô, đi vòng vào một tiệm cầm đồ.

Đại khái đây là một tiệm nữ trang, trong tiệm có chút tối, bày ra hai cái bàn, lúc đi vào nhìn thấy một ông già mang kính lão, ngồi ở chỗ đó hút tẩu thuốc nhìn vật trong tay, Đường Kiều cũng không biết là cái gì. Sau lưng ông già ngồi một thanh niên, tóc vàng vàng giống như con nhím, bởi vì đưa lưng về phía bọn họ, Đường Kiều chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của người thanh niên này, Đường Kiều nhìn khá quen mặt nhưng thật sự nhớ không nổi gặp qua ở đâu.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

"Tới đây làm cái gì?"

Chu Chú vẫn không lên tiếng, cho dù Đường Kiều hỏi anh, cũng không nói. Chỉ cười ý bảo Đường Kiều nhìn vật trên tay người ta, trong lòng Đường Kiều thầm mắng câu chết tiệt, nhưng vẫn theo ánh mắt của Chu Chú nhìn sang. Nhưng rốt cuộc muốn cô xem cái gì?

Đồ chơi này, cô nhìn không hiểu được.

Mặc dù nhìn không hiểu, nhưng Đường Kiều vẫn nghe lời nhìn kỹ một lúc nữa, được rồi, cô thừa nhận trên tay ông già kia cầm chính là một chiếc nhẫn, vấn đề là cũng chỉ là một chiếc nhẫn a, cô thật sự không nhìn ra đáng giá, Chu Chú cố ý lừa cô đến chỗ này xem.

Nhưng Chu Chú không nhúc nhích, cô cũng không có ý tứ nhúc nhích, chỉ có giương mắt nhìn, nhưng không biết mình muốn nhìn cái gì, quan trọng hơn là không biết Chu Chú muốn làm cái gì.

Nếu như Đường Kiều là một chuyên gia nghệ thuật, cô nhất định cảm thấy ông già kia giờ chiếc nhẫn, đeo mắt kính, hút tẩu thuốc tuyệt đối là một tác phẩm nghệ thuật.

Rất đáng tiếc, cô không phải chuyên gia nghệ thuật, cho nên cô không thể thưởng thức nghệ thuật này. Đường Kiều giương cổ nhìn một lúc lâu, cho đến khi cổ cũng mỏi nhừ, cho đến khi cô sắp không nhìn được nữa, rốt cuộc ông già kia chuyển động, sau đó Chu Chú cũng chuyển động theo.

Chẳng qua, ông già kia chỉ liếc qua bọn họ, cũng không có mời người đến, cũng không đuổi người đi, mà tiếp tục không để ý.

Đây là tình huống gì?

Nếu là lúc bình thường, Chu Chú đại gia bị đối xử như vậy, tuyệt đối sẽ hất tay. Nhưng hôm nay Chu Chú không giống như lúc bình thường, Chu Chú tương đối khác thường. Ông già không đếm xỉa tới, Chu Chú hoàn toàn không có so đo, chỉ là không đứng nữa, kéo hai cái ghế, trước tiên ấn Đường Kiều xuống, sau đó mình cũng ngồi xuống.

Đường Kiều vỗ trán, sờ sờ cái bụng đã giảm xuống không ít, suy nghĩ có phải mình nên rút lui trước hay không.

Đang lúc Đường Kiều chuẩn bị muốn phát tác, tên nhóc tóc vàng sau lưng ông già đứng lên, Đường Kiều nhìn lại vẫn cảm thấy quen mặt nhưng vẫn không hề có ấn tượng.

"Được rồi."

Thanh niên tóc vàng đem vật cầm trong tay đặt trước mặt ông già, mặc dù trong giọng nói có chút lỗ mãng, nhưng động tác rất nhẹ.

Được rồi, vẫn là một chiếc nhẫn, nhìn ra, chính là một đôi với chiếc nhẫn trên tay ông già kia.

Tóc vàng ở ngay trước mặt ông già kia và bọn họ rút một điều thuốc. Cà lơ phát phơ liếc nhìn Chu Chú và Đường Kiều một cái. Đường Kiều nhú mồm quay đầu đi, không phải cô không thích tên nhóc tóc vàng này, cô chỉ không thích người ta nhìn cô như vậy.

"Dì à, dì còn chưa kết hôn sao!"

Mặt của Đường Kiều trong nháy mắt đen thui, mẹ nó! Cô nhớ tới, đây không phải là tên nhóc lần trước gặp phải trong ở KTV muốn cô phải uống rượu với đám nhóc kia sao? Khó trách cô nhìn màu sắc trên đầu cảm thấy quen mặt.

Hơn nữa, nói chuyện vẫn không lễ phép như thế.

Đường Kiều vốn không muốn nhìn thẳng, nhưng nơi này tổng cộng chỉ có cô là phụ nữ, tiếng gọi dì này không phải gọi ông già kia hoặc là Chu Chú rồi, cho nên cô không muốn nhìn cũng không được.

"Ai là dì của cậu!"

Đường Kiều hung hăng nói, cố ý để cho người nhìn bộ dạng mình không phải rất dễ trêu, ngày đó cô chỉ một mình, đối mặt một đám nhóc tự nhiên ra vẻ đáng thương, nhưng hôm nay thì khác, tên nhóc chỉ có một mình, mà bên cạnh cô còn có Chu Chú đấy.

Đáng tiếc, Đường Kiều hung tợn cũng không có tác dụng, bởi vì người ta căn bản không để ý tới cô, hơn nữa xoay mặt nhìn Chu Chú.

"O, vị này là dượng chứ?"

Thanh niên tóc vàng nói câu trước gọi đi thì dùng câu khẳng định, câu phía sau gọi là đừng thì dùng câu nghi vấn.

Vì vậy, Đường Kiều đen mặt, trong nháy mắt biến thành xanh mét.

Ngược lại Chu Chú, không chút nào để ý đến thái độ của tên nhóc, tiếng gọi đừng vô cùng tốt, dường như còn lấy được lòng của anh.

Chu Chú cũng không trả lời mà ngược cổ nở nụ cười rục rờ, sau đó xoay 45 độ nhìn Đường Kiều buồn rầu.

"Tôi nói đừng đó, đừng hành động cũng quá chậm, tuổi này của đi cũng nên đón đưa trẻ đi học rồi, đi mới đến làm nhân kết hôn."

Thanh niên tóc vàng gật gù bộ dạng tiếc hận, Đường Kiều đen mặt, rất muốn hỏi nó một chút, nó tiếc hận cái gì? Hơn nữa đứa nhỏ này mở miệng một tiếng là gọi đừng, gọi đi, không biết sẽ thật sự cho rằng cô là đi của nó đấy.

"Chắc chắn sẽ có một ngày như vậy."

Chu Chú tránh nặng tìm nhẹ, và lại trả lời đầy thâm ý.

Đường Kiều thức thời ngâm miệng, cô biết, nếu so da mặt dày, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của Chu Chú, cho nên cô đành phải chịu đựng nội thương, yên lặng không nói, chẳng qua gương mặt từ đầu đến cuối rất tối tăm.

"Nghỉ hè làm xong bài tập chưa?"

"Ông nội, bây giờ đâu còn có học sinh làm bài tập nghỉ hè à?"

"Người khác ông không xen vào, nhưng không kiểm tra cháu sao được?"

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bà đi giá rẻ

Về mặt ông già dọa dẫm, tên nhóc tóc vàng lập tức im lặng, cúi đầu lăm bắm một câu, dường như là bất mãn nhưng lại không dám nói ra.

Phốc!

Ha ha.

Lần này rốt cuộc Đường Kiều vui vẻ, cười không kèm chế được.

"Cháu, trở về làm bài tập nghỉ hè của cháu đi!"

Mới vừa rồi về mặt Đường Kiều còn tối tăm lúc này nháy mắt nhìn người ta, thái độ phải nói có bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu xấu xa, nói tà ác bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu tà ác.

Ông cụ, tôi quá yêu ông quá.

Đường Kiều không nhịn được cười, cười run cả ghế, ở một bên Chu Chú không thể làm gì khác hơn là giữ thân thể của cô, tránh cho cô cười ngã lăn xuống đất.

Tên nhóc tóc vàng rõ ràng rất khó chịu, nhìn Đường Kiều hừ một tiếng xoay người đi vào trong phòng.

Đường Kiều vẫn còn cười, cười mãi.

"Được rồi, đừng so đo với đứa bé như vậy."

Cô còn sức để thỏa mãn tức giận!

Hừ, Đường Kiều liếc một cái Chu Chú một cái, rõ ràng đối với lời nói này của anh bày tỏ rất trách móc.

Ông già cầm hai chiếc nhẫn nhìn một lúc, lại nhìn hai người Đường Kiều và Chu Chú ngồi đối diện ông ta một chút. Đem chiếc nhẫn đặt trên bàn.

"Được rồi, lấy về thôi."

"Cám ơn sự phụ."

Chu Chú đứng dậy, cầm lấy hai chiếc nhẫn ở trong tay. Đường Kiều trợn mắt hốc mồm, không phải là cầm hai chiếc nhẫn này liền muốn đuổi cô đi, cô đi, cô thừa nhận, xem như đưa miếng vàng cho nhà thiết kế TTF hàng đầu thiết kế ra chiếc nhẫn cô cũng không khả năng thưởng thức, cho dù cô có khả năng này thì Chu Chú cũng sẽ qua loa.

"Vậy chuyện của cháu trai tôi thế nào?"

"Thành, để cho cậu ta tốt nghiệp xong sẽ đến công ty tôi đi, chẳng qua, tôi đề nghị hãy để cho cậu ta tiếp tục học đại học, dù sao Xã Hội Hiện Đại, đọc thêm nhiều sách tóm lại có chỗ tốt."

"Cũng phải do nó muốn học mới được a, căn bản nó cũng không phải là đứa ham học, thôi, thuận theo nó thôi."

Mẹ nó!

Xem ra chiếc nhẫn này vẫn phải làm giao dịch, cô khóc a, cô giá rất rẻ.

Ông già không nói nữa, tiếp tục rút cái tẩu thuốc của ông ta.

Chu Chú đứng dậy kéo Đường Kiều ra khỏi tiệm gia công.

Cô. rất buồn rầu a!

Cô thật sự là không thể đồng ý Chu Chú sẽ dùng hai chiếc nhẫn theo đuổi cô, nhưng Chu Chú cũng không nói chiếc nhẫn này là muốn cho cô ?

Cô. Thật sự rất buồn rầu a!

"Cô cũng đã tiêu hóa rồi, chúng ta trở về thôi."

Đường Kiều liếc mắt, hất tay Chu Chú dắt tay cô, buồn bực không nói gì, sai chân bước đi.

Chu Chú nhếch môi cười cười, ở sau lưng cô rống to một tiếng: "Mẹ của đứa bé, cô chậm một chút, cẩn thận bụng!"

Đường Kiều lão đảo một cái, thiếu chút nữa lộn đầu cắm xuống khe bên cạnh.

Cậu. Bà ngoại cậu, bà cô cậu, bà vú cậu!

Đường Kiều buồn rầu trở về nhà bà ngoại Đường, sau đó buồn rầu ăn cơm trưa, sau đó buồn rầu cướp được em họ nhỏ ôm trong ngực gặm hai cái, cuối cùng buồn rầu nhìn về phía một nhà già trẻ vấy tay.

Cô đi, đừng ai để ý tới cô, Chu đại gia, Thũng Gia gì đó đều đi gặp quý đi.

Lúc trở về, Chu Chú vẫn lái xe, Thũng Gia vẫn chiếm vị trí kế bên tài xế, Đường Kiều giả chết nằm ngay đơ một mình ở chỗ ngồi phía sau.

Chu Chú thấy tâm trạng của Đường Kiều không tốt, cười cười, cũng không chút để ý, dù sao tâm trạng của Đường Kiều rất hay thay đổi, không chừng một lúc nữa cô lại tự mình vui vẻ lên.

Đáng

tiếc, lần này Chu Chú nghĩ sai rồi, trên đường về Đường Kiều vẫn suy tư, càng suy tư cô lại càng lo lắng.

Bởi vì chiếc nhẫn đeo trên tay kia, quá chói mắt.

Mà hai cái nhẫn nằm trong túi Chu Chú cũng giống như tảng đá đâm vào đáy lòng cô.

Đường Kiều nằm ngửa trên ghế sau, đưa tay vuốt qua chiếc nhẫn một cái, con mẹ nó, thật nhanh chóng a.

"Chu Chú, hiện tại chúng ta tính là quan hệ gì?"

"Nam nữ chưa cưới bất cứ lúc nào cũng có thể kết hôn."

Chu Chú lên tiếng trả lời không cần suy nghĩ.

Vốn ông ngoại Đường và Cậu Đường nói muốn tổ chức một buổi lễ đính hôn cho bọn họ thật long trọng, chuyện này không có gì khó hiểu, nhưng không biết trong lòng Đường Kiều nghĩ gì, dù sao chết sống không chịu, lại đem việc làm mới của mình ra nói chuyện. Đường Kiều làm công việc bưng trà rót nước, già trẻ cả nhà Bà ngoại Đường đều không đồng ý, cuối cùng Đường Kiều đành phải mang ra chị hai họ Chu, Chu Du. Cô nói cho bọn họ biết, lúc này chị hai họ Chu đuổi theo một người đàn ông, cho nên, cô phải đợi cô ấy trở lại, sau đó hai chị em cùng nhau làm.

Bà ngoại Đường há hốc mồm bộ dáng rất vội vàng. Chị hai nhà này gái lỡ thì hai mươi lăm tuổi, bà sợ đêm dài lắm mộng a.

Đường Kiều đưa ra Chu Du, còn tìm lý do như vậy, mọi người cũng không tiện nói gì nữa, ai cũng biết Đường Kiều và Chu Du giống như hai chị em. Chẳng qua trong lòng tất cả mọi người đều len lén thở dài một hơi, có chút oán giận chị hai họ Chu tìm đàn ông không đúng lúc.

Chu Chú cũng không muốn ép buộc cô, dù sao đã có ước định miệng, còn ở ngay trước mặt già trẻ cả nhà Bà ngoại Đường, anh cũng không sợ cô đổi ý hơn nữa gần đây cha mẹ anh đang ở nước ngoài cho nên anh cũng hòa theo Đường Kiều, đồng ý dời lễ đính hôn về sau một chút.

Hơn nữa, thành thật mà nói, bản thân Chu Chú cũng không có nghĩ đến chuyện này.

Tuy rằng anh có kế hoạch đào xong một cái hố chờ Đường Kiều nhảy vào nhưng anh tuyệt đối không ngờ rằng Đường Kiều sẽ chủ động đề cập với anh chuyện này.

Cho nên, anh cũng chỉ thuận lợi dắt lừa theo kế hoạch trước thời hạn mà thôi.

Chiếc nhẫn đã sớm mua xong rồi, chính là vì chờ ngày nào đó có thể có công dụng, nhưng nếu thực sự cử hành lễ đính hôn, anh cũng chưa có kế hoạch này.

"Chu Chú, cái này không ít tiền chứ?"

Đổi thành nhân dân tệ..... Hắc hắc, cô có thể không cần thận biến thành người phụ nữ hơi giàu có hay không?

"Cô đừng có ý đồ với nó."

Dường như rất hiểu rõ, Chu Chú cũng không quay đầu lại cắt đứt ý tưởng của Đường Kiều.

Khoé miệng Đường Kiều méo mó, sau đó duỗi lưng một cái, tay phải buông xuống, vẫn giữ động tác sờ chiếc nhẫn, giương mắt nhìn Chu Chú đang chuyên chú lái xe thật ra cô cũng không thấy gì, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy đầu và nửa bên cánh tay của Chu Chú.

Nhưng cứ nhìn như vậy, khoé miệng Đường Kiều vô thức vênh lên.

Sau khi nhìn một lát, cuối cùng Đường Kiều cảm thấy mí mắt mệt mỏi, hơi cúi đầu im lặng suy nghĩ.

Lúc sáng thức dậy, cô nhớ tới tối hôm qua Chu Du uống rượu say già bộ lớn loi, liền muốn gọi điện thoại xác nhận Chu Du có an toàn hay không, kết quả Chu Du lại tắt máy.

Không ngờ, nhân tiện nghỉ tết Chu Du trêu ghẹo cô?

Đường Kiều lầu bầu mấy câu ở bên tai Chu Chú, thứ nhất thật sự lo lắng, thứ hai vẫn có chút khó chịu nhỏ.

Nhưng Chu Chú không cảm thấy có chuyện gì.

Buổi cơm trưa kia, ăn cũng không có bao nhiêu vui vẻ.

Cô giống như Thũng Gia? Cô giống Thũng Gia ở chỗ nào hả?

Cô thấy cậu ta mới giống như Thũng Gia, đều là loại không có không có phôi!

Trong đầu Đường Kiều ngổn ngang rối loạn, hơi cúi đầu, cuối cùng con mắt không nhận được con buồn ngủ, rốt cuộc hoàn toàn nhắm xuống.

Lúc tối đèn đỏ, Chu Chú quay mặt sang nhìn Đường Kiều ngủ ở trên ghế sau, vẻ mặt bình tĩnh, âm thầm cười một cái, lộ trình kế tiếp, Chu Chú giảm tốc độ, bình thường lộ trình hai giờ, nhưng đến trời tối hai người mới về đến nhà. Mà Thũng Gia, vẫn vững tư thế mắt nhìn chăm chú phía trước, so với tài xế Chu Chú còn nghiêm túc chuyên chú hơn.

Chu Chú dừng xe ở bãi đậu xe lầu dưới, tắt máy, mình đi xuống xe trước, sau đó ôm Thũng Gia xuống xe, cuối cùng đi vòng qua phía sau kéo cửa xe phía sau.

Đường Kiều vẫn ngủ say, Chu Chú nhẹ giọng kêu một tiếng, cô vung tay lên, rụt đầu co lại, cũng không biết tỉnh hay chưa tỉnh, dù sao chính là không để ý tới.

Chu Chú cúi người xuống vỗ vỗ mặt của cô, "Đến nhà rồi"

Đường Kiều tiếp tục không để ý tới anh dường như ngủ thật sự là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Chu Chú nghiêng nghiêng người, đỡ người Đường Kiều, cố chấp kêu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Vẫn là dân chạy nạn Ngu Châu

"Kiều Kiều, đến nhà rồi!"

Đường Kiều nổi giận mở mắt ra tròn mắt nhìn Chu Chú, "Lúc này cậu không nên gọi tôi dậy mà nên xem tôi giống như công chúa, sau đó rón rén ôm tôi vào nhà thờ vào trên giường, sau đó cậu đi nấu cơm dọn dẹp phòng, mà tôi tiếp tục ngủ."

"Sau đó tôi còn phải bụng com đến giường, đút cho cô ăn?"

Chu Chú tức giận trả lời.

Chị hai này ăn no tức giận, tuyệt đối là đã xem quá nhiều phim truyền hình.

"Tự mình dậy đi."

Chu Chú kéo Đường Kiều ra ngoài, sau đó một tay xách quà tặng tết của Bà ngoại Đường cho bọn họ, một tay ôm Thùng Gia đi về phía thang máy.

Đường Kiều vẫn chưa tỉnh miễn cưỡng đi theo ở phía sau, vô cùng oán giận.

Cô giống như người mới được cầu hôn sao? Cuộc sống. Là khổ ép như thế!

Địa vị của cô còn không bằng một con mèo mập.

Chu Chú ấn thang máy, Đường Kiều dựa vào tường tiếp tục nhắm mắt, buổi tối thao thức thật lòng làm tổn hại tinh thần.

Sau khi vào thang máy, ra thang máy, về nhà, ngã xuống giường. mặc dù một loạt động tác không phức tạp nhưng cũng không quá đơn giản, nếu nhắm mắt lại là không thể làm được mà cả quá trình mí mắt của Đường Kiều cũng không mở ra.

Chu Chú liếc nhìn Đường Kiều nằm ở trên giường, ở dưới mí mắt quảng thâm quả thật nghiêm trọng.

Ở bên giường một lúc, Chu Chú lắc đầu một cái, kéo rèm cửa sổ cho Đường Kiều, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tranh cãi vô ích, Chu Chú cất xong đồ Bà ngoại Đường cho bọn họ, nói là cho bọn họ nhưng trên thực tế chính là cho Đường Kiều, rốt cuộc Bà ngoại gửi đây một rương lớn, tất cả đều là quà hạch được nhập khẩu vào quốc nội mà Đường Kiều thích ăn. Tất cả đều cho Đường Kiều nhét kẻ răng. Lại đi lấy thức ăn cho Thùng Gia, thuận tiện dọn trong phòng một chút. Sau khi làm xong tất cả, nhìn đồng hồ, dường như còn sớm, vì vậy xách theo laptop chui vào phòng sách.

Chu Chú chỉnh sửa tài liệu để sáng ngày mai phải họp, Chu Du giao cho anh hạng mục của chính phủ làm cũng không dư nhiều thời gian, thật ra hạng mục cũng không lớn, chủ yếu là phối hợp xây dựng một hệ thống báo cáo tài chính và thuế vụ, dĩ nhiên là từ Software đến hardware có thể khai thác độc quyền. Người đã làm tài vụ đều biết, tất cả báo cáo thuế, xuất hóa đơn ... kể cả Software, hardware, toàn bộ đều phải mua bản quyền. Như vậy chẳng khác nào là độc quyền, mà một khi độc quyền thì độc quyền trong một thời gian tương đối dài. Hơn nữa, không có bất kỳ rủi ro nào.

Đoán chừng sau khi hệ thống này vận hành sẽ có một nhóm lớn công ty phải kêu rên. Chẳng qua, kêu rên thì kêu rên ai dám chống lại với cơ quan thuế nhà nước, cũng không phải là không tốt mà vào lúc bọn họ triển khai nhiều lắm thì bị người ta nói bóng nói gió.

Không sao, đi ra ngoài lăn lộn, da mặt đã sớm dày.

Hơn nữa, bình thường anh nuôi nhiều người như vậy, cũng không phải là uống công nuôi, vào lúc quan trọng phải mang ra dùng.

Chu Chú lên thiên nhai lướt xem tin nhắn.

Về chuyện Chu Chú không biết lên thiên nhai, Đường Kiều thật sự đã nghĩ sai.

Cái này còn chưa tính, hơn nữa Chu Chú nghênh ngang mở xem thiệp của Đường Kiều.

Xem đến tám thiệp nội dung chỉ có hai chữ đặc chí thì âm thầm cười một tiếng.

Chu Chú mở ra tám thiệp của Đường Kiều phát gần đây xem qua mấy lần, dù sao anh cũng là đàn ông mà Đường Kiều là một người khó chịu như thế, cho nên phần lớn, anh đều muốn thông qua QQ, trang cá nhân hoặc thiệp thiên nhai của Đường Kiều để phán đoán tâm trạng của cô là tốt hay xấu.

Chu Chú đang xem thì Ngu Châu gọi tới tin nhắn.

"Ngày tết vui về?"

Cười cười, Chu Chú chống đầu trầm ngâm chốc lát, sau đó ngón tay đặt trên bàn phím bắt đầu gõ chữ.

"Rất là vui về, chuyện kế hoạch lần trước, không biết chị hai bị kích thích cái gì, lại chủ động cầu hôn với tôi rồi, mặc dù có chút bất ngờ, nhưng kết quả rất tốt."

"Thật hay giả?"

Ngu Châu thật sự tưởng tượng không ra Chu Chú nằm tránh lợi hại, Đường Kiều lại có thể chủ động cầu hôn anh, Đoan Ngọ này mặt trời cũng ăn tết sao? Mọc từ hướng tây rồi hả ?

"Hiện tại tôi nghĩ không ra nguyên nhân gì."

"Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao kết quả đúng như anh mong muốn là được rồi."

Như anh mong muốn, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì.

"Không, bất cứ chuyện gì đều tồn tại biến số, cho nên tôi muốn triệt tiêu nó trước khi xảy ra chuyện xấu."

Chỉ có biết nguyên nhân, anh sẽ vui về đi xử lý kết quả.

"Chị Kiều không nói gì sao?"

"Cậu cảm thấy cô ấy là người sẽ nói sao?"

Thậm chí anh có ý đồ lên QQ, trang cá nhân của cô, thiên nhai,... Tìm được một chút dấu vết, chẳng qua không có kết quả.

"Anh xem lại mình một chút, lúc cô ấy từ chối anh, anh phiền não, hiện tại chị ấy cũng chủ động cầu hôn với anh rồi, anh còn không hài lòng cái gì."

Thật ra Ngu Châu nói rất đúng, nhưng căn bản anh ta vẫn là đứa bé chưa từng nói tiếng yêu, yêu không phải là một quá trình tận hưởng ngọt ngào và đau khổ, lo được lo mất sao?

Anh chợt có chút hối hận tìm một người chưa từng yêu làm quân sư của mình chỉ trò chuyện yêu đương. Chu Chú tựa người vào phía sau, cầm lên bao thuốc lá trên bàn rút ra một điếu, kẹp ở trong tay nhưng không có đốt.

"Cậu tìm một người nói chuyện yêu đương một chút đi."

Qua hồi lâu, lâu đến nỗi đầu bên kia Ngu Châu cho rằng anh đã tắt máy, Chu Chú đáp một câu như vậy.

Một câu nói làm cho món gốm sứ Thanh Hoa Minh triều mà Ngu Châu đang cầm trong tay văng ra ngoài, đó là món quà anh ta dự định sẽ tặng tặng cho cha anh ta vào dịp tết Đoan Ngọ, đáng tiếc, quà tặng còn chưa chuyển giao, anh ta đã đánh vỡ, cho nên anh ta quyết định tạm buông tha món bảo bối mà anh ta tốn hàng trăm ngàn đồng mua được ở chợ bán đồ cổ.

"Còn cậu, Đoan Ngọ trôi qua như thế nào?"

Tính tình cha của Ngu Châu rất nóng nảy, không ai không biết ông ta, mỗi lần Ngu Châu trở về nhà là phải mang một chút màu sắc trở lại, cũng không biết hai cha con nhà này xảy ra chuyện gì, nhỏ có thể làm cho già tức chết, già có thể đánh nhỏ sắp chết.

"Rất không vui về."

"Lại bị đánh rồi hả ?"

"Tự nhiên, trong quá trình bị đòn tôi có thể phán đoán tình trạng sức khỏe của ông cụ nhà tôi."

Rõ ràng, sức khỏe của ông cụ nhà anh ta không phải khỏe mạnh bình thường!

"Lần này lại vì cái gì?"

Anh ta có thể giờ tay thè thốt trong sạch, lần này anh ta thật không có bất cứ chuyện gì không bình thường.

"Không biết ông cụ nghe tin ở đâu nói gần đây tôi và một người đàn ông quấn lấy nhau."

Anh ta buồn rầu a.

"Quấn lấy như thế nào ?"

Cái này. Rất quan trọng.

"Chính là nam nữ quần nhau đấy."

Ngu Châu cau mày cân nhắc thật lâu, cuối cùng dùng một câu như vậy để khái quát.

"Vậy thật ra cậu có cùng một người đàn ông quần thành một khối không?"

Nếu là như vậy, bị đánh thật đáng.

"Làm sao có thể!"

Ngu Châu vội phủ nhận, giậm chân giống như mèo bị đập đuôi.

"Tôi đây trẻ tuổi, đẹp trai như vậy, có tiền như vậy, có tài như vậy. Bao nhiêu cô gái xinh đẹp ngã vào tôi,..tại sao tôi phải quần lấy một người đàn ông?"

Làm sao có thể? Làm sao có thể!

Ngu Châu vội vàng phủ nhận, không kịp suy nghĩ nguyên nhân sâu xa, giậm chân xù lông.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Mảnh vụn giá trị vài trăm ngàn

"Biết cậu nhiều năm, lần đầu tiên mới cảm thấy cậu không biết xấu hổ như vậy."

Ngu Châu và anh chung một phe lớn lên, mặc dù chưa từng thấy qua Ngu Châu kết giao với bạn gái như thế nào nhưng giới tính của Ngu Châu, anh cũng không nghĩ ngờ, chẳng qua cũng đã trưởng thành rồi, cậu ta và một người đàn ông quần lấy nhau cũng không phải là chuyện lạ. Biết bao nhiêu đàn ông bị gái hư và trai cận bã cứng rắn bẻ cho cong queo.

Dĩ nhiên, đây là Đường Kiều bày tỏ quan điểm sau khi xem xong một bộ tiểu thuyết nổi tiếng.

"Vậy sao cậu kết thúc?"

"Cha tôi phạt tôi quỳ trước hình của mẹ tôi một buổi chiều."

Đến bây giờ đầu gối của anh ta vẫn đau, mẹ kiếp! Đều là do tên đàn ông đáng chết kia gây họa, Ngu Châu hận hận nghĩ, nếu như tối hôm nay tên đàn ông kia còn dám tới quấy rượu đùa giỡn anh ta, anh tuyệt đối sẽ bỏ thạch tín ở trong rượu của tên đàn ông kia.

Ách, mẹ của cậu. ? Chưa nghe nói qua chuyện này ?

Chu Chú nhũn nhũn mày, bày tỏ chuyện xảy ra rất bất ngờ.

"Chuyện là mẹ tôi không chết, bây giờ mẹ tôi đang ở nước ngoài cùng ông chồng mới đỏ sống không biết có tốt không, tôi thấy cha tôi đơn giản là ghen mẹ tôi, cho nên mới tìm cách đánh tôi một trận."

Phốc!

Chu Chú không nuốt xuống kịp, bị sặc nước miếng của chính mình, ho khan vô cùng chật vật.

Được rồi, hai cha con nhà này tác phong làm việc quả thật cũng rất dễ để cho anh không nói nên lời.

"Người anh em, xem cậu từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn."

Chu Chú nói lời này rất sâu sắc, không giống anh làm ở công ty, hoàn cảnh xung quanh Ngu Châu quả thật rất phức tạp, loại người gì cũng có, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chu Chú và Ngu Châu đều có tâm sự riêng tiếp tục tán gẫu một lúc, Ngu Châu vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện tên đàn ông đó hại anh ta bị đòn, mà Chu Chú thì đang suy nghĩ, rốt cuộc là lý do gì khiến cho Đường Kiều đổi suy nghĩ?

Dĩ nhiên, hai người cũng không nghĩ ra kết quả.

Một lát sau, Chu Chú nhìn thời gian trong máy vi tính, cảm thấy không còn sớm, cùng Ngu Châu nói một câu ngủ ngon rồi đi làm cơm.

Ầm một tiếng.

Vài trăm ngàn của Ngu Châu vỡ thành mảnh vụn.

Xoảng!

Buổi tối chưa tới tám giờ, Chu Chú lại chúc anh ta ngủ ngon?

Vài trăm ngàn của anh ta cứ như vậy thành mảnh vụn, nghe thấy một âm thanh vang lên.

Khóc chết a!

Mặc kệ, anh ta quyết định, nếu tên đàn ông kia tìm đến anh ta, anh ta sẽ để cho tên đàn ông kia bồi thường, mặc dù binh sừ này là do Chu Chú hại anh ta làm vỡ.

Chu Chú không làm cơm nhưng không có nghĩa là không biết, giống như chuyện lên thiên nhai. Đường Kiều vẫn cho rằng Chu Chú không biết nhưng cô đã quên, lúc cô học đại học vẫn do Chu Chú làm cơm.

Nhưng Chu Chú đúng là người sạch sẽ, rửa rau đều mất một thời gian rất dài, bình thường Đường Kiều chỉ cần nửa giờ đã làm xong thức ăn, Chu Chú dùng gấp hai thời gian. Hơn nữa chỉ đơn giản làm một món trứng sốt cà chua, một cây đậu.

Làm xong thức ăn, Chu Chú không đi gọi Đường Kiều dậy ăn cơm ngay mà vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ trước. Anh có chút không chịu nổi mùi dầu mỡ trên người, Chu Chú vừa cởi quần áo vừa vô tình giác phát hiện, mới vừa rồi dường như anh quên khử mùi dầu mỡ, quả nhiên, phòng bếp là chỗ của phụ nữ, lời này một chút cũng không sai.

Lắc lắc đầu, cả người Chu Chú trần truồng đứng ở dưới vòi nước, mặc cho nước nóng từ đỉnh đầu chảy xuống ròng ròng.

Có lẽ Đường Kiều biết trong tất cả đàn ông, Chu Chú là người duy nhất không thích vận động, cho nên, so với Ngu Châu và Cậu Đường, Chu Chú có vẻ gầy một chút, nhưng không có yếu chỗ nào, bởi vì dù sao Cậu Đường cũng xuất thân từ quân nhân, mà dân chạy nạn Ngu Châu này bản thân là người tập Gym, tính hướng cũng không giống nhau.

Cũng làm khó cho anh không vận động vẫn có thể giữ vững vóc người tốt như vậy.

Sau khi Chu Chú tắm rửa xong mặc áo tắm, cầm khăn lông, vừa lau tóc vừa đi tới bên giường Đường Kiều.

Phải nói Đường Kiều cũng thật là một con ma ngủ, Chu Chú tắm ở trong phòng tắm phòng cô, vừa tắm vừa gội đầu, cô lại không chút phản ứng.

Xem ra tối ngày hôm qua, mắt ngủ rất nghiêm trọng a.

"Kiều Kiều, dậy ăn cơm."

Đường Kiều tiếp tục chôn đầu ở trong gối nằm không có động tĩnh gì.

Trước kia cho dù thiên lôi đánh xuống Đường Kiều vẫn ngủ, ngày hôm nay, Chu Chú làm hai lần rồi.

Vẫy vẫy tóc trước trán, Chu Chú không ngừng cố gắng.

Trên đời này Đường Kiều có thể làm nhiều chuyện nhưng cũng có chuyện cô không muốn làm, nói thí dụ như lúc rời giường.

Cho nên, mặc cho Chu Chú đứng ở bên giường bao lâu, kêu bao nhiêu tiếng, cô hoàn toàn không nghe thấy, chân mày cũng không nhú một cái, ngủ tiếp.

Hết cách rồi, Chu Chú không thể làm gì khác hơn là thay đổi chiến thuật. Tối ngày hôm qua lúc ở ông ngoại Đường, hơn nửa đêm cậu út Đường gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết, không thể động một tí là giờ trò lưu manh với Đường Kiều. Mặc dù hiện tại quan hệ của hai người bọn họ xem như giờ trò lưu manh cũng không có chuyện gì. Chu Chú đã hứa với cậu út Đường là vì anh kính trọng, cho nên cậu út Đường đưa ra yêu cầu hợp lý, anh cũng đồng ý rất phối hợp.

Nhưng chị hai nhà anh.

Muốn để cho người ta không giờ trò lưu manh cũng khó khăn, cho nên Chu Chú quyết định, sau ngày thứ nhất đồng ý với cậu út Đường, trước tiên giờ lưu manh rồi nói.

Chu Chú không để ý tới tóc còn đang ướt, chân sau đã quỳ gối trên giường, một tay chống ở bên người Đường Kiều, một cái tay khác đưa về phía sau út Đường Kiều, nâng đầu cô lên, sau đó kéo cả người cô tựa vào ngực mình.

Đi Đường vẫn không biết xấu hổ ngủ vùi, Chu Chú nhìn thờ dài, chột hung hăng chơi liêu, há mồm cắn trên môi Đường Kiều. Sức lực không nhẹ, Đường Kiều ngủ không biết trời đất lập tức bị cắn đau tỉnh giấc.

Mở mắt, còn ngơ ngác. Đầu tiên chạm vào con người tối tăm của Chu Chú, sau đó là khăn lông anh khoác lên cổ cùng với áo tắm màu trắng.

Đường Kiều chớp mắt mấy cái, nhìn lại hai người một chút, vào giờ phút này quần chung một khối tư thế rất mập mờ.

Nếu như lúc này miễn cưỡng mượn một ca khúc để biểu đạt cảm xúc của cô, cô muốn hát: mập mờ khiến cho người ta kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Cô nhận mệnh

Cũng may Chu Chú thấy Đường Kiều tỉnh táo không ít, cũng không tiếp tục giờ trò lưu manh.

Đứng lên ở bên giường, "Dậy ăn cơm"

Đường Kiều sờ sờ đầu, trong lòng âm thầm thờ dài một tiếng, có lúc Chu Chú rất không thức thời.

Thật ra nhà của Chu Chú không coi là nhỏ, chẳng qua Đường Kiều ở chỗ này ở ít năm vẫn không biết trong nhà cụ thể có bao nhiêu gian phòng.

Bình thường Đường Kiều chỉ đi qua phòng bếp, phòng khách, phòng sách, phòng ngủ, còn có ban công lầu hai.

Thật ra lúc Chu Chú thiết kế nội thất trong ngôi nhà lớn này vẫn tồn một phen tâm tư. Lầu một là phòng khách, phòng bếp, còn có hai gian phòng khách không tính lớn.

Lên cầu thang chính là phòng khách lầu hai, ở giữa đặt hai ghế sa lon thật to hướng về phía màn hình TV siêu lớn, phía sau phòng khách là gian xếp, giữa phòng đặt một bộ ghế sa lon có hai ngăn tủ lớn, bên trong đựng một số đĩa, còn có một chút đồ chơi của Đường Kiều, ví dụ như giày trượt băng, giày khiêu vũ. . . , trong tầng một học tủ TV để nguyên bản "Người bạn thân" Đường Kiều còn chưa xem xong, khả năng anh ngữ của Đường Kiều có hạn, cô phải xem tới xem lui nhiều lần mới có thể nhìn ra một chút. Bên trong còn có một gian phòng nho nhỏ, chứa đồ chơi, đồ vật bên trong có chút linh tinh, phần lớn đều là vài thứ linh tinh bạn bè tặng cho Đường Kiều, chẳng qua, chính cô cũng không nhớ bên trong có cái gì. Đường Kiều cô chỉ yêu chết cái loại cảm giác chiếm được tiện nghi, về phần rốt cuộc người ta tặng cô thứ gì, cô cũng không thèm để ý.

Phía ngoài lầu hai là một sân thượng cực lớn, trồng một số hoa son chi, cây bạch quả ... gốc cây to khác, dĩ nhiên, các loại cây này sẽ không phải do Đường Kiều trồng, cô thuộc về loại người ngay cả bản thân cũng quên cho mình cơm ăn.

Lầu ba là phòng ngủ chính, còn có hai phòng khách sát vách, Đường Kiều chiếm một gian trong đó, một gian khác là phòng sách, Đường Kiều thường vui ở nơi đó xem tiểu thuyết hoặc mở thiệp.

Lúc ban đầu Đường Kiều mới vừa chuyển tới ở gian phòng tại lầu một, chẳng qua khi đó không biết Chu Chú bị rút gân, cư nhiên nổi lên hứng thú nuôi cá ở nhà. Vì vậy thường lúc nửa đêm Đường Kiều nghe tiếng nước chảy rào rào, cô khổ không thể tả, âm thanh này nếu vào lúc ban ngày vốn không tính là gì, nhưng vào đêm thanh vắng người, có thể làm cho người ta liên tưởng đến cái gì khác.

Cho nên Đường Kiều chỉ ở lầu một một đoạn thời gian ngắn liền chuyển đến lầu ba, sát gian phòng của Chu Chú. Ngoại trừ bị "Quý áp giường" như thường lệ, Đường Kiều ở gần phòng Chu Chú, cô cảm thấy cũng không tệ lắm.

Chỉ là sau này cũng không biết Chu Chú nuôi cá thế nào, càng ngày càng không thấy sức sống, sau đó vào một ngày cá trong hồ cũng không còn thấy một con còn sống nữa. Đường Kiều tính chuyển tới lầu một, chẳng qua trước khi chuyển đi, Chu Chú trưng cầu ý kiến của cô, hỏi bọn họ có nên tiếp tục nuôi cá hay không, phải nuôi cá gì cho tốt.

Vì vậy Đường Kiều bỏ ý niệm chuyển phòng, mà Chu Chú không còn đề cập tới chuyện nuôi cá.

Đường Kiều lác đầu ngồi vào bàn ăn, cũng không để ý tới Chu Chú ở sau lưng cô, cầm đũa bắt đầu giải quyết bữa ăn tối của mình.

Đối với BOSS Chu Chú bảnh bao lau tóc lựa chọn làm như không thấy.

Có lẽ do di chứng bữa ăn sáng, buổi trưa ở Bà ngoại Đường, Đường Kiều cũng không ăn bao nhiêu, bữa ăn tối ăn cũng không nhiều, đếm gần nửa chén vào trong dạ dày liền bùng phát ợ ợ.

"Cậu có thể ngồi xa một chút lau tóc hay không"

Không phải khẩu vị cô không tốt thật sự là. cô suy nghĩ một chút, lúc cô ăn cơm, có một đấng mày râu mặc áo tắm ngồi trước mặt. lau tóc.

.

Tương tượng, tương tượng một chút đi, đây là một mặt tương đối không hòa hài.

Chu Chú chau chau mày, buông tay lau tóc, cầm lấy chén ở trước mặt Đường Kiều, bới com. Đường Kiều vừa định nói cô không ăn, Chu Chú lại đem chén đặt trước mặt anh, sau đó cũng không để ý đến Đường Kiều, rồi tự mình ăn lấy.

Anh là anh hai đấy!

Cấn cấn môi, Đường Kiều cảm giác đầu óc mình nhất định là bị hư mới đồng ý lời cầu hôn của người đàn ông ở trước mắt, nếu ngược dòng về trước, cô chủ động cầu cưới người ta, suy nghĩ một chút đã rất lâu cô không rửa mặt, mới bị ghèn che mắt không nhìn thấy rõ người đang ngồi trước mặt, tuyệt đối không phải chống cô.

Aiz

Cô phiền muộn.

Lúc Chu Chú ăn com, Đường Kiều chạy đến trong phòng khách xem TV, quảng cáo chung quy lại là phim truyền hình nhiều tập, Đường Kiều khoanh chân ngồi ở trên ghế sa lon không ngừng đổi đài, thật sự là nhàm chán.

Suy nghĩ một chút, vẫn cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho Đường Uyên.

Nghe điện thoại là Mẹ Đường, Đường Kiều nửa thật nửa giả thăm hỏi mấy câu, muốn cho Đường Uyên nghe điện thoại, đầu kia Mẹ Đường nói Đường Uyên tự giám mình ở trong phòng.

A, lại nổi lên tính khí trẻ con.

Đường Kiều cũng không suy nghĩ nữa, dù sao cô đang rầu rĩ không muốn nói gì, lần này ngược lại tiết kiệm.

Đường Kiều cầm điện thoại nói vài câu với Mẹ Đường, khi Mẹ Đường hỏi cô có muốn cha Đường tới nghe điện thoại hay không thì Đường Kiều thoái thác nói có chuyện liên cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, Đường Kiều nhìn đồng hồ, một phút năm mươi chín giây, a. Dường như mỗi lần cùng nói điện thoại với cha mẹ, không có lần nào vượt qua năm phút đồng hồ, bình thường cũng giữ vững trong vòng ba phút.

Chu Du nói, nếu cô không làm thân với cha mẹ mình, về sau cô lập gia đình, ngay cả người nhà mẹ đẻ cũng không có.

Là cô không muốn sao? Là cô không muốn sao?

Đường Kiều đi tới phòng ăn liếc mắt nhìn, cùng lúc này Chu Chú đã ăn com xong đang định dọn dẹp bát đĩa, gần như theo bản năng Đường Kiều đứng lên vệ sinh dọn. Đến khi cô cầm chén đĩa đã bỏ vào trong chậu rửa chén, cô mới phát hiện, cô cũng. quá có tính nô dịch rồi.

Thôi, nhận đi, đời này của cô nhận mệnh thôi.

Lúc Đường Kiều rửa chén, Chu Chú cũng không đi ra ngoài, đứng ở một bên giúp Đường Kiều lau khô chén đĩa cất xong, phối hợp cũng không tệ, không có chút nào không hòa hài. Ngay cả Đường Kiều luôn luôn nhìn Chu Chú không vừa mắt cũng không tìm ra một điểm không đúng.

Nhưng làm sao cuộc sống có thể bình thản như vậy?

Cho nên Đường Kiều bắt đầu nhàm chán ở không đi gây sự.

"Cậu có rửa tay hay không?"

Rõ ràng Chu Chú hơi sững sốt, nhìn tay của mình một chút, sau đó nhếch miệng cười một tiếng.

"Mới vừa rồi tôi dùng đôi tay này làm thức ăn cho cô."

Cô ăn rất vui vẻ, hiện tại mới ghét bỏ, không khỏi có chút quá muộn.

Trong lòng Đường Kiều hối hận, trộm gà không được còn mất nắm gạo, cô hận không được đem tay ăn trộm gà chặt đứt.

Ăn một lần thua thiệt Đường Kiều đã có kinh nghiệm, sau đó cúi đầu rửa chén bát, đừng nói lên tiếng, mí mắt cũng không gợn lên.

Cô chết rồi, cô không có ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chuyến bay đêm

Bởi vì Đường Uyên đã đi về, lúc tối Đường Kiều vẫn còn có chút lo lắng, lo lắng Đường Uyên không có ở đây "Quý áp giường" sẽ xuất hiện, tối hôm nay sẽ xuất hiện lần nữa.

Cho nên Đường Kiều cố gắng chống mí mắt một mực vọc máy vi tính, xem bộ một bộ phim truyền hình cũ, học vài câu lời kịch, cuối cùng chỉ nhớ đối thoại của Nam Nữ chính lúc mở màn.

"Nói cho anh biết, về chuyện quê hương, em nhớ nhất là cái gì."

"Xa nhà quá lâu, đối với quê hương, so với nước ngoài còn xa lạ hơn. Có vẻ như rất nhiều cảm xúc, thật ra cũng không đơn giản. Ví dụ nỗi nhớ quê, nhớ người thân. Mặc dù có rất nhiều người miêu tả về nó nhưng em không tìm được tiếng nói của mình, màu sắc, mùi vị và tình yêu, tình yêu đương nhiên. . ."

(PS: xuất nguyên lời thoại trong phim chuyến bay đêm)

Đường Kiều một tay nâng đầu hơi suy nghĩ, nửa phút sau cô vứt bỏ không suy nghĩ nữa, thật ra cô cũng không phải là một người cố chấp, suy nghĩ không ra thì thôi, cô cũng không quá cố gắng muốn tìm ra đáp án.

Tình yêu là đương nhiên sao? Là như Chu Chú đối với cô? Hay là như cô đối với Chu Chú?

Đường Kiều hé miệng cười tự giễu, sau đó nhấp nhin vừa lên QQ, vừa lên thiên nhai.

Cô phát hiện cô căn bản là người không thể rời bỏ Internet, aiz.

Trên thiên nhai không có chuyện gì đáng giá để cô tâm, bên QQ cũng không có mấy cái người quen online. Căn bản trên thế giới này muốn tìm ra mấy người cả ngày nhàm chán lướt web giống như cô cũng rất khó khăn.

Trong FOXMALL (*) nhận được mấy lá thư, hai lá cô đã từng mua hàng khuyến mãi qua Internet trang web gửi tới tin tức tiêu dùng, một lá thư rác, còn có lá thư có file đính kèm do Bạch Bạch, bạn học thời đại học của cô gửi tới, chính là người kết hôn lần trước.

Đường Kiều tải xuống file tài liệu, mở ra vừa nhìn, bên trong là hình ảnh hôn lễ ngày đó.

Bạch Bạch rất thân thiết chọn một số hình có cô hoặc là Chu Chú, còn có mấy tấm bọn họ chụp chung. Dĩ nhiên, phần lớn đều là hình Chu Chú bị một đám phụ nữ bao vây, hơn nữa bị một bạn học nữ khác đẩy dũa.

Đường Kiều xem, xem rất tỉ mỉ, cố gắng từ trong tấm ảnh tìm ra thứ gì đó nhưng thật không may, cô không tìm ra được gì.

Rất nhiều người không biết bản thân mình được che giấu nhưng các bậc thầy đều nói ảnh chụp có thể bán đứng người đó, nhất là bộ mặt thật gì đó.

Đường Kiều muốn nói, con mẹ nó người nào ngu ngốc nói, ngoại trừ con người, rượu, lễ phục. Những thứ khác, thật chẳng có cái gì cả.

Hình chỉ là hình, nó không nói lên được bất cứ chuyện gì.

Nhìn những khuôn mặt trong hình giống như đã từng quen biết, Đường Kiều thổn thức không dứt.

Những người này, bao gồm cả cô.

Cũng đã từng ngồi chung lớp nghe Thầy giáo văng nước miếng rửa tội, mà hiện nay, mọi người gặp nhau tất cả đều không giống nhau.

Đường Kiều xem hình xong, tổng kết giống như đi trồng rau thu hoạch rau, hay đi sang đất

nhà người ta trộm rau, sau đó cảm thấy hài lòng lên giường nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ nhìn xuống điện thoại di động, trong hộp thư còn tin nhắn của Chu Chú cô không có đọc, mở ra xem, cũng chỉ có hai chữ: ngủ ngon!

Đường Kiều bủi môi, cô mới không tin hai chữ này, lúc cô trở về phòng, Chu Chú vẫn còn ở phòng sách, lúc này khẳng định anh vẫn chưa nghỉ ngơi, chẳng qua lúc này Đường Kiều cũng không thêm chú ý tới anh, bởi vì cô phải dưỡng tinh thần thật tốt, ngày mai nghênh đón thử thách mới.

Đường Kiều nằm dang tay chân ở trên giường hình chữ đại một lúc lâu, rõ ràng buồn ngủ, đầu lại tỉnh táo khác thường, tối nay, giống như lại muốn mất ngủ.

Trong bóng tối, Đường Kiều nhìn trần nhà thờ dài, suy nghĩ có nên ngồi dậy lên thiên nhai hay không, đang lúc này cửa phòng cũng bị mở ra.

Mới đầu Đường Kiều hơi kinh ngạc, sau đó có chút hốt hoảng.

Ở trong nhà này, chỉ có hai người cô và Chu Chú, mặc dù Đường Uyển đã từng ở nơi đây một thời gian ngắn.

Đường Kiều vẫn là Đường Kiều lập dị, cho nên khi Chu Chú rón rén đến gần trước giường cô thì Đường Kiều vẫn nhắm mắt lại, giả bộ ngủ cô tương đối lành nghề, nhịp tim cũng không đập loạn.

Dường như đối với hoạt động trong bóng tối Chu Chú cảm thấy rất hứng thú, lúc đứng ở bên giường Đường Kiều không lên tiếng, cũng không làm gì cả, dĩ nhiên càng không có đi khỏi. Hồi lúc lâu, lâu đến nỗi Đường Kiều đều cảm thấy thời gian thật trôi qua quá lâu, muốn mở mắt ra xem rốt cuộc anh đang làm gì thì rốt cuộc Chu Chú cử động.

Đường Kiều thăm than vẫn trong lòng, nếu anh không cử động, cô giả vờ ngủ sẽ phải cử động.

Mặc dù Chu Chú cử động, Đường Kiều cũng cố gắng nghe anh làm gì nhưng dù sao cô đang nhắm mắt cho nên đối với tiếng động nhỏ mà tai nghe được, vẫn hết sức tò mò.

Dường như Chu Chú ngồi xuống, hơn nữa ngồi trên mặt sàn, bởi vì khi Chu Chú nắm tay phải của cô rũ xuống bên mép giường thì tay của cô giống như đụng phải đầu gối của anh.

Đường Kiều ngừng thở, làm xong chuẩn bị bị lưu manh, nghĩ thầm, nếu anh dám động đến cô, cô liền giả bộ làm thây ma cắn chết anh!

Đáng tiếc, lưu manh vẫn không có tới.

Chu Chú liếc nhìn Đường Kiều cố gắng giả ngủ, nhếch nhếch miệng, nhìn bóng đêm âm thầm cười một cái, sau đó tách một tiếng, mở đèn trên tường ở đầu giường.

Thình lình có ánh sáng, Đường Kiều có chút không thích ứng, nhú nhú mày, nhưng vẫn không có mở mắt, thề phải giả bộ ngủ tới cùng.

Chu Chú cũng không có chút để ý, tay nắm tay Đường Kiều vẫn không buông, nhẹ nhàng nắm trong tay.

Lúc Chu Chú cầu hôn với cô đã đeo chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, cô đã lấy xuống, thứ nhất, Đường Kiều cảm thấy vật đó quý trọng, thật sự không thích hợp đeo trên tay, thứ hai, thật ra cô có chút không muốn đeo nhẫn trên tay, cái này có chút cản trở.

Chu Chú nắm tay Đường Kiều trong tay vuốt vuốt lúc, sau đó giống như ảo thuật, trong tay lại xuất hiện một chiếc nhẫn khác, là chiếc nhẫn đã đặt ở nơi ông lão kia.

Khi cảm giác lạnh như băng từ đầu ngón tay Đường Kiều truyền đến, vẫn truyền tới trái tim, rốt cuộc Đường Kiều không nhịn được, len lén mở mắt.

Chu Chú ngồi lên giường, vẫn giữ cử chỉ đeo nhẫn cho cô, vẻ mặt mỉm cười, trên mặt cũng thành kính.

"Kiều Kiều, chúng ta kết hôn nhé?"

Chu Chú vừa ngẩng đầu, đụng vào trong mắt của Đường Kiều, thật giống như cũng không có kinh ngạc Đường Kiều đột nhiên tỉnh lại.

Chu Chú nói Đường Kiều cũng không trả lời, mà giơ tay lên trước mặt, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, có loại cảm khái không nói được.

"Sẽ thôi."

Đối với những thứ không biết, cô thật không có nắm chặt, không phải đối với Chu Chú mà là đối với mình.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô không muốn đi truy cứu.

Không truy cứu lại lịch chiếc nhẫn kim cương này, không truy cứu ý nghĩa chiếc nhẫn này, tương lai Đi một bước tính một bước.

Chú thích:

(*) Foxmail là chương trình email được ZD Net xếp hạng năm sao (cao nhất) và theo như lời giới thiệu đã có trên ba triệu người sử dụng tại Trung Quốc và trải rộng trên 20 quốc gia. Với giao diện bắt mắt, chương trình email gọn nhẹ và hoàn toàn miễn phí này cung cấp cho bạn nhiều chức năng rất hay như:

- "Quản lý từ xa" (Remote mail management): Duyệt trước đầu thư, xóa thư rác ngay trên server, tài tất cả hoặc chọn từng thư.
- Thiết đặt riêng từng account (tài khoản), mỗi account có các thư mục In, Out, Sent, Trash riêng giúp dễ dàng và nhanh chóng xem thư từng account. Có thể sử dụng mật khẩu bảo vệ account.
- Checkmail (tải thư) từng account hoặc tất cả các account cùng một lúc. Bạn cũng có thể định trước khoảng thời gian để Foxmail tự động checkmail.

- Thông báo có thư mới bằng âm thanh (có thể chọn file *.wav cho từng account), đồng thời tên người gửi cùng tiêu đề sẽ hiển thị trên thanh cuộn (Rolling bar) ở góc trên bên phải Desktop.

- Hỗ trợ định dạng HTML giúp dễ dàng soạn và đọc thư Unicode.

- Hỗ trợ Hotmail và tương thích với mọi Windows.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cam tâm tình nguyện

Lúc tay Chu Chú vuốt mặt của Đường Kiều, mặt của mình cũng đưa đến gần, sau đó giữa môi và môi không còn chút khe hở thì Đường Kiều cố gắng bình tĩnh.

Cô cảm thấy Đường Cậu út nói rất đúng, cô tâm cam tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện rời xa Bà ngoại đi theo ở cùng Chu Chú, cam tâm tình nguyện để cho anh gọt gĩa không ít năm, cam tâm tình nguyện làm nô dịch cho anh, mỗi ngày làm bữa ăn sáng, bữa trưa, bữa ăn tối còn thêm bữa ăn khuya.

Quan trọng nhất bị lưu manh cũng tâm cam tình nguyện.

Cô cảm thấy như vậy không quá tốt, nhưng cũng không tìm được lý do không làm như vậy.

"Anh thật yêu cô sao?"

"Vậy thì cô thật sự thương anh sao?"

Nửa đêm, Đường Kiều đứng ở trước bồn rửa tay, soi gương tự hỏi mình trong gương.

Đáng tiếc. Không trả lời được.

Đường Kiều tỉnh dậy tinh thần sáng khoái, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau khi cô thất nghiệp.

Coi như là chuyện vui, cho nên, người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái.

Sau khi thu dọn xong, Đường Kiều hoàn toàn không nhớ gì, đem bữa ăn sáng của Chu Chú và Thùng Gia ném sau ốt, sau đó một mình vui sướng đi làm.

Ngồi tàu điện ngầm cũng mất gần hai mươi phút, chẳng qua Đường Kiều không quá vui vẻ ngồi tàu điện ngầm, đi làm giờ cao điểm chen chúc thật khó sở.

Ngày thứ nhất đi làm Đường Kiều rất xa xỉ đưa tay đón taxi, xuống xe rất rộng rãi cảm ơn một trăm cho chú tài xế, sau đó ngồi ở trong xe chờ người ta thời tiền lẻ.

Tuy nói Đường Kiều đã là gái lờ thì hai mươi lăm tuổi rồi nhưng vẫn xem là một người mới đi làm việc, một lính mới.

Công việc hiện tại của Đường Kiều và lý tưởng cao xa của cô, trên căn bản vẫn giữ nguyên, đó chính là: trợ lý! Mà cấp trên trực tiếp của cô là vị Hứa tổng mà buổi sáng đụng phải Chu Chú trong đại sảnh lầu một.

Vị Hứa tổng kia là Phó tổng giám đốc vụ, phụ trách bộ phận tiền vốn, Đường Kiều nhìn khu vực này phân ra từng khối từng khối, suy nghĩ sau này công việc của mình nhất định sẽ rất thú vị, mà chẳng đường thử việc nhất định không thua kém với công ty gia đình.

Công ty mới thật lớn khiến Đường Kiều chắc lưỡi hít hà, riêng một phòng tài vụ đã phân ra rất nhiều bộ phận, mà dĩ nhiên Đường Kiều được Hứa tổng bố trí ở bộ phận tiền vốn.

Tiền vốn Đường Kiều đã biết đến, đơn giản là một cây viết bao nhiêu tiền, một miếng da bao nhiêu tiền ... vân vân.

Công việc ngày thứ nhất, Đường Kiều cũng không làm gì đúng với nghiệp vụ công tác.

Nói là trợ lý, thật ra cũng không quá đúng, trước mắt Đường Kiều chỉ tiếp nhận công việc thật ra cũng không quan hệ quá lớn đến Hứa tổng. Chỉ là cô không thể né tránh số mệnh từ công ty trước, chính là đặt ở trước mặt cô vẫn là một đồng bằng báo cáo, bày tại trước mắt cô vẫn là những con số cô chán ghét.

Nhưng công việc này nhá, đơn giản đúng là từ một hồ lửa này nhảy đến một hồ lửa khác. Cho nên Đường Kiều cũng không có oán than gì, chỉ hy vọng công tác mới, lãnh đạo mới có thể dễ cho cô sống thoải mái một chút.

Người bàn giao cho Đường Kiều chỉ nói cho Đường Kiều một chút hạng mục công việc nên chú ý, nói thí dụ như Hứa tổng không thích làm đi làm lại, cho nên mỗi khi Đường Kiều trình tài liệu đều phải bảo đảm đầy đủ chính xác. Ở trong lòng Đường Kiều len lén nói thầm, nếu không đúng, anh có thể đánh người hay sao?

Về phần công việc cụ thể của Đường Kiều sau này, người bàn giao cho cô cũng không nói rõ cụ thể, chỉ giao cho Đường Kiều một đồng lớn các loại bảng báo cáo, nói là những thứ này về sau cô phải hoàn thành, hơn nữa báo cho Hứa tổng phê duyệt, cung cấp cho người ở bộ phận khác.

Đường Kiều lại chắc lưỡi một lần nữa.

Mở ra tài liệu, một xấp thật dày làm cho cô có cảm giác con đường phía trước mịt mờ.

Nhưng chuyện đi tới bước này, Đường Kiều cũng chỉ có thể kiên trì. Cô là người không có tham vọng nghề nghiệp, chỉ cần được ngày nào hay ngày ấy, cô không có yêu cầu gì quá lớn.

Cho nên đối mặt với một xấp tài liệu thật dày này, mặc dù trong lòng cô khó chịu nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, liền đón nhận.

Đầu tiên Đường Kiều chọn mấy bảng báo cáo quan trọng liếc nhìn số liệu, là thông tin số liệu về cửa hàng trực thuộc công ty. Ví dụ như chi phí nhân viên, chi phí phòng ban và các loại tương tự.

Đường Kiều học kế toán, cho nên những thứ này đối với Đường Kiều mà nói cũng không coi khó khăn.

Phụ trách bàn giao cho Đường Kiều chính là một nữ đồng chí, tuổi so với gái lẽ thì Đường Kiều mà nói còn lớn hơn một chút. Lần này cô nghỉ việc cũng là bởi vì muốn về nhà làm người vợ tốt, chăm sóc cho chồng con. Đường Kiều rất ước ao ghen tị, cô cũng muốn a, không cần làm việc thật tốt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc, cô không có số mệnh đó.

Công việc ngày thứ nhất, Đường Kiều bận rộn nhận bàn giao công việc, cũng không kịp giao lưu tình cảm với đồng nghiệp mới, cả ngày cô chỉ nhận biết một đồng nghiệp mới chính là người bàn giao công việc cho cô, sẽ sớm rời khỏi công ty. Mãi cho đến buổi chiều tan việc, Đường Kiều vẫn chưa thể thoát khỏi bảng báo cáo số liệu, nhấc đồ trên tay, Đường Kiều phồng má, bày tỏ chỉ có thể tiếp tục vào ngày mai thôi, yếu ớt nói một câu, cô cũng không không phải loại phụ nữ rất đam mê công việc.

Liên tiếp mấy ngày, mỗi sáng sớm Đường Kiều đều rất hăng hái, sáng sớm đã rời giường, trừ ngày thứ nhất chỉ lo gấp gấp đi làm, mấy ngày sau, cô vẫn giữ bản tính nô dịch, mỗi sáng sớm cố gắng nấu cháo cho Chu Chú, chuẩn bị xong bữa ăn sáng cho Thùng Gia, cuối cùng thu dọn sạch sẽ túi rác trong nhà xách ở trên tay mới ra cửa.

Mỗi sáng rời giường Chu Chú đã không nhìn thấy bóng dáng của Đường Kiều, lần này có phê bình rất kín đáo.

"Tôi thức dậy sớm đều nấu xong cháo cho anh rồi, anh còn oán trách cái gì?"

Lúc Chu Chú quần lấy Đường Kiều oán trách lần thứ một trăm lẻ tám, Đường Kiều nổi giận.

"Lúc ăn điểm tâm không nhìn thấy em, tôi cũng ăn ít hơn vài chén."

Con mẹ nó, lý do của Chu Chú quá hợp tình hợp lý!

Không ngờ cô là dưa muối để ăn như thế ? Ngay cả cô cũng có dùng thử ăn với cơm sao ?

"A, Chu Chú, chuyện này có gì đâu, quan trọng nhất là vui vẻ."

Khụ, tránh né.

"Chu Chú, tôi làm việc tích cực là để mình tiến bộ đúng không? Anh cũng không thể ngăn cản tôi tích cực để tiến bộ đúng không?"

Chụp mũ một cái, Chu Chú cười.

Cô không gào lên anh làm ảnh hưởng cô thi đền đáp tổ quốc rồi.

Đối với công việc mới, Đường Kiều thật sự rất nhiệt tình, nhưng cô không có nghĩ tới chuyện, cô kỳ vọng rất cao vào công việc chỉ giảng co một tuần mà thôi.

Về phần nguyên nhân.

Nghĩ đến chuyện này Đường Kiều muốn cắn người, đối tượng chính là Chu Chú.

Sau tiết Đoàn Ngộ không lâu chính là sinh nhật của Đường Kiều, năm trước sinh nhật của Đường Kiều cũng trải qua như thế, đi ăn com cùng bọn Chu Du, Ngu Châu, đi chơi KTV Sau đó chờ nhận quà tặng của ông bà ngoại Đường, cậu mợ hai.

Chu Du vẫn chưa về, năm nay sinh nhật của Đường Kiều không có hăng hái lắm, cho nên cũng không nói với ai.

Thật ra cô rất sợ sinh nhật.

Về phần nguyên nhân, trong đó phần lớn đương nhiên là bởi vì tuổi tác.

Hai mươi lăm tuổi là một bước ngoặt. Về sau cây nến cắm trên bánh sinh nhật sẽ dần dần từ 2 biến thành 3, mà phụ nữ sợ nhất quá trình lột xác này, cho nên, từ bây giờ cô muốn bắt đầu ngăn chặn việc này xuất hiện trước mắt mình.

Sáng sớm có một người bạn cùng lớp gửi một thông điệp âm nhạc chúc mừng sinh nhật, dưới góc phải máy vi tính chim cánh cụt nhảy càn vui vẻ.

Mặc dù cô đã quen cách sống chung với người khác, nhưng đối với sinh nhật hai mươi lăm tuổi, thật lòng cảm thấy muốn chạy trốn.

Còn may là dường như Chu Chú cũng quên chuyện này, điều này cũng làm cho cô thở phào một hơi. Chỉ cần Chu Chú không nhớ rõ, sinh nhật kia có thể không cần làm.

Chẳng qua vào thứ sáu cũng chính là sinh nhật cô, lúc Chu Chú đưa Đường Kiều đi làm, Đường Kiều xuống xe trước, Chu Chú giữ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Kết hôn trước 1

"Buổi chiều tan việc tôi tới đón em."

Một tay Chu Chú cầm túi quần, một tay vuốt mái tóc dài của Đường Kiều, anh yêu chết mái tóc dài này rồi.

"Không cần, cùng lắm thì tôi đón xe về."

Hơn nữa, một tháng tiền lương của cô còn chưa đủ đưa tiền xăng xe của Chu Chú, Đường Kiều cười hắc hắc hai tiếng, đáng vẻ ngây ngô.

"Buổi tối Ngu Châu mời chúng ta qua đó ăn com."

Cô là vai chính, nếu cô không đi, màn kịch này không hát nổi.

"Tại sao cậu ta muốn mời chúng ta ăn com?"

"Mời khách ăn com còn có lý do sao, cậu ta mời chúng ta đi là được."

Nói không chừng còn có thể gặp người đàn ông làm cho Ngu Châu bị đánh.

Đường Kiều ngoe đầu suy nghĩ một lát, cảm thấy có gì không đúng, cứ có cảm giác có âm mưu nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra là cái gì. Quên đi, không nghĩ được thì thôi, Chu Chú thì cô không dám nói, tóm lại tên nhóc Ngu Châu kia vẫn không dám chơi trên đầu cô.

"Được, vậy. Tôi chờ cô."

Lần này Đường Kiều không có lý do dùn đẩy, có người mời ăn com, dĩ nhiên là không thể tốt hơn, hơn nữa còn là nhà giàu mới nổi Ngu Châu mời.

Chuyện chiếm tiện nghi như thế, cô là người thích chiếm tiện nghi nhất, tại sao có thể không đi.

Bữa ăn tối tổ chức tại nhà hàng riêng của Ngu Châu, ở đường Tân Hà, một thành phố cảng rất rêu rao. Ở trong lòng của Đường Kiều vẫn đang vụng trộm hâm mộ nhà giàu mới nổi. Nhà giàu mới nổi thật tốt a, muốn mở quầy rượu thì mở quầy rượu, muốn mở nhà hàng thì mở nhà hàng.

Aiz, không giống như cô, bán mạng cho nhà tư bản.

Cụ Mã nói rất đúng: tư cách đi tới cuộc đời này, mỗi lỗ chân lông đều nhỏ máu a.

Cô ghét máu nhưng về đi làm, mỗi sáng sớm cô vẫn rất tích cực hấp ta hấp tấp dậy rất sớm, sau đó thu dọn đồ đạc, trang điểm vân vân. . .

So với Đường Uyển, Đường Kiều có chút lớn hơn, nếu như cô kiên quyết so sánh với Đường Uyển. Về bề ngoài mà nói, Đường Kiều và Đường Uyển có

vẻ đẹp khác nhau. Nếu nói Đường Uyển là Laury thì Đường Kiều là Ngự Tỷ, dĩ nhiên, cô gái lỡ thì hai mươi lăm tuổi, làm sao cũng không thể sánh với Laury.

Đường Kiều cảm giác chuyện duy nhất mình kém hơn Đường Uyển đó chính là đôi mắt, thật ra đáng đáp của hai cô vẫn giống nhau, rốt cuộc là chị em, chẳng qua đôi mắt của Đường Uyển giống như Cha Đường, mắt to, mắt hai mí, quyến rũ chúng sinh khỏi phải nói. Thật không may, đôi mắt của Đường Kiều không biết sao lại giống Cậu hai Đường, mặc dù vẫn xinh đẹp nhưng không thể so với Đường Uyển, vừa so sánh, Đường Kiều liền yếu thế.

Cô đã từng đưa cái này trách tội cậu hai Đường, nhưng sau đó bị mua chuộc bằng hai túi kẹo cây dừa Hải Nam và chiếc váy hoa của cậu hai Đường mới vừa du lịch Hải Nam trở về, dùng lời của cậu hai Đường, bọn họ giống nhau thật tốt a, chứng minh máu mủ ruột rà. Phốc!

Đúng thế, mặc dù đôi mắt của cô nhỏ hơn so với mắt của Đường Uyển nhưng sáng hơn nhiều so con bé Đường Uyển kia. ánh mắt của con bé kia quá không tốt, cư nhiên coi trọng Chu Chú, chắc chắn, tuổi quá trẻ ánh mắt sẽ không tốt, về sau làm thế nào.

Đường Kiều vừa nghĩ đến chuyện của Đường Uyển vừa lắc đầu chuẩn bị tan việc, đi thang máy mới vừa tới lầu một, Chu Chú cũng đã ở đại sảnh chờ cô rồi.

Vuốt vuốt mái tóc dài, tâm tình của Đường Kiều rất tốt chạy nhanh về phía Chu Chú. Trong quá trình chạy trốn đường như còn có thể nhìn thấy ánh mắt tò mò của các đồng nghiệp phóng tới, chỉ là Đường Kiều mới đi làm mấy ngày, mọi người còn chưa cởi mở, cho nên người ta cũng chỉ tò mò chăm chú nhìn thêm, sau đó mỉm cười đi khỏi.

Nhà hàng của Ngu Châu có chút xa, Chu Chú lái xe một đường không dừng cũng tốn gần 40', đây cũng là nguyên nhân cho tới nay, nhà hàng này của Ngu Châu tránh thoát móng vuốt ma quỷ của Đường Kiều.

Chu Chú và Đường Kiều đến nhà hàng thì Ngu Châu là ông chủ lớn của nhà hàng tự mình đứng ở cửa nghênh đón đại giá, hơn nữa đeo đen mặc áo sơ mi và quần tây màu đen, thiếu chút nữa Đường Kiều muốn đưa tay từ trong túi xách cầm tiền boia cho anh ta rồi. Đứng nghiêm chỉnh giống như nghênh đón cậu ấm.

Mặc dù đối với Ngu Châu, Đường Kiều rất xem thường, nhưng cái tên nhà hàng vẫn thật không tệ.

Nhà hàng có một cái tên rất khác biệt "Sở Phong", nhưng Đường Kiều cảm thấy, có thể bản thân Ngu Châu cũng không hiểu rõ Sở Phong là cái gì, ai bảo anh ta chỉ là một nhà giàu mới nổi đây.

Bên ngoài nhà hàng nhìn qua giống như là quán trà xuất hiện trong phim cổ trang, tường đỏ ngói xanh, ở trong từng tòa nhà hiện đại cao tầng có vẻ rất độc đáo. Tất cả cây cột, bình phong trong phòng khách đều là màu đỏ, ngay cả bàn ghế dùng cũng đều là gỗ gụ, không cần thận, Đường Kiều còn tưởng rằng mình ngồi ở trong cung đình cổ đại.

Lọt vào trong tầm mắt, tất cả đều là một màu đỏ hưng phấn, Đường Kiều hết sức muốn đề nghị Ngu Châu mời đoàn ca kịch ở nơi đại sảnh uốn éo, bảo đảm chuyện kinh doanh sẽ phát lên.

Ngu Châu mình là ông chủ, cho nên tự nhiên bọn họ muốn chính là gian phòng tốt nhất, tuy nói gu thưởng thức của Ngu Châu không tốt lắm nhưng Đường Kiều cảm thấy những người dưới tay anh ta gu thưởng thức vẫn rất không tồi, ít nhất nhà thiết kế nhà hàng này gu thưởng thức rất không tồi. Chính là bình phong Tứ Quân Tử nạm vàng còn bộc lộ ra bản chất nhà giàu mới nổi của Ngu Châu.

"Bình phong này không tệ."

Sau khi Đường Kiều đảo mắt một vòng đánh giá đứng trọng tâm.

"Chị Kiều thích?"

"Ừm."

Trong lòng Đường Kiều bắt đầu ngứa ngáy. Tốt nhất là cho cô một cục vàng, để cho cô để đầu giường, coi như là trừ tà.

"Vậy hôm nào đưa cho chị Kiều một bộ."

Ngu Châu rất rộng rãi mở miệng, đôi mắt Đường Kiều, từ trước đến giờ anh ta biết chịu ý, cũng không dám chống lại của cô.

Rất tốt, rất tốt, Đường Kiều gật đầu liên tục như gà mổ thóc, đối với dân chạy nạn rộng rãi như thế rất hài lòng.

"Cho cô ấy làm gì, trong nhà cũng không còn chỗ để."

Đường Kiều mới vừa chuẩn bị mở miệng cảm ơn người ta, Chu Chú đã thay cô từ chối.

Chẳng qua, lời nói của Chu Chú, cô tương đối không đồng ý.

Tại sao lại không có chỗ để? Nhà anh lớn như vậy, tùy tiện bày một chỗ nào cũng có thể, cho dù cô để trên ban công với cây bạch quả của anh, bảo đảm cũng dễ nhìn.

"Đừng nghĩ, tất cả màu sắc trong nhà đều ám áp, cô đem một cái màu đỏ thắm còn nạm vàng trên đó bày ở trong nhà, nhìn chẳng ra cái gì cả."

Chu Chú chặt đứt suy nghĩ của Đường Kiều, có lẽ Đường Kiều không thoải mái, cho nên miễn cưỡng liếc hai người đàn ông ngồi bên cạnh, sau đó liền cúi đầu tiếp tục ăn món ăn của mình.

Đường Kiều có chút không vui, Ngu Châu thấy thế vội vàng đứng dậy gấp khối cá cho Đường Kiều, ánh mắt lại nhìn Chu Chú dùng sức nháy nháy, ý bảo hôm nay Chu Chú đừng chọc giận chị Kiều anh ta không thoải mái. Người kia chau chau mày, lơ đãng.

"Chị Kiều, biết chị thích ăn cá, tôi đặc biệt bảo đầu bếp làm."

Ánh mắt Đường Kiều bị cá hấp dẫn.

Cách làm rất đặc biệt, Đường Kiều còn chưa có nhìn thấy cá làm như vậy.

"Tên gì vậy?"

"Cá Malaysia nấu cải chua."

"Không phải nhà hàng của cậu gọi là Sở Phong sao?"

Tại sao lại kéo tới Malaysia rồi.

Chu Chú hớp một ngụm trà, chỉ cười không nói, để mặc cho tên nhóc dân chạy nạn Ngu Châu phục vụ chị hai nhà anh. Phục vụ đi phục vụ đi, tiếp tục xem cô là Hoàng Thế Nhân phục vụ đi.

"Tên nhà hàng này là do ông cụ nhà tôi đặt, tôi cảm thấy vẫn không tệ nên dùng."

Thì ra là như vậy.

Đường Kiều như hiểu ra, cô đã nói dựa vào Ngu Châu cậu ta, không thể đặt cái tên có vẻ có văn hóa như vậy.

Không có bánh sinh nhật nhưng Đường Kiều thừa nhận Chu Chú và Ngu Châu hai người đứng cho cô một sinh nhật đấy.

"Mùi vị cũng không tệ lắm."

Đường Kiều gấp một khối thị cá nhét vào trong miệng, mùi vị rất tốt, đầu bếp này đáng giá khen ngợi.

"Chị Kiều, hôm nay sinh nhật của chị, tôi kính chị một ly trước!"

Đường Kiều mới vừa để đĩa xuống, Ngu Châu liền đứng lên, lúc cô chưa kịp phản ứng kịp, đã ngửa cổ uống sạch bách ly rượu, Đường Kiều sững sờ đứng lên, nhìn Ngu Châu giờ cái ly trống không, bất đắc dĩ, một ly rượu trắng cũng thấy đầy. Rốt cuộc là sinh nhật, cô cũng không thích phụ tấm lòng thành của dân chạy nạn. Chẳng qua. mùi vị âm mưu dường như càng ngày càng nặng?

Mặc dù Đường Kiều không phải là người ghét rượu, nhưng bình thường nhiều lắm là uống một chút bia hoặc là rượu vang, hôm nay toàn bộ là rượu trắng, ngược lại là lần đầu.

Hơn nữa, bình thường Chu Chú cũng không để cho cô uống rượu, tại sao hôm nay cũng không có chút ý tứ muốn ngăn cản.

"Chị Kiều, chúc chị càng ngày càng xinh đẹp, sống cùng Chu Chú càng ngày càng ngọt ngào."

Đường Kiều mới vừa nuốt xuống một hớp rượu trắng, đang nhét thức ăn mùi vị cay sắc vào miệng, bên này Ngu Châu lại đứng lên, uống một hơi cạn sạch sau đó nhìn cô giờ lên cái ly.

Cái này. Hôm nay là cố ý để cho cô uống say sao?

Bởi vì trên bàn ăn chỉ có Ngu Châu và Chu Chú, cho nên Đường Kiều cũng không có quá che đậy, một ly rượu vừa xuống bụng, từ miệng đến cổ họng, cho đến dạ dày, Đường Kiều không cảm thấy chỗ nào không nóng.

Trước kia xem qua một quyển Tiểu Thuyết Vô Hiệp, nam chủ rất thích uống một loại rượu gọi là "Thiếu Dao Từ", rốt cuộc bây giờ Đường Kiều cảm nhận được cái gì gọi là "Thiếu Dao Từ" rồi.

Chu Chú vẫn không ngăn cản Ngu Châu uống rượu nhanh, chẳng qua khi anh uống rượu với Đường Kiều thì gấp vào trong chén Đường Kiều chút món ăn, lúc cô để ly rượu xuống, ý bảo cô ăn một chút lót bụng.

Đường Kiều thích ăn cay, cho nên đưa đĩa với tới một đĩa ớt trên bàn.

Chẳng qua đôi đĩa này vừa tới bên cạnh cái đĩa liền bị Chu Chú một phát ngăn cản lại.

"Đừng ăn quá cay."

Đường Kiều không có kiên trì, thu dưa, lại đưa đôi dưa về phía một món ăn khác, sau đó thừa dịp Chu Chú để dưa xuống trống trải, nhanh chóng đưa đôi dưa về phía đĩa ớt, gấp một trái nhét vào trong miệng, vừa ăn còn vừa hất cằm há hê nhìn về phía Chu Chú, bộ dáng vẻ tiểu nhân đắc chí.

"Khụ. Khụ khụ. Khụ khụ khụ."

Đường tiểu nhân rất nhanh bị đau khổ, quả nhiên cô không thể là người làm chuyện xấu, chuyện là ớt nhà Ngu Châu cũng quá cay xé, đây là cho người ăn sao?

"Khụ khụ."

"Đáng đời."

Chu Chú không hài lòng nói một câu, nhưng vẫn vội vàng đưa tới cho Đường Kiều một chén nước, sau đó vỗ nhẹ phía sau lưng của cô.

Đang lúc Đường Kiều ho khan vô cùng chặt vật, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

Ngu Châu ngồi quay lưng về phía cửa, anh ta chỉ cho là nhân viên phục vụ đi vào dọn thức ăn lên, cho nên không để ý. Đường Kiều ho khan nường đôi mắt nhắm lệ mông lung nhìn người ở cửa một cái, bày tỏ cô không nhận biết, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ho.

Ngược lại, Chu Chú nhìn thấy người tới thì ngăn người một lúc, sau đó rất có thâm ý nhìn Ngu Châu một cái, giống như Đường Kiều, anh cũng không biết, cho nên anh cũng quay mặt sang tiếp tục rót nước vô lưng cho Đường Kiều, nhưng đại khái anh có thể đoán được là ai.

"Ở đây?"

Ngu Châu nghe được giọng nói này giống như bị sét đánh, hơi xoay người lại, đợi đến khi nhìn người ngoài cửa, trong nháy mắt từ trên ghế nhảy lên. Trên mặt ửng hồng cũng không biết bởi vì uống rượu lên mặt, hay bởi vì cực kỳ tức giận.

"Anh. Anh, anh, anh...tại sao anh lại tới?"

Đường Kiều thật vất vả ngừng ho, Chu Chú rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, hai người cùng nhìn về phía Ngu Châu giống như bị điện giật.

"Nghe nói cậu mời bạn bè ăn cơm ở đây, cho nên tới xem một chút."

Đường Kiều thường thấy trai đẹp, cho nên nhìn thấy người ở trước mắt thật sự cũng không bao nhiêu ngạc nhiên. Người tới phong cách rất mạnh mẽ, có chút giống cậu út Đường, mà Chu Chú và Ngu Châu ở trước mặt người này lại lộ ra chút non.

Chẳng qua, người này so với cậu út Đường, dường như thiếu thứ gì đó, lại thừa thứ gì đó.

Đường Kiều nhìn chăm chăm vào hai mắt người tới.

Người này không e ngại, thấy Đường Kiều nhìn mình, anh ta lại tiện tay kéo cái ghế ngồi xuống ở giữa cô và Ngu Châu.

"Ồ, đây là cháu gái của Đường Thụ Hải sao."

Đường Thụ hải chính là cậu út của Đường Kiều, chỉ là. Người này biết? Cô chưa từng nghe cậu của cô nói về nhân vật như thế a.

"Anh là?"

"Tôi với cậu của cô là chiến hữu, có nghe anh ấy nói về cô."

Lúc này có nhân viên phục vụ tới, người tới không một chút khách khí yêu cầu nhân viên phục vụ đem thêm bát dưa cho anh ta, phục vụ nhỏ liếc nhìn ông chủ của mình, sắc mặt không còn màu đỏ nữa mà giống như bị táo bón, cuối cùng vẫn cho người mang bát dưa, chẳng qua lúc thối lui khỏi phòng, đó chính là tốc độ lấy sét đánh không kịp bưng tai trong truyền thuyết.

Chiến hữu cậu út Đường? Điều này Chu Chú cũng không ngờ tới, anh còn tưởng rằng người nọ là xã hội đen, lại là người trong quân đội, chẳng qua đoán chừng cũng không phải hiền lành gì, lần này Ngu Châu chịu đựng rồi.

"Tôi tên là Thanh chiến, cô có thể gọi tôi là anh Thanh, vị này là Chu Chú?"

Thanh chiến nhìn Chu Chú đưa tay ra mời, Chu Chú cũng đưa bàn tay ra."Tôi là Chu Chú."

"Anh là chiến hữu của cậu tôi, tôi gọi anh là anh có phải có chút sai vai vế hay không?"

Đường Kiều hỏi lời này cực kỳ nghiêm túc, quả nhiên là có chút rượu xuống bụng, lá gan cũng lớn lên. Mặc dù cậu út Đường cũng chưa đến bốn mươi tuổi, so với cậu út Đường, người này nhìn còn hơi trẻ, nhưng phải đặt vào vai vế a.

Lời này của Đường Kiều, Ngu Châu rất thích nghe, "Đúng vậy, theo như vai về, tôi phải gọi anh là chú đúng không?"

Chu Chú liếc nhìn Ngu Châu hả hê rất rõ ràng, nghĩ thầm, tên của người này cũng khí phách như vậy rồi, Ngu Châu lấy cứng đối cứng với anh ta, cái này không phải tìm chịu tội à.

Thanh chiến chau chau mày, về mặt cười không đứng đắn, thuận tiện còn sờ sờ mu bàn tay Ngu Châu, ăn đậu hũ trắng trơn."Cậu muốn gọi như vậy, tôi cũng không phản đối."

Thiếu chút nữa Đường Kiều bị thứ gì đó mới vừa nhét vào trong miệng làm nghẹn chết, đây là tình huống thế nào, chẳng lẽ. là bạn đời?

"Anh không biết xấu hổ."

Ngu Châu chột đứng lên, hung hăng vỗ một cái trên bàn.

Đường Kiều không nghĩ anh ta muốn phá hư bàn, nhưng thật sự nhịn không được phụt một tiếng, bật cười.

Lời này nghe. rất gia đình. Lời này vốn để mắng đàn ông không sai, nhưng nếu lời này là đàn ông mắng, trường hợp này cũng có chút kì cục.

"Được rồi, đừng làm rộn, để cho Đường tiểu thư chê cười, rất không tốt."

Đường Kiều vỗ ót một cái, rốt cuộc biết so với cậu của cô, người này thiếu cái gì và thừa cái gì rồi.

Cậu út Đường đứng chỗ nào cũng cả người chính trực, người này. Chính là kẻ cướp, thừa và thiếu chính là chỗ chánh trực và kẻ cướp này đây.

"Anh tới đây làm gì, tôi đang dùng cơm với bạn của tôi, anh cách xa một chút."

Đường Kiều biết Ngu Châu đã nhiều năm, khi còn bé thấy cô sợ chảy nước mũi, sau này bị cha của anh ta đưa đi nước ngoài, sau khi trở về nước, giống như điển hình đón một đồng lớn sự nghiệp, nhưng ngoài cô ra dường như cô vẫn chưa từng thấy anh ta đối với người khác tức giận như vậy, nói chuyện rất nhiều.

"Vì biết cậu cùng bạn bè ở đây ăn cơm tôi mới tới."

Thanh chiến tiếp tục là kẻ cướp không biết xấu hổ đùa bỡn, dù thế nào đi nữa anh ta chưa bao giờ để ý người khác cho anh ta là một kẻ cướp.

Về mặt Ngu Châu như đi nhà xí, tâm trạng nhìn qua thú vị vô cùng.

"Người nào nói cho anh biết tôi ở đây?"

Chu Chú đang suy nghĩ, đám người làm, có phải nên đổi một loạt hay không. Rốt cuộc bọn họ cầm tiền của ai, làm việc cho người nào?

Ánh mắt Đường Kiều di chuyển tới lui ở trên người hai người, đang suy nghĩ đến quan hệ giữa chiến hữu của cậu út Đường và Ngu Châu.

"Thanh tiên sinh là chiến hữu của cậu tôi, lại rất quen Ngu Châu."

"Là rất quen."

Thanh chiến cũng không phủ nhận, cầm ly trà của Ngu Châu uống một hớp, bộ dạng không chút nào coi mình như người ngoài, nhìn Đường Kiều tròn mắt ngây người, mà Ngu Châu thì nổi gân xanh.

"Anh có đi hay không? Không đi chúng tôi đi."

Ngu Châu không nhịn được, nhứ mảy có thể kẹp chết con ruồi rồi. Nếu hôm nay không phải là sinh nhật của Đường Kiều, lúc Thanh Chiến vừa vào cửa, anh ta muốn bỏ mặc đi khỏi.

Đáng tiếc, nói ra, ba người tại chỗ không có một người nào coi trọng.

Ngu Châu hít một hơi thật sâu, hết sức nhẫn nại, vẫn nhẫn nại.

"Nếu Thanh tiên sinh tới đây, vậy thì cùng nhau ăn đi."

Vốn là lúc ban đầu, Ngu Châu dựa theo kế hoạch của anh ta và Chu Chú, cố ý ép chị Đường Kiều.

Chẳng qua càng về sau, người sắp uống say rõ ràng biến thành anh ta.

Vị chiến hữu của cậu út Đường dường như uống rất tốt..., vốn lúc đầu Ngu Châu rót cho Đường Kiều, kết quả uống một lúc thay đổi thành Thanh Chiến rót cho Ngu Châu rồi.

Chỉ có Chu Chú, từ đầu đến cuối, không uống rượu vào bụng, chỉ đặt ở bên môi nhấp nhấp.

Đến cuối cùng, Đường Kiều và Ngu Châu cũng uống thất điên bát đảo, Chu Chú vẫn tỉnh táo là bởi vì anh căn bản không uống rượu, mà vị chiến hữu cậu út Đường, ở đây lòng Chu Chú không khỏi âm thầm bội phục anh ta, uống nhiều như vậy nhưng sắc mặt cũng không có thay đổi.

Trên bàn ăn bị hai quý say làm cho một mảnh hỗn loạn, Chu Chú ngoắc ngoắc khóe miệng.

"Khuya lắm rồi, giải tán thôi."

Thừa dịp bây giờ Ngu Châu còn tỉnh táo, giải tán đi, nếu uống nữa, Chu Chú cũng không dám dự đoán kết quả của dân chạy nạn Ngu Châu. Giống như anh ta từng nói, từ trước đến giờ ông trời không muốn nhìn thấy anh ta, cho nên, người bạn này của anh ta cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Ăn uống no đủ Đường Kiều rất nghe lời, để mặc cho Chu Chú dìu đi nhét vào trong xe, lúc gần đi, từ trong xe Chu Chú lôi ra một thùng gỗ lớn. Ngu Châu đưa đôi tay nhận lấy đứng cũng không vững, có lẽ rất nặng, thiếu chút nữa đập trên chân.

"Cái gì?"

Nhìn bên ngoài giống như rương nước.

Ông cụ nhà họ Ngu bình thường ngoại trừ thích đánh Ngu Châu, còn thích thu thập một số đồ cổ.

"Thay tôi đưa cho ông cụ nhà cậu, gần đây bận việc, cũng không tự mình tới cửa thăm hỏi."

Chu Chú đứng đối diện với Ngu Châu, dường như đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng chỉ đứng một lúc nữa liền xoay người đi khỏi.

Tôi nay. Anh có chuyện quan trọng phải làm hơn so với Ngu Châu.

Trong lòng của Ngu Châu được xoa dịu một chút, nhớ tới món đồ hàng trăm ngàn bị anh ta làm bể thành mảnh vụn. Món đồ kia chính là do Chu Chú hại anh ta làm vỡ, cái này xem như bồi thường cho anh ta là được.

Trước khi đi, ngoại trừ cho Ngu Châu một thùng gỗ lớn nặng nề, Chu Chú còn để lại cho anh ta tiếng thở dài đầy thâm ý.

Ngu Châu muốn giả bộ không hiểu, nhưng đây là cái tên cùng anh ta mặc chung một cái quần từ nhỏ lớn lên. Đừng nói là thờ dài, một ánh mắt liếc ngang là anh ta biết có ý gì rồi. Nếu anh thật sự đặt mình vào đó rồi, đừng nói là quý trước ảnh của mẹ, cho dù mẹ của anh ta từ bờ bên kia Đại Dương bay về cũng không cứu được anh ta.

Đưa mắt nhìn Chu Chú và Đường Kiều đi khỏi, Ngu Châu nghiêng người khiêng rương gỗ đi vào trong nhà hàng. Thanh Chiến đứng phía đằng sau cách anh ta không xa, giống như một tên cướp bị mê đắm, hoàn toàn không che giấu.

"Cần tôi giúp một tay không?"

Thanh Chiến cười cười nói nói, khuôn mặt cương nghị đang cười nhưng cũng rất căng thẳng, đây cũng là một trong những nguyên nhân Ngu Châu không thích người này.

Trong lòng Ngu Châu không khỏi dâng lên phiền não, thành thật mà nói, những năm này anh ta vẫn cảm thấy tính khí của mình rất tốt, bị Chị hai nhà Chu Chú giày vò đến hoảng sợ, một mình đi nước Mỹ, phải kiếm sống khắp nơi, thậm chí có một lần bị một đám thanh niên đường phố Mỹ đuổi đánh vài cây số, anh ta vẫn là Ngu Châu tốt tính, sau khi đánh nhau xong khạc ra một búng máu rồi một mình thuê xe về nhà.

Nhưng hôm nay anh chợt chán ghét tính khí của mình, cho nên, khi anh ta quay đầu lại đi qua bên cạnh Thanh Chiến thì hừ lạnh một tiếng, trên mặt biểu lộ ra vẻ khó chịu.

Thanh Chiến không để ý, mò tìm điều thuốc đốt lên.

Anh ta biết chuyện Ngu Châu muốn làm nhất chính là mang thùng gỗ lớn đang khiêng trong tay đập trên đầu anh ta, tốt nhất là có thể đập chết anh ta.

Bây giờ đã qua giờ cơm, khách trong nhà hàng cũng không nhiều, cho nên phục vụ nhà hàng, thậm chí còn có quản lý những bộ phận liên quan, tất cả đều quang minh chính đại đứng xem kịch vui của ông chủ họ Ngu.

"Ngu Châu, thứ mà Thanh Chiến tôi muốn chưa từng không chiếm được."

Giọng nói của Thanh Chiến hơi lớn ở trong nhà hàng cũng không tính là lớn nhưng đủ để cho Ngu Châu đã đi khỏi thật xa vẫn nghe rất rõ ràng.

Bước chân của Ngu Châu hơi chậm lại, nhưng không dừng lại, tiếp tục đi tới phòng làm việc riêng của mình, chỉ là bóng lưng có chút cứng nhắc.

Thanh Chiến hút một nửa điều thuốc ném ở dưới chân, đập tắt, sau đó xoay người đi khỏi.

Quản lý đại sảnh nhìn tàn thuốc trên sàn, lông mày vận như bánh quai chèo. Tầm thâm cao cấp của anh ta, bị chuyện gì đây.

Đổi lại là người khác, anh ta đã sớm gào to đòi người bồi thường.

Nhưng Thanh Chiến. phong cách giống như lão đại xã hội đen làm cho anh ta không dám, hơn nữa, người này và ông chủ của anh ta giống như rất quen thuộc.

Quên đi, tìm tài vụ chi trả đi, sổ sách đổ trên đầu ông chủ họ Ngu.

Ngồi ở trong xe Chu Chú, Đường Kiều còn đang suy nghĩ đến người chiến hữu của cậu út Đường, người này cũng quá kỳ quái, không đúng, kỳ quái không phải người này mà là dân chạy nạn Ngu Châu. Phải nói rằng cũng thật làm khó cho cái đầu mơ hồ của Đường Kiều, vốn không thông minh, lại uống rượu thì càng trở nên bột nhão, nhưng cố tình muốn suy nghĩ đến chuyện phức tạp như thế.

"Chu Chú, tôi có thể dùng ánh mắt của một gái hư để nhìn Ngu Châu và người gọi là Thanh Chiến không?"

"Tốt nhất không nên. Em cũng biết nhà họ Ngu chỉ có một cây một trái như vậy, nếu thực sự như vậy, ông cụ nhà cậu ta tuyệt đối ra tay đánh chết người. Vì cái mạng nhỏ của Ngu Châu, cũng không nên nghĩ như vậy."

Haiz, Chu Chú trầm than trong lòng. Chẳng qua, anh cũng không thể trông cậy vào Đường Kiều có thể nghe hiểu hết lời này.

Bởi vì, anh không thể trông cậy vào một con quỷ say lấy suy nghĩ của một người bình thường để suy nghĩ.

Mùi rượu trên người Đường Kiều thật sự quá nặng, nhờ phúc của Ngu Châu, ngay cả bản thân cô nghe mùi trên người mình cũng không nhận được nồng nàn ở dọc đường, cho đến khi nồng không còn gì để nồng, cô mới ngấm nước Chu Chú đưa tới, sau khi súc miệng khó chịu tựa vào chỗ ngồi phía sau xe.

Cả quá trình, không. Phải nói là tối hôm nay, Chu Chú cũng không nói gì.

Đường Kiều nhìn ánh đèn neon bên ngoài xe một lúc, sau đó nghĩ đến cái gì đó quay mặt sang.

"Chu Chú, anh còn chưa nói với tôi sinh nhật vui vẻ."

Mặc kệ như thế nào, phải vui vẻ.

"Sinh nhật vui vẻ."

Chu Chú cười cười, nhìn dáng dấp còn chưa có say hoàn toàn.

Nhưng giọng nói của anh qua loa làm cho Đường Kiều có chút bất mãn.

"Quả sinh nhật đâu?"

Tuy nói sinh nhật này cô không quá vui vẻ, nhưng chuyện thu quà tặng, cô không chút từ chối.

"Ở nhà, trở về sẽ cho em."

Chu Chú cố làm ra vẻ thần bí quay đầu lại nhìn Đường Kiều nháy mắt mấy cái.

Nếu là bình thường, nhìn thấy bộ dáng này của Chu Chú, Đường Kiều tuyệt đối sẽ xông lên giở trò lưu manh với anh, nhưng hôm nay, cô đã uống như rơi vào trong sương mù, trong dạ dày đang khó chịu, thật sự không tâm trạng thưởng thức trai đẹp đá lông nheo.

Đường Kiều và Chu Chú đều thuộc loại người sau khi uống rượu say tương đối đáng hoàng, dĩ nhiên, quan trọng nhất là nhân phẩm.

Có người sau khi uống rượu say sẽ thích càu nhàu, có người sau khi uống rượu say sẽ thích ném đồ đạc, có người sau khi uống rượu say sẽ tìm người đánh nhau.

Nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với Đường Kiều, sẽ có người sau khi uống rượu say sẽ bị người khác làm chuyện gì.

Chuyện gì kia xảy ra ... con mẹ nó, quá thuận nước đẩy thuyền.

Khi Chu Chú đỡ Đường Kiều về đến nhà, vừa vào cửa, Chu Chú đỡ Đường Kiều đứng ở trước cửa, cởi giày của mình xuống trước, sau đó ra tay cởi giày cho Đường Kiều.

Trong lúc này, Đường Kiều lại nghĩ tới quà tặng sinh nhật của cô.

"Anh nói quà sinh nhật đâu?"

Chu Chú đem giày của hai người thả trên giá giày, ngẩng đầu lên, cười hấp dẫn.

"Đường Kiều, nói cho em biết một bí mật."

"Cái gì?"

Đường Kiều bị thái độ của Chu Chú dụ dỗ, có chút ngơ ngác. Rất mong đợi Chu Chú muốn chia sẻ bí mật gì với cô.

"Ngu Châu nói, chuyện nam nữ kéo quá lâu không tốt, nếu không giải quyết được thì lên giường trước, bất kể là nam hay nữ, ở trên giường giải quyết tốt hơn."

Chu Chú lấn người tới, ở bên tai Đường Kiều nhẹ giọng nói, thổi ra khí nóng làm trong đầu Đường Kiều không khỏi ầm một tiếng, giống như đột nhiên bị nổ tung.

Ngu Châu lời nói này thật ra không sai, nhưng anh ta tuyệt đối không ngờ chính là Chu Chú lại đem những lời này thuật lại hết cho Đường Kiều nghe.

Sắc mặt của Đường Kiều uống rượu có chút ửng hồng, nhất thời trở nên xanh mét.

"Này, ... lời này là Ngu Châu nói?!"

Khụ, được rồi.

Chu Chú cười cười, chị hai nhà anh vẫn luôn không phân biệt rõ cái gì là trọng điểm.

Bây giờ trọng điểm không phải là Ngu Châu nói những lời này, mà là chuyện lên giường.

Bởi vì, anh định biến nó thành hành động.

"Kiều Kiều, đừng nghĩ những chuyện kia nữa, chúng ta phải làm chút chuyện đứng đắn thôi."

Mặc dù ngoài miệng Chu Chú nói như vậy nhưng thái độ và động tác trên tay cũng không có chút đứng đắn.

Vốn đang lìm dìm, có lẽ Thũng Gia nghe được tiếng động, nhẹ nhàng xuất hiện tại phòng khách, meo meo vài tiếng, thấy Đường Kiều và Chu Chú cũng không muốn để ý đến nó, liền xoay người đi ra ban công lìm dìm.

Thành ngữ ‘Thuận nước đẩy thuyền’ phải giải thích thế nào?

Đường Kiều đổ tất cả sai lầm cho rượu cồn.

Cho nên, khi thân thể Chu Chú lấn tới, khi môi của Chu Chú áp lên

Đường Kiều lại cam tâm tình nguyện một lần nữa.

Đường Kiều không biết mình bị Chu Chú đè ở trên tường lúc nào, cô vốn uống hơi nhiều, lúc này cũng chỉ có thể choáng váng bị động tiếp nhận.

Cô bị Chu Chú hôn qua rất nhiều lần, nhưng chưa từng có lần nào giống như vậy.

Đầu tiên là nhàn nhạt lướt qua, hôn một lúc lâu, Chu Chú không hề thoả mãn như lúc bắt đầu lướt qua rồi dừng lại mà cắn lên môi Đường Kiều, Đường Kiều bị đau hé môi, đầu lưỡi anh liền nhân cơ hội xông vào dò xét.

Hôn, chẳng biết lúc nào đã biến thành kịch liệt và hung mãnh, Đường Kiều cảm thấy môi lưỡi dây dưa cũng đau đớn, mùi vị của Chu Chú là cái gì, giống như rượu, bỏ thêm đường, rất ngọt, càng thêm say lòng người. Đường Kiều cảm giác mình quá không bình thường, rồi lại không dừng được, Chu Chú mới vừa chuẩn bị lui ra ngoài, cô nhắm mắt lại vội vàng truy tìm mùi vị mất hồn này.

Chu Chú cũng không cho cô thoả mãn, môi của anh dọc theo môi của cô, một đường di chuyển xuống phía dưới, ở khóe mắt, ở trên môi, ở dưới cằm Đến mức, cũng đốt lên một ngọn lửa vô hình.

Không chiếm được thỏa mãn, Đường Kiều rên nhẹ ra tiếng, giống như mèo kêu.

Chu Chú vui mặt vào bên cổ Đường Kiều cười khê, âm thanh hấp dẫn giống như từ trong lồng ngực rung ra, càng thêm hấp dẫn.

Đường Kiều ngước cổ lên, hô hấp đã trở nên gấp gấp rút.

Cô muốn, rất muốn.

"Chu Chú. Chu Chú."

Cái gì là khổ sở, cái gì là thoải mái, cái gì là đau đớn, cái gì vừa vui vẻ. lúc này, cảm xúc mâu thuẫn đang đấu tranh, Đường Kiều cảm giác mình sắp điên mất rồi.

Rượu bắt đầu có tác dụng sao, cô muốn nổi điên mượn rượu đùa bỡn sao?

Nóng, so với tưởng tượng của Đường Kiều còn mãnh liệt hơn, hơn nữa từng hồi tăng lên, cô nóng! Sắp không chịu nổi, không cách nào nhịn được dán sát vào trên người Chu Chú, vuốt ve, vuốt ve, lại vuốt ve.

Vào lúc này lý trí hoàn toàn không có tác dụng.

Đường Kiều khó nhịn rên nhẹ.

Môi Chu Chú đã đi khỏi, sau đó Đường Kiều cảm thấy dưới chân chợt nhẹ, cả người bị ôm lấy, di chuyển.

Khi môi lại một lần nữa bị môi nóng bỏng của một người khác áp lên, cả người Đường Kiều đã nằm ở trên giường trong phòng ngủ. Theo bản năng cô dán lại gần bên môi, liếm cắn lung tung, trong thoáng chốc dường như nghe được tiếng cười khê và tiếng rên rỉ.

"Ngoan, đừng nóng vội."

Chu Chú lại đè lên, ở trên thân thể Đường Kiều không ngừng nhóm lửa.

"Chu Chú, Chu Chú."

Trong bóng tối, Đường Kiều muốn nắm bắt được cái gì, nhưng không nắm bắt được gì cả, cô cảm thấy quá nhanh, lại muốn nhanh hơn.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều."

Thân thể giống như bị rút đi, vui vẻ rất rõ ràng, rõ ràng là vui vẻ không hề như vậy nhưng lại cảm thấy chưa đủ, không biết là thiếu nơi nào, còn đang muốn cái gì, Đường Kiều chỉ có thể không ngừng khê kêu, "Chu Chú. Chu Chú."

Là rượu còn, nhất định là tác dụng của rượu còn, Đường Kiều nỗ lực muốn nắm giữ một chút lý trí âm thầm nghĩ.

"Chu Chú, Chu Chú." Cô không biết mình muốn làm gì, chỉ có thể không ngừng kêu tên Chu Chú, đôi tay nắm cổ tay Chu Chú, tập trung toàn bộ tâm thần.

Vui vẻ. chính là mất hồn đến tận xương.

Mặc dù càng lúc càng khao khát hơn, nhưng lúc Chu Chú bắt đầu thử dò xét chút nhẹ chút nặng thì Đường Kiều vẫn có chút sợ.

Trong nháy mắt cô lại thay đổi.

Cô muốn chạy trốn, hành động theo tư tưởng, theo bản năng muốn ngăn cản chuyện xảy ra, nhưng chỉ uống công.

"Đừng sợ, đó là anh"

Chu Chú nhẹ giọng trấn an, đến lúc này không thể để cho cô trốn tránh lần nữa.

Đường Kiều tìm được an ủi, giống như con mèo bình tĩnh lại, đúng lúc này Chu Chú nhân cơ hội tiến vào.

Con mẹ nó, người nào nói chuyện này là vui vẻ, cô thật là đau.

"Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài đi."

Đường Kiều giống như khóc biến thành nước nỏ.

Ở trên người cô, Chu Chú càng khổ sở hơn so với cô.

Đường Kiều chỉ cảm nhận một điều: "Đau."

"Kiều Kiều, không đau, không đau, đừng sợ, đó là anh, là anh đây."

Chu Chú nghiêng người nhỏ giọng dụ dỗ, âm thanh khó nhịn, lần nữa bắt được môi Đường Kiều, khê hôn, tí mỉ trần trọc, không ngừng thì thầm, "Không đau, không đau, đừng sợ."

Có lẽ do Chu Chú trấn an có hiệu quả, Đường Kiều cảm thấy dễ chịu hơn một chút, mới thở phào một hơi, nhưng lại bị một nhu cầu khác mạnh mẽ thay thế.

Lúc ban đầu là đau đớn, sau đó Đường Kiều cũng không biết là cái gì nữa.

Tích lũy, không ngừng tích lũy, khoái cảm từ chỗ sâu thẳm nhất điên cuồng xông lên não.

Sau khi gió êm sóng lặng, Đường Kiều không còn chút hơi sức, cả người như bị xe nghiền ép, để mặc cho Chu Chú ôm cô vào phòng tắm, sau đó tắm rửa, mặc áo ngủ cho cô xong, lại ôm cô đến một gian phòng khác, đặt cô trên giường, mình thì ôm Đường Kiều ngủ ở bên cạnh, rất hài lòng.

Cô vui không?

Rất vui về !

Đường Kiều rất muốn đứng lên gọi điện thoại nói cho cậu út Đường, cái gì mới là lưu manh chân chính, những thứ trước kia, thật không coi vào đâu. Nhưng hơi sức của cô đã hoàn toàn bị Chu Chú cuốn đi, cô cũng không muốn lật người.

Ngày mai! Ngày mai, cô nhất định phải nói cho cậu út Đường, Chu Chú này không phải là người, tại sao chỉ có cô bị đau, chỉ có cô mệt mỏi, mà tinh thần anh vẫn gấp trăm lần, ôm cô lên xuống cũng không thấy thở gấp.

Đường Kiều mơ mơ màng màng nghĩ tới, hơn nữa còn muốn tiếp tục suy nghĩ gì đó, nhưng cuối cùng không chịu nổi mệt mỏi, ngủ thật say. Cả đêm Đường Kiều ngủ ngon, không còn bị mất ngủ nữa.

Ngày thứ hai Đường Kiều tỉnh dậy, mở mắt ra thì Chu Chú đang nằm lý ở trên giường lật ví tiền của cô.

"Anh tìm cái gì?"

Có lẽ tối hôm qua rên rỉ, âm thanh Đường Kiều có chút khàn, vừa phát ra tiếng, Đường Kiều liền hận không được tìm cục gạch đập cho mình ngắt đi.

"Chứng minh thư của em đâu?"

Chu Chú nở nụ cười sáng rỡ, Đường Kiều lại bị quuyền rũ.

Cau mày, cô thật sự không hiểu, mới sáng sớm, Chu Chú đang muốn làm gì.

"Ở trong ngăn kéo nhỏ."

Theo lời Đường Kiều, từ trong ngăn kéo nhỏ, Chu Chú tìm được chứng minh thư của Đường Kiều như mong muốn, lúc chuẩn bị bỏ toàn bộ vào trong ví tiền, giống như nghĩ tới cái gì, từ trong ví tiền rút ra chín đồng.

"Anh muốn làm gì?"

Đường Kiều nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, em ngủ tiếp một lát, anh đi làm bữa ăn sáng, một lúc nữa anh gọi em thức dậy."

Chu Chú nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn ở trên môi Đường Kiều, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, để lại Đường Kiều một mình nằm ở trên giường giương mắt nhìn.

Đường Kiều đứng dậy cầm điện thoại di động, ai ngờ vừa động trên người đau muốn chết.

Ôi chao, bộ xương già này của cô.

Thôi đi, hay là cô tiếp tục ngủ bù lại thôi.

Vận động kia thật là tiêu hao thể lực hạng nhất, hiện tại Đường Kiều cũng không muốn nhúc nhích.

Vùi mặt vào gối đầu, hít sâu một hơi.

Quả nhiên là phụ nữ lớn tuổi hơn, làm chuyện ấy mới một chút đã không chống đỡ nổi.

Đợi đến Đường Kiều tỉnh lại lần nữa thì đã hơn một giờ, dĩ nhiên, nếu không phải Chu Chú tới kéo cô rời giường, cô đoán chừng mình có thể ngủ đến sáng mai.

Sự thật chứng minh, để cho người rời giường là một chuyện cực kỳ tội ác, từ trước đến giờ Đường Kiều chán ghét loại tội ác này. Cộng thêm tối ngày hôm qua vận động quá sức, phụ nữ nha, ở vào thời điểm này luôn có đặc quyền nổi giận, buồn bực nhón nháo vv.

Cho nên, khi Chu Chú ngồi ở bên giường, gọi Đường Kiều rời giường.

Đường Kiều làm như không thấy anh.

Chu Chú kêu N tiếng, kéo N lần, sau khi thấy Đường Kiều vẫn không động dậy, liền dứt khoát ra tay, ôm cả người đi tới phòng tắm, một phát bỏ vào trên bồn rửa mặt.

Dưới chân đột nhiên trống trơn làm cho Đường Kiều vẫn nhắm mắt giật mình, ý thức cầu sinh theo bản năng đôi tay ôm cổ của Chu Chú thật chặt.

"Ha ha."

Chu Chú buồn cười, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Đường Kiều, cười có chút giống trẻ con, buổi sáng tắm tóc còn chưa khô.

Đường Kiều tức giận không nhịn nổi, đưa tay vò loạn trên đầu Chu Chú vừa chảy xong, cho đến khi tóc Chu Chú hoàn toàn chỉ có thể dùng từ ‘xốc xếch’ để hình dung mới thả tay.

"Vui vẻ không?"

Cho dù vò loạn đầu như ổ rom, Chu Chú vẫn là Chu Chú, Chu Chú đẹp trai bức người, Chu Chú làm mê hoặc chúng sanh.

"Không vui!"

Đường Kiều tức giận cắn răng, Chu Chú vẫn nâng vẻ mặt vô hại mỉm cười nhìn cô.

Vì vậy, cô hai Đường lại không an phận.

"Cắn chết anh!"

Đường Kiều một hộp liên cắn vào cằm Chu Chú, sau khi cắn một lát, thấy Chu Chú hoàn toàn không có cảm giác đau, ngược lại còn cười vui vẻ hơn, buồn bực bỏ qua.

Cô mới vừa lui ra, Chu Chú lại đưa mặt lên, theo bản năng Đường Kiều giơ hai tay lên bảo vệ cằm, chẳng qua, cô tính sai, đối với cằm của cô, Chu Chú không có chút nào hứng thú, lấn người một cái, ngậm vào môi của cô.

Sau khi sao hòa đụng địa cầu một phen, Đường Kiều ngồi ở trên bồn rửa mặt nửa dựa vào thân thể Chu Chú thờ dốt, về lưu manh và bị lưu manh, cô đã không phân biệt rõ.

"Kiều Kiều."

Giọng của Chu Chú thật thấp, khàn khàn, làm cho lòng Đường Kiều ngứa ngáy.

"Hả?"

"Em Đánh răng đi."

Mặt của Đường Kiều tối sầm lại, đen như than.

Bà ngoại anh!

"Anh đi ra ngoài."

Đường Kiều từ trên bồn rửa mặt nhảy xuống, chân trần đứng ở bên trong phòng tắm, đẩy Chu Chú.

Dường như Chu Chú rất vui vẻ, cười lớn đi khỏi phòng tắm, để lại Đường Kiều đầu đầy vạch đen.

Sau khi Đường Kiều rửa mặt xong đi ra, Chu Chú đã dọn bữa ăn sáng lên bàn, trên bàn công phoi ga giường màu trắng nhìn rất quen mắt, Đường Kiều không nhịn được nhìn chăm chú.

. Ách, đây là ga giường phòng cô.

Đường Kiều không khỏi nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, mặt lập tức hồng lên.

"Còn đứng đấy làm gì, tối đây ăn điểm tâm."

Thấy Đường Kiều vẫn đứng không nhúc nhích, Chu Chú tiến lên kéo tay của cô, dẫn cô vào bàn ăn.

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, hắc hắc."

Chẳng qua có chút lúng túng, không được ah...

"Ăn điểm tâm thôi."

"Không đói, không muốn ăn."

Đường Kiều gục đầu trên bàn ăn, nhìn bữa ăn sáng trên bàn, hoàn toàn không muốn ăn, đối với chuyện Chu Chú không nhiều ân cần, cũng không quá tính toán.

"Lát nữa trở về ăn hả?"

Hôm nay dường như Chu Chú rất nhân nhượng, Đường Kiều nói cái gì thì là cái đấy.

"Ừ."

Vậy thì lát nữa trở về ăn, chẳng qua.

"Chúng ta phải đi đâu sao?"

"Đĩ nhiên."

Chu Chú cười, chứng minh thư anh cũng đã cầm rồi.

"Đi làm gì?"

"Kết hôn!"

"Kết. kết. kết hôn?"

Thiệt hay giả?

Đường Kiều hé miệng, gương mặt không thể tin.

"Đúng vậy."

Cầu hôn rồi, chiếc nhẫn cũng đeo rồi, chuyện quan trọng nhất cũng làm rồi.

"Chẳng lẽ em muốn ăn xong quit nợ?"

"Người nào., người nào quit nợ?"

Xong rồi, mới sáng sớm đã cả lăm.

Thật biết nghe lời, Đường Kiều phản ứng, Chu Chú rất hài lòng, sờ sờ cái cằm sáng bóng, mặt cười như gió xuân.

"Không muốn quit nợ là tốt rồi, ngoan, em đi thay quần áo trước, anh dọn dẹp một chút."

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kết hôn trước 1 (Hạ)

Chu Chú đưa cho ông cụ nhà Ngu Châu bình gốm sứ men xanh, ông cụ nhà anh ta rất thích, nhưng Ngu Châu vẫn không thể tránh được bị đánh một trận.

Ông cụ họ Ngu nói.

Về sau nếu ông nghe được chuyện liên quan đến Ngu Châu gặp mặt người đàn ông kia, ông gặp một lần sẽ đánh anh ta một lần. Đánh chết mới thôi!

Ngu Châu chưa bao giờ nghi ngờ lời của ông cụ nhà mình, ông cụ nói đánh chết thì tuyệt đối là thật, mặc dù anh ta là con trai độc nhất, nhưng anh ta tin chắc mình tuyệt đối bị đánh chết dưới tay ông cụ nhà anh ta.

Nhìn vết thương cả người anh ta, tất cả đều là gậy nện mạnh.

Ngu Châu soi gương, soi trước, soi sau một lượt.

Cũng may vết thương trước mặt và trên cánh tay anh ta có thể bôi thuốc, vết thương trên lưng, tay anh ta không đủ dài nên vói không tới.

Ngu Châu lo lắng, có nên gọi điện thoại để Chu Chú đến giúp anh ta hay không, suy nghĩ một chút hay là thôi đi, bị biết chuyện này, không tránh được chê cười, anh ta không lạ gì.

Nhìn trong gương một lúc, Ngu Châu cúi đầu, vẫn không với tới vết thương sau lưng, vì vậy chuẩn bị mặc quần áo đi ra ngoài, quên đi, dù thế nào đi nữa anh ta là một người đàn ông, trên người bị vết thương cũng không phải là việc ghê gớm, nhưng không thoa thuốc đoán chừng phải bị đau một trận.

"Ông cụ nhà cậu còn hung ác hơn cả huấn luyện viên trong quân đội."

Ngu Châu cầm quần áo đang chuẩn bị trông trên đầu, trong gương xuất hiện một người khác.

Ngu Châu lập tức cắn răng nghiêng lợi.

"Anh đến làm gì?"

"Tôi giúp cậu bôi thuốc."

Người tới chính là Thanh Chiến, đừng hỏi anh ta làm sao tới được, cho dù thế nào đi nữa anh ta vẫn có biện pháp, cho dù căn phòng đóng kín không có kẻ hở, dưới tình huống không có chìa khóa, anh ta cũng có thể ra vào không trở ngại.

Thanh Chiến dựa nghiêng vào bên cửa phòng tắm, dùng ánh mắt đậm ý quét qua Ngu Châu một lần, sau đó vô cùng lưu manh không biết xấu hổ huyết sáo.

"Vóc người rất khá."

Ngu Châu khẽ cắn răng, không muốn đề ý đến anh ta, cầm quần áo mặc vào trên người.

Giúp anh ta bôi thuốc thì không cần, chỉ cần Thanh Chiến đứng đến phiên anh ta nữa, anh ta bị ông cụ đánh một trận tự nhiên sẽ không đón chào Thanh Chiến.

"Đừng mặc, trên lưng cậu không có bôi thuốc, rất khó lành."

Thanh Chiến kéo cánh tay Ngu Châu đang mặc quần áo, Ngu Châu giãy giụa, không thể tránh ra khỏi. Truyện được dịch trực tiếp tại dien dan le quy don. Tuy nói Ngu Châu cũng đã từng được huấn luyện, nhưng so với Thanh Chiến từ trong quân đội đi ra, hơi sức này của Ngu Châu giống như đũa bẻ nghịch ngợm. Ngu Châu cũng không muốn lấy cứng đối cứng với anh ta, Ngu Châu cũng không phải là không có va chạm qua lần nào. Ngu Châu lại không phải người ngu, phía trên không được, anh ta có thể đánh phía dưới.

Thừa dịp Thanh Chiến không chú ý, Ngu Châu quét chân qua, Thanh Chiến không ngờ tới anh ta có này chiêu, mặc dù không bị trúng chiêu, nhưng lui ra vài bước.

Ngu Châu cũng không quan tâm anh ta có trúng chiêu hay không, cái Ngu Châu muốn chẳng qua Thanh Chiến buông lỏng trong chớp nhoáng, sau đó thừa dịp anh ta buông ra nhanh chóng cầm quần áo mặc vào, đi ra phòng tắm.

Thanh Chiến theo sát ở phía sau anh ta, tiếp tục lải nhải.

"Chắc chắn, cậu cũng quá không hiền hậu, đề phòng tôi giống như đề phòng sói."

Ngu Châu liếc mắt, nghĩ thầm, anh còn không bằng con sói, người này thuần túy là một con chó, loại chó ngao Tây Tạng.

Mở tủ lạnh, từ bên trong Ngu Châu lấy ra hai lon bia, ném một lon cho Thanh Chiến, sau đó mình ngã vào ghế sa lon, lúc lọt vào ghế sa lon âm thầm hít hơi, thân thể ông cụ nhà anh ta, thật không phải tốt bình thường, sống đến 100 tuổi tuyệt đối không có chuyện gì.

Thanh Chiến nhận lấy bia, ngồi ở ghế sa lon bên chân Ngu Châu, mở bia, rót vào miệng.

"Ba tôi nói rồi, nếu để cho ông ấy biết tôi gặp anh, gặp một lần đánh một lần, đánh cho đến khi tôi chết mới thôi."

Ngu Châu nói lời này, mắt cũng không nhìn về phía Thanh Chiến, giọng điệu như không liên quan đến mình, giống như đang nói một chuyện không có quan hệ đến anh ta.

Thanh Chiến không nói gì, chỉ dùng sức uống bia, vừa uống xong một lon, tự mình đến tủ lạnh lấy hai lon bia, mở ra một lon, một lon khác đặt trên bàn trà trước sofa. Sau đó ngồi xuống sàn, thân thể dựa lên chân Ngu Châu.

Đánh chết đi, đánh chết đi, đánh chết sẽ không cần nhớ nữa, không bao giờ sợ mình ngày nào đó chết rồi, còn có một người lo nghĩ sẽ không nỡ bỏ.

Hai đấng mày râu, cứ như vậy, yên tĩnh không nói uống mười mấy lon bia.

Uống đến trong tủ lạnh cũng không tìm ra lon nào nữa.

Thanh Chiến ném lon bia một cái, lon bia đập vào sàn nhà, phát ra tiếng vang ton ton ton, Ngu Châu nhắm chặt mắt, đối với âm thanh này chán ghét không sao kể xiết.

"Cậu không cần phải lo lắng, cậu không chết, có thể đây là lần cuối cùng tôi tới tìm cậu."

Thanh Chiến ngửa thân thể ra sau, cả nửa người, thậm chí là đầu, toàn bộ đều tựa vào trên đùi Ngu Châu, thân thể Ngu Châu hơi cứng lại, ngay sau đó bình tĩnh.

"Thế nào, bị chủ nợ theo dõi?"

"Đúng vậy, chủ nợ, con mẹ nó tất cả đều là chủ nợ."

Lúc này, giọng nói của Thanh Chiến vô cùng tang thương, so với tính khí như kẻ cướp trong ngày thường, quả thật tưởng như hai người. Anh ta cảm giác trong cuộc đời này, mình không ngừng trả nợ, vẫn không ngừng trả nợ, còn hết cái này, đến cái khác, còn cái tiếp theo, không có kết thúc.

Đàn ông gần bốn mươi luôn có chuyện xưa thuộc về mình. Ngu Châu không muốn hỏi, bởi vì, chuyện này không có quan hệ gì với anh ta.

"Đi đâu?"

"Biên giới Việt Hoa."

Nơi đó mới thật sự là địa phương người ăn thịt người, một giây trước còn có thể thấy người, một giây kế tiếp thấy chính là thi thể. Chỗ kia Thanh Chiến đi qua rất nhiều lần, mỗi khi đi xong một lần trở lại, anh ta đều cần nghỉ phép một thời gian rất dài, bởi vì nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là khuôn mặt chiến hữu hoặc là kẻ địch, đi khỏi, vẫn còn ám ảnh. dù quân nhân có mạnh mẽ đi nữa cũng cần một quá trình thích ứng, bởi vì những đứa bé kia, anh ta đã từng nhìn từng đứa lớn lên. Mấy năm gần đây anh ta đã rất ít mang người theo, làm nhiệm vụ cũng rất ít. Nhiệm vụ lần này nghe nói rất hung hiểm, anh ta không sợ, cũng phải sợ. Nhiệm vụ hung hiểm hơn anh cũng đã trải qua, chẳng qua chưa từng có lần nào giống như lần này, cho nên anh ta thực sự hoảng sợ.

Thanh Chiến nghĩ, nếu như bị Dương Thụ Hải biết, có lẽ anh ta sẽ bị cười nhạo thôi.

Ngu Châu nhìn một điểm nào đó trên trần nhà, dờ ra, trong lúc nhất thời không biết muốn nói gì.

"Yên tâm đi, tai họa do trời, anh không chết được. Anh mà trở về, tôi mời anh uống rượu."

Thanh Chiến đưa tay xoa mặt một cái, quay đầu lại nhìn Ngu Châu một cái.

"Thế nào? Không phải cậu sợ bị ông cụ nhà cậu đánh chết?"

"Sợ chứ, làm sao không sợ. Cho nên sau khi mời anh uống hết rượu, tôi sẽ đem thi thể của anh nộp cho ông cụ nhà tôi, tin tưởng ông ấy sẽ rất thích."

"Ha ha."

Thanh Chiến cười to, làm như rất vui vẻ, Ngu Châu cũng cùng nhếch môi, cười không ra tiếng.

Ngu Châu hơi cúi đầu suy nghĩ, đưa tay đến dưới mông lấy ra điện thoại di động trên ghế sa lon, nhìn đồng hồ, lúc này là lúc người khác hoạt động và là lúc anh ta nên nghỉ ngơi.

Suy nghĩ một chút, thừa dịp trước khi mình đi ngủ, Ngu Châu gửi tin nhắn cho Chu Chú.

"Hắc, người anh em, tiến triển như thế nào?"

"Tất cả thuận lợi."

Rất nhanh Chu Chú gửi lại tin nhắn, Ngu Châu liếc mắt nhìn, sau đó đem điện thoại di động quăng sang một bên, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Về phần một người khác ở trong nhà mình, mặc kệ anh ta đi, dù thế nào đi nữa chuyện của anh ta, Ngu Châu cũng không can thiệp được.

Lúc Chu Chú nhận được tin nhắn của Ngu Châu thì đang đẩy Đường Kiều đi vào trong phòng, kế hoạch rất thuận lợi, chẳng qua còn thiếu một bước cuối cùng.

Đường Kiều bị Chu Chú đẩy về phòng, Chu Chú nói, cho cô 10 phút thay quần áo, nếu cô muốn trang điểm cũng được, dĩ nhiên, tốt nhất là không cần, bởi vì sẽ không kịp thời gian.

Đường Kiều chậm rì rì mở tủ treo quần áo, đưa tay vào trong đảo một lúc, sau cùng lấy ra áo T shirt phối hợp váy ngắn đơn giản không thể đơn giản hơn nữa, cô thích đơn giản, giống như mọi người khác, thật đơn giản.

Mười phút, bình thường đối với Đường Kiều mà nói, thay quần áo hay trang điểm đi nữa, thời gian cũng dư dả. Nhưng hôm nay cô cố ý làm chậm, hi vọng tốt nhất do cô chậm trễ, Chu Chú tức giận, hai người sẽ bỏ cuộc, tất cả đều vui vẻ.

Chỉ tiếc, đến mười phút, Chu Chú lại lên lầu, cũng không quan tâm Đường Kiều mới thay quần áo được một nửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Mẹ nó!

Cho dù thế nào, cho dù tới ngày hôm qua hai người bọn họ xảy ra chuyện trời đất gì đó, cái gì không nên nhìn thì không nên nhìn, sờ soạng thì sờ soạng nhưng phải tôn trọng người khác, được rồi, nơi này người khác chỉ có một mình cô nhưng cô cũng cần được tôn trọng ?

"Anh đi ra ngoài, em còn đang thay quần áo."

Đường Kiều sựng mặt lên, đối với hành động không gõ cửa liền tiến vào của Chu Chú, hết sức không vui.

"Em quá chậm, anh giúp em."

Chu Chú nói xong cũng không đợi Đường Kiều hành động, anh đã có động tác trước, kéo xuống áo Đường Kiều đã cởi một nửa, sau đó cầm T shirt trên giường mặc vào trên người cô, mặc xong T shirt, lại muốn cởi quần cô.

Đường Kiều muốn hét chói tai!

"Chu Chú, anh dừng tay!"

"Vậy tự em thay?"

"Em tự mình thay là được!"

Đường Kiều gật đầu liên tục, cô thua, thật nhận thua. So về không biết xấu hổ, cho tới bây giờ cô không phải là đối thủ của anh. Cô thay không được sao?

Ở trong khu chung cư, Đường Kiều trồng rất nhiều cây bảo đồng (*) là loại cây Đường Kiều thích nhất, cô thích ngắm nhiều loại hoa. Tuy nói hiện tại đã qua mùa hoa nở, nhưng cô vẫn thích, thỉnh thoảng sau khi ăn xong, sau đó ở trong bóng cây đi vài bước, thường thường đi một mình. Chu Du luôn nói cô ngốc, thật ra nói cũng không sai chút nào, cô thường suy nghĩ nhưng cuối cùng vẫn không suy nghĩ ra cái gì có ích. Ví dụ như quá khứ, ví dụ như tương lai.

Thừa dịp Chu Chú đang khóa cửa, một mình Đường Kiều ở dưới lầu, có ý định nấp người vào một gốc cây mập nào đó, cô không có ở đây, thật không có ở đây.

Chỉ tiếc, tâm lý Đường Kiều giống như đà điểu, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ làm được chuyện gì nên trò.

Cho đến khi bị Chu Chú dắt tới cửa cục dân chánh, Đường Kiều giật mình mới biết xảy ra chuyện gì, sau đó cũng hiểu kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Dân chánh cục cách nhà Chu Chú không xa, ngồi hai trạm đã đến, hiếm thấy Chu Chú không lái xe, tâm trạng rất tốt kéo Đường Kiều cùng anh ngồi xe buýt. Bản thân Đường Kiều là người không biết lái xe, cho nên đối với xe buýt, cũng không phải rất xa lạ, ngược lại bộ dạng Chu Chú thấy cái gì cũng rất thú vị. Mà ở trên xe, anh vì ngăn chặn cô bị những người khác quấy nhiễu nên rất thân mật ôm lấy cô, cũng đưa tới không ít người ghé mắt. Mặc dù da mặt Đường Kiều không tẻ, nhưng cũng biết thẹn thùng, tuy rằng rất hưởng thụ loại cảm giác mập mờ này.

Chẳng qua, lúc này, cô đang nghĩ kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

"Em không đi!"

Vừa xuống xe, Đường Kiều liêu mạng tránh khỏi Chu Chú, chạy đi ôm lấy một gốc cây bảo đồng thật lớn ở ven đường không buông tay, đáng tiếc thân cây quá to, Đường Kiều chỉ có thể ôm một nửa, dù là như vậy, Đường Kiều cũng chết cũng không chịu đi.

"Kiều Kiều."

"Đừng gọi em, em không đi, em không kết hôn."

Lúc này, Đường Kiều đã không để ý tới đau nhứt trên thân thể, dù sao nói gì cô cũng không muốn đi kết hôn.

Đàn độn u mê bị cầu hôn, đàn độn u mê bị ăn. cô buồn nôn đã đủ rồi, sinh nhật này trôi qua giống như tai nạn trong phim. Cô là người xui xẻo như vậy sao?

Cuối cùng cô cũng biết, cô vẫn cho rằng Chu Chú là người rất tốt, thì ra là con sói ẩn nấp quá sâu, cái gì mà đột nhiên cầu hôn, cái gì mà quà sinh nhật, cũng như hôm nay, chuyện xảy ra ngay lúc này hoàn toàn là có âm mưu, có sắp xếp. Mà cô vẫn ngu ngốc từng bước từng bước ngoan ngoãn nhảy vào trong bẫy của anh. Cô là một cô gái thiếu não, cô là một cô gái đầu óc tối dạ! Cô. Dù sao cô cũng không muốn kết hôn.

Bên cạnh đường, người đi đường đi qua đi lại nhìn Đường Kiều ôm cây, còn Chu Chú ở một bên khuyên nhủ, vừa nhìn đều cho rằng vợ chồng son giận dỗi, thật ra cho rằng như vậy cũng đúng, chẳng qua, mọi người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái giận dỗi ôm gốc cây không buông tay.

"Kiều Kiều, buông tay, em xem người ta cũng đang cười em."

Chu Chú vừa bực mình vừa buồn cười, chị hai nhà này luôn giống như con nít. Anh chịu đựng sắp tan nát con tim, thật vất vả mới có chút hi vọng, không thể để cho nó biến mất như vậy.

"Cười thì cười đi, dù sao em không đi kết hôn."

Về khí tiết, cô chưa bao giờ biết nó là cái gì, dù sao mắt mặt cũng không phải là một lần hai lần, cô không sợ.

Cũng may là Đường Kiều ôm cây, lúc này trời nắng chói chang, nếu cô ôm cây cột điện hoặc là đèn đường ..., đoán chừng phải bị phơi nắng thành cái xác khô.

"Kiều Kiều, trên cây có côn trùng."

Cô sợ nhất là côn trùng, chẳng qua. Hôm nay dường như Đường Kiều muốn kiên cường đến cùng.

"Vậy thì để cho bọn chúng cắn chết em đi!"

Côn trùng mà sợ cái gì, cô cũng không biết xấu hổ. Dù sao, muốn cô buông tay, trừ phi Chu Chú quay về nhà mà không phải đi đến dân chính cục.

Thấy Đường Kiều không có ý buông tay, hơn nữa dường như mặt trời càng ngày càng gắt, Chu Chú dứt khoát cũng đứng ở dưới một bóng cây khác, anh không vội, dù sao bọn họ cũng chờ đã rất nhiều năm rồi.

Đường Kiều ôm cây một lúc lâu, thấy Chu Chú không có ý khuyên cô nữa, cộng thêm tay ôm lâu cũng đã mỏi nhừ, ánh mắt người đi đường. Khụ khụ, nhìn cô giống như kẻ ngốc. Sau khi Đường Kiều nỗ lực kiên trì một lúc lâu, cuối cùng vẫn rất vất vả đặt tay xuống, hoạt động tay chân một chút, Đường Kiều không vui đi tới trước mặt Chu Chú.

"Chu Chú, chúng ta về nhà đi."

Về nhà đi, về nhà đi, đừng ép cô kết hôn.

Giọng nói Đường Kiều rất mềm mại, chỉ cần đừng ép cô kết hôn, sau này nấu cơm mấy chục năm, cô cũng lo hết.

"Em muốn không chịu trách nhiệm?"

Chu Chú đứng không nhúc nhích, hai cúc cổ áo trên người không có cài, lộ ra xương đòn mê chết người. Bối bối, Đường Kiều khinh thường, một đáng này râu muốn lộ ra xương đòn mê người làm cái gì? Cũng không phải là giao tiếp trong quán bar của Ngu Châu.

Hít sâu một hơi, Đường Kiều ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, vô số tia nắng chiếu xuống bên dưới.

Thử nghĩ xem, bị một người đàn ông ép hỏi lời như thế, có cảm giác muốn chết hay không, có hay không!

"Chu Chú, anh là đàn ông!"

Ý của Đường Kiều là: cô cũng không bắt anh chịu trách nhiệm, anh nên lên vui mừng sau đó bàn chân bôi dầu nhanh chóng chạy trốn, mà không phải ở nơi này đuổi theo muốn cô chịu trách nhiệm.

Đáng tiếc. cho tới bây giờ cô là một người ăn nói vụng về, nhất là lúc đối mặt với chị em nhà họ Chu.

"Anh có phải là đàn ông hay không, ngày hôm qua không phải em đã biết rồi sao?"

Nói như thế. Rất cần ăn đòn.

Nhưng chính xác, anh nói cũng không sai chút nào, con mẹ nó, anh quá đàn ông rồi.

Đường Kiều luống cuống một lúc, vuốt vuốt mái tóc, "Anh muốn thế nào?"

"Đi kết hôn với anh."

Kết hôn thật tốt, kết hôn rồi bọn họ chính là người một nhà, anh có thể chân chính muốn ăn thì ăn, về sau sẽ có đứa bé, bọn họ chính là một gia đình may mắn hạnh phúc.

Cảm giác này không phải rất tốt sao? Tại sao cô không thích?

"Em không muốn kết hôn."

Tại sao cần phải muốn kết hôn, bọn họ như vậy không phải rất tốt sao? Không có ràng buộc, không có trách nhiệm, không có người nào phải ở bên cạnh người nào.

Quay mặt đi tránh ánh mắt nóng bỏng của Chu Chú, nhìn về phía phương xa, trong đôi mắt của Đường Kiều không có bất kỳ thứ gì, so với bóng đêm càng thêm tĩnh mịch.

Đường Kiều không ôm cây nữa, vẫn có một số người đi bộ dừng lại, thấy không còn kịch hay để xem, cũng tự giải tán.

Chú thích (*) Cây bảo đồng: cây cao to, lá cây lớn, hình noãn hoặc hình trái tim, sáng bóng, mặt trái có lông tơ, hoa hình nón, tán hoa màu tím, quả hình bầu dục. Gỗ toi xốp, dùng để chế nhạc cụ, hay mô hình.

Chu Chú thở dài một tiếng, tiến lên một bước, nắm tay Đường Kiều tay, không có kéo cô đi vào dân chính cục mà dọc theo đường phố đi vào một quán cà phê ven đường. Vào lúc này, trong quán cà phê rất ít người, dù sao vẫn là ở trong nước, mọi người vẫn ưa thích đơn giản hơn.

Tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Chu Chú gọi hai ly Cafe Đen, Đường Kiều tùy ý ngồi xuống, chẳng qua sắc mặt vẫn không rất đẹp mắt.

"Bụng đói uống Cafe Đen không tốt."

Nhìn chằm chằm cà phê trước mặt, Đường Kiều nhẹ nhàng khạc ra một câu.

"Tại sao không tốt?"

"Bởi vì dạ dày không thoải mái."

"Kết hôn có gì không tốt?"

Bởi vì trong lòng không thoải mái.

Những lời này Đường Kiều đặt nó ở đáy lòng, tình yêu, đương nhiên tình yêu. Cô còn chưa yêu a. Tại sao đột nhiên muốn kết hôn? Không nên cười cô, cô muốn chính thức nói tiếng yêu không được sao?

Tại sao cô không thể sống một cuộc sống như người bình thường. Làm từng bước, nên làm chuyện gì để đáp đền tuổi trẻ.

Lúc nhỏ, có cha mẹ ở bên cạnh, lớn lên một chút, kết giao bạn bè, nói chuyện yêu đương một chút, gặp một người đàn ông, yêu cuồng dại, yêu hết mình. Mà cô, tất cả đều không có, tất cả những thứ này cô đều không có. Cho nên, cô khao khát, cho dù là giống như Chu Du như vậy cũng tốt, sống vì mình một lần, cho dù cuối cùng rơi vào thất bại.

Đường Kiều cúi đầu không nói, không ngừng nghịch điện thoại di động.

"Kiều Kiều."

Đường Kiều giống như không nghe thấy, tiếp tục nghịch điện thoại di động, chỉ cần anh không mở miệng nói, cô vẫn làm như người điếc.

Chu Chú đứng lên, đi tới trước mặt của Đường Kiều, ngồi xổm xuống, rút điện thoại ở trong lòng bàn tay của cô.

"Kiều Kiều, nhìn anh,"

Nhất định phải nhìn!

Đường Kiều cau mày nhìn thẳng ánh mắt của Chu Chú, nhìn cũng không sao, cô kiên quyết sẽ không thỏa hiệp.

"Kiều Kiều, anh là Chu Chú, nói cho anh biết, em muốn cái gì?"

Chính bởi vì anh là Chu Chú, cho nên anh hoàn toàn không thể nào mở miệng.

Đường Kiều lúng túng không nói, Chu Chú cũng không gấp, vẫn ngồi ở bên người của cô, kéo hai tay của cô, không thúc giục cô, chỉ là chờ đợi, chờ cô mở miệng.

Bị Chu Chú nhìn có chút phiền não, Đường Kiều muốn rút ra tay, lại không thể như nguyện.

"Tại sao phải kết hôn?"

Đường Kiều cau mày nói, cô không thích, tại sao phải buộc cô?

"Sau khi kết hôn chúng ta mà có thể sống cùng nhau."

Lý do này rất đầy đủ, nhưng là.

"Không phải chúng ta đã sống cùng nhau sao?"

Tại sao muốn trói buộc loại quan hệ này?

"Không, anh cũng cần bảo đảm nhiều hơn."

Cùng Đường Kiều ở chung một chỗ, ngược lại là anh không có cảm giác an toàn, bởi vì có lúc cảm xúc của Đường Kiều giống như là một quả bom, anh

không biết lúc nào không cẩn thận cũng sẽ bị cô nổ tan xương nát thịt.

Đường Kiều không lên tiếng, nhứ mày không nói một lời, không ngừng vận ngón tay, cho đến khi cà phê trên bàn dần dần nguội đi.

"Kiều Kiều, em muốn cái gì?"

Cô không nói lời nào, anh vẫn ngồi ở trước mặt cô, cho đến cô muốn mở miệng mới thôi, anh không muốn ép buộc cô, anh chỉ muốn để cho cô vui vẻ, muốn cô thực sự cảm thấy vui vẻ.

"Em muốn nói tiếng yêu."

Cái này nhìn như yêu cầu đơn giản, nhưng cô lại chưa từng có.

Ở trong cuộc đời của cô, dường như từ xưa tới nay chưa từng có ai thực sự dừng lại vì cô, đó là một loại bi ai.

Con quạ đen Chu Du thật sự là nói rất đúng, cô chính là một người không đáng yêu, không có ai yêu, yêu không được ai.

Chu Chú không phải không tốt, chẳng qua, cái tên Chu Chú như ý nghĩa, cuộc sống giống như cô tưởng tượng cách rất xa.

"Kiều Kiều, kết hôn và yêu đương không có xung đột."

"Không, em cảm thấy có lẽ anh không có hiểu ý của em, em muốn yêu, chỉ là một tình yêu rất bình thường, mà không phải nhất định là anh."

Mọi người đều nói yêu là ngọt mật, cô muốn cảm nhận loại ngọt mật đó, người ta nói yêu là giày vò, cô muốn cảm nhận loại giày vò đó.

Cô muốn được giống như người bình thường, mà không phải. Không giống như bây giờ, cảm giác sau lưng có một đôi tay, vẫn không ngừng đẩy cô đi, mặc kệ cô có đồng ý tiến lên hay không.

"Vây cũng được, em muốn như thế nào cũng được. Kiều Kiều, kết hôn trước, chúng ta trước kết hôn, sau khi kết hôn rồi em muốn như thế nào yêu đều được, cho dù đối tượng em yêu không phải là của anh"

Chu Chú nói ra lợi thế, nghe vào hết sức hấp dẫn, làm cho người ta cảm thấy kết hôn với anh tuyệt đối là một chuyện kiếm lời không lỗ.

"Nhưng."

Điều này không giống như ước nguyện ban đầu của cô.

"Kiều Kiều, em quen biết anh đã bao nhiêu năm, còn chưa tin anh sao?"

Không cần biết Đường Kiều kiên trì được bao lâu, cô cũng không thể giữ vững ước nguyện ban đầu, nói chính xác, sau này cô cũng không nhớ đến chuyện có ước nguyện ban đầu này.

Sau đó nhớ tới chuyện này, Đường Kiều cảm thấy Chu Chú quá không có đạo đức, thật sự không thể tha thứ. Nhưng chuyện này sẽ nói sau, lúc ban đầu Đường Kiều rõ ràng rất kiên trì, nhưng bị Chu Chú nói xong, cô đã không biết mình đang kiên trì thứ gì.

Cho đến khi đi đến dân chánh cục, bà dì mập mập lớn tuổi ngẩng đầu hỏi cô.

"Hai bên tự nguyện sao?"

"Dĩ nhiên."

Đường Kiều vẫn còn như rơi vào trong sương mù, Chu Chú đã trả lời thay cô.

Mặc dù ánh mắt của bà dì mập mập lớn tuổi lưu luyến ở trên khuôn mặt đẹp trai của Chu Chú, dừng lại thêm mấy giây, nhưng vẫn rất tận chức trách, ho một tiếng, sau đó nói: "Tôi hỏi nữ đồng chí."

"Nữ đồng chí, hỏi em đấy."

Chu Chú khều Đường Kiều như lạc vào cõi thần tiên, lúc này cô mới lấy lại tinh thần.

"A, cái gì, đúng vậy."

Bà dì mập mập lớn tuổi xuyên qua kính lão nhìn ánh mắt của Đường Kiều, bà rất nghi ngờ, rốt cuộc cô nghe được cái gì mà cô trả lời đúng vậy.

Nhưng nhìn Chu Chú ở một bên hưng phấn, vốn còn muốn hỏi lần nữa nhưng bà dì mập mập lớn tuổi cứng rắn cắt lại những lời phía sau.

Nhìn đứa nhỏ này, lần đầu tiên kết hôn, hưng phấn như thế.

"Vậy thì ký tên thôi."

Chỉ chỉ nơi phải ký tên, bà đi mập mập lớn tuổi lại xuyên qua kính lão thật dày nhìn Đường Kiều lần nữa, nữ đồng chí này. Tại sao vẫn ngần người?

Sau khi Chu Chú ký tên của mình xong, lại đưa cho Đường Kiều ký, Đường Kiều liếc mắt nhìn Chu Chú ký tên phía trên, chữ ký rất đẹp mắt, không xem không hiểu, vốn hai chữ Chu Chú này có thể viết rất đẹp, Đường Kiều cầm bút, thiếu chút nữa ở dưới tên Chu Chú ký tên của Chu Chú. Trước kia lúc đi học cô rất thích tìm hiểu mẫu chữ ký của Chu Chú, bởi vì cô vẫn cảm thấy tên của Chu Chú viết rất đẹp, thậm chí đến khi học đại học, có lúc đi thư viện mượn sách chỗ nào cần ký tên, thỉnh thoảng cô sẽ nghịch ngợm ghi tên của Chu Chú. Có trời mới biết, Chu Chú không phải là học sinh của trường bọn họ.

Cho đến khi bà đi mập mập lớn tuổi lấy ra con dấu, đóng lên cọc cọc, âm thanh kia, giống như cái búa gõ của phán quan, Đường Kiều giật mình sợ hết hồn hết vía.

Đường Kiều tay run run nhận lấy quyển sổ hồng, nhìn một chút. Cái mặt hot girl kia thật sự là cô sao? Thật là làm cho người ta không dám tin. Chỉ một tấm hình, thêm chữ ký của hai người, cô và Chu Chú. đã. Kết hôn rồi.

Đầu óc cô không phải có chuyện sao? Khi còn bé bị sốt sao?

Chương 082: Kết hôn trước 4 (Hạ)

Lúc trở về, hai người không có ngồi xe buýt nữa, dù sao chỉ có hai trạm đường, hai người chậm rãi đi dọc theo lề đường như đi tản bộ. Chi là lúc này Đường Kiều mới phát hiện có chút đói bụng, sáng sớm nay, thật giống như trải qua một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, mà dường như cô lại bại bởi tay Chu Chú một lần nữa, cô thật muốn chặt đứt bàn tay vừa ký tên của mình.

Chu Chú một tay nắm tay của cô, một tay cầm chặt hai bản sổ hồng, về mặt nở nụ cười ngớ ngẩn.

Đều nói hôn nhân là phần mộ, Đường Kiều cảm thấy, câu nói này con mẹ nó thật là quá đúng.

Lúc này nhìn bọn họ mới đi vào mấy phút, Chu Chú cũng đã biến thành bộ dạng ngây ngốc, oán hận nha.

Trước kia Đường Kiều từng là một cô bé ngây thơ, bởi vì cô vẫn cho rằng chỉ cần cô ngoan ngoãn, dễ yên không làm khó người, cô ước mong điều gì đó, ông trời sẽ ban tặng. Bà ngoại Đường cũng nói: "Phải ngoan ngoãn, như vậy cha mẹ mới thích cháu, cha mẹ mới thương yêu cháu, mới đón cháu về nhà."

Cô vẫn rất nghe lời, nhưng sự thật chứng minh Bà ngoại Đường gạt người.

Càng về sau, cô đã trở nên có thói quen nghe lời, quen đề nén mình, chỉ là mắc phải chứng bệnh nói lảm bảm, đêm khuya soi gương nhìn mình nói chuyện.

"Cô khỏe không?"

"Tôi rất khỏe, cô thì sao?"

"Tôi cũng không tệ, cô ăn chưa?"

"Ăn rồi, cô thì sao?"

.

Hiện tại cô mới phát hiện, cho tới bây giờ ông trời cũng chỉ đứng về phía Chu Chú, hoặc là nói, cho tới bây giờ vẫn không đứng về phía cô. Về phương diện khác, cô lại cảm thấy lúc cô sinh ra, ông trời cho cô chỉ số thông minh, chưa hoàn chỉnh.

Dù sao cô không quan tâm như thế nào, giằng co cả buổi sáng, Chu Chú được như nguyện, mà cô từ một cô gái nhỏ chỉ trong một đêm biến thành phụ nữ.

Về sau quanh năm có thể chân chính đòi quà tặng.

Chu Chú và Đường Kiều đi thẳng về nhà, lúc về đến nhà thiếu chút nữa cho rằng trong nhà có trộm rồi, cửa mở rộng, nơi cửa trước có một đôi giày không phải là của Chu Chú cũng không phải là của Đường Kiều, trên sàn phòng khách còn có một ít đồ linh tinh.

Như nhớ ra điều gì, Đường Kiều ném túi xách của mình sang bên, vội vã chạy về hướng phòng ngủ.

Quả nhiên, ở trong phòng ngủ của cô, trên đầu giường bày trưng hành lý, mà trên giường, có một cái xác nằm ngay đơ. Không, là một người.

Đi theo Đường Kiều tới cửa phòng, Chu Chú cũng nhìn thấy người nằm ở trên giường, sau khi hai người nhìn một lúc, bèn nhìn nhau cười.

Rốt cuộc Chu Du đã trở về.

Hai người rón rén thối lui ra khỏi cửa phòng, Đường Kiều đóng cửa lại, sau đó đi ra phòng khách lấy bữa ăn sáng cho Thũng Gia, buổi sáng vội vã bị Chu Chú kéo ra ngoài làm sở hồng cho đến bây giờ vẫn chưa cho Thũng Gia ăn điểm tâm. Huống chi hiện tại mẹ của Thũng Gia cũng đã trở về, bỏ đói nó ở ngay trước mặt mẹ của nó, trong một tháng này cô làm nô tỳ cũng toi công.

Một tháng sống chung, Đường Kiều không còn không thích Thũng Gia như trước kia. Đường Kiều ngồi cạnh thân thể nó, lấy tay sờ sờ đầu Thũng Gia.

"Nhóc con, mẹ của mày đã trở lại rồi."

Đang ăn thêm điểm tâm, Chu Chú hóp một ngụm cháo, thiếu chút nữa làm bỏng chết mình.

Được rồi, chị hai chính là chị hai, thậm chí nhận được sở hồng cũng chỉ có thể là cô hai, mà anh là dượng hai.

Nghĩ tới đây, cả người Chu Chú không khỏi phẩn chấn, quả nhiên rất khác.

"Cô Chu, ăn điểm tâm lót bụng trước, một lúc nữa anh đi siêu thị mua thức ăn."

Hả?

Đổi mặt với tên gọi mới mẻ như thế, hiển nhiên Đường Kiều vẫn không thể phục hồi lại tinh thần.

"Kêu người nào?"

"Em đây, cô Chu."

Cô. Chu.

Đường Kiều ngã xuống đất không dậy nổi, thật vất vả chống hai tay chồm người lên, trên mặt đang nhìn về phía khác muốn chạy trốn.

Cô. Chu sao.

Lúc này cũng sắp mười một giờ rồi.

"Anh không phải đi làm sao?"

"Em quên hôm nay là chủ nhật?"

A, đúng vậy, dường như là quên.

Mặc dù chỉ nhận được giấy chứng nhận, nhưng vẫn đáng để ăn mừng, hôn lễ không còn kịp nữa, trăng mật còn có thể được. Chu Chú bụng chén cháo, vừa ăn vừa chạy đến cái bàn dài trong phòng khách, cầm lịch ngày mở ra, sau khi xác định mấy ngày sắp tới anh đều nhàn rỗi, xoay người nói với Đường Kiều.

"Em gọi điện thoại về hay anh gọi điện thoại về?"

Người lớn hai nhà cũng chưa biết chuyện này, báo tin mừng là cần thiết, chẳng qua, đoán chừng sẽ tốn một phen nước bọt rửa tội. Mặc dù trên mặt Đường Kiều cũng không thấy vui chút nào.

Lễ đính hôn còn chưa tính, kết hôn cũng chỉ tốn mười mấy đồng, vẫn là không thể nói nổi.

"Ngày mai chúng ta về nhà đi, cha mẹ anh đã đi nước ngoài về rồi, ừ, bắt đầu từ lúc này cũng là cha mẹ của em, đúng lúc Chu Du cũng trở về, cùng nhau trở về."

Đúng vậy, bọn họ cũng tiết kiệm cực lớn, còn chưa đi gặp cha mẹ người ta. Mặc dù đối với cha mẹ Chu, cô tương đối quen thuộc, nhưng người kia là con trai của người ta. Còn chưa có chính thức gặp mặt đây.

Phải nói, tuần này Chu Chú cưới vợ thật sự đơn giản, vừa không tốn công sức, lại không mất thời gian.

Lúc này Đường Kiều mới cảm giác mình bị gài bẫy, cô rất dễ bị lừa gạt phải không? Chu Chú cưới vợ, hoàn toàn chỉ nói bằng miệng.

Chu Du ngủ một giấc đến tối, Chu Chú và Đường Kiều ăn xong bữa trưa, lúc chuẩn bị ăn bữa tối, cô mới ló hai con mắt đen thật to lác lư đi vào phòng khách.

Thũng Gia thấy cô cũng không có vẻ nhiệt tình bao nhiêu, Chu Du ai oán đánh nó một cái.

"Nuôi mày có ích lợi gì, nuôi mày mập lên cũng không có ích, ngay cả bà cô cũng không nhận ra nữa."

Đang chuẩn bị buổi tối, hai người cười trộm trong lòng một phen, Đường Kiều ho một tiếng: "Này, bà cô. Đi rửa mặt chuẩn bị ăn tối."

Chu Du quay đầu lại trợn mắt nhìn hai người cười trộm một cái, Chu Chú rất không xấu hổ, ở ngay trước mặt Chu Du găm trên môi Đường Kiều một cái.

"Tôi giống như bỏ lỡ rất nhiều chuyện."

Chu Du chia đôi mắt vô hồn quét tới quét lui ở trên thân thể hai người một lần, cuối cùng đưa mắt dừng ở trên tay phải của Đường Kiều, muốn nói đến chiếc nhẫn đeo trên ngón tay kia.

Chu Chú mỉm cười, chau chau mày, không phủ nhận.

Chu Du liếc mắt, xuy một tiếng, khoe khoang!

Chu Du vào phòng tắm cầm bàn chải đánh răng mới, vừa đánh răng vừa suy nghĩ, cuộc sống sau này phải làm sao có thể sống tốt, cô. hy sinh không thành công rồi.

Lúc Chu Du đi ra, trên mặt còn dính nước, trên người vẫn mặc bộ quần áo lúc cô tới, cảm giác phía sau nhấm nhúng dính vào trên người.

Đường Kiều rất muốn hỏi cô, chuyện của đàn ông giải quyết như thế nào, nhưng nhìn sắc mặt của Chu Du một chút, cảm thấy hẳn là không có tin tức tốt, cho nên lời đến khóe miệng lại thay đổi.

"Tại sao không lau nước đã chạy ra rồi."

Nói xong rút hai tờ khăn giấy đưa cho cô.

Chu Du kéo ghế, nhận lấy khăn giấy Đường Kiều đưa tới, lau lung tung nước trên mặt.

"Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi, tôi chỉ trả lời một lần."

Nhìn bọn họ có vẻ nín cũng khó chịu, Chu Du ngồi xuống, nhận chén com Đường Kiều bới cho cô, má ơi, cô đói chết rồi. Thật lâu cô cũng không có ăn một bữa com thật tốt, chuyện theo đuổi đàn ông, thật là công việc tiêu hao thể lực hạng nhất. Nhưng quá đáng tiếc chính là sau khi kiệt sức, cô vẫn thất bại.

Chương 082: Kết hôn trước 5 (Hạ)

Đường Kiều cẩn thận nhìn cô một cái, do dự, cô rất muốn hỏi nhưng lại sợ nói bậy chọc Chu Du mất hứng, cho nên sau khi nhìn Chu Du, Đường Kiều lại đưa mắt nhìn về phía. Chu Chú tiên sinh. Ý bảo anh hỏi, dù sao anh đặc tội với Chu Du cũng tốt hơn là cô đặc tội.

"Chị biến mất một tháng thật sự vì đàn ông sao?"

Anh biết câu trả lời của cô nhất định là đúng vậy, đây là hỏi giúp Đường Kiều.

"Đúng vậy"

Chu Du lừa phần com, cảm thấy vẫn là Đường Kiều làm thức ăn ngon miệng.

"Chị vì một người đàn ông biến mất một tháng, kết quả cuối cùng là?"

Câu hỏi này cũng là hỏi giúp Đường Kiều.

"Thất bại."

Chu Du tiếp tục lừa com, đối với thất bại, có vẻ như cô cũng không phải đặc biệt để ý.

Chu Chú gật đầu một cái, đối với kết quả, như trong dự đoán.

"Người đàn ông kia là ai?"

Câu hỏi này, anh hai Chu cũng muốn biết.

Chu Du dừng lại động tác lừa com một chút, ngẩng đầu nhìn hai người chờ cô trả lời một cái.

"Câu hỏi này tôi từ chối trả lời."

Phốc!

Rõ ràng là cô bảo hỏi, hỏi xong lại không trả lời.

Cũng may, trên mặt Chu Chú không có biểu hiện gì quá lớn, chẳng qua Đường Kiều chột xoay người sang chỗ khác, vỗ ngực mình liên tục, lại quay lại

cần rằng nghiêng lợi nói với Chu Du.

"Ăn com đi."

Ăn ăn ăn, ăn chết cô đi, Đường Kiều tức giận trắng mặt nhìn chị em họ Chu trên bàn ăn một cái, cô. thật hận a.

Chuyện nên làm cô không làm, chuyện không nên làm, cô làm đủ.

Sau khi ăn xong một chén com, Chu Du đưa cho Đường Kiều cái chén không, để cho Đường Kiều bới thêm com cho cô.

Đường Kiều đứng lên hung hăng bới một chén com cho Chu Du, lúc trả lại cho cô, ánh mắt giống như Chu Du đã cướp của cô mấy triệu.

"Tôi cướp tiền của cô à?"

Nhìn thấy Đường Kiều bất mãn, Chu Du không chút nào để ở trong lòng, đối với Đường Kiều, cô quá hiểu rồi, lắm bầm hai ngày rồi cũng sẽ không sao.

Ngược lại có một chuyện khác tương đối quan trọng hơn.

"Các người kết hôn?"

"Đúng vậy"

Chu Chú trả lời, Đường Kiều vẫn nhử mày nhìn chăm chăm cái chén của mình, cố gắng nhìn xem có thể thấy bóng hoa ở trong chén hay không.

"Ồ."

Chu Du cũng không có ý kiến gì quá lớn, chẳng qua câu nói kế tiếp có chút tiếc nuối.

"Vậy sau này không thể theo tôi ra ngoài giờ trò lưu manh rồi."

Rất đáng tiếc a, trai đẹp trên thế giới rất nhiều, từ nay về sau Đường Kiều cũng không thể giờ trò lưu manh rồi, thật là đáng tiếc.

Chu Chú đen mặt, suy nghĩ có nên để cho cô nôn ra com mới vừa ăn hay không, ăn com nhà anh còn dám tới đào góc tường nhà anh. Tội không thể tha thứ!

"Cô cũng không thể theo tôi ra ngoài giờ trò lưu manh, vậy sau này một mình tôi đi giờ trò lưu manh rất nhàm chán a."

Chu Du lặp lại chuyện lưu manh này, nói xong còn nhìn Chu Chú trách cứ một chút, giống như anh phá hư chuyện gì tốt.

"Nếu cảm thấy nhàm chán thì suy nghĩ xem trở về giải thích với chú lớn và thím lớn như thế nào về chuyện chị biến mất một tháng."

Dù sao Chu Chú cũng là Chu Chú, cũng không thể để mặc cho người khác bóp nghiêng xoa tròn. Tốc độ phản công của anh còn kinh người hơn.

"Không phải nói xong rồi sao, tôi ra nước ngoài du học."

"Lời này cũng chỉ có bản thân chị tin."

Chu Du hừ một tiếng, Chu Chú này thật sự vô cùng không phóng khoáng, quan trọng nhất là sức chiến đấu của cậu ta quá mạnh mẽ, cô phá cậu ta một câu, cậu ta muốn phá cô một bức tường thành.

Lúc chị em họ Chu đấu nhau vô cùng sôi nổi, Đường Kiều ngồi ở một bên ăn com của mình, dù sao, cô cũng không còn chuyện gì, ăn uống no đủ mới là quan trọng nhất, cuộc đời có là bao.

"Chu Chú, có thể không đi về nhà anh được không?"

Sau khi ăn xong, Chu Du tiếp tục chiếm giường của Đường Kiều ngủ bù, mà Đường Kiều ngồi ở trên sa lon thương lượng với Chu Chú đang ngồi đối diện cô.

"Nói một chút lý do không đi."

Bộ dáng Chu Chú nói chuyện rất dễ chịu, giống như chỉ cần Đường Kiều có thể đưa ra một lý do đủ làm anh tin, anh cũng không buộc cô đi gặp cha mẹ anh nữa.

"Em muốn đi thăm cậu út một chút."

"Thăm cậu út thì có thể, hôm nào chúng ta cùng đi."

Cậu út cũng là người lớn, không riêng phải đi thăm cậu út, bọn họ còn phải đi về nhà bà ngoại.

"Không, em muốn đi ngày mai."

Hơn nữa, cô không muốn đi cùng anh.

"Kiều Kiều, em lại quên lời anh không phải."

"Anh nói cái gì?"

"Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là một lòng, nên cùng tiến cùng lùi."

Đường Kiều há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc vì Chu Chú lại có thể biết nói ra những lời này, lời như thế không phải là bà ngoại của cô mới có thể nói sao, mặt khác. anh lại lừa gạt.

"Anh nói lúc nào?"

"Đã nói rồi."

"Chưa nói."

"Nói rồi."

"Anh nói lúc nào?."

Chẳng lẽ đầu óc cô thật có vấn đề.

"Mới vừa nói đó."

Bộ dạng Chu Chú giống như tại sao em ngốc quá vậy, Đường Kiều tức giận ngã vào ghế sa lon, không muốn ngồi dậy nữa.

Người này. Căn bản cũng không phân rõ phải trái với cô.

Cô không muốn bàn luận với anh chuyện cùng tiến cùng lùi nữa!

Đường Kiều quay mặt đi, vùi vào ghế sa lon, như con đà điểu.

Có ý gì, dù sao cuối cùng cô vẫn sẽ bị anh thuyết phục, nhưng cô không thoải mái!

"Kiều Kiều, ngày hôm qua cha mẹ anh gọi điện thoại tới, nói muốn gặp em."

Lần này Chu Chú thực sự nói thật, cha mẹ Chu thật sự có gọi điện thoại tới nói muốn gặp Đường Kiều, chẳng qua, đó cũng là vì Chu Chú nói muốn kết hôn với cô.

Quả nhiên, chỉ một câu, Đường Kiều không có cách nào từ chối.

Cha mẹ của Chu Chú nói muốn gặp cô, chẳng lẽ cô dám nói cô không rảnh, cô không muốn gặp bọn họ?

Hôm nay là ngày đầu tiên Chu Chú và Đường Kiều đăng kí kết hôn, lẽ ra nên có một đêm tân hôn

Chẳng qua, Đường Kiều vì chuyện đi gặp cha mẹ Chu và tức giận Chu Chú, cho nên buổi tối Chu Chú ở trong phòng một mình, mà Đường Kiều ôm gối ngủ cùng Chu Du.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Gặp cha mẹ chồng - Cưới sau

Thật ra trong nhà phòng khách không ít, sở dĩ Đường Kiều muốn chen chúc ngủ cùng Chu Du chẳng qua là vì cô muốn trò chuyện với Chu Du, nhưng họ Chu quả nhiên đều là không thức thòi. Ngủ đến một trời đen kịt, từ lúc Đường Kiều vào phòng mãi cho đến khi cô lăn lên giường, mí mắt Chu Du cũng không vén lên.

Thở dài, Đường Kiều khoác cái áo len, một mình nửa nằm trên ghế sa lon ở trước cửa sổ sát đất, hai chân gát lên ghế dài.

Rèm cửa sổ mở rộng, Đường Kiều nhìn chăm chăm ánh đèn rực rỡ ở phía ngoài. Nghĩ thầm, sắp đánh đi, một tia chớp bổ xuyên qua cô đi. Gần đây Đường Kiều xem qua bộ phim xuyên không, từng nhân vật nữ, chỉ nhớ mỗi một nữ chính! Sau khi nữ chính xuyên không bản thân luôn hưởng thụ ngàn vạn sủng ái, như nữ vương. Cô suy nghĩ nhiều a, bỏ cô đi, để cho cô đi đâu đó làm nữ vương, đừng mang theo Chu Chú, người này đáng ghét, ép buộc cô kết hôn. Nếu phải mang theo anh cũng được, để cho anh làm tiểu thái giám đi, Amen.

Cả một đêm trong đầu Đường Kiều luôn suy nghĩ những thứ linh tinh và không có ích, mà chuyện quan trọng nhất, lại bị cô vứt hết ra đằng sau.

Ban đêm, Chu Du giật mình tỉnh giấc, không phải là bị tiếng động thức giấc mà giống như gặp phải ác mộng. Hơi mờ mịt mờ mắt, Đường Kiều vẫn nằm ở trên ghế sa lon trước cửa sổ sát đất, ngoẹo đầu giống như ngủ thiếp đi, mà lúc này ánh đèn rực rỡ phía ngoài đã chỉ còn lại vài ánh đèn đường.

Chu Du đứng dậy, vào phòng tắm vốc nước vỗ vỗ trên mặt, cô cảm thấy mình có di chứng rồi.

Trở lại trên giường, Chu Du cầm cái chăn đắp lên cho Đường Kiều, sau đó mình nằm lại trên giường lần nữa, mở ra laptop đặt ở trên tủ ở đầu giường, trong đêm tối mấy vì tinh phát ra ánh sáng có vẻ đặc biệt chói mắt, dụi mắt, Chu Du điều chỉnh ánh sáng tối một chút.

Cô không có nhàm chán như Đường Kiều, cô cũng không thích đi dạo thiên nhai hoặc là trồng rau thu món ăn.

Cô và Đường Kiều vẫn có thói quen ghi nhật ký, cho đến sau này Đường Kiều vứt bỏ thói quen này, cô vẫn kiên trì.

Chẳng qua, thời gian ghi chép trong nhật ký, lần này thiếu một đoạn thời gian rất dài, suốt cả một tháng, trong một tháng nhật ký trống rỗng, giống như cho tới bây giờ cũng không xảy ra cái gì, chỉ trống rỗng.

Ngón tay Chu Du ở trên bàn phím nhanh chóng di động qua lại, đối với chỗ trống rỗng, cô không muốn bổ sung cái gì, chỉ là bên dưới ngày hôm nay bắt đầu viết xuống tâm trạng lúc này.

Trở lại ngày thứ nhất, bị giật mình tỉnh giấc, bởi vì mơ thấy anh đi khỏi, hoặc có lẽ là cô đi khỏi. Cô goãng sợ, sau khi tỉnh giấc, quả nhiên anh không có ở đây, mà cô đang nằm ở trên giường Đường Kiều, về phần Đường Kiều, nằm ngửa ra, hai tay chấp lại nằm trên ghế sa lon.

Chu Chú và Đường Kiều đăng kí kết hôn rồi, giấy chứng nhận rất mới, thật tốt, cuối cùng bọn họ là một trong những người sẽ có hạnh phúc.

Điều này cũng không tệ.

Về phần cô, có lẽ từ nay về sau, sắp có một đoạn thời gian rất dài phải quên lãng.

Ai nói, tình yêu quá ngắn, tình quên lãng quá dài . . .

Nếu như cô bất chấp tất cả để kiên trì thì có gọi là tình yêu không. .

Sau khi viết xong, Chu Du đóng máy vi tính, cất xong, liếc mắt nhìn về phía Đường Kiều, âm thầm cười, sau đó nằm xuống, ngủ tiếp.

Không ngủ được cũng không còn quan hệ, nghèo chịu đựng, giàu có chờ đợi, không ngủ được cô có thể nhắm mắt.

Chỉ là bên cạnh không có hơi ấm thân thể của một người khác, cô cảm thấy loại cảm giác đó, gọi là cô đơn, gọi là trống vắng. Trong thời gian một tháng cô đã thành thói quen, lúc nửa đêm khi tỉnh lại có thể sờ tới một lồng ngực người khác, lồng ngực rộng, lồng ngực cô mê luyến.

Có lẽ do máy điều hòa không khí mở quá lớn, mặt của Chu Du dính vào trên giường, cảm nhận được lạnh lẽo, rất nhanh, lại tăng thêm uồn ướt.

Trong bóng tối, Chu Du chu môi, hít sâu một hơi, cứng rắn đè xuống tiếng khóc xông tới.

Cho dù khổ sở, đêm cũng sẽ không quá dài, rất nhanh, ngày sẽ sáng, ánh mặt trời mãi mãi không thay đổi, mà đợi đến sau khi trời sáng cô sẽ là Chu Du trước kia, Chu Du mạnh mẽ kiên quyết.

Buổi sáng, Đường Kiều khi tỉnh lại, là từ trên ghế salon ngã xuống sàn té tỉnh.

Xoa xoa thân thể té đau, Đường Kiều mơ mơ màng màng đứng lên, nhưng đứng híp mắt, cho đến khi nghe được tiếng cười khê.

“Đường Kiều, tôi thật sự là phục cô rồi, cô quá không phải là người bình thường rồi.”

Đường Kiều vừa mở mắt liền nhìn đến gương mặt bị phóng đại trước mắt. Chu Du nháy mắt ra hiệu.

Chu Du nói xong, thừa dịp Đường Kiều còn chưa tỉnh hồn, đưa tay ngắt gò má của Đường Kiều, sau đó hết sức phách lối nghênh ngang đi khỏi.

Đối với Chu Du sáng sớm đã châm chọc, Đường Kiều cũng không có quá để ý, bởi vì cô chợt nhớ tới một chuyện khác làm cô xù lông.

Hôm nay... dường như là ngày gặp người lớn.

Gặp người lớn a!

Chẳng qua, trước khi đi gặp người nhà Chu Chú, cô nên gọi điện thoại trước để thông báo cho người lớn.

Khi Đường Kiều xuống lầu, cầm lên điện thoại trong phòng khách chuẩn bị gọi điện thoại cho nhà bà ngoại Đường thì Chu Chú như quỷ mỵ nhẹ nhàng đi tới.

“Bên bà ngoại anh đã gọi điện thoại rồi, mặc dù bà tức giận chúng ta ‘làm trước nói sau’, nhưng bà nói chỉ cần chúng ta bổ sung cho bà một hôn lễ, chuyện này bà cũng không hỏi tới nữa.”

Là cảm giác sai lầm sao?

Tại sao thấy nụ cười trên mặt Chu Chú đáng đánh đòn vậy, cô có cảm giác mình lại bị chơi, thật hận a! Tại sao mẹ không sinh cô thông minh một chút.

Đường Kiều vừa định đáp lại một câu, sẽ không có hôn lễ, lúc này điện thoại cũng vang lên. Đang cầm điện thoại Đường Kiều giật mình, thiếu chút nữa ném điện thoại ra ngoài. Cúi đầu nhìn mã số, lần này Đường Kiều thật sự ném điện thoại ra ngoài, ném tới trên người Chu Chú.

“Anh... anh nhận đi.”

Chu Chú không khỏi đen mặt, ai gọi tới? Có thể làm cho cô sợ đến nỗi ném điện thoại.

Chu Chú liếc mắt nhìn mã số, là số nhà của Đường Kiều, ách, số nhà của cha mẹ cô, đang chuẩn bị nhận thì Chu Du từ trong phòng bếp lộ đầu ra.

“Chu Chú mau tới, trứng chiên sắp cháy rồi.”

Khóe miệng Chu Chú nhếch lên, bấm nút nghe, Đường Kiều thở phào nhẹ nhõm, tính đi phòng bếp xem một chút. Tay Chu Chú chụp tới kéo cô trở lại, sau đó đặt điện thoại bên cạnh cô.

“Alo, Đường Kiều sao?”

Đường Kiều tức giận trừng mắt nhìn Chu Chú, trong đôi mắt muốn phun lửa, tại sao người này làm cho người ta chán ghét!

“Mẹ, là con.”

Điện thoại cũng tiếp thông thả vào bên lỗ tai, Đường Kiều cũng chỉ có thể cười gượng hai tiếng, dán vào điện thoại Chu Chú đang cầm, lên tiếng chào.
“Chu Chú mau tới a!”

“Tới rồi, tới rồi.”

Bên kia Chu Du đã giơ chân, Chu Chú đành phải nắm tay Đường Kiều, để cho cô tự mình cầm điện thoại, sau đó xoay người vào phòng bếp.

Lúc Chu Chú xoay người trong chớp mắt, nét mặt của Đường Kiều vốn cố gắng cười gượng, nhanh chóng tối lại.

“Nghe Bà ngoại của con nói, con và Chu Chú đã đăng kí kết hôn.”

Nhanh như vậy đã biết? Tốc độ của Bà ngoại quả nhiên không phải bình thường.

“A, đúng vậy.”

“Tại sao không trao đổi với người nhà một chút.”

.....

Mặc dù đứng ở góc độ của Mẹ Đường, nói câu này là dễ hiểu, nhưng Đường Kiều cảm thấy không thoải mái, tương đối không thoải mái.

“Chuyện này, Kiều Kiều, không phải mẹ đang trách cứ con.”

“Mẹ, không có việc gì. Thật sự là lỗi của bọn con, nên cùng trao đổi với người nhà một chút.”

Nhắm mắt lại, Đường Kiều xoay người đi lên phòng ngủ trên lầu.

Không quan trọng, không để ở trong lòng sẽ không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì, cô không có việc gì, con mẹ nó.

“Chu Chú có nói lúc nào làm hôn lễ không?”

Mặc dù Mẹ Đường cảm thấy Chu Chú làm con rể của bà hơi quá trẻ, nhưng nếu Đường Kiều thích, bà cũng sẽ không nói gì. Chẳng qua người làm mẹ, có phải nên làm chút gì đó hay không.

“Còn chưa nói, đợi khoảng thời gian nữa rồi nói sau.”

Nếu như Đường Uyên nói câu này, Mẹ Đường tuyệt đối sẽ hỏi ngược lại cô: "Con làm gì ngay cả hôn lễ cũng không có thời giờ rảnh?"

Nhưng đối mặt với Đường Kiều, Mẹ Đường nuốt xuống câu nói kia.

"Đừng kéo dài quá lâu, tổ chức hôn lễ sớm một chút, sau đó nhanh sinh con."

Khụ khụ, Đường Kiều có chút lúng túng, mẹ của cô nha.

"Vâng, sẽ làm. Mẹ, gần đây thân thể của mẹ và cha như thế nào."

Không muốn nói chuyện này quá nhiều, Đường Kiều sợ chính mình không cẩn thận, sẽ không chế không được cảm xúc muốn bùng nổ.

"Rất tốt."

"Đường Uyên đâu?"

"Tâm trạng giống như khá hơn một chút rồi, nhưng vẫn không thích ra cửa, cả ngày núp ở trong nhà, nói mang nó đi ra ngoài du lịch, nó cũng không cần."

Nói đến Đường Uyên, rõ ràng Mẹ Đường nói nhiều hơn, lúc này, ý tưởng duy nhất của Đường Kiều chính là: thực sự cảm ơn em gái của cô

"Thư thông báo trúng tuyển đã về chưa?"

"Về rồi, về rồi nó cũng mất hứng, trước cuộc thi rõ ràng không có ý tưởng ra nước ngoài, không biết tại sao chợt có suy nghĩ này, cha của con lại không có vậy cánh gì, cũng không dám làm gì ở trước mặt ông ngoại con."

"Có thể thấy bạn học khác ra nước ngoài thì có ý tưởng, không có việc gì, chờ thêm một thời gian nữa sẽ tốt."

"Chỉ mong như vậy thôi."

Ở trong điện thoại Đường Kiều và Mẹ Đường tiếp tục nói chuyện tào lao về Đường Uyên một lúc, sau đó cúp điện thoại. Cô quyết định về sau phải xem cô nàng Đường Uyên này là ân nhân cứu mạng a.

Đẩy cửa phòng ngủ, Đường Kiều đi tới trước tủ đầu giường, mở ngăn kéo. Nhưng giống như cô kéo nhầm ngăn kéo. Vì vậy cô lại xoay người ra khỏi phòng ngủ của mình, sau đó đi vào phòng ngủ của Chu Chú.

Nói đến đứa con, cô mới nhớ tới chuyện này. Đêm hôm đó. Cô và Chu Chú giống như cũng không có làm biện pháp phòng ngừa nào.

Ở trong phòng của Chu Chú quay một vòng, Đường Kiều không có tìm được thứ cô muốn tìm. Chẳng qua cô cũng chỉ tìm ở trên tủ, tìm dưới gối đầu, những nơi khác cô cũng không tìm ra được. Bình thường Đường Kiều rất ít đụng đến đồ của Chu Chú, cũng không chỉ riêng đồ của Chu Chú, bản thân Đường Kiều là người không thích đụng đến đồ của người khác, nhưng muốn chiếm tiện nghi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Chỉ là.

Chuyện liên quan đến "Mạng người", Đường Kiều cảm giác mình phải thận trọng thì tốt hơn.

Cho nên đứng ở trước giường Chu Chú, sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, cuối cùng Đường Kiều vẫn quyết định kéo ra ngăn kéo của Chu Chú nhìn một chút.

Đường Kiều giống như tên trộm nhẹ nhàng kéo ra ngăn kéo, quả nhiên. Cô tìm được, tìm được.

Cô thật vui vẻ! Quả nhiên là có.

Đường Kiều cầm đồ vật ở trên tay lật qua lật lại nhìn một chút, nhưng vẻ mặt nhanh chóng sụp đổ.

Là mới! có nghĩa là Chu Chú hoàn toàn không dùng vật kia, có nghĩa là thật sự có thể sẽ sinh ra "Mạng người."

Đường Kiều nắm vật kia ngây ngốc, hoàn toàn không chú ý tới người phía sau đến gần.

Cho đến khi Chu Chú từ phía sau lưng ôm chặt cô, hơi thở ấm áp phun trên lỗ tai cô.

"Sáng sớm đã muốn?"

Muốn em gái anh chứ muốn! Cô phát hiện, gần đây Chu Chú càng ngày càng không có yên phận, trong đầu đầy những tư tưởng kia, sẵn sàng không nói, còn kết hợp nói bậy bạ.

"Đêm hôm đó sao anh không dùng cái này."

Đường Kiều giờ giờ vật trên tay, nhắc nhở Chu Chú chuyện có thể sinh ra "Mạng người".

“Không có việc gì, nếu là có rồi, anh sinh là được.”

Anh sinh là được?

Lời nói này rất nhẹ nhõm a, thì ra là anh sinh. Sinh em, gái anh chứ sinh!

Đường Kiều vừa dùng sức, cái hộp trong tay liền bị cô bóp biến hình, cái hình vẽ phía trên vốn làm cho người ta máu nóng sôi trào, lúc này xem ra ... Thật lòng làm cho người ta kích động.

Bởi vì cô cảm nhận được người phía sau bị kích động.

Chẳng qua, tốc độ này... Rốt cuộc trong đầu anh đang suy nghĩ gì hả.

Đường Kiều giật giật, muốn tránh khỏi vật chống đỡ phía sau người cô, lại nghe Chu Chú ở bên tai cô âm thầm hít một hơi, vật chống đỡ sau lưng càng chặt hơn.

“Anh...”

Đường Kiều còn chưa nói xong, liền bị Chu Chú quay mặt sang, sau đó môi bị anh bắt sống, trần trọc mút thỏa thích.

Đường Kiều lập tức lại cảm thấy thân thể nóng lên, nhưng lý trí vẫn còn.

“Chu Du ở đây...”

“Không sợ, chị ấy sẽ không phải không thức thòi như vậy.”

Dứt lời, Chu Chú lại kèm trên môi cô, bàn tay cũng bắt đầu không yên phận trượt vào trong quần áo của cô...

“Bây giờ là ban ngày...”

Đường Kiều nóng lòng tránh thoát, nhưng vừa thờ dốt vừa nói lại làm cho âm thanh của cô nghe như muốn từ chối lại ra về mời chào. Dĩ nhiên Chu Chú trực tiếp chống bộ phận kia vào cô.

“Chúng ta bù lại đêm tân hôn ngày hôm qua.”

Chu Chú ôm thân thể Đường Kiều áp ra sau giường, cái vật Đường Kiều cảm trên tay đã rơi xuống sàn, cô nằm trơ trọi, đừng ai quan tâm đến cô.

Đường Kiều quên mất một chuyện thật quan trọng, đó chính là không có vật kia, một lần không nhất định sẽ thành công. Nhưng ít ra cô ngã một lần thì khôn hơn một chút, khi trong cơ thể cô nóng rực như muốn nổ tung, cô lại nhớ tới, lần này, giống như lại không dùng cái vật kia.

Đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, sau khi Đường Kiều bị Chu Chú đè xuống giường lần qua lần lại một phen, lại ôm vào phòng tắm giặt co một phen, cuối cùng mới giúp cô tắm xong, ôm cô ra ngoài, mặc quần áo cho cô.

Mặc dù Đường Kiều vẫn rất hưởng thụ loại “Phục vụ đặc biệt” này, nhưng từ trước tới giờ cô luôn nhấn mạnh chủ quyền, giống như đã vứt sạch không còn lại chút nào.

Đợi đến khi Chu Chú và Đường Kiều xong chuyện đi ra ngoài phòng ngủ, đã là một giờ sau, Chu Du đã ăn xong bữa sáng ôm Thũng Gia xem ti vi ở trong phòng khách, Thũng Gia đã không còn xa cách giống lần đầu tiên thấy Chu Du, cùng xem ti vi với cô. Nói đúng nha, đàn ông cái gì, vẫn không tốt bằng Thũng Gia nhà cô. Lúc này mới có một ngày, lại cùng Thũng Gia thân quen, mà đàn ông... Là động vật cô nuôi thế nào cũng không thân quen.

Trên bàn ăn cũng còn hai phần “Trứng chiên” cùng với một số món khác.

Đường Kiều đỏ mặt liếc TV một cái, Hoàn Châu cách cách đã chiếu phần hai rồi, rất tốt, xem ra cũng mau hết nghỉ hè. Lại đỏ mặt liếc Chu Du, người ta bộ dạng hằn rên sắt không thành thép nhìn cô.

“Chu Chú, mới sáng sớm, cẩn thận hư tổn thân thể.”

Từ trước đến giờ, Chu Du không biết cái gì gọi là chơi chiêu, từ trước đến giờ cô thích trực tiếp chế giễu, chỉ là lúc chế giễu nhân tiện kéo theo Đường Kiều. Sờ mũi một cái, Đường Kiều im lặng không lên tiếng đi ăn điểm tâm.

Chu Chú vẫn có vẻ vui sướng. “Không có việc gì, về nhà tôi nói mẹ chuẩn bị món ăn cho tôi tắm bổ thật tốt.”

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...”

Chị hai đáng thương, sáng sớm tỉnh mơ bị Chu Chú chơi đùa, lại thiếu chút nữa bị lời của anh làm cho ghen chết.

“Nhìn em kia, ăn cái gì cũng có thể bị sặc.”

Chu Chú vỗ vỗ lưng Đường Kiều, rót cho cô một ly sữa tươi, Đường Kiều cầm lên hộp hai cái, ho lớn đổi thành ho nhỏ.

“Lát nữa trở về tự cậu giải thích đi, lúc này đã mấy giờ rồi, các người vẫn mè nheo như thế.”

Chu Du tiếp tục bày tỏ bất mãn của cô, Đường Kiều bị cô nói muốn chui xuống dưới gầm bàn.

Chu Chú chau chau mày, liếc mắt nhìn Đường Kiều ho tới mặt, cung chiu vuốt tóc của cô, chị hai nhà anh sao có thể để cho người khác tùy tiện khi dễ chứ.

“Có câu người thất tình không muốn gặp người khác, tôi còn tưởng rằng chị là ngoại lệ, xem ra vẫn không tránh được.”

“Mẹ nó, cậu nói người nào?!”

Chu Du tức giận đứng lên, chỉ vào lỗ mũi Chu Chú, nói, Thằng ia thê lương meo một tiếng, nhanh chóng chạy xa xa núp vào ban công.

Chu Chú không nói, chỉ bày ra vẻ mặt chị biết rõ ràng là ai, nhìn Chu Du.

Cậu

Mẹ nó, cô vẫn không thể hỏi thăm cậu ta về bất kỳ người nào trong nhà, bởi vì chuyện có quan hệ rất lớn tới cô.

Thật là con mẹ nó quá bức bối.

"Chu Chú, tên nhóc cậu đừng quá mức."

Quá mức thế nào? Xem sau này cô còn có dám khi dễ chị hai nhà anh hay không. Lời của Chu Du, Chu Chú không để ở trong lòng, lại rót sữa tươi vào trong ly cho Đường Kiều, sau đó bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

Chu Du giận! Ánh mắt trừng Chu Chú, giận đến nghiêng răng, hận không được xé anh ra.

"Chu Chú, anh nói cái gì làm cho chị anh tức giận."

Chị hai Đường Kiều không ngờ hai người bọn họ nói đến nước này rồi, chỉ đành phải giảng hòa.

Ngược lại Chu Chú rất nghe lời, bộ dáng như người chồng tốt.

"Được rồi, Cô Chu, anh sẽ nói xin lỗi chị ấy."

Chu Chú đứng lên, nhìn về phía Chu Du khom người một cái, giống như một học sinh tiểu học nhận lỗi, "Chị, thật xin lỗi."

Đường Kiều hài lòng cười cười, Chu Du hừ một tiếng, quay đầu lại tiếp tục xem ti vi của cô, tình lý cái gì, con mẹ nó thật làm người khác chán ghét.

Lúc Chu Chú ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn một hộp ở ngoài miệng Đường Kiều, lúc này cũng không quên khoe mẽ. "Như thế nào, Cô Chu, anh biểu hiện tạm được chứ."

Đường Kiều buồn cười, nhìn Chu Du, liếc Chu Chú một cái.

"Nhìn anh nhìn anh, Cô Chu nhìn anh đây, đừng nhìn chị ấy, người này đầu óc có vấn đề có gì để nhìn."

Chị Chu mới vừa được Đường Kiều vuốt giận lại xù lông.

“Chu Chú, con mẹ nó, cậu nói cái gì?”

Lúc này, Chu Du nóng nảy cũng không trông nom con mẹ của Chu Chú có phải là thím hai của cô hay không, cô đâu có trêu chọc tên nhóc này.

“Tuổi đã cao, còn xem Hoàn Châu, không phải đầu óc có vấn đề là cái gì?”

Mẹ nó, cái này gọi là trong sáng, gọi là ngây thơ, gọi là trở lại ban đầu, con bà nó, cậu không hiểu đừng nói lung tung.

“Đầu óc cậu không có vấn đề, sáng sớm tình trùng lên não, giống như con khi động dục.”

Dường như Chu Du thuận tiện bùng nổ, thuận tiện xù lông, Đường Kiều thật vất vả nín ho, lại ho tiếp.

Cô khóc, lệ rơi đầy mặt, cô chính là con khi cái động dục... chị Chu, chị có thể đổi động vật khác hay không?

“Cô Chu, ăn thật ngon, đừng để ý tới cô gái thất tình, chị ấy đang ghen tỵ với hai chúng ta”

Fuck, ghen tỵ cái trứng a, cậu ta có cái gì để cho cô ghen tỵ hả.

Không phải là cưới vợ sao đáng để cho cậu ta khoe khoang như vậy, cô cũng không phải là không ai thèm lấy.

Chu Du hít sâu hai cái, quyết định không so đo với anh, tránh làm cho Chị hai hoảng sợ sẽ ăn bữa sáng gần cả tiếng đồng hồ, vậy thì hôm nay bọn họ cũng không cần đi về nhà.

Hôm nay Đường Kiều ăn bữa sáng chậm hơn so với ngày bình thường, cô cố ý, cô ăn chậm Chu Chú cũng ăn chậm, ăn cùng với cô. Nhưng cho dù cô cố ý thả chậm tốc độ thì như thế nào, bữa sáng có thể ăn bao nhiêu, cô ăn chậm hơn nữa cũng có lúc ăn xong.

Cô nghĩ, cô là biển...

Ý nghĩ này trong lòng cô càng lúc càng mãnh liệt, hơn nữa còn quá mãnh liệt rồi.

Đời này của cô sợ nhất chính là chuyện gặp người lớn trong nhà, bất luận là người lớn nhà cô hay người lớn nhà Chu Chú.

Mặc dù cha mẹ của Chu Chú đều là người hết sức ôn hòa, Đường Kiều cũng xem như rất quen thuộc bọn họ, nhưng hôm nay...

Đường Kiều vẫn có cảm giác đi lên máy chém.

Cho đến khi người đã bị Chị em họ Chu một trái một phải kéo lên xe, Đường Kiều vẫn giãy giụa.

“Nếu không hôm nay chúng ta đi chơi?”

...

“Đi dạo phố?”

...

“Đi xem phim?”

...

“Đi đua ngựa?”

...

“Đi chơi bóng?”

...

Đường Kiều một mình diễn kịch, thấy Chị em họ Chu không có ai để ý đến cô, nói xong, tự mình nghĩ ngợi.

Cô thua!

“Tốt, đi nhà chú chơi, những thứ đồ này, bên nhà chú đều có.”

Một lúc sau, Chu Du không ngẩng đầu trả lời, vẫn cầm kiềng cắt móng tay. Chu Chú ngồi lái xe ở phía trước, không hài lòng liếc cô một cái, rút khăn giấy đưa cho cô.

“Đừng xả những thứ đó trong xe tôi.” Có ghê tởm hay không.

Đường Kiều nhìn móng tay Chu Du, giống như người trước khi chết thấy được ánh sáng mặt trời, mắt nhanh chóng sáng lên: “Chu Du, tôi và cô đi làm móng tay.”

Chu Du không nói gì, nhận lấy khăn giấy trên tay Chu Chú, lại hết sức khiêu khích thổi thổi móng tay, làm cho Chu Chú cảm thấy buồn nôn.

“Tại sao sau khi trở về chị trở nên ghê tởm như vậy?”

“Bà cô thích.”

“Chị thích thì trở về chỗ chị thích, đừng xả trong xe tôi.”

“Sẽ thôi, sẽ thôi.”

Hai chị em Chu Chú và Chu Du không ngừng đá kích và phản kích, thỉnh thoảng đá kích thành công, thỉnh thoảng phản kích thành công, nhưng Chu Chú đã trưởng thành hai mươi năm trước rồi, ai bảo Chu Du là phái nữ, hơn nữa khi đó trên tay cô còn có Đường Kiều. Trước kia đối với Chu Du, Đường

Kiều luôn vâng lệnh nghe theo, nhưng bây giờ thì tốt rồi, Chị hai đã thành vợ của anh rồi, anh còn sợ cô làm gì.

Ngồi ở một bên hoàn toàn bị xem như không khí, Đường Kiều khề cần rắng, hận không được đập đầu chết ở trên xe.

“Này này, hai người các người...”

Thế nào?

Theo lời Đường Kiều, hai người cùng nhau quay đầu lại nhìn về phía cô.

Đối mặt với ánh mắt của chị em họ Chu đồng loạt bắn tới, vốn rất lớn tiếng, trong nháy mắt Đường Kiều nản lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm

“Có nghe được lời nói của tôi hay không...”

“Cô nói cái gì hả?”

Chu Chú quay đầu tiếp tục lái xe, Chu Du buông xuống kiểm cất mòng tay, vẽ mặt và giọng nói như là cô nói nữa xem.

...

Bạch Bạch đã nói, ý nghĩa của sự im lặng tuyệt đối mạnh mẽ, Đường Kiều hết sức đồng ý, lúc này cô có thể dùng một chữ “nín” để hình dung tâm trạng của mình rồi.

Chết sớm sớm sẽ siêu sinh, không phải là gặp người lớn trong nhà sao? Gặp! Cô gặp!

Nhà cha mẹ của Chu Chú ở giữa thiên nhiên rộng lớn, biệt thự a, biệt thự độc lập lẻ loi a.

Chu Chú lái xe thẳng vào sân, Đường Kiều nhìn khung cảnh vô cùng xinh đẹp, vô cùng chói mắt, có cảm giác tiến vào sẽ không ra được.

Xem qua phim ma chưa?

Công chúa bị chôn ở dưới đất đáy thành bảo... A a a a!

Chu Chú dừng lại xe, Chu Du liền mở cửa xe xuống xe, Chu Chú cũng đi xuống. Hai người đứng ở bên cạnh xe, ý thức được dường như thiếu đi một người.

“Đường Kiều, cô xuống cho tôi!”

Chu Du tức giận, cô gái này, đã đến rồi cô còn nương nhờ trên xe không xuống, nhưng cũng không có cách, tóm lại là phải xuống.

Dường như tâm trạng Chu Chú rất tốt, vui thích cười ra tiếng.

“Chu Du, chị vào trước đi.”

Chu Du liếc Chu Chú một cái, sau đó nhún nhún vai đi vào hành lang thật dài vào nhà chính.

Nếu như Đường Uyển nói câu này, Mẹ Đường tuyệt đối sẽ hỏi ngược lại cô: "Con làm gì ngay cả hôn lễ cũng không có thời giờ rảnh?"

Nhưng đối mặt với Đường Kiều, Mẹ Đường nuốt xuống câu nói kia.

"Đừng kéo dài quá lâu, tổ chức hôn lễ sớm một chút, sau đó nhanh sinh con."

Khụ khụ, Đường Kiều có chút lúng túng, mẹ của cô nha.

"Vâng, sẽ làm. Mẹ, gần đây thân thể của mẹ và cha như thế nào."

Không muốn nói chuyện này quá nhiều, Đường Kiều sợ chính mình không cẩn thận, sẽ không chế không được cảm xúc muốn bùng nổ.

"Rất tốt."

"Đường Uyển đâu?"

"Tâm trạng giống như khá hơn một chút rồi, nhưng vẫn không thích ra cửa, cả ngày núp ở trong nhà, nói mang nó đi ra ngoài du lịch, nó cũng không cần."

Nói đến Đường Uyển, rõ ràng Mẹ Đường nói nhiều hơn, lúc này, ý tưởng duy nhất của Đường Kiều chính là: thực sự cảm ơn em gái của cô

"Thư thông báo trúng tuyển đã về chưa?"

"Về rồi, về rồi nó cũng mất hứng, trước cuộc thi rõ ràng không có ý tưởng ra nước ngoài, không biết tại sao chợt có suy nghĩ này, cha của con lại không có vậy cánh gì, cũng không dám làm gì ở trước mặt ông ngoại con."

"Có thể thấy bạn học khác ra nước ngoài thì có ý tưởng, không có việc gì, chờ thêm một thời gian nữa sẽ tốt."

"Chỉ mong như vậy thôi."

Ở trong điện thoại Đường Kiều và Mẹ Đường tiếp tục nói chuyện tào lao về Đường Uyển một lúc, sau đó cúp điện thoại. Cô quyết định về sau phải xem cô nàng Đường Uyển này là ân nhân cứu mạng a.

Đẩy cửa phòng ngủ, Đường Kiều đi tới trước tủ đầu giường, mở ngăn kéo. Nhưng giống như cô kéo nhầm ngăn kéo. Vì vậy cô lại xoay người ra khỏi phòng ngủ của mình, sau đó đi vào phòng ngủ của Chu Chú.

Nói đến đứa con, cô mới nhớ tới chuyện này. Đêm hôm đó. Cô và Chu Chú giống như cũng không có làm biện pháp phòng ngừa nào.

Ở trong phòng của Chu Chú quay một vòng, Đường Kiều không có tìm được thứ cô muốn tìm. Chẳng qua cô cũng chỉ tìm ở trên tủ, tìm dưới gối đầu, những nơi khác cô cũng không tìm ra được. Bình thường Đường Kiều rất ít đụng đến đồ của Chu Chú, cũng không chỉ riêng đồ của Chu Chú, bản thân Đường Kiều là người không thích đụng đến đồ của người khác, nhưng muốn chiếm tiện nghi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Chỉ là.

Chuyện liên quan đến "Mạng người", Đường Kiều cảm giác mình phải thận trọng thì tốt hơn.

Cho nên đứng ở trước giường Chu Chú, sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, cuối cùng Đường Kiều vẫn quyết định kéo ra ngăn kéo của Chu Chú nhìn một chút.

Đường Kiều giống như tên trộm nhẹ nhàng kéo ra ngăn kéo, quả nhiên.

Cô tìm được, tìm được. Cô thật vui vẻ! Quả nhiên là có.

Đường Kiều cầm đồ vật ở trên tay lật qua lật lại nhìn một chút, nhưng vẻ mặt nhanh chóng sụp đổ.

Là mới! có nghĩa là Chu Chú hoàn toàn không dùng vật kia, có nghĩa là thật sự có thể sẽ sinh ra "Mạng người."

Đường Kiều nắm vật kia ngay ngực, hoàn toàn không chú ý tới người phía sau đến gần.

Cho đến khi Chu Chú từ phía sau lưng ôm chặt cô, hơi thở ấm áp phun trên lỗ tai cô.

"Sáng sớm đã muốn?"

Muốn em gái anh chứ muốn!

Cô phát hiện, gần đây Chu Chú càng ngày càng không có yên phận, trong đầu đầy những tư tưởng kia, sẵn sàng không nói, còn kết hợp nói bậy bạ.

"Đêm hôm đó sao anh không dùng cái này."

Đường Kiều giờ giờ vật trên tay, nhắc nhở Chu Chú chuyện có thể sinh ra "Mạng người".

"Không có việc gì, nếu là có rồi, anh sinh là được."

Anh sinh là được?

Lời nói này rất nhẹ nhõm a, thì ra là anh sinh. Sinh em gái anh chứ sinh!

Đường Kiều vừa dùng sức, cái hộp trong tay liền bị cô bóp biến hình, cái hình vẽ phía trên vốn làm cho người ta máu nóng sôi trào, lúc này xem ra. . . .
. Thật lòng làm cho người ta kích động.

Bởi vì cô đã cảm nhận được người phía sau bị kích động.

Chẳng qua, tốc độ này. Rốt cuộc trong đầu anh đang suy nghĩ gì hả.

Đường Kiều giật giật, muốn tránh khỏi vật chống đỡ phía sau người cô, lại nghe Chu Chú ở bên tai của cô âm thầm hít một hơi, vật chống đỡ sau lưng càng chặt hơn.

"Anh."

Đường Kiều còn chưa nói xong, liền bị Chu Chú quay mặt sang, sau đó môi bị anh bắt sống, trần trọc mút thỏa thích.

Đường Kiều lập tức lại cảm thấy thân thể nóng lên, nhưng lý trí vẫn còn.

"Chu Du ở đây."

"Không sợ, chị ấy sẽ không phải không thức thòi như vậy."

Dứt lời, Chu Chú lại kèm trên môi cô, bàn tay cũng bắt đầu không yên phận trượt vào trong quần áo của cô.

"Bây giờ là ban ngày."

Đường Kiều nóng lòng tránh thoát, nhưng vừa thở dốc vừa nói lại làm cho âm thanh của cô nghe như muốn từ chối lại ra về mời chào. Dĩ nhiên Chu Chú trực tiếp chống bộ phận kia vào cô.

"Chúng ta bù lại đêm tân hôn ngày hôm qua."

Chu Chú ôm thân thể Đường Kiều áp ra sau giường, cái vật Đường Kiều cảm trên tay đã rơi xuống sàn, cô nằm trơ trọi, đừng ai quan tâm đến cô.

Đường Kiều quên mất một chuyện thật quan trọng, đó chính là không có vật kia, một lần không nhất định sẽ thành công. Nhưng ít ra cô ngã một lần thì khôn hơn một chút, khi trong cơ thể cô nóng rực muốn nổ tung, cô lại nhớ tới, lần này, giống như lại không dùng cái vật kia.

Đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, sau khi Đường Kiều bị Chu Chú đè xuống giường lăn qua lăn lại một phen, lại ôm vào phòng tắm giặt co một phen, cuối cùng mới giúp cô tắm xong, ôm cô ra ngoài, mặc quần áo cho cô.

Mặc dù Đường Kiều vẫn rất hướng thụ loại "Phục vụ đặc biệt" này, nhưng từ trước đến giờ cô luôn nhấn mạnh chủ quyền, giống như đã vứt sạch không còn lại chút nào.

Đợi đến khi Chu Chú và Đường Kiều xong chuyện đi ra ngoài phòng ngủ, đã là một giờ sau, Chu Du đã ăn xong bữa sáng ôm Thũng Gia xem ti vi ở trong phòng khách, Thũng Gia đã không còn xa cách giống lần đầu tiên thấy Chu Du, lúc này đang ngoan ngoãn nằm ở trên đùi Chu Du, cùng xem ti vi với cô. Nói đúng nha, đàn ông cái gì, vẫn không tốt bằng Thũng Gia nhà cô. Lúc này mới có một ngày, lại cùng Thũng Gia thân quen, mà đàn ông. Là động vật cô nuôi thế nào cũng không thân quen.

Trên bàn ăn cũng còn hai phần "Trứng chiên" cùng với một số món ăn khác.

Đường Kiều đo mặt liếc TV một cái, Hoàn Châu cách cách đã chiếu phần hai rồi, rất tốt, xem ra cũng mau hết nghỉ hè. Lại đo mặt liếc Chu Du, người ta bộ dạng hặn rên sắt không thành thép nhìn cô.

"Chu Chú, mới sáng sớm, cẩn thận hư tổn thân thể."

Từ trước đến giờ, Chu Du không biết cái gì gọi là chơi chiêu, từ trước đến giờ cô thích trực tiếp chế giễu, chỉ là lúc chế giễu nhân tiện kéo theo Đường Kiều. Sờ mũi một cái, Đường Kiều im lặng không lên tiếng đi ăn điểm tâm.

Chu Chú vẫn có vẻ vui sướng, "Không có việc gì, về nhà tôi nói mẹ chuẩn bị món ăn cho tôi tắm bỏ thật tốt."

"Khụ khụ. Khụ khụ khụ."

Chị hai đáng thương, sáng sớm tỉnh mơ bị Chu Chú chơi đùa, lại thiếu chút nữa bị lời của anh làm cho nghẹn chết.

"Nhìn em kìa, ăn cái gì cũng có thể bị sặc."

Chu Chú vỗ vỗ lưng Đường Kiều, rót cho cô một ly sữa tươi, Đường Kiều cầm lên hóp hai cái, ho lớn đổi thành ho nhỏ.

"Lát nữa trở về tự cậu giải thích đi, lúc này đã mấy giờ rồi, các người vẫn mè nheo như thế."

Chu Du tiếp tục bày tỏ bất mãn của cô, Đường Kiều bị cô nói muốn chui xuống dưới gầm bàn.

Chu Chú chau chau mày, liếc mắt nhìn Đường Kiều ho tới mặt, cung chùi vuốt tóc của cô, chị hai nhà anh sao có thể để cho người khác tùy tiện khi dễ chứ.

"Có câu người thất tình không muốn gặp người khác, tôi còn tưởng rằng chị là ngoại lệ, xem ra vẫn không tránh được."

"Mẹ nó, cậu nói người nào? !"

Chu Du tức giận đứng lên, chỉ vào lỗ mũi Chu Chú, nói, Thũng Gia thê lương meo một tiếng, nhanh chóng chạy xa xa núp vào ban công.

Chu Chú không nói, chỉ bày ra vẻ mặt chị biết rõ ràng là ai, nhìn Chu Du.

"Kiều Kiều, xuống đây."

"Có thể không xuống được không?."

Đường Kiều lắc đầu một cái, để cho cô ở trên xe là được, chờ bọn họ trở về sẽ đưa cô về.

"Em xuống đi, trong sân nhà anh có rất nhiều cây, em muốn ôm gốc cây nào thì ôm gốc cây đó."

Tóm lại, xuống xe trước rồi nói.

Anh lại dùng chiêu này, không, cô không xuống xe.

"Chẳng lẽ em muốn để cho cha mẹ anh đích thân ra ngoài đón em?"

Ghét!

Đường Kiều xuống xe, mới vừa đứng đã nhìn thấy cha mẹ Chu đang đi về phía này, Đường Kiều hoảng sợ, theo bản năng nép bên cạnh Chu Chú.

Chu Chú vui sướng, hết sức thích cảm giác này.

Tối không chỉ có cha mẹ Chu Chú mà còn có cha mẹ của Chu Du cùng nhau đi tới.

"Cha mẹ, chú hai thím hai."

Chu Du cung kính chào hỏi người lớn trong nhà, mọi người đi tới trước mặt, Đường Kiều không thể không run chân, xê dịch ra ngoài, "Chào. Chú, đi."

"Aiz, phải là chào cha, mẹ và chú, thím."

Tình tình của cha Chu rất phóng khoáng, nói xong lời này còn cười lớn, làm cho Đường Kiều sững sốt.

"Cô Chu, lo lắng làm gì, mau gọi cha, mẹ."

"A, a, chào cha mẹ."

Đường Kiều hành động theo mệnh lệnh, mọi người cười một lúc nữa, cô không khỏi muốn xoay người đi đào hồ chôn mình.

Cô làm Mất hết mặt mũi của ông ngoại Đường, cháu gái của lão sư trường lại có dáng vẻ đạo đức như thế, cô có tội!

"Kiều Kiều, đến đây, cùng mẹ đi vào."

Mẹ Chu cười nhẹ kéo tay Đường Kiều, sau đó giống như dắt một đứa bé, dắt Đường Kiều đi vào trong nhà.

Tay mẹ Chu thật ấm áp, đời này có rất ít người dắt tay của cô như vậy, cảm giác giống như mẹ, cho dù Bà ngoại rất tốt nhưng cũng chỉ là Bà ngoại. Hốc mắt Đường Kiều đỏ lên, rất muốn khóc, nhưng hôm nay là ngày họp mặt, thật sự khóc không thích hợp, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cứng rắn nhìn xuống.

Còn nhiều thời gian, trong tay của người lớn, giống như mẹ của cô.

Đường Kiều không biết là tốt hay không tốt, coi như cô mạnh mẽ đi nữa, cô cũng không chịu nổi chân thực ấm áp.

"Kiều Kiều ngồi đi, ngồi xe mệt không, uống trái cây ướp lạnh trước, mới vừa xay. Chu Chú, con còn mè nheo làm gì, đi rót ly trà cho Kiều Kiều."

Mẹ Chu rất ôn hoà với Đường Kiều, xoay người nói với Chu Chú châm trà.

"Mẹ, con mới là con ruột của mẹ."

"Đi, Kiều Kiều là con dâu của mẹ đây."

Mẹ Chu giơ tay lên dụ dỗ, dụ dỗ Chu Chú đi châm trà.

"Thật là, con trai có là gì??. Con dâu mới quan trọng, thím hai, thím nói đúng không?"

Chu Du cũng không nói giúp.

"Đúng đúng đúng."

Mẹ Chu liên tiếp nói đúng, làm cho mọi người cười ầm lên, rất náo nhiệt. Đường Kiều cũng cười theo, dường như cảm giác đối mặt với người lớn trong nhà cũng không còn quá đáng sợ.

Vừa vào cửa liền bị sai làm việc, Chu Chú cũng vui vẻ cùng mọi người, mặc dù địa vị từ địa chủ giảm xuống thành nô lệ, trong lòng vẫn rất vui vẻ. Chị hai nhà anh phản ứng cũng không tệ lắm, anh cũng thở phào một hơi.

"Chu Chú cũng thật là, trẻ thế này mới mang cô dâu đến, sợ chúng ta dọa cho cô dâu chạy trốn à?"

Mẹ Chu Du cũng chính là thím lớn của Chu Chú, nói.

Bọn họ nhìn Đường Kiều lớn lên, sau đó Chu Chú mua nhà, đón Đường Kiều về ở, chuyện này cũng là bọn họ ngầm cho phép, thậm chí còn ở sau lưng âm thầm giúp một tay, nếu không làm sao Dương lão sư trưởng dễ dàng để cho người ở như vậy.

"Đúng vậy, chú, chú cũng không biết, hôm nay nếu không phải cháu thúc giục, đoán chừng hôm nay bọn họ cũng không tới được."

Chu Du nắm lấy cơ hội ra sức tố cáo, nhằm báo thù lúc sáng.

Phốc!

Chu Du nói xong, Đường Kiều không khỏi nghĩ tới chuyện buổi sáng, nhưng cũng không cần thiết lấy chuyện này mà nói a. Đường Kiều không khỏi đỏ mặt lên, rụt cổ một cái.

Chu Chú một tay kéo ghế sa lon bên cạnh Chu Du, sau đó mình chen đến bên cạnh Đường Kiều ngồi xuống, một tay khoác lên sau lưng Đường Kiều.

"Chuyện này không phải bàn bạc kỹ hơn sao, ngộ nhờ mọi người dọa cô dâu của tôi chạy mất thì làm sao."

Chu Chú lời nói này nửa thật nửa giả, một mặt là thật sự sợ cô dâu của anh sẽ bị bọn họ dọa chạy mất, mặt khác nha, hắc hắc, năng lực của anh cũng có hạn, cho nên mới đem cô dâu nhà anh giải quyết sạch sẽ.

Mọi người mở miệng gọi cô dâu, Đường Kiều nghe một lúc đã đỏ mặt, cô nghi ngờ, đợi đến khi cô trở về, da mặt của cô có phải hồng nát hay không.

"Cô dâu, đừng sợ bọn họ, có chồng của em ở đây."

Chu Chú nói xong còn làm như tức giận vỗ vỗ lồng ngực của mình, chọc cho mọi người cười một lúc lâu. Đường Kiều cũng vui vẻ, trong lòng không còn khăn trương.

Hôm nay hiếm thấy Chu Chú ăn như bình thường, thật sự ăn no tức bụng khó có được, Đường Kiều thật muốn cầm DV chụp lại.

Nhà của cha mẹ Chu Chú rất lớn, Đường Kiều vốn cho rằng phòng ốc bên nhà bà ngoại Đường đã khá lớn, không ngờ phòng ốc bên nhà cha mẹ Chu Chú lớn gấp ba lần nhà của bà ngoại cô.

Chẳng qua, phòng ốc quá lớn mà chỉ hai người ở, nếu đổi lại là cô, cô sẽ không dám ở, quá dọa người đi. Đồ mờ mờ, số mệnh cô là một nông dân nghèo.

Giống như tất cả con dâu khi gặp cha mẹ chồng, lúc đầu Đường Kiều ngồi ở trong phòng khách với mọi người một lúc, sau đó bị mẹ của Chu Chú kéo lên lầu.

Người mẹ nào cũng thích chia sẻ với người khác về vật sở hữu có liên quan đến đứa con của mình, mẹ Chu cũng không ngoại lệ, mà chia sẻ có dự mưu, vật quan trọng nhất chính là hình rồi.

Nói như thế nào đây, dùng một câu mà Chu Chú không thích nghe, cô nhìn Chu Chú lớn lên, chẳng qua khi nhìn thấy mẹ Chu lấy ra những tấm hình này, vẫn không khỏi thổn thức một lúc lâu.

Khi còn bé, Chu Chú rất khó chịu a, khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó, giống như Sư Thái Long. Chân mày nhíu lại giống như ông cụ non.

Lật tới phía sau, dần dần hình Chu Chú ít đi, hình của cô lại nhiều hơn, hơn nữa rất nhiều hình mà cô cũng không có, ngay mặt, nghiêng mặt, cười to, cười trộm, cười thả ga, mỉm cười, ngủ, thức

Ngượng ngùng! Đây là tình huống gì.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của Đường Kiều, mẹ Chu không nhanh không chậm giải thích.

"Những tấm hình tiếp theo đều do Chu Chú tự chụp, nó giữ những tấm hình này, hơn nữa còn xem như bảo bối, tự mình ép nhựa cất giữ thật tốt thì mẹ biết ngay con dâu của mẹ chỉ có thể là một người."

Đường Kiều nhìn những tấm hình kia, nói không cảm động, thật là gạt người.

Tại sao có thể không cảm động, được một người bắt đầu yêu từ thời thiếu niên, yêu nhiều năm như vậy.

Đường Kiều đột nhiên cảm thấy trước kia mình đối với Chu Chú không tốt lắm, anh yêu cô như vậy, cô làm sao nhẫn tâm đối với anh như vậy, lòng của cô là bị chó gặm rồi sao?

"Sau này con cũng rất thương, rất thương anh ấy, sẽ đối xử tốt với anh ấy."

Đường Kiều nói vô cùng thành khẩn, giống như thề thốt.

Mẹ Chu cười cười vui vẻ, tiếp tục cùng Đường Kiều lật album hình. Cô nhìn bộ dáng Chu Chú vô cùng đáng yêu, vẫn còn lo lắng, sợ anh đơn phương, sợ anh làm mình cũng mà bỏ lỡ người ta.

Lần này, rốt cuộc có thể yên tâm.

"Chu Chú, cậu đứng ở chỗ này làm gì? Rình coi à?"

Ngoài cửa phòng, Chu Du liếc mắt nhìn Chu Chú, đối với chuyện nghe lén góc tường này cô bày tỏ rất khinh thường.

"Tôi tới đưa cho mẹ một chút bánh ngọt."

Chu Chú giờ giờ lên bánh ngọt trong tay, nhìn về phía Chu Du, đáng vẻ vô cùng không đáng yêu.

Chu Du đỏ mặt hỏi, tại sao có cảm giác em trai của cô càng lớn càng giống trẻ con. Trình độ không biết xấu hổ, loài người không thể ngăn cản được rồi.

Ngay trước mặt Chu Du, Chu Chú khẽ gõ cửa hai cái, sau đó đẩy cửa đi vào.

Bên trong gian phòng, đang rất thân mật xem hình, mẹ Chu và Đường Kiều cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Chu Chú bung bánh ngọt đi vào cửa, sau đó nảy ý xấu, một chân đá cánh cửa, đang chuẩn bị đi vào Chu Du thiếu chút nữa bị đụng vào lỗ mũi. Cửa đóng lại trong nháy mắt, Chu Du vội vàng bưng kín lỗ mũi, khi còn bé Chu Chú thường chơi chiêu này với cô, mỗi lần cô bị đụng vào lỗ mũi, cô đều xoa mũi.

"Xem con kia, bao lớn rồi, cũng cưới vợ rồi, còn cùng giống như đứa bé, Chu Du là chị, con phải tôn trọng chị chứ."

Nói thật hay quá!

Đường Kiều suốt không nhịn được vỗ tay cho mẹ Chu, có đôi lúc Chu Chú rất khiếm khuyết, luôn có bản lĩnh làm cho người ta xù lông.

Đường Kiều một lòng đếm kỹ lỗi lầm của Chu Chú nhiều năm qua, rõ ràng đã quên mất lời thề mới vừa nói.

"Mẹ, thím tự mình xuống bếp làm bánh ngọt để bồi bổ."

Chu Chú cảm khối bánh gì đó giống như bánh ga-tô, đưa tới khóe miệng mẹ Chu, lúc này mẹ Chu rất hưởng thụ, mới vừa rồi vẫn còn la rầy anh, hiện tại đã dừng lại, mở to miệng, ngậm bánh ngọt vào trong miệng.

"Vợ, em cũng ăn một chút."

Ách, Đường Kiều đưa tay, chuẩn bị nhận lấy bánh trên tay Chu Chú.

"Đừng động, tay của em mới vừa lật album, chưa rửa sạch, không vệ sinh. A, há miệng."

Bất đắc dĩ, Đường Kiều đành phải lúng túng hé miệng để cho Chu Chú đưa bánh ngọt vào trong miệng cô.

Hình tượng này, làm cho mẹ Chu không khỏi sinh lòng cảm động, vợ chồng son thật tốt.

"Các con ở chỗ này xem đi, mẹ đi xuống ăn bánh ngọt."

"Dạ, mẹ!"

Chu Chú đứng nghiêm một cái, thiếu chút nữa làm đổ cái khay bánh trên tay.

Đường Kiều thổi phù một tiếng, bật cười, ý thức trong miệng còn nhai, vội vàng đưa tay che.

Từ đầu tới cuối mẹ Chu cũng cười, vừa ra khỏi cửa vội vàng đưa tay kéo khóe mắt. Cười như vậy, bà biết rất mau già, nhưng thật là chuyện khiến người ta vui vẻ. A ha ha ha.

Chu Chú lại đưa bánh ngọt tới bên môi Đường Kiều, Đường Kiều há miệng ngậm, còn chưa có nuốt xuống, Chu Chú đã hôn, sau đó bánh ngọt vào bụng người nào cũng không biết.

"Anh làm gì đấy?"

Mãi chờ đến lúc Chu Chú hôn đủ rồi, Đường Kiều véo anh một cái.

Người này, đến lúc thật sự không sợ trời không sợ đất, đi đến đâu anh cũng dám làm loạn.

"Hôn vợ anh mà."

Chu Chú nói như chuyện đương nhiên.

Đường Kiều vỗ trán, mặc dù bọn họ còn tân hôn. Khụ, lời nói như thế không được tự nhiên. Nhưng có phải Chu Chú quá dính lấy cô hay không?

"Cô Chu, lời em nói với mẹ lúc này, anh đều nghe được."

Anh nghe được, cô sẽ rất thương anh, cô sẽ đối xử tốt với anh.

"Cái đó."

Đường Kiều muốn giải thích, chẳng qua, Chu Chú lười phải nghe cô giải thích, dù sao cô nói chỉ hồng hét.

"Cô Chu, đừng xem cái này, anh cho em xem đồ tốt khác."

"Cái gì tốt?"

Quả nhiên, người với người, thông minh vẫn có khác biệt. Chỉ một câu, Đường Kiều bị dò đi lực chú ý.

Chu Chú buông xuống cái khay, từ hộc tủ thấp nhất mang ra hai album thật to.

"Cho em xem hình cha mẹ lúc còn trẻ tuổi."

Chu Chú nhìn Đường Kiều nháy nháy mắt, đáng vẻ bên trong có rất nhiều bí mật.

Lúc còn trẻ cha Chu mẹ Chu thật sự là trai đẹp và gái xinh kết hợp a, mà Chu Chú giống như di truyền tất cả ưu điểm của bọn họ, sau đó lớn lên có bộ dáng đẹp trai như hiện tại.

"Chu Chú, cha mẹ anh rất mê đen nha."

Mặc những quần áo này, hiện tại lấy ra đoán chừng cũng có thể là thời trang thịnh hành ở Paris.

"Kiều Kiều, nhìn thấy chiếc vòng tay trên tay mẹ anh chưa?"

"Vòng tay?"

Chu Chú vừa nói như thế, Đường Kiều không khỏi ý chú ý nhìn lại một lần nữa, quả nhiên là có một chiếc vòng tay, vài tấm hình phía trước không có, mỗi một tấm phía sau đều có.

"Vòng tay này?"

Có gì đó kì lạ sao?

"Vòng tay này là bà nội anh truyền cho mẹ của anh, tượng trưng cho con dâu họ Chu, dĩ anh cũng có một chiếc."

A, nhưng dường như vừa vặn cô không nhìn thấy trên tay mẹ Chu có vòng tay a.

Chu Chú để xuống album, nắm tay Đường Kiều.

"Chiếc nhẫn của chúng ta chính là dùng chiếc vòng tay kia đánh thành."

"Anh anh đem vòng tay của mẹ anh nấu chảy rồi hả ?"

Đứa nhỏ này gan bị đá đè lớn sao?

"Hừ, anh nói, vòng tay này là tượng trưng cho con dâu họ Chu, chiếc vòng của thím khẳng định sau này sẽ truyền cho Chu Du, lúc hai người đeo vòng tay giống nhau, người ta còn tưởng rằng là hàng via hè, cho nên anh liền đem nó nấu chảy làm hai chiếc nhẫn, phần còn dư lại đánh một đôi vòng tay nhỏ, để sau này cho con chúng ta."

Đường Kiều nhìn chiếc nhẫn trên tay không biết nên nói cái gì cho phải. Từ trước đến giờ, tâm tư của Chu Chú rất kín đáo, tất cả mọi thứ anh đều nghĩ xong, phần tâm tư này cô có nên cảm động hay không.

"Bà thím, thím vui mừng cái gì chứ ?"

"Thím già rồi sao?"

Mẹ Chu liếc mắt hờn dỗi, Chu Du liền ngã xuống đất không dậy nổi, Thượng Đế ơi, tha cho cô đi, tại sao trên thế giới này ngoại trừ cô ra đều có tình yêu như vậy a. Để cho cô biến mất, biến mất đi.

"Chu Du, con xin nghỉ một tháng làm cái gì?"

Lời nói xoay chuyển, mẹ Chu Du bắt đầu nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn.

"Du học."

Ban đầu không phải là lấy lý do này sao, cô phải thống nhất trước sau.

"Còn du học, con cho chúng tôi là người già rồi đúng không?"

Vừa nghe Chu Du lấy lý do dở ẹt, mẹ Chu Du tức giận ghê gớm.

"Mẹ."

Lời này bà không thích nghe chút nào.

"Nói xem, con đã đi đâu?"

Tốt nhất tìm cho bà một lý do hay hơn một chút.

Chu Du nhìn trời, gần đây là ngày tai nạn của cô sao? Đi như thế nào cũng không thuận, có phải cô nên suy tính giống như Đường Kiều, thay đổi số phận một chút hay không.

"Đi tìm con rể cho mọi người."

"Tìm được chưa?"

Mẹ Chu Du nghe xong lời này rất vui vẻ, da mặt cũng nói lòng không ít, nhưng ngay sau đó ý thức được mình đang tra hỏi cô, ho một tiếng lại sừng mặt lên. Cũng không chỉ là mẹ của Chu Du, còn cha cô, chú cô, thím cô cũng dài cổ nín thở chờ đợi kết quả của cô.

"Không có, thất bại."

Tiếng nói vừa dứt, mọi người không khỏi than vãn một hồi.

"Người nào không có ánh mắt độc đáo như vậy, Chu Du chúng ta là cô gái tốt như vậy mà cậu ta cũng không cần."

Đúng vậy, mắt anh ấy bị dính ghèn, không nhìn thấy cô tốt. Chu Du len lén tán thành ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 84. Sau hôn nhân - tộc trưởng thế 1.

Đường Kiều ở nhà cha mẹ Chu Chú, trên cơ bản thật là vui vẻ. Đương nhiên, nếu bọn họ không hỏi cô những chuyện liên quan đến hôn lễ, vậy thì càng vui vẻ rồi.

"Tính toán khi nào thì bỏ sung hôn lễ?"

Đường Kiều bị sự tấn công đầy dịu dàng của mẹ Chu, trong nháy mắt bà lại bắt đầu hỏi.

Đúng là khó khăn không biết trả lời thế nào nữa, nhưng vẫn là Chu Chú cơ trí.

"Còn chưa có quyết định, xem khi nào thì ba mẹ có thời gian, cùng ông bà ngoại còn có ba mẹ Đường Kiều cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó bàn chuyện làm hôn lễ."

"Cũng tốt, ngày khác con hẹn thời gian, mẹ đi thăm hỏi nhà lão sư trưởng, cũng hơn nửa năm rồi không đi."

Chu Chú suy nghĩ rất chu toàn, cha mẹ Chu cũng cảm thấy không tồi, duy nhất chỉ có Đường Kiều là cảm thấy không tốt lắm thôi.

Vì sao giống như không có cô mọi chuyện cũng như thế?

"Được, càng nhanh càng tốt, mẹ muốn khoe với người khác con trai của mẹ cưới được con dâu tốt lắm rồi."

Mẹ Chu vừa cười vừa nói, xem ra đối với nàng dâu Đường Kiều này, là tương đối vừa lòng.

Vì thế, mấy vị trưởng bối, thêm Chu Chú, cứ như vậy đem chuyện này quyết định.

Cô giận, đến cùng có cho cô một chút nhân quyền hay không.

Đường Kiều vốn cho là Chu Chú đưa cô về thăm nhà một chút, ngây ngốc một ngày rồi cũng đi, nhưng đến lúc chín giờ tối, Chu Chú còn không có một chút ý tứ muốn đi, vì thế cô vô cùng nóng nảy.

"Có phải là cũng nên trở về hay không."

Đường Kiều thừa dịp mọi người không chú ý, néo néo thắt lưng Chu Chú nhỏ giọng nói. Ngày mai là Thứ hai, cô còn muốn đi làm nha.

"Chúng ta buổi tối ở lại đây, không trở về nữa."

Chu Chú nắm tay Đường Kiều, rất không có mặt mũi hướng từ sau kéo lên phía trước, hình thành từ phía sau lưng Đường Kiều tư thế ôm vòng qua thắt lưng của cô.

Ngồi ở phía sau bọn họ Chu Du không khỏi lắc đầu, Đường Kiều cùng cô lăn lộn nhiều năm như thế, một chút thông minh của cô cũng chưa học được. Luôn yên lặng bị ăn hết mà không biết.

Chính là, cô thông minh thì có tác dụng gì đâu, trí thông minh của cô không có biện pháp giúp cô uy hiếp được người đàn ông này, thông minh của cô ở trước mặt người kia, chính là trò chơi trẻ con. Cô cơ bản là không qua được con mắt của anh.

Đường Kiều có chút ngượng ngùng rút tay trở về, lại không rút ra được.

"Đừng nhúc nhích."

Chu Chú vỗ vỗ tay Đường Kiều, trấn an, lại làm cô càng cảm thấy xấu hổ.

Mọi người buồn cười nhìn bọn họ, tình cảm vợ chồng son này càng ngày càng thêm gắn bó thân mật, chắc chắn, thật làm cho người ta hâm mộ.

Ngồi ở phía sau Chu Du thật sự không nhìn được nữa, đứng dậy lắc lắc đầu, "Con đi ngủ đây, mọi người cứ ngồi trò chuyện đi."

Cứ như vậy nhìn bọn họ không coi ai ra gì làm người ta nổi cả da gà, cô sẽ bị ghê tởm chết mất. Không đợi phản ứng của mọi người, Chu Du liền nhanh chóng biến mất ở phòng khách, vô cùng tốc độ, như chạy nạn vậy. Ở phương diện khác, quả thật hành động này của Chu Chú khiến người ta ghê tởm. Thứ hai, cô sợ ở lại bọn họ có thể nói qua nói lại chuyện đề tài đến trên người cô.

Mẹ Chu Du nhìn bóng lưng con gái như chạy trốn, cảm thán một tiếng.

"Khi nào thì mới đến phiên Chu Du nhà ta đây."

"Bác gái, người yên tâm, con sẽ lưu ý giúp chị ấy, gặp người thích hợp sẽ giữ lại cho chị ấy."

Nếu lời này của Chu Chú bị Chu Du nghe thấy, không dám đảm bảo được Chu Du sẽ đánh anh một trận, cô ấy từ trước đến nay không thích người khác xen vào chuyện của mình, cho dù Chu Chú có là em họ của cô cũng không được.

"Thế này cũng không được, còn phải do chính Chu Du quyết định, mọi người cũng đừng tạo áp lực cho nó."

Ba Chu Chú mở miệng, cũng không nghĩ rằng con trai mình rắc tâm làm chuyện xấu. Trong mắt mọi người các phương diện điều kiện của Chu Du cũng không tệ, nếu muốn tìm, không nói tìm tốt nhất, tự nhiên cũng không thể tìm quá kém. Nói như thế nào cũng phải gia thế xấp xỉ, tuổi xấp xỉ, bằng cấp tư cách các phương diện đều không sai biệt lắm mới được.

"Nó mà quá soi mói, hôm nào nếu đem tôi ép cho nóng nảy, tôi tùy tiện tìm cho nó một người què người thọt gả đi."

Mẹ Chu Du tàn nhẫn nói, nhiều năm như vậy, đừng nói Chu Du tìm con rể cho bà, mỗi lần nó về bà cũng tranh thủ hỏi chuyện, khi nào thì có thể thấy nó dẫn bạn trai về nhà.

Đường Kiều kỳ thực rất muốn nói cho mẹ Chu Du, kỳ thực người què cùng người thọt. Đều là tàn tật, vẫn là cùng một loại tàn tật. Như vậy, có chút không tốt lắm.

Chu Chú nhìn đáng vẻ Đường Kiều kìm nén khó chịu, néo néo tay cô, nhìn cô cười cười táo bạo.

"Bà cũng không nên như vậy, nếu ép buộc nó quá, đến lúc đó người khóc chính là mình thôi."

Ba Chu Du vội vàng trấn áp mẹ Chu Du bạo phát, đối mặt với hai người phụ nữ đối chọi gay gắt không chịu nhường bước, cũng thật sự là làm khó ông rồi. Vừa muốn trấn an con gái, lại khuyên bảo vợ. Thật là không chịu nổi.

"Như vậy, bác gái người đừng quá gấp gáp, chị họ tự có chừng mực."

Đường Kiều xem như phát hiện, Chu Chú này chính là một từ: giả bộ! Đặc biệt có thể giả bộ.

Ở bên ngoài giả vờ làm bộ làm tịch, ở trước mặt cô về mặt giả vờ vô hại, ở trước mặt các trưởng bối, anh chính là người con tốt, giả bộ còn rất giống.

"Kiều Kiều, con cùng Chu Du quan hệ tốt nhất, bình thường không thấy nó cùng người đàn ông nào thân cận sao?"

Mẹ Chu Du chuẩn bị "đường cong cứu quốc"(*), nếu hỏi Chu Du bản thân không chịu nói, bà có thể hỏi người khác nha.

"Không."

Chuyện này thực sự không có, về người đàn ông Chu Du - từ ngữ mới mẻ này, cô tỏ vẻ, cô so với Chu Chú biết ít hơn nhiều lắm. Nhưng Chu Chú tựa hồ cũng không tính nói gì, Đường Kiều tuy rằng một bụng nghi vấn, nhưng vẫn là rất đúng mực bất luận cái gì cũng không có bán đứng chị em Chu gia.

"Như vậy sao."

Ngữ khí vô cùng thất vọng, Đường Kiều không muốn nhẫn tâm, nhưng mà, cô không phải Chu Du.

Mọi người nhà thì vui mừng nhà thì buồn rầu một phen, mẹ Chu nhìn nhìn thời gian, lại thấy Đường Kiều có chút bối rối.

"Chu Chú, con cũng mang Kiều Kiều đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai mẹ bảo người ta đưa danh sách lại đây cho các con xem trước."

"Danh sách gì cơ?"

Chu Chú mở miệng hỏi, Đường Kiều vốn tựa vào trên người Chu Chú sắp nhắm mắt lại cũng đồng thanh hỏi.

"Muốn kết hôn đương nhiên phải mua này nọ, đồ đạc trên giường, bánh cưới, kẹo mừng, áo cưới, khách sạn, giáo đường. Mấy thứ này phải chuẩn bị trước tiên."

Phốc!

"Mẹ, có chút quá sớm phải không hả?"

Không riêng gì Đường Kiều cảm thấy đầy vạch đen, ngay cả Chu Chú cũng có chút.

"Làm sao mà sớm, cái đó trước tiên cũng phải chuẩn bị thật tốt, bằng không đến lúc đó sẽ chuẩn bị không kịp."

Được rồi, mẹ nó nói cái gì thì là cái đó.

"Vậy được rồi, mẹ, người cứ xem như thế nào thì làm đi, con trước đưa Đường Kiều đi ngủ đây."

"Được, đi thôi."

Đường Kiều cứng đờ tùy ý để Chu Chú lôi kéo lên phòng ngủ trên lầu, da đầu cô vẫn còn run lên từng trận.

Kết hôn. Thật sự đáng sợ.

(*) ý mẹ của Chu Du là chuẩn bị kế hoạch khác để đối phó với Chu Du.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 84. Sau hôn nhân - tộc trưởng thế 2.

Hai người trở về phòng, Đường Kiều phát hiện, phòng ngủ cũng là một nơi đáng sợ, nhìn cái giường đôi này tuyệt đối bốn người có thể ngủ! Bốn người đó!

"Ngán người làm cái gì, nhanh đi tắm rửa đi."

Chu Chú gỡ vào trán Đường Kiều một cái, sau đó mở tủ quần áo tìm quần áo ngủ cho cô.

Bởi vì bọn họ trở về đột xuất, mẹ Chu cũng không chuẩn bị trước, cho nên Chu Chú tìm ở tủ quần áo một lúc, mới buông tha cho Đường Kiều nói.

"Tuy rằng anh biết em không muốn, nhưng sự thật không thể không như vậy." ? Loại nào?

"Em yêu, em phải mặc áo sơ mi của anh làm áo ngủ rồi."

Hắc hắc, đùi trắng ôi đùi trắng

Hai ngón tay Chu Chú xoa xoa cằm, một đáng vẻ lưu manh ở trên người Đường Kiều quét qua quét lại, không đúng, là phóng đảng!

Đường Kiều day day hai bên huyệt thái dương, cảm thấy bản thân bắt đầu đau đầu rồi.

"Chúng ta vì sao không trở về nhà?"

"Anh rất muốn về, nhưng em thấy đấy, ý tốt của cha mẹ không thể từ chối."

Em gái nhà anh! Làm gì có chuyện như thế, có ai cố gắng bắt anh ở lại đâu cơ chứ.

"Bây giờ chúng ta về!"

Cô tuyệt đối không thể mới đi làm một tuần, ngày mai liền bỏ bê công việc.

"Chu phu nhân, em xem xem, ngày mai mẹ bảo cho chúng ta xem danh sách công việc liên quan đến lễ cưới, mà vừa rồi em cũng không từ chối. Còn nữa, công việc này của em, không cần làm cũng được."

Đó là bởi vì cô cho rằng anh sẽ cự tuyệt.

"Cái gì gọi là không cần làm, em muốn đi làm."

"Như vậy đi?"

Chu Chú từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng, cầm trong tay giả bộ trầm tư, nhưng Đường Kiều biết, từ đầu trong lòng anh không nghĩ đem nó bỏ đi.

"Chu phu nhân, anh thật tiếc nói cho em biết, lúc này em tuyệt đối không thể ở trên được."

Bởi vì anh sẽ không để cho cô nói.

Đường Kiều nhẫn nhịn, rất muốn phát hỏa, nhưng cô đang ở nhà cha mẹ Chu Chú, cho nên cô đành phải kiềm chế lại.

Cô không thích cái cảm giác này, bọn họ thay cô suy nghĩ mọi vấn đề, nhưng mà, không hỏi qua ý nguyện của cô.

"Em đi tắm rửa trước đây."

Đường Kiều cảm thấy mình mà đứng đây nói chuyện với Chu Chú thêm nữa, bản thân tuyệt đối sẽ hổng mặt, việc này đối với mình mà nói, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Chu Chú lập tức ngoan ngoãn đưa áo sơ mi của mình, cũng chỉ có một chiếc áo sơ mi như vậy.

"Nội y, quần?"

Như thế này thì cô làm sao mà mặc được?

"Tạm chấp nhận đi, buổi tối cũng không cần mặc, em còn ngốc ở đó đem bộ quần áo mặc trên người này để ở giỏ giặt quần áo, anh giặt cho em"

Đùi trắng ôi đùi trắng

Đường Kiều cắn cắn môi, tự nói với bản thân, không có việc gì không có việc gì, đừng tức giận, phải bình tĩnh, bình tĩnh!

Đường Kiều cầm áo sơ mi, không nói một lời tiêu sái bước vào phòng tắm, Chu Chú lập tức đi theo.

Đường Kiều quay đầu, nhướn mày nhìn trước mắt Đây, anh tiến vào làm cái gì.

"Hắc hắc, vạ à, anh đến giúp em tắm rửa."

Tắm yên ương cái gì, có mà định giờ trò lưu manh thì có.

Đem áo sơ mi ôm vào trong lòng, Đường Kiều trên mặt rõ ràng viết không thoải mái, "Em không đồng ý."

Nếu anh không đi ra ngoài, cô sẽ đi ra.

Chu Chú sờ sờ cái mũi, tuy rằng rất không muốn, nhưng đến cùng vẫn là xoay người đi ra ngoài, chị hai nhà anh dường như rất tức giận. Nhưng mà, hôm nay anh làm nhiều việc như vậy chọc chuyện của cô, anh cũng không biết rõ cụ thể là vì việc gì nữa.

Chu Chú vừa ra khỏi phòng tắm, Đường Kiều liền lập tức đóng kỹ cửa phòng tắm lại, hơn nữa còn khóa. Sau khi khóa, mới nhớ tới, đây là nhà anh, nếu anh muốn vào phòng tắm, là chuyện quá dễ dàng rồi.

Đường Kiều đem áo sơ mi cất kỹ, đứng ngây ngô trước bồn rửa mặt, nhìn mình trong gương. Tuy rằng cô không thừa nhận, nhưng cô đi đến bước này, kết hôn sinh tử, đại khái là số mệnh của mỗi người phụ nữ đi, mặc kệ đến sớm hay là đến trễ, tóm lại là sẽ đến thôi.

Hơi chút phiền chán vò vò tóc, Đường Kiều cảm thấy bản thân cực kì không thoải mái.

Mẹ nó Chu Chú, anh vì sao luôn dùng chiêu “tiền trăm hậu tấu” này. Đường Kiều cảm thấy tất cả đều là kế hoạch từ trước của Chu Chú, bắt đầu từ lần trước ở nhà ông bà ngoại Đường cầu hôn, mãi cho đến hôm nay, từng bước một, sau đó cô như kẻ ngu si, cam tâm tình nguyện cùng anh đi đăng kí.

Đường Kiều cảm thấy như vậy không tốt, nhưng cụ thể lại không nói được không tốt ở chỗ nào.

Tâm tư của Chu Chú đối với cô, cô hiểu được, cũng cảm động. Nhưng anh luôn không hỏi ý kiến của cô liền thay cô quyết định hết tất cả mọi chuyện, cô không chỉ muốn đánh đòn, còn rất không thoải mái.

Việc kết hôn cũng là chuyện của cô, đáng lẽ là cô quyết định muốn hay không, cô là đương sự, cho nên hôn lễ cô có quyền lợi quyết định có hay không.

Cô vui về sao?

Là vô cùng vui về đi!

Đường Kiều đứng trước gương ngây ngốc tự hỏi tự đáp, cô tựa hồ vô cùng thích loại trò chơi ngu ngốc này.

Thờ dài, Đường Kiều rời khỏi bồn rửa mặt, vào bên trong, tốt lắm, có bồn tắm lớn. Nhưng mà hiện tại cô không hề có tâm tình hưởng thụ, đứng ở dưới vòi hoa sen, mở vòi nước, nước lạnh chảy ra, xối mạnh vào người làm cho cô giật mình, nhưng cô lập tức thích ứng lại.

Tắm rửa xong sau, Đường Kiều mặc áo sơ mi trắng của Chu Chú đứng ở trước gương ngai ngừng nửa ngày, bình thường cô không cảm thấy là bản thân mình thấp, nhất là mặc quần áo của Chu Chú, bề ngoài liền hiện ra, áo sơ mi trắng mặc trên người cô cũng bình thường, nhưng quan trọng nhất là, bên trong không có gì, trống trơn. Tuy rằng cô không thừa nhận, nhưng mà, thật sự, cô “tam tục” rồi. (tam tục: thô tục thô tục thô tục).

Tại cái thời đại phản đối “tam tục” này, cô gặp “tam tục” trước rồi.

Cô phi nhõ bản thân, cô thực xin lỗi nhân dân thực xin lỗi Đảng.

Tình tiết này cũng quá thô tục đi Đường Kiều không khỏi toàn thân run lẩy bẩy, thật mẹ nó tục rồi. Cô thậm chí có thể tưởng tượng sau khi ra khỏi phòng tắm sẽ phát sinh tình cảnh gì, truyện ngôn tình hay có không, phim thần tượng hay có không, Đài Loan tám giờ đúng hay có không. Tất cả tình tiết đều có trên TV, nữ chủ ra khỏi phòng tắm, sau đó nam chủ giống như hóa thân thành sói đói, sau đó là một tiết mục bỏ nhào vào nữ chủ.

Vỗ vỗ mặt, Đường Kiều chuẩn bị tâm lí kéo cửa phòng tắm đi ra.

Chu Chú đang ngồi trước bàn máy tính bên giường xem cái gì đó, theo khoảng cách của Đường Kiều, có chút không thấy rõ, ai bảo phòng ngủ nhà anh lớn như vậy làm gì.

"Chu Chú."

Đường Kiều cúi đầu gọi một tiếng.

Chu Chú vừa quay đầu lại, nhìn thấy chính là hình ảnh khiến anh lập tức huyết mạch sôi sục. Chính xác là vô cùng hấp dẫn, thân thể anh liền bị kích thích rồi. Ông trời, để anh bỏ nhào trước đã rồi nói sau.

"Tắm tốt lắm."

Chu Chú giả bộ ho một tiếng, đứng lên, hai tay giao nhau đặt ở phía trước, muốn che giấu thân thể của mình đang bị xúc động.

Đường Kiều nhếch miệng, giật giật, bày ra tư thế khác làm Chu Chú càng thêm xúc động, quả thật vì thế mà Chu đại công tử bỏ nhào tới.

Lúc Chu Chú nhào đến, Đường Kiều đột nhiên nhấc chân, Chu Chú không hề phòng bị, không nghĩ tới Đường Kiều sẽ đánh, nháy mắt đã bị bại tại trận,

bị đá một cước vốn không phải chuyện gì to tát, vấn đề là Đường Kiều đá vào bộ vị quá nhạy cảm, anh. đau! Thập phần đau!

Nhìn Chu Chú trên đất cuộn người thống khổ không thôi, Đường Kiều cảm thấy thập phần thống khoái, cuối cùng cũng làm cho tâm tình của cô dễ chịu một chút rồi.

"Chồng à, đi giúp em giặt quần áo đi, chính anh vừa nói mà."

Đường Kiều uốn éo, hướng tới gần hạ thân Chu Chú nói, do quần áo quá rộng, làm cho ánh mắt Chu Chú chịu không nổi đầu óc đóng băng, nhưng Đường Kiều không để ý chút nào, bởi vì, người nào đó vừa ngã trên mặt đất, có muốn xúc động cũng không đứng dậy được rồi.

Đường Kiều hạ một cước vô cùng ngoan độc, Chu Chú nửa ngày cũng chưa đứng lên được, thật vất vả địa phương kia không đau như vậy, có chống đỡ đứng dậy, Đường Kiều cũng đã nằm ở trên giường, đem bản thân quần lại thật chặt.

"Chu phu nhân, em thiếu chút nữa thành quả phụ."

Chu Chú nhìn người nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ ai oán nói.

"Yên tâm, em sẽ thủ thân cho anh, quyết không cho nam nhân khác tiện nghi."

Đường Kiều ngáp một cái, có chút lười biếng nói, quần áo Chu Chú có mùi hương rất dễ ngửi, mặc lên người, cũng không tệ .

"Em còn nghĩ đến nam nhân khác!"

Chu Chú nghiêng răng nghiêng lợi nhào đến, cách chặn giữ chặt vai Đường Kiều.

"Ý nghĩ anh cũng muốn quản, anh quản nhiều thật đấy."

Oa hu.

Chu Chú rít gào một tiếng, "Vợ à, lời nói của em làm anh thương tâm quá." Đầu chỉ là thương tâm, còn tổn thương thân thể nữa.

"Còn đá thương hơn nữa anh muốn nghe hay không?"

"Cái gì?"

"Đêm nay dù sao anh cũng không làm được nam nhân, không bằng anh đi khác phòng ngủ đi."

Dù gì nhà anh lớn như vậy, phòng nhiều như vậy, tùy tiện tìm tới một gian, đừng làm phiền tới cô.

"Đường Kiều!"

Chu Chú hàm răng nghiền chặt, chị hai này cũng quá độc ác, quả thực chính là bà nội chị hai rồi.

"Tránh ra, anh đè nặng em khó chịu, em muốn đi ngủ rồi."

Đường Kiều ở trong chăn đẩy đẩy, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, thể hiện rõ không để ý đến anh nữa.

Oa hu!

Chu Chú nhìn chùm đèn trên trần nhà tru lên một tiếng, thân thể lùi ra, không đè nặng cô nữa.

Anh. nhẫn! Anh. chấp nhận.

Anh nên đi giặt quần áo cho Chu phu nhân thôi, anh chính là lao dịch đáng thương trong gia đình mà.

Chu Chú giặt quần áo cho Đường Kiều xong, bản thân lại đi tắm rửa, ở trong phòng tắm uể oải nhìn tiểu đệ đệ không thể ra trận, lại ai oán một trận. Đường Kiều đánh một cú này, thật sự là không hề nhẹ tí nào cả.

Thật sự là thất sách, anh hoàn toàn không ngờ rằng cô sẽ phản kích. Phản đến mức con cừu nhỏ Đường Kiều ôn hòa này đã bị anh chọc xù lông rồi.

Chu Chú chống cằm xem huynh đệ mình vất óc suy nghĩ, ngày mai anh nên dùng biện pháp gì để vui vẻ cùng Chu phu nhân đây, phải đồ dành mới được.

Ở trong phòng tắm khóa thân suy nghĩ một lát, Chu chú xoay người, đi ra. Anh sẽ không đi, tuy rằng không làm được “chuyện của nam nhân”, nhưng ngủ cùng với vợ vẫn là một chuyện vô cùng quan trọng.

Đường Kiều đã ngủ, Chu Chú nhẹ nhàng tắt đèn, sau đó lên giường, đem chân ở trên người Đường Kiều kéo ra, đắp lên hai người, nghiêng người ôm Đường Kiều vào trong lòng mình.

Chẳng qua là trước khi ngủ, bản thân không tự chủ được ai oán, huynh đệ của anh thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lăng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 84. Sau hôn nhân - tộc trưởng thế 3.

Mẹ Chu quả nhiên làm việc vô cùng hiệu quả, sáng hôm sau, mọi người vừa ăn xong bữa sáng, đã có một đồng người đến đưa danh sách.

Áo cưới, khách sạn, giáo đường. Thậm chí muốn dùng đồ dùng trên giường hăng nào, mẹ Chu đều bảo người ta đưa thật nhiều danh sách đến, chọn lựa từng cái, thật nghiêm túc và cẩn thận, thỉnh thoảng còn quay ra cùng Chu Chú thảo luận. Ba Chu cùng cha mẹ Chu Du cũng xem qua mấy cái danh sách trước, thấy vừa ý thì lấy ra, sau đó lại đưa cho mẹ Chu xem. Lúc này rảnh rỗi nhất chính là Đường Kiều, cô chỉ cần phụ trách ngồi ở chỗ kia, đối với đồ tốt mà mọi người chọn, nói thích hay không thích thôi.

Đương nhiên, nhân rồi còn có Chu Du này nữa.

Vốn đây không phải chuyện của cô, cô rất muốn đi, nhưng lại không dám chọc mẹ mình, tuy rằng cô đã cố gắng nhấn mạnh hôm nay mình cần phải đi làm, nhưng mẹ cô ra lệnh một câu, cô ngay cả cửa lớn cũng không dám bước ra. Mẹ cô nói, dù sao cô cũng bỏ chạy một tháng, không kém một ngày này, hôm nay cô phải ngày ngốc ở nhà, thế nào cũng không cho đi.

Haizz!

Chu Du thở dài một hơi, thời kì gái ế lớn tuổi, chính là đau khổ như vậy, vốn là có Đường Kiều cùng cô chừa lại, kết quả nhà cô bị Chu Chú cạy góc tường.

Nói đến đây, cô đúng là có chút tiếc rên sắt không thành thép. Cô giới thiệu cho Đường Kiều nhiều nam nhân tốt như thế, như thế nào cô ấy lại không coi trọng một ai?

Có lẽ đúng như lo nghĩ, Chu Chú lớn lên đẹp trai, Chu Chú nhiều tiền bạc, của cải so làm sao được với Chu Chú chứ, lại không không đẹp trai bằng Chu Chú.

Thần linh, mau phái người đến cứu cô đi.

Chu Du ngửa cổ, không nhìn mọi người trong nhà bận bịu rồi rít loạn lên, ngã vào trên sofa nằm ngay đơ.

Hai ngày, hai ngày, cô trở về hai ngày rồi.

Nhắm mắt lại, ở chung cùng với nam nhân kia giống như một chuyện rất bình thường.

Cả đời sẽ không tương tư, mới có thể tương tư, lại hại tương tư.

Bệnh đến, từ lúc nào?

Tuy rằng mới trở về hai ngày, nhưng Chu Du đã bắt đầu phiền chán về vấn đề "Cái nam nhân kia".

Trước giờ Chu Du đều là người sống rất tàn khốc, làm cái gì đều thích gọn gàng dứt khoát. Nhưng đối mặt các trưởng bối dụ dỗ tấn công, cô cho dù muốn ngang ngược cũng không ngang ngược được. Bọn họ rõ ràng rất để ý chuyện của cô, lại còn muốn làm bộ như không có việc gì, sau đó dùng chiến tranh tâm lý, luôn luôn không ngừng nhắc nhở bên tai của cô.

Con gái nhà ông Lý như cô cũng đã gả đi rồi, những cô gái tầm cô cũng đã có hai đứa con vậy mà.

Kỳ thực, chuyện này cũng không tính là cái gì. Bởi vì từ đầu cô cũng không biết bọn họ nói tới ai, cứ cho là biết, cô cũng có thể làm như chưa từng nghe qua người này.

Nhưng, có hai người cô không thể xem nhẹ. Chính là Chu Chú và Đường Kiều.

Hai người này không coi ai ra gì ân ân ái ái, cô có thể hiểu bọn họ là vợ chồng mới cưới, như keo như sơn, cũng có thể thông cảm, Chu Chú hai mươi mấy năm cầm dục, cô càng không thể cứu vãn được. Vấn đề là, bọn họ đứng ở trước mặt cô có được hay không? Có thể không có ý lên mặt trước bà mẹ cô không?

"Con xem Chu Chú, so với con ít hơn vài tuổi, vợ cũng lấy về nhà rồi."

Chu Du kỳ thật rất muốn nói, đây tính là cái gì, Chu Chú tuy rằng nhỏ tuổi hơn cô, nhưng Đường Kiều cũng như cô mà thôi. Nhưng nhìn Đường Kiều bị

Chu Chú ôm, ngẫm lại, vẫn là thôi, có gì không thoải mái đâu, chính cô nhin đi, cô không thoải mái không tìm chị hai nhà Chu Chú nữa.

A!

Nhưng là cô thập phần không nhìn được Chu Chú này mạnh mẽ lên mặt.

Không phải chỉ một cái hôn lễ thôi sao, làm gì mà làm trong nhà như cái chiến trường vậy. Nhìn xem đây dưới đất, nào là danh sách áo cưới nào là danh sách khách sạn, còn có người ra người vào đưa danh sách.

Haizz, kết hôn, dường như thật sự rất khó.

Ngay cả ba mẹ cô cũng bận rộn bận trước bận sau, làm việc vô cùng vui vẻ. Đặc ý trên mặt giống như là bọn họ muốn kết hôn không bằng. Chẳng qua là thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc về phía cô, ánh mắt này, nhìn cô hận không thể tự sát để tạ tội rồi.

Haizz.

Chu Du thờ dài, không liên quan nhìn mọi người trong nhà bận rộn, sắc mặt sáng ngời vây quanh Đường Kiều, lấy máy tính ra bắt đầu chơi zombi. Đây là thứ giải trí duy nhất của cô ở chỗ nam nhân kia, cô không dám login, cô muốn toàn tâm toàn ý ở bên cạnh anh, nhưng anh luôn bề bộn nhiều việc, lúc không chịu nổi, cô sẽ lấy máy tính ra một mình chơi cương thi, tuy rằng cảm thấy trò chơi này rất thiếu trí tuệ, nhưng quả thật là trò chơi duy nhất có thể giết thời gian. Dù loại hoa, đánh đánh cương thi, một buổi sáng rất nhanh liền đi qua.

"Chu Du!"

Lại làm sao vậy, cô vừa mới đem máy tính mở ra đi lên cửa sổ trò chơi.

"Mẹ, làm cái gì mà bắt chợt cả kinh thế, người xem thím kia, mẹ phải học hỏi tao nhã như thím vậy."

"Ta ưu không tao nhã không đến lượt con nói, nhưng trước tiên con nó xem con đang làm cái gì?"

"Chơi trò chơi nha."

Chu Du nghiêng nghiêng người, làm cho mẹ cô có thể thấy rõ ràng, cô đến cùng là đang làm cái gì.

"Giờ phút này con còn có tâm tình đi chơi trò chơi."

Cô vì sao lại không có tâm tình chơi trò chơi? Người muốn kết hôn cũng không phải cô, tại sao cô không thể chơi trò chơi được.

"Chu Du, mau đến mau đến, đừng chơi trò chơi nữa, lại đây giúp Đường Kiều chọn một số mẫu áo cưới."

Nếu nói, kết hôn là một chuyện đáng ghét như thế này, tốt nhất cô cũng không cần phải kết hôn.

Bất đắc dĩ, Chu Du đành phải đem máy tính vừa mở ra đem đóng lại.

Cùng trời đầu, vô cùng vui vẻ, cùng người đầu, vô cùng vui vẻ, cùng mẹ đầu, là vô cùng ngu ngốc rồi.

"Bộ màu đỏ này như thế nào?"

Mẹ Chu chỉ vào danh sách một bộ áo cưới đỏ thẫm nói.

"Ừ, cũng được, rất rực rỡ."

"Thế còn bộ này?"

Lại chỉ vào một bộ áo cưới màu trắng.

"Ừ, rất tốt, rất thuần khiết."

.....

"Chị vẫn nên đi chơi đi"

Chu Chú lấy lại quyền danh sách nói.

Chu Du thiếu chút nữa thì cảm kích rơi nước, Chu Chú vừa nói cô lập tức bỏ chạy biến mất.

Mẹ Chu Du nhìn bóng lưng của cô lại thở ngán than dài một trận.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 85. Sau hôn nhân - bắt buộc lưu manh cùng hưởng thụ sự lưu manh

Mấy ngày nay Chu Chú luôn dính lấy cô, Đường Kiều không có cơ hội nói chuyện cùng Chu Du, được rồi, cô thừa nhận, cô đúng là rất tò mò cái nam nhân trong truyền thuyết kia.

Nhưng mà Chu Chú luôn luôn bám sát cô, Chu Du lại mừng rỡ khi cô bị người cuốn lấy, vừa vặn không muốn quan tâm đến cô.

Trước lúc cơm trưa, Đường Kiều thật vất vả thoát khỏi một đồng lớn danh sách, đứng trước phòng ngủ Chu Du.

Gõ nhẹ cửa hai tiếng, Chu Du đang ngồi ở trên sàn, chơi trò chơi giết zombi, hô một câu mời vào, Đường Kiều đẩy cửa vào.

"Ngồi đi."

Chu Du luôn không ngừng ấn chuột, đối với Đường Kiều vừa vào, nhìn cũng chưa từng liếc mắt một cái.

Cô ấy là muốn cô ngồi chỗ nào?

Đường Kiều nhìn khắp nơi, cuối cùng cân nhắc ngồi xuống, đặt mông trên sàn ngồi bên cạnh Chu Du.

"Đừng chơi nữa."

"Ừ, đợi chút, chờ tôi chơi nốt cửa ải này."

Chu Du vẫn luyến tiếc dừng trò chơi trong tay, Đường Kiều liền đỡ đầu chờ cô ấy, cô thật sự không biết chơi trò này có gì thú vị, ăn cũng không no.

Sự thật chứng minh, trong trò chơi chỉ số thông minh của Chu Du cũng không cao, sau một phen giết chóc, vẫn bị giết không còn mảnh giáp.

Cảm thán một tiếng, Chu Du đem trò chơi ải tạm dừng.

"Làm sao?"

Đường Kiều nháy mắt liên vận vẹo, cô đến làm gì, cô muốn làm gì, không được, cô phải tìm chút manh mối thôi.

"Hắc hắc, không có việc gì, hai ta thật lâu không gặp, hai ngày này cũng không trò chuyện được nhiều, tới tìm cô nói chuyện phiếm."

"Được, chỉ cần đừng tán gẫu chuyện nam nhân kia."

Chu Du thoát cửa sổ trò chơi, khép máy tính lại, sau đó dùng chân đá đá, đem máy tính tạm thời không có giá trị lợi dụng đá xa chút.

Đường Kiều khoé mắt rút rút, không tán gẫu chuyện nam nhân kia, thì cô và cô ấy nói chuyện gì nữa, cô lên đây không phải vì chuyện này mà tới sao?

"Cô. một tháng này ăn ngon sao?"

Đã không thể tán gẫu chuyện nam nhân kia, Đường Kiều cũng chỉ có thể ngây ngốc hỏi thôi.

"Đồ ăn cũng không tệ, nhưng mà không hợp khẩu vị tôi." Đối mặt với vấn đề ngu ngốc mà Đường Kiều hỏi, Chu Du một chút cũng không ghét bỏ nghiêm túc trả lời.

Thì cô kén chọn mạnh mẽ như vậy, muốn hợp khẩu vị cô, chính mình chuẩn bị đầu bếp mới được.

Đường Kiều ở trong lòng vụng trộm nói thầm, bản thân cô là người không kén ăn, từ nhỏ bà ngoại Đường đã nói cho cô, người lãng phí lương thực, sau khi xuống địa ngục, ở địa phương này, cũng không được siêu thoát. Cho nên tật xấu kén ăn này của Chu Du, theo ý cô cũng có chút làm người ta giận sôi.

"Ngủ có ngon không?"

Đường Kiều tiếp tục ngây ngốc, ai bảo không cho cô hỏi chuyện nam nhân kia.

"Cũng không tệ."

Cảm giác mỗi ngày gói đầu vào một vòm ngực khác đi vào giấc ngủ, con mẹ nó không cần quá tốt.

Chu Du biểu cảm vẫn còn một chút cảm giác, lúc lưu manh của cô cùng Chu Chú quả thực giống nhau như đúc, Đường Kiều không biết vị nam đồng bào kia thế nào, chỉ mong sau khi Chu Du ăn sống nuốt tươi người ta, có thể cho người ta chết toàn thây.

Đường Kiều nguyên lai tính toán hỏi "Kéo được", nói đến bên miệng lại nuốt trở về, việc này, có thể không cần hỏi rồi.

Chu Du từng nói qua, chỉ có lúc Đường Kiều vẫn duy trì tâm tình ngây ngốc, mới là trạng thái tự nhiên nhất.

Nhưng mà lúc Đường Kiều nhất định kiên cường ngây ngốc, Chu Du vẫn là bị đánh bại rồi.

"Cô cùng anh ta có?"

Trên mặt Chu Du ngũ quan run rẩy không ngừng, thật sự là biến hóa nhiều lắm, cô không biết nếu lúc này các trưởng bối nhà cô nghe được lời này của Đường Kiều, còn có thể sẽ không giữ lại ý tưởng Đường Kiều là con dâu tốt của Chu gia.

"Không phải đâu."

Bài hát đó hát thế nào nhỉ?

Một người khờ dại, còn có một người khác khờ dại, khắp núi khờ dại, chỉ có em rất khờ dại.

Chính xác, thời gian một tháng, xác thực không hẳn là ban ngày mặt đối mặt ngồi uống cà phê, buổi tối đắp chăn bông tinh khiết nói chuyện phiếm, hưởng hồ hiện tại, cũng không thích hợp để đắp chăn bông.

Ngẫm lại, Chu Du cũng nghĩ đến một vấn đề giống Đường kiều.

Cô. có phải mang thai hay không?

Tuy rằng vấn đề là giống nhau, nhưng Chu Du cùng Đường Kiều đối với vấn đề đứa nhỏ này vẫn là thái độ hoàn toàn bất đồng.

Đường Kiều cũng không phải không thích đứa nhỏ, chính là không hy vọng phát sinh chuyện đứa nhỏ ở tình huống cô không hề chuẩn bị, mà Chu Du, cô đối với đứa nhỏ vẫn là có chút chờ đợi, dù sao cô cảm thấy cuộc đời mình trừ bỏ nam nhân kia, cũng không có năng lực yêu người khác.

Nếu có một đứa trẻ, có lẽ cũng rất tốt. Anh ta không thương cô cũng không quan hệ, anh ta không cần cô cũng không quan hệ.

Chỉ cần sinh mệnh của nó còn cùng cô bảo tồn một chút gắn bó, cô vẫn là vui vẻ .

"Chu Du, thật sự không cùng tôi nói một chút?"

Đầu Đường Kiều ở trên vai Chu Du cọ xát, Chu Du ý tứ thật sự là chặt chẽ, cô hỏi đến tận đây rồi, cô ấy cũng không tính toán lộ ra nửa điểm tin tức về nam nhân kia, thật sự là để cho cô sốt ruột.

Đáng tiếc, Đường Kiều làm nũng kiêu gì, cũng chỉ có thể hò hét Chu Chú mà thôi, ở trước mặt Chu Du, không có nổi chút tác dụng nào.

Mới đầu lúc cô yêu nam nhân kia, còn có hạ chút quyết tâm, chuyện đó là cô cưỡng bức, nếu anh ta không nghĩ, trên cái này thế giới liền tuyệt đối không có người thứ 3 biết chuyện này, cô sẽ không đi gây phiền phức gì cho anh, sẽ không gia tăng cho cô phiền toái gì.

Trong tình yêu, nữ nhân quả nhiên là hèn mọn, vị tác gia ấy từng đã nói qua, lúc yêu một người, nữ nhân là có thể hèn mọn ở dưới nền đất dưới sinh vật, giả sử là như thế này, vẫn có thể nở ra bông hoa từ dưới nền đất.

Nhìn hoa của cô lúc này, nở nhiều rêu rao.

Thất bại!

Đường Kiều liền ngã xuống, cả người tê liệt ngã xuống, ai cũng đừng kêu cô, cô đã chết, chết ở trong nước miếng của Chu Du.

"Thật nên đề bác và thím đến xem dáng vẻ này của cô."

Chu Du khề cười nói, Đường Kiều hai mươi lăm tuổi, vẫn như trẻ con, tuy rằng cô cũng 25, nhưng cho tới bây giờ cô không có cách nào đơn thuần giống như Đường Kiều vậy. Haizz, rõ ràng lớn lên trong hoàn cảnh giống nhau, cùng là đứa trẻ lớn lên trong cùng một đại viện, như thế nào khác biệt lại lớn như vậy. Giống cô, giống Chu Chú, giống Ngu Châu, còn có Đường Kiều.

Chu Du nói như vậy, Đường Kiều nhanh chóng từ xác chết khôi phục lại, sau khi đứng lên, vẫn là biểu cảm thống khổ.

"Tôi rất buồn bã."

Chu Du tiếp tục vui vẻ, đối với đứa trẻ hồn nhiên, cô từ trước đến nay vô cùng bao dung.

"Đừng vì chuyện của tôi mà lãng phí thời gian cùng tế bào não, vẫn là ngấm lại chuyện của cô cùng với Chu Chú đi."

Đường Kiều vốn là một người tế bào não không nhiều, lại vì chuyện của cô giết chết một ít, cô thật có lỗi.

"Chuyện của chúng tôi có cái gì phải nghĩ."

Cô cự tuyệt đi suy nghĩ chuyện này.

"Thật tính toán cứ như vậy gả cho?"

Cô để ý thấy, lúc Chu Chú hớn hơ nói chuyện kết hôn, Đường Kiều luôn ở bên không nói một lời, khuôn mặt giống như rối rắm, cô cũng không thấy bọn họ lạc quan như vậy. Đường Kiều người này, tuy rằng hồ đồ dễ lừa, Chu Chú đối phó cô ấy là dư dả. Nhưng trong lòng cô ấy lại cố chấp như trâu, thực sự cái gì không thoải mái, cô ấy cũng chỉ sẽ đem nó đặt ở đáy lòng mình.

Mấy năm nay, Đường Kiều biểu hiện cực kỳ mạnh mẽ, nhưng cô lại biết, đây không phải chân chính là cô ấy, trong thân thể Đường Kiều luôn luôn tồn tại một người khác, cô không biết cái tiểu nhân kia khi nào thì sẽ đi ra quấy phá, điều kiện tiên quyết là, cô ấy có thể không thương hại người khác, cũng không thương hại bản thân.

"Còn có thể làm sao bây giờ, đều đi đến tình trạng này rồi."

Về phần tại sao lại đi đến tình trạng này, đánh chết Đường Kiều cũng sẽ không thể thừa nhận là vì cô. Kỳ thực theo như lời cậu nhỏ Đường, cô cũng là có chút cam tâm tình nguyện .

Nếu như cô không tình nguyện, mặc cho Chu Chú có ép buộc thế nào, hôm nay chuyện cũng sẽ không phát sinh đến mức này.

Cho nên xét đến cùng, đến cùng chuyện này cô có bao nhiêu cam tâm tình nguyện, cô còn không muốn đi nghiên cứu rõ ràng.

Hắc ám là đáng sợ, cô từ trước đến nay không thích đi đụng chạm vào nó.

Hiện thực ảm áp, dễ hiểu vui vẻ, không phải là cô vẫn theo đuổi từ trước đến nay à, có lẽ cuộc đời này, cô dọc theo con đường hẹp quanh co vui vẻ cứ như vậy đi xuống.

"Nếu cô không muốn, liền nói với Chu Chú."

Nếu trong hôn nhân có một bên không tình nguyện, cô thật sự không biết đây là tốt hay là không tốt.

"Chu Chú sẽ giết cô."

Đường Kiều cười.

Kỳ thực, cũng không nghiêm trọng như Chu Du nghĩ.

Cũng rất tốt, Chu Chú yêu cô như vậy, ngấm lại mấy năm nay Chu Chú vì cô làm bao nhiêu chuyện, cô cảm động vui sướng không diễn tả được. Hơn nữa, ba mẹ Chu, cô cũng rất thích, giống trong trí nhớ còn sót lại cảm giác ba mẹ ruột của mình.

Mà tất cả những thứ này, hiện tại đều ở trong tay cô, cô chỉ cần nhẹ nhàng cầm lấy, giữ lấy thật tốt.

Cô chỉ là có chút hoảng loạn mà thôi, động tác của Chu Chú quá nhanh, tòa thành bảo hộ ở trong lòng cô, đại quân của anh đã đánh đến vòng trong tường thành, mà vũ khí của cô còn chưa có cầm lên đã bị tước mất.

Chu Chú này, thật sự là mẹ nó nhanh nha.

"Ngày khác sang nhà của tôi, tôi cho cô một món đồ vô cùng quý hiếm, cô tuyệt đối sẽ thích, coi như là tặng quà sinh nhật cô năm nay."

Chu Du kéo tay Đường Kiều, đánh giá cẩn thận nhìn trên tay Đường Kiều, xem này hóa ra, thật đúng là dụng tâm khổ cực.

"Đừng nói sinh nhật với tôi."

Haizz ai đề cập đến chuyện này, tất cả rắc rối đều là từ sinh nhật bắt đầu, tất cả rắc rối, đều là do dân chạy nạn Ngu Châu gây ra.

Đường Kiều khế cắn môi, cái này đều là do Ngu Châu đắc tội với cô, tốt nhất đừng để rơi vào trong tay cô.

Chu Du cùng Đường Kiều ở trong phòng nói chuyện thật lâu, nhưng chuyện Đường Kiều luôn luôn muốn biết thì không thể biết được, trong lúc Chu Chú đi lên gõ cửa hai lần, đều bị Chu Du một tiếng "Cút" đuổi đi, thẳng đến lần thứ ba tiếng đập cửa vang lên.

Chu Du vừa mới chuẩn bị nói một tiếng "Cút", âm thanh bên ngoài so với cô còn nhanh hơn.

"Chu Du, nhanh chút lần ra đây ăn cơm cho ta."

Ách, là lão mẹ nhà cô, Chu Du xấu hổ, kém chút bị bản thân nuốt xuống tiếng “cút” làm nghẹn chết.

"Được rồi, chúng ta đi xuống ăn cơm."

Chu Du buông tay, thời gian tâm sự kết thúc.

Trường bối Chu gia đều có thái độ vô cùng đúng mực, đương nhiên, trừ bỏ lúc mẹ Chu Du đối mặt Chu Du, cho nên trên bàn cơm mọi người cũng không nói nhiều, điều này làm Đường Kiều cảm thấy may mắn, dù sao cô chỉ cần vui đầu ăn cơm là chính, đỡ phải để trường bối Chu gia lại hỏi ra cái gì để cho cô không chống đỡ được.

Cơm trưa qua đi, Chu Du viện có chuẩn mất, trước khi đi, muốn chìa khóa nhà Đường Kiều, cô đón Thũng Gia đi, cũng một ngày rồi, chỉ mong đứa nhỏ này không bị chết đói, hoặc là, gãy đi.

Đưa Chu Du ra đến cửa, nhìn ô-tô cô ấy rời đi, Đường Kiều thật sự là hâm mộ, nữ nhân lái xe, ở trong mắt cô, đều là anh hùng, ôi anh hùng!

"Nhà anh vì sao nhiều xe như vậy?"

Vấn đề này của Đường Kiều, Chu Chú cũng không biết trả lời thế nào.

"Việc này. dân sinh cần."

Đường Kiều nhũn mày, không hiểu Chu Chú nói cái gọi là vấn đề dân sinh là như thế nào.

Sau khi đưa Chu Du đi, trường bối Chu gia đều tự tan tác, chuẩn bị nghỉ trưa, Chu Chú cũng lười kéo Đường Kiều lên lầu, đóng cửa lại, liền thập phần muốn lưu manh.

Vừa lưu manh vừa không cam lòng húc nhẹ cô.

"Em tối hôm qua đá nó đau, em phải bồi thường."

Đường Kiều bị hôn như lọt vào trong sương mù, ngược đôi mắt mê man, nhìn đáng vẻ làm nũng vô nại của Chu Chú, thực mẹ nó đẹp mắt. Này đôi mắt nhỏ ai oán, thật sự là làm cho lòng người ngứa ngáy, thật làm cho người ta muốn lưu manh.

Đường Kiều chủ động ôm cổ Chu Chú, kiễng chân, đưa môi lên, hành động này, Chu Chú thập phần khuyến khích, lập tức liền quên việc bồi thường.

Vì tránh cho Đường Kiều đỡ vất vả, Chu Chú vô cùng "săn sóc" cúi đầu, hai tay ôm eo Đường Kiều, kéo cô lên.

Về phần bọn họ khi nào thì ngã đến trên giường, Đường Kiều cũng không rõ ràng, quần áo khi nào thì bị cởi, Đường Kiều cũng đàn độn u mê. Đường Kiều chỉ biết là, Chu Chú sau một phen công thành chiếm đất bùng nổ, thân mình cô run rẩy mệt mỏi tê liệt nằm ở trên giường.

Mà Chu Chú, ngày hôm qua bị đá không ngáng được đầu, hôm nay được bồi thường, sau một phen chiến đấu, tinh thần lại càng thêm hưng phấn.

Xem ra đối với chuyện này, không riêng gì ở trong quá trình nam nữ biểu hiện bất đồng, ngay cả kết quả cũng khác nhau rất lớn.

Chu Chú còn muốn lại đến một lần, bị Đường Kiều một cước đạp xuống.

"Mệt chết, đừng làm nữa."

"Vợ à, em động một chút liền đá tạt xấu này phải sửa." Nếu không phải anh tránh ra nhanh, có lẽ anh lại chịu đau khổ rồi.

"Xứng đáng."

Chu Chú thân thể trần truồng từ trên mặt đất bò lên, một điểm cũng không có cảm thấy cỏi truồng là chuyện ngượng ngùng, bò lại trên giường, tiến vào trong chăn, tay lại bắt đầu không an phận.

"Đã nói đừng làm rồi."

Đường Kiều phát hỏa, nam nhân này, không có lúc nào là không ở động dục, cũng không phải động dục theo chu kì.

"Sờ còn không cho rồi."

Chu Chú hôn hôn khoe miệng Đường Kiều, bĩu môi nói, mặt mày trong lúc đó toàn là loại tình cảm ai oán.

Ăn lưng dạ không no, anh còn muốn.

Thu tay, Chu Chú nửa áp ở trên người Đường Kiều cọ xát, ý tứ làm nũng hàm xúc rõ ràng.

Da thịt lửa lò dán lại cùng nhau, lúc Chu Chú cọ, Đường Kiều không khỏi run sợ một trận.

Đối với kết quả này, Chu Chú rất là vừa lòng, ý cười ở khóe miệng không ngừng lại càng sâu thêm.

"Đã không muốn anh sờ, này vợ em sờ anh đi."

Vốn bởi vì Chu Chú rút tay về mà Đường Kiều thở nhẹ một hơi, giờ lại hung hăng hít một hơi, vừa muốn chuẩn bị tiếp tục đá người, Chu Chú lại nhanh tay nhanh chân mau chóng ngăn chặn đùi cô, sau đó ở trong chăn kéo tay cô qua, che lên. Đường Kiều muốn rút về, nhưng mà sức lực nam nữ thật sự quá cách xa. Tay anh đặt tại trên tay cô, mà tay cô lại.

Việc này Đường Kiều chưa làm qua, cũng không làm đến. Tay bất động đặt ở nơi nào, Chu Chú ấn tay cô, hướng dẫn cô.

"Vợ à, sờ sờ thôi."

Sờ em gái nhà anh.

Đường Kiều một phen nắm chặt nắm tay.

Được rồi, ý của cô là muốn nắm chặt chính tay mình, nhưng cô lại đã quên tay mình đặt ở trên cái gì, vì thế một phen liền cảm lấy.

Chu Chú khó nhịn thở ra một tiếng, "Đúng, vợ chính là như vậy."

Chu Chú khó chịu ấn tay Đường Kiều không cho rút lui, tiếp tục hướng dẫn cô, biểu cảm trên mặt giống như thống khổ, lại giống như hưởng thụ.

Vì thế lại là một phen bắt buộc lưu manh cùng làm bộ bị lưu manh, chính là cho đến lúc sau, lúc Đường Kiều bị Chu Chú đòi mạng trên mặt giống như thống khổ lại giống như hưởng thụ biểu cảm vô cùng mê hoặc, bắt buộc lưu manh cùng làm bộ bị lưu manh liền chân chính biến thành lưu manh cùng bị lưu manh.

Hơn nữa Đường Kiều tựa hồ cũng phát hiện kỳ thực rất vui vẻ, lực đạo trên tay một hồi nặng một hồi nhẹ, Chu Chú ở trong sự "tra tấn" của cô quả thực muốn ngừng mà không được.

Cuối cùng giống như sói, tru lên một tiếng.

Đường Kiều cười cười, một cái xoay người áp lên thân thể Chu Chú, vốn bảo người ta đừng làm, kết quả hiện tại cô bắt đầu chủ động làm rồi.

Chu Chú thật muốn khen bản thân một câu, nói đến bên miệng lại sửa lại.

"Vợ, em giỏi quá."

Sau khi Chu Chú thỏa mãn cảm thán một tiếng, ăn cực kỳ no, anh thật vừa lòng.

Đường Kiều vẫy vẫy tay, đứng dậy đi toilet rửa tay, nhân tiện tắm rửa một cái, Chu Chú đứng lên thay drap giường, sau đó cũng lặc mình vào phòng tắm.

Rống ha ha ha, tắm uyên ương, anh thích nhất rồi.

Đường Kiều nhìn thấy Chu Chú cũng chen vào, không nói một lời làm bộ muốn đá, cô cũng không tin anh lần nào cũng có thể tránh thoát.

Chu Chú nhanh tay lẹ mắt che phía trước, cười hi hi nói: "Chu phu nhân, đã nói tật xấu này em phải sửa lại."

Đường Kiều mặc kệ anh, xoay người sang chỗ khác tiếp tục tắm rửa.

"Vợ."

Chu Chú cùng huynh đệ anh bị vắng vẻ, đứng trần trụi, thập phần không cam lòng.

Đường Kiều tiếp tục mất điếc tai ngo, Chu Chú đành phải sờ sờ cái mũi hướng nơi đó Đường Kiều cọ xát, lại không có khoảng cách, không phải không muốn, mà là không dám.

Nghe nói nữ nhân ngủ dậy vô cùng độc ác. Khụ khụ, bảo mệnh quan trọng hơn.

Chu Chú lại không động tay động chân, Đường Kiều cũng kệ anh. Chính là nhanh chóng tắm rửa xong, khoác áo ngủ đi ra khỏi phòng tắm, về phần áo ngủ, đương nhiên là tiếp tục mặc áo sơ mi trắng của Chu Chú.

Lúc Chu Chú tắm sạch sẽ xong, khi trở lại về nằm trên giường, thỏa mãn thở dài một tiếng, sau ôm Đường Kiều ngủ thật say.

Thiệt tình thỏa mãn, trong lòng ôm người anh yêu nhất, ngắm lại mấy năm nay kiên trì cùng ẩn nhẫn, cũng cảm thấy đáng, kiếm về một bảo bối lớn như thế, như thế nào lại không có giá trị.

Chu Chú cùng Đường Kiều nghỉ trưa ngủ thật sự là lâu, tận đến lúc sắp ăn cơm tối rồi.

Các trường bối sáng tỏ nhìn bọn họ cười, mặt Đường Kiều lập tức đỏ lên.

"Này này, các người xoay mặt đi, làm nàng dâu của ta sợ bây giờ."

Chu Chú cố làm ra vẻ giấu Đường Kiều ở sau người, mọi người lại một trận vui vẻ.

Xem ra việc ôm cháu này, sắp tới, ha ha. Ba Chu mẹ Chu vui vẻ cười toe toét.

Nhìn mọi người thiệt tình tươi cười, Đường Kiều trừ bỏ có chút ngượng ngùng bên ngoài, cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Nói đùa một lúc, mẹ Chu Chú lấy ra một cái vòng ngọc, còn là một khối ngọc phi thúy.

Đường Kiều vừa thấy chỉ biết là vô cùng quý giá, tự nhiên đẩy ra không dám nhận.

"Nhận lấy, đây là mẹ cho nàng dâu đó."

Mẹ Chu nói như vậy, Đường Kiều không thể không nhận, chính là cái này vừa nhận, lại không ngừng được rồi.

Tiếp theo ba Chu Chú, còn có ba mẹ Chu Du cũng đều đến góp vui.

Sự thật chứng minh, việc cự tuyệt trường bối gì đó, thật sự là cần kỹ thuật bậc nhất, mà Đường Kiều, hiển nhiên không học được nghệ thuật này.

Cho nên, thắng lợi trở về.

Buổi tối lúc trở về bị kẹt xe nghiêm trọng, trên đường xe chật như nêm cối, Đường Kiều nhân cơ hội oán giận. Tuy rằng được Chu Chú hầu hạ cực kỳ vừa lòng, được mẹ Chu ấm áp cũng không rời đi, nhưng vẫn muốn oán giận.

"Chúng ta đứng ra ngày hôm qua phải về."

Trên di động còn có hai cuộc gọi nhớ, là số của công ty Đường Kiều, cô không phải không thấy được, mà là không dám nhận. Tiếp theo là đến tin nhắn của chị cả kia, nói cô lãng phí thời gian chậm trễ công việc của cô ấy.

Được rồi, đúng, cô là tội nhân! Cô xấu hổ!

Cô mới đi làm được một tuần, đã bị Chu Chú này phá rối, ngắm lại cô cảm thấy buồn bực không thôi.

"Anh không quan hệ, mẹ anh không thể nào nói nổi."

Chu Chú nhún vai, tỏ vẻ đây không phải sai lầm của anh, anh chỉ là hiểu thuận thôi.

Đường Kiều tròn trắng mắt, đêm tối cho cô một đôi mắt đen, mà Chu Chú lại luôn làm mắt cô tròn trắng.

Đường về nhà Chu Chú thật sự không đi nổi, xe chậm rì rì như rùa đi nhanh đến giao lộ, Chu Chú quẹo xe vào một con đường khác, đường rộng thênh thang, một chút cũng không tắc.

Nhưng mà.

Đường Kiều tuy có chút hồ đồ, có chút ngu ngốc, phương hướng cũng không phân biệt được, nhưng ít nhất cô biết Chu Chú quẹo vào con đường này, tuyệt đối không phải đường về nhà bọn họ.

"Chúng ta đi đâu?"

"Đến chỗ Ngu Châu ngồi một chút."

Lúc trước, cô cùng Chu chú, còn có Chu Du cùng Ngu Châu, bốn người thường xuyên gặp mặt, cùng ngồi một chỗ uống tách cà phê, ăn bít tết. Nhưng căn cứ vào sau này Chu Du luôn cùng Chu chú đối nghịch, không có việc gì liền lôi kéo Đường Kiều cùng đi đùa giỡn soái ca, càng không ít lần cô ấy đưa một ít nam nhân giới thiệu cho Đường Kiều.

Cho nên có đoạn thời gian Chu Du đã bị Chu Chú xếp vào sổ đen, dù sao chính là anh nhìn trúng Đường Kiều, có đôi khi cô ấy đến hẹn Đường Kiều, anh có thể ngăn chặn liền chặn lại, thật sự ngăn không được liền đi theo, dù sao mục đích của anh cũng chỉ có một, chính là giám sát chặt chẽ chị hai nhà anh, nhiều năm như vậy, cũng không thể không nghĩ qua là thành sa chân oán hận, nhìn trong nỗi nhà người ta đi.

"Mấy ngày hôm trước cùng nhau ăn cơm sao?"

Chu Chú mấp máy môi, một bộ khó có thể mở miệng, điều này cũng làm cho Đường Kiều sinh lòng buồn bực, lấy độ dày da mặt anh, còn có cái gì mà anh không thể nói được.

Chu Chú vừa lái xe vừa làm xiếc, một hồi nhứ mảy một hồi thở dài, Đường Kiều cũng không gấp, chờ chính anh mở miệng, dù sao đến cuối cùng là chuyện tốt hay không tốt, anh đều sẽ nói ra.

"Tiểu tử Ngu Châu này thất tình rồi."

Chu Chú một bộ dạng vô cùng đau đớn, cứ như thất tình không phải là Ngu Châu, mà là anh.

"Một đại nam nhân, thất tình thì thất tình."

Không phải Đường Kiều không đồng tình, Ngu Châu người này, từ nước ngoài trở về, ở nước ngoài không học được nhân phẩm của họ, nhưng là học phong cách OPEN của người ta vô cùng nhuần nhuyễn, tốc độ đổi bạn gái, so với cô đổi drap giường còn siêng năng hơn. Cô đại biểu toàn con gái Trung Quốc cùng nhau phi nhỏ cậu ta.

"Lần này không giống nhau, ép buộc rất lợi hại."

Chu Chú thật sự là bội phục mình, nói dối nói đến, một chút cũng không cả lăm.

"Như thế nào? Chẳng lẽ lần này là anh ta bị đá?"

A, nếu thực là như vậy, cô nên chúc mừng một chút, thật sự là quá khó khăn.

"Vì sao biểu cảm của em nói với anh, em vui mừng khi thấy người ta gặp họa?"

Thừa dịp đèn đỏ, Chu Chú quay đầu, lại thấy Đường Kiều mặt mày hớn hờ, như nhật được vàng.

Haizz, anh thật thay Ngu Châu cảm thấy bi ai, nhìn cái nhân phẩm này của anh ta.

"Không, em đang thay anh ta lo lắng, thật sự là bất hạnh, em thập phần đồng cảm với anh ta."

Đường Kiều lập tức sửa sang lại ngũ quan bản thân, thay một bộ biểu cảm như táo bón, cũng rung đùi đắc ý một phen, "Haizz, thật sự là bất hạnh rồi."

Đèn xanh đúng lúc này sáng lên, Chu Chú khước miệng giật giật, quay đầu đi chú ý tình hình giao thông, thất tình thay đồng chí Ngu Châu cảm thấy bi ai.

"Hiện tại chúng ta đi qua có ích lợi gì?"

Chu Du mới là người chân chính thất tình đi, vì sao bọn họ không nhìn tới Chu Du, ngược lại nhìn Ngu Châu thay bạn gái như thay quần áo, cô không biết anh ta có cái gì đáng để đồng tình.

"Nhìn anh ta, em cũng biết hoàn cảnh của anh ta, nhân xà hỗn tạp, anh sợ cậu ta giữ không được, lau súng cướp cò."

Nói đến cái này, Đường Kiều cùng Chu Chú hai người không khỏi nghĩ đến vị đồng chí kia: Thanh Chiến!

Amen, cùng bất luận kẻ nào lau súng cướp cò cũng không quan hệ, ngàn vạn không được cùng người này có bất cứ quan hệ gì.

Ngắm lại lão gia tử nhà Ngu Châu này vì chuyện của anh ta mà lấy gậy đánh thừa sống thiếu chết, Đường Kiều chợt cảm thấy dựng tóc gáy lên rồi.

Chu Chú lái xe chở Đường Kiều trực tiếp đến nhà Ngu Châu, Đường Kiều cảm thấy bọn họ đến không đúng lúc, lúc này Ngu Châu hẳn là ở quán bar mới đúng.

Nhưng mà Chu Chú một cước đá văng cửa nhà Ngu Châu, thì chính là gặp người nào đó khập khiễng dựa vào tường đi ra, thật sự là quá buồn cười, Đường Kiều không nhìn được cười hi hi một cái.

Chu Chú nắm tay Đường Kiều vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Ngu Châu nhìn cửa bị Chu Chú đập tung một cái liếc hai người kia, lập tức quay lại dựa vào tường đi vào trong nhà.

Nhìn người này Đường Kiều thật muốn gọi điện cho mẹ Chu Du, không phải bác ấy muốn tìm người què người cụt hay sao?

Đường Kiều tìm vị trí ngồi trên ghế sofa, Chu Chú xoay người đi rót nước, bưng một ly đặt tới trước mặt Đường Kiều, trong tay mình nâng cái cốc nhìn ở bên người nào đó đang di chuyển khó khăn, nếu kết hợp với đàn nhị, ừ, nghĩ đến hiệu quả hẳn là không tồi.

Ngu Châu đi một lúc, lúi lét chân đỡ ghế dựa ngồi xuống.

Đường Kiều nhin thật vất vả, Chu Chú nói cậu ta thất tình, nhưng chưa nói cậu ta thành người què.

"Chân làm sao lại như thế này?"

Ngu Châu ngửa cổ lên, hai bên má cùng cổ tất cả đều là mồ hôi.

"Lão gia tử đánh."

Lão gia tử nếu xuống tay nặng một chút, chân của anh liền bị phể rồi.

"Cậu lại cùng nam nhân kia hòa làm một đi?"

"Anh ta đi rồi, khả năng có thể mất mạng."

"Đi nhận nhiệm vụ?"

"Ừ."

Chu Chú trầm mặc, đối với người chơi sủng, anh không có lập trường phán định cái gì, Ngu Châu cũng chơi sủng, nhưng chơi cùng chơi vẫn là có khác nhau. Ngu Châu là lấy tiền ra chơi, mà người ta, còn lại là lấy mệnh ra đùa.

Như một số người, nội tâm là một tấm chắn cứng rắn, không dễ dàng bị công phá.

Giống như Đường Kiều nói, thế giới của cậu cô ấy toàn người lợi hại.

Nhưng mà đằng sau tấm chắn của thế giới toàn người lợi hại ấy ẩn giấu cái gì, có lẽ là mềm mại, có lẽ là yếu đuối.

Đường Kiều nhìn chân Ngu Châu, đối với cuộc đối thoại của anh ta cùng với Chu Chú, nghe như lọt vào trong sương mù .

"Các người đang nói ai?"

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn Đường Kiều một cái, ai cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Sau một lúc lâu, Ngu Châu hỏi, "Thành công rồi hả ?"

"Ừ."

"Chúc mừng!"

Ngu Châu giật nhẹ khóe miệng, thật lòng cười cười.

Vì thế Đường Kiều lại đầy hắc tuyến, cô vẫn không thể nào hiểu bọn họ đang nói cái gì.

"Các người đây là đánh cái gì à?"

Ngu Châu cảm thấy hai người này nghe được tin tức anh bị đánh, đến xem náo nhiệt đây mà.

"Thiên nga bảo."

Chu Chú này lên mặt mạnh mẽ, Ngu Châu thật sự là nhìn không được, anh ta đều là đáng vẻ này, anh có hay không một chút đồng tình?

"Nhanh như vậy đã gặp mặt người lớn rồi hả?"

Tốc độ, thật là quá nhanh mà.

"Bất quá, giấy kết hôn đã lĩnh mới về nhà, mẹ tôi ở trong điện thoại kém chút lột da tôi."

"Giấy kết hôn đã nhận rồi ? Tiểu tử nguoi, được lắm "

Ngu Châu cười to, không nhất thận động vào cái chân, đau đến hít hà.

Lúc này Đường Kiều đã hiểu, thì ra là thảo luận chuyện của cô, chính là, nam nhân tán gẫu, dùng từ đơn giản để nói thế sao?

Nhìn Ngu Châu vẫn hít hà, Đường Kiều cảm thấy thống khoái. Ai bảo anh ta ngày đó chuốc rượu cô như vậy, bình thường đáng vẻ như dân chạy nạn, thì ra là ra vẻ lương thiện, xứng đáng, lão gia tử xuống tay còn thật nhẹ, thế nào mà không đánh lên mặt?

"Bình thường bình thường."

Chu Chú rất là "Khiêm tốn", nhưng mà biểu cảm trên mặt tuyệt đối không phải là "Bình thường".

"Hôm nay sao lại đến nơi này của tôi, có việc sao?"

"Không có việc gì, vốn là phải đi về, trên đường kẹt xe, tiện thể rẽ vào nơi này của cậu."

Này không phải đến nhà anh vì đường bị kẹt xe sao.

Ngu Châu hiểu biết gật đầu, đối với vấn đề kẹt xe ở thành phố S, anh cũng cảm thấy đau đầu sâu sắc. Nhưng mà, bọn họ làm sao mà biết anh ở nhà.

Thôi, vấn đề này vẫn là đừng hỏi đến, đỡ phải làm bản thân thêm không thoải mái.

"Nếu không buổi tối ở lại nhà tôi?"

Không cần không muốn, Đường Kiều lắc đầu như đánh trống bỏi, cô phải về nhà! Không quan tâm người khác như thế nào, nhưng cô đã có thói quen ở địa phương kia của Chu Chú, về nhà về nhà, kiên quyết về nhà.

Chu Chú vỗ vỗ vai Đường Kiều, trấn an.

"Trễ một chút trở về đi, một lát nữa sẽ không kẹt như vậy nữa."

"Cũng tốt."

Anh vốn là có ý tốt, nhưng nhìn ánh mắt ghét bỏ từ cô dâu của Chu Chú, thật sự là làm tổn thương tâm hồn anh rồi.

"Khụ khụ."

Chu Chú trả lời khác Đường Kiều thập phần vừa lòng, đã như vậy, cô vẫn nên biểu đạt một chút quan tâm của mình, giả vờ ho hai tiếng, Đường Kiều bắt đầu quan tâm đến chuyện của Ngu Châu.

"Chân cậu cũng thành như vậy, không có ai đến chăm sóc sao?"

Anh ta nhiều bạn gái như vậy? Thế nào đến cũng không gặp một người.

"Nếu không chị Kiều ở lại chiều cô em?"

Ngu Châu nói xong mới phát hiện bản thân lỡ miệng, hơn nữa còn lỡ miệng trước mặt Chu Chú, anh chết chắc rồi.

"Tôi sợ tôi sẽ không nhịn được, đem cái chân còn lại của cậu đánh cho tàn phế."

Đường Kiều nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, Chu Chú không khỏi run lấy bầy.

"Ừ, tính anh một phần."

Lời này là Chu Chú nói, haizz, anh đã nói là anh tìm tai vạ rồi.

"Được, chúng tôi trước hết đi về, cô dâu của tôi chỉ có thể chăm sóc tôi, nếu như cậu thật không thể gánh vác được, tìm người giúp việc đi, cần thì nói với tôi một tiếng, tôi giúp cậu tìm một người thật tốt, chăm sóc ăn uống ngủ nghỉ của cậu thật tốt."

Ngu Châu run rẩy ác hơn, chịu đựng ngũ quan xúc động, gian nan nói một tiếng: "Gặp lại sau."

Tha thứ chân của anh bị thương, không tiến.

Amen.

Đường Kiều vui vẻ không thể không kéo tay Chu Chú rời đi, vừa đi nhanh ra cửa, còn quay lại hướng Ngu Châu đang bất động phun ra hai chữ: "Xứng đáng!"

Mau cút đi mau cút đi.

Ngu Châu đề lại cái chân bị đánh "tàn", thật sự là con mẹ nó uất ức rồi.

Sau khi Chu Chú cùng Đường Kiều đi chuyện đầu tiên Ngu Châu nghĩ đến là, chính là tìm công ty khóa đến thay ổ khóa, không, thay đổi cả cửa luôn.

Cánh cửa chết tiệt, không thể ngờ một cước liền đá văng rồi.

Không không không, mọi thứ đồ đạc trong nhà có lẽ nên thay đổi hết lại.

Thanh Chiến có thể qua lại tự nhiên, Chu Chú cư nhiên cũng có thể qua lại tự nhiên, anh ở đây, có phải là phế vật rồi không? Thật là cho người ta qua lại

tự nhiên rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 86.Sau hôn nhân - làm lưu manh biến thành một loại thái độ cuộc sống(1-2)

Sau khi Đường Kiều trở về mấy hôm luôn nỗ lực hẹn lại Chu Du, ăn một bữa cơm, dạo phố,...

Kết quả Chu Du đều lấy "Ông đây muốn làm việc", "Mỗi ngày vợ như con lừa", "Không muốn nhìn thấy người đã kết hôn" làm lí do, cự tuyệt tất cả cơ hội gặp mặt với Đường Kiều.

Đường Kiều nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Chu Chú ầm ỹ một hồi, kiên quyết cho là chính Chu Chú phá hủy mối quan hệ hữu nghị của các cô.

Lại bị Chu Chú dùng xong một câu rất là cẩu huyết, lại rất lưu hành đáp trả lại: "Có thể phá hủy được tình hữu nghị này thì không gọi hữu nghị."

Vì thế, anh còn cố ý tìm sự thật làm căn cứ để lý luận.

Giống giữa bọn họ, mấy năm nay gặp đến vô số lần hăm hại, nhưng tình cảm bọn họ vẫn cứ kiên cố không thể lay chuyển.

Những lời này thành công làm cho Đường Kiều buồn nôn, ôm dạ dày về mặt khó chịu quyết định không xuất hiện trước mặt Chu Chú, không ai có thể chịu được Chu Chú này càng ngày càng không cần mặt mũi.

Đối với việc phá hủy tình hữu nghị cách mạng của Đường Kiều cùng Chu Du, tuy rằng Chu Chú không chịu thừa nhận, chuyện này là anh sai. Nhưng anh hết sức hài lòng với kết quả này, đây đúng là chủ ý ban đầu của anh. Thiếu người hăm hại anh, ngày tự nhiên tốt hơn trước rất nhiều.

Đại khái về mặt vui mừng khi người khác gặp nạn của anh quá mức rõ ràng, buổi tối, Đường Kiều quyết định, phân phòng ngủ!

Chu Chú ý vào trong tay mình có chìa khóa, lấy đó làm chỗ dựa không hề sợ hãi, cũng không đem uy hiếp của Đường Kiều để ở trong lòng.

Nhưng Đường Kiều lúc này học thông minh, cô đầu tiên là tịch thu chìa khóa dự phòng trong nhà trên tay anh, không cho? Có thể, tìm công ty mở khóa, thay đổi ổ khóa trước.

Vì thế Chu Chú đáp lại bằng câu, "Buồn chứ, ngu chưa kia, hối hận chứ."

Thật là, anh trọn tròn mắt, hối hận muốn chết.

Tơ mắt xem Đường Kiều tịch thu chìa khóa của anh, tơ mắt xem cô đem ổ khóa thay đổi, tơ mắt xem cô đem chìa khóa mới bỏ vào túi của mình.

Sau đó Đường Kiều lại trước mặt anh, hung hăng đóng sầm cửa phòng lại.

Chu Chú kinh ngạc một lát, lấy lại tinh thần, ghé vào trên tường rít gào như bị ma nhập vừa đâm vừa cào vào vách tường.

"Vợ à, em không thể như vậy, em không thể đối với anh như thế".

Không thể như vậy!

Muốn hỏi Chu Chú gần nhất yêu nhất làm chuyện gì?

Anh sẽ mười phần vui vẻ trả lời bạn: ngủ! Ngủ cùng Chu phu nhân!

Cho nên, khi Đường Kiều đóng cửa phòng, không cho anh bước vào, anh cảm thấy cuộc sống hôn nhân của mình, lần đầu tiên có tai nạn, mà đầu sỏ gây nên lại còn là Chu Du.

Mà lúc Đường Kiều mở cái khe cửa báo cho anh biết, tương lai vài ngày, bọn họ tiếp tục tình trạng này, cô ở bên trong, anh ở bên ngoài. Chu Chú cảm thấy lúc này tai nạn đã thăng cấp đến mức anh không thể khoan nhượng.

Anh kháng nghị, bị không đếm xỉa đến.

Anh khiêu nại, bị bác bỏ.

Anh làm nũng, ở trên vai Đường Kiều cọ đi cọ lại, Đường Kiều vỗ vỗ mặt anh, xoay người đi lấy máy ảnh, cái dạng này của Chu Chú, nếu đặt ở trên mạng, page view tuyệt đối trên mười vạn, chị em ở trên thiên nhai, tuyệt đối sẽ điên.

Anh ăn vạ, lăn qua lăn lại dưới đất, Đường Kiều ném khăn tắm cho anh, làm anh mặc vào tiếp tục lăn lộn, vừa vặn cô đỡ phải lau sàn. Khuyến anh đừng tiếc nói áo thêu vàng không thôi.

Đổi mặt Đường Kiều "Lãnh khốc vô tình" như thế, Chu Chú không thể không thay đổi kế hoạch của mình.

Chuyện yêu thích nhất của anh là ngủ, buổi tối chuyển đến ban ngày.

Hiện tại dù sao Đường Kiều cũng không đi làm, ban ngày trên cơ bản đều ở nhà, cái này là cơ hội cho anh tùy thời lưu manh.

Chính là anh vừa lưu manh lại còn vừa oán giận: "Kiều Kiều, chúng ta đảo lại đi, anh thực sợ lúc này kém anh về sau đều đảo không được nữa rồi."

Đường Kiều đã bị anh làm cho không có sức lực, lằm bằm lằm bằm nhéo eo anh.

Nhưng cô chút sức lực cũng không còn, nằm ở trên người anh, quả thực bắt đầu tán tỉnh.

Vì thế, giữa trưa tại nơi nào đó, Chu Chú đánh hạ Đường Kiều thừa dịp lúc cô choáng váng giữa cổ hương thụ bị lưu manh, cầm chìa khóa, tính toán từ đây đổi đời nông nổi.

Chu Chú chiếm được tiện nghi lớn, rung đùi đắc ý một phen nói: "Chúng ta thật là thê lương, phải làm việc hạ lưu này, lại vừa mong được sinh tồn."

Phải làm việc hạ lưu?

Ai buộc anh làm?

Ai cần anh làm?

Đường Kiều hận nghiền răng, thiếu chút không kim chế được đem gạt tàn trên bàn đập vào đầu anh, suýt nữa gây thành một vụ án mạng.

Chu Chú nằm nghiêng trên sofa, Đường Kiều nằm nghiêng ở trên thân anh, Chu Chú nhìn ra Đường Kiều muốn mưu sát chồng, lông mày khoan khoái rạo rực, dưới thân va chạm, Đường Kiều liên hồn lìa khỏi xác, không còn sức lực trấn áp.

Sau đó, Chu Chú đỡ đầu của cô tỉnh té hôn nhẹ nhàng, cô đang trong mơ hồ vẫn hé mắt quan sát.

Cô thấy được, từ trong mắt Chu Chú này, phát ra ánh sáng xanh như lang sói.

Đường Kiều tức giận không thôi dùng hết chút sức lực cuối cùng, cắn lên cằm Chu Chú.

Không tha, không tha, cô sẽ không tha.

Trong mơ hồ, cô nghe thấy Chu Chú cười một hồi.

"Chu phu nhân, em còn để cho anh ra ngoài hay không?"

Chính là không để! Đường Kiều không nói, tiếp tục cắn.

"Anh chính là không muốn ra ngoài, sẽ luôn luôn muốn làm chuyện đi ngủ này."

Suy nghĩ một chút, Chu Chú lại tiếp tục bổ sung một câu: "Mặc kệ ban ngày hay ban đêm."

Vì thế, Đường Kiều yên lặng buông cằm Chu Chú ra. So sự vô sỉ, cô không sánh bằng Chu Chú, so không biết xấu hổ, cô cho tới bây giờ đều không phải là đối thủ của Chu Chú, trước kia liên hợp cùng Chu Du, còn có thể miễn cưỡng đấu tay đôi cùng với Chu Chú. Nhưng cô rất xui xẻo, Chu Du đã muốn tro trên cô rồi. Vì thế, rất rõ ràng là cô thua triệt để rồi.

Chu Du nói: đưa nhỏ, nhận chấp nhận số phận đi.

Làm việc thiếu suy xét là mệnh, ngốc nghếch cũng là mệnh, đều là mệnh.

Con bà nó em gái nó, cô mới không cần cái mệnh này.

Đường Kiều nhìn trên cằm Chu Chú có dấu răng thật sâu, trong lòng vui vẻ một trận, nhưng đợi đến lúc thấy trên mặt của cô đầy nước miếng, cô bị chính mình làm cho ghê tởm.

Thật bị kịch, làm sao có thể biến thành như vậy? Hóa ra ghê tởm cũng bị truyền nhiễm, cô quả quyết là bị Chu Chú lây bệnh cho rồi.

Chu Chú biểu hiện vô cùng sung sướng, sờ sờ cảm, cùng với dấu răng trên mặt, tiếp tục trêu đùa.

"Anh muốn đi ra ngoài, người ta hỏi anh dấu răng này là sao, anh nên trả lời thế nào?"

"Tùy tiện."

Dù sao mặt mũi của cô đã mất hết, không còn thể diện nữa, còn có cái gì đáng so đo, cô coi như bản thân mình cho tới bây giờ chưa từng có mặt mũi.

"Ha ha."

Chu Chú ôm Đường Kiều vui vẻ cười không ngừng, bởi vì cười to mà ngực rung động mạnh, Đường Kiều sờ lên, cảm thấy nó rung rung.

Ôi, cô ngu ngốc thì ngu ngốc thôi.

Ai làm cho tiểu tử này nói sao? Muốn trách, cũng chỉ có thể trách sức chiến đấu của bản thân thấp.

"Ngày mai đưa em đi gặp Chu Du?"

Chu Chú vì suy tính cho hạnh phúc sau này, cũng không quên muốn lấy lòng Chu phu nhân.

Hai mắt Đường Kiều vừa sáng, lập tức tối sầm lại. "Nhưng là cô ấy tự mình trốn tránh, trong thời gian ngắn không muốn gặp em."

Oán niệm, vô cùng oán niệm.

Chu Chú đưa tay vuốt tóc Đường Kiều, "Cô ấy không đến gặp em, em có thể đi tìm cô ấy."

Núi không tới dựa mình, mình phải đi dựa núi. Người sống còn có thể bị phân ghen ghét hay sao? Hơn nữa, anh vẫn luôn luôn làm như vậy, hơn nữa còn làm rất chính xác.

Chu Chú dương dương đắc ý ở trong lòng tự khen ngợi bản thân mình, sờ dấu răng trên cằm mình, không biết ngày mai có thể đi ra ngoài gặp người hay không. Chẳng qua, chính như Đường Kiều suy nghĩ, dù sao anh cũng không để ý, người ta nghĩ đó là biểu hiện ân ái của hai vợ chồng họ.

"Thật sự?"

"Đương nhiên, người ta thường nói, ở nhà dựa vào cha mẹ, lấy chồng dựa vào chồng. Nghe chồng của em, chuẩn không sai."

Có cái "Câu cửa miệng" như vậy? Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có chút hưng phấn, lúc này lại đen lại. Câu cửa miệng của Chu Chú, thật đúng là phổ biến.

"Đến nhà cô ấy tìm cô ấy sao? Nhưng ngày mai cô ấy phải đi làm."

"Hạng mục công ty cuối cùng cũng đến ngày nghiệm thu, trong các nhân viên phụ trách nghiệm thu, còn có Chu Du."

Vì thế sáng sớm hôm nay, Chu Chú liền dẫn Đường Kiều đến công ty anh.

Công việc của Đường Kiều bởi vì Chu Chú mà thất bại, cho nên anh tự nhiên có nghĩa vụ, nghĩ biện pháp làm cho cô không đến mức bởi vì không có việc làm mà trở nên nhàm chán.

Khi Đường Kiều kéo cánh tay Chu Chú xuất hiện tại công ty của anh, vị "Bạn tốt nơi chân trời" là đồng chí Ngô Hiểu, thiếu chút nữa đem đi động đang lướt thiên nhai ném ra ngoài, bị ông chủ bắt lỗi có thể tính là gì chứ, bị bà chủ bắt lỗi mới là chuyện khiến người người ta thống khổ nhất.

Đường Kiều tự nhiên nhận ra cô ấy, lần trước chính là cô gái này ngăn cô ở ngoài cửa, tốt lắm, cô nhớ được, nhớ cực kỳ rõ ràng!

Nhưng mà Ngô Hiểu dù sao cũng là nhân viên chuyên nghiệp, sừng sốt một lát lập tức trấn tĩnh lại ngay.

"Tổng giám đốc Chu, Chu phu nhân, buổi sáng tốt lành." Kỳ thực cũng không sớm, Ngô Hiểu vụng trộm nhìn chăm chú trên màn hình máy tính, đã sắp mười giờ, ăn bữa sáng thì muộn, ăn bữa trưa thì sớm.

Đường Kiều cười, cười như gió xuân phơi phới. Cũng may vị đồng chí này là nữ, bằng không hướng về phía Đường Kiều cười chẳng rõ vì sao, không chừng lo lắng Chu Chú đuổi việc rồi.

"Chu Chú, em muốn ăn bánh bao chiên."

Cô nhớ được cách công ty Chu Chú. chỗ rất xa, còn có một chỗ bán bánh bao chiên.

Vừa nghe lời này, Chu Chú trong mắt người ngoài lập tức biến thành "thê nô".

"Tiểu Ngô, cô đi mua bánh bao chiên cho bà chủ đi."

Lệ rơi đầy mặt, ông chủ đại nhân, cô kêu Ngô Hiểu là Ngô Hiểu, nói qua bao nhiêu lần rồi, cô không gọi Tiểu Ngô! Thật sự muốn cô đổi tên sao?

Hơn nữa, cửa hàng bán bánh bao chiên kia khá xa, đi lại cũng mất nửa giờ, hiện tại thời tiết nóng như vậy. Bà chủ thân ái của tôi, cô không thể ăn cái khác sao? Cô ấy quả nhiên là bắt lỗi của cô rồi.

Ngô Hiểu cảm thấy trong nụ cười vừa rồi của Đường Kiều, quả thực chính là "trong bông có kim", vô số kim, một trong số đó đang hướng tới trên người cô mà đâm.

"Chu phu nhân, kẻ bên này có một quán trà sữa, cô có muốn thử một chút hay không?"

Quên bánh bao chiên này đi, trời rất nóng, ăn bánh bao dễ nóng trong người. Ngô Hiểu rất "thành kính", rất "đúng trọng tâm" đề nghị.

"Ừ, cũng được, vậy thì thử xem đi."

Ngô Hiểu thở dài một hơi, cảm thấy bản thân nhột về một mạng tại cái mùa hè này, cũng không ngờ, bà chủ thân yêu, nói chuyện vẫn còn thờ ơ.

"Vậy cô mua xong bánh bao chiên, lúc trở về cũng nhân tiện mua một cốc đi, không, mua rất nhiều cốc, nơi này có bao nhiêu người thì mua bấy nhiêu cốc, mọi người mỗi người một cốc, nói cho bọn họ, hôm nay tổng giám đốc Chu của mọi người mời."

Trong đám người nhanh chóng phát ra tiếng reo hò, đồng chí Ngô Hiểu quay đầu lại tức giận trừng mắt, mọi người nhanh chóng bị trấn áp, nháy mắt lại im hơi lặng tiếng.

Cô đây là tự đào hố chôn mình sao?

"Chu phu nhân, ở đây có phải là có quá nhiều người hay không?"

Ngô Hiểu vùng vẫy gãy chết, công ty nhiều người như vậy, cô chắc chắn phải chết, khóc! Cô muốn khỏa thân, không, là muốn vừa chạy vừa khóc.

"Không có việc gì, không cần thay tổng giám đốc Chu của các cô tiết kiệm tiền."

Đường Kiều cười cười, đáng vẻ cô là bà chủ, cô thay ông chủ của bọn họ chăm sóc nhân viên cấp dưới.

Ngô Hiểu cúi đầu giả chết, không muốn di chuyển chút nào.

"Thế nào?"

Còn đứng đây làm cái gì? Nhanh đi mua đi.

"Tôi có thể nhờ một số người giúp tôi đi mua không?"

Ngô Hiểu nhỏ giọng thương lượng, trong lòng lại bộc lộ vẻ tiểu nhân cáu kỉnh, gào thét lớn: bà đây mặc kệ rồi! Một cái tát đem lòng dạ tiểu nhân kiềm chế lại, Ngô Hiểu vẽ mặt tươi cười, lấy lòng bà chủ, là một chuyện rất quan trọng.

"Ừ, cô xem ai không bận việc, gọi họ cùng đi."

Đường Kiều từ từ mở miệng, tiếng nói vừa dứt, dựng thẳng lỗ tai lỗ lực nghe ngóng động tĩnh của nhóm người bên này, nhanh chóng cúi đầu, một lòng giả bộ làm việc.

A! Rất bận rất bận, bận muốn chết.

Ngô Hiểu lộn chết không sợ nước sôi vụng trộm chăm chú nhìn ông chủ đại nhân của cô, đợi nhìn thấy trên cằm BOSS nhà mình có dấu răng khả nghi, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nhà bà chủ cô thực sự có khuynh hướng bạo lực?

"Mau đi đi."

Chu Chú nghiêm mặt nói với Ngô Hiểu, Ngô Hiểu lập tức run lấy bầy.

"Có thể đi được chưa?"

Lúc quay sang, nhìn Đường Kiều với vẻ mặt đầy sùng nịnh, đối với hành động ức hiếp người của cô mười phần dung túng.

"Ừ, đi văn phòng của anh thôi."

Đạt được mục đích ép buộc người, bà chủ liền kéo cánh tay ông chủ rồi đi, để lại khuôn mặt bị đả thương của đồng chí Ngô Hiểu.

Haizz, nhà bà chủ có khuynh hướng bạo lực! Ông chủ thật đáng thương, tuổi trẻ, anh tuấn, nhiều tiền, có học vấn, có tố chất, có nhà có xe, ôi ông chủ.

Không được không được, cô tuyệt đối phải lướt thiên nhai.

Thôi, cô vẫn nên chạy nhanh đi mua bánh bao chiên cùng trà sữa.

"Mọi người ai đi cùng với tôi?"

Ngô Hiểu ưỡ oải hướng bên trong gọi một tiếng, công việc của mọi người như thêm bận rộn, toàn bộ đều làm như không nghe được lời nói của cô.

"Mọi người ai đi cùng với tôi?"

Ngô Hiểu nghiêng răng, có loại xúc động muốn cắn người. Một cái tát lập tức làm bản thân tỉnh lại, không tốt không tốt, như vậy không tốt, học cái gì cũng đừng học bà chủ, cô không mệnh làm bà chủ, càng không thể có bệnh như bà chủ!

"Tiểu Tân?"

"A, Luru Luru, tôi nói cho anh chuyện này balabalabala."

Ngô Hiểu hít sâu một hơi, mới vừa rồi ngồi đối diện cô, nhanh chóng xoay người, vô cùng tốc độ, cùng với anh Luru như không có rào cản.

"Anh Luru?"

"A, tiểu Tân, thực ra chuyện này là như vậy balabalabala."

Ngô Hiểu nắm chặt tay thành quyền, em gái, đừng cho là cô không thấy được cô ta vừa rồi còn lấy đồ ăn!

Thôi, cô tìm người khác.

"Chị Phương."

"Tiểu Ngô, cô xem tôi đang rất bận rộn, cô tìm người khác đi."

Chị Phương về mặt khó xử nhìn Ngô Hiểu.

Lông mày cau lại, Ngô Hiểu gian nan phun ra một câu, "Tôi gọi Ngô Hiểu, cảm ơn."

"Bà chủ nói, cho một trong mấy người giúp tôi đi mua! Các người nhanh chút một người tự động đứng ra đi cùng tôi, đừng ép tôi!"

Nhưng cô nắm giữ toàn bộ bí mật của mọi người trong công ty, đó là nguyên nhân cô nắm quyền sinh sát của họ, đừng bức cô, thật sự.

"A Lạc, A Lạc đi cùng cô ấy."

Ngón tay mọi người đều đồng loạt chỉ về hướng một người. A Lạc bị chỉ đến về mặt cầu xin đứng lên, bi kịch, việc này tuyệt đối là bi kịch, hôm nay nhân phẩm của anh thật sự là yếu kém rồi.

Đã có người đi, mọi người cũng không giả bộ bận, bắt đầu nói vị trà sữa của mình.

Ngô Hiểu một chương đập vào trên bàn, đối mặt với những người này, tức giận không nói thành lời.

"Không có lựa chọn khác, bà chủ chọn còn lại tất cả đều là của các người."

Vừa lòng nhìn mọi người ưỡ oải đi xuống.

Vì thế, đồng chí Ngô Hiểu có thể cảm thấy mỹ mãn dẫn đồng chí A Lạc đi ra ngoài mua bánh bao chiên cùng trà sữa cho bà chủ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 86.Sau hôn nhân - làm lưu manh biến thành

một loại thái độ cuộc sống 3

Đường Kiều tâm tình tốt lắm, vô cùng tốt. Mỗi khi cô chiếm được tiện nghi, lúc phản kích ai thành công, tâm tình của cô có vẻ đặc biệt tốt, ngẫu nhiên báo đáp ân tình không tự kìm chế được ngâm nga hát lại còn sai nhịp, nói ví dụ như hiện tại.

"Cô gái A Lý Sơn đẹp như nước nha, thiếu niên A Lý Sơn khỏe như trâu oa."

Đường Kiều ngâm nga hát vui vẻ, Chu Chú cũng không biết lời bài hát này có đúng hay không nữa, dù sao lời bài hát này giọng điệu phía sau thật sự là quý dị.

Đây cũng không phải trọng điểm, cô vui vẻ là tốt rồi. Chu Chú cũng thích nhìn dáng vẻ cô tâm tình tốt, tùy cô ở trong phòng làm việc lộn xộn, bản thân thì ngồi vào trước bàn làm việc, rút một phần văn kiện ra xem.

Hôm nay là ngày nghiệm thu hạng mục, Chu Chú nói Chu Du sẽ đến, Đường Kiều mới cùng đi theo, kết quả ngồi ở trong văn phòng Chu Chú đợi nửa ngày cũng không thấy người đến, đợi đến bánh bao chiên cùng trà sữa của cô đều đã trở về rồi, đừng nói là Chu Du, mà ngay cả những người khác đến nghiệm thu cũng không thấy được.

"Chu phu nhân, bánh bao chiên vẫn còn nóng, cô tranh thủ ăn đi."

Đứa nhỏ đáng thương, mồ hôi đầy đầu, cô cũng có chút không đành lòng rồi.

"Tốt, cô đi ra ngoài đi."

Như được đại xá, lập tức bàn chân Ngô Hiểu như bôi dầu chạy vội đi.

"Lần sau phát ra thiệp mới nói với tôi một tiếng, tôi cho người đi cổ vũ."

Phạch một tiếng, toàn bộ công ty đều nghe được một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy đồng chí Ngô Hiểu quang vinh ngã ở cửa, hơn nữa thành công tạo thành bộ dạng vô cùng khó coi.

Vì thế mọi người lại là một hồi lúng túng đi đỡ cô từ trên cửa xuống dưới, quấy rầy nhiều đến vợ chồng son ông chủ nói chuyện yêu đương là không tốt, đứa nhỏ này, ngã không tốt, ngã nghiêng về phía trên cửa.

Phốc!

Ha ha, đứa nhỏ này, thật buồn cười.

Đường Kiều nở nụ cười một lúc lâu, rốt cục chờ cười đủ, mới quyết định không phụ lòng này đứa nhỏ này giữa ngày hè, đi thật xa mua bánh bao chiên cho cô, cô ăn trước đã rồi nói sau.

"Anh muốn ăn không?"

Mĩ vị ôi mỹ vị.

Chu Chú nghe vậy, từ giữa đồng văn kiện ngẩng đầu, cười cười, lông mày giờ lên, rõ ràng tâm tình không tồi chút nào.

Mở miệng, ý Chu Chú bảo cô dứt cho anh.

Đường Kiều cầm bánh bao chiên chạy chậm hai bước, đứng ở trước bàn làm việc, xiên cho Chu Chú một cái, nhìn anh ăn xong, sau đó vẻ mặt chăm chú chờ anh tán thưởng.

"Ăn ngon không."

"Ừ, cũng không tệ."

Đường Kiều vừa lòng lại xiên một chiếc nữa cho Chu Chú.

"Thôi, em ăn đi."

Chu Chú lắc đầu, tỏ vẻ bản thân không muốn ăn. Buổi sáng anh đã ăn qua cháo loãng, lúc này còn chưa kịp tiêu hóa.

"Anh ăn đi."

Một tay Đường Kiều xiên bánh bao chiên giờ trước mặt Chu Chú, không chịu buông xuống, bữu môi, hàm ý làm nũng rất rõ ràng.

Vì thế, Chu Chú bị mỹ nhân kế mê hoặc cam tâm tình nguyện, há mồm ăn một cái, vừa ăn vừa nghĩ, dạ dày của anh, cũng đừng no đến hỏng.

Mặc dù dạ dày chống đỡ có chút khó chịu, nhưng Chu Chú cảm thấy, trong lòng thật thỏa mãn, thật sự rất thỏa mãn.

Anh cũng không dám cười lớn tiếng, sợ cười sẽ tỉnh lại, sau đó phát hiện đây kỳ thực là một giấc mộng.

Haizz, anh là một đại nam nhân, khi nào biến thành bộ dạng này, nếu như bị Ngu Châu biết, sẽ bị cười chết mất.

"Có phải Chu Du sẽ không đến không?"

Người đâu? Thẳng đến ăn xong bánh bao chiên, trà sữa cũng uống đến một nửa, Đường Kiều cũng không nhìn thấy bóng dáng của Chu Du.

"À, buổi chiều trễ một chút mới đến, hẹn ăn cơm cùng nhau."

"Này bọn họ đến cùng là tới nghiệm thu hạng mục hay là đến ăn cơm?"

Chu Chú không thể không nhíu mày nói, "Kỳ thực hai việc này có thể đồng thời tiến hành."

Được rồi, cô biết, nhưng cô quan tâm không phải là cái này, cô quan tâm là, nếu muộn như thế Chu Du mới đến, cô theo anh đến sớm như thế làm gì?

"Em không đến, làm sao báo được thù lần trước?"

Chu Chú ám chỉ chính là đồng chí Ngô Hiểu.

Đường Kiều sờ sờ cái mũi, hắc hắc cười gượng hai tiếng.

"Anh nhìn ra."

Anh nếu nhìn không ra chính là người mù.

"Thật mang thù như vậy?"

"Hắc hắc, cũng không có gì, em chỉ chơi đùa vậy thôi."

Hừ được rồi, chơi đùa cũng không sao, đừng làm người của anh người chạy loạn là tốt rồi, dù sao nhân viên trong công ti di chuyển quá lớn, cũng không phải chuyện tốt.

Chu Chú dùng tay lật tài liệu lại, hướng Đường Kiều vẫy vẫy.

Đường Kiều phát hiện một chuyện thập phần đáng sợ, đó chính là, bây giờ cô đối với dáng vẻ này của Chu Chú, thật sự hoàn toàn không có sức kháng cự.

Nhìn người ta vẫy tay một cái, cô liền vui vẻ vui vẻ chạy tới.

"Như thế nào?"

Nhìn ánh mắt sói con này, thật sự là đẹp mắt, nói, cô vừa mới để ý, công ty Chu Chú nữ nữ không ít, ách, chuyện này, có nên điều chỉnh lại hay không.

Chu Chú cũng không trả lời, đứng lên, đem ghế dựa đá về phía sau, sau đó lướt qua cái bàn, một tay ôm lấy Đường Kiều, lại có thể ôm Đường Kiều vốn ở bàn làm việc bên kia đến bàn làm việc bên này.

Đường Kiều một trận kinh hãi, làm cho Chu Chú cười khê.

Chu Chú lập tức dùng ngay một cái ghế dựa, mình ngồi xuống dưới trước, sau đó đặt Đường Kiều lên đùi.

"Chu phu nhân, phải làm thế nào mới tốt, anh phát hiện anh một khắc cũng không muốn rời em."

Là không dứt sữa đi.

Đường Kiều hờn dỗi ngang ngược liếc Chu Chú một cái, lại làm cho anh cười khê.

"Không cho phép!"

Đường Kiều một tay che miệng Chu Chú, một bên đè lại ngực của anh, trên mặt nỗ lực giả bộ nghiêm trang vẻ mặt nghiêm túc.

Chu Chú kéo tay cô xuống, đặt ở bên môi khẽ hôn một cái, "Được được được, không cười."

Đường Kiều ngồi ở trên đùi Chu Chú có chút kỳ quái xoay xoay thân mình, lập tức bị Chu Chú ngăn lại.

"Chu phu nhân, ở văn phòng cũng đừng đến đây."

Phốc!

Người này, trong đầu đều là cái gì không biết.

Đợi chút, cô vừa mới bị đánh trống lảng, thiếu chút nữa thì quên.

"Công ty các anh vì sao nhiều nữ như vậy?"

"Việc này, chuyện tuyển người, anh toàn quyền cho cấp dưới đi làm, có vẻ như thông báo tuyển dụng không nói không nhận nữ."

A, đây là ghen sao?

"Nhiều nhân viên nữ không tốt nha."

Đường Kiều nỗ lực giả bộ vẻ mặt tùy tiện, cô không có tư tưởng cá nhân, hoàn toàn không có, thật sự không có.

"Thế nào cái không tốt pháp?"

Chu Chú vui vẻ, nhưng là muốn nghe một chút cách nói của cô.

"Anh xem nhân viên nữ một tháng luôn có vài ngày bất tiện, thân thể không thoải mái khiến cho trong lòng không thoải mái, gặp cái gì đều thấy phiền, thấy công việc cũng không muốn làm đúng không?"

"Ừ, chính xác."

Chu Chú gật đầu, cái dạng này của Đường Kiều anh đã gặp, tại trong mấy ngày kia, cô cần người tần suất cao hơn.

"Anh xem phụ nữ thỉnh thoảng, còn muốn về thăm, ông bà ngoại chút. . . , anh nói có phải không?"

"Ừ, hình như là vậy."

Cũng không phải là mỗi người đều có ông bà ngoại.

"Anh xem phụ nữ còn muốn kết hôn, đến lúc đó còn phải cho các cô ấy nghỉ kết hôn, đúng không?"

"Ừ, đúng."

Nhưng mà, nhân viên nam cũng nghỉ kết hôn chứ?

"Anh xem phụ nữ còn muốn sinh con, còn phải cho nghỉ sinh, cái này phải mất mấy tháng, đúng hay không?"

"Ừ, đúng."

Đầu Chu Chú rốt cuộc không gật nổi nữa, đành phải nói ngoài miệng như vậy .

Nếu Chu phu nhân mang thai, anh sẽ cho toàn bộ mọi người trong công ty nghỉ phép, mặc kệ là nam hay là nữ.

"Nếu như nghỉ lâu như vậy, thì còn làm việc như thế nào được?"

Nghe cô nói như vậy, trong tích tắc đầu Chu Chú, bản thân có một cảm giác thật mệt mỏi.

"Anh xem bình thường mấy cái lễ tết trong năm. . . , anh lại cho các cô ấy nghỉ phép, còn phải mua một chút quà cáp, mệt quá mệt."

"Đúng, vô cùng mệt."

Anh thật tình mệt, dựa theo cách nói của Đường Kiều, công ty của anh kỳ thực chính là luôn luôn ném tiền, không ném đau anh, ném đau cô rồi.

"Vậy anh nói làm sao bây giờ đây?"

Chu Chú ra vẻ phiền não, coi như gặp vấn đề khó khăn không nhỏ trong đời, trải qua một phen suy xét, ánh mắt sáng lên.

"Nếu không anh đuổi việc tất cả các cô ấy?"

Ách.

"Cũng không cần toàn bộ."

Nếu nói toàn bộ, phải bồi thường bao nhiêu cho những người đó, thật tính không ra rồi.

"Anh xem những người đã kết hôn, sinh con giữ lại là được rồi."

Đường Kiều vừa nói, một mặt cảm thấy kế sách của bản thân vô cùng tốt, nhin không được đứng lên, mặt mày hớn hờ tiếp tục kế hoạch "Sa thải nhân viên" của cô.

"Kết hôn, sinh con rồi sẽ không sợ lại có nghi sinh, kết hôn, . . . , như vậy các cô sẽ toàn tâm toàn ý công tác, như vậy công ty của anh mới phát triển."

Vỗ vỗ vai Chu Chú, Đường Kiều hi vọng Chu đại gia có thể hiểu khổ tâm tốt đẹp của cô.

Anh hiểu, anh thật sự hiểu.

"Ừ, biện pháp này, thật sự cũng tốt, nhưng mà, dường như đây là hạng mục công trình vô cùng lớn."

Trong công ty nhiều nữ như vậy, phần lớn đều chur lập gia đình, nếu đem toàn bộ thay đổi, không chừng anh cũng phải thay đổi rồi.

"Nếu không như vậy đi, trước hết anh để cho người phụ trách tuyển nhân sự đem thông báo tuyển dụng sửa lại. Đổi thành, không tuyển nữ?"

"Ừ, sửa lại!"

Đường Kiều gật đầu, cảm thấy biện pháp này cũng không tệ.

"Về phần công ty, chờ họp đồng đến rồi nói sau? Trong lúc nhất thời muốn tìm người đảm đương nhiều vị trí như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Được rồi được rồi, vì suy nghĩ cho đại cục, cô có thể nhin một chút.

"Vậy thì làm theo lời anh nói đi, anh làm việc đi, em chơi đùa, anh không cần để ý."

Đường Kiều rút cục vừa lòng, vỗ vỗ tay, nhảy xuống chân Chu Chú, chuẩn bị chạy đến sofa nằm ngay đơ, chạy được một nửa quay đầu lại.

"Cho em mượn máy tính của anh chơi."

"Có thể, nhưng không được nghịch loạn lên."

Trong máy tính của anh có rất nhiều tài liệu, làm mất cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đường Kiều vừa mới bằng lòng chỉ số thông minh của anh, cái này lại khinh thường rồi.

"Cái gì gọi là nghịch loạn lên?"

Đó là cái gì vậy? Cô chưa từng có cái này cái nọ nha.

"Ví dụ như, trong máy tính của em được gọi là, BL, cao HBL, BG, cao HBG, ngược tâm ngược tâm BGBL. xen lẫn tài liệu."

Chu Chú tùy tiện liệt kê, đối với phương diện yêu thích của Đường Kiều, anh thật đúng là không dám khen tặng.

Đường Kiều vẽ mặt mắt hửng, nhìn Chu Chú liếc mắt một cái.

"Chán ghét, ai cho anh làm loạn máy tính của em."

Đây đều là bảo bối của cô, cô vất vả lắm mới tìm được nhiều như vậy, nếu đánh mất, anh muốn bồi thường cũng không bồi thường được.

Ách, đại khái, là không biết bồi thường.

Chu Chú nhún nhún vai, đối với Đường Kiều đột nhiên biến sắc cũng không quá để ý.

"Em chơi đi, nhớ kỹ, đừng vào bên trong làm loạn gì đó."

"Biết."

Đường Kiều không cam tâm tình nguyện đáp một câu, cứ như vậy ôm máy tính liền lăn vào sofa.

Hắc hắc, cô đi xem vị "bạn tốt" kia có phát thiệp về cô hay không.

Cô là bà chủ xấu bụng, nha.

Chu Chú nhìn về mặt hưng phấn của Đường Kiều, miệng nở một nụ cười sùng sịnh, bắt đầu đi lắc đầu, anh cảm thấy, cô cũng không phải muốn gặp Chu Du như vậy.

Thế kỷ 21, là cái thời đại gì?

Đương nhiên là thời đại sản phẩm 3C (*).

Đường Kiều đối với sản phẩm 3C, cũng không tinh tường, có thể chơi đùa, Chu Du chính là cao thủ.

Vì thế, từng bị Chu Du khinh bỉ ngay trước mặt.

Đánh zombi rất giỏi sao?

Cô không so đo cùng cô ấy

(*):sản phẩm công nghệ

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 87. Lão tổ nói, chớ đắc tội với nữ nhân 1.

Bởi vì ăn nhiều bánh bao chiên cùng với trà sữa, đến lúc ăn cơm trưa, Đường Kiều cái gì cũng ăn không vào.

Nhưng Chu Chú nói, muốn hiểu thêm về nhân viên.

Cho nên, Đường Kiều cứ việc không tình nguyện, vẫn là bị kéo đến căn tin đối diện dưới lầu, nhân viên một số văn phòng gần đây cơ bản đều ăn ở đây, lúc cơm trưa, người đông vô cùng.

Đối với nhân viên trong công ty Chu Chú, Đường Kiều trừ bỏ vị Tiểu Ngô mua trà sữa cho cô, những người khác cũng không biết, vì thế vừa vào căn tin, mọi người ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô cùng với Chu Chú, cô vẫy tay giống như đi duyệt binh ngày Quốc Khánh, còn thiếu kêu câu khẩu hiệu: các đồng chí vất vả rồi!

Chu Chú buồn cười kéo tay Đường Kiều xuống, nắm trong tay. Sau đó lôi kéo cô đi gọi cơm, dẫn đến mọi người một phen xì xào bàn tán.

Chu Chú thay Đường Kiều cầm cốc nước trái cây, cầm miếng sandwich, tuy rằng cô không đói bụng, nhưng Chu Chú này. cũng quá keo kiệt rồi.

Cứ như cho mèo ăn không bằng.

"Tổng giám đốc Chu, cho bà chủ ăn cái này sao."

Đường Kiều còn chưa có kháng nghị, đã có người thay cô bắt bình, nhìn xem, ánh mắt quần chúng đều sáng như sao.

Đường Kiều nhanh chóng thể hiện bộ dạng tiểu nhân đắc ý, chờ Chu Chú tự mình kiểm điểm, đáng tiếc, quá trình thập phần không thuận lợi, ngay cả kết quả cũng không như cô mong muốn.

"Bà chủ các người vừa mới ăn nhiều lắm, hiện tại không thể để cho cô ấy lãng phí."

Mọi người bối rối.

Chu Chú nhìn mọi người xung quanh, nghiêm túc như lúc làm việc, sau khi tan tầm Chu Chú tương đối dễ gần, bình thường cũng sẽ cùng mọi người nói cười linh tinh, cho nên mọi người cũng đều thích nói chuyện như vậy với Chu Chú, duy nhất không quen, đại khái là bình thường Chu Chú vẫn một mình đi làm, mà hôm nay lại còn đưa phu nhân đi cùng.

Chuyện này làm nhóm nhân viên nam vô cùng hưng phấn, nhưng lại làm tan nát trái tim các nữ nhân viên trong công ty, đây là lúc cho bọn họ vùng dậy, a, thời đại này, là của bọn họ.

Đường Kiều uống một hớp nhỏ nước trái cây, rảnh rang ngồi ở ghế tựa xem Chu Chú cùng mọi người trêu đùa, khuôn mặt mỉm cười.

Đội nhìn đến một bóng dáng vô cùng quen thuộc đi tới, ánh mắt lập tức phát sáng lên.

"Tiểu Ngô Tiểu Ngô, mau tới đây."

Cô thích đứa nhỏ này nha.

Vốn chuẩn bị lấy đồ ăn rồi đi ra ngoài Ngô Hiểu xúc động như muốn táo bón, cô tình nguyện ngồi ở đường lớn ăn còn hơn, cô cố ý chọn lúc nhiều người chen vào, tính toán thừa dịp lúc mọi người hỗn loạn đi ra ngoài, sự thật chứng minh, ánh mắt bà chủ quả thật là quá tốt.

Về phần Đường Kiều vì sao muốn gọi đứa nhỏ đáng thương này.

Kỳ thực, lý do thật đơn giản, bởi vì, cô ngoại trừ Chu Chú, cũng chỉ biết duy nhất cô ấy thôi.

"Chu phu nhân, ăn cơm trưa à."

Ngô Hiểu run rẩy nghiêm mặt bất đắc dĩ bụng đồ ăn đứng trước Đường Kiều, không có biện pháp, bà chủ đều ở trước mặt mọi người gọi cô, cô nếu dám chuồn mất, phỏng chừng ngày mai phải cuốn gói chạy lấy người, không, không cần ngày mai, không chừng buổi chiều ở công ty sẽ không nhìn thấy cô rồi.

"Ngồi đi."

Đường Kiều chỉ vào bên cạnh vị trí đối diện.

Ngô Hiểu hút một ngụm khí, cùng ông chủ ngồi một chỗ, không không không, đánh chết cô cũng không ngồi, cô sẽ không tiêu hóa được.

"Ngồi đi, không có việc gì."

Ông chủ Chu mở miệng, Ngô Hiểu khóc không ra nước mắt ngồi xuống, ông chủ nếu muốn cô không tiêu hóa nổi, thì cô chính là không tiêu hóa được.

"Ăn đi, đừng khách khí."

Khụ.

Bà chủ đại nhân, cô đây là bản thân dùng tiền mua đồ ăn, cô vì sao muốn khách khí, hơn nữa, vì sao bà chủ thoát nhìn như vậy lại nói không khách khí.

Ngô Hiểu đưa từng chút thức ăn vào trong miệng, ở trong lòng yên lặng tính toán thời gian, không biết đến lúc làm việc cô có thể ăn xong bữa cơm này không.

"Cô sang bên cạnh ăn đi."

Chu Chú đại khái cảm giác được người ngồi bên cạnh anh cứng ngắc, giống như Đường Kiều nói, muốn tận dụng mọi khả năng làm việc của bọn họ, cho nên, vì không ảnh hưởng buổi chiều đồng chí Tiểu Ngô làm việc có hiệu quả, anh quyết định vẫn không thể dung túng Đường Kiều luôn luôn chơi đùa đứa nhỏ này.

"Vâng tổng giám đốc Chu."

Cô muốn khóc, quá cảm động. Tổng giám đốc Chu, tôi cảm ơn cả nhà anh!

Đồng chí Ngô Hiểu trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhanh chóng chạy mất, cứ như sau lưng có quỷ đuổi theo.

Nhìn xem dọa đứa nhỏ chạy mất.

Haizz, Chu Chú làm đồ chơi của cô chạy mất, vì thế lúc Chu Chú cúi đầu ăn cơm, Đường Kiều chỉ có ngồi nhàm chán liếc nhìn xung quanh.

"Chu Chú, mau nhìn, soái ca!"

Đường Kiều lời nói cùng với động tác, Chu Chú thậm chí có thể nghe được bốn phía âm thanh hút không khí.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Đường Kiều chỉ, quả thật, là một soái ca. So với ông chủ bọn họ, người này lớn lên, càng trẻ tuổi, càng xinh xắn. (định để đẹp trai nhưng người này dùng xinh xắn đi ^_^)

Nhưng mà, đợi lúc Đường Kiều thấy rõ ràng người cô chỉ, cô liền hận không thể bẻ ngón tay mình rồi.

Chu Chú cũng thấy rõ soái ca Đường Kiều chỉ, ho một tiếng nói, "Em thương thức càng ngày càng trẻ tuổi rồi."

Đường Kiều từng quăn, cô tiện tay chỉ không được hay sao.

"Kỳ thực, cẩn thận nhìn kỹ một chút, cũng không đẹp trai lắm, mắt em vựng về rồi."

Tha thứ cô đi, Amen.

Đáng tiếc, Thượng Đế không tính toán tha thứ cô.

"Dì."

Dì em gái nhà cậu, cả nhà cậu đều là dì!

"Dì à, trên đất không rơi cái gì, không cần tìm đâu."

Không có nghe thấy không có nghe thấy, Đường Kiều tiếp tục cúi đầu, ra về bận rộn.

"Dượng, người với đi đang ăn trưa sao?"

Dượng cái em gái cậu.

"Ngồi."

Còn ngồi?

Vì thế người nào đó không khách khí ngồi xuống vị trí bên cạnh Đường Kiều.

Đường Kiều rút cục ngừng đầu, lấy ánh mắt mãnh liệt khiển trách Chu Chú.

Lúc này, có người đã ăn xong, đi ngang bàn qua bọn họ, ra về quen thuộc nói.

"Tổng giám đốc Chu, vị này là cháu trai sao, không sai, lớn lên thật đẹp trai."

Chu Chú:

Đường Kiều:

Cháu trai:

Được rồi, cháu trai, Đường Kiều kéo dài mặt, nén cười.

"Cháu trai, sao lại đến đây?"

Chỗ này. vào ăn cơm đều là những người đi làm gần đây.

"Cháu đi làm thêm ở công ty vào mùa hè."

Cháu trai nhét đầy một miệng cơm, vừa ăn vừa nói.

Đường Kiều có chút chán ghét nhích người tránh xa cậu ta, sợ ăn phải cái gì phun trong miệng ra, đừng nhìn đứa nhỏ này phong nhã, tướng ăn kém không ai bằng.

"Làm việc gì đấy?"

Chu Chú đối với bộ phận công tác tương đối có hứng thú.

"Cũng không có gì, chỉ làm vài việc vặt. Chào dương, tôi gọi Trần Ương, ương trong quốc ra rộng lớn mệnh mông khí phách." (ý anh này là tên của anh ấy vô cùng khí phách)

Chu Chú gật đầu, nhìn hai tay đều cầm đũa, liền không có ý muốn bắt tay rồi.

"Làm việc vặt nhưng cũng là công việc quan trọng, mặt khác, tên cũng cũng không tệ."

Công ty của anh, cũng là từ làm việc vặt mà phát triển lên.

"Chính xác."

Cháu trai Trần Ương cau mày, gật đầu đồng ý quan điểm của Chu Chú, về công việc, về tên.

Bên này Đường Kiều vẫn còn đang suy nghĩ, ương trong miệng cháu trai "quốc gia rộng lớn mệnh mông khí phách" là ý nghĩa nào. (nguyên bản trong cv: ương ương đại quốc đích ương ,từ ương vừa có nghĩa là rộng lớn vừa có nghĩa là khí phách).

"Dì, người nghĩ cái gì vậy?"

Cô đương nhiên không thể nói cô còn đang suy tên của cậu ta ý nghĩa là gì.

"Cậu có thể ăn chậm một chút không, cứ như vội đi đâu thai không bằng."

Nhìn tướng ăn này của cậu ta, Đường Kiều một mặt thống khổ, dạ dày này chắc bị chịu khổ nhiều lắm.

"Không có biện pháp, tôi còn vội đi làm việc, ăn nhanh cho xong."

Được rồi, làm việc thêm nghỉ hè cái gì, các loại khổ cực cô hiểu hết.

"Đi làm việc gần đây? Cụ thể là công ty nào, ngày khác tôi đi tìm đi."

Trần Ương gió cuốn mây bay đem thức ăn trong khay nhét hết vào bụng, Đường Kiều trợn mắt há hốc mồm một lúc lâu cũng chưa lấy lại bình tĩnh, cô thua, thật sự thua.

Nhưng không biết khi nào Chu Chú đã com nước xong, lấy ra một cái danh thiếp, đưa cho Trần Ương.

"Cậu nếu muốn tìm cô ấy, gọi điện thoại trước, cô ấy là người lười như vậy, cũng không cố định có thể mỗi ngày qua đây."

Trần Ương nhìn danh thiếp, đối với con dấu trên danh thiếp của Chu Chú, cũng không kinh ngạc lắm, cất kỹ sau đó đứng dậy.

"Đi, đừng gặp lại sau."

Đường Kiều nhìn theo "cháu trai" cô rời đi, kỳ thực rất muốn hỏi cậu ta, cậu ta tìm cô làm cái gì? Sau đó kỳ quái liếc Chu Chú một cái.

"Anh làm sao lại luôn đem theo danh thiếp?"

"Đi thôi."

Công tác đánh vào quần chúng đã xong, bọn họ cũng nên đi, dù sao không khí căn tin cũng không tươi mát bằng văn phòng.

Đường Kiều đi theo phía sau Chu Chú rời khỏi căn tin, trong tay còn cầm cốc nước trái cây chưa uống xong, sandwich lấy ở trong tay Chu Chú, nếu không nhìn đến trong tay hai người có gì, bức tranh vẫn là vô cùng xinh đẹp.

Chính là khi đi đến cửa, Đường Kiều bị cánh cửa ánh vàng rực rỡ chiếu vào lóa mắt.

Nhóm kiến trúc sư vất vả cần cù, luôn khiến mọi người kinh ngạc về tài nghệ điêu luyện của bọn họ, nói rõ sẽ làm cho sáng chói, không làm cho người ta giật mình thì không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 87. Lão tổ nói, chớ đắc tội với nữ nhân 2.

Sau khi trở lại công ty, Chu Chú tiếp tục xem văn kiện, phê văn kiện, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn xem Đường Kiều đang làm cái gì.

Mà nội dung công việc của Đường Kiều, lại phức tạp hơn.

Đầu tiên là ngồi ở ngay ngắn ở sofa chơi máy tính, sau đó lại nằm nghiêng trên sofa nghịch điện thoại di động, cuối cùng tứ chi rất không đoàn kết chân tay chống vó lên trời ở trên ghế sofa ngủ.

Chu Chú đứng dậy giảm nhiệt độ điều hòa, sau đó lấy áo vest trên lưng ghế dựa xuống, khoác lên người Đường Kiều.

Ngồi xồm trước ghế sofa, nhìn tư thế ngủ của Đường Kiều, Chu Chú khẽ cười, lập tức cúi đầu, hôn nhẹ vào khoe môi Đường Kiều.

Thừa dịp lúc Đường Kiều ngủ trưa, Chu Chú nhanh chóng đem nhiều phần văn kiện ra kí, mỗi phần đều xem cẩn thận, rồi mới kí.

Trong lúc chờ tin tức của Chu Du, bữa tối hỏi một chút về hạng mục công việc, nhưng mà, Chu Du người này tương đối phiền toái, trực tiếp nói "Tự mình xem thể nào mà làm" là xong việc, hoàn toàn không có để ý, bữa cơm buổi tối này phải ăn ra cái kết quả gì.

Chu Chú vốn đang muốn gọi Ngu Châu đến đi cùng, dù sao tửu lượng của cậu ta thập phần tốt, nhưng nghĩ đến cái chân tàn phế của Ngu Châu, anh vẫn nên từ bỏ suy nghĩ này.

Chu Chú không có lừa Đường Kiều, đến lúc cô dậy, bọn người Chu Du đã đến, Chu Chú cùng những người khác họp ở trong phòng hội nghị, một mình Chu Du lại vào văn phòng Chu Chú. Cho nên, lúc Đường Kiều mở mắt mắt, liền nhìn thấy Chu Du kéo cái ghế ngồi gần chỗ cô, nhìn cô, một bộ dạng

đây là ai, khuôn mặt không chút biểu cảm

Đường Kiều nhanh chóng từ trên ghế sofa bò dậy, hắc hắc cười gượng hai tiếng, lại bởi vì một câu nói của Chu Du, ngã trở về.

"Cô cùng Chu Chú buổi tối làm cái gì, mà ban ngày ngủ nhiều như vậy."

Cái kia.

Chuyện này thì tương đối phức tạp, Đường Kiều cũng không giải biện minh.

Mấy ngày nay Đường Kiều cũng không biết Chu Du đến cùng là như thế nào, vẫn là bản thân mình đắc tội cô ấy, dù sao Chu Chú cùng những người khác đang ở phòng họp trong khoảng thời gian này, cô biểu hiện hành động rõ ràng với Chu Du, tận lực lấy lòng Chu Du, Chu Du mặt lạnh nhìn cô nỗ lực.

Nếu không xem Chu Du là cấp trên, Đường Kiều rất muốn đi lên đánh cô ấy hai bạt tai.

Nha, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt rồi.

Nhưng Chu chú nói, hôm nay không thể đắc tội với Chu Du, chuyện buổi tối, anh còn phải nhờ vả đến cô ấy.

Được rồi, cô liền miễn cưỡng phu xướng phụ tùy một phen, đem khuôn mặt cô ấy, không đếm xỉa đến.

"Cô làm sao?"

Thời kì tiền mãn kinh.

Được, tốt lắm, hỏi đến trọng điểm rồi.

"Theo như mẹ tôi nói, Chu Chú muốn giới thiệu nam nhân cho tôi?"

Này, hình như lúc đó đúng là nói như vậy.

"Như vậy không tốt sao."

Ngay lúc này không khí, nói lời này, hoàn toàn phù hợp các loại ngôn ngữ ngữ pháp, đều là ngọn đèn chọc họa!

"Cho nên mẹ tôi một ngày gọi điện thoại cho tôi ba lần, hỏi Chu Chú có giới thiệu nam nhân cho tôi không."

Chu gia quả nhiên toàn người làm việc hiệu suất.

"Cũng không thể vội ngày một ngày hai mà được."

Vốn ý tứ Đường Kiều là, mẹ Chu Du cũng quá nóng vội, đầu hũ nóng không thể ăn như vậy, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại càng thêm đắc tội với Chu Du.

Nếu Đường Kiều có thể dự đoán ý nghĩa đằng sau câu nói này, cô nhất định sẽ không nói lời đắc tội này với Chu Du.

Là cô sai rồi, cô biết Chu Du, biết cô ấy là người có thù tất báo, một câu này của cô, liền đẩy Chu Chú đến đầu sóng ngọn gió.

Lúc ăn cơm tối, trên bàn cơm chỉ có Chu Du cùng Đường Kiều là nữ, cho nên, Chu Du cố ý hướng tới, phía trước cô kính rượu, giống như Chu Du chơi zombi, một lượt lại một lượt, đánh thế nào cũng không đi xuống.

Theo lý thuyết, bữa cơm này là Chu Chú làm chủ, đáng lẽ là Chu chú cùng cô kính bọn họ, hiện tại kết quả đảo ngược hoàn toàn, Chu Du ngoại trừ ở ngoài xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn ác ý mời thêm rượu.

"Uống đi uống đi."

Uống cái đại gia nhà người uống, nếu cứ uống hết rượu bọn họ kính, ngày mai cô ấy có thể trực tiếp đến bệnh viện tìm cô rồi.

Chu Chú không thể nhìn vợ nhà mình bị chuốc, vì thế, mười ly rượu thì chín chén vào bụng Chu Chú.

Đương nhiên, Chu Du cũng không phải có ý định trút rượu Đường Kiều, mục đích cuối cùng của cô vẫn là trả thù Chu Chú, cho nên lúc mọi người trút Chu Chú uống rượu, Chu Du nhanh tay nhanh chóng ngăn cản Đường Kiều chuẩn bị cho Chu Chú chần rượu bằng trà.

Đường Kiều nhìn sắc mặt Chu Chú càng ngày càng trắng, sốt ruột, nhưng không có biện pháp nào khác, quay sang tức giận trừng mắt với Chu Du, cô ấy lại quay đi làm như không để ý đến.

Khó trách câu cửa miệng thường xuyên nhắc tới của Ngụ Châu là: thà rằng đắc tội tiểu nhân, cũng chớ đắc tội với nữ nhân.

Được rồi, tuy rằng cô cũng là nữ nhân, nhưng chiêu này của Chu Du cũng quá độc ác.

Đến lúc cuối cùng cùng tan cuộc, Chu Chú đã nằm sấp xuống rồi.

Đường Kiều chẳng phải lần đầu tiên thấy Chu chú say rượu, nhưng là lần đầu tiên thấy anh chật vật như thế.

Cuối cùng Chu Du còn có chút lương tâm, giúp bọn họ gọi xe, sau đó cùng Đường Kiều đỡ Chu Chú, đưa anh nhét vào bên trong xe.

Nhìn Chu Chú khó chịu ôm bụng, Đường Kiều đỏ mặt.

"Chu Du, cô rất quá mức rồi."

Đường Kiều nặng lời nói, mặc dù cô cùng Chu Du lớn lên, nói nặng lời cũng chỉ có một lần này, nhưng cô không nghĩ thu hồi.

Chu Du không có phản bác lời nói của Đường Kiều, chỉ nói một câu, "Cô nhanh đưa Chu Chú về nghỉ ngơi đi."

Chu Chú dọc theo đường đi khó chịu xuống xe ỏi ra nhiều lần, ngay cả tài xế taxi cũng không nhìn được, có lòng tốt mua giúp bọn họ bình nước.

"Có chuyện gì mà uống thành như vậy?"

Đến cùng cũng không phải cao hứng uống mà là thương tâm uống, nhìn như chịu tội.

"Nói chuyện làm ăn, khách hàng trút."

Đường Kiều nhận lấy chai nước, cho anh súc miệng, sau đó đổ một chút ở trên tay, lau miệng cho anh.

"Haizz, dạo này, làm ông chủ đều không được, khách hàng chính là thượng đế, chúng ta chính là tôn tử."

Cũng không phải là tôn tử sao, đáng giận nhất chính là Chu Du, cô muốn cáo trạng, cô nhất định cáo trạng.

Về đến nhà, Đường Kiều lấy hai tờ 100 trả cho tài xế, bảo không cần trả lại, buổi tối khuya như vậy, lại gặp hai người bỏ họ phiền phức không ít, lái xe cười cười cũng không nhiều hơn tiền thừa nhận lấy. Nhưng lại giúp đỡ Đường Kiều đưa Chu Chú xuống xe, nhìn thoáng qua thấy Chu Chú không đứng dậy nổi, lại nhìn Đường Kiều, tốt bụng khóa cửa xe lại giúp Đường Kiều đỡ Chu Chú lên lầu. Nếu không, với sức lực của Đường Kiều, tối hôm nay phải ngủ bên ngoài rồi.

"Cảm ơn chú nhiều, bằng không tối hôm nay cháu cũng không biết làm sao nữa."

"Không có việc gì, tôi là người thô kệch, cũng có khả năng làm việc này, tôi đi đây, cô chiều cổ cậu ta đi, tôi thấy cậu ta uống nhiều quá, nếu thật sự không được, cô nên đưa đi bệnh viện."

"Vâng, cảm ơn chú."

Sau khi cảm ơn ông chú lái xe, Đường Kiều cũng cố không xong nhiều như vậy, chạy đi chạy lại.

Lần này Chu Chú, thật là uống rất nhiều.

"Kiều Kiều, anh khó chịu, khó chịu!"

"Em biết, em biết, em đi chuẩn bị nước, lau người cho anh."

Đường Kiều không phải người biết chiều cổ người khác, đối mặt với Chu Chú như vậy cũng không biết làm thế nào cho phải.

Cầm chậu nước, ném tấm khăn lông vào bên trong, Đường Kiều đem chậu đặt ở trên bàn trà, sau đó ngồi trên sàn nhà ở trước sofa lau mặt cho Chu Chú.

Đại khái là khăn lông ướt làm anh dễ chịu hơn một chút, Chu Chú cọ xát, nhưng miệng vẫn ồn ào kêu khó chịu.

Ném khăn lông lại trong chậu, Đường Kiều đứng dậy, trước còi giấy Chu Chú, sau đó còi cúc áo trong. Sau khi còi toàn bộ cúc áo, Đường Kiều nâng Chu Chú dậy, khó khăn đem áo sơ mi kéo xuống dưới. Lúc còi quần lại khó khăn hơn một chút, Chu Chú thể nào cũng không nguyện ý phối hợp, Đường Kiều vừa nóng vừa giận, tát một cái lên mặt Chu Chú.

"Không phải nói khó chịu sao, khó chịu còn không nghe lời."

Cô thật sự là, muốn điên rồi.

Vô duyên vô cớ đã trúng một cái tát Chu Chú lúc này có vẻ phối hợp hơn, vô ý thức nâng mông lên, tùy ý để Đường Kiều còi quần ra, còi cả quần lót bên trong.

Lúc quần khăn lông lên thân thể Chu Chú, anh trừ bỏ cọ vẫn là cọ, muốn giữ lại cảm xúc lạnh lẽo dễ chịu.

Đường Kiều luôn không ngừng vắt khăn lông chà xát người cho Chu Chú, qua lại đều thay đổi vài chậu nước. Chu Chú ngoại trừ nói khó chịu, cũng không nói thêm lung tung gì nữa.

Ban đêm, Chu Chú nằm ở trên sofa hừ hừ, Đường Kiều sợ anh rơi xuống, hoặc là có chuyện khác, quyết định an vị trước ghế sofa, đầu gối lên một góc nhỏ, gục ở chỗ này ngủ.

Trong lúc Chu Chú đứng lên ới ra nhiều lần, vừa có động tĩnh, Đường Kiều lập tức liền bưng tỉnh, như vậy ép buộc qua lại, cô thật sự là khó chịu. Nhưng Chu Chú lại càng thêm khó chịu, Đường Kiều không biết anh đến cùng là có bao nhiêu khó chịu, chỉ biết là Chu Chú ghé vào cái chậu bên cạnh phun toàn bộ ra sau đó liền ngồi phịch ở đây, tay còn ôm dạ dày.

"Kiều Kiều, anh khó chịu."

Đường Kiều cấp bách khóc.

"Nếu không chúng ta đi bệnh viện, chúng ta đi bệnh viện."

Chu Chú miễn cưỡng hé mắt, lắc lắc đầu, lại ghé vào chậu ới ra.

Rốt cục, đợi đến Chu Chú không ới nữa, Đường Kiều dìu anh về trên giường, lại thay anh lau một lần thân thể nữa, chuyện đầu tiên Đường Kiều làm là gọi điện cho Chu Du.

Bên kia Chu Du tựa hồ đang ngủ, điện thoại vang thật lâu sau mới nhắc lên, tiếp theo là một âm thanh hữu khí vô lực.

"Gi."

"Chu Du mẹ nó hỗn đản."

Nói xong câu này Đường Kiều cũng không chờ điện thoại đầu kia người ta nói cái gì, lập tức liền cúp điện thoại, Chu Chú khó chịu cô cũng khó chịu theo, Chu Du lần này thật sự rất quá đáng, cô chán ghét cô ấy.

Bị Chu Chú ép buộc một phen, rốt cục đến lúc nửa đêm cũng ngủ, Đường Kiều cũng mệt mỏi nhanh chóng ngã xuống, tấm cũng không còn sức lực đi tắm, trực tiếp hướng trên đất ngã xuống, ngủ ngay tại chỗ, cũng may trong phòng Chu Chú trên mặt đất có thảm dày.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chương 88. Hảo ảm hảo ảm

Lần này như vậy, hình tượng của Chu Du ở trong cảm nhận Đường Kiều bị tan vỡ hoàn toàn, vốn dĩ xếp hạng trong lòng cô cao hơn Chu Chú, bây giờ rốt cuộc thê thảm.

Chu Chú ở trong nhà nghỉ ngơi ba ngày liền, mấy ngày hề nhắc đến rượu vẫn còn buồn nôn, trong lúc này Đường Kiều đối với Chu Du nghiêng rằng nghiêng lợi vô số lần, Chu Chú sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng mà đối với chuyện bị trút rượu cũng không nói thêm gì nữa.

Đứa nhỏ này bị đã như thế, có thể đòi được Đường Kiều ở "bên người" chiếu cố đến đau lòng như vậy, uống bị bệnh tính là cái gì, uống chết cũng đáng rồi.

Chính là lần này, Chu Chú thừa nhận, tình hứa nghị của Đường Kiều và Chu Du chính xác bị anh phá hủy từ đây, Đường Kiều không bao giờ hẹn gặp Chu Du nữa, ngay cả Chu Du ân cần gọi điện hỏi thăm cũng không bắt máy.

Đường Kiều rất ít khi cùng người thân cận nói nặng lời, giận giữ lại càng ít, tuy rằng cô thường xù lông vung tay múa chân với Chu Chú.

Hiển nhiên lần này Chu Du thật sự chọc cô, không quan tâm cô và Chu Chú đắc tội như thế nào với cô ấy, nhưng cô ấy lấy phương thức này trả thù, quả thật có chút quá mức, cho nên sau khi rống Chu Du, Đường Kiều vẫn cảm thấy vô cùng tức giận. Tức giận của Đường Kiều làm Chu Chú thành công bị "kiếm chuyện", luôn duy trì thật lâu.

Mỗi khi Chu Du bên kia gọi điện làm hòa, chỉ cần nhìn thấy Đường Kiều vừa có dấu hiệu mềm hoá, Chu Chú sẽ lập tức giả bộ "ốm yếu".

"Kiều Kiều, em có thể giúp anh xoa bóp đầu không, anh cảm thấy rất đau đầu."

Chu Du ở đầu kia điện thoại:

"Kiều Kiều, em có thể đỡ anh đi toilet không, anh vẫn cảm thấy buồn nôn."

Chu Du tiếp tục ở đầu kia điện thoại:

Vì Chu Chú ở dưới phá đám, Đường Kiều tức giận Chu Du chỉ có tăng không giảm. Hai người hai mươi năm hữu nghị, vì Chu Chú này kiếm chuyện không hề áy náy, gặp phải khó khăn.

Chu Chú kỳ thực trong lòng thích trở mặt, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, còn sấm vai đáng về một người hiền lành.

"Kiều Kiều, anh cũng chưa hết bệnh."

Đường Kiều chỉ hừ một tiếng, tỏ vẻ bản thân còn vì vậy mà tức giận.

Vì thế, Chu Chú thừa dịp lúc Đường Kiều xuống lầu mua đồ ăn, gọi điện thoại cho Chu Du thể hiện vẻ tiếc nuối, Đường Kiều vẫn đang tức giận.

Chẳng qua là đầu kia điện thoại sau khi nghe âm thanh "khoan khoái" của Chu Chú, không thể không hoài nghi, Chu Chú người này có phải cố ý.

"Cậu là cố ý đi?"

"Cố ý cái gì?"

Chu Chú cười khẽ ra tiếng, tâm tình thập phần sung sướng ở trên ban công lầu hai nhẹ nhàng tưới cây, sau đó kéo cái ghế dựa ngồi ở trên ban công hóng gió, tâm tình rất tốt.

"Kỳ thực bị người ta trút say cậu cũng vô cùng vui vẻ?"

"Làm sao có thể thế?"

"Vì sao giọng điệu của cậu làm tôi cảm thấy thế?"

Chu Chú vẫn cười, không có trả lời vấn đề này của Chu Du.

Chu Du vốn luôn cảm thấy áy náy trong lòng, bỗng nhiên như được dội nước lạnh tỉnh cả người hiểu hết mọi chuyện.

Cô có trực giác, cảm thấy mình cùng Đường Kiều đều bị tiểu tử Chu Chú này chơi, chiêu khổ nhục kế này, dùng quá độc ác, như thể một hòn đá ném hai con chim, cũng một cậu ta có thể nghĩ ra được.

"Cậu không sợ chính mình uống đến chết sao?"

Ngộ nhỡ không cẩn thận, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

"Tôi từ trước đến nay đều có chừng mực."

Ở trên con đường cách mạng luôn phải trả giá một chút, bất quá, giá trị!

"Tôi hiểu, không ngờ từ đầu tới cuối, chị đây chính là vật hy sinh."

"Cũng không thể nói như vậy, chị cũng không hết giận sao?"

Đại gia được lời, sẽ không cần đi so đo nhiều chuyện như vậy rồi.

Vốn là, cô hết giận, đầu óc Đường Kiều không chút biến chuyển, vẫn là giận cô sao.

"Chu Chú, cậu khá lắm, thật làm được."

Đưa nhỏ xui xẻo này, hại Đường Kiều đau lòng, hại cô áy náy, còn thật là khó khăn cho cậu ta, khổ tâm như thế.

"Ha ha, khuyên chị trong khoảng thời gian ngắn vẫn là đừng tới quấy rầy chúng tôi, Đường Kiều gần đây mãi cảm với hai chữ "Chu Du", còn có, mẹ chị đã gọi ba cuộc điện thoại, thúc giục tôi nhanh giới thiệu nam nhân cho chị. Tôi thật khó xử, mặt khác lại không đành lòng nói không với các trưởng bối, một bên, lại sợ giới thiệu cho chị người không thích hợp, ngược lại đắc tội với chị."

"Cậu còn sợ đắc tội với tôi?! Kỳ thực đây là mục đích cuối cùng của cậu đi, muốn Đường Kiều cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cậu, Chu Chú, cậu lại đề phòng tôi?"

Chu Du từ trong kẽ răng nói ra một câu, khi nào thì Chu Chú trở nên giáo hoạt như vậy. Cô cùng Đường Kiều tình hữu nghị hai mươi năm, sẽ không thật sự bị mất trên tay Chu Chú chứ.

"Chị có biết tôi chờ nhiều năm như vậy, thật vất vả mới đợi đến ngày hôm nay, cho nên không thể không dè dặt cẩn thận, chị là chị của tôi, hẳn là nên đứng ở lập trường của tôi, thay tôi mưu cầu chút phúc lợi mới phải."

Mà không phải là cả ngày nghĩ thế nào phá hư bọn họ. Chớ trách anh xuống tay độc ác, ai bảo cô không thức thòi như thế.

Chu Chú cùng Chu Du kết thúc điện thoại không hề vui vẻ, chuẩn xác mà nói là Chu Du không vui, mà Chu Chu tâm tình thập phần vui vẻ.

Đứng dậy, từ trên sân thượng nhìn xuống, Đường Kiều vừa vặn ở trong tiểu khu đi tới, trong tay là hai cái gói to, có vẻ trong đó có đồ nóng.

Nhéch mũi, Chu Chú mặt mày cười hớn hở, đáng tiếc hiện tại trong nhà chỉ có một mình anh, không có ai nhìn thấy.

Đã nhiều ngày bởi vì sự cố uống rượu, Chu Chú cũng chưa ăn được ăn được cái gì, mỗi ngày ăn sáng cùng cháo trắng, Đường Kiều thấy sắc mặt anh không tốt, còn cố ý soạn một câu về đùa anh.

"Ăn sáng không mặn, đủ để ngon miệng, dùng cái gì giải sầu, chỉ có cháo loãng."

Bước vào phòng khách lầu một, Chu Chú nhìn nhìn trong phòng khách bề bả bề không, cảm thấy có phải nên nuôi một con gì không, ví dụ như rùa loài này không cần chăm sóc nhiều? Nhưng lập tức nghĩ đến một chuyện vài năm trước, lại từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc Đường Kiều học năm nhất, ở nhà cậu cả Đường một thời gian. Một ngày kia cậu cùng mọi người đều không có ở nhà, đến lúc cơm trưa, Đường Kiều gọi điện thoại gọi súp tiết vịt, đại khái là một người dùng cơm nhầm chán, muốn tìm người cùng cô ăn, không có người, ăn cái gì cũng xong, vì thế Đường Kiều liền nhào vào con rùa Brazil cậu cả nuôi nhiều năm, đem gan vịt cô không ăn gấp ra, phóng tới trước mặt con rùa Brazil, sau đó bản thân lại khoan khoái ăn súp.

Chẳng qua là, lúc tối cậu cả Đường trở về, phát hiện con rùa không còn hô hấp, nguyên nhân là khối tiết vịt nhỏ mắc ở cổ họng của nó, nó. bị nghẹn chết rồi.

Cậu cả Đường vô cùng đau đớn được một lúc, từ nay về sau, không bao giờ để cho cô chạm vào vật sống nhà họ nữa.

Không lâu, cửa liền truyền đến âm thanh mở khóa, Chu Chú tiến lên vài bước, ổn định ngồi trước sofa khuôn mặt vốn vô cùng vui vẻ liền thay đổi biểu cảm, một bộ thần sắc có bệnh tật.

Đóng kỹ cửa, Đường Kiều ở cửa thay giày, "Chu Chú, em mua dưa hấu, muốn ăn luôn không?"

Chu Chú không lên tiếng, cau mày lắc lắc đầu.

Nghe vậy, Đường Kiều đành phải cắt dưa hấu vào tủ lạnh, sau đó đem đồ ăn vào phòng bếp, rửa sạch tay, nhìn Chu Chú, vẫn là bộ dáng không có tinh thần, không khỏi có chút lo lắng.

"Vẫn khó chịu sao?"

Đường Kiều ngồi xuống sofa, ngồi ở bên cạnh Chu Chú, một bàn tay đưa lên trán Chu Chú.

Chu Chú kéo tay cô xuống, nắm trong tay, nỗ lực làm bộ như bình tĩnh. Trong lòng buồn cười, chị hai nhà anh, anh cũng không phải cảm mạo phát sốt.

"Tốt hơn nhiều, không có việc gì, em không cần lo lắng."

Chu Chú ngoài miệng tuy nói rằng không có việc gì, nhưng này rõ ràng thất lung cong xuống, cùng sắc mặt vẫn trắng bệch, rõ ràng là không có chuyện như vậy.

"Mặt anh sao vẫn lạnh như thế, lâu như vậy cũng không tốt lên, nếu không chúng ta đi bệnh viện đi."

Có thể không lạnh sao, anh vừa mới cầm đá ấn lên mặt, còn uống một bát nước đá lớn. Haizz, không bỏ được dưa nhỏ, anh cười vợ dễ dàng lắm sao.

"Không cần, cũng đỡ hơn rồi, đại khái mấy ngày nay chưa ăn mấy thứ có chất béo, cho nên không có tinh thần như vậy."

"Hắc hắc, được rồi, buổi tối cho anh ăn thịt cá."

Trên mặt Đường Kiều toàn là đau lòng, nâng đầu Chu Chú, dùng lực cắn một ngụm, sau đó đứng dậy vào phòng bếp.

Chu Chú ở trong lòng mặc niệm một câu Amen, đi theo Đường Kiều tới cửa phòng bếp, sau đó nhìn bóng dáng Đường Kiều bận rộn.

Được chị hai cảm giác đau lòng, thật mẹ nó thích, vốn vừa mới còn bốc lên tới một chút gian ác, nhanh chóng bị dập tắt.

"Đúng rồi, vừa rồi bà ngoại gọi điện cho em, muốn chúng ta trở về một chuyến, với ba mẹ anh. ba mẹ cùng nhau về."

Tuy rằng làm Chu phu nhân đã nhiều ngày, nhưng Đường Kiều xưng hô vẫn chưa thích ứng được, lại còn là trưởng bối, cảm thấy là lạ. Nhưng nhìn nhìn

sắc mặt Chu Chú, không đành lòng làm anh thất vọng, cô đành phải lại đem lời vừa tới miệng sửa lại.

"Em nói như thế nào?"

Chu Chú cảm thấy, bà ngoại Đường muốn anh yên lặng ăn Đường Kiều ở ngay trên đường, sấm vai đích thị là đèn sáng, anh quả thực đều muốn cảm kích rơi nước mắt rồi.

"Em nói thân thể anh không thoải mái, sau này về."

Chu Chú hít vào một ngụm khí lạnh, "Thân thể anh không có việc gì, thật sự."

Nói xong còn vỗ vỗ ngực, nhưng có thể là sốt ruột quá, Chu Chú bị nghẹn nước miếng, vỗ xong lập tức liền ho lên. Đường Kiều nhanh chóng buông đồ ăn đang rửa trong tay, vẩy vẩy nước lau vào quần áo, sau đó đau lòng vỗ lưng Chu Chú.

"Còn nói không có việc gì, làm sao có thể không có việc gì."

Chu Chú ho khan vài tiếng sau khi "suy yếu" thì tự bản thân giải thích. "Anh là sốt ruột, bị nghẹn thôi, không phải ốm."

Cũng phải nói rõ ràng, giả bộ là một môn nghệ thuật, hiển nhiên anh đối với môn nghệ thuật này cũng không phải thật xuất sắc, tuy rằng "suy yếu" của anh thành công chiếm được đồng tình của chị hai, cũng thành công làm trong đầu chị hai trừ bỏ anh rồi cuộc chưa không nổi những vật khác, nhưng hình như anh giả bộ quá mức, gần nhất anh yêu nhất chuyện ngủ này, luôn luôn bị Đường Kiều lấy lý do anh "thân thể suy yếu" để cự tuyệt.

Anh lại không dám khỏe quá nhanh, sợ bị cô nhìn ra manh mối.

"Được được được, không phải ốm. Ngỡ nhớ em trở về, ông ngoại lại cao hứng, bắt anh uống rượu thì làm sao bây giờ?"

Một lần là đủ ép buộc cô rồi, hơn nữa thân thể của Chu Chú, quả thật không thể uống nữa.

"Cùng trường bồi uống rượu vẫn là nên."

Tuy rằng anh cũng không muốn uống nữa, nhưng mà, quan hệ đến phúc lợi chung thân đại sự của anh, bất cứ giá nào uống một lần cũng giá trị.

"Không được, anh không thể uống nữa, chờ thêm một thời gian nữa rồi nói."

Chu Chú ở trong lòng kêu rên một tiếng, cuối cùng là biết cái gì là gây ông đập lưng ông, một tảng đá đập vào, đau quá là đau.

"Vợ à, vẫn là về một chuyến đi, cùng lắm thì đến lúc đó, em đã nói thân thể anh không thoải mái, anh không uống rượu. Ông ngoại thương em như vậy, em nói ông khẳng định sẽ nghe."

Biện pháp này, nghe ra có vẻ cũng không tệ.

"Thật sự có thể đi?"

"Đi được, em nghĩ xem chúng ta lấy giấy kết hôn lâu như vậy, còn chưa có trở về thông báo cho ông bà ngoại một chút, như vậy cũng không được, em cũng không muốn ông bà ngoại nói em bất hiếu đi. Hơn nữa, lão nhân gia, không phải hi vọng thấy chúng ta hạnh phúc sao? Càng sớm trở về chính là càng sớm cho bọn họ an tâm, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, có thể về sớm thì vẫn nên về đi."

Với trình độ hiểu biết của anh với Đường Kiều, chỉ cần lời anh nói vượt qua một trăm ký tự, cô sẽ trực tiếp loại bỏ, trọng điểm là, chính là, lời anh nói quả thật đúng.

"Nhưng em đã từ chối rồi."

Đường Kiều làm bộ gian nan.

"Không có việc gì, em nấu cơm trước đi, anh đi gọi điện thoại hẹn ba mẹ, xem bọn họ khi nào thời gian tốt để chuẩn bị, sau đó điện thoại nói lại cho ông bà ngoại."

Chu Chú nói xong còn không chờ Đường Kiều phản ứng, liền nhanh chóng chạy vào phòng khách, tốc độ này, một chút cũng không giống người "suy yếu". Đường Kiều nhìn dáng người Chu Chú chạy đi như điên, có chút buồn bực, giống như là có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thấy không đúng chỗ nào.

Thôi, mặc kệ chỗ nào không đúng, giải quyết bữa tối trước rồi nói sau.

Buổi tối, Chu Chú nhìn thấy rất cục ở trên bàn cơm có đồ ăn mặn, nháy mắt cảm thấy đại bổ, đối với thịt cá trên bàn chính là gió cuốn mây bay. Đại khái là cảm miệng lâu lắm, hôm nay thức ăn trên bàn đối với Chu Chú, lại còn ăn cho thỏa đáng, dùng câu Tiểu Ngộ hay nói trước cô ty mà nói là: hạnh phúc thật sự là xinh đẹp như bọt nước.

Bất quá, đồng thời trong bọt nước hạnh phúc, Chu Chú nghĩ đến một vấn đề.

Nói thực ra, say rượu không cần nhiều ngày để khôi phục như vậy, nhiều lắm hai ngày trước khó chịu một chút, mấy ngày sau anh thật sự là vất vả nhin, vài lần đều thiếu chút không nhin được rồi.

Anh có thể nhin xuống không ăn đồ mặn, nhưng không nhin được lưu manh với Chu phu nhân nha.

Nhưng mỗi lúc khi anh muốn làm chút gì, đều bị Đường Kiều ngăn cản, anh lại không dám biểu hiện rõ ràng, vì thế mỗi lần đều chỉ có thể ngai ngừng tiếp tục bộ dạng "Suy yếu", trời mới biết anh muốn bạo phát thế nào rồi, chị hai Đường à, nằm ở bên người anh, nhin được không ăn được, hàng ngày không thể lưu manh có bao nhiêu gian khổ.

Chu Du nói sai rồi, kỳ thực anh cũng rất khổ sở.

Bữa tối qua đi, Đường Kiều nhanh chóng thu thập bát, Chu Chú chống tay lên cằm đang tự hỏi, làm thế nào có thể được "đại bổ" vào buổi tối, muốn để "thể lực khôi phục", ít nhất, đương nhiên để Đường Kiều nhin thấy đã.

Chính là, sau khi Đường Kiều rửa bát xong, từ trong phòng bếp đi ra, anh vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì.

"Anh gọi điện cho ba mẹ chưa?"

"Thứ bảy này trở về."

Đường Kiều đen mặt, không nói gì ỉng, ngày mai không phải thứ bảy sao.

"Cũng gọi cho ba mẹ em Ách, ba mẹ, thứ bảy bọn họ cũng cùng nhau trở về."

Được rồi, anh cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Anh lại tự tiện làm chủ?!"

Đường Kiều cảm tức nhin Chu Chú, nếu không phải thấy thân thể anh chưa hoàn toàn hồi phục, cô tuyệt đối sẽ cho anh một cái tát.

Nghĩ đến bàn tay, Đường Kiều không khỏi chột dạ, tối hôm đó Chu Chú say rượu, cô đánh anh một cái tát. Chuyện này là sự thật, nhưng mà, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, cô cũng phải vô duyên vô cớ đánh người, không phải là cô nóng nảy sao?

Kết quả sáng hôm sau, Chu Chú sau khi tỉnh lại, vuốt mặt hỏi Đường Kiều, "Chưa nghe nói qua uống rượu say còn có thể đau mặt?"

Đường Kiều sững sốt một chút, đáng nhẽ lúc này, anh nên hiểu một chút vất vả của cô chứ, ít nhất nên nói một câu "gây phiền toái cho em rồi", được rồi, cho dù câu này sẽ làm người cảm thấy thật mới lạ, nhưng là ít nhất cũng phải nói một câu "Chiều cổ anh một buổi tối, rất mệt đi?". Kết quả lại ngược lại, chuyện đầu tiên khi tỉnh lại là hỏi mặt mình.

Đường Kiều cũng không phải là ngại anh hỏi vấn đề không nghệ thuật này, mà là tối hôm qua lúc cô đánh anh, căn bản là không nghĩ tới Chu Chú sẽ hỏi chuyện này, cho nên từ đầu cô cũng không biết trả lời thế nào mới khiến cho người nghe cảm thấy nghệ thuật.

"Chu Du đánh."

Vì thế Đường Kiều. thật vô sỉ vu oan. Đối với cái này, Chu Chú rất tin tưởng không hề nghi ngờ, cho nên vừa rồi gọi điện thoại cho Chu Du, coi như là thù mới hận cũ tính cùng nhau thôi.

"Thế nào có thể xem như tự tiện làm chủ, lúc anh báo gọi điện thông báo trước cho ba mẹ, em cũng không có nói không được."

Đường Kiều xoay người, quyết định đi tắm rửa trước. Không so đo, cô không so đo, cô đã nói muốn cùng Chu Chú so đo nhân cách, sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chu Chú bị ở lại phòng khách đứng ngây ngốc, giữa lòng mây đều xuất hiện một chữ xuyên. (Chữ xuyên: |||)

Cô. cứ như vậy ném anh xuống?

Vài ngày nay, tuy rằng bởi vì Đường Kiều chiều cổ mà cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, nhưng Đường Kiều cũng có lúc phải tự chiều cổ bản thân mình, như là, ăn cơm, đi toilet, tắm rửa, ngủ vãn vãn. Tại một chút thời gian như vậy, Chu Chú cũng cảm thấy nhàm chán rồi.

Bởi vì cảm miệng lại cảm dục, mỗi khi thừa dịp Đường Kiều lúc không chú ý, Chu Chú cầm điện thoại hỏi thăm tin tức của Ngu Châu, đắm cậu ta vài câu. Mới đầu, Ngu Châu còn đánh trả một chút, sau này dần dần đại khái là đã nhận ra, Chu Chú đây là nhàm chán chọc tức Ngu Châu, anh không nhất thiết cùng anh ta nhàm chán.

Đang vòng vo chuyện "cắm thực khoái trá" sao lại cũng không để ý anh rồi.

Chu Chú lần đầu tiên ăn ghen trước mặt Ngu Châu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Vì thế, buổi tối hôm nay, tựa hồ đặc biệt gian nan.

Chu Du bị anh đắc tội hết, Ngu Châu cũng không để ý anh, đi làm việc, anh lại không tâm tình, xem tivi? Anh thật buồn bực rồi.

Đường Kiều đã vào phòng tắm hơn mười phút, Chu Chú lúc này hoàn toàn mất hết hình tượng bình thường như ở công ty, không ngừng đi lòng vòng trong phòng khách.

Hai phút sau, Chu Chú rời khỏi vị trí, đứng ở ngoài phòng tắm không ngừng đi đi đi lại.

Năm phút sau, anh vẫn cứ đi vòng vòng.

Nếu không đi vào, Đường Kiều sẽ đi ra, Chu Chú thoáng suy xét đối sách sau khi vào phòng tắm sau, nghĩ rằng, cô nếu lại đá anh, anh được rồi, anh cũng chỉ có thể tránh.

Tốt nhất là nếu cô ấy công kích phía trước liền làm ra hành động, được, đối, chính là như vậy.

Chu Chú hít sâu một hơi, biểu cảm trên mặt như là muốn đi chiến đấu không bằng, trời mới biết, anh chỉ muốn lưu manh một chút thôi.

Chủ tịch Mao đã từng nói, tất cả không lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết yêu đương đều là giờ trò lưu manh. Cho nên Chu Chú kiên quyết không thừa nhận hành vi này của mình là lưu manh, anh cùng Đường Kiều đều là vợ chồng hợp pháp, ngu không phải là đạo lý hiển nhiên sao.

Chu Chú trong lòng không hề hồ thẹn mở cửa phòng tắm, lác mình tiến vào.

Đường Kiều đang tắm rửa từ trong gương nhìn thấy Chu Chú bước vào, sững sốt một chút, quên luôn động tác công kích.

Điềm tốt, thấy Đường Kiều không có ý tứ muốn đá anh. Chu Chú nhanh chóng bắt đầu cởi quần áo của mình, vừa cởi quần áo vừa táo bạo như có như không triển lãm dáng người bản thân đẹp đẽ. Mà ở trong lúc này, Đường Kiều chỉ có thể sững sờ từ trong gương nhìn động tác của anh, quên mất bản thân muốn làm cái gì.

Đến lúc Chu Chú từ phía sau lần người đi lên, cô mới lấy lại tinh thần, vòi hoa sen trong tay rớt xuống đất, nước phun về phía người, một mảnh ướt át

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Ướt át ướt át. 2

Lần này như vậy, hình tượng của Chu Du ở trong cảm nhận Đường Kiều bị hoàn toàn tan vỡ, vốn dĩ xếp hạng trong lòng cô cao hơn Chu Chú, bây giờ rớt xuống thê thảm.

Chu Chú ở trong nhà nghỉ ngơi ba ngày liền, mấy ngày hề nhắc đến rượu vẫn còn buồn nôn, trong lúc này Đường Kiều đối với Chu Du nghiêng răng nghiêng lợi vô số lần, Chu Chú sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng mà đối với chuyện bị trút rượu cũng không nói thêm gì nữa.

Đứa nhỏ này đã bị như thế, có thể được Đường Kiều ở "bên người" chiếu cố đến đau lòng như vậy, uống bị bệnh tính là cái gì, uống chết cũng đáng rồi.

Chính là lần này, Chu Chú thừa nhận, tình hứa nghị của Đường Kiều và Chu Du chính xác bị anh phá hủy từ đây, Đường Kiều không bao giờ hẹn gặp Chu Du nữa, ngay cả Chu Du ân cần gọi điện hỏi thăm cũng không bắt máy.

Đường Kiều rất ít khi cùng người thân cận nói nặng lời, giận giữ lại càng ít, tuy rằng cô thường xù lông hướng Chu Chú vung tay múa chân.

Hiển nhiên lần này Chu Du thật sự chọc cô, không quan tâm cô và Chu Chú đắc tội như thế nào với cô ấy, nhưng cô ấy lấy phương thức này trả thù, quả thật có chút quá mức, cho nên sau khi rỗng Chu Du, Đường Kiều vẫn cảm thấy vô cùng tức giận. Tức giận của Đường Kiều làm Chu Chú thành công bị "kiếm chuyện", luôn duy trì thật lâu.

Mỗi khi Chu Du bên kia gọi điện làm hòa, chỉ cần nhìn thấy Đường Kiều vừa có dấu hiệu mềm hoá, Chu Chú sẽ lập tức giả bộ "ôm yếu".

"Kiều Kiều, em có thể giúp anh xoa bóp đầu không, anh cảm thấy rất đau đầu."

Chu Du ở đầu kia điện thoại:

"Kiều Kiều, em có thể đỡ anh đi toilet không, anh vẫn cảm thấy buồn nôn."

Chu Du tiếp tục ở đầu kia điện thoại:

Vì Chu Chú ở dưới phá đám, Đường Kiều tức giận Chu Du chỉ có tăng không giảm. Hai người hai mươi năm hữu nghị, vì Chu Chú này kiếm chuyện không hề áy náy, gặp phải khó khăn.

Chu Chú kỳ thực trong lòng thích trở mặt, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, còn sấm vai đáng về một người hiền lành.

"Kiều Kiều, anh cũng chưa hết bệnh."

Đường Kiều chỉ hừ một tiếng, tỏ vẻ bản thân còn vì vậy mà tức giận.

Vì thế, Chu Chú thừa dịp lúc Đường Kiều xuống lầu mua đồ ăn, gọi điện thoại cho Chu Du thể hiện về tiếc nuối, Đường Kiều vẫn đang tức giận.

Chẳng qua là đầu kia điện thoại sau khi nghe âm thanh "khoan khoái" của Chu Chú, không thể không hoài nghi, Chu Chú người này có phải cố ý.

"Cậu là cố ý đi?"

"Cố ý cái gì?"

Chu Chú cười khẽ ra tiếng, tâm tình thập phần sung sướng ở trên ban công lầu hai nhẹ nhàng tưới cây, sau đó kéo cái ghế dựa ngồi ở trên ban công hóng gió, tâm tình rất tốt.

"Kỳ thực bị người ta trút say cậu cũng vô cùng vui vẻ?"

"Làm sao có thể thế?"

"Vì sao giọng điệu của cậu làm tôi cảm thấy thế?"

Chu Chú vẫn cười, không có trả lời vấn đề này của Chu Du.

Chu Du vốn luôn cảm thấy áy náy trong lòng, bỗng nhiên như được dội nước lạnh tỉnh cả người hiểu hết mọi chuyện.

Cô có trực giác, cảm thấy mình cùng Đường Kiều đều bị tiểu tử Chu Chú này chơi, chiêu khổ nhục kế này, dùng quá độc ác, như thể một hòn đá ném hai con chim, cũng một cậu ta có thể nghĩ ra được.

"Cậu không sợ chính mình uống đến chết?"

Ngộ nhỡ không cẩn thận, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

"Tôi từ trước đến nay có chừng mực."

Ở trên con đường cách mạng luôn phải trả giá một chút, bất quá, giá trị!

"Tôi hiểu, không ngờ từ đầu tới cuối, chị đây chính là vật hy sinh."

"Cũng không thể nói như vậy, chị cũng không hết giận sao?"

Đại gia được lời, sẽ không cần đi so đo nhiều chuyện như vậy rồi.

Vốn là, cô hết giận, đầu óc Đường Kiều không chút biến chuyển, vẫn là giận cô sao.

"Chu Chú, cậu khá lắm, thật là làm được."

Đứa nhỏ xui xẻo này, hại Đường Kiều đau lòng, hại cô áy náy, còn thật là khó khăn cho cậu ta, khổ tâm như thế.

"Ha ha, khuyên chị trong khoảng thời gian ngắn vẫn là đừng tới quấy rầy chúng ta, Đường Kiều gần đây miễn cảm với hai chữ "Chu Du", còn có, mẹ chị đã gọi ba cuộc điện thoại, thúc giục tôi nhanh giới thiệu nam nhân cho chị. Tôi thật khó xử, mặt khác lại không đành lòng nói không với các trưởng bối, một bên, lại sợ giới thiệu cho chị người không thích hợp, ngược lại đắc tội với chị."

"Cậu còn sợ đắc tội với tôi?! Kỳ thực đây là mục đích cuối cùng của cậu đi, muốn Đường Kiều cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cậu, Chu Chú, cậu lại đề phòng tôi?"

Chu Du từ trong kẽ răng nói ra một câu, khi nào thì Chu Chú trở nên giáo hoạt như vậy. Cô cùng Đường Kiều tình hữu nghị hai mươi năm, sẽ không thật sự bị mất trên tay Chu Chú chứ.

"Chị có biết tôi chờ nhiều năm như vậy, thật vất vả mới đợi đến ngày hôm nay, cho nên không thể không dè dặt cẩn thận, chị là chị của tôi, hẳn là nên đứng ở lập trường của tôi, thay tôi mưu cầu chút phúc lợi mới phải."

Mà không phải là cả ngày nghĩ thế nào phá hư bọn họ. Chớ trách anh xuống tay độc ác, ai bảo cô không thức thời như thế.

Chu Chú cùng Chu Du kết thúc điện thoại không hề vui vẻ, chuẩn xác mà nói là Chu Du không vui, mà Chu Chú tâm tình thập phần vui vẻ.

Đứng dậy, từ trên sân thượng nhìn xuống, Đường Kiều vừa vặn ở trong tiểu khu đi tới, trong tay là hai cái gói to, có vẻ trong đó có đồ nóng.

Nhếch môi, Chu Chú mặt mày cười hớn hở, đáng tiếc hiện tại trong nhà chỉ có một mình anh, không có ai nhìn thấy.

Đã nhiều ngày bởi vì sự cố uống rượu, Chu Chú cũng chưa ăn được ăn được cái gì, mỗi ngày ăn sáng cùng cháo trắng, Đường Kiều thấy sắc mặt anh không tốt, còn cố ý soạn một câu về đùa anh.

"Ăn sáng không mặn, đủ để ngon miệng, dùng cái gì giải sầu, chỉ có cháo loãng."

Bước vào phòng khách lâu một, Chu Chú nhìn nhìn trong phòng khách bề bề để không, cảm thấy có phải nên nuôi một con gì không, ví dụ như rùa loài này không cần chăm sóc nhiều? Nhưng lập tức nghĩ đến một chuyện vài năm trước, lại từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc Đường Kiều học năm nhất, ở nhà cậu cả Đường một thời gian. Một ngày kia cậu cùng mọi người đều không có ở nhà, đến lúc cơm trưa, Đường Kiều gọi điện thoại gọi súp tiết vịt, đại khái là một người dùng cơm nhảm chán, muốn tìm người cùng cô ăn, không có người, ăn cái gì cũng xong, vì thế Đường Kiều liền nhắm vào con rùa Brazil cậu cả nuôi nhiều năm, đem gan vịt cô không ăn gấp ra, phóng tới trước mặt con rùa Brazil, sau đó bản thân lại khoan khoái ăn súp.

Chẳng qua là, lúc tối cậu cả Đường trở về, phát hiện con rùa không còn hô hấp, nguyên nhân là khối tiết vịt nhỏ mắc ở cổ họng của nó, nó. bị nghẹn chết rồi.

Cậu cả Đường vô cùng đau đớn được một lúc, từ nay về sau, không bao giờ để cho cô chạm vào vật sống nhà họ nữa.

Không lâu, cửa liền truyền đến âm thanh mở khóa, Chu Chú tiến lên vài bước, ổn định ngồi trước sofa khuôn mặt vốn vô cùng vui vẻ liền thay đổi biểu cảm, một bộ thần sắc có bệnh tật.

Đóng kỹ cửa, Đường Kiều ở cửa thay đổi giày, "Chu Chú, em mua dưa hấu, muốn ăn luôn không?"

Chu Chú không lên tiếng, cau mày lắc lắc đầu.

Nghe vậy, Đường Kiều đành phải cắt dưa hấu vào tủ lạnh, sau đó đem đồ ăn vào phòng bếp, rửa sạch tay, nhìn Chu Chú, vẫn là bộ dáng không có tinh thần, không khỏi có chút lo lắng.

"Vẫn khó chịu sao?"

Đường Kiều ngồi vào sofa, ngồi ở bên người Chu Chú, một bàn tay đưa lên trán Chu Chú.

Chu Chú kéo tay cô xuống, nắm trong tay, nỗ lực làm bộ như bình tĩnh. Trong lòng buồn cười, chị hai này nhà anh, anh cũng không phải cảm mạo phát sốt.

"Tốt hơn nhiều, không có việc gì, em không cần lo lắng."

Chu Chú ngoài miệng tuy nói rằng không có việc gì, nhưng này rõ ràng thất lưng cong xuống, cùng sắc mặt vẫn trắng bệch, rõ ràng không là có chuyện như vậy.

"Mặt anh sao vẫn lạnh như thế, lâu như vậy cũng không tốt lên, nếu không chúng ta đi bệnh viện đi."

Có thể không lạnh sao, anh vừa mới cầm đá ấn lên mặt, còn uống một bát nước đá lớn. Haizz, không bỏ được dưa hấu, anh cưới vợ dễ dàng lắm sao.

"Không cần, cũng đỡ hơn rồi, đại khái mấy ngày nay chưa ăn mấy thứ có chất béo, cho nên không có tinh thần như vậy."

"Hắc hắc, được rồi, buổi tối cho anh ăn thịt cá."

Trên mặt Đường Kiều toàn là đau lòng, nâng đầu Chu Chú, dùng lực cắn một ngụm, sau đó đứng dậy vào phòng bếp.

Chu Chú ở trong lòng mặc niệm một câu Amen, đi theo Đường Kiều tới cửa phòng bếp, sau đó nhìn bóng dáng Đường Kiều bận rộn.

Được chị hai cảm giác đau lòng, thật mẹ nó thích, vốn vừa mới còn bốc lên tới một chút gian ác, nhanh chóng bị dập tắt.

"Đứng rồi, vừa rồi bà ngoại gọi điện cho em, muốn chúng ta trở về một chuyến, với ba mẹ anh. ba mẹ cùng nhau về."

Tuy rằng làm Chu phu nhân đã nhiều ngày, nhưng Đường Kiều xưng hô vẫn chưa thích ứng được, lại còn là trưởng bối, cảm thấy là lạ. Nhưng nhìn nhìn sắc mặt Chu Chú, không đành lòng làm anh thất vọng, cô đành phải lại đem lời vừa tới miệng sửa lại.

"Em nói như thế nào?"

Chu Chú cảm thấy, bà ngoại Đường muốn anh yên lặng ăn Đường Kiều ở ngay trên đường, sắm vai đích thị là đèn sáng, anh quả thực đều muốn cảm

kích roi nước mắt rồi.

"Em nói thân thể anh không thoải mái, sau này về."

Chu Chú hít vào một ngụm khí lạnh, "Thân thể anh không có việc gì, thật sự."

Nói xong còn vỗ vỗ ngực, nhưng có thể là sốt ruột quá, Chu Chú bị nghẹn nước miếng, vỗ xong lập tức liền ho lên. Đường Kiều nhanh chóng buông đồ ăn đang rửa trong tay, vẩy vẩy nước xoa vào quần áo, sau đó đau lòng vỗ lưng Chu Chú.

"Còn nói không có việc gì, làm sao có thể không có việc gì."

Chu Chú ho khan vài tiếng sau khi "suy yếu" thay bản thân giải thích. "Anh vừa mới đó là sốt ruột, bị nghẹn đến, không phải vỗ."

Này phải nói rõ ràng, giả bộ là một môn nghệ thuật, hiển nhiên anh đối với môn nghệ thuật không phải thật xuất sắc, tuy rằng "suy yếu" của anh thành công chiếm được đồng tình của chị hai, cũng thành công làm trong đầu chị hai trừ bỏ anh rồi cuộc chứa không nổi những vật khác, nhưng tựa hồ anh giả bộ quá mức, gần nhất anh yêu nhất chuyện ngủ này, luôn luôn bị Đường Kiều lấy lý do anh "thân thể suy yếu" để cự tuyệt.

Anh lại không dám khỏe quá nhanh, sợ bị cô nhìn ra manh mối.

"Được được được, không phải vỗ. Ngồi nhờ em trở về, ông ngoại lại cao hứng, bắt anh uống rượu thì làm sao bây giờ?"

Một lần là đủ ép buộc cô rồi, hơn nữa thân thể của Chu Chú, quả thật không thể uống nữa.

"Cùng trường bồi uống rượu vẫn là nên."

Tuy rằng anh cũng không muốn uống nữa, nhưng mà, quan hệ đến phúc lợi chung thân đại sự của anh, bất cứ giá nào uống một lần cũng giá trị.

"Không được, anh không thể uống nữa, chờ thêm một thời gian nữa rồi nói."

Chu Chú ở trong lòng kêu rên một tiếng, cuối cùng là biết cái gì là gây ông đập lưng ông, một tảng đá đập vào, đau quá là đau.

"Vợ à, vẫn là về một chuyến đi, cùng lắm thì đến lúc đó, em đã nói thân thể anh không thoải mái, anh không uống rượu. Ông ngoại thương em như vậy, em nói ông khẳng định sẽ nghe."

Biện pháp này, nghe ra tựa hồ cũng không tệ.

"Thật sự có thể đi?"

"Đi được, em nghĩ xem chúng ta lấy giấy kết hôn lâu như vậy, còn chưa có trở về thông báo cho ông bà ngoại một chút, như vậy cũng không được, em cũng không muốn ông bà ngoại nói em bất hiếu đi. Hơn nữa, lão nhân gia, không phải hi vọng thấy chúng ta hạnh phúc sao? Càng sớm trở về chính là càng sớm cho bọn họ an tâm, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, có thể về sớm thì về đi."

Với trình độ hiểu biết của anh với Đường Kiều, chỉ cần lời anh nói vượt qua một trăm ký tự, cô sẽ trực tiếp loại bỏ, trọng điểm là, chính là, lời anh nói quả thật đúng.

"Nhưng em đã từ chối rồi."

Đường Kiều làm tâm trạng gian nan.

"Không có việc gì, em nấu cơm trước đi, anh đi gọi điện thoại hẹn ba mẹ, xem bọn họ khi nào thời gian tốt để chuẩn bị, sau đó điện thoại nói lại cho ông bà ngoại."

Chu Chú nói xong còn không chờ Đường Kiều phản ứng, liền nhanh chóng chạy vào phòng khách, tốc độ này, một chút cũng không giống người "suy yếu". Đường Kiều nhìn dáng người Chu Chú chạy đi như điên, có chút buồn bực, giống như là có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thấy không đúng chỗ nào.

Thôi, mặc kệ chỗ nào không đúng, giải quyết bữa tối trước rồi nói sau.

Buổi tối, Chu Chú nhìn thấy rất cục ở trên bàn cơm có đồ ăn mặn, nháy mắt cảm thấy đại bộ, đối với thịt cá trên bàn chính là gió cuốn mây bay. Đại khái là cảm miệng lâu lắm, hôm nay thức ăn trên bàn đối với Chu Chú, lại còn ăn cho thỏa đáng, dùng câu Tiểu Ngô hay nói trước cô ty mà nói là: hạnh phúc thật sự là xinh đẹp như bọt nước.

Bất quá, đồng thời trong bọt nước hạnh phúc, Chu Chú nghĩ đến một vấn đề.

Nói thực ra, say rượu không cần nhiều ngày để khôi phục như vậy, nhiều lắm hai ngày trước khó chịu một chút, mấy ngày sau anh thật sự là vắt và nhịn, vài lần đều thiếu chút không nhịn được rồi.

Anh có thể nhịn xuống không ăn đồ mặn, nhưng không nhịn được lưu manh với Chu phu nhân nha.

Nhưng mỗi lúc khi anh muốn làm chút gì, đều bị Đường Kiều ngăn cản, anh lại không dám biểu hiện rõ ràng, vì thế mỗi lần đều chỉ có thể ngại ngùng tiếp tục bộ dạng "Suy yếu", trời mới biết anh muốn bạo phát thế nào rồi, chị hai Đường à, nằm ở bên người anh, nhìn được không ăn được, hàng ngày không thể lưu manh có bao nhiêu gian khổ.

Chu Du nói sai rồi, kỳ thực anh cũng rất khổ sở.

Bữa tối qua đi, Đường Kiều nhanh chóng thu thập bát, Chu Chú chống tay lên cằm đang tự hỏi, làm thế nào có thể được "đại bổ" buổi tối, muốn để "thể lực khôi phục", ít nhất, đương nhiên để Đường Kiều nhìn qua.

Chính là, sau khi Đường Kiều rửa bát xong, từ trong phòng bếp đi ra, anh vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì.

"Anh gọi điện cho ba mẹ chưa?"

"Thứ bảy này trở về."

Đường Kiều đen mặt, không nói gì ỉng, ngày mai không phải thứ bảy sao.

"Cũng gọi cho ba mẹ em Ách, ba mẹ, thứ bảy bọn họ cũng cùng nhau trở về."

Được rồi, anh cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Anh lại tự tiện làm chủ?!"

Đường Kiều cảm tức nhìn Chu Chú, nếu không phải thấy thân thể anh chưa hoàn toàn hồi phục, cô tuyệt đối sẽ cho anh một cái tát.

Nghĩ đến bàn tay, Đường Kiều không khỏi chột dạ, tối hôm đó Chu Chú say rượu, cô đánh anh một cái tát. Chuyện này là sự thật, nhưng mà, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, cô cũng phải vô duyên vô cớ đánh người, không phải là cô nóng nảy sao?

Kết quả sáng hôm sau, Chu Chú sau khi tỉnh lại, vuốt mặt hỏi Đường Kiều, "Chưa nghe nói qua uống rượu say còn có thể đau mặt?"

Đường Kiều sừng sốt một chút, đáng nhẽ lúc này, anh nên hiểu một chút vất vả của cô chứ, ít nhất nên nói một câu "gây phiền toái cho em rồi.", được rồi, cho dù câu này sẽ làm người cảm thấy thật mới lạ, nhưng là ít nhất cũng phải nói một câu "Chiều cổ anh một buổi tối, rất mệt đi?". Kết quả anh khen ngược, chuyện đầu tiên khi tỉnh lại là hỏi mặt mình.

Đường Kiều cũng không phải là ngại anh hỏi vấn đề không nghệ thuật này, mà là tối hôm qua lúc cô đánh anh, căn bản là không nghĩ tới Chu Chú sẽ hỏi chuyện này, cho nên từ đầu cô cũng không biết trả lời thế nào mới khiến cho người nghe cảm thấy nghệ thuật.

"Chu Du đánh."

Vì thế Đường Kiều. thật vô sỉ vu oan. Đối với cái này, Chu Chú rất tin tưởng không hề nghi ngờ, cho nên vừa rồi gọi điện thoại cho Chu Du, coi như là thù mới hận cũ tính cùng nhau thôi.

"Thế nào có thể xem như tự tiện làm chủ, lúc anh bảo gọi điện thông báo trước cho ba mẹ, em cũng không có nói không được."

Đường Kiều xoay người, quyết định đi tắm rửa trước. Không so đo, cô không so đo, cô đã nói muốn cùng Chu Chú so đo nhân cách, sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chu Chú bị ở lại phòng khách đứng ngây ngốc, giữa lòng mây đều xuất hiện một chữ xuyên. (Chữ xuyên: 川)

Cô. cứ như vậy ném anh xuống?

Vài ngày nay, tuy rằng bởi vì Đường Kiều chiều cổ mà cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào, nhưng Đường Kiều cũng có lúc phải tự chiều cổ bản thân mình, như là, ăn cơm, đi toilet, tắm rửa, ngủ vãn vãn. Tại một chút thời gian như vậy, Chu Chú cũng cảm thấy nhàm chán rồi.

Bởi vì cảm miệng lại cảm dục, mỗi khi thừa dịp Đường Kiều lúc không chú ý, Chu Chú cầm điện thoại hỏi thăm tin tức của Ngu Châu, đâm cạ ta vài câu. Mới đầu, Ngu Châu còn đánh trả một chút, sau này dần dần đại khái là đã nhận ra, Chu Chú đây là nhàm chán chọc tức Ngu Châu, anh không nhất thiết cùng anh ta nhàm chán.

Đang vòng vo chuyện "cắm thực khoái trá" sao lại cũng không để ý anh rồi.

Chu Chú lần đầu tiên ăn ghen trước mặt Ngu Châu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Vì thế, buổi tối hôm nay, tựa hồ đặc biệt gian nan.

Chu Du bị anh đắc tội hết, Ngu Châu cũng không để ý anh, đi làm việc, anh lại không tâm tình, xem tivi? Anh thật buồn bực rồi.

Đường Kiều đã vào phòng tắm hơn mười phút, Chu Chú lúc này hoàn toàn mất hết hình tượng bình thường như công ty, luôn luôn không ngừng trong

phòng khách đi lòng vòng.

Hai phút sau, Chu Chú rời khỏi vị trí, đứng ở ngoài phòng tắm không ngừng đi qua đi lại.

Năm phút sau, anh vẫn cứ ở đi lòng vòng.

Nếu không đi vào, Đường Kiều sẽ đi ra, Chu Chú thoáng suy xét đối sách sau một phen vào phòng tắm sau, nghĩ rằng, cô nếu lại đá anh, anh

Tốt nhất là nếu cô ấy công kích phía trước liền làm ra hành động, được, chính là như vậy.

Chu Chú hít sâu một hơi, biểu cảm trên mặt như là muốn đi chiến đấu không bằng, trời biết, anh chỉ muốn lưu manh một chút thôi.

Chủ tịch Mao đã từng nói, tất cả không lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết yêu đương đều là giờ trò lưu manh. Cho nên Chu Chú kiên quyết không thừa nhận hành vi này của mình là lưu manh, anh cùng Đường KKiều đều là vợ chồng hợp pháp, ngủ không phải là đạo lý hiển nhiên.

Chu Chú trong lòng không hề hồ thẹn mở cửa phòng tắm, lác mình tiến vào.

Đường Kiều đang tắm rửa từ trong gương nhìn thấy Chu Chú bước vào, sửng sốt một chút, quên luôn động tác công kích.

Đây là dấu hiệu tốt tốt, thấy Đường Kiều không có ý tứ muốn đá anh, Chu Chú nhanh chóng bắt đầu cởi quần áo của mình, vừa cởi quần áo vừa táo bạo như có như không triển lãm dáng người bản thân đẹp đẽ. Mà ở trong lúc này, Đường Kiều chỉ có thể sửng sốt từ trong gương nhìn động tác của anh, quên mất bản thân muốn làm cái gì.

Đến lúc Chu Chú từ phía sau chen người đi lên, cô mới lấy lại tinh thần, vò hoa sen trong tay rớt xuống đất, nước phun về phía hai người, một mảnh ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ẩn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Thường đi ở bờ sông, toàn thân ẩm ướt 1.

Chu Chú từ sau lưng ôm lấy người Đường Kiều, tay từ phía sau lưng vòng lên phía trước che lại, Đường Kiều cúi đầu, nhìn bàn tay che ở trên thân thể cô, vừa mới chuẩn bị kháng nghị, Chu Chú lại cúi đầu, hôn đôi môi của cô.

Đường Kiều vô cùng bị phần nghĩ, cô đến cùng thấp như thế nào, vì sao anh đứng ở sau lưng cũng có thể hôn được môi cô. Bình thường đi giày cũng không biết được, giờ trong phòng tắm, hai người đều cùng trần truồng, cô rút cuộc cũng nhận ra vấn đề.

Đường Kiều có chút khó chịu xoay người về phía Chu Chú đang chặn trước mặt cô, ôm cổ của anh, dùng sức kiễng chân lên, đem môi Chu Chú chặn lại kỹ càng, thấy cô đột nhiên chủ động thân cận, tất nhiên là làm Chu Chú khó có thể cầm giữ.

Hấp dẫn như thế, có nam nhân nào có thể kháng cự được?

Chu Chú chịu đựng máu mũi xúc động giằng giụa, nhanh chóng từ bị động thành chủ động, trong không khí im lặng, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng của hai người, ách, cùng với. tiếng nước chảy.

Ở phía trước lưu manh cùng bị lưu manh, cô không thể lựa chọn làm người lưu manh.

Đáng tiếc trong phòng tắm nhà Chu Chú không có gương lớn, bằng không nhất định phải để Đường Kiều xem bộ dạng lưu manh của bản thân so với Chu Chú kỳ thực cũng không kém bao nhiêu.

Lưu manh vốn là một chuyện vui vẻ, Đường Kiều nếu một ngày dốc lòng, cô sẽ không phải Đường Kiều, cho nên vừa hôn kết thúc, cô lại hỏi đến một vấn đề khác.

"Thân thể của anh tốt lắm sao?"

Được rồi, cô hỏi một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Chu Chú không có trả lời, chính là dùng hành động thực tế chứng minh chuyện này.

Thân thể anh. thật sự là mẹ nó tốt lắm. Mỗi lần cô lại cảm thấy mình như viên thịt trong nồi, bị anh không ngừng xuyên qua lại, ép buộc.

Đường Kiều cảm thấy, thói quen thật sự là một thứ đáng sợ.

Nói ví dụ như hiện tại, cô phát hiện, đối với động tác tình dục rất là lưu manh của Chu Chú, cô cư nhiên một chút kháng cự cũng không có. Đây cô đuổi

thẳng, chân nâng lên, ngược lại không kháng cự còn có ý tứ tiếp nhận.

Đường Kiều vừa thừa nhận vừa dùng lý trí còn sót lại phi nhử bản thân, mười đầu ngón tay cũng không đủ cho cô khinh bỉ bản thân, giờ này phút này, đầu ngón tay của cô còn đang vội, hoàn toàn không có rảnh đi để ý tới vấn đề khinh bỉ bản thân.

Theo từng động tác ngày càng sâu của Chu Chú, ngón tay Đường Kiều bấu vào làn da Chu Chú, lưu lại từng dấu vết cào nông sâu.

"Em đang nghĩ cái gì?"

Chu Chú nghiêng người, ghé vào bên tai Đường Kiều hỏi.

Đường Kiều rụt rụt cổ, kéo suy nghĩ về. Thân thể trong trầm luân, nhưng cô lại không cam lòng bị Chu Chú chà xát như viên thịt vậy.

"Em suy nghĩ, em nên để cậu em đánh anh một chút." Đánh chết tên lưu manh này.

Ha ha.

Chu Chú buồn cười.

"Em không thương tiếc sao?"

Anh tốt như vậy, cô làm sao có thể không thương tiếc được.

Chu Chú dưới thân lại là một phen vô sỉ công kích, Đường Kiều cũng chỉ có thể thờ dõc.

"Kiều Kiều, anh được không?"

Không tốt, không tốt, anh nơi nào tốt, anh vô sỉ như vậy, lưu manh như vậy.

"Kiều Kiều, anh được không?"

"Không được không được."

Lắc lắc đầu, Đường Kiều luống cuống nói.

Cô rất muốn cắn anh, vì sao đang lúc này lại hỏi cô cái vấn đề ấy. Cô đã không có khí lực nói chuyện.

Vòi hoa sen rơi trên mặt đất mà không ai để ý đến nó, nước ấm áp từ bên trong chảy ra, ướt người, lại ướt trên sàn nhà tắm.

Sau đó, Chu Chú nằm ở trên giường ôm Đường Kiều, khép hờ mắt cảm thấy mỹ mãn.

Đường Kiều sau này triệt để rút lui, tư thế cơ thể này, cũng đủ cô khinh bỉ bản thân rồi.

Từ lúc nào bắt đầu, cô trêu chọc anh, sau đó không bao giờ có thể toàn thân mà lui nữa.

Hồi nhỏ, ở thư phòng ông ngoại Đường lục lọi được một quyển thơ, bên trong có một bài thơ cô rất thích.

Ta có một khu nhà ở

Mặt triều biển lớn

Xuân về hoa nở

.

Khi đó cô cực kỳ hâm mộ, ngay lúc ấy quần lấy cậu cả Đường muốn chuyện lớn nhất từ trước đến nay.

"Cậu, người cho con một căn nhà như vậy đi."

Cậu cả Đường nói, Đường Kiều kỳ thực là một tiểu tham tiền, bảy tuổi bắt đầu thể hiện bản chất tham tiền phô bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi đó cậu cả Đường trả lời cái gì nhỉ? Cô ngẫm lại.

"Chờ Đường Kiều về sau trưởng thành, cậu mua cho con một khu nhà như vậy, cho con làm đồ cưới được không?"

Được không đây?

Có cái gì tốt đâu, khi đó tuy rằng cô còn nhỏ, nhưng có chuyện cô vẫn biết đến. Cái gọi là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, sau khi lập gia đình,

nữ nhân gì đó liền toàn bộ biến thành người khác, mỗi khi bà ngoại Đường ở trước mặt cô nhắc tới mẹ cô, tổng thể đều nói như vậy.

Cho nên cô cảm thấy một chút cũng không tốt, cô mới không cần biến mình toàn bộ thành một người khác.

"Không tốt, cậu, người cứ cho con là tốt rồi, con không cần lập gia đình, không đem nó lấy ra làm đồ cưới, một mình con ở bên trong."

Hồi nhỏ Đường Kiều tuy tham tiền, vẫn chỉ là một tiểu quỷ, trực giác nhận định ai cưới cô chiếm được phòng ở, chính là chiếm được tiện nghi rất lớn, căn cứ vào cô tuyệt đối không để người khác chiếm tiện nghi, cho nên, cô cự tuyệt cái đồ cưới này.

"Một mình con ở?"

Lúc đó, cậu cả Đường cảm thấy quan điểm của Đường Kiều vô cùng thú vị, trêu ghẹo hỏi.

"Nếu không thì, thêm cậu nhỏ nữa cũng được."

"Thế ông bà ngoại đâu."

"Ông bà ngoại đã có nhà ở rồi, đến lúc đó con sẽ cùng cậu nhỏ thường xuyên trở về thăm bọn họ."

Khụ, lời này nghe qua rất kì lạ, lúc đó lại từ miệng Đường Kiều còn tết hai bím tóc bằng nơ đỏ nói, lại càng thêm kì lạ.

"Vậy ba mẹ con đâu?"

"Không cần!"

Thanh âm non nớt rất là vang dội giòn giã, hoàn toàn không có suy nghĩ trực tiếp trả lời luôn.

"Vì sao, cùng ba mẹ ở một chỗ không tốt sao?"

Đứa nhỏ kì quái, vì sao ý nghĩ cùng những đứa trẻ khác lại không giống nhau như vậy.

"Ba mẹ không muốn Đường Kiều ở nhà bọn họ, Kiều Kiều cũng không cần bọn họ ở nhà Kiều Kiều."

"Ách, Kiều Kiều này, ba mẹ không có không cần con ở nhà bọn họ sao?"

Ý nghĩ cùng lời nói kỳ quái này của Đường Kiều, đến cùng là ai dạy? Hai tiểu hài tử nhà Chu gia? Chắc không phải, hai đứa nó cũng chỉ là đứa nhỏ thôi, tiểu tử Chu gia so cô còn nhỏ hơn ba tuổi, cô không dạy hư nó thì thôi. Lão nhị? Lão nhị cũng phải người nhảm chán như vậy, dạy cô những cái đó quả thật là nhảm chán.

"Người xem bọn họ có phải không cùng Đường Kiều ở một chỗ?"

"Ừ, đúng."

Cậu cả Đường nhìn chăm chăm Đường Kiều khuôn mặt tinh quái như kẻ trộm nói, anh xác định, đây chắc chắn đây là vẻ bề ngoài thôi.

"Bọn họ là ở nhà của mình đúng không?"

"Phải."

"Bọn họ không tính toán đưa Đường Kiều về nhà ở chung, đúng hay không?"

Cái này cũng không chắc đi? Bọn họ chỉ là bận rộn công việc, bên người còn có đứa nhỏ cần chiếu cố, bận không qua nổi mà thôi.

"Cho dù bọn họ có tính toán, cũng không có hành động đúng hay không."

"Ừ, đúng."

Được rồi, tình huống chính là như thế này.

"Cho nên."

Đường Kiều nhún vai, tỏ vẻ bản thân rất là công bằng.

Cậu cả Đường thân mình run lấy bầy, quả thực không thể tin được, cô mới không đến mười tuổi, không đến mười tuổi a! Anh không phải muốn thừa dịp hiện tại bóp chết cô, miễn cho về sau hậu quả khôn cùng.

Cùng một đứa nhóc phân rõ phải trái, anh cảm thấy anh còn cần chút năng lực, thôi, việc này liền giao cho mẹ, cũng là bà ngoại Đường Kiều đi.

"Cậu cả đi đâu vậy?"

Hắc hắc, chung quy nên có phần của anh. Cậu cả Đường lộ ra vẻ mặt lấy lòng, tha thiết mong nhìn Đường Kiều, đây là nhà anh mua, anh cũng có phần chứ.

"Cậu cả đã có nhà, vì sao muốn tới ở cùng Đường Kiều, người ở nhà người đi."

Đường Kiều một mặt chán ghét liếc nhìn cậu cả Đường một cái, còn thật là "tức giận" đẩy đẩy đùi anh, đối với chuyện cậu cả Đường không thức thời muốn tới ở cùng này, rất là không vừa lòng.

Cậu cả Đường một tay ôm ngực, một tay vỗ mạnh đầu, quả thực không thể tin được, cô gái nhỏ này đòi anh mua này mua nọ, cứ nhiên còn chưa có phần của anh.

"Mua phòng ốc tốn rất nhiều tiền, con bảo cậu nhỏ con mua cho được không."

Nếu không có phần của anh, anh cũng không tham gia náo nhiệt rồi.

"Không cần, cậu cả sẽ mua."

Đường Kiều cự tuyệt.

"Vì sao?"

"Cậu cả có nhiều tiền, hơn nữa về sau tiền của cậu nhỏ sẽ dùng để cậu nhỏ và Kiều Kiều sinh hoạt, nếu đều dùng để mua nhà ở, cả hai bọn con sẽ chết đói."

Đói chết hai người các người là tốt nhất!

Cậu cả Đường oán hận nghĩ, thật không cam lòng, cứ nhiên liên tiếp bại bởi lão nhị.

"Vậy nếu sau này cậu nhỏ kết hôn, cũng sẽ có nhà của mình, có phòng riêng của mình."

Bi thống, đó là nhà anh mua, vì sao không có phần của anh? Ngược lại để lão nhị chiếm tiện nghi rồi.

"Không cần, cậu nhỏ sẽ không kết hôn, cậu nhỏ sẽ cùng Kiều Kiều ở cùng một chỗ, cậu nhỏ cũng không phải cậu cả."

Đường Kiều tuyệt đối không ngờ được, năm đó cậu cả Đường đáp ứng mua nhà cho cô rồi, còn chưa có thực hiện, cô đã bị quẹo vào nhà người khác ở. Cái gì mặt triều biển lớn, xuân về hoa nở a, đòi người chỉ có lưu manh cùng bị lưu manh.

"Ngày mai cậu nhỏ sẽ trở về sao?"

Cô cũng đã lâu không gặp cậu nhỏ rồi.

Đường Kiều ở trong lòng Chu Chú co lại, lại chui vào thật sâu, thanh âm có chút mềm dẻo mềm dẻo, thật là làm cho người ta vui mừng, ít nhất Chu Chú rất thích.

"Anh đã gọi điện thoại hỏi qua, cậu nhỏ nói có rảnh sẽ đến, nhưng không xác định có thời gian hay không."

Bận đi bận đi, càng bận càng tốt, lấy trình độ ý lại của Đường Kiều với cậu nhỏ mà nói, Chu Chú cảm thấy cậu nhỏ Đường vẫn là càng bận càng tốt, tốt nhất có thể bận mấy chục năm, đợi đến lúc cậu nhỏ bảy mươi tám mươi, cũng không sai biệt lắm rồi.

Đường Kiều vốn đã rời khỏi phạm vi "nắm trong tay" của Chu Chú, không biết khi nào thì lại bị Chu Chú "nắm trong tay" rồi.

Trong đêm tối, Đường Kiều trừng mắt nhìn bóng đêm mờ mịt, bề bộn nhiều việc lại quên mất chuyện của cậu nhỏ, lực chú ý toàn bộ tập trung ở đôi tay tà ác của Chu Chú, hung tợn nói: "Chu Chú, tay của anh để chỗ nào đấy?"

Cẩn thận cô chặt nó!

Chu Chú chẳng những không có buông ra, lại nắm chặt hơn.

"Từng bộ phận trên người đều có ý thức của nó, chính nó muốn đi có phải anh muốn nó đi đâu, anh đi trói buộc nó, thì có vẻ thật là bất nhân rồi."

Chu Chú nói xong, tiếp tục vô si kẻ sát vào người Đường Kiều, coi như chứng minh, những thứ kia thật là vô ý thức. Nói về bản lĩnh, Chu Chú chính là hạng nhất. Nói đến cái gì từ trong miệng anh, đều thành lý do lưu manh.

Người nói người nhị đại gia a.

"Anh hẳn là nên đi bác sĩ."

"Vợ, như vậy em cũng không thoả mãn, anh nơi nào cần bác sĩ."

Dựa vào, sắc mặt bại hoại này, là phải đi rồi.

"Em là nói anh tâm lý có vấn đề."

Không thể yên yên lành lành ngủ một giấc sao? Chung qui động tay động chân, không phải bệnh thì là cái gì.

"Vợ, suy nghĩ này của em là không đúng."

Chu Chú vừa nói chuyện vừa nhích người lại gần Đường Kiều, thật là nhanh.

Dùng câu đặc chất văn nghệ mà nói, đây thật đúng là "giúp nhau lúc hoạn nạn", nếu không sợ ngã xuống đất, Đường Kiều thiết tình muốn lùi ra thật xa khỏi phạm vi của Chu Chú.

Cả giường lớn như vậy, nên bị chiếm tiện nghi vẫn là bị chiếm không thừa một chút đi.

"Chồng của em mạnh mẽ như vậy, bao nhiêu nữ nhân ngoại tình thậm chí ly hôn, đều là bởi vì chồng không được."

Ý tưởng này của cô ấy, cần thay đổi, thay đổi lớn.

Trong bóng đêm "Son đen bôi đen" (1), Đường Kiều có thể cảm giác được mặt mình đen đến như thế nào, cắn răng nghiêng lợi phun ra một câu: "Anh yên tâm, chờ ngày nào đó anh không được, em tuyệt đối sẽ không bỏ mặc anh."

Cô sẽ luôn luôn ở lại bên cạnh anh, cười nhạo anh, phi nhổ anh, khinh bỉ anh!

"Vợ à, em thật tốt."

Chu Chú lại cọ cọ đầu, tay lại nhân cơ hội sờ loạn.

Đường Kiều ở trong đêm đen trợn trừng mắt, cuối cùng có chút cam chịu tùy ý Chu Chú giờ trò.

Cọ đi cọ đi, sờ đi sờ đi, chờ về nhà ông bà ngoại, xem cô thu thập anh thế nào!

Trên thực tế, thu thập như lời Đường Kiều nói, thật sự chính là nói mà thôi, bởi vì cô đã quên, một nhà ông bà ngoại cô, căn bản là không ai đứng ở phía cô.

Bọn họ giúp đỡ anh thu thập cô nhiều lắm.

(1): Nghĩa là đen càng thêm đen!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thường đi ở bờ sông, toàn thân ẩm ướt 2.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Chu Chú liền dậy sớm, lập lại chiêu cũ ôm Đường Kiều còn đang mê man vào toilet, vì ngăn ngừa Chu Chú sáng sớm lại động dục, lúc Đường Kiều ở bị ôm vào toilet, lập tức bừng tỉnh. Sau đó hoàn toàn không cần Chu Chú nói thêm nữa cái gì, tự giác đánh răng rửa mặt.

Hai người chuẩn bị kỹ lưỡng, Chu Chú lái xe đi đón cha mẹ anh, thuận tiện ở trên đường mua vài cái bánh bao, ai bảo tối hôm qua bọn họ giăng co như thế, bữa sáng không kịp ăn, cũng là xứng đáng.

Nói là đón, kỳ thực chính là vô cùng nhân nhả, Chu Chú lái xe chờ Đường Kiều đi ở phía trước, ba mẹ Chú cùng với bác trai bác gái bốn người lái một chiếc xe đi sau xe Chu Chú.

Bởi vì khá sớm, tình hình giao thông cũng không tệ, trừ bỏ đèn xanh đèn đỏ, một đường thông suốt.

Đường Kiều ăn xong bánh bao, lại đút cho Chu Chú ăn hai cái bánh bao, sau đó dựa vào gối ôm tranh thủ chớp mắt. Hôm nay là ngày không cần đi làm, cô còn trôi qua quá mệt.

Ở trên con đường lưu manh cùng bị lưu manh, cô thủy chung là vật hi sinh.

Hai chiếc xe, một hàng sáu người, tới nhà ông bà ngoại Đường, bà ngoại Đường cùng mẹ cả Đường ở trước cửa nghênh đón bọn họ, ông ngoại Đường cùng cậu cả Đường đang ở trong nhà pha trà nghệ thuật.

Ba Chu vừa xuống xe, vào phòng sau lập tức hướng ông ngoại Đường chào kiểu quân nhân.

Ông ngoại Đường vui tươi hơn hờ vẩy vẩy tay, "Đều ngồi đều ngồi đi, hôm nay là ngày vui, đừng câu lệ."

Ông ngoại Đường vốn là người nghiêm túc, mấy năm nay bị Đường Kiều ở bên người ảnh hưởng, tính cách càng ngày càng sáng sủa, trước kia thấy người khác xem phim trên tivi cũng nhìn không được muốn nói hai câu, hiện tại nghĩ hèn bản thân mình còn thích xem《Hoàn Châu cách cách》, hơn nữa vừa xem vừa phát biểu một câu bình luận, ví như, luôn nhìn không được lấy đồ gỗ Tiểu Yến Tử ra so sánh với đồ gỗ Đường Kiều, cuối cùng kết quả ngoài dự đoán của mọi người Đường Kiều thắng.

Ông ngoại Đường cuối cùng rút ra kết luận: "Kiều Kiều nhà ta, so với Tiểu Yến Tử, thông minh hơn một chút, ít nhất đọc sách tương đối nhiều."

Bà ngoại Đường cực lực chịu đựng, mới có thể không phun ra, nhưng mỗi khi hai người cậu Đường Kiều gọi điện về, nhìn không được mới mở miệng chính là: "Ba người chính là lão phong tử." (lão phong tử ý là đầu óc hơi có vấn đề ý)

Hai cậu Đường Kiều tự động đem lời này loại bỏ thành ba người.

Vốn Đường Kiều cho rằng đến nhà ông bà ngoại cho dù là tìm người thân, còn tưởng bọn họ thay cô làm chủ, dọn dẹp Chu Chú này một chút nha.

Nhưng hiện thực lại tàn khốc lại không như Đường Kiều mong muốn.

"Kiều Kiều, con xem con, làm việc một chút cũng không tích cực, chuyện hôn lễ, đương nhiên làm càng nhanh càng tốt, nếu chờ có đứa nhỏ, con mặc áo cưới lại thêm khó coi rồi."

Vừa mới vừa đến nhà ông bà ngoại, Đường Kiều như bị pháo nổ bên tai.

Bà ngoại của cô, mấy cái này, người nghĩ cũng quá xa rồi.

Trừ bỏ lần đầu tiên ở nhà, cùng với ở nhà Chu Chú phát sinh lần thứ hai, sau đó mỗi một lần, Đường Kiều sau đều có uống thuốc tránh thai, đương nhiên, là sau lưng Chu Chú làm việc này. Đáng thương cô, sau khi bị ép buộc đến chết khiếp, bản thân còn phải vụng trộm bỏ lên uống thuốc, đây là chuyện người làm sao?

"Không trách Kiều Kiều, là con không tốt."

Đối trá, anh giả bộ, tiếp tục giả bộ, coi mình như bao tải giả bộ thật mạnh mẽ.

Đường Kiều rất muốn xem thường bản thân một cái bay qua đi, nghe lời này của anh, càng nói cô càng cảm thấy đây là lỗi của mình, không riêng gì cô cảm thấy như vậy, các trưởng bối cũng đều là cho là như vậy, ánh mắt nhìn về phía Đường Kiều, như nhìn lũ quỷ xâm lược Nhật Bản.

Đúng vậy, Chu Chú này, rất biết chuyện, xem này lại bụng trà, lại rót nước.

Cô là nhật được, nhật được ở dưới cầu vượt, trên người không có tín vật gì, không tìm được người thân, không tìm thấy nha.

"Đúng vậy, không thể trách Đường Kiều, đứa nhỏ thật tốt, muốn trách thì trách Chu Chú nhà chúng ta, làm việc một chút trình tự đều không có."

Lời nói của mẹ Chu làm Đường Kiều có chút an ủi, chính là cô nên sớm nghĩ đến, các trưởng bối nói chuyện nghệ thuật, vĩnh viễn bọn tiểu bối cô không thường thức được.

"Nơi nào tốt cơ chứ, Chu Chú chờ nó nhiều năm như vậy, nó còn luôn luôn ngang ngược, thật vất vả mới nghĩ thông suốt, lại có thể không nói một tiếng đi nhận giấy chứng nhận kết hôn trước rồi."

Là cô sai thật sao?

Đường Kiều ngồi ở trên sofa chậm rãi cắn quả táo, cô không có nghe đến, cái gì cũng chưa nghe được.

Chu Chú ngồi ở bên cạnh cô, vừa ôm cô cùng các trưởng bối nói chuyện, ở trên tivi diễn cái gì, từ đầu cô cũng không biết.

Cô phát hiện một chuyện quan trọng, đó chính là, tựa hồ bị Chu Chú này thiết kế sau khi ăn, cô giống như hoàn toàn không có giải trí, cho dù là xem tivi!

Dựa vào!

Nhận thức này làm Đường Kiều cảm thấy thật khủng bố, cô cô cô. Đúng như loạn thất tin tức tao lường tính như trong sách nói (chỗ này mình cũng chẳng hiểu làm sao nữa), hoàn toàn tự đánh mất mình, cô đã bắt đầu biến thành dân độn rồi.

Chu Chú chính là ở đây trò chuyện cùng trưởng bối hai bên, trò chuyện với nhau thật vui, cô không biết nói cái gì, chỉ có thể chậm rãi cắn quả táo chậm rãi giết thời gian.

Sớm biết rằng phải như thế này, trực tiếp ngủ đến giữa trưa hãy qua. Cô cho rằng tiểu bằng hữu Dương Tuấn Khanh hẳn là cũng tới, nhưng mà cô chỉ nhìn thấy bóng dáng của cậu cả Đường và mẹ cả, cô tuyệt vọng, hôm nay nhất định sẽ là một ngày gian nan.

Ba mẹ Đường bởi vì đường xá kẹt xe, bây giờ còn chưa có tới, đây là điều duy nhất Đường Kiều cảm thấy may mắn.

Nhưng mà may mắn này của cô cũng không duy trì bao lâu, bởi vì đang lúc cô cảm thấy may mắn, thì ba mẹ Đường đã đến.

Mọi người ngoại trừ ông ngoại Đường, đều đồng loạt đứng dậy.

Đường Kiều ném nhanh quả táo đang ăn trong tay, cũng đứng dậy theo, trong lòng nghĩ, lúc này Đường Uyển chiếm tiện nghi lớn, nhiều người như vậy làm cho cô bị nhìn chăm chăm.

Đường Kiều gọi một tiếng ba mẹ, sau đó dời mắt nhìn Đường Uyển.

Nói thực ra, trước kia cô không quá chú tâm đến Đường Uyển, cũng không để ý nó đang nghĩ cái gì, là mập hay ốm, nhưng lúc này đây nhìn thấy Đường Uyển, cô lại cảm thấy Đường Uyển tựa hồ thành thực rất nhiều, nhưng mà bọn họ cũng mới chưa đến mười ngày không gặp thôi mà.

Đường Kiều vốn cảm thấy, ngồi cùng bồi trường bồi, trừ bỏ có chút nhàm chán, cái khác cũng không có gì.

Nhưng khi ba mẹ cô vừa tới, nội dung nói chuyện lập tức là cho cô không chịu nổi rồi.

"Bà thông gia à, bà nói xem hôn lễ nên tổ chức lúc nào thì tốt?"

"Bà thông gia à, các người cảm thấy như vậy được không?"

"Ông thông gia, hôn lễ nên tổ chức ở khách sạn nào?"

"Ông thông gia, trên bàn rượu nên uống rượu gì thì tốt?"

Các vị thông gia à, có thể hay không đừng nói như vậy nữa, da gà da vịt của cô đã rớt hết trên mặt đất rồi.

Chà chà cánh tay, ánh mắt Đường Kiều đảo đảo xung quanh, có loại ý tưởng xúc động muốn tông cửa xông ra. Lại nhìn đến Đường Uyển đang làm động tác giống cô, miệng không khỏi nhếch lên, không tiếng động cười cười.

"Cười gì vậy?"

Chu Chú ngồi bên cạnh Đường Kiều, tuy rằng đang cùng các trưởng bối thảo luận chuyện hôn lễ, nhưng ánh mắt vẫn chú ý động tĩnh của Đường Kiều, biết cô nhàm chán, nhưng mà không có biện pháp, thảo luận chuyện này, bọn họ là đương sự dù sao cũng phải ở đây.

Không có gì không có gì, Đường Kiều lắc đầu, tỏ vẻ cái gì đều không có.

"Nếu không, Chu Chú, con cùng Đường Kiều có ý kiến gì không?"

Đại khái là hai người động tác với nhau rất rõ ràng, mẹ Chu đem vấn đề ném lên người hai bọn họ.

Chu Chú cùng Đường Kiều nhìn thoáng qua, thể hiện ý tứ thật là giống nhau.

Ý của bọn họ thật là đơn giản, chỉ là một cái nghi thức thôi, không cần thật phức tạp thật long trọng, nhưng nói ra các trưởng bối khẳng định sẽ không đồng ý, cho nên, bọn họ giữ lại ý kiến.

"Ý của con với Đường Kiều là, chuyện lấy giấy chứng nhận kết hôn, chúng con tự ý quyết định, cũng không cùng mọi người bàn bạc trước, quả thật là lỗi của chúng con. Cho nên chuyện hôn lễ này, mọi người toàn quyền quyết định, con cùng Đường Kiều phối hợp là được rồi."

Đúng đúng đúng, ý của cô cũng là như vậy, dù sao bất cứ giá nào, lớn nhỏ gì cũng chỉ một ngày mà thôi.

Nói ra, các trưởng bối cũng thật là không khách khí, nói cho bọn họ toàn quyền làm chủ, lại thật sự toàn quyền làm chủ rồi.

Chuyện khách sạn, là ba mẹ Đường Kiều chọn, được rồi, bọn họ đối với ăn uống tương đối có nghiên cứu.

Chuyện giáo đường, là ba mẹ Chu Chú quyết, bọn họ thường xuyên ở nước ngoài bay tới bay lui, đối với cái này cũng tương đối có nghiên cứu.

Về phần cái khác, đồ dùng trên giường, bánh kẹo mừng cùng với thiệp mời, những thứ rườm rà đó, toàn bộ giao hết cho bà ngoại Đường cùng mẹ cả Đường làm chủ. Cuối cùng, quan trọng nhất là chuyện chọn ngày, phải để ông ngoại Đường định đoạt rồi. Vốn bà ngoại Đường muốn đem bát tự của Chu Chú và Đường Kiều, tìm người xem ngày tốt. Nhưng ông ngoại Đường nói, ông là một gã lão quân nhân, không tin nổi những kẻ như thế này. Vỗ mặt bàn, liền đem hôn lễ quyết định tổ chức trước ngày Trung thu, ông ngoại Đường còn thật tàn khốc bẻ ngón tay đang rất lưu hành.

"Vừa vặn Trung thu lại mặt."

Khụ, cái kia.

Đường Kiều hơi có vẻ giãy giụa, "Có phải nhanh quá hay không?"

Ông ngoại Đường không có trả lời cô, nhưng quay ra nói với các trưởng bối: "Có phải là quá chậm hay không?"

Vì thế, Đường Kiều liền yên lặng không lên tiếng.

Mọi chuyện các trưởng bối đều đã giải quyết, vậy thì không còn chuyện gì của bọn họ rồi.

Cuối cùng, duy nhất còn một chuyện còn chừa lại cho bọn họ, chọn lễ phục.

Nhiều người chính là hiệu suất cao, ngày đó ở nhà ba mẹ Chu chọn một ngày cũng không được gì, ở nhà bà ngoại Đường, chia ra, bỗng chốc phác ra bản thảo rồi.

Sau khi quyết định mọi chuyện, các trưởng bối nhà Chu Chú cảm thấy mỹ mãn rồi đi trước. Còn lại đều là trưởng bối nhà mình, Đường Kiều tất nhiên là không có câu lệ như vậy rồi.

Sau khi ăn xong, Đường Kiều trốn vào phòng khách nhỏ trên lầu xem tivi, Chu Chú tiếp tục nói chuyện cùng với các trưởng bối.

Cho nên nói, sinh nữ nhi là không cần dùng đến, kết quả là còn không tri kỷ bằng con rể.

Đường Uyển cũng ngồi ở trên lầu, đại khái là cảm thấy nhàm chán.

Đường Kiều quay đầu nhìn thoáng qua, không phát hiện cái gì khác thường, lại quay đầu tiếp tục xem tivi.

"Có muốn xem cái gì không?"

Cầm lấy điều khiển ở trên tay quơ quơ, Đường Kiều ý bảo Đường Uyển có thể tùy ý chọn kênh, dù sao cô cũng chỉ là giết thời gian.

"Tùy tiện, cũng không có gì đặc biệt muốn xem."

Trước kia lúc Đường Uyển cùng Đường Uyển ở cùng nhau, luôn câu véo, lần này Đường Uyển bỗng chốc trở nên thiếu bộ dáng hăng hái, nhưng mà làm Đường Kiều có chút không quen.

Nhưng nhiều năm như nước với lửa như vậy, muốn quan tâm cô cũng không mở miệng, vì thế, một ghế sofa, Đường Kiều cùng Đường Uyển, hai người mỗi người ngồi một đầu.

"Giấy trúng tuyển đến chưa?"

Cân nhắc mãi, Đường Kiều vẫn là quyết định nói cái gì đó, cho dù là lặp lại.

"Ừ, đã nhận được."

"Trường nào?"

"Đại học Z."

Đường Kiều vắn vẹo, mày nhíu lại đến sát sao, cô đã nói cô cùng Đường Uyển không thích hợp tán gẫu, hỏi một đằng trả lời một nẻo, thật mẹ nó bi thống rồi.

"Trường này cũng rất tốt."

Trời biết, từ đâu cô cũng không biết đây là trường gì.

"Có biết trường này như thế nào?"

Đường Uyển khoé miệng hếch lên, giống như khinh thường.

Đường Kiều trên mặt nỗ lực hiện ra một chút ý cười, cũng vì những lời này của Đường Uyển mà rạn nứt.

Quả nhiên, đứa nhỏ, vẫn là không quá vui mừng.

"Hắc hắc, nghe nói qua."

"Phải không?"

Đường Uyên cảm xúc cũng không cao, cũng không rối rắm chuyện Đường Kiều đến cùng có hay không nghe nói qua đại học Z, chỉ cúi đầu lên tiếng.

Đường Kiều sờ sờ cái mũi, cô thật đúng là. tự mình tìm khó khăn.

"Còn muốn xuất ngoại không?"

Nếu Đường Kiều có năng lực biết trước chuyện xảy ra, như vậy cô sẽ tuyệt đối không ngu xuẩn đi hỏi chuyện này.

Đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm TV của Đường Uyên lúc này rất cực quay đầu nhìn về phía Đường Kiều, trên mặt không có biểu cảm gì, Đường Kiều không cách nào hình dung cái loại cảm giác này. Ở trên mặt một cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi nhìn không ra biểu cảm, chuyện này, ba mẹ cô hẳn là muốn chú ý một chút.

"Chị cùng anh Chu Chú muốn kết hôn?"

Ách, chuẩn xác mà nói, bọn họ đã kết hôn rồi.

"Hắc hắc, đúng vậy, không phải người lớn hai nhà vừa rồi đang bàn bạc chuyện hôn lễ sao?"

"Để cho em xuất ngoại."

"A?"

Có ý tứ gì? Đường Kiều một mặt nghi hoặc, thật sự là theo không kịp suy nghĩ của Đường Uyên này.

"Để cho em xuất ngoại."

Đường Uyên tiếp tục mặt không biểu cảm nói thêm một lần nữa.

Cái này Đường Kiều càng thêm nghi hoặc, đứa nhỏ này điên rồi đi, không ngừng lặp lại một câu này. Bất quá cô càng muốn đập vào ót mình, cô không nên hỏi vấn đề này, ngộ nhờ làm nó kích thích, cô nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Để cho em xuất ngoại, nếu không nghe lời, em sẽ làm cho hai người không kết hôn được."

Lời này. Từ đâu nói lên.

Đường Kiều vẫn như cũ là cười, chẳng qua càng cười càng cứng ngắc, đến cuối cùng chỉ còn một mảnh xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Một mảnh hỗn loạn.

"Em có khát không, chị đi xuống lấy cho em cốc nước trái cây?"

Nụ cười trên mặt cô lại vỡ thành trăm mảnh.

"Không cần, em nói một lần cuối cùng, để cho em xuất ngoại, nếu không đồng ý em sẽ cho các người không kết hôn được, không còn phương pháp nào khác!"

Đường Kiều vốn cực lực chịu đựng Đường Uyên cố tình gây sự, nhưng nghe xong lời này, cô thật sự là nghe không vào được nữa. Còn không có phương pháp nào khác, có phải con bé xem quá nhiều phim có tình tiết cầu huyết phải không?

"Đường Uyên em có ý gì?"

Bọn họ kết hôn hay không với con bé một chút liên quan cũng không có, còn nữa, con bé nếu muốn xuất ngoại, chính nó suy nghĩ biện pháp, cô sẽ tuyệt đối không vì con bé mà đi xin xỏ ông ngoại với cậu.

Còn có một chút chính là, Đường Kiều kỳ thực không nghĩ ra, con bé coi đây là uy hiếp, rõ ràng là muốn xuất ngoại. Trước kia theo trình độ mê luyện của Đường Uyên với Chu Chú, ít nhất cũng uy hiếp để cho con bé cùng Chu Chú ở bên nhau..... Thế mới phù hợp với các tình tiết cầu huyết trong phim không phải sao?

"Không có ý gì, ông ngoại với cậu thương chị như vậy, chị đi nói khẳng định bọn họ sẽ đồng ý thôi."

Đường Uyên nhăn nhó mày, có vẻ có chút không kiên nhẫn, Đường Kiều nháy mắt liền phát hỏa.

Như thế nào? Nhìn biểu cảm của con bé, cô ngược lại không kiên nhẫn, con bé dựa vào cái gì mà uy hiếp cô?

"Em không nghĩ đến, chị thay em đi nói chuyện với ông ngoại và cậu, với bọn họ thì có ảnh hưởng gì đâu."

"Có thể ảnh hưởng cái gì, không đáng kể mà thôi, chuyện của em trong mắt chị căn bản chị cũng chẳng coi là gì."

Đường Uyên không có biểu cảm gì nói, khuôn mặt lạnh lùng, làm Đường Kiều cảm thấy, quả thực con bé không có thuốc nào cứu được nữa.

"Em vì sao muốn xuất ngoại?"

"Không vì sao, chị coi như em tâm huyết dâng trào đi."

Tâm huyết dâng trào? Con bé chỉ vì tâm huyết dâng trào mà có quyền làm cho tất cả mọi người đều không thoải mái sao?

"Chuyện xuất ngoại chị sẽ không nói giúp em."

Bất luận một ai cũng không thể làm cho cô đi nói với ông ngoại Đường cùng cậu cái loại chuyện này.

"Vậy chị chờ đi, em nói rồi, em sẽ không từ một biện pháp nào."

Đường Uyên nhìn thẳng vào mắt Đường Kiều, con bé mười bảy mười tám tuổi, Đường Kiều nhìn thấy trong ánh mắt nó sự lạnh lùng. Sợi dây trong đầu Đường Kiều đột nhiên bộp một cái, đứt thành vô số đoạn, nháy mắt không còn sót lại chút lý trí nào.

"Chị nợ em? Chị nợ em cái gì?"

Tĩnh tĩnh Đường Kiều bình thường đều là nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng không có nghĩa là cái gì cô cũng nhịn được. Thanh âm Đường Kiều bỗng nhiên cao vút lên, đứng dậy, gạt hết tất cả mọi thứ trên bàn trà trước sofa xuống đất, phát ra tiếng vỡ giòn tan.

Mọi người dưới lầu vốn đang tán gẫu nghe thấy âm thanh, lập tức không kịp suy nghĩ chạy ngay lên lầu, Chu Chú xông lên đầu tiên, ông bà ngoại Đường lớn tuổi rồi nên chạy sau cùng, vội vã vây quanh, không hiểu đã xảy ra việc gì.

"Làm sao vậy, làm sao lại như thế này?"

"Mẹ, đừng nóng vội, chúng ta đi lên nhìn xem."

Mọi người ở lầu bà ngoại Đường đi theo mọi người lên lầu, vừa đến phòng khách lầu hai, mọi người liền thấy trước mắt một cảnh tượng như vậy.

Trên đất tất cả đều là mảnh vỡ, Đường Uyên đứng mặt mũi lạnh lùng, Đường Kiều thì mặt đỏ ửng tai tai phỉ phò.

"Kiều Kiều!"

Chu Chú nhanh chân bước đến, ôm lấy Đường Kiều đang kích động, cô mặc dù không có né tránh, nhưng cả người cũng cứng ngắc lại rồi.

Đường Kiều không để ý đến mọi người vừa đi tới, vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Đường Uyên, tựa hồ muốn con bé cho cô một câu trả lời.

"Làm sao vậy, đây là, hai chị em, có chuyện gì từ từ nói."

Chậm một bước so với Chu Chú mẹ Đường cũng không biết ai phải ai trái, trước hết chỉ có thể trấn an Đường Kiều đã.

Nhưng lần này Đường Kiều lại không cảm kích, vùng bàn tay mẹ Đường ra khỏi tay, chỉ vào Đường Uyên nói: "Em nói đi, chị nợ em cái gì?"

Đường Kiều nói câu này mọi người cũng chẳng hiểu làm sao, nhìn sang Đường Uyên, lại càng buồn bực rồi. Thế nào mà chị kích động như vậy, em lại một mặt không có cảm xúc.

"Uyên Uyên, con nói cái gì làm chị con mất hứng vậy?"

Ba Đường lôi kéo mẹ Đường đang khó khăn đứng bên cạnh Đường Kiều, bản thân thì quay sang Đường Uyên hỏi.

"Con nói cái gì tất cả mọi người sẽ cảm thấy mất hứng."

Dù sao mấy năm nay, đều là như vậy. Mọi người đều đứng ở phía Đường Kiều, chưa từng có ai để ý cảm nghĩ của cô. Cha mẹ vì áy náy đối với Đường Kiều dè dặt cẩn trọng, còn có thể lo lắng cái lập trường gì của cô nữa? Đường Kiều là cháu gái ruột của ông bà ngoại, còn cô thì là cái gì? Dựa vào cái gì cô không có được tình yêu thương của ông bà ngoại? Còn có hai cậu, đối với lời nói của Đường Kiều cho tới bây giờ đều là nói gì nghe nấy, Đường Kiều nói cái gì đều là cái ấy, mà cô, hiện tại chính là muốn xuất ngoại mà thôi, cũng không phải đi làm chuyện xấu xa gì, chính là muốn đi nước ngoài học tập thôi, nguyện vọng nho nhỏ như vậy, mà bọn họ cũng không đồng ý.

Nếu là Đường Kiều thì sao?

Đường Uyển nhún nhún vai, chưa đưa ra câu trả lời, cự tuyệt nói cho mọi người biết, Đường Kiều mắt húng, thật ra nguyên nhân là do cô.

Này.

Cái này ba mẹ Đường cũng không biết nói cái gì, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt.

Vấn việc này nếu Đường Uyển chịu lùi một bước, cũng qua đi, Đường Kiều dù sao cũng chỉ là cảm xúc nhất thời, nhưng mà cũng không nghĩ rằng trước mặt nhiều trường bối như vậy, Đường Uyển còn có thể làm được mặt không đổi sắc, không cảm thấy bản thân có vấn đề gì, Đường Kiều chỉ thiếu trợn ngược hai mắt rồi ngắt đi. Rõ ràng là con bé không đúng, vì sao cô nhìn con bé có vẻ như nó vô cùng có lý? Mà người sai lại là cô.

Đường Kiều nhất thời phiền chán, nhưng lại đưa chân đá phải một miếng thủy tinh. Hành động này hoàn toàn là theo bản năng, Đường Kiều kỳ thực cũng không nghĩ sẽ làm bị thương bản thân mình hoặc người khác, nhưng mà chân đã đá đi rồi, hơn nữa Chu Chú đang ôm cô cũng không kịp ngăn cản chân đá xuống.

Lúc máu theo vết chảy ra, mấy tiếng kính hãi vang lên, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng. Bà ngoại Đường lại càng sợ, cánh tay được mẹ cả Đường đỡ đã run bắn lên rồi.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều, bình tĩnh, như thế nào lại làm thế, con nhìn con xem, sao lại làm bản thân bị thương rồi."

Bà ngoại Đường lo lắng vây quanh, nhưng lại không dám đến chạm vào chân Đường Kiều, Đường Kiều cắn môi, nỗ lực chịu đựng mọi ánh mắt đang nhìn xuống chỗ cô, không chỉ tức giận, mà cũng thương xót.

Chu Chú ôm lấy Đường Kiều, đỡ đến ghế sofa, bộ dạng nghiêm khắc. "Em làm cái gì vậy? Làm bản thân bị thương rất tốt sao?" Nói xong cõng tất Đường Kiều ra.

Bà ngoại Đường ngồi bên cạnh Đường Kiều, nắm tay cô, "Kiều Kiều, có đau hay không vậy, con tại sao lại ngu ngốc như vậy, có cái gì mà không thể nói với bà ngoại."

Ông ngoại Đường cũng đau lòng, vẻ mặt lo lắng hỏi. "Bị thương có nặng không, nếu không chúng ta đưa con đi bệnh viện."

Khụ. Kỳ thực, cũng không nghiêm trọng như vậy, vết thương cũng không sâu, chẳng qua là chảy máu nên dọa đến mọi người.

Cậu cả Đường nhanh chóng dọn dẹp mảnh thủy tinh, cẩn thận đổ đi, sợ Đường Kiều lại kích động nữa mà đá phải, mẹ cả Đường còn nhanh chóng đi tìm hòm thuốc.

Người một nhà đều bỗng nhiên biến bản rộn đứng lên, chỉ có ba Đường mẹ Đường khó khăn đứng yên, một mặt lo lắng nhìn Đường Kiều, lại than thở nhìn sang Đường Uyển, đến cùng hai chị em này là làm sao? Liếc mắt một cái liền xảy ra như vậy. Nghĩ đến bọn họ cảm thấy cha mẹ như bọn họ thật thất bại, nhưng bình thường Đường Kiều là một người không hay dễ bụng, Đường Uyển nói cái gì mà khiến con bé có thể tức giận như vậy.

Đường Uyển vẫn cứ thẳng lưng đứng ở đó, nói thực ra, Đường Kiều đột nhiên đưa chân đá mảnh thủy tinh dưới đất cô cũng bị dọa đến, cũng có chút lo lắng, nhưng lập tức bị hình ảnh mọi người quan tâm đến bên cạnh Đường Kiều đè ép đi xuống, cứ như vậy cương trực đứng thẳng lưng, trong lòng tự nói không nên thất vọng nhưng vẫn là thật thất vọng.

Cô chẳng qua chỉ là nói như vậy thôi, thật sự cô có thể làm được gì chứ, cô không muốn bọn họ kết hôn, nhưng mà, bọn họ đã kết hôn rồi, cũng không nói với cô một tiếng, nhưng mà, cùng cô nói cái gì đây, có cái gì để nói với cô đâu.

Ở trong mắt bọn họ, lời nói của cô không hề có giá trị.

Đường Kiều trên chân vẫn còn chảy máu, mẹ cả vắt khăn lông đưa cho Chu Chú, lúc khăn lông chạm vào chân, Đường Kiều đau hít vào một hơi.

"Nhẹ chút nhẹ chút." Bà ngoại Đường lau nước mắt đau lòng nói.

"Bà ngoại không có việc gì, không đau không đau."

Đường Kiều vỗ vỗ tay bà ngoại Đường, cố nở một nụ cười khó coi. Thật tình đau, có chỗ nào mà không đau đâu.

"Đau? Em đương nhiên không biết đau, có bản lĩnh, có tiền đồ, để chân trần đi đá thủy tinh, sao trên mặt em không viết chữ cút."

Chu Chú từ đầu đến chân, đều vô cùng tức giận, hơn nữa tức giận tương đối khó coi.

Động tác trên tay thật thận trọng, Đường Kiều đau lại hít một hơi, vốn là cố nhịn, cái này thật buồn bực rồi.

"Là anh cố ý đi?!"

Đường Kiều hai tay đẩy, Chu Chú không phòng bị hành động của cô, bị cô đẩy ngã xuống đất.

"Đường Kiều!"

Chu Chú bộ dáng tựa như rất tức giận, nhưng Đường Kiều cũng không sợ, đứng nhìn cô bình thường như đồ ngốc, đến lúc máu chốt, cô có thể càng ngốc nghếch, trước mắt cô đang muốn gây sự với Chu Chú.

"Kiều Kiều, không được như thế."

Cậu cả Đường không nhìn được nữa, nhưng lại không đành lòng nói cái gì với Đường Kiều, dù sao nó mới là người bị thương, quay đầu lại, nói với Chu Chú: "Chu Chú con đừng tức giận với nó, con nhẹ chút, nó rất đau."

"Để cho cô ấy đau, xem lần sau cô ấy còn dám làm ra cái loại chuyện này không."

Chu Chú lần này cũng bướng bỉnh, lại ngồi xổm trước mặt Đường Kiều, nhưng động tác trên tay cũng nhẹ đi rất nhiều.

Nhưng chị hai Đường Kiều này cũng không cảm kích, dưới chân đá loạn xạ.

"Anh tránh ra, tránh ra, ai cần anh làm."

Chu Chú ghen hòng nhìn hành động bộc phát của Đường Kiều, thật không biết điều, cái người ngốc nghếch này.

"Làm sao mà chen chúc hết trên này."

Cậu nhỏ Đường nói là tới trễ đúng là tới trễ, một thân quân trang đều còn chưa kịp thay, vừa buông công việc bên bộ đội, lập tức liền chạy trở về. Về đến nhà đại sảnh lâu một một người cũng không có, nghe được trên lầu có động tĩnh, liền buồn bực lên lầu.

"Ba, mẹ."

Ông ngoại Đường gật đầu, bà ngoại Đường vẫn im lặng lôi kéo Đường Kiều.

Cậu nhỏ Đường trở về, tuyệt đối là một chuyện đáng mừng, nhưng lúc này không ai có thể cười được.

"Lão nhị chú đã về."

Cậu cả Đường lên tiếng chào hỏi.

Cậu nhỏ Đường hướng về phía cậu cả Đường chào, "Anh, chị dâu." Sau đó lại hướng về phía ba mẹ Đường đang đứng nói, "Chị, anh rể."

Cuối cùng mới nhìn đến chân của Đường Kiều đang ngồi trên ghế sofa, cùng với Chu Chú đang ngồi xổm trước mặt Đường Kiều.

"Kiều Kiều làm sao vậy?"

Đường Kiều dưới chân dùng lực, rút chân ra khỏi bàn tay Chu Chú, lại bởi vì quá dùng sức nên vết thương lại càng đau kêu lên một tiếng "A!"

"Em làm cái gì vậy?"

Chu Chú ngảnh cổ, cũng không có tâm tư chào hỏi cậu nhỏ Đường.

"Không cần anh lo!"

Cấn môi, Đường Kiều như muốn đem tính xấu phát huy đến tận cùng.

"Được được được, anh mặc kệ em."

Chu Chú ném hết đồ trên tay đi, đứng lên, nắm chặt tay, cắn chặt răng.

Tuy rằng Chu Chú đang cố gắng đè nén cơn bộc phát của mình, nhưng đến cùng là người trẻ tuổi, hỏa khí hùng hực, hơn nữa Đường Kiều thật sự là chèn ép, không biết tốt xấu nặng nhẹ gì cả, thật là bực bời!

"Làm sao mà láo loạn như thế này?"

Cậu nhỏ Đường cầm quần mũ bỏ xuống, đi đến đứng bên người Đường Kiều, trong lòng đang xem xét tình hình.

Đường Kiều nháy mắt giống như đứa nhỏ thấy mẹ, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng cậu nhỏ Đường quyết không buông tay.

"Cậu."

Nhìn hồi lâu, lúc này cuối cùng cũng khóc ra, hơn nữa khóc cực kỳ là oanh động.

Đường Kiều càng khóc, mọi người càng luống cuống tay chân. Vừa khuyên bảo vừa dỗ, trong lúc nhất thời giống như cái chợ, rất nhiệt náo.

Ánh mắt Chu Chú tối sầm lại, nhưng lại không có động tác gì, chỉ nắm chặt tay thành quyền đứng ở một bên.

Cậu nhỏ Đường vốn mấy ngày không được nghỉ ngơi, bị mọi người ầm ỹ như vậy, đầu lại càng đau.

Vỗ nhẹ đầu Đường Kiều đang vùi ở bên eo mình, nói với mọi người, "Tốt lắm, tất cả mọi người đi xuống đi, chen chúc tại nơi này cũng không phải biện pháp. Ba, mẹ, các người đi xuống trước đi, nơi này để cho con."

"Đúng vậy a, mẹ, chúng ta đi xuống trước đi. Có lão Nhị ở đây, Đường Kiều rất nghe lời lão Nhị mà."

Cậu cả Đường tán thành, có thể trị được Đường Kiều thật đúng là chỉ có lão Nhị, một đồng người bọn họ vây quanh cũng không có tác dụng gì.

Bà ngoại Đường thở dài một hơi, làm bộ đứng dậy, mọi người nhanh chóng đi tới đỡ. Gậy của ông ngoại Đường gõ xuống, ở trên mặt đất phát ra một tiếng trầm đục, Đường Uyển một trận hết hồn.

Mọi người liền chậm rãi xuống lầu, chỉ còn Chu Chú vẫn đứng.

"A Chú, cũng đi xuống đi."

Chu Chú nắm tay thành quả đấm chặt hơn, nhưng cuối cùng không có nói cái gì nữa, nhìn thoáng qua Đường Kiều đang chôn đầu thật sâu bên hông cậu nhỏ, không thấy mặt đâu, hít sâu một hơi, cũng đi theo mọi người xuống lầu.

"Tốt lắm, Kiều Kiều, bọn họ đều đi xuống rồi."

Cậu nhỏ Đường vỗ đầu Đường Kiều, khẽ cười.

Có thể này Đường Kiều mới nâng đầu dậy, tay buông thất lưng cậu nhỏ ra.

Cậu nhỏ Đường cúi người, im lặng làm tiếp tục công việc chưa hoàn thành vừa rồi của Chu Chú. Máu đã ngừng, cậu nhỏ Đường từ trong hòm thuốc lấy ra một gói gì đó. Nhìn Đường Kiều nháy mắt mấy cái, "Đường cô nương, con muốn buộc nơ con bướm không, thôi vẫn là nơ con bướm đi?"

Đường Kiều vì hành động này của cậu nhỏ Đường, phì một tiếng bật cười. Lập tức ý thức lại bản thân vừa mới khóc, hừ một tiếng sau đó nói: "Con mới không cần nơ con bướm, nơ con bướm khó coi chết đi được."

Lúc Đường Kiều còn học tiểu học, có một lần nghịch ngợm, cầm dao trang trí đi cắt cục tẩy, khi đó cậu nhỏ Đường ở sau lưng cô nhìn nửa ngày, cũng không nhìn ra cô trừ bỏ cắt cục tẩy thì cũng là cắt cục tẩy, tức thì ở sau lưng cô lên tiếng, "Kiều Kiều, con đang làm cái gì đấy?"

Đường Kiều bị âm thanh bất thình lình nhảy dựng lên, tay run run, dao liền cắt về phía ngón tay.

Vốn chỉ là một vết rất nhỏ, Đường Kiều sững sờ khóc rống lên, còn tuyên bố muốn cậu nhỏ Đường đền cho cô. Vốn là chỉ cần băng cá nhân băng vào là xong, cô lại bắt cậu nhỏ Đường băng cho mình, cũng chỉ định muốn băng thành nơ con bướm.

Cậu nhỏ Đường là một người tuy không gì không làm được, nhưng dù sao vẫn là nam nhân, đối với cái việc nơ con bướm này, thật đúng là không có biện pháp. Vì thế, ngày ấy, một lớn một nhỏ ở trên ghế sofa chỉ vì cái nơ con bướm mà lãng phí thời gian một ngày.

Đường Kiều đại khái cũng nhớ tới cái chuyện ngu xuẩn này, tuy rằng không cười, nhưng khóe miệng vụng trộm cong lên lại bán đứng tâm tình cô.

"Hồi nhỏ rõ ràng con thích kết nơ con bướm nhất."

Cậu nhỏ Đường băng chân cho Đường Kiều thật tốt, ngược lại cũng không có buộc nơ con bướm, vỗ nhẹ chân Đường Kiều. "Tốt lắm."

Đường Kiều giơ lên chân, nhìn chung quanh một chút.

"Hồi đó còn nhỏ thôi, hiện tại không thích nữa rồi."

Rút tờ khăn giấy, Đường Kiều lau lau vệt nước mắt còn sót trên mặt.

"Hiện tại có thể nói cho cậu chưa, làm sao vậy?"

Đường Kiều có chút kỳ quái nắm nắm tóc, "Không có gì, nhầm chán thôi!"

"Nhầm chán mượn bản thân trút giận? Hà?"

Đường Kiều sợ nhất cậu nhỏ Đường dùng giọng điệu này nói chuyện với cô, nghe giống như không nóng không lạnh, bình tĩnh đến một tia pháp phùng cũng không có, nhưng cô sợ.

"Con biết sai rồi."

Lúc đá xuống cô đã hối hận rồi, nhưng dù sao cũng phải diễn cho trọn vẹn.

"Nhàm chán khiến cho ông bà ngoại lo lắng?"

So với Chu Chú mà nói, cậu nhỏ Đường không có dễ nói chuyện như vậy, tuy rằng Chu Chú thường thường không có biện pháp lúc Đường Kiều tức giận, giống như vừa rồi vậy. Nhưng đến cùng trừ bỏ ở ngoài lưu manh cô, cũng không thể nào vượt qua cô. Nhưng cậu nhỏ Đường không như thế, nếu muốn chinh cô, ít nhất cô cũng mất một lớp da.

"Cậu, con sai rồi."

Giật nhẹ góc áo cậu nhỏ Đường, vẻ mặt cứng cổ kiên cường vừa giờ trước mặt Chu Chú bây giờ không còn sót lại chút gì, Đường Kiều một mặt lấy lòng.

"Việc này tạm thời không đề cập tới, hiện tại nói cho cậu, vì sao lại nhàm chán?"

Vì sao? Bởi vì Đường Uyên?

Kỳ thực cũng không phải hoàn toàn như vậy, Đường Kiều cũng thôi giận con bé, với bản lĩnh này, dù sao cũng một vài năm, cùng ba mẹ cô, cùng Đường Uyên, quan hệ giữa bọn họ như thế nào, cô cũng không để ý rồi.

Tại sao cô phải tức giận? Cô tức giận cái gì chứ? Cô còn chưa đủ hạnh phúc sao?

Không, cô hạnh phúc! cô thật hạnh phúc, bao nhiêu người cầu còn không có được, cô lại có tất cả.

Đường Kiều nhắm mắt không lên tiếng, cả người chậm rãi ngã trên sofa, cuối cùng thành cái tư thế nửa nằm nửa không.

Cậu nhỏ Đường thở dài, một tay kéo Đường Kiều dậy.

"Đừng trốn tránh, cậu muốn biết đáp án."

Anh không phải ông bà ngoại Đường, tuy rằng cũng chiều chuộng cô, nhưng anh sẽ không nuông chiều cô như bọn họ, không có đường lối.

"Cậu, cậu nói xem con thế nào liền kết hôn rồi."

Chuyện này phát sinh thật kỳ quái rồi.

Chu Chú từng bước ép sát, cho đến hôm nay, ngẫm lại tổng thể cảm thấy không thể hiểu được.

"Kết hôn không phải đạo lý hiển nhiên sao? Còn nữa, con cùng Chu Chú cảm tình tốt như vậy, thời cơ chín muồi, tự nhiên là có thể kết hôn thôi."

Cậu nhỏ Đường vốn hiểu rõ Đường Kiều, tuy rằng có người ở phía sau ép buộc, nhưng mà ép nhanh quá, bức quá mức, sự tình sẽ diễn ra theo chiều hướng xấu hơn.

"Bọn con tình cảm tốt lắm sao?"

Được rồi, đây mới là lý do cô hoang mang.

Không có sâm banh, không có hoa hồng, này. Đây là tình yêu sao? Cứ coi như là tình yêu đi, có thể dài lâu được sao?

Có quá dễ dàng rồi hay không?

Được rồi, hiện tại mới nghĩ đến chuyện này, có phải quá muộn rồi hay không.

Cho nên, sau khi nghe Đường Uyên nói vậy, cô không hiểu nên mới cảm thấy phiền chán. Nếu cuộc sống của bọn họ, ai cũng có thể vung tay múa chân trong lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Người nôn nóng, đang nghĩ cái gì.

"Cậu, người nói tình yêu chân chính là như thế nào?"

Cậu nhỏ Đường sùng sốt, Đường Kiều thấy thần sắc kia của cậu, lập tức cảm thấy bản thân đã hỏi sai người. Nếu cậu nhỏ cô biết thế nào là tình yêu chân chính, làm sao có thể đến bây giờ bạn gái một người cũng chưa có.

Nói đến, Đường Kiều nghĩ hộ khẩu của mình có vấn đề, năm đó cô muốn thi cao đẳng, ông ngoại Đường vận dụng quan chuyển hộ khẩu của cô thành thành phố S, kỳ thực cũng không khó, khó ở chỗ là muốn dùng danh nghĩa của ai.

Ông bà ngoại Đường đương nhiên không có khả năng có con gái nhỏ như thế, cậu cả Đường khi đó cũng vừa kết hôn, đang chuẩn bị có con, nếu cứ như vậy, có thể trái với chính sách kế hoạch hoá gia đình, khi đó cả nhà họp lại, cuối cùng quyết định, hộ khẩu của Đường Kiều, để ở danh nghĩa của cậu nhỏ Đường. Tuy rằng mười lăm tuổi đã có con, nghe thì thật gượng ép một chút, nhưng tổng so với sáu mươi tuổi có con thì có lý hơn nhiều.

Cậu nhỏ Đường đối với việc này cũng không có ý kiến gì, Đường Kiều tất nhiên cũng không ý kiến, dù sao nhà của cô “hướng ra biển lớn xuân về hoa nở”, chính là cho cô ở cùng với cậu nhỏ Đường.

Nói cách khác, về mặt pháp luật, bọn họ là quan hệ cha và con gái. Đương nhiên, chuyện này trừ bọn họ ra, không có một người nào biết, bao gồm cả Chu Du lúc đó cùng Đường Kiều thân đến mức hận không thể dính vào cùng nhau, cùng với hiện tại Chu Chú cùng Đường Kiều như thêm mỡ trong mật.

Nghĩ đến đây, Đường Kiều không khỏi có chút phiền não, về mặt pháp luật, bọn họ là cha và con gái, sẽ không bởi vì vấn đề hộ khẩu như vậy mà chặt đứt đường sống của cậu nhỏ chứ?

"Vì sao lại hỏi vấn đề này?"

Tuy rằng anh không biết vì sao người trẻ tuổi cần có tình yêu, nhưng tình yêu cũng không đến mức phải hỏi ra chứ.

"Dù sao vẫn cảm thấy trống trải, con với Chu Chú, lúc bảy tuổi thì quen biết nhau, hiện tại cũng hai mươi lăm tuổi, cậu, người nói, đây có phải chỉ là một loại thói quen hay không?"

"Hiện tại con với Chu Chú ở cùng nhau?"

"Cậu."

Rắc rối lớn, vì sao muốn hỏi cô vấn đề không hài hòa này.

"Được rồi, đổi câu hỏi khác, con quen biết Ngu Châu bao nhiêu lâu rồi?"

Em dân chạy nạn?

"Con quen biết Chu Chú bao lâu thì quen biết cậu ta bấy lâu."

Chuẩn xác mà nói, cô quen biết lo Ngu Châu so với Chu Chú còn sớm vài phút, lúc vừa tới trong viện, Ngu Châu là bằng hữu đầu tiên cô đụng phải, Chu Chú nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như là người thứ hai. Nhưng mà, vì sao cô không cùng dân chạy nạn Ngu Châu này tốt hơn nhỉ? Dựa theo phát triển của tình huống cầu huyết trong phim, nữ chủ sau khi xuất hiện gặp nam nhân đầu tiên, thì đó chính là chân mệnh thiên tử của cô ấy. Nếu Ngu Châu là chân mệnh thiên tử của cô, khu, ý tưởng này của cô, thật sự là rất ghê tởm rồi.

"Nếu để cho con và Ngu Châu sống cùng nhau, con có thể chấp nhận được sao?"

Xoẹt một tiếng, Đường Kiều chỉ cảm thấy trước mắt có tia chớp xẹt qua, như sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông cứ như thế ngã xuống, thành công làm cô cháy xém lại càng thêm cháy xém.

"Cậu, không cần nói câu làm cho người ta không chịu được như vậy."

Hình ảnh này quá mức quý dị, cô cùng Ngu Châu ở cùng một chỗ để cắn nhau sao? Đại khái dù sao cũng phải cắn chết một người mới có nghĩa đi.

"Nếu là Chu Chú thì con có thể chịu được sao?"

Cậu nhỏ Đường cũng không gấp, tính tình nhẫn nại, cùng Đường Kiều chơi trò chơi một hỏi một một đáp, chính là sắc mặt có chút uể oải, nhìn qua bộ dạng rất mệt mỏi.

Vấn đề này của cậu nhỏ Đường, Đường Kiều không có trả lời ngay, mà là lâm vào suy nghĩ.

Đúng vậy, cho tới bây giờ vì sao cô lại không nghĩ tới vấn đề này, cho tới bây giờ vì sao cô lại không có cảm thấy cô cùng Chu Chú ở cùng một chỗ có cái gì không tốt, vì sao cô sẽ cho rằng lưu manh cùng bị lưu manh là một chuyện nước chảy thành sông là chuyện đương nhiên.

Chẳng lẽ chứng tỏ rằng, cô yêu anh?

"Kiều Kiều, con thông minh như vậy, làm sao có thể không nghĩ ra trong này, con cảm thấy bản thân là bởi vì thói quen bị người ta bắt nạt uất ức mà nghi ngờ chứ?"

Được rồi, xác thực cô phải người như thế, tuy rằng cô bình thường thật là hèn nhát, là đủ uất ức, nhưng nếu cô thực không muốn, không ai có thể bắt buộc cô.

Trải qua điểm này mà cậu nhỏ Đường rút ra, Đường Kiều hình như cũng hiểu ra, nhưng mà lại có chỗ không nghĩ ra.

Cậu nhỏ Đường thấy vẻ mặt Đường Kiều vẫn hoang mang, vuron tay, một bàn tay đỡ vai cô, một bàn tay vỗ về đầu của cô, vỗ vỗ, nhẹ nhàng trấn an. Giống hồi nhỏ vô số lần, vì cô không có ba mẹ bên người, không chịu đi ngủ.

"Kiều Kiều, tình yêu không phải tự nhảy ra, cuộc sống của mỗi người khác nhau, khi gặp phải tình yêu cũng không giống nhau. Có một số người oanh liệt liệt, có một số người bình yên nhẹ nhàng, nhưng chúng ta không thể phủ nhận, đó đều là tình yêu."

Đường Kiều vuron tay, ôm lấy, vùi mặt vào lòng cậu nhỏ Đường, cọ xát, quần trang trên người cậu nhỏ Đường có chút cứng nhắc, nhưng Đường Kiều vẫn cảm thấy ấm áp, vẫn không nghĩ buông ra. Đường như thỏa mãn, thờ dài một tiếng thật to.

"Cậu, người quả thực chính là một nhà triết học."

Cậu nhỏ Đường ở trong mắt cô, luôn luôn là anh hùng, ngừng lại về sau nếu cậu nhỏ kết hôn, cô thật đúng là luyến tiếc.

"Cậu, đáp ứng con, nếu người không có tình yêu, sẽ không cần gả mình đi ra ngoài, Kiều Kiều luyến tiếc."

Cô hi vọng, anh hùng hồi nhỏ vẫn đứng ở sau lưng cô có thể luôn luôn ở cùng cô. cô thừa nhận bản thân thật vô sỉ, nhưng cô không cần cậu nhỏ Đường tìm mợ cho cô, thất tình không cần. Ở trong mắt cô, thế gian này không có ai có thể xứng với cậu nhỏ.

"Ha ha, con đã có Chu Chú, còn cần cậu làm cái gì?"

"Mặc kệ, dù sao cậu cũng không thể tùy tiện tìm một người để giải quyết vấn đề được."

"Được được được, cậu đáp ứng con, không giải quyết, luôn luôn ở cùng con."

Đường Kiều cảm thấy mỹ mãn ở trong lòng cậu nhỏ Đường co lại, nhiệt độ cơ thể quen thuộc này, luôn có thể làm cho cô cảm thấy bình an.

"Tốt lắm, còn có vấn đề gì nữa không"

"Không có."

Đường Kiều lắc đầu, nhưng mà hai tay ôm cậu nhỏ Đường vẫn không chịu buông ra.

"Thuốc đâu?"

"Ở trong túi trong phòng."

"Muốn uống sao?"

"Không cần đâu?"

"Nếu không muốn uống thuốc, vậy thì đừng gây chuyện nữa."

"Cậu."

Những lời này của cậu nhỏ Đường Đường Kiều một chút cũng không thích nghe, cô sống chưa đủ yên ổn sao? Cô vẫn cảm thấy bản thân cố gắng có thể ra vẻ đáng thương, so với con khi Chu Chú kia còn giống con khi hơn.

"Con rất lâu rồi chưa phải uống thuốc rồi."

"Ừ, đây là chuyện tốt."

"Cho nên, con là đứa bé ngoan phải hay không?"

"Con rất tốt, nhưng mà không còn là đứa nhỏ nữa rồi, có thể làm mẹ đứa nhỏ rồi."

Khụ khụ.

"Cái kia, cậu, người đừng dọa con như vậy chứ?"

Cậu nhỏ Đường nhướn nhướn mày, từ chối cho ý kiến, cảm thấy Đường Kiều nếu quả thật có đứa nhỏ, người đầu tiên cảm thấy thống khổ đại khái là Chu Chú, ngừng lại trong nhà cả ngày có hai đứa nhỏ náo loạn, ngày hôm đó, sợ là không được yên ổn.

"Nhưng mà, nếu đứa nhỏ giống Chu Chú thì có vẻ không tồi, đứa nhỏ mà giống con, không chừng Chu Chú sẽ nhét nó quay lại bụng con."

Cái kia. Cậu, người thật sự suy nghĩ nhiều quá.

Nói đến Chu Chú, Đường Kiều không khỏi có chút lo lắng, đưa tay kéo quần trang cậu nhỏ Đường, chụp được cậu nhỏ Đường.

Bíu môi, Đường Kiều xoa bàn tay bị đập đau.

"Cậu, vừa rồi có phải Chu Chú rất tức giận không?"

Hắn là rất tức giận đi, Chu Chú còn chưa từng có lớn tiếng nói chuyện với cô như vậy, trước kia cô gây chuyện, xoay đi xoay lại, làm nũng, sự tình liền đi qua. Nhưng hôm nay, chắc là không tốt như vậy.

"Ha ha, hiện tại mới nhớ đến người ta, vừa vênh mặt hất hàm sai khiến người ta mà."

Đường Kiều lúng túng, có chút ngượng ngùng buông cậu nhỏ Đường ra, cúi đầu hai tay xoắn lại, làm bị thương cái chân ở trên bàn trà, lại thấy hoảng.

Cậu nhỏ Đường thở dài một hơi, cảm thấy những năm gần đây giáo dục "Thực nữ" với cô hoàn toàn thất bại trong gang tấc.

Xoa bóp mi tâm, giữa trán cậu nhỏ Đường toàn là mệt mỏi. Tuổi trẻ thật tốt, chịu được dày vò, không giống anh, người khoảng bốn mươi tuổi, đã đến tuổi tứ tuần. Coi như không có **, người tuổi trẻ theo đuổi tình yêu vài năm, anh hình như cũng không hứng thú, kỳ thực bản thân cũng không thể cảm nhận được lạc thú, cho nên. Không có, cũng là có thể.

"Cậu, người giúp con gọi Chu Chú lên đây được không?"

Cô vẫn nên tiếp tục ra vẻ đáng thương.

"Được, dù sao giá trị lợi dụng của cậu cũng hết rồi, cái này gọi chồng con đi."

Đứa nhỏ không lương tâm này!

Haizz, hiện tại cô không rảnh để ý đến lời nói của cậu nhỏ Đường, cô đang tận dụng chút thời gian này, để suy nghĩ xem nên tỏ vẻ đáng thương trước mặt Chu Chú như thế nào, mới có thể để cho anh hết giận.

"Cậu đưa con trở về phòng, lát nữa cậu bảo Chu Chú lên tận phòng tìm con, chuyện vợ chồng son các người, vẫn là tự mình đóng cửa giải quyết đi."

Trời ơi, cho cô một cái xéng, chính mình đào hố thật sâu chôn mình rồi.

Cậu nhỏ Đường đuổi Đường Kiều về phòng, đỡ cô lên trên giường, cầm một cái nệm bên cạnh trên sofa, đặt dưới cái chân bị thương của Đường Kiều, sau đó vỗ đầu của cô rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc cậu nhỏ Đường từ trên lầu đi xuống, khi đi vào phòng khách, không khí ở đây vô cùng căng thẳng.

Dùng câu Đường Kiều cái kia ** mà nói, giờ này phút này, khuôn mặt mọi người, thật sự là đủ màu đủ dạng.

"Lão nhị, Kiều Kiều như thế nào rồi?"

"Không có việc gì, bị thương ngoài da một chút thôi."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cũng may cậu nhỏ Đường trở về kịp lúc, chứ không cũng chẳng có ai có thể trị được Đường Kiều.

"Nói đi, tuy rằng Đường Kiều đã nói cho tôi rồi, nhưng tôi muốn nghe mọi người nói một lần, làm sao lại thế này."

Lời này tuy nói trước mặt mọi người, nhưng câu này rõ ràng là hỏi một người chính là nói cho Đường Uyên nghe. Tuy rằng Đường Kiều nói nhiều lời như vậy, cũng không có một câu liên quan đến Đường Uyên, nhưng đại khái anh cũng có thể đoán được ra.

Trên đời này, có thể làm cho Đường Kiều bất an, cũng chỉ có bố mẹ với cô em gái này.

Nhưng Đường Uyên từ lúc xuống lầu sẽ lại không mở miệng, mặc cho người khác hỏi thế nào, chính là không mở miệng. Mọi người chỉ có thể thở dài sốt ruột, đến cùng vẫn là trẻ con, nếu con bé không tốt cũng không trách móc nặng nề.

Lời nói của cậu nhỏ Đường, Đường Uyên làm như không nghe thấy, mặt không biểu cảm ngồi thẳng lưng, động cũng không động một chút nào.

"Đường Uyên!"

Cậu nhỏ Đường nói mang theo vài phần nghiêm khắc, cùng với cậu cả Đường đang cười tít mắt khác nhau hoàn toàn, cậu nhỏ Đường bản thân là người nghiêm khắc, hơn nữa quan hệ cùng với công việc, khí thế cấp trên, khó tránh khỏi tạo cho người ta một cảm giác áp bức.

Cậu nhỏ Đường vừa mới mở miệng, Đường Uyên không khỏi co rúm lại một chút, nhưng vẫn không nghĩ nhận thua.

"Chị ấy không nói cho cậu sao? Cậu còn hỏi con làm cái gì?"

Chuyện cáo trạng này, vài năm nay Đường Kiều cùng cô học cực kỳ tốt.

"Chị ấy là ai? Đường Kiều là chị của con!"

Anh không nghĩ nói chị anh cùng anh rề không phải, nhưng chuyện này trên phương diện người làm cha làm mẹ, bọn họ làm đích thực cực kỳ kém cỏi.

Mẹ Đường có chút cấp bách, muốn che chở cho Đường Uyển, nhưng tình huống hiện tại cũng không phải lúc nên biện hộ, vì thế đành phải hỏi sang chuyện khác: "Đường Kiều nói như thế nào?"

"Đường Kiều nói như thế nào không quan trọng, quan trọng là, Đường Uyển nói như thế nào."

Đường Uyển hừ một tiếng, cô cảm thấy lời này thật giả nhân giả nghĩa, cô sai rồi là sai rồi, còn có cái gì để giải thích, có cái gì để nói nữa.

"Con có thể nói như thế nào, dù sao cũng là con sai."

"Còn cố lý lẽ? Đường Uyển, giáo dục bao nhiêu năm nay chẳng lẽ là dạy con có thái độ với người lớn như thế này sao?"

Cậu cả Đường cùng mọi người lòng đầy đồng cảm, nhưng dù sao không phải bản thân đứa nhỏ, cũng không nói thêm cái gì. Lời cậu nhỏ Đường vừa ra khỏi miệng, bọn họ lập tức cảm thấy thuyết phục, không hồ là lão nhị, bộ đội trong Báo Tử Dương (cái này tớ không tra ra là cái gì nữa) tiếng tăm không phải hư cấu.

"Giáo dục, con nhận được giáo dục gì kia chứ? Ba vội vàng kiếm tiền, mẹ vội vàng mang lòng áy náy với Đường Kiều, ở trường học được giáo dục sao? Thầy giáo không phụ trách giáo dục nhân cách học sinh."

Đại khái sự thật là nghe con mới đẻ không sợ hổ, mặc kệ là ở nơi nào, đều hiếm khi có người nói chuyện như vậy với cậu nhỏ Đường, thế nhưng Đường Uyển mất chưa hề chớp, nói ra toàn bộ rồi.

Nhưng mà, một chút sợ hãi cũng không có, mấy năm nay, cô nhìn cũng đủ lâu rồi. Người người đều nói là cha mẹ cô thiệt thòi Đường Kiều, thiếu Đường Kiều, ngay cả ba mẹ cô cũng đều cho là như vậy, cho nên bọn họ ở một phương diện tiếp tục áy náy, một phương diện tiếp tục càng thêm áy náy hơn. Mà cô thì sao? Cô được cái gì?

Mỗi lần cô nghĩ muốn cái gì này nọ, nhất định phải nói với mẹ, những cái này Đường Kiều cũng có, mẹ cô mới cho cô mua. Bởi vì Đường Kiều không có cái gì, cô cũng không thể có. Đây có ý gì chứ, cái này giống như đi chợ second hand mua một đồng quần áo đẹp, có ý gì chứ? Xinh đẹp thì có cái gì dùng? Chung quy là second hand, chung quy là dùng thừa của Đường Kiều. Cô vừa mới học chơi Piano diễn tấu ngôi sao nhỏ, Đường Kiều đã dùng đàn violon kéo Lương Chúc rồi.

Là, Đường Kiều ưu tú, học tập tốt, phẩm cách tốt, tính tình tốt.

Nhưng cho dù cô có cố gắng bao nhiêu, lại có ai nhìn đến. Vài năm nay, cha với mẹ đều bận rộn nghĩ đến cô không khỏi thờ dài nhiệt tình cũng dần biến mất.

"Chị, anh rề, các người đưa Đường Uyển trở về đi, nó không học được cách tôn trọng người lớn, không cần đến thành phố S nữa."

Chỉ một câu nói, chặt hết đường suy nghĩ của Đường Uyển.

"Thụ Hải, không nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ là trẻ nhỏ nói linh tinh thôi mà."

Nhìn bộ dáng Đường Uyển cắn môi quật cường, thật là làm người ta không đành lòng.

"Đúng vậy, lão nhị, không nghiêm trọng như vậy đâu."

Cậu lớn Đường cũng khoát tay, bênh vực Đường Uyển.

Chu Chú đứng dựa vào sofa cũng chưa mở miệng, tuy rằng bị Đường Kiều tức giận nổi điên, nhưng sự tình hẳn là không đến mức này đi. Nói đi nói lại, hay là lỗi của anh, nếu không phải vì anh, Đường Uyển cũng không thể bỗng chốc biến thành như vậy.

"Anh rề, Đường Kiều hai mươi tuổi rồi, không phải là trẻ con, nó làm việc tuy có chút lỗ mãng, có chút hồ đồ, nhưng không đến mức vì một chuyện nhỏ mà làm thành như vậy."

Mặc kệ như thế nào, dù là vết thương nhỏ, đây cũng là vết thương.

Mấy năm nay, không có người nào chạm vào được một sợi lông của Đường Kiều. Bọn họ bảo hộ con bé tốt như vậy, tương lai, hẳn là cũng có người bảo hộ nó tốt như vậy.

Kết quả là Đường Uyển nói cái gì mà làm Đường Kiều tức giận thành như vậy?

Mọi người nhìn cậu nhỏ Đường, lại nhìn Đường Uyên, tựa hồ hai bên cũng không nguyện ý nói thêm cái gì, hình như hai bên bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

"Tôi nói cho các người, Đường Kiều có chứng nôn nóng, các người không nên chọc nó."

Cậu nhỏ Đường nói một câu, như một loạt tiếng sấm, khiến cho mọi người vẫn chưa định thần lại được.

"Chứng nôn nóng?"

Nửa ngày, cậu cả Đường mới lấy lại được tinh thần. Cái này hình như một chút cũng không hợp lý, mấy năm nay Đường Kiều vẫn luôn vui vẻ, một điểm cũng không giống như người có chứng nôn nóng.

Chu Chú vẫn chăm chú nghe, lông mày gắt gao nhú lại, nắm tay chắc lại cả người run nhẹ.

"Đúng vậy, Thụ Hải, con nói mau, Đường Kiều thế nào lại mắc chứng nôn nóng, bệnh này có nghiêm trọng không, con đã biết làm sao để chữa cho nó chưa?"

Tay Bà ngoại Đường bắt lấy lung tung, cậu nhỏ Đường tiến lên, cầm lấy tay bà, nhẹ nhàng vỗ vỗ. Bà ngoại Đường lại bắt lấy tay cậu nhỏ, "Thụ Hải, con mau nói cho mẹ, con làm mẹ sốt ruột quá."

"Mẹ, người đừng nóng vội, không phải là bệnh gì nghiêm trọng đâu."

A, làm sao có thể không nghiêm trọng, hành động vừa rồi của cô ấy, Chu Chú hít sâu một hơi, cảm giác phổi đều đau, anh quả thực không dám tưởng tượng, Kiều Kiều của anh.

"Lúc đầu vẫn tốt lắm, làm sao lại nôn nóng ngay vậy?"

"Mẹ, không có việc gì, chỉ là giống với chứng uất ức linh tinh thôi, không chịu được lời nói kích thích, không có việc gì."

Mà hôm nay, bị kích thích mà thôi.

"Lúc Đường Kiều học đại học còn có chút bị chứng nôn nóng, trước kia con bé cùng Chu Du luôn ở cùng một chỗ, hai nữ sinh nhỏ luôn lủi rủ chia sẻ tâm sự, bao nhiêu đè nén trong lòng có thể giảm thiểu một ít, nhưng lên đại học con bé cùng Chu Du tách ra, có thể là đến một hoàn cảnh lạ lẫm, không có cảm giác an toàn đi, cho nên con bé từ từ học biết đi đè nén bản thân."

Tóm lại, luôn xảy ra vấn đề.

Đợi đến lúc anh phát hiện, đã là chậm quá. Anh chỉ có thể đưa con bé bác sĩ tâm lý, phối hợp với thuốc chậm rãi trị liệu, bác sĩ nói nói, một ngày nào đó con bé hoàn toàn không cần uống thuốc mà vẫn có thể khống chế được bản thân, cũng có lúc giải quyết được, bệnh của con bé cũng tiến triển tốt hơn. Mà con bé cũng vừa mới nói, đã rất lâu rồi nó không phải uống thuốc.

Nói vậy gần đây con bé là bị dồn ép một chút, Đường Uyên cũng chỉ là ngời nỏ mà thôi.

Vừa rồi Đường Uyên rất mạnh mẽ, nháy mắt cũng như bị người ta đánh cho một cái.

Đường Kiều học đại học tách ra với Chu Du cũng là bởi vì cô, nói cách khác, từ đầu tới đuôi đều là cô làm hại. Không, không phải, cô không muốn hại cô ấy, khi đó cô chỉ muốn rút ngắn chút thời, cô không nghĩ nhiều. Không phải, không phải.

"Vì sao một chút dấu hiệu cũng nhìn không ra?"

Cậu cả Đường vẫn cứ tỏ vẻ hoài nghi, nói Đường Kiều sáng sủa như vậy lại có chứng nôn nóng, nói cái gì anh cũng không tin.

"Kỳ thực, dấu hiệu vẫn phải có, ví dụ thỉnh thoảng con bé vẫn tự nhiên cảm thấy buồn chán, bình thường không gọi là thái độ, thời điểm máu chốt con bé sẽ bị biến chuyển, ngẫu nhiên nó còn có thể lâm bầm lâu bâu, thậm chí có khuynh hướng bạo lực rất nhỏ."

Những cái này Chu Chú đều biết, lúc cô ấy buồn chán, thì sẽ nghiêng răng muốn cắn anh, sẽ đóng cửa lại không nghĩ đến ý đến anh, tự soi gương nói chuyện một mình. . . .

Thượng Đế, vì sao anh lại cho rằng tất cả những cái đó đều là bình thường cơ chứ. Một cho anh còn cho rằng trên đời này không có ai yêu cô như anh.

Anh thật là hèn hạ, anh xấu xa, anh chỉ là một mặt bức cô nhận, trước giờ lại không nghĩ cô có nguyện ý nhận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Giai cấp địa vị quyết định địa vị áp bức.

Nghe đến đó, rốt cuộc mẹ Đường không thể nghe nổi nữa.

"Uyển Uyển, chúng ta về nhà trước đi." Đó là con gái của bà, thiết nghĩ, không thân cận sẽ không thân cận đi, chỉ cần con bé trôi qua hạnh phúc, người làm mẹ như bà cũng cảm thấy vui mừng rồi.

Mẹ Đường kéo Đường Uyển muốn đi, Đường Uyển cũng không giãy giụa, tùy ý bà lôi kéo, bọn họ phải đi, ba Đường cũng đành phải đứng dậy, chính là biểu cảm trên mặt có chút cực kỳ bi ai. Quay mặt, hướng về phía ông bà ngoại Đường gật đầu, đó là cốt nhục thân sinh, thế nào có thể không đau lòng được.

"Cũng tốt, các người đi về trước đi, tối nay ta bảo Đường Kiều gọi điện cho các người sau cũng được."

Mẹ Đường đã khóc không thành tiếng, ba Đường gật đầu, đỡ lấy mẹ Đường chuẩn bị rời đi.

"Còn có, Đường Uyển, con không học được cách tôn trọng chị của mình, trong thời gian tới con tạm thời đừng đến thành phố S nữa. Chờ khi nào học xong, lúc đó hãy tới. Chuyện xuất ngoại ta có thể an bày giúp con, nhưng nếu con cứ có thái độ như vậy, ngay cả đại học cậu cũng không muốn cho học đâu."

Cậu nhỏ Đường nói lời này rất nặng, giảng giải cho một con bé mười bảy mười tám tuổi, lời này thật sự là trách móc nặng nề rồi.

Nhưng lần này Đường Uyển không có phản bác, chỉ là cảm môi không có hé răng.

Ba mẹ Đường đưa theo Đường Uyển rời đi, vừa ra khỏi cửa Đường Uyển bỗng nhiên ôm chặt lấy mẹ Đường không buông tay, khóc lớn ra tiếng.

"Mẹ, mẹ, con không phải cố ý, con không có ý muốn hại chị ấy, thật sự, mẹ, người phải tin con, con không biết."

Cô không phải cố ý hại chị ấy bộc phát chứng nôn nóng, cô cũng không phải cố ý muốn kích thích chị ấy.

Mẹ Đường tất nhiên là không biết được Đường Uyển cùng Đường Kiều trong lúc đó xảy ra chuyện gì, chỉ cho là con bé bị cậu nhỏ Đường nghiêm khắc dọa.

"Uyển Uyển đừng sợ, đừng sợ, trước cùng mẹ về nhà, ta về nhà rồi lại nói."

Bà đối với Đường Kiều mang lòng áy náy không phải là giả, nhưng Đường Uyển lúc trước nói những lời này nhưng cũng như kim châm, châm vào ngực bà đau nhói.

Trong nhà, bà ngoại Đường ngồi ở trên sofa lau nước mắt, cậu nhỏ Đường gỡ nút cài áo quân trang, có chút mệt mỏi.

"Mẹ, đừng khóc, Đường Kiều nếu thấy người như vậy."

Một câu nói, thành công ngừng được tiếng nức nở của bà ngoại Đường, chỉ còn lại động tác gạt nước mắt.

"Haizz!"

Ông ngoại Đường thờ dài một tiếng.

"Tiểu tử nhà ngươi sao không nói chuyện này sớm."

"Lúc trước không nói, cũng là vì thực ra cũng không nghiêm trọng, thứ hai, cũng từ lâu rồi Kiều Kiều không có kích động như hôm này, con cho rằng con bé cũng tốt hơn nhiều rồi."

Cậu nhỏ Đường dừng lại một chút, một bên bắt tay Chu Chú nói: "A Chú, con đi lên xem con bé đi, nha đầu Đường Kiều kia có đôi khi rất không có đầu óc, con cũng đừng so đo với nó."

Chu Chú hít sâu một hơi, đè nén ngực đang nhói nhói ghen tuông áp chế lại.

"Vậy con lên đó trước."

"Đi đi, con bé đang chờ con trên phòng đó, có chuyện gì hai đứa từ từ nói với nhau, nó cũng biết sai lầm rồi."

"Vâng, cậu, con sẽ có chừng mực."

Chu Chú gật đầu, bước chân có chút hư vô đi lên phòng của Đường Kiều. Cậu nhỏ Đường nhìn theo bóng lưng của anh, sâu kín thờ dài một tiếng.

"Mẹ, không có chuyện gì, người cũng đừng quá để ý chuyện này, cẩn thận lại làm bản thân bị thương, hơn nữa Đường Kiều rất miễn cảm, người nếu cứ như vậy, con bé phải làm sao."

"Đúng vậy, mẹ, Đường Kiều với Chu Chú không phải rất tốt sao, người cứ suy nghĩ thoáng một chút đi."

Mọi cả Đường ôm vai bà ngoại Đường an ủi.

"Chị dâu, chị nấu cho Đường Kiều chút canh, trước lúc cơm chiều, cho con bé uống một chút, em hơi mệt, trước đi tắm rửa một cái nghỉ ngơi một chút, lúc ăn cơm tối em sẽ xuống nhà sau."

"Được, canh bí đao linh chi thế nào? Có tác dụng an thần."

"Có thể, chị cứ làm đi, em đi nghỉ ngơi trước đây."

Cậu cả Đường vỗ vai cậu nhỏ Đường, "Đi thôi."

Một ngày tốt lại biến thành như vậy, thật sự là đủ ép buộc.

Phòng của cậu nhỏ Đường nằm cách vách ngay cạnh phòng của Đường Kiều, lúc cậu nhỏ Đường lên lầu, Chu Chú vẫn cứ đứng ở ngoài cửa, lưng tựa lên cửa, cúi đầu, nhìn không ra đang nghĩ cái gì.

"Thế nào?"

"Không có việc gì, cậu, con đứng một chút."

Anh cần khôi phục lại tâm tình của bản thân.

Cậu nhỏ Đường không nói gì nữa, vỗ cánh tay Chu Chú như vỗ vỗ, nguyên bản tính toán về phòng của mình tắm rửa ngủ, bước chân dừng một chút, xoay người hướng tới phòng khách gần sát vách phòng Đường Kiều.

Chu Chú đứng ở cửa một lúc lâu, thẳng đến lúc cảm thấy bản thân có thể bình tĩnh đối mặt với Đường Kiều, mới xoay người, vặn khóa, đẩy cửa vào.

Nằm ở trên giường, Đường Kiều một chân đặt lên cao, đã sắp mơ mơ màng màng đang ngủ, nghe được tiếng bước chân, chợt bừng tỉnh, bỗng nhiên mở to mắt. Đợi đến khi nhìn thấy người tới là Chu Chú, thở phào một hơi, nhếch miệng cười, mường tượng ý tứ lấy lòng.

"Chu Chú."

Chu Chú đứng cách giường gần một thước, không có tới gần, chính là đứng ở nơi đó nhìn Đường Kiều, nhìn cái chân của cô, luôn luôn hướng lên trên, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Đường Kiều, không nói gì cũng không lại gần.

"Chu Chú, anh đang tức giận sao?"

Hắn là đang tức giận, nhìn sắc mặt anh hình như không tốt lắm.

Về mặt Đường Kiều có chút dè dặt cẩn trọng, giống như thật sự sợ Chu Chú sẽ tức giận.

Về mặt của cô như vậy lại làm ngực Chu Chú nổi lên một trận đau đớn, mở to mắt, Chu Chú mạnh mẽ hít vài ngụm khí. Bắt đầu đi tới bên cạnh giường, đi tới bên giường ngồi xổm xuống, kéo tay Đường Kiều qua, vùi mặt vào trong tay cô.

"Kiều Kiều, anh rất tức giận, thật sự rất tức giận, cũng giận chính mình, lúc em khó khăn như vậy, anh lại còn tức giận với em."

Ách? Đây là tình huống gì.

Đối mặt với tình huống xoay như chong chóng như thế, Đường Kiều không khỏi có chút há hốc mồm, ai tới nói cho cô biết tại sao lại thế này?

Chu Chú nói xong lời nói này sau lại im lặng, thật lâu không có nói thêm gì nữa, cho đến khi Đường Kiều chịu không nổi yên tĩnh nữa, mở miệng gọi một tiếng.

"Chu Chú?"

Anh làm sao vậy?

"Đừng nói chuyện, Kiều Kiều, đừng nói chuyện, em nghe anh nói là được rồi."

Đường Kiều hoang mang, không rõ trước mắt nguyên lai là tình huống gì nữa.

Anh muốn nói, tốt, cô nghe, vấn đề là. nhưng anh có nói gì đâu. Cô thật là nhìn không được rồi.

"Chu Chú, anh làm sao vậy?"

Rất cục, Chu Chú giương mắt lên, trong ánh mắt có hàm ý chớp động. Đường Kiều không biết đó là cái gì, cô làm anh phiền não, làm anh thương tâm sao?

"Kiều Kiều, có phải là anh ép buộc em phải không? Có phải không phải anh gấp gáp bức em rồi không? Cho nên hôm nay em mới kích động như thế."

Chu Chú hỏi xong, nhưng không cho Đường Kiều có cơ hội trả lời, lại tự nhiên nói: "Nhất định là vậy, nhất định là do anh ép buộc em rồi."

Trong lòng Đường Kiều có một chút chua xót, không, hẳn là cô đã dọa anh rồi.

"Kiều Kiều."

Cầm tay Đường Kiều lên, đặt ở bên môi, tinh tế hôn một lần, lại mở miệng, lại không biết muốn nói gì rồi. Đáy lòng có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nên nói như thế nào, đến bên miệng, chỉ có lưu luyến triền miên thờ dài một tiếng.

"Chu Chú, thực xin lỗi."

Đường Kiều nghĩ, muốn nói tiếng xin lỗi này.

Như thế nào cô lại không rõ mình yêu Chu Chú, vấn đề đều xuất phát từ cô, này một chút một chút vấn đề động lại xuống dưới, ép xuống quá sâu quá đây, không thể một sớm một chiều có thể giải quyết.

"Không, Kiều Kiều, đừng nói xin lỗi, là anh không tốt, là anh bức em quá chặt rồi."

Vốn cho là, nếu anh chặt hết mọi đường tiến đường lùi của cô, bức đến cô đến không có đường thối lui, tất cả mọi thứ có thể rõ ràng, anh cũng không cần chờ thêm lâu nữa. Nhưng mà, việc hôm nay, ngẫm lại thấy nghĩ mà sợ.

Đường Kiều mặt có chút vặn vẹo kỳ quái, trực giác nhận định, nhất định là cậu nhỏ đã nói cho Chu Chú cái gì đó. Mà loại trực giác này của cô, theo cơ bản hàm nghĩa là bắt đầu giảng giải, là chính xác.

Thân đầu một đao lui đầu một phen, không bằng thò đầu ra luôn đi, miễn cây đao trên tay Chu Chú chém loạn, chém vào cổ sẽ không tốt lắm.

"Chu Chú, anh muốn biết cái gì? Em có thể nói hết cho anh."

Cô lấy trái tim của mình ra, dâng hai tay, cam tâm tình nguyện.

Tại lúc này, cô thật sự cam tâm tình nguyện. Nhưng mà, khổ sở ở chỗ, cô vẫn cảm thấy bản thân mình là bệnh nhân, vẫn cảm thấy bản thân không bình thường, cũng luôn xem mình là bệnh nhân. Cô không biết bệnh của mình đến lúc nào có thể không phải trị nữa, đến lúc đó "Tĩnh Hóa Liệu Nguyên" (1).

(1): Một tia lửa duy nhất có thể bắt đầu một đám cháy đồng cỏ

Thượng Đế biết, loại cảm giác này, giống như là bị người ta cột lên đồng lửa rồi đốt.

Trái tim Chu Chú hung hăng nhảy lên vài cái, nhưng không có hé răng.

Tuy rằng anh có rất nhiều việc muốn biết, cũng không gấp gáp. Khả năng mấy năm nay, thời gian bọn họ ở chung lâu, anh dựa theo thói quen cuộc sống của cô đi, tại phương diện nào đây, anh sẽ theo cô. Cô nguyện ý làm việc ngốc nghếch, chỉ cần cô vui vẻ, tốt lắm anh sẽ ngày ngốc cùng cô.

Anh cảm thấy khổ sở. Nhưng anh là nam nhân, anh không biết nên hình dung loại khổ sở này như thế nào, tim như bị ai hung hăng nhéo một cái. Mặc dù anh tham lam muốn giữ lấy tất cả của cô, muốn cô dựa vào anh, không muốn xa rời, đến chết không rời, nhưng anh lại càng để ý cảm giác của cô, cô có vui vẻ hay không.

"Nếu em không muốn nói, trước đừng nói gì cả, chờ ngày nào đó em nguyện ý, em hãy nói từng chút từng chút một với anh."

Lần này anh nguyện ý phối hợp cùng cô, chậm lại cũng không quan hệ, chỉ cần cô cảm thấy tốt là được.

"Không, em nghĩ muốn nói."

Đường Kiều lắc đầu, mặc dù cô cảm thấy Chu Chú từng bước ép sát làm cho cô phiền chán, nhưng cô không muốn buông Chu Chú ra.

"Lúc còn nhỏ, em cảm thấy Chu Du không tốt lắm."

Đường Kiều bắt đầu chậm rì rì mở miệng, mà Chu Chú thì nhìn chăm chăm vào cô, sợ bỏ lỡ mất một biểu cảm nào đó trên mặt của cô.

"Bởi vì theo như mỗi câu mỗi lời cô ấy nói đều giống như Thánh kinh, hoàn toàn chính xác, cô ấy nói ba mẹ em có em gái sẽ không cần em, em mới đầu không tin, mỗi ngày bê băng ghế đi ra sân chờ ở cửa, nhưng mà sự thật chứng minh, lời nói của Chu Du quả nhiên là Thánh kinh." Đó là sự thật không thể kháng cự.

Chu Chú nhớ được, khi đó cô cùng với Chu Du thật phiền chán, bởi vì cuối cùng các cô cùng nhau "không chuyện ác nào không làm", càng làm chọc giận anh, lấy Ngu Châu làm trò vui, sau đó một thời gian dài, vừa đến lúc hoàng hôn, Đường Kiều liền bê băng ghế ra sân trước cửa ngõ, Chu Du hấp dẫn thế nào, cô cũng không để ý.

Khi đó Ngu Châu còn phi thường cao hứng chạy đến trước mặt anh nói, hai chị ác ma này cuối cùng cũng cãi nhau rồi.

"Lúc đó buổi tối em cũng không dám ngủ, mỗi ngày đều có người dỗ em ngủ, bà ngoại, cậu, thậm chí là ông ngoại, tuy rằng khi đó cảm thấy ông ngoại dỗ ngủ thật thoải mái."

Nhiều người dỗ em ngủ như vậy, nhưng không có một ai là ba mẹ cô, cô mới bảy tuổi, cô không biết vì sao bọn họ có thể nhẫn tâm như vậy. Hồi đại học thầy giáo kinh tế của cô đã từng nói qua, mỗi người sống ở trên đời này, đều không phải là chuyện dễ dàng, đôi khi cuộc sống, đều là tội lỗi thống khổ.

Lời này không sai, cuộc sống quả thật như thế, cô có thể thông cảm bọn họ thật không dễ, thật sự. Chính là mỗi khi cô xem tin tức hoặc báo chí, nhìn đến đứa nhỏ nhà ai bị cha mẹ làm gì, hoặc là vì cha mẹ làm gì, cô không khỏi lạnh nhạt giễu cợt một tiếng, một khi đã như vậy, lúc trước tại sao còn sinh ra làm gì. Chẳng lẽ cũng chỉ là vì cho bọn họ sinh ra trên đời này để kiểm nghiệm cuộc sống là không dễ dàng sao?

Đường Kiều nghẹn nghẹn, tiếp tục mở miệng, "Có một thời gian rất dài, em đều không hiểu vì sao. Khi đó còn nhỏ, ít nhất còn có thể khóc rống, ban ngày cả ngày cùng Chu Du chán ghét ở cùng nhau, đến trường tan học, bắt nạt các bạn cùng học, ngày cũng còn qua đi, chính là mỗi khi lúc tối, không tránh được muốn khóc nháo một phen." Khóc thì có hữu dụng gì đâu, thế giới của cô chưa bao giờ dùng tiếng khóc là có thể đổi được, cũng không đổi được.

Như vậy ngày qua ngày cô trưởng thành, mãi cho đến trung học.

Cho đến khi cha mẹ cô đón cô về thành phố H, khi đó cô thật tình cho rằng, chỉ cần ba mẹ cô còn thương cô, hết thảy trước kia đều có thể xóa bỏ, nhưng mà, khi cô nằm ở bệnh viện, bà ngoại ngồi cạnh giường cô lau nước mắt, cô cảm thấy, cha mẹ yêu, lại không giống như suy nghĩ của cô. Cô còn có người vẫn thương cô, cô không thể làm cho bọn họ khổ sở. Nhưng mà, trong lòng chua xót vẫn là không thể nhìn được.

Sau này cô trở về thành phố S, cô cho rằng tất cả lại hội khôi phục nguyên dạng, chính là, cô không dự đoán được, gặp lại Đường Uyển, cô cùng Chu Du, lại có thể tách ra.

Cô không phải động vật quần cư, nhưng lúc có Chu Du bên cạnh, cô luôn có thể xem nhẹ hoàn cảnh xung quanh mình, khí thế của Chu Du này, cũng thật là có thể làm cho người ta trở thành một người xem nhẹ mọi thứ. Cô cùng Chu Du vừa tách ra, cô lập tức cảm giác được hít thở không thông, đứng ở chỗ nào cô cũng cảm thấy không được tự nhiên, ngay cả khi đi học, cô cũng không thể xem nhẹ cảm giác bao trùm bốn phương tám hướng vô cùng xa lạ.

Cô đã qua cái ngày cần người dỗ mới có thể đi vào giấc ngủ, lại không khóc rống, chính là lúc ban đêm luôn trần trọc không yên, các loại lo âu. Cô kỳ thực rất sợ hãi, một người ngày ngày lên lớp tan học, còn có, xung quanh tất cả đều là đám người xa lạ.

Cho đến sau này, cô học đám người này che dấu bản thân, giấu hết những cái gì chân thật nhất của mình đi.

Cũng may, cô cùng Chu Du cũng không có ngăn cách quá xa, cô mỗi ngày đều sẽ về trong viện, mà Chu Du hằng tuần cũng trở về trong viện. Khi đó Chu Chú đã chuyển nhà, Ngu Châu bị cha cậu ta ném đi Mỹ.

Cô phát giác, ở trong cuộc sống của cô, giống như bỗng nhiên bỗng chốc thiếu thật nhiều thứ, thời gian thứ này, bỗng chốc liền nhiều hơn. Thời gian càng nhiều, sẽ luôn nghĩ có chút rối loạn gì đó, đàn piano violon mấy thứ này, cũng hoàn toàn không có hứng thú.

Nói tới đây, con người Đường Kiều bình thường sáng ngời, lúc này có chút tối tăm, không còn tức giận.

Chu Chú lắng lắng nghe, không nói tiếng nào, một mực ôm chặt tay cô ở trong ngực, nhẹ nhàng lưu lại ấn ký của anh. Trái tim lại đau, vì nhà chị hai anh, anh kỳ thực rất hận, vì sao bọn họ lại làm tổn thương cô như vậy. Cô rất yếu ớt, lại luôn ra vẻ kiên cường, làm bộ như không có gì xảy ra, chôn chặt tất cả mọi thứ ở trong lòng.

Đại khái bị Chu Chú hôn có chút ngứa, Đường Kiều ngón tay rụt rụt, nhưng không có rút ra, vẫn để cho anh hôn.

"Kiều Kiều, đừng thương tâm, về sau có anh, anh là chồng em, anh sẽ luôn luôn cùng em, em có đuổi anh cũng không đi."

Đường Kiều giật nhẹ khóe miệng, cười cười, "Không, em không thương tâm, chỉ là có chút tiếc nuối, đầy trời tiếc nuối." Nếu người không có ** thì tốt rồi.

"Chu Chú, anh nói, vì sao lại phải yêu?"

"Bởi vì yêu cùng yêu, sẽ làm cho chúng ta vui vẻ, sẽ mang đến hạnh phúc cho chúng ta."

Cho nên mọi người mới có thể hướng tình yêu này, cho nên, anh mới không quan tâm tới cô bên cạnh mình.

"Thật không dám nghĩ, khi em đeo khăn quàng đỏ, anh vẫn còn ở nhà trẻ lau nước mũi."

Đường Kiều lại thở dài một hơi, thiệt tình không thể tin được, cô lại có thể trong tay anh rồi.

"Không đúng."

"Làm sao lại không đúng?"

Cô nói là sự thật mà.

"Anh không có nước mũi."

Khụ, nguyên lai là so đo cái này.

"Kiều Kiều, đáp ứng anh, về sau em nếu cảm thấy phiền, em có thể đánh anh, có thể đá anh, có thể cắn anh, nhưng mà, không nên thương tổn bản thân, được không?"

Nhìn bộ dạng thâm tình của Chu Chú, Đường Kiều rất muốn gật đầu nói tiếng được, nhưng câu này giống như mắc nghẹn trong cổ họng, thế nào cũng không phun ra được. Đáp ứng? Đáp ứng thế nào? Lấy cái gì đáp ứng?

Không khỏi thêm phiền chán, Đường Kiều nhú mày muốn mở to mắt, có chút không nghĩ đối mặt với Chu Chú như vậy.

Chu Chú cũng không cho phép cô trốn tránh, một bàn tay giữ chặt đầu cô, bàn tay còn lại xoa mi tâm của cô, vuốt thẳng lông mày đang rối rắm của cô.

"Phiền phải không? Chê anh phiền có thể mắng anh, có thể đánh anh. Không nên ép bản thân, em có thể làm bất cứ điều gì với anh, chỉ cần em cao hứng, chỉ cần em vui vẻ."

Nếu như không phải Chu Chú giữ chặt đầu cô, Đường Kiều nhất định sẽ đi tìm góc nào thật tốt suy nghĩ những lời này. Chỉ cần cô cao hứng, ha ha, tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, lại trải qua lưu manh cùng bị lưu manh lâu như vậy, thật sự không phải cô không thuần khiết, đây là gì một người trưởng thành đều có thể hiểu theo nghĩa khác.

Chu Chú thở dài, anh thâm tình chân thành cộng thêm một bộ nghiêm trang như vậy, lại thành công bị chị hai xem nhẹ rồi. Nhìn biểu cảm của cô như đi vào cõi thần tiên, chỉ biết chắc chắn cô đang suy nghĩ cái chuyện linh tinh gì rồi.

Đúng như Chu Chú suy đoán, Đường Kiều chính xác là đang suy nghĩ linh tinh, nếu anh biết cô đang suy nghĩ chuyện lời nói vừa rồi, anh nhất định sẽ hối hận nói ra câu vừa rồi.

"Kiều Kiều."

Chu Chú cúi đầu gọi cái người như đang đi vào cõi thần tiên, thấy Đường Kiều vẫn không tính toán hoàn hồn, thân mình nghiêng tới trước, cúi đầu, hôn lên môi Đường Kiều.

Đường Kiều nháy mắt cảm giữ không được rồi.

Có đôi khi, Chu Chú thật sự thật hợp ý của cô, cô vừa mới còn đang suy nghĩ làm thế nào ăn thịt của anh, anh đã đưa đến tận miệng rồi. Nam nhân tốt như vậy, có lên trời mà tìm, cho nên, đây là cô nhật được bảo bối rồi?

Hắn là.

Tất cả mọi người đều nói anh bảo bối, nói cô là gặp phải vận cứt chó mới nhật được bảo bối tốt như vậy.

Chu Chú từ trước đến nay là người cẩn trọng, ngay cả cái hôn này, đều phi thường cẩn thận, theo khóe môi, luôn luôn hướng lên trên, nhọt nhọt tinh tế, dày đặc tập tập, khi đầu lưỡi linh hoạt tiến vào miệng Đường Kiều, cô vẫn còn đang suy nghĩ câu nói kia.

Cô quả nhiên là cam tâm tình nguyện.

Vừa hôn xong, Đường Kiều có chút thỏa mãn thở một tiếng, biểu cảm giống như mèo vừa trộm được miếng thịt, hơn nữa còn là Lão Miêu lâu năm, đặc biệt giống lưu manh.

"Chu Chú, anh gà cho em đi."

Khối bảo bối này thật tốt, hôn rất tốt, được rồi, cô cũng không có hôn qua người khác, không biết hôn người khác là cái cảm giác gì. Nhưng Chu Chú hôn cô thật thích, cho nên, khối bảo bối này cô phải cất kỹ, không để người khác đào được.

"Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao?"

Chị hai lại vờ ngớ ngẩn rồi hả?

"Không giống nhau, dùng câu mà bạn tốt thường nói, cái này quyết định phương vị công thụ, quyết định vị trí thượng hạ."

Người vĩ đại ấy từng nói qua, cùng với bị người ta thịt, không bằng trước tiên thịt người ta trước. (Bị thích cái suy nghĩ này của bạn Đường Kiều rồi)

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Địa vị áp bức.

"Bạn tốt? Ai?"

Linh tinh cái gì?

"Kiều Kiều, em xác định, em nói rõ xem nào anh thực sự không hiểu?"

Đường Kiều không cảm thấy hổ thẹn ngược lại còn thấy vinh quang, cảm thấy bản thân rốt cục không làm gì thối được Chu Chú một trận.

Vì thế, cô phải ăn, vừa được ăn, cô lại lộ ra bộ dạng lưu manh rồi.

"Không nói, ta làm đi."

Chu Chú không một chút chống đỡ, tay vừa trượt, ngã xuống giường, toàn bộ thân thể áp ở trên người Đường Kiều.

Theo như tình huống phát triển trong phim cầu huyết, phía dưới vốn là nên phát hỏa rồi chứ.

Nhưng Đường Kiều quên một chuyện, đó chính là, hiện tại cô chỉ có thể xem như một nửa người tàn tật, tuy rằng vết thương không có gì nghiêm trọng, nhưng ít ra, bị một vật nặng hơn trăm cân đè lên, cô vẫn cảm thấy đau, hơn nữa một chút cũng không vui vẻ. (cân ở đây bằng ½ kg).

"Đau đau đau."

Đường Kiều một trận gào khóc kêu đau, vẫn hít hà, Chu Chú nhanh chóng lui người lại, mặt lộ vẻ lo lắng.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi, Kiều Kiều, có phải rất đau không?"

Chu Chú cúi đầu xem kỹ vết thương trên chân Đường Kiều, hoàn hảo không có dấu hiệu rướm máu. Anh tuy rằng đè nặng cô, nhưng cũng không có trực tiếp áp ở trên chân của cô. Nếu không, không chừng cô cũng không chỉ gào khóc không thôi.

"Cũng không có đau như vậy."

Nhìn sắc mặt Chu Chú áy náy, Đường Kiều vốn muốn mượn đề phát uy một chút, cái này ngược lại phản tác dụng rồi.

Haizz, có một người ưu tú như vậy bên người, có đôi khi cũng không phải chuyện tốt, có đôi khi, chính là nhiều lúc muốn cố tình gây sự nhưng lại không tìm ra được cơ hội.

Chu Chú đặt lại cái chân bị thương của Đường Kiều lên đệm, nghe thấy Đường Kiều thở dài, không khỏi ngẩn đầu.

"Thực xin lỗi, là anh không tốt, rất đau sao? Muốn đi bệnh viện hay không?"

"Không phải chân đau !"

Đường Kiều ở trên giường néo hai lần, lại bị Chu Chú một chương đè lại. "Đừng loạn xạ, đừng tới miệng vết thương em lại kêu loạn lên bây giờ."

"Anh mới kêu loạn."

Không có đề tài cô cũng muốn nêu ý tưởng phát huy một chút, ai bảo anh làm hỏng kế hoạch ăn thịt của cô.

Tóc Chu Chú có chút hỗn loạn, cười khẽ ra tiếng, cũng không có phản bác lời nói của Đường Kiều, lại càng làm Đường Kiều cảm thấy nhàm chán.

Cô hiện tại rất muốn cãi nhau có được hay không?

Nhưng mà, lúc này sẽ không phải rất giống như chưa thỏa mãn dục vọng chứ?

"Chu Chú, anh ưu tú như vậy để làm cái gì chứ?"

Chu Chú rời người khỏi chân cô, hướng lên trên cọ, nằm ở bên người Đường Kiều, một tay ôm vai cô.

Cái này không đúng, dùng tốt, "Em không thích?"

Có đôi khi thích, có đôi khi không thích, nhưng mà hiện tại, thật sự không thích.

"Không thích."

Đường Kiều kiên định gặt đầu, như là khẳng định.

"Anh đây sửa?"

Chu Chú nhẹ nhàng ở bên má Đường Kiều in xuống một cái hôn, nhàn nhạt hỏi.

Còn có thể đổi tất cả ưu tú thành tật xấu sao? Bất quá, cũng thật là tật xấu, nào có người từ nhỏ đến lớn một điểm khuyết điểm cũng không có, đương nhiên, nếu hỏi nhỏ Chu Chú mặt than xem như một loại bệnh, thì đây là tật xấu duy nhất của anh rồi. Đây không phải có bệnh thì là cái gì? Ừ ừ, bỏ mới phải.

Chính là.

"Sửa như thế nào?"

Đại khái là bị anh hôn có chút ngứa, Đường Kiều lùi lại.

"Dạng người gì ở trong mắt em là không ưu tú? Anh sẽ theo đó mà sửa."

Gò má Chu Chú và Đường Kiều dán vào nhau, cư nhiên thật sự đem một chuyện nhằm chán như vậy thành vấn đề quan trọng, còn làm bộ nghiêm trang thảo luận.

"Người hút thuốc."

Tên du côn mới thích hút thuốc, cho nên người hút thuốc tuyệt đối không ưu tú, nhưng mà hình như Chu Chú cũng hút thuốc, chính là hút không nhiều lắm mà thôi.

"Được, từ hôm nay trở đi, một ngày một bao, không ăn cơm, chỉ hút thuốc. Còn có gì nữa?"

"Người uống rượu."

Thất ý nhân tài uống rượu, về phần tại sao lại thất ý, đương nhiên là vì không ưu tú mới thất ý.

"Được, sau khi trở về chúng ta liền đến siêu thị mua thật nhiều rượu về, beer, hồng, trắng, một mình anh uống, trộn lẫn uống, thẳng đến khi uống thành tẩu quỹ thì thôi."

Ha ha, Đường Kiều vui vẻ, không khống chế được cười ra tiếng, ngẫm lại cảnh tượng Chu Chú ngậm khói uống rượu, cô liền cảm thấy tâm tình thập phần sung sướng.

"Còn có còn có, còn có người không tắm rửa."

Lý do giống như trên.

"Đừng, cái này thôi, có thể đổi cái khác hay không."

"Anh không phải nói muốn sửa sao, vì sao muốn đổi?"

Đường Kiều chu miệng lên, ngón tay chơi đùa ngón tay Chu Chú, làm như đang tức giận.

"Nhưng mà, không tắm rửa, đến lúc đó muốn cùng em ngủ làm sao bây giờ, anh trở thành không ưu tú không quan trọng, liên lụy em sẽ không tốt lắm." Chu Chú ra vẻ khó xử.

Ừ, nói có lý, đến lúc đó, cô nếu muốn lưu manh anh, anh không tắm rửa. Ách, coi như quên đi, không tính cái này nữa.

"Cái này cho qua, điều tiếp theo."

"Em nói."

Chu Chú bởi vì thay bản thân giành lại một chút chủ quyền mà vui vẻ, Đường Kiều bởi vì lo lắng đến phúc lợi bản thân hôm nay mà vui vẻ, tóm lại, tất cả mọi người thật vui vẻ.

"Người ăn cơm không tốt."

"Như thế nào là người ăn cơm không tốt?" Điểm ấy, tựa hồ có chút khó giải thích.

"Rung chân, ngoáy mũi, lớn tiếng nói chuyện, khi ăn cơm ăn canh phát ra tiếng thật lớn, ăn cùng người khác, đùa giỡn loạn các thứ trong mâm."

Ra vẻ, đây cũng không phải là không ưu tú, Đường Kiều nói tuyệt đối là theo tấm ảnh Hongkong Young and Dangerous. (Hongkong Young and Dangerous: phim Người trong gang hồ đó).

"Cái này. Cũng có thể sửa."

Cấn răng một cái, Chu Chú vứt bỏ một chút "Nhân dạng" cuối cùng.

"Anh đánh lừa em!"

Ỗ vào móng tay dài, ngón cái cùng ngón trỏ của Đường Kiều ở trên mu bàn tay Chu Chú cào ra những vết thật sâu.

"Anh nào có lừa em."

Oan uổng! Anh hoàn toàn là dựa theo yêu cầu của cô, bắt đầu từ ngày mai, làm một cái người không ưu tú, đương nhiên, có làm được hay không, anh không thể cam đoan rồi.

"Thế nào không có, anh vừa mới nói không ăn cơm, chỉ hút thuốc đầu, lúc này lại ăn rồi."

Ách, cô cũng không ngốc nha.

"Bản thân anh không ăn không quan trọng, anh đây không phải cùng em ăn sao, ở nhà còn phải bồi dưỡng bồi ăn, ra ngoài còn cùng khách bàn bạc thương lượng không phải ăn?"

Chu Chú nỗ lực biện chứng, muốn cho Đường Kiều thấy được sự hợp lý trong lời nói của anh.

Quả nhiên, Đường Kiều kéo tay Chu Chú xuống, ngừng một hồi, giống như nghiêm túc suy xét, ước chừng nửa phút đồng hồ sau, rốt cục nghĩ thông suốt.

"Được rồi, anh nói không sai. Vậy bắt đầu từ bữa tối hôm nay, nhớ, rung chân ngoáy mũi, lớn tiếng nói chuyện, ăn cơm phát ra âm thanh lớn, còn phải cùng người khác ăn cơm, đùa một khác cũng không ngừng càn quét các mâm."

Chu Chú chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen như mực.

Anh đây là tự đào hố? Có phải đào quá sâu hay không?

"Kiều Kiều. Như vậy không tốt đi?"

"Anh không làm được, đã nói là anh lừa em, em chỉ biết, lời nói của em cho đến bây giờ anh đều không nghĩ là thật."

Cái gì tên là gắn hai cành cây lên mũi heo nó có thể giả thành voi, Đường Kiều đúng là cái tượng heo kia.

"Cậu nhỏ đang ở nhà, anh sợ cậu không nhịn được mà bắn chết anh rồi."

Ở trước mặt cậu nhỏ Đường mà biến thành như vậy? Amen, về sau địa vị của anh trong lòng Đường Kiều càng thêm thấp kém rồi.

"Không có việc gì, có em chống đỡ cho anh."

Chỉ sợ là, đến lúc đó anh cùng cô cùng nhau chết rồi.

Đáy lòng Chu Chú vụng trộm thở dài một tiếng, vì bản thân cháu ngoại Đường lo lắng không thôi.

"Còn có gì nữa?"

Toàn bộ nói ra đi, anh sẽ theo đó mà sửa, không chừng sau khi thay đổi xong, anh sẽ không còn tồn tại nữa rồi.

"Có, đương nhiên là có, không có người không ưu tú nào lại có công ty?"

Cho nên?

"Cho nên, anh mau chóng đem công ty xử lý đi."

"Anh. sẽ cố gắng hết mức."

Chu Chú giải cứu bàn tay mình từ trong tay Đường Kiều, có loại xúc động muốn trốn.

"Không thể cố gắng hết sức, anh cho em một thời gian cụ thể đi."

Người nào đó được một tắc lại muốn tiến một thước.

"Kiều Kiều, là như vậy, hiện tại em không có công việc đúng không?"

"Ừ, là không có." Hại cô không có công việc không phải là anh sao! Là anh là anh!

"Em không có công việc, nếu anh đem công ty của mình xử lý, hai chúng ta ăn không khí để sống sao?"

Ngắm lại cũng đúng, "Được rồi, trước hết cứ giữ lại công ty đã."

Chu Chú thở nhẹ một hơi, âm thầm lau mồ hôi, thiếu chút nữa ngay cả công ty cũng không giữ được rồi.

"Không còn nữa?"

"Tạm thời không có, chờ em nghĩ ra sẽ nói cho anh."

Ông trời, em vĩnh viễn vẫn đừng nên nghĩ ra đi.

"Vậy em muốn ngủ một lúc không? Hay là đi xuống xem tivi cùng ông ngoại?"

Chu Chú vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài của Đường Kiều, một mảnh lộn xộn phía sau, anh cứ nhiên cảm thấy tâm tình tốt lắm, thỏa mãn cười một tiếng. Anh trở thành không ưu tú, thật sự không ưu tú rồi. Không ngờ làm ra loại sự tình này còn rất có cảm giác thành tựu.

"Vậy em ngủ đi?"

Haizz. Quả nhiên gần son thì đỏ, gần mực thì đen.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Địa vị áp bức 2.

Lúc này tới gần hoàng hôn, phòng ngủ ánh sáng nối tiếp nhau, quả nhiên! Thật thích hợp cho việc là lướt.

"Ừ ừ, chúng ta ngủ đi."

Thịt ôi thịt.

"Em"

Chu Chú còn chưa nói xong, tay Đường Kiều đã chui vào áo sơ mi của anh xoa xoa thân thể của anh, không hề có trình tự sợ loạn một lượt, lại thành công làm Chu Chú rối loạn hô hấp.

Lại không ưu tú, cứ nhiên như vậy đã bị trêu ghẹo, Chu Chú a Chu Chú, anh xong rồi.

Chu Chú ở trong lòng cảm thán lớn một tiếng, nhắm chặt mắt, lại mở mắt, trong ánh mắt đã thêm rất nhiều này nọ, nhiều nhất, hay là muốn sờ **.

Chị hai này, khí thế càng lúc càng lớn rồi.

Chu Chú xoay người một cái, hai người song song nằm nghiêng nháy mắt biến thành lúc lên lúc xuống, tại hạ vị kia, chị hai liên tục giờ trò lưu manh.

Đường Kiều rút tay ra, có chút mất hứng chu miệng.

Đã bị trêu chọc nên Chu Chú không rõ Đường Kiều vì sao lại bỗng nhiên ngừng lại.

"Thế nào?"

"Em muốn ở phía trên."

Cô phải làm công! Để vương công! Nhóm bạn tốt nói, một lần chịu, nhiều lần chịu, một đời chịu, đời đời chịu.

Ôi, bí lắm nói.

Phốc!

Được rồi, xem ra là cô lo lắng trên dưới, thỏa mãn cô một lần cũng được.

Chu Chú đã áp ở trên người Đường Kiều, lại nằm trở về, nhắm mắt lại một bộ hiên ngang lăm lăm anh dũng hy sinh, "Đến đây đi!"

Đến giữ lấy anh đi, đến ăn anh đi, đến nhục nhã anh đi, đến ** anh đi.

Khụ khụ, anh không phải có chút . . . rồi sao.

Chính là chờ đã lâu, cũng không đợi được có người đến nhục nhã anh.

Mở to mắt, lại nhìn đến Đường Kiều ngồi ở bên người anh, bộ dáng phiến não không thôi.

"Làm sao vậy?"

Nơi đó của anh vừa mới bị trêu chọc đi lên, nhu cầu cần an ủi cấp bách, cũng không thể lại chờ được rồi.

"Em đang tự hỏi."

Đường Kiều ôm má, làm bộ suy nghĩ.

Nội tâm Chu Chú kêu rên một tiếng, thời điểm máu chốt cô lại dừng lại suy nghĩ.

Được rồi.

"Em đang tự hỏi cái gì?"

"Em đang tự hỏi, chiếc chân này của em đặt ở chỗ nào."

Đường Kiều giờ giờ cái chân của mình, nghiêm túc nhắc nhở Chu Chú tầm quan trọng của chuyện này.

Thật sự, thật là chuyện cần suy xét đầu tiên.

Chu Chú đứng dậy, cầm gối đầu đặt ở sau lưng, sau đó hướng mép giường xê dịch, bản thân nửa tựa vào trên giường, hai tay vịn chặt eo Đường Kiều, nâng đỡ, Đường Kiều liền bị nhắc lên.

Đường Kiều kinh hô một tiếng, thì đã ngồi xuống ở trên lưng Chu Chú.

Chu Chú lại cầm cái gối, ném tới trên đất.

"Tốt lắm, đặt chân lên mặt trên đi. Cần thận, đừng đụng vào miệng vết thương."

Đường Kiều dè dặt cẩn trọng đặt chân lên gối đầu phía trên, sau đó điều chỉnh bản thân ngồi thật thoải mái. Nhưng mà lúc điều chỉnh, hình như đụng phải "Chướng ngại vật".

Đường Kiều khẽ cười một tiếng, lại cọ xát, sau đó cảm thấy nỡ nể quan sát về mặt Chu Chú nhẫn nhịn chịu đựng, bộ dạng thập phần tốt.

"Kiều Kiều, ngoan, không phải em đã ở phía trên rồi sao, đừng đùa nữa?"

Chu Chú ngoan ngoãn nằm ở dưới người Đường Kiều, tuy có chút nôn nóng, nhưng cũng không hề động, vẫn không nhúc nhích, xem mình như tế phẩm, cam tâm tình nguyện chờ chị hai Đường Kiều này đến chà đạp.

Đường Kiều thỏa mãn thở dài một tiếng, sau đó cúi người, hôn lên môi của anh.

Nhìn mặt nam nhân này quả nhiên là đòi mạng, đặc biệt nhắm lên **, theo đuôi lông mày, đến khóe môi, mỗi một cái đều tán ra hấp dẫn trí mạng, ngay cả cái kia nhô lên cảm cùng cổ, Đường Kiều đều cảm thấy, như vậy thật là mê người.

Đòi mạng thật là đòi mạng mà.

Đường Kiều vội vàng hút môi Chu Chú, thân thể không tự giác bắt đầu vận vẹo.

Thượng Đế, rõ ràng người không chịu nổi là anh, thế nào ngược lại là cô biến thành con quỷ háo sắc rồi.

Bất quá, hôm nay trận trò chơi ** này người chủ đạo là cô, cho nên, là cô muốn thịt, cô liền nghe theo bản thân bắt đầu ăn thịt rồi.

Sau không biết bao nhiêu lâu, trừ bỏ thở dốc cùng âm thanh hút không khí, cũng không có âm thanh khác.

Đường Kiều ở trên người Chu Chua đùa thật vui, chỉ là hơi có chút chưa thỏa mãn, xem ra việc này, nam nhân với nữ nhân, vẫn là có khác nhau.

Về mặt và động tác của Đường Kiều mặc dù cực kỳ hấp dẫn, nhưng dù sao, muốn thỏa mãn, Chu Chú cảm thấy, xem ra là chỉ có thể dựa vào bản thân. Như hiện tại, cô cư nhiên còn chưa cởi hết quần của anh, theo tiến trình của cô, phòng chừng đến hừng đông mới làm xong, mà anh, rất có khả năng sáng mai sẽ được lên trang nhất, dù sao trên đời này người bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng mà ngã xuống đất bỏ mình, đại khái cũng chỉ có thể tìm ra được một người như anh thôi.

Tìm cơ hội, Chu Chú đột nhiên ngồi dậy, Đường Kiều theo trên eo của anh rơi xuống trên đùi.

"A, anh làm cái gì?"

Chu Chú không có trả lời Đường Kiều, chỉ thở hỗn hển, đặt Đường Kiều lại trên giường, đem áo sơ mi bị Đường Kiều cởi một nửa ném xuống, lại đem quần với quần lót cởi nốt. Tiếp theo lại động thủ cởi hết quần áo Đường Kiều, thẳng đến khi cả hai người đều trần truồng, Chu Chú mới ngồi trở lại trên giường, một tay ôm lấy Đường Kiều, đặt cô ở trên chân anh, hôn lên của môi của cô.

Tư thế cơ thể này.

Đường Kiều nghĩ có chút khó xử, cái này, tựa hồ phân không rõ ai trên ai dưới.

"Chu Chú, em nói em muốn ở trên."

Chu Chú hôn xong, Đường Kiều có chút "suy yếu" nói, thanh âm không có độ mạnh yếu gì cả, so với bất mãn, giống như là làm nũng hơn.

"Em ở phía trên mà."

Chu Chú ngoài miệng trả lời Đường Kiều, thân thể cũng tự nhiên bận rộn, dùng sức một cái, Đường Kiều chỉ còn có nước bị ai mà thôi.

"Em trong nơi này là ở trên rồi hả ?"

Đối với chuyện này, xem ra Đường Kiều so với tưởng tượng vẫn muốn kiên trì.

"Em là ở trên nha, anh ở bên trong, em ở bên ngoài, tương đương với em ở trên."

Chu Chú thật vô si biện giải, cúi đầu, vùi mặt vào trong ngực Đường Kiều.

Đường Kiều đè nén cực điểm, đẩy đẩy cái đầu trước ngực, "Này, Chu Chú, anh biến thành xấu xa."

"Không phải em nói muốn anh trở thành người không ưu tú hay sao? Đòi bại không phải không ưu tú hay sao."

Dựa vào, con bà nó nhị đại gia.

Đường Kiều không còn gì để nói.

Cô xem như đã biết, cùng nam nhân đi so đo này nọ, cô quả thực chính là tự mình tìm chết!

Đang lúc Đường Kiều cùng Chu Chú giải quyết vấn đề khó khăn thịt cùng bị thịt này, Chu Du lái ô-tô từ nhà đến đây, trên người cô vẫn còn mặc đồng phục công sở, một giây cũng không có chậm trễ, vừa tan tằm liền đuổi tới bên này.

Chính là, xe chạy đến ngõ nhà bà ngoại Đường, nhưng cô không có đi đến mở cửa, mà là đậu ở chỗ này, tắt đèn xe đi.

Hai tay Chu Du gắt gao nắm tay lái, khớp ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng, đối với nơi cách đó không xa ngay góc thật lâu, lưng cong lên cảm giác hơi đau, giống bị người ta quật cho một trận.

Thu hồi ánh mắt, Chu Du gắt gao nhắm mắt lại, sau đó tựa nửa người vào tay lái, cứ như vậy lẳng lặng nằm sấp, cũng không nhúc nhích, giống như đang ngủ, chỉ có tiếng dùng sức áp chế tiếng thở là bán đứng trái tim đang xao động của cô thôi.

Thẳng đến khi có người từ bên ngoài khẽ chọc cửa sổ xe, Chu Du mới ngẩng đầu lên. Là bà ngoại cùng với mẹ cả Đường Kiều, Chu Du sững sốt một chút, lập tức hạ cửa xe xuống.

"Bà ngoại, mẹ."

"Chu Du, làm sao giờ mới đến, cô chú cùng với ba mẹ của con đều đã đi về rồi mà."

"A, con không phải đến tìm ba mẹ, con đến tìm Đường Kiều."

"À, vậy con vào nhà đi, xe làm sao lại thế này, hỏng rồi sao?" Mẹ cả Đường đỡ cánh tay bà ngoại Đường nói.

"A, không có, xe không hư, con không muốn quấy rầy hai vợ chồng họ tình nồng ý mật đâu, tên Chu Chú đó trừ với Đường Kiều, đối với người khác mà nói đều bất nhân."

Mẹ cả Đường cùng bà ngoại Đường cười, đối với đứa nhỏ Chu Du này, cũng giống như những đứa nhỏ khác. Mấy năm nay Đường Kiều cùng con bé rất tốt, tách cũng không tách được ra, thân nhau như hai chị em.

Nghĩ đến hai chị em, bà ngoại Đường cùng mẹ cả Đường không hẹn mà cùng nhau nghĩ đến tiểu nha đầu Đường Uyển, không khỏi đồng thời thở dài.

"Bà ngoại, người muốn đi lên kia?"

"Đi mua một ít đồ ăn Đường Kiều thích ăn, buổi tối con ở lại đây ăn, thích ăn cái gì nói cho bà ngoại, tiện thể mua luôn."

Chu Du hắc hắc cười hai tiếng, nha đầu Đường Kiều chết tiệt kia có lộc ăn thật sự là tốt mà, cứ như vậy làm sao lại không béo cho được. Quả thực chính là vô cùng hâm mộ ghen ghét.

"Bà ngoại người đợi lát nữa, con dừng xe trong viện, sau đó đi cùng người."

"Con theo bà già này đi chợ làm cái gì, con đi tìm Kiều Kiều đi, con thích ăn cái gì cứ nói cho bà ngoại là được, bà cùng mẹ đi mua cho con."

Trước kia Đường Kiều cũng không thích cùng bà đi chợ, chợ bên này không giống siêu thị ở trong nội thành, bên này mặc kệ trái cây và rau dưa chủ yếu vẫn là hải sản, tất cả đều ở trong một cái chợ, tự nhiên mùi cũng không dễ ngửi. Bà ngoại Đường đưa Đường Kiều đi vài lần, sau này đánh chết con bé cũng không đi nữa, nói là đưa con bé đi chợ, chẳng khác nào muốn giết nó. Bà cũng không muốn mưu sát tôn nữ bảo bối của mình, sau này cũng không đưa con bé đi nữa.

"Không chừng lúc này Đường Kiều đang tình nồng ý mật với Chu Chú, tối nay con nên đi thôi, bằng không sẽ bị tên Chu Chú kia chinh phục kì thảm"

Chu Du cố ý làm biểu cảm sợ hãi, làm bà ngoại và mẹ cả Đường cười to không ngừng.

"Còn nữa, con kén ăn như vậy, con sợ đồ ăn mẹ với bà ngoại mua con lại không thích thì làm thế nào bây giờ."

"Được, chỉ cần bà ngoại có thể làm được, cho con tùy ý chọn. Vậy con đi đỗ xe đi, bà với mẹ cả đứng đây chờ con."

Mẹ cả Đường đỡ bà ngoại Đường tâm tình đã tốt hơn nhiều lui về sau, Chu Du đóng cửa bên cửa sổ xe, dừng xe trong sân, lúc xuống xe nhìn đến chỗ khác trên lầu, bước chân nhanh một chút, lập tức khựng lại, đi chậm một đoạn đến chỗ bà ngoại cùng mẹ cả Đường.

"Mẹ, Tuấn Khanh có đến không?"

Chu Du vừa nâng cánh tay bà ngoại Đường vừa hỏi.

"Không đâu, hôm nay có việc quan trọng như vậy, làm sao cho nó đến được."

"Hắc hắc, con cũng lâu không gặp nó rồi, rất nhớ nha."

"Thật sự là làm khó con đề tâm như vậy."

Khóe miệng mẹ cả Đường cong lên, cười tí mắt.

"Sao lại nói như vậy chứ, con với Đường Kiều là quan hệ gì, em của cô ấy cũng là em trai con mà."

Nhưng mà em của cô cũng là chồng của cô ấy, Chu Du 囧囧 nghĩ đến.

Ha ha, bà ngoại cùng mẹ cả Đường bị Chu Du làm cho cười to một trận.

Muốn nói tính tình Chu Du này, thật đúng là tốt, ít nhất ở trong mắt các trưởng bối là như thế.

Trưởng bối mà, một khi đã tán gẫu, tự nhiên sẽ chuyển đến chuyện trung thân đại sự.

"Chu Du à, con cùng Đường Kiều bằng tuổi đúng không?"

Lông mày Chu Du hung hăng rút hai lần, sau đó khóe mắt cũng co rút, khóe miệng cũng co rút, cảm giác toàn bộ mặt đều run lên rồi.

"Đúng vậy, bà ngoại."

Ha ha, cái kia ha ha, hiện tại thời tiết thật tốt. Ngày bầu trời không mây, son đen bôi đen.

"Có đối tượng hay không?"

Giống như lần trước Đường Kiều nói với cô, còn chưa có chỗ đâu.

"Không có."

Có Đảng biết, chính là cô xử lý nam nhân kia, hoàn toàn không có yêu đương, cô lấy danh nghĩa của Đảng mà thôi.

"Vậy con thích người như thế nào?"

Thích người như thế nào? Thích người như thế nào sao? Vấn đề này cô thập phần rối rắm, cô sẽ không nói thích người như thế nào, bọn liền cho cô tất cả các dạng người đi.

"Cũng không cụ thể thích như thế nào, đại khái là không xem mắt đi, gặp mặt liền thích, tự nhiên thích thì thích thôi."

Lời này nói cũng như không, bọn họ cũng không thể bắt bẻ.

"Tiểu tử Ngu gia kia, mợ thấy cũng không tệ."

Bà ngoại Đường còn chưa có nghĩ đến chọn người, mợ cả Đường lập tức đề cử, cử hiền bất tị thân (1), đứa nhỏ Ngu Châu này cũng là người trong viện, ít nhất hiểu rõ, lão nhân gia đối với phương diện này, rất quan trọng.

(1): đề cử người hiền ưu tiên người thân trước

Giống như Chu Chú.

"Mợ, nhưng, con với cậu ta mà nói, hai bọn con chính là bạn bè, cậu ta với con mà nói, hai bọn con chính là chị em rồi. Cũng không thể cứ loạn như thế được."

"Haizz, người trẻ tuổi bây giờ, làm sao có nhiều bạn bè chị em như thế."

Luẩn quẩn đâu cô đều hôn mê rồi.

"Bà ngoại, mợ, việc này hai người không cần quan tâm, con có năng lực như vậy, còn sợ không gả ra được sao?"

Ồn ào quá, mợ cô nếu nói cô, ít nhất cô còn ý vào bản tính vút hết sĩ diện đi.

Nhưng mà, bà ngoại và mợ cả Đường à. Đến giết chết cô đi.

"Nói là nói như vậy, nhưng mà."

Bà ngoại Đường còn muốn nói thêm nữa, Chu Chú thấy thế, vội vàng chặn lại: "Bà ngoại, không cần lo lắng, tìm nam nhân có một đồng lớn như vậy, con nên chọn cẩn thận chút. Việc này, không thể cái gì cũng có thể làm theo kiểu như vậy được?"

Sự thật chứng minh, chuyện thuyết phục người này, Chu Du so với Đường Kiều thực sự là mạnh hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cậu, cho con đường sống 1.

Sau khi Chu Chú cùng Đường Kiều ở trong phòng ăn thịt no nê xong, nghĩ đến một vấn đề thập phần ác liệt. Đó chính là: quần áo Chu Chú hình như không thể mặc.

Thượng Đế nói, bi kịch của nhân loại, cũng không phải chỉ một người có bi kịch.

Vì thế, Chu Chú với Đường Kiều, cùng bi kịch rồi.

Hai người chỉ nghĩ đến thịt, cũng thực hiện ăn thịt, hoàn toàn quên đây là nhà của bà ngoại cô.

Cho nên, cô phải lên vào phòng của cậu nhỏ Đường trộm một bộ quần áo ra?

"Nếu không tự anh đi lấy đi?"

Đường Kiều có chút vô lực ghé vào trên người Chu Chú, cảm thấy bản thân thật bị thống, nghiêm túc mà nói, cô mới là người bị ăn sạch sành sanh mà, vì sao cô còn phải đi hầu hạ anh nữa?

"Em muốn anh khỏa thân mà đi hay sao?"

Đường Kiều lập tức giơ cò trắng đầu hàng, cô đi!

Cử động thân mình, Đường Kiều bọc drap từ trên giường xuống dưới, lại kinh hô một tiếng, quỳ rạp trên mặt đất. Không phải chân nhuyển, là chân đau! Chân đau! Nhất thời đắc ý, nhưng lại đã quên bản thân vẫn một người bị thương.

Chu Chú vừa muốn từ trên giường nhảy qua, Đường Kiều kêu một tiếng giận giữ: "Anh nằm yên đó cho em!"

Chu Chú nháy mắt mấy cái, có chút hoang mang, còn không rõ ồn ào cái gì. Chỉ thấy Đường Kiều từ dưới đất bò lên, kéo kéo drap, vừa lắc đầu lắc đầu vừa bặm mặt thì thảo tự nói khập khiễng tiêu sái đi vào phòng tắm.

"Phi lễ chó nhìn, thực là sắc mà. Phi lễ chó nhìn, thực là sắc mà."

Phốc!

Đường Kiều tùy ý vọt đi tắm rửa, đương nhiên là, dè dặt cẩn trọng tránh cái chân đau kia. Lúc mặc quần áo xong đi ra, Chu Chú nửa người tựa vào trên giường, hai tay gối lên sau đầu, gặp Đường Kiều đi ra, nhướng nhướng mày, tầm mắt hai người giao nhau.

Dáng vẻ thật là tốt mà. Mĩ nam ngũ không mặc đồ!

Đường Kiều què chân đến gần, ném drap giường trên tay lên người Chu Chú, sau đó nhìn trần nhà tròn trĩnh mắt, tay phải làm dấu cái kéo.

"Kiều Kiều, làm người không thể như vậy."

Đường Kiều vừa chuẩn phòng bị trợn trắng mắt, đáng tiếc, còn chưa kịp làm gì, Chu Chú đã nhanh chóng chặn lại nói: "Em không thể dùng xong liền vứt đi nha."

Chính xác, loại hành vi này của Đường Kiều đúng là qua câu rút ván, nhưng mà, dùng từ ngữ như thế. Ai dùng ai cơ chứ, cái này cũng thật khó nói.

Nhìn xuống! Cô cần phải giác ngộ, nói ví dụ như, lát nữa đến phòng cậu nhỏ Đường mượn quần áo, cậu nhỏ Đường nếu dám cười cô, cô sẽ đâm đầu chết luôn.

Đường Kiều thay đổi thần sắc trên mặt, nuốt khẩu khí, "Anh đi tắm rửa đi, em đi lấy quần áo cho anh." Sau đó xoay người cứng ngắc, tiếp tục tư thế khập khiễng đi ra cửa.

Hai ngày trước cô còn cười nhạo Ngu Châu là người què, không nghĩ nhanh như vậy đã bị báo ứng rồi, quả nhiên, làm người không thể quá cận bả!

Đường Kiều gõ cửa tượng trưng hai tiếng rồi đẩy cửa vào, đứng ở bên ngoài nhìn vào trong thăm dò, cậu nhỏ Đường không có ở trong phòng. Thờ phào một hơi, hoàn hảo hoàn hảo, không cần đâm đầu chết rồi.

Lục ra một bộ quần áo trong tủ của cậu nhỏ Đường, Đường Kiều lấy tốc độ thi chạy 100m nhanh chóng rời đi, đương nhiên, động tác không phải là tao nhã, cái đầu ở trong không khí, lúc cao lúc thấp.

Khi Chu Chú đỡ Đường Kiều xuống lầu, nhìn thấy Chu Du đang giúp mợ cả Đường dọn bữa tối ra bàn, hai người đều sững sốt một chút.

Chu Du cũng sững sốt một chút, Chu Chú trong lòng dựng lên hai ngón tay, chị ấy hẳn là tìm đến bọn họ đi, thất thần cái gì mà thất thần chứ.

Chu Du nhanh chóng lấy lại tinh thần, coi thường Chu Chú, hướng về phía Đường Kiều vẫy vẫy tay.

"Kiều Kiều, mau tới mau tới, đây là rượu đồ nướng cánh (gà) tôi làm, không phải cô thích ăn nhất à, mau tới ném thử đi."

Cũng nói, từ lần Chu Du hại Chu Chú quá chén, chị em tốt các cô cũng chưa có ngồi một chỗ trò chuyện, nguyên nhân là Đường Kiều tiến hành "cắt đứt hành động" với cô, chính là đơn phương hành động chặt đứt quan hệ ngoại giao.

Kế sau Chu Chú, Đường Kiều cũng dựng hai ngón tay ở trong lòng.

Cô cũng không phải Thưng Gia nhà cô ấy, vẫy vẫy cái gì chứ, nhưng mà. Rượu đồ nướng cánh?

Ừ, cái này đáng giá tha thứ.

"Kiều Kiều, mau tới ngồi xuống, chờ bà ngoại xào xong đồ ăn, là có thể ăn cơm rồi."

Mợ cả Đường cũng hướng về phía Đường Kiều vẫy tay, vì thế, Đường Kiều đầu đầy hắc tuyến kéo chân lê đến bàn ăn.

"Chân của cô sao rồi?"

"Thân thể đều là nghiệp chướng."

Trò gì đây?

Chu Du đang bày đĩa ra trên trán đầy dấu chấm hỏi, đối với lời nói của Đường Kiều nghe đều không hiểu gì cả.

"Ý tứ của cô ấy là, có thể nói đơn giản như vậy hiển nhiên là gặp chuyện rồi."

Không thấy được sao, chính là bị thương.

Chu Chú đỡ Đường Kiều, kéo ghế ra đỡ cô ngồi xuống, vì thế, lúc mọi người bận rộn, cô đã ngồi xuống bàn chờ ăn cơm rồi, bát lộn như thế nào, hành động này, vẫn bị chị cả Chu gia khinh bỉ, tuy rằng là cô đưa tới cho cô ấy.

Vì thế, nơi nơi đều là ngón tay.

Chu Du phải xuống bếp, nhưng một năm phải xuống bếp chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Về điểm này mẹ Chu từng đã khuyên nhủ cô rất nhiều lần.

"Chu Du à, ở nhà ăn thật tốt, ở nhà ăn sạch sẽ vệ sinh, ăn uống cũng yên tâm hơn."

Bất quá, chị cả Chu trả lời là: "Con cảm thấy con làm còn không sạch sẽ bằng ở khách sạn, con cũng không biết con có rửa đồ ăn không, cũng không biết có rửa nồi hay không, cũng không biết dầu rửa bát để lâu như vậy, còn có hạn sử dụng nữa không."

Mẹ Chu ngã xuống đất, buông tay, "Con không rửa nồi thêm lần nào nữa sao?"

"Cuống cuống ăn cơm làm gì có thời gian để ý đến việc này nữa." Chu Du nói như là điều đương nhiên, cô là thành phần tri thức, thành phần tri thức! Bề bộn nhiều việc.

Về điểm này, Đường Kiều cũng từng khuyên nhủ cô ấy.

"Ở nhà ăn thật tốt, tiết kiệm tiền."

"Lão nương không có thiếu tiền, tiêu tiền của mình, mua cơm cho mình, muốn nấu cơm thì đi làm người giúp việc cho rồi."

Vì thế, chị hai yên lặng không nói gì nữa.

Mà hôm nay, Chu Du lại có thể tự mình xuống bếp!

Quả nhiên, ma lực của tình bạn, vẫn không thể khinh thường được.

"Đừng ăn trước, đợi mọi người rồi cùng ăn đi."

Chu Chú vỗ đầu Đường Kiều, ý đồ không để ý đến tướng mạo của cô.

"Em Đói bụng."

Đường Kiều nuốt nuốt nước miếng.

"Cứ để con bé ăn trước, không sao đâu."

Ông ngoại Đường đang xem Hoàn Châu Cách Cách quay mặt lại, nói một câu.

Đường Kiều như thấy được ánh sáng thần thánh phía sau lưng ông ngoại Đường, kết quả ngay sau đó ông ngoại Đường nói một câu: "Tiểu Yến Tử mỗi lần ăn cơm chung quy cũng đều tranh ăn trước."

Đường Kiều: "."

Mọi người gật đầu, thì ra chân tướng là như thế.

Vì thế Đường Kiều chống đỡ thân mình, đối với đầy bàn cao lương mỹ vị nuốt vài ngụm nước miếng, cứng rắn biện bạch một câu: "Ăn cơm không tích cực, đầu óc có vấn đề."

Câu này của Đường Kiều đích thị là khẩu âm phương Nam, chính là cái kiểu, ta là gà mái.

Hai chị em Chu gia bên bàn ăn thiếu chút ngã xuống đất không dậy nổi.

"Con đói bụng thì ăn trước đi."

Cậu cả Đường cũng lên tiếng, Chu Chú không nói gì, đại gia này, đối với chị hai cũng quá dung túng rồi.

"A, Chu Chú, quần áo này cũng không phải của cậu đi."

Chu Du chắc chắn hai tiếng, quét một lượt quanh người Chu Chú, thẩm mĩ của Chu Chú, cách xa không bằng người kia, nhìn một thân trang phục này, quả nhiên là người phải dựa vào ăn mặc.

"Phiền toái chị lúc nói câu này, không cần dùng miệng YY."

Sau khi Chu Du nói như vậy, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Chu Chú, ngay cả bà ngoại Đường đang ở trong bếp xào rau cũng tắt bếp đi ra xem náo nhiệt.

Đợi đến khi nhìn thấy quần áo trên người của Chu Chú đều là của cậu nhỏ Đường, lại tỏ vẻ hết sức hài lòng.

Cảm tình tốt thế này, xem ra sắp được ôm chặt trai rồi.

Chu Chú vuốt trán, anh có thể ngăn cản được một người YY, nhưng anh không ngăn được một đám người YY.

"Con thật đói."

Đường Kiều tiếp tục đáng thương tội nghiệp, hoàn toàn không nhìn mọi người YY, cùng với người nào đó bị YY.

"Tốt lắm tốt lắm, có thể ăn rồi, ba, ăn cơm, cơm nước xong lại xem đi."

"Nhưng mà, lúc này là tập cuối rồi."

Ông ngoại Đường có chút lưu luyến không rời.

"Ba, không sao đâu, dù sao nghỉ hè sang năm lại chiếu lại mà."

Lông mi cậu cả Đường giật giật, đại khái gần đây phong thủy không tốt đi, một nhà già trẻ, không có một người bình thường.

"Con đi gọi cậu nhỏ ăn cơm"

Chu Chú cũng chịu đựng xúc động co rút, hi vọng có thể nhanh nhanh thoát khỏi hiện trường.

"A Chú, đừng gọi, lão nhị nhìn qua rất mệt, cứ để chú ấy nghỉ ngơi trước đi, mẹ, người giữ lại cho lão nhị chút đồ ăn, chờ nó tỉnh ngủ ăn sau cũng được."

"Ừ" vậy cũng tốt."

Ánh mắt Chu Du lóe lóe, liếc mắt nhìn cầu thang một cái, lại cúi đầu, tiếp tục bày đồ ăn, tuy rằng cũng đã dọn xong rồi.

Mọi người lục tục ngồi vào bàn, ông ngoại Đường cũng thôi không xem Hoàn Châu Cách Cách nữa, năm sau xem lại cũng giống nhau, cũng không biết đến lúc đó còn nhớ nội dung tập trước nữa không, cùng lắm thì lại xem lại một lần nữa.

"Kiều Kiều, ăn chén canh này đi, đây là cậu nhỏ cố ý dặn làm cho con."

Mợ cả Đường múc cho Đường Kiều chén canh, để ở trước mặt cô.

"Hắc hắc, cảm ơn mợ."

"Chu Du cũng uống một chút đi?"

"Không cần, cảm ơn mợ, con không thích ăn canh."

Từ trước đến nay cô đều không thích ăn canh.

Mợ cả Đường cũng không ép, xoay người đi vào phòng bếp, giúp bà ngoại Đường dọn nốt đồ ăn lên bàn.

"Tốt lắm, có thể ăn cơm rồi."

Ông ngoại Đường ra lệnh một tiếng, mọi người liền bắt đầu chuyển động.

Có người không tìm không phôi ăn, có người ăn không biết ngon.

Một người nào đấy ăn không biết ngon vừa ăn vừa nghĩ, người nào đó vẫn là đồ ngốc, cái gì cũng vô dụng không cần suy nghĩ.

Trên bàn ăn, mọi người cũng không nói chuyện nhiều đó là thói quen im lặng khi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Cậu, cho con đường sống 2.

Lúc mọi người ăn cũng chưa lâu lắm, cậu nhỏ Đường cũng tỉnh ngủ xuất hiện ở cầu thang, liếc mắt nhìn mọi người đang ngồi ở bàn ăn cơm một cái. Cùng lúc Chu Du cũng ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau, cậu nhỏ Đường sững sốt một lát, Chu Du kêu một tiếng "Cậu" rồi nhanh chóng cúi đầu tiếp tục ăn không biết ngon.

"Chu Du, ở nhà của tôi, cô gọi như vậy, cậu lớn cậu nhỏ, mọi người cũng không biết là gọi ai nha."

Đường Kiều bất được cơ hội, cũng khinh thường Chu Du một phen.

"Ăn của em đi."

Lại gấp vào bát Đường Kiều một miếng cánh gà, Chu Chú ý bảo cô ngoan ngoãn ăn cơm, không cần nói nhiều.

Đường Kiều tròn tròn mắt, lỗ mũi hừ hừ một tiếng, lập tức cúi đầu tiếp tục chiến đấu với đồ ăn.

Cậu nhỏ Đường chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Làm sao đến đây."

Đây không phải câu hỏi, cho nên Chu Du cũng không trả lời, chính là cúi đầu càng thấp, tay cầm đũa không tự giác mà thêm lực.

Chu Du vốn là ngồi ở bên cạnh Đường Kiều, dù sao ở trong này, cô với Đường Kiều là quen thuộc nhất.

Gặp cậu nhỏ Đường đi xuống, Đường Kiều liền dịch về phía Chu Chú, "Cậu nhỏ, ngồi đây ngồi đây."

"Ngồi đây để gấp thức ăn cho con sao? Cái đứa nhỏ không lương tâm này, cũng không chờ cậu nhỏ mà ăn hết trước."

"Cậu cả nói: để lão nhị ngủ một lát. Bà ngoại nói: mọi người ăn trước đi. Ông ngoại nói: ăn cơm đi."

Cho nên, giữa những người phản bội cậu nhỏ, cũng không có cô, tỏ vẻ cô không có liên quan gì cả.

"Cũng không biết là ai mạnh mẽ kêu đói."

Mọi cả giễu cợt.

"Con rất là đói bụng, nhưng mà vì cậu nhỏ, con còn có thể đợi một lát."

Đường Kiều một mặt "Thành khẩn, nghiêm cẩn" nói.

Mọi người: "."

Cậu nhỏ Đường ngồi xuống ghế tựa bên cạnh Đường Kiều.

Chu Du bên cạnh chỉ cảm thấy trong lòng hồi hộp một chút, cái gì đó, như bị mở tung ra.

"Cậu nhỏ, người thử cánh gà này xem, ăn ngon không, là do Chu Du làm."

"A, Chu Du còn có thể nấu cơm."

Cậu nhỏ Đường giống như trường bối miệng nhàn nhạt đáp lại một câu, đồng dạng, những lời này cũng không phải câu nghi vấn.

Chu Du đang do dự muốn mở miệng hay không, Đường Kiều đã thay cô mở miệng.

"Cũng không hẳn vậy, Chu Du cũng khá lợi hại, về sau nếu ai cưới cô ấy, nhất định sẽ là người vô cùng hạnh phúc."

Đường Kiều biến thành lão mẹ, cực lực bán đứng "Khuê nữ" Chu Du.

Hai người. Không phải vẫn còn chiến tranh lạnh sao?

Chu Du khóc không ra nước mắt, hận không thể lấy cái xương gà nhét vào cái miệng của Đường Kiều chặn lại.

"Ừ."

Cậu nhỏ Đường nhẹ nhàng ừ một tiếng, ý tứ có lẽ hàm xúc mùi phàn, bởi vì từ đầu anh cũng không có ăn cánh gà này, cho nên, về hương vị hạnh phúc, anh cũng không cảm nhận được.

"Cậu, thái độ của người sao vậy, ném thử một miếng đi."

Đường Kiều miệng đầy dầu mỡ kháng nghị, Chu Chú không còn cách nào khác đành rút tờ khăn giấy ra lau giúp cô, vì sao anh cảm thấy mình ngày càng giống bảo mẫu vậy? Quả thật là mười năm phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây sao?

"Vài bữa chưa ăn, không thể ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ được. Ngày khác, ngày khác cậu nhỏ nhất định sẽ thưởng thức tay nghề của Chu Du."

Cậu nhỏ Đường làm bộ ôm dạ dày, Đường Kiều đành phải dừng lại tâm tư mẹ già bán khuê nữ.

"Công việc tuy quan trọng, nhưng mà phải chú ý thân thể."

Vì thế, mọi người đối với cậu nhỏ Đường lại thêm quan tâm.

Đường Kiều vui vẻ vui vẻ, cảm thấy cậu nhỏ của cô rất xứng đáng, cư nhiên không để ý chuyện của cô, để cậu nhỏ lên mặt, hừ.

Trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận, chỉ có một người, từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu ăn cơm, lúc sau cậu nhỏ Đường ngồi bên cạnh cô, cô cũng không ngẩng đầu lên.

"Chu Du, không phải là cô sợ cậu nhỏ tôi chứ?"

Chị hai, đã đến mức nhân loại không thể ngăn chặn được nữa rồi

Câu này là tuyệt đối là câu hỏi, cho nên, Chu Du không thể không trả lời.

"Không, không, không sợ."

Cũng là có chút từ ngữ mập mờ.

"Cô không cần sợ, cậu nhỏ tuy có chút hung dữ, nhưng là người tốt lắm."

Mọi người: "."

Cậu nhỏ Đường dùng đũa, sờ sờ cằm, giống như không tin, bộ dạng này của anh mà gọi là hung thần sao.

Quả nhiên, hiện tại quan điểm của người trẻ tuổi có chút tăng lên.

"Không không, cậu nhỏ không hung dữ, lớn lên rất tuấn tú." Chu Du khó khăn trả lời.

Mọi người: "."

Đối thoại thật là quý giá.

Ngay cả Đường Kiều cũng không thể nói gì hơn, vì thế, mọi người khôi phục trầm mặc, tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn tối xong, mọi người ngồi ở trên sofa trong phòng khách nói chuyện phiếm, Chu Du có chút đứng ngồi không yên, lúc ăn cơm, cô còn có thể tìm được việc để làm, nói ví dụ như, ăn cơm!

Nhưng hiện tại, cũng không thể cứ uống nước đi, cô đã uống đến tách thứ ba rồi.

"Chu Du, cô khát như vậy sao?"

Chị hai Đường không có phát hiện bất an của mình trong lòng bất an, chỉ phát hiện cô ấy cố chấp uống nước.

"Đúng vậy, vừa mới ăn có chút mặn."

Chu Du cười cười, che giấu xấu hổ trên mặt.

Có mặn như vậy sao? Làm sao cô lại không cảm thấy có món nào mặn như vậy, hay là khẩu vị bản thân đạo này bị thay đổi nghiêm trọng.

Thôi, đây cũng không phải trọng điểm.

"Cô tới tìm tôi?"

"Ừ, Đúng vậy."

Một chén nước lại thấy đầy.

"Sao một chút tôi cũng không cảm thấy cô đến tìm tôi."

Chu Du nháy mắt trên mặt lại cảm thấy xấu hổ, nếu không có nhiều trường bối ngồi đây thế này, cô thật muốn chém một nhát.

Gặp qua đồ ngốc, chưa thấy qua đồ ngốc, có thể làm cho cô lại 囧 một chút sao?

"Vui đầu ăn đồ ăn ngon mà bà ngoại với mợ làm, cô không nói xuyết chút nữa quên mình đến đây tìm cô."

Ở trước mặt trường bối, Chu Du không thể nghiêng răng nghiêng lợi, tay néo néo đuôi, ý bảo bản thân nhịn xuống.

Ngồi một lúc cậu nhỏ Đường đứng dậy, quay sang Chu Du nói một câu: "Chu Du, cô theo tôi đến thư phòng một chút, tìm cô có chút việc."

Giờ này khắc này Chu Du xấu hổ, đã biến thành sợ hãi, không giống như lúc trước cố gắng mạnh mẽ nữa rồi.

"Cậu nhỏ, người tìm Chu Du có việc gì sao?"

Mọi người gật đầu, tỏ vẻ đều muốn biết.

"Con muốn biết?"

Đương nhiên! Đường Kiều liên tục gật đầu.

Cậu nhỏ Đường cười cười, ngẩng đầu nói.

"Đây là bí mật, không nói cho biết."

"Hừ, người không nói con cũng biết, người cũng giống như Chu Chú muốn đi cửa sau đúng không?"

Chu Chú không nói gì, khi nào thì anh đi cửa sau rồi hả ?

Cậu nhỏ Đường từ chối cho ý kiến, không có trả lời, trực tiếp xoay người, đi lên thư phòng trên lầu.

Đường Kiều dành nhìn Chu Du cho một cái ánh mắt tự cầu phúc đi, Chu Du bất an nhìn mọi người một chút, sau đó đuổi theo cậu nhỏ Đường.

"Vì sao con người thấy mùi vị âm mưu ở đây?"

Người âm mưu Đường Kiều lại bàn luận về âm mưu của người khác.

Còn nhớ rõ trong truyện tranh, luôn có một cái bóng xấu xa tối đen như mực, cuối cùng ở lúc máu chốt đi ra nói lắm bầm một mình hay sao?

Đó là thân tượng của Đường Kiều.

Trong thư phòng, cậu nhỏ Đường khoanh tay đứng gần cửa sổ, Chu Du bất an đứng ở phía sau anh, hai người im lặng không nói gì.

Sau một lúc lâu, cậu nhỏ Đường xoay người, đối mặt với Chu Du.

"Hôm nay tới đây làm gì?"

Tôi làm cái gì? Cô tới làm cái gì? Cô có thể tới làm cái gì?

Chu Du nhắm chặt mắt, bỗng nhiên có chút nhụt chí. Dưới đáy lòng dè dặt một hồi lâu, thật vất vả nghe nói anh đã trở lại, muốn gặp anh một lát, lại bị câu nói đầu tiên của anh đánh gãy mọi cảm xúc.

"Không, đến tìm Đường Kiều thôi."

Lại mắt mở mắt, Chu Du quay mặt, không muốn nhìn vẻ đăm đăm trên mặt anh.

Thật là tổn thương.

"Cậu hi vọng con làm cái gì?"

Hi vọng?

Không, cho tới bây giờ cô không có cái loại này loại nọ, lúc trước cô đã cố “làm việc nghĩa không được chùn bước” quyết không từ bỏ, không hy vọng thì cũng sẽ không khổ sở nữa. Dù sao mọi thứ cô cũng đã dự đoán được, đã sớm chuẩn bị tư tưởng rồi, giờ này ngày này, chẳng qua là cô nhớ anh thấu xương, mới nghĩ, đến nhìn anh, chẳng sợ nhìn một cái cũng tốt.

Hiện tại thấy được, cũng thỏa mãn rồi.

Hi vọng. Hi vọng loại này loại nọ, hay là mong cho anh có người yêu đi.

"Cậu, nếu không có việc gì, con đi trước đây."

Chu Du cúi mình đến thấp nhất, vô cùng cung kính nói.

Cô không thể ở lại được nữa, nói chuyện cũng không thoải mái, lại làm lòng cô đau như dao cắt.

Nam nhân làm tổn thương cô, thật đúng là bên trong vô tình mà.

Hít sâu một hơi, Chu Du nỗ lực ngăn chặn nội tâm muốn dời sông lấp biển. Ông trời biết, cô không nên như thế, cô rõ ràng nên tự tin, rõ ràng là nên thoải mái, rõ ràng là nên có thù tất báo.

Ai lại giết chết một Chu Du như thế?

"Đợi chút."

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Người muốn, có được không được.

"Nếu muốn kết hôn hoặc là bồi thường khác cứ nói."

Chu Du cúi đầu lui về phía sau một bước, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay.

Lời này quá mức đã thương người, nội tâm cảm thấy vô cùng tuyệt vọng thật là có cảm giác vô lực.

Muốn?

Không, cô không muốn, cũng muốn không đến.

"Không, cậu, người suy nghĩ nhiều rồi."

Vì ngăn chặn anh nói ra lời nói càng đã thương người, Chu Du nhanh chóng chặn miệng, đánh gãy luôn lời nói của cậu nhỏ Đường, cô cần phải rèn luyện cho mình một loại thái độ thành thực khi đối mặt với chuyện này.

Nhưng chuyện này ngay từ đầu đã là một chuyện không thể hiểu được cũng không thể tưởng tượng được, cho nên, việc này kết thúc, có phải đối với cô, đối với anh là chuyện tốt hay không.

Loại sự tình phụ trách này, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới. Lúc trước liêu lĩnh một đầu chui vào cô tự cho mình là đúng trong tình yêu cũng không có nghĩ tới.

Kỳ quái là, từ trước đến nay cô đều là người so đo kết quả, vô luận là đối với người hay với công việc, Chu Chú cô cũng dám chinh, ở trong lòng cô, không có người có thể thương tổn cô nửa tắc. Tại sao đối với anh, cô lại không có nửa phần so đo.

Haizz, coi như hết.

Mỗi người lúc còn trẻ tuổi, chung quy làm một số việc tự nhận là vô cùng tốt trên thực tế cũng là chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Cô còn có thể làm ra chuyện ngu xuẩn này, chứng minh cô còn trẻ.

"Cậu, người không cần để việc này trong lòng, người là cậu Kiều Kiều, cũng sẽ là cậu con."

Chu Du nỗ lực bản thân muốn cho cuộc đối thoại này giống thánh mẫu Maria, nhưng mới mở miệng, lại vẫn không tránh được thể tục, nguyên lai là nước hồng trần, ai cũng không tránh khỏi.

"Không cần như thế."

Cậu nhỏ Đường nói, bình thần trước sau như một. Giống như trên thế giới này luôn có một bộ phận như vậy, là ông trời sinh giống nhau.

Bọn họ ưu tú, trác tuyệt, bọn họ đối với trần thế phù hoa làm như nghỉ hoặc, làm như nhìn thấu, tất cả bọn họ luôn đặt bản thân mình ở ngoài tất cả. Thật đúng là làm người ta hâm mộ ghen ghét mà!

Chu Du không khỏi nghĩ đến thời gian một tháng này, bọn họ lúc ở cùng nhau, anh đè nén âm thanh, bây giờ nghỉ lại, nguyên lai là đáng quý như vậy, khả năng từ nay về sau cả đời sợ là rốt cuộc không được nghe nữa.

Không, Không phải, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng ở chung một chỗ, muốn nói có, đây cũng là cô đơn phương, không cần mặt mũi cứ dây dưa, có lẽ đối với cô mà nói đó là hồi ức ngọt ngào nhưng đối với người ta mà nói có khi lại là quá trình thống khổ cũng không biết chừng.

Nhưng mà, giống như anh cũng không thống khổ. Chuẩn xác mà nói, giống như không có gì có thể làm anh thống khổ, anh là thép là sắt, là thần. Anh không có cảm xúc, không có yêu thích, không có năng lực yêu cùng được yêu, anh không thể yêu cô, đại khái cũng không cảm nhận được tình yêu của cô.

Có lẽ là nguyên nhân phía sau, có thể, trong ánh mắt ảm ý quá nặng, ngẩng đầu, nhưng Chu Du lại cảm thấy không rõ về mặt của anh.

Nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi.

Chu Du lúc này rất muốn học học chị hai, vỗ ngực mình, nói cho bản thân, sợ gì, lão nương không phải tổn thất một lớp da sao, nếu về sau cô yêu nam nhân nếu thích, chính là lại đi bổ sung thêm.

Cúi đầu nhìn bản thân vốn là không có ngực lớn, thôi, vẫn là không nên vỗ, vỗ phẳng liền xong rồi.

"Cậu, con không muốn thế nào đâu."

Cô rất muốn kết thúc cuộc đối thoại này, thật cố sức, có loại cảm giác sức cùng lực kiệt.

"Con nói đúng là như vậy, người không cần lo lắng ảnh hưởng đến con, nếu người muốn làm như thế nào, liền làm như thế đi, con sẽ tận lực phối hợp."

Đường Kiều nói, cậu nhỏ của cô ấy là người tốt nhất trong thiên hạ.

Con bà nó nhị đại gia!

Cô bị lừa, thật sự bị lừa, anh có nơi nào tốt cơ chứ? Luôn luôn không ngừng lặp lại những lời nói làm thương tổn cô, luôn muốn làm cô thương tích đầy mình.

"Con nói rồi, con chỉ làm những việc mà mình cho là đáng, lúc trước con làm như vậy, là cảm thấy đáng, hiện tại con buông, cũng vẫn là cảm thấy đáng. Cho nên, cậu, người cũng buông, tất cả mọi người buông, làm cho cuộc sống mỗi người tốt hơn."

Phối hợp? Muốn phối hợp phải không? Hiện tại cô muốn nhất là phối hợp, từ đây núi dài sông rộng, không hẹn gặp lại.

Đương nhiên, buông một đoạn này, bọn họ vẫn là thân thích. Anh vẫn là cậu Đường Kiều, cô vẫn là chị Chu Chú.

"Cậu, nếu không chuyện gì cần nói nữa, con đi trước đây."

Cô đi lên cũng rất lâu rồi, lại không đi xuống, chỉ sợ một hồi chị hai sẽ không bỏ qua, nhất định phải hỏi đến cùng cô cùng cậu nhỏ ở trong thư phòng làm cái gì.

Cô có thể ngăn cản bản thân tiếp tục phạm ngu xuẩn, cũng không thể ngăn cản được Đường Kiều tiếp tục phạm phải.

"Cũng tốt, đi xuống trước đi, trong thời gian này tôi xin nghỉ phép vài ngày, nếu có ý muốn gì, có thể nói với tôi, đến nhà tìm hoặc gọi điện thoại cũng được."

Cậu nhỏ Đường nói xong liền xoay người đi, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, rõ ràng ý muốn bản thân Chu Du tùy tiện.

Chu Du trong lòng cãi lại một câu, sau đó yên lặng rời khỏi thư phòng.

Lúc gần đi quét mắt liếc qua thư phòng một cái, thật đúng là mẹ nó xa hoa, nhìn khí phách thư phòng này mà xem.

Đúng như Chu Du suy đoán, cô đi một lúc lâu, Đường Kiều sẽ bật đèn truy vấn, may mắn bị Chu Chú bế trở về.

Tuy rằng trong lòng cô khinh bỉ với Chu Chú vẫn như nước sông cuộn cuộn triền miên không nghỉ, nhưng trong lúc này, cô vẫn cho anh một ánh mắt cảm kích lịch lịch.

"Bà ngoại, ông ngoại, cậu, mợ, không còn sớm, co về trước đây."

"Trở về làm cái gì, buổi tối ngủ lại đây đi, lúc này trở về nhờ trên đường xảy ra chuyện thì sao."

Ngã trên đường cũng tốt hơn ở lại đây.

"Con phải về thôi."

Chu Du cười cười, cố gắng làm cho biểu cảm của mình thật thoải mái.

"Không cho đi, không phải cô đến tìm tôi à? Cô còn chưa có tìm tôi lại có thể muốn đi sao, không cho đi!"

Chị hai nếu chơi xấu, kỳ thực rất vô lại nhưng mà Chu Du, nếu nói Đường Kiều là rùa nghìn năm, thì Chu Du tuyệt đối là rùa vạn năm.

Nhưng hôm nay cô không lường trước được là sai lầm rồi, bởi vì, Đường Kiều không phải là một người chiến đấu, mà là cả một nhà cùng cô ấy chiến đấu.

Mà cô, nhất định chiến bại.

"Thống Gia còn ở nhà một mình."

"Không phải chỉ là một con mèo sao, cô đúng là chăm nó như con trai."

Tốt, cô nhần!

"Không quay về cha mẹ con sẽ lo lắng."

Đường cô nương: "Cô rõ ràng là ở một mình, ở nhiều năm như thế cũng không thấy bố mẹ cô lo lắng, vừa tới tìm tôi liền lo lắng rồi hả ?"

Bà ngoại Đường: "Bà điện thoại cho ba mẹ con."

Chu Du: "."

Cuối cùng, Chu Du cũng phải ở lại nhà bà ngoại Đường.

Lúc tối, Đường Kiều muốn ngủ với Chu Du, tuy rằng Chu Chú đối với việc này rất có phê bình kín đáo, anh không dễ dàng mới ly gián được chị em các cô, nhưng đừng khổ tâm lâu như vậy lại có thể bị hủy trong chốc lát, nhưng ngẫm lại, ban ngày anh ăn thật sự là no, như vậy cũng tốt, nhường chị em các cô từ từ ở cùng nhau trò chuyện, anh cũng được nghỉ ngơi.

"Đừng tán gẫu quá muộn."

Ôm Đường Kiều trở về phòng, Chu Chú đặt cô lên trên giường, vỗ vỗ đầu của cô.

Lời này của Chu Chú đúng là nói cho Đường Kiều, cũng là nói cho Chu Du ở phía sau, lúc gần đi còn xem xét liếc Chu Du một cái.

Khoảnh khắc này, trong lòng Chu Du mãnh liệt nhảy vài cái, hận không thể cầm lấy cái gì đó, đập vào đầu Chu Chú.

Nam nhân vì sao đều chán ghét như vậy!

Đường Kiều nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn loạn khắp nơi, giống như đang có chủ ý quỷ quái gì đó.

"Chu Du."

Tĩnh lại đi, bộ dạng làm nũng này, không suy chuyển được cô đâu.

"Chu Du."

Cô đã nói, làm nũng không hữu hiệu.

"Chu Du."

"Tôi đi tắm rửa."

Thượng Đế muốn khiến người diệt vong, trước nhất định khiến cho điên cuồng, cô thật là điên mà!

Được rồi được rồi, đi tắm rửa thôi!

Đường Kiều trừng mắt liếc mắt nhìn Chu Du một cái, trách cô ấy không thức thời. "Quần áo ở trong tủ quần áo, cô cứ tùy tiện chọn mà mặc, nội y đặt ở bên trong, có đồ mới."

Nhìn xem cô đối với cô ấy thật tốt, thế nào mà người này một chút cảm ơn cũng không có chứ.

Thừa dịp lúc Chu Du tắm rửa, Đường Kiều từ từ suy xét một chút, chuyện của Chu Du và cậu nhỏ Đường.

Về cửa sau, sau này cô ngẫm lại cảm thấy có chút không có khả năng, cậu của cô là người như thế nào, phải đi cửa sau cũng là Chu Du đi cửa sau của cậu mới phải.

Cậu nhỏ cô tại sao lại muốn tìm Chu Du chứ?

Không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra.

Quan trọng nhất, cô vừa thấy đến trên mặt Chu Chú vẽ hiển nhiên có vài phần sáng tỏ cô liền nôn! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mỗi lần có chuyện gì anh đều biết trước, mà những chuyện cô biết đều là những chuyện không quan trọng.

Cô sẽ không hỏi anh!

Cô sẽ tự hỏi Chu Du, hắc hắc.

Chu Du tắm rửa thật sự là có chút chậm, Đường Kiều buồn chán ở trên giường đợi đến lúc không chịu nổi được nữa, đi vào cũng đã hơn nửa giờ rồi, còn chưa có đi ra, vì thế, Đường Kiều gào lên.

"Chu Du, cô ở bên trong chà xát cái gì, nhanh đi ra đi."

Đáp lại lời của cô chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh.

Cô cũng không để ý, đại khái thật sự là nhàm chán thôi, không có người đáp cũng không quan hệ, cô tiếp tục gào.

"Chu Du, nhanh đi ra một chút."

"Chu Du à, tôi tìm ảnh nude của cậu nhỏ hồi nhỏ, mau ra đây xem đi, bỏ lỗ thôn này là không có nhà trọ nữa đâu (ý chị ấy là bỏ lỗ cơ hội này thì không có cơ hội khác nữa), ảnh nude ảnh nude, ảnh nude thật nha."

Đường Kiều như không sợ Chu Du nghe thấy, hăng giọng rống, này dB, đến cao nguyên Thanh Tàng nghe cũng không thành vấn đề.

Chu Du vẫn là không có đi ra, Đường Kiều ho hai tiếng, gọi!

Cửa lại truyền đến tiếng đập cửa.

Ách? Chu Du khi nào thì chạy ra ngoài rồi?

"Vào đi."

Nhưng mà, người tới.

"Cậu."

Giống như bị người khác túm lấy đuôi nhỏ, trên mặt Đường Kiều có chút ngượng ngùng, hắc hắc.

"Nghe nói trên tay con có ảnh nude của cậu, có thể cho cậu xem được không?"

Cậu nhỏ Đường vừa cười vừa trêu tức.

"Hắc hắc, cậu, con cùng Chu Du đang đùa thôi, cô ấy ở trong phòng tắm tắm rửa lâu quá, đều đã chà xát đến nửa giờ rồi, còn không thấy ra, con chỉ là dụ dỗ cô ấy ra mà thôi?"

Việc gì cũng có nguyên nhân của nó cả.

"Cho nên, không tiếc làm cho cậu khóa thân."

"Cái kia, lại không cho người thật khóa thân, ha ha."

Nói, vừa nằm vừa cùng người khác nói chuyện, thật đúng là. Một a, kỳ quái a,

"Cậu, người đi ra ngoài đi, người ở đây, Chu Du lại càng không đi ra, con còn muốn tán gẫu cùng cô ấy."

Dù sao, chi cần không làm bản thân khó chịu, Đường Kiều có thể bán đứng các loại, cô có tài cán bán đứng cậu nhỏ để Chu Du đi ra, cũng có thể vì bản thân không kỳ quái mà bán đứng Chu Du.

"Đây là lý do?"

Cậu nhỏ Đường không hề động, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có ý tứ rời đi.

Cảm giác đầu tiên của Đường Kiều, cậu của cô thật đúng là không thức thời, nữ sinh nói chuyện riêng tư thôi, cậu nhỏ làm gì lại không chịu đi cơ chứ.

Lí sự, này thì lý sự, cô thật đúng là không nói nên lời, nhưng mà!

"Cậu."

Cô vẫn phải làm nũng.

"Được được được, cậu đi ra ngoài, đừng tán gẫu quá muộn, đi ngủ sớm một chút."

Chắc chắn, nguyên lai trên thế giới này nam nhân đều xấu xa, lời này quả nhiên là có đạo lý.

Lại còn nói lời nói khí cùng với lời nói ra đều giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Việc yêu người khác trong khẩu vị của người (cạnh hai)

Lúc Đường Kiều mở miệng gào, Chu Du đã tắt xong, vốn đã tính toán đi ra, nhưng hình như lại nghe được tiếng cậu nhỏ Đường ở bên ngoài, đành phải xích chân lại lui trở về.

Sau đó ngồi ở trên bồn cầu phát cú thể phát ngốc, không quan tâm đến giọt nước ở trên tóc nhỏ xuống áo, làn da ẩm ướt, cô không dám dùng máy sấy tóc, chuẩn xác mà nói, là cô sợ hãi ở trong phòng tắm phát ra một chút âm thanh, ngay cả hô hấp, đều cực kỳ đè nén.

Này một đời người, đến cùng còn thiếu cái gì chứ?

Nhà ở? Xe? Hay là tiền?

Không, những thứ đó cô đều có, không dứt, như là vì người nào đó sử dụng. Tuy rằng một người ở, nhưng cô cũng không nhảm chán, cô có công việc, đến chủ nhật, cô vẫn có thể tìm bạn bè đi chơi, tuy rằng Chu Chú phòng cô phòng được ngay.

Cô biết, trên đời này cô có thể làm rất nhiều việc, như các loại, luyện ái hoặc là kết hôn. Nhưng đồng thời cô cũng biết, trên đời này chuyện cô không thể làm cũng rất nhiều. Có một số việc, người khác không thể làm, cô cũng không thể làm, cũng không chỗ đặc biệt.

Đến cùng cô còn thiếu cái gì nữa? Tình yêu sao? Giống như Đường Kiều nói, tình yêu đương nhiên? Trên đời này nào có cái gì là tình yêu đương nhiên sao, thiên thời địa lợi nhân hòa giống như cô có được cái nào, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật đáng thương. Lạnh lẽo dày đặc như vậy, cô hoàn toàn không có đường lui.

Cô ở nhà ôm Thũng gia nói chuyện, giống như Đường Tăng, báo cho nó, không cần nghịch ngợm, không cần vứt bỏ cô, từ sáng đến tối.

Theo Đường Kiều khóc nhè nói đến Đường Kiều lập gia đình, sau đó tham gia thảo luận về cậu nhỏ Đường trong miệng Đường Kiều.

Có đôi khi ngay cả Thũng gia cũng nghe phát chán, meo meo vài tiếng, nhảy xuống co cẳng chạy. Nhưng Chu Du luôn có thể dẫn lại bắt nó quay trở về, lại bắt đầu tiếp tục nói, dong dong dài dài, không đầu không đuôi, nhớ tới cái gì thì nói cái đó. Nói đến lúc kích động, còn túm đầu Thũng gia qua lại, Thũng gia bình thường tính tình rất lớn cứ thể bị cô làm phiền cũng không có phát cáu. Có đôi khi nói qua nói qua, bỗng nhiên cô như đang quên mình nói cái gì, nếu muốn nửa ngày, nghĩ tới lại tiếp tục nói, cũng không quản nó có nghe hay không.

Hồi nhỏ trừ bỏ Đường Kiều cùng cô ở ngoài khi dễ người khác, nói nhiều nhất làm nhiều nhất chính là về cậu nhỏ Đường rồi.

Đường Kiều nói: "Tôi nói cho cô, cậu của tôi rất lợi hại."

A, cậu nhỏ thật lợi hại, các kiểu kỹ năng, mọi thứ tinh thông.

Đường Kiều nói: "Cô đừng chọc tôi, cẩn thận tôi nói với cậu nhỏ tôi."

A, chọc cô ấy sẽ làm cậu nhỏ tức giận, một khi cậu nhỏ đã tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

Đường Kiều nói: "Đây là cậu nhỏ mua cho tôi."

A, thì ra cậu nhỏ rất nhiều tiền, thật chiều Đường Kiều, cô ấy muốn cái gì liền mua cho cái đó, trình độ sủng nịch Đường Kiều làm cho cô đỏ mắt.

Đường Kiều nói: "Đây là cậu nhỏ tự tay làm cho tôi."

Ôi, cậu nhỏ không chỉ là có tiền, còn là một người thợ mộc, làm gì đó còn rất tinh tế, kỳ thực cô rất hâm mộ, nhưng trên mặt vẫn là ghét bỏ.

Đường Kiều nói: "Tôi muốn làm cho cậu nhỏ đi đánh tiểu tử Ngu Châu này."

A, cậu nhỏ Đường còn có thể giúp Đường Kiều đánh người, thật tốt. Không giống cô, không có người giúp cô đánh nhau, mỗi lần cô đi đánh nhau, có đôi khi kéo theo Đường Kiều, mà cái đồ ăn hại Đường Kiều kia, chỉ biết là tránh ở sau lưng cô.

Đường Kiều nói: "Tôi muốn đi theo cậu nhỏ đi làm lính, làm binh lính trẻ con, sau đó giống như cậu nhỏ, oai phong lẫm liệt."

A, cậu nhỏ Đường là tham gia quân ngũ, hơn nữa, oai phong lẫm liệt.

Đường Kiều nói: "Tôi không đi chơi cùng cô, tôi muốn làm quà tặng sinh nhật cho cậu nhỏ."

A, thì ra sinh nhật cậu nhỏ là ở sau lễ Giáng Sinh.

.

Bất tri bất giác, cô đối với cậu nhỏ trong miệng Đường Kiều tràn ngập tò mò, nhưng lúc đó, anh vẫn còn học trong trường quân đội, bình thường cũng là ở trong bộ đội nhiều, thời gian về trong viện cũng không nhiều, hơn nữa mỗi lần đều là buổi tối mới trở về, đến sáng hôm sau lại đi ngay, đương nhiên, những cái đó đều là Đường Kiều nói cho cô, về phần cậu nhỏ có phải thật sự trở về hay không, đối với cái này cô từng tò mò vô cùng hoài nghi. Cô thật sự cực kỳ tò mò, anh hùng trong lòng Đường Kiều đến cùng là cái dạng người gì.

Kỳ quái là, rõ ràng là ở cùng ở một cái sân, Đường Kiều ở phía trước, nhưng cô đối với vị cậu nhỏ này một chút ấn tượng cũng không có.

Khi đó cô nghĩ, khẳng định là Đường Kiều ba hoa, nếu cậu nhỏ thật sự có lợi hại như vậy, vì sao cô không biết? Hơn nữa, vì sao mỗi lần cậu nhỏ Đường trở về bọn cô đều bỏ lỡ mất, này cũng thật không khoa học.

Cho đến sau này, rốt cục cô cũng nhìn thấy anh rồi.

Tựa hồ là một cái ngày hội nào đấy, ngày đó nhà ông ngoại Đường rất nhiều người. Anh mặc quân trang xuất hiện, bộ dáng thật trẻ tuổi, rất tuấn tú ngũ quan trên mặt như có thể sinh mây sinh gió. Khi Đường Kiều nhìn thấy anh, lập tức liền bỏ cô, chạy như điên qua chỗ anh.

Cô nhìn thấy anh bế Đường Kiều cao cao giơ lên, sau đó Đường Kiều ở giữa không trung cười ha ha, cười đến mắt híp vào rồi.

Cô bĩu môi, đối với cái này tỏ vẻ khinh thường, Đường Kiều lớn như vậy, cư nhiên còn thích loại trò chơi trẻ con này.

Chỉ có chính cô mới biết, kỳ thực trong lòng cô e ảm, đây hẳn là ghen tị đi.

Khi đó cô cảm thấy, có cậu thật tốt! Mà Đường Kiều còn có hai, có thể cho cô một cậu hay không?

Ngày đó, cậu nhỏ ôm Đường Kiều, trời biết, Đường Kiều đã lên tiểu học bị anh ôm vào trong ngực, cô đã không nhìn nổi nữa.

"Cậu nhỏ, đây là bạn tốt nhất tốt nhất tốt nhất của con, Chu Du."

Cô cảm thấy ngôn ngữ của Đường Kiều quá mức thiếu thốn, nói nhiều lần tốt như vậy, kỳ thực ý tứ vẫn chính là một cái.

Đường Kiều dựa vào trên người anh không chịu xuống dưới, giống cái con lười, trên cao nhìn xuống giới thiệu cô, mà cô tất phải ngửa cổ mới thấy rõ bọn họ.

Cậu nhỏ Đường cũng cúi người, chuẩn bị thả Đường Kiều xuống, nhưng Đường Kiều lại thế nào cũng không chịu xuống dưới, dán chặt trên người anh, như vậy, miễn bàn có bao nhiêu buồn cười nở nụ cười thật tốt, nhưng cô lại cười không ra.

Cô chỉ có bất an nhìn chằm chằm bọn họ, đó là lần đầu tiên cô ở thế hạ phong với Đường Kiều. Loại cảm giác này, khi đó cô còn không thể diễn tả bằng ngôn ngữ nào.

Cuối cùng, khi ông ngoại Đường gọi cậu nhỏ, Đường Kiều mới không tình nguyện nhảy từ trên người anh xuống, miệng chu thật cao.

Anh cười cười, cũng không có để ý, sau đó ngồi xổm người xuống, hôn trán và má Đường Kiều, lại chỉ sờ đầu của cô, xoay người rời đi.

Đường Kiều vẫn cứ chu môi, bộ dáng thập phần mất hứng, mà cô, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh, thật lâu thật lâu.

Kỳ thực, yêu một người thật dễ dàng, mỗi ngày hồi tưởng một lần bộ dáng anh, biểu cảm cùng thanh âm khi anh nói chuyện, mỗi ngày nhớ một lần những cái gì tốt đẹp nhất của anh.

Về phần từ lúc nào bắt đầu.

Có lẽ, là từ khi anh nói, "Chu Du, về sau không cần nói với Kiều Kiều ba mẹ con bé không cần nó, nó sẽ thương tâm khổ sở."

Có lẽ, là từ khi anh nói, "Ngu Châu, nếu con lại vụng trộm thả sâu vào cặp sách của Đường Kiều, cậu sẽ cho ăn hết chỗ sâu ấy."

Tuy rằng nói Ngu Châu, người lớn bắt nạt trẻ con là một chuyện đáng xấu hổ, nhưng Đường Kiều lại rất thích, cô cũng thích.

Điên rồi, cô cảm thấy bản thân mình điên rồi, có chút nghĩ bản thân nên đi tìm thầy thuốc.

Bên ngoài thanh âm Đường Kiều lại vang lên, hình như cậu nhỏ Đường đã rời đi, bởi vì Đường Kiều gào khóc cực kỳ rõ ràng.

"Chu Du, cô nha nếu không đi ra tôi sẽ đem ảnh nude của cô tung trên mạng, cho mọi người thưởng thức."

Chu Du thở dài, từ trên bồn cầu đứng dậy, ra phòng tắm, tuy rằng cô biết trong tay Đường Kiều không có cái ảnh nude nào của mình.

"Hồi nhỏ cô chính là đứa nhỏ to mồm, nhiều năm rồi, cô vẫn cứ như vậy. Năm tháng ở trên người cô, thật đúng là không có lưu lại dấu vết."

Mấy năm nay, chỉ số thông minh hoàn toàn không có tăng lên.

"Ai bảo cô cứ đứng ở bên trong không đi ra."

Đường Kiều oán giận, cô chờ đợi muốn ngủ rồi.

"Cô đáng ghét như vậy, thế nào mà Chu Chú có thể chịu được cô chứ."

Chu Du thở dài một tiếng, tắt bớt đèn trên trần nhà, để lại một cái, lỗ măng cơi giày, trèo lên giường, nằm xuống bên cạnh Đường Kiều. Cũng thật lâu rồi, trước kia các cô thường xuyên cùng nhau nằm ở trên một cái giường, tán gẫu, tán gẫu đến mệt mới liền lần ra ngủ.

Khi đó ý nghĩ thật đơn thuần, người khác vui vẻ hay không không quan trọng, bản thân vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Khi nào thì đánh mất sự tiêu sái này rồi.

"Chịu không nổi thì cứ đi đi."

Chắc chắn, lời nói này quả thật lớn khí, hoàn toàn không biết sợ.

"Cô đoán chắc Chu Chú không chịu được rồi xa cô."

Đứa nhỏ này, thật sự là không tiếc hạnh phúc. Đáng thương cô làm vật hy sinh, lần này thật là oan uổng.

Đường Kiều cau mày, nghiêng nghiêng người, trên mặt toàn là đắc ý mạnh mẽ, Chu Du nhìn hận không thể tát cho cô ấy một cái.

Sự thật chứng minh, cô không dám. Thế lực sau lưng Đường Kiều quá mức cường đại, cô còn muốn chạy vào, lại bị người khác khiêng đi ra ngoài.

"Ngủ đi."

Nhắm mắt lại ngáp một cái, Chu Du làm bộ rất mệt mỏi, muốn đi ngủ ngay.

"Ừ."

Ngáp đại khái là truyền nhiễm, Đường Kiều cũng ngáp theo một cái thật là dài, nhàn nhạt lên tiếng, nhắm mắt lại cũng chuẩn bị ngủ.

2 phút sau nhớ tới có cái gì không đúng.

"Ngủ cái gì mà ngủ, cô còn chưa có nói với tôi, cậu nhỏ tìm cô nói chuyện gì đâu."

Người đẩy đẩy Chu Du, lại đụng tới cái gì ẩm ướt.

"Chu Du, tóc cô chưa sấy mà đã đi ngủ rồi sao!"

"Quá mệt, không muốn sấy."

Tay Chu Du ở giữa không trung quơ quơ, gỡ tay Đường Kiều ra.

"Cô đứng lên cho tôi, sấy khô tóc trước đi đã, sau đó nói cậu nhỏ đến cùng tìm cô là chuyện gì, nếu không hôm nay cô đừng hòng đi ngủ."

.....

Sau một lúc lâu, trên giường vẫn không có động tĩnh, lời nói của Đường Kiều phảng phất giống như không khí vậy.

"Đứng lên cho tôi."

Nói không được, Đường Kiều đành phải hành động, đẩy đẩy người bên cạnh.

Chu Du phiền chán từ trên giường bò dậy, giữa kẽ răng rít một câu.

"Sấy, tôi sấy!"

Sau đó huỳnh huých chạy vào phòng tắm cầm máy sấy tóc, tiếp theo đứng ở bên giường, mở sức gió tối đa, vù vù thổi lên.

Trong bóng tối, Đường Kiều nuốt nuốt nước miếng.

Thật là đòi mạng, Chu chị cả này tức giận cái gì chứ? Trước mắt tối, không phải thật sự tối! Bởi vì còn một cái đèn ngủ trên tường, khuôn mặt Chu Du xanh xao, còn có âm thanh vù vù hồ của máy sấy tóc, chẳng khác gì phim ma.

Không khí này, cho dù trong lòng Đường Kiều vô cùng hiếu kỳ, giờ này phút này, cũng chỉ có ngoan ngoãn chờ chị cả Chu sấy khô tóc trước.

Chu Du sấy khô tóc một nửa, lại nằm lại trên giường, động tĩnh này, còn vì Đường Kiều đang đơn độc nằm bên cạnh.

"Cái kia."

Chị hai tiếp tục nuốt nước miếng. Phải, cô đứng là không có tiền đồ, cô phải nhờ chính mình.

"Cô muốn biết tôi với cậu nhỏ nói cái gì?"

Nhưng mà Chu Du rất rõ ràng, xoay người, đối mặt với Đường Kiều.

"Đúng vậy, đúng vậy."

Đường Kiều liên tục gật đầu, tỏ vẻ rất muốn biết.

"Vậy cô đi hỏi cậu cô đi."

Trong bóng đêm, Chu Du hướng về phía không khí nghiêng rằng, rất muốn cắn người.

Đường Kiều không nói gì, nhưng mà cô muốn đâu, đây không phải là không can đảm sao.

"Cô nói với tôi."

"Tôi dựa vào cái gì phải nói cho cô?"

Một câu nói thành công làm Đường Kiều ghen hờn, không có những người khác ở bên người cô giúp đỡ, sức chiến đấu của Đường Kiều đầu lập tức đã rơi xuống, đơn phương độc mã, từ trước đến nay cô không phải là đối thủ của Chu Du.

"Chúng ta không phải chị em tốt sao."

Anh em tốt a, ách, nói sai rồi, chị em hảo.

"Không phải cô muốn tuyệt giao với tôi sao?"

"Cái kia, cô nghe ai nói vậy, bịa đặt, tuyệt đối là tin đồn."

Đối với bản thân tạo ra tin đồn, Đường Kiều cũng có thể nghiêm túc phủ nhận, da mặt này, không phải tu luyện đến trình độ nhất định nhân, là tuyệt đối không có.

Chu Du lật người lại, nằm thẳng ở trên giường, có chút cam chịu, cảm thấy bản thân là chạy không khỏi mẹ Đường này lắm nhảm bên tai, nếu cô không nói với cô ấy một chút chuyện gì mà cô ấy không biết, cô tuyệt đối sẽ bị niệm chết thôi.

"Được rồi, nếu cô muốn biết, tốt lắm tôi sẽ nói cho cô biết."

"Mau nói cho tôi biết mau nói cho tôi biết."

Đường Kiều có chút vội vã.

Chu Du đặt tay lên ngực, trong lòng âm thầm nói câu, Amen.

"Thanh Chiến hy sinh rồi."

Quả thật là đã chết, nhưng đây không phải là cậu nhỏ Đường nói cho của cô.

"Thanh Chiến? Thường xuyên đi tìm Ngu Châu là chiến hữu của cậu nhỏ?"

"Đúng"

Thượng Đế, chuyện này là thật, hẳn không phải là bịa đặt đi.

"Làm sao có thể chết được?"

Nhìn qua là một người rất có năng lực nha, tuy rằng cô cùng anh ta cũng không quen biết, nhưng một cái sinh mệnh mất đi, luôn làm người ta tiếc hận thương cảm.

"Đi làm nhiệm vụ, chết ở biên cảnh." Chu Du ngắn gọn chặn chỗ hiểm yếu ngắt trọng điểm.

Đi làm nhiệm vụ?

Đường Kiều bỗng nhiên cũng có chút sợ hãi.

"Cậu nhỏ cũng sẽ phải làm cái loại nhiệm vụ này sao?"

Bọn họ là chiến hữu, Thanh Chiến đi làm nhiệm vụ, cậu nhỏ có phải không cũng sẽ đi làm nhiệm vụ k.

"Không biết, hẳn là không thể nào, dù sao ông ngoại và cậu cả cô cũng có chút địa vị, cậu nhỏ cô cũng không phải đi làm nhiệm vụ nguy hiểm đâu."

Việc này, ai biết được, cô cũng không biết, tin Thanh Chiến hy sinh truyền ra, lòng của cô cũng lộp bộp một chút, nhưng để tránh Đường Kiều không dứt, cô chỉ có thể nói như vậy.

"Ừ, vậy là tốt rồi."

Đường Kiều ngẫm lại cũng phai, ông ngoại cô năm đó chức cũng không hề nhỏ, hơn nữa cậu cả cô cũng bởi làm nhiệm vụ bị thương mới phải xuất ngũ, bọn họ chắc cũng không dám để cậu nhỏ đi làm nhiệm vụ nguy hiểm.

"Vì sao cậu lại muốn nói cho cô chuyện này, cô lại không biết Thanh Chiến."

"Tôi không nghĩ Ngu Châu đã biết, này không. Muốn tôi uyển chuyển nói cho Ngu Châu một tiếng sao?"

"Này vì sao không để tôi nói cho Ngu Châu?"

Ngẫm lại, cảm thấy có chỗ không đúng. Chỉ hận, té bào nào quá ít, không suy xét được vấn đề một cách cặn kẽ.

"Cô cùng Chu Chú không phải vội vàng kết hôn sao?"

Chu Du đối với tính toán đen tối, da mặt cô thật đúng là càng ngày càng dày, nói đến nói dối, hơn nữa tự động dấu chấm câu, hoàn toàn không mang theo một chút tạm dừng.

"A."

Lý do này Đường Kiều rất cục tin phục, không dây dưa nữa.

Chu Du thở phào một hơi, cảm thấy tuy là không hay ho, vì sao gặp gỡ nhiều thế này có hay không đều không biết được, đến thời điểm mấu chốt cứ nhiên lại nói ra một chuyện như vậy, cô cũng muốn khinh bỉ chính mình.

"Người kia cũng rất tự tin, sao có thể dễ dàng chết như vậy."

Lông mày Đường Kiều nhíu thật chặt, vẫn là không nghĩ ra.

"Sinh lão bệnh tử, thiên tai ** , những cái này chúng ta không thể định đoạt được."

Cái này cũng đúng.

Đường Kiều mang theo vấn đề thật rối rắm này dần dần chỉ còn lại có hô hấp, trời đất nếu là bất nhân, vạn vật đều là chó rom

Nghe người bên cạnh hô hấp đã đều đặn, Chu Du rốt cục nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ, đương nhiên là vì tối.

Ngủ đi, sáng sớm ngày mai về nhà, thừa dịp Đường Kiều còn chưa có phản ứng kịp.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Việc yêu người khác trong khẩu vị của người 2 (cạnh hai).

Đại khái là buổi chiều ngủ một giấc, giờ này cậu nhỏ Đường còn đang ở trong thư phòng, ngồi ở trước bàn học, cầm trong tay một quyển tạp chí địa lý quân sự tùy ý lật chuyển, bên cạnh bàn đặt một ly nước lọc, in trên cốc, là khuôn mặt chân dung Đường Kiều rất lớn.

Từ trước đến nay anh là người có thể giải quyết được những chuyện nhàm chán, từ nhỏ anh đã lăn lộn trong bộ đội, lúc còn rất nhỏ đi theo ông ngoại Đường Kiều, cũng là ba anh, lớn hơn một chút, lại cùng anh cả, sau này, một mình anh lăn lộn trong bộ đội. Bộ đội toàn một lũ con trai xấu xa, mọi người có thứ giải trí duy nhất chính là trận đấu, trận đấu té ngã, trận đấu chạy 5 km, trận đấu kéo người hướng về phía trước.

Trước kia anh là người mạnh nhất trong bộ đội, trong các chiến hữu, Thanh Chiến có thể đấu với anh vài hiệp.

Tiểu tử Thanh chiến này, là loại người có sức khỏe, đánh nhau đều là đánh đến chết, cho tới bây giờ đều rất nỗ lực, anh ta cũng có năng lực, bao cát trên tấn, anh ta có thể đeo trên người chạy.(cái này chắc chém rồi ^-^)

Dần dần sau này, anh cũng không so đo với anh ta nữa. Cùng kẻ điên so đo? Không phải anh cũng là kẻ điên hay sao.

Mà vài năm gần đây, anh đã không đi làm chuyện mà lúc tuổi trẻ cho rằng là chuyện đương nhiên, ngồi vào vị trí hiện tại này, anh không nghĩ ra, còn có chuyện gì là thích hợp cho anh làm.

Về phần tiểu tử Thanh Chiến này, anh chỉ có thể nói, chúc anh ta may mắn rồi.

Giấy báo tử đã truyền xuống dưới, có lẽ, từ nay về sau, anh sẽ lại không được thấy Thanh Chiến trở về nữa rồi.

Một quyển tạp chí lật chuyển xong, anh cũng không có thu được chút tin tức gì, ném tạp chí lên trên bàn, lần đầu tiên cậu nhỏ Đường cảm thấy, thế nhưng lại không biết làm gì rồi.

Lấy súng lục trong ngăn kéo ra, anh thích làm chuyện như vậy, lôi súng ra bảo dưỡng, lại cất từng cái một vào. Theo vật lý học mà nói, việc này không có tác dụng, nhưng theo tâm lý học thì nó lại khác nó có tác dụng.

Bởi vì chuyện này có thể làm anh đạt được vài thứ, nói thí dụ như bình tĩnh.

Lúc Chu Chú vào, cậu nhỏ Đường đang tháo từng bộ phận ra lau chùi sạch sẽ, chuẩn bị lắp ráp lại.

Gặp Chu Chú tiến vào, ý tứ không muốn kiêng dè.

"Thế nào, không có Kiều Kiều ngủ cùng không ngủ được?"

Cậu nhỏ Đường khó có dịp cùng Chu Chú vui đùa, nhưng Chu Chú lại không có cười được.

"Cậu, con muốn hỏi người một chuyện."

Động tác trên tay Cậu nhỏ Đường dừng một chút, lập tức lấy lại tinh thần.

"Được, con nói đi, ta nghe."

Chu Chú tìm cái ghế dựa cách xa bàn học cậu nhỏ ngồi xuống, lưng có chút thẳng.

Cậu nhỏ Đường nhìn bộ dáng Chu Chú như lâm đại địch, cười cười, "Không cần gò bó, tùy ý chút, đây là ở nhà."

Nhưng cho tới bây giờ anh không nghĩ qua ở trước mặt người khác làm bộ, Đường Kiều đến phía trước anh là trong nhà ít nhất, sau này Đường Kiều lại thành trong nhà ít nhất, muốn ở trước mặt cô làm bộ, cái này có thể sánh bằng đánh cả đời mười nhẵn còn khó khăn.(ý là vượt qua khó khăn gian nan cuộc đời để được hạnh phúc)

Hai người ở trong thư phòng, một người tỉ mỉ quan sát bảo bối trong tay, một người sắc mặt đen tối không rõ, hai tay đỡ lưng ghế dựa ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm người đang làm bộ lau súng kia.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng cậu ta ăn nhiều hơn, kim nén khó chịu, cho nên gắng gượng thân mình.

Mãi cho đến khi cậu nhỏ Đường lau chùi súng xong, Chu Chú cũng không có mở miệng.

Cậu nhỏ Đường bộ phận cuối cùng lắp vào súng, sau đó nhìn về phía Chu Chú, người này vẫn là một bộ dáng mặt than.

Đặt súng vào lại ngăn kéo, cậu nhỏ Đường cầm lấy cốc nước uống một ngụm nước, nhìn thẳng khuôn mặt chỉ nhìn anh của Chu Chú.

"Không phải nói muốn có việc hỏi?"

Thế nào lại không hỏi gì.

"Cậu là trưởng bối, con cũng không biết có nên hỏi hay không."

Chu Chú nhú mày, mở miệng.

"Không có việc gì, hỏi đi, ta không có nhiều quy tắc như vậy."

Xem ra cậu ta đúng thật là ghen khó chịu.

"VẬY CON HỎI."

Ừ, cậu nhỏ Đường thẳng thắn, ý bảo anh đang ở nghe, cậu ta có thể nói rồi.

"Chị con, ý con là nói Chu Du, các người đến cùng định làm như thế nào?"

Như là sớm dự đoán được việc này, cậu nhỏ Đường cư nhiên không ngoài ý muốn khi biết Chu Chú sẽ biết việc này.

Cậu nhỏ Đường không có trực tiếp trả lời vấn đề của Chu Chú, mà là hỏi một cái vấn đề khác.

"Kiều Kiều biết việc này sao?"

"Không biết."

Đây cũng là anh đoán, vốn chính là đoán, nhưng lúc cơm chiều, về mặt Chu Du nhìn cậu nhỏ, còn có sau khi ăn xong cậu nhỏ một mình tìm Chu Du. Cho nên, anh có thể này khẳng định ý nghĩ của chính mình.

"Vậy thì đừng nói cho con bé."

"Vậy hai người đến cùng."

Tuy rằng anh cũng không có lập trường gì đến hỏi chuyện này, nhưng nói như thế nào Chu Du cũng là chị anh.

"Ta từng nói với cô ấy, nếu cô ấy muốn kết hôn hoặc là cái gì khác ta có thể cho, ta đều có thể cấp."

Chu Chú có chút nhụt chí.

Trực giác của anh nhận định, cậu nhỏ Đường ở cảm tình phương diện so Đường Kiều còn dần hơn.

Việc này việc nọ, là con gái mở miệng yêu cầu à, không cần nghĩ, Chu Du khẳng định cự tuyệt rồi.

"Nhưng mà cô ấy nói, cô cái gì cũng không muốn."

Tuy rằng anh có chút hoang mang, nhưng nếu đã không muốn, chính là cô ấy vốn nghĩ không muốn, anh cũng không có gì để nói.

Quả nhiên.

Chu Chú nhìn phía trần nhà, nhìn chăm chăm hoa văn điêu khắc trên mặt, nét rạn trên mặt không phải là cố ý khắc, hay đã trải qua nhiều năm.

Thật lâu Chu Chú không có lên tiếng, không phải cố ý, mà là bởi vì thật sự không biết nên nói cái gì.

Muốn nói gì?

Tình huống hiện tại là, cậu nhỏ muốn phụ trách, nhưng mà Chu Du lại cự tuyệt, hơn nữa, tình huống của bọn họ cùng anh với Đường Kiều không giống nhau, thật là không thể lạc quan.

"Con đang nghĩ cái gì?"

Cậu nhỏ Đường đánh gãy trăm mặc, Đường Kiều, Chu Du còn có Chu Chú, bọn họ tuổi xấp xỉ, nhưng với anh, lại kém rất nhiều, tục ngữ nói, ba tuổi cách một thế hệ, sự khác nhau giữa bọn họ, cũng vài thế hệ rồi. Cho nên anh cũng không thể biết chính xác bọn họ đang nghĩ cái gì.

"Cậu, một khi đã như vậy, con hi vọng về sau người không nên trêu chọc cô ấy nữa."

Thuận theo cô ấy đi. Chu Chú biết lời này anh nói vô liêm sỉ, nói vậy cho tới bây giờ cậu nhỏ không có ý nghĩ muốn trêu chọc Chu Du, là đứa nhỏ Chu Du này thiếu tâm nhãn, một lòng lao đầu về phía trước, lúc trước chị ấy nói muốn rời đi, anh nên đi ngăn cản chị ấy mới phải.

Nhưng mà, anh cũng là người đang yêu, anh làm sao có thể không hiểu được đạo lý không chùn bước khi đang yêu cơ chứ, tất cả đều không ngăn cản được.

"Đương nhiên."

Cậu nhỏ Đường ngón tay đặt ở mép bàn, nhẹ nhàng gõ, phát ra tiếng nhẹ nhàng.

"Nhưng nếu là tình huống như hôm nay vậy thì làm sao?"

Anh không nghĩ với sự tình một tháng này nói cái gì đó, bởi vì mặc kệ Chu Du làm cái gì, cứ việc thủ đoạn có chút ti tiện, nếu Chu Du là kẻ địch, cô ấy đã sớm chết ngàn lần rồi. Nhưng dù sao anh cũng là nam nhân, là anh không có không chế được, cho nên, anh phụ trách cũng là phải làm, nhưng mà thật không ngờ cô ấy lại cự tuyệt.

"Việc này. người tận lực tránh cô ấy đi."

Chu Chú thu hồi tầm mắt cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói một câu êm tai.

Đúng vậy, anh có thể không đi trêu chọc cô, nhưng mà Chu Du cô ấy.

"Ta tận lực, trong khoảng thời gian này ta sẽ nghỉ dài hạn, nếu chị con, ta nói là Chu Du, nghĩ ra muốn cái gì, có thể tùy lúc tới tìm ta."

Chu Chú gật gật đầu, từ nhỏ đến lớn, Chu Du làm một chuyện không đẹp chính là việc này rồi.

"Vậy con đi nghỉ ngơi đi."

"Được, cậu, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Chu Chú rời khỏi thư phòng, cậu nhỏ Đường liền cầm lấy cốc nước bên cạnh bàn, uống một hơi cạn sạch. Rồi sau đó tỉnh tề đánh giá khuôn mặt cái người đang cười hề hề ngốc nghếch trên thành cốc.

"Nếu mỗi người đều sống giống con không chịu đề tâm như vậy thì tốt rồi."

Bất quá, nếu như thực là như thế này, thế giới này đại khái sẽ loạn đi.

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên thật cao, Đường Kiều mới rời giường, lúc tỉnh lại, trên giường cũng chỉ có một mình cô.

Giống như ôn thần đánh răng rửa mặt, Đường Kiều đỡ đầu, trên đời này có một loại người, chính là thế nào ngủ đều ngủ không đủ, chẳng sợ một ngày ngủ đến 24 giờ, Đường Kiều chính là người như thế.

"Chu Du đâu?"

Đường Kiều dạo qua một vòng dưới lầu, không có nhìn thấy Chu Du.

"Con bé đã đi rồi, nói là vội vàng đi làm."

Người ta muốn đi làm, bọn họ cũng không giữ lại được.

Đi làm, đi làm tốt, chính là.

"Hôm nay không phải chủ nhật sao?"

Cô ấy là sâu gạo trong cơ quan chính phủ, chủ nhật đi làm cái gì.

"Có thể là muốn hợp cái gì đó, hiện tại rất nhiều cơ quan chính phủ yêu cầu buổi sáng thứ bảy nhất định phải đi báo cáo."

Cậu cả Đường đang đọc báo lật lật tờ báo nói.

"Đúng vậy a, hẳn là có cái gì việc gấp đi, đứa nhỏ này, giống như có chó đuổi phía sau vậy."

Mợ cả Đường đưa cho Đường Kiều một cốc sữa nóng, hai quả trứng chiên, bùng lên bàn, hướng về phía Đường Kiều vẫy vẫy tay.

"Kiều Kiều, đến ăn bữa sáng."

Đường Kiều theo lời đi đến trước bàn ăn, chính là khi nhìn thấy chén sữa này, chán ghét nhú nhú mày.

"Mợ, có thể không uống sữa hay không?"

"Không thể!"

Đường Kiều nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, mợ cả kém chút liền mềm lòng, nhưng ở phía sau ông ngoại Đường không nhìn thấy vẻ mặt này của Đường Kiều.

Uống sữa tươi tốt cho cơ thể, bọn họ đành chờ ôm chặt trai nha.

"Hừ, ông ngoại thôi."

Hành động kháng nghị không xong, Đường Kiều chỉ có thể ở trong lời nói chiếm chút tiện nghi.

"Ông ngoại cũng không thôi, mỗi ngày đều tắm rửa."

Phịch một tiếng, âm thanh đầu đập xuống bàn.

"Ông ngoại."

Đường Kiều giẫy giụa từ trên bàn ngẩng đầu lên, bất mãn nói.

"Chu Chú đâu?"

Thế nào sáng sớm cũng không thấy người đâu? Đường Kiều nhét trứng ốp lếp vào miệng, nín chặt mi buồn lo vô cớ, chính là phân vân có nên ăn cái thứ hai không, nói thực ra, cô gần đây có chút suy yếu, chuẩn xác mà nói là thay đổi khẩu vị rồi. Chu Du đều nói cô nên theo đội quân người mập, không tốt không tốt, cái này một chút cũng không tốt.

Chu Chú biết cô là lúc cô gầy, cho nên cô luôn luôn gầy, vạn nhất ngày nào đó béo lên thay đổi hình dạng, đến lúc đó anh lại có lý do đá cô rồi.

"Sớm đi chạy với cậu nhỏ rồi."

"Thế nào lại không gọi con?"

Vừa vặn có thể giảm béo.

"Gọi được con sao?"

Mợ cả nhin không được chọc cô.

Nhưng mà không nghĩ tới cô còn mạnh mẽ, gật gật đầu, làm như lão phu tử, "Nếu như muốn gọi, vẫn là có thể gọi được." Chỉ là bọn anh không kêu cô mà thôi.

"Mợ sẽ bảo bọn họ ngày mai gọi con dậy?"

Ngày mai, "Chuyện ngày mai ngày mai lại nói, hắc hắc."

Năng lực lớn nhất của cô chính là xoay theo chiều gió rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Chúng ta điên cuồng.

Khi biết tin tức người kia gặp nạn, Ngu Châu đang ở trong nhà xem 《Tom & Jerry》，tin tức là quản lý nhà hàng gửi cho, là gửi bằng tin nhắn, đoạn tin tức kia, Ngu Châu sẽ không hiểu, đánh trận này đến cùng là cho bao nhiêu tiền, thế nhưng tiền lương thủ hạ của anh đến mười vạn cũng bị người thu mua rồi. Lại nói anh ta tham gia quân ngũ, có thể có nhiều tiền sao?

Ngẫm lại, Ngu Châu cũng có chút khinh thường nhân phẩm của người kia rồi. Tưởng anh ta dùng loại thủ đoạn ti tiện gì, hóa ra lại là mua chuộc tay chân của anh, từng người từng người đều phản rồi.

Không xem chi tiết nội dung, chỉ nhìn liếc qua cái tiêu đề, Ngu Châu lại quay mặt đi xem phim hoạt hình, lớn đầu như vậy rồi, xem loại phim thiếu não này vẫn cảm thấy không hiểu sao thật là buồn cười, chính là ở chỗ, người Mỹ lồng tiếng Anh làm anh có chút ghê tởm, ở nước ngoài ngày ngày hai năm này, anh thật sự là nghe đến ghê tởm rồi.

Cho nên, anh tắt âm thanh đi, chỉ xem hình ảnh, anh như thường có thể vui vẻ, thậm chí vui vẻ, cười đến gặp người về phía trước.

Cười cười còn có chút hứng thú rồi, chân của anh còn chưa khỏi hẳn, đã nhiều ngày ở trong nhà rồi sớm muộn cũng phát mốc, vui vẻ này nọ phẳng phát cũng tỏa ra ngoài mùi mốc, toàn làm người ta ghê tởm.

Bất đồng với công ty đứng đắn của Chu Chú, Ngu Châu dù sao cũng là trên đường hỗn độn, hắc bạch, bằng hữu không ít. Cứ coi như là nghỉ ngơi, cũng có không ít cuộc điện thoại gọi đến. Nhưng lúc này anh cảm thấy vô cùng phiền chán, không có tâm tư gì đi đề ý tới người khác, cho nên tắt điện thoại đi, trước khi tắt máy, lại liếc mắt nhìn một chút tin tức, cuối cùng xóa bỏ tất máy.

Thanh Chiến là ai?

Anh không biết, cho tới bây giờ đều chưa từng biết qua, trong cuộc đời của anh, cho tới bây giờ không có xuất hiện qua một người như vậy. Cho nên, người chết là ai? Anh không biết. Thế giới này mỗi ngày đều sẽ chết rất nhiều người, hôm nay ngày mai, ai cũng đều không tránh khỏi.

Sáng mai phải nhờ Chu Du giới thiệu cho anh vài em gái mới được, người làm trong cơ quan, như vậy lão già nhà anh nhất định sẽ rất thích, cũng không biết nhân gia có phải thích người què hay không, đáng thương cái chân này của anh oán giận không đến được, trừu ai chọc ai rồi không biết.

Nằm ở trên sofa trong phòng khách, Ngu Châu cảm thấy bản thân giống như xác chết, không muốn đứng lên, không muốn uống nước, không muốn ăn này ăn nọ, anh là xác chết, chính là xác chết.

Mở mắt ra, Ngu Châu lẳng lặng, đối với không khí yên lặng ối ra một chữ, "Dựa vào!"

Anh cảm thấy máu chảy ngược, chảy loạn không thôi.

Chấp tay sau lưng, ở khe hở trong sofa Ngu Châu lôi ra một khẩu súng, tiếp tục móc, lại lấy ra ống giảm thanh, sau đó, đối với lão TOM trong TV, bang bang bắn hai phát, đầu TOM lập tức liền nổ hoa, Ngu Châu cảm thấy vô cùng thống khoái bắn liền mấy phát, hình ảnh TV rất nhanh biến thành màu đen, tiếp theo bốc lên khói trắng.

Ngu Châu cảm thấy thật thích, cảm thấy duy nhất chưa thích, đại khái là lắp ống giảm thanh, không nghe được âm thanh phá của kia.

Giờ súng lục lên, Ngu Châu vẫn là cảm thấy xương cốt ngứa ngáy, có xúc động muốn sát sinh.

Nghiến nghiến răng, đối với bình hoa vĩ đại cạnh TV, bắn một phát súng, bình hoa rất phối hợp lên tiếng trả lời mà nứt ra, phát ra âm thanh bùm bùm. Có thể này Ngu Châu mới cảm thấy thống khoái, quả nhiên, trên vạn đồng tiền TV cùng mấy chục vạn đồng tiền bình hoa vẫn không thể so, thanh âm này, nghe qua thật ** rồi.

Ném súng lên trên bàn trà, Ngu Châu nhắm mắt lại không để ý đến một mảnh hỗn độn trong nhà, nghĩ lại âm thanh vang giong, tiếp tục giả bộ làm thi thể.

Nhớ tới ngày anh ở Mỹ khi thích nghe bài hát Trung Quốc.

Đều nói hoa tàn hoa nở đều là mộng. Cũng biết sóng lên sóng xuống đều là ta.

Lật người lại, Ngu Châu cảm thấy có chút nhớ nhung về nhà. Đương nhiên, anh có rất nhiều nhà ở, ở thành phố S, ở thành phố khác, nhưng là chỉ có nhà lão gia tử nhà anh, mới bị anh gọi là nhà.

Anh cảm thấy bản thân đại khái là lại muốn trở về bị đánh, thật sự là khó xử, chân này của anh vẫn còn chưa có bình phục, nếu trở về lão gia tử nhà anh bỏ cho mấy gậy nữa, không chừng tàn phế luôn mất.

Không phải nói tai họa để lại ngàn năm? Người kia làm anh gặp tai họa như vậy, thế nào lại không gặp báo ứng được cơ chứ?

Đã không thể làm được cái gì, vậy thì làm thi thể đi.

Từ chi của thi thể, rốt cuộc không thể nhúc nhích.

Thượng Đế nói, ghê tởm nhân loại, tuyệt đối không phải ghê tởm một người. (lời này nhìn quen quen. . .)

Sau khi Đường Kiều ăn bữa sáng, Chu Chú cùng cậu nhỏ Đường còn chưa trở về, cô nhảm chán đi lướt thiên nhai cũng lâu rồi không có lướt qua.

Trách không được người ta nói này con gái đã kết hôn làm người ta không dám khen tặng, chính xác, cô còn chưa có gả, cư nhiên lại sửa thói quen lướt thiên nhai. Như vậy không tốt, không tốt.

Bởi vì là ở nhà bà ngoại, Đường Kiều cũng không dám thật lỗ mãng, chỉ là ngồi ở trước sofa, cái chân bị thương kia, năm lần bảy lượt nóng lòng muốn thử, thiệt tình rất muốn đặt nó lên bàn trà.

Đường Kiều nhẩn nại trong lòng rục rịch, cảm di động lên thiên nhai, trước sau như một đi qua đi lại trước vị bạn tốt nào đó. Chính là này vừa đi chuyển, cô vừa vòng ra phía sau.

"BOSS hoa tươi bị một đồng phân tròn quyến rũ, đã lâu rồi không xuất hiện, giải cứu giải cứu mau."

Cô vắn vẹo, cô âm u, cô.

Giải cứu, giải cứu cái em gái nhà cô, đến cùng là ai cần giải cứu cơ chứ?

Hơn nữa đồng phân tròn này là cô?

Cô có chút muốn ới bữa sáng vừa ăn ra, sáng sớm bị người ta lấy một đồng phân tròn để hình dung, trong lòng cô nhận, trong bụng khó khăn nhận a. . . .

Đường Kiều là tư tưởng người khổng lồ, đồng thời cũng là hành động của người khổng lồ, cô nghĩ đến phun, vì thế cô liền ới ra, hoa lệ lệ ới ra. Ném đi động đi, Đường Kiều nhảy nháy chân vọt tới toilet lầu một ới ra.

Mọi người kinh ngạc luống cuống một lát, còn lại mớ cả, cũng nói, vừa mới chuẩn bị bữa sáng cho Đường Kiều, nhưng mà, chỉ có hai cái trứng ốp lếp mà thôi, hơn nữa tất cả mọi người đều ăn cái này mà.

"Làm sao vậy, đây là, buổi tối cảm lạnh sao?"

"Ăn phải đồ ăn hư sao?"

.

Đúng lúc này, Chu Chú cùng cậu nhỏ Đường chạy bộ từ sớm cũng đã trở về, vừa vào cửa đã thấy tất cả mọi người vây quanh ở toilet cửa, chẳng lẽ vây xem đi toilet.

Vì thế, sự tình chuyển biến đột ngột.

Sau khi ới hết ra, Đường Kiều ghé vào bồn rửa mặt, nhìn chăm chăm mặt mình trong gương cảm khái không thôi.

Đây là một buổi sáng bi kịch.

Đây là một buổi sáng hỗn loạn.

Đây là một buổi sáng buồn vui đan xen.

A, không đúng, phải nói đây là một buổi sáng mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu.

Chu Chú thần sắc lo lắng hỏi, "Kiều Kiều, làm sao vậy, ta đi bệnh viện đi."

Bà ngoại Đường là một mặt vui mừng khó nhìn, "Sẽ không phải là mang thai rồi chứ?"

Vì thế, mọi người nhận định, Đường Kiều là vì trong bụng có gì đó, một mảnh thần sắc lo lắng lập tức biến thành một mảnh sắc mặt vui mừng.

Đường Kiều thiếu chút nữa nuốt nước súc miệng xuống, bà ngoại của con, người có thể đừng nói như vậy không, từ ngữ nói ra mới kinh người làm sao?

Bởi vì Đường Kiều trong bụng "Có gì đó", mọi người lại càng thêm hoảng loạn, ngay cả Chu Chú cũng loạn cả lên.

"Đi bệnh viện."

Cuối cùng vẫn là cậu nhỏ Đường có chút lý trí lên tiếng.

Vì thế, một đám người chậm rãi bắt cóc Đường Kiều tiến quân đến bệnh viện, cảnh tượng này, mười phần dọa người, không biết còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì lớn rồi cơ chứ.

Cậu nhỏ Đường lái xe ở phía trước, chở Chu Chú cùng Đường Kiều còn có bà ngoại Đường, cậu cả Đường thì chở những người khác theo ở phía sau, một đám người vô trang đầy đủ tiến đến bệnh viện, trong viện bác sĩ đối với một nhà ông ngoại Đường cũng không xa lạ, thấy đại nhân vật đến, một đường đèn xanh. Mọi người một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, vui vẻ tiếp đón.

Sau khi kiểm tra hết lượt, bác sĩ đối với ánh mắt một nhà như hổ như sói, nuốt nước miếng một cái, khó khăn mở miệng.

"Ăn phải đồ ăn không tốt, cảm lạnh rồi."

Ông ngoại Đường nện một gậy trên mặt đất, dọa bác sĩ một trận.

"Đây đến cùng là ăn phải đồ ăn hỏng hay là cảm lạnh? Bác sĩ có kiểm tra rõ ràng chưa?"

Mọi người gật đầu, tỏ vẻ ý của ông ngoại Đường cũng là ý của bọn họ, bác sĩ phải đưa ra một đáp án chính xác.

Chỉ có Đường Kiều ở trong lòng vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, kỳ thực, ngẫm lại, cô với Chu Chú ở cùng nhau chưa được bao lâu, nếu thực sự mang thai, không phải cô thành quái vật rồi sao?

"Cụ thể là trước ăn đồ bị hỏng, khả năng sau đó mới bị cảm lạnh."

Áo blouse của bác sĩ co rúm lại một chút, bị Đường Kiều hung hăng khách sáo một phen. Nhìn chút tiền đồ này, một người vẫn là áo trắng. Được rồi, không là thiên sứ.

Mọi người chậm rãi đến, lại chậm rãi quay về, đương nhiên, trên tay nhiều hơn một chút thuốc, cũng chỉ là hơn chút thuốc mà thôi.

Trên đường trở về, thái độ trưởng bối là bi thương âm thanh thở dài, oán thán Đường Kiều một trận áy náy, haizz! Cô thể nào lại không mang thai chứ, thể nào lại có thể không mang thai chứ?

Ha ha ha, cô thật sự là ngượng ngùng, thực xin lỗi mọi người.

Đường Kiều ở trong lòng cười lớn ba tiếng, tự nói cho chính mình: chúng ta thật điên cuồng a! Ha ha ha.

Bất quá, Đường Kiều cũng không dám quá mức kiêu ngạo, dù sao dạ dày còn không thoải mái. Nhìn lại sắc mặt Chu Chú, đứa nhỏ xui xẻo này, không phải là không mang thai sao, làm gì mà biểu cảm như mất mẹ thế.

Chu Chú ngồi ở trong xe hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, đứng lúc đưa mắt lên, thấy Đường Kiều cũng đang nhìn mình chăm chăm, vì thế gãi gãi đầu, thờ dài.

"Em không có mang thai sao lại ói cơ chứ?"

Chu Chú nửa thật nửa giả oán trách, trái tim nhỏ bé này của anh, vừa giờ thiếu chút nữa là ngừng đập rồi.

Xoa xoa.

Đường Kiều vỗ trán, chỉ có người mang thai mới nôn sao? Lại nói, sở dĩ cô ói không phải tại anh sao.

Nhưng lời này Chu Chú lại đạt được nhất trí tán thành của cậu nhỏ Đường ngồi ở phía trước lái xe cùng với bà ngoại ngồi ở bên ghế phụ, không chừng vài vị ở xe sau cũng cùng ý tưởng đi.

Được rồi, là cô sai, cô không nên ép buộc người ta.

Nhưng mà.

"Còn không phải bởi vì người kia ở trên thiên nhai, sáng sớm liền làm em ghê tởm."

Bằng không ruột cô cứng rắn như sắt thép lại có thể nôn được sao.

Trên thiên nhai? Tiểu Ngô sao? Lại làm cái gì rồi hả?

Đường Kiều tức giận bất bình lấy di động trong túi Chu Chú, sau đó tìm được tấm thiệp mà vị bạn tốt này phát, đưa cho anh xem. Ai bảo là kéo cô ra ngoài gấp như vậy, đành phải dùng di động của anh rồi.

Chu Chú mang theo nghi vấn nhận di động, khi nhìn đến mặt trên thiệp, không khỏi sửng sốt, giống như không hiểu lắm phương thức biểu đạt mới của nhân loại.

Được rồi, mặc dù anh nhìn không ra hàm ý khen chê khác, nhưng mà đồng phân tròn này, anh vẫn là có thể lý giải.

Nhìn cười.

"Anh gọi điện thoại bảo cô ta xóa là được."

Chu Chú làm bộ muốn gọi điện thoại, bị Đường Kiều một phen đoạt lấy.

"Thôi."

Cô cùng cô ta so đo cái gì chứ, trọng điểm là, không chừng nếu cô xóa bỏ thiệp này, thì thiệp sau đại khái sẽ là cái gì "Phân tròn" rất tức giận, ép Thiên Từ làm chur hầu linh tinh đi.

Dù sao ngày khác cô lại đến công ty bọn họ nhất định đáp trả cái người khi dễ cô, cô thừa sức đấu võ mồm với họ.

Ai nha, cô phát hiện ra từ khi cô cùng Chu Chú ở cùng nhau, trong lòng càng ngày càng âm u, chân trời một đám mây đen thật lớn!

Sau khi về nhà, mọi người không nói cái gì đều tự nhiên bận rộn, dù sao có vị kia cực kỳ không dễ bụng sắp trở thành cô dâu, mọi người phải đảm đương nhiều việc, cũng là chuyện hợp lý. Bọn họ cứ việc làm bộ như không có việc gì, nhưng Đường Kiều vẫn thấy được mắt mát trong mắt bọn họ, vì sao cô lại có cảm giác áy náy?

Không nên không nên.

Thật thần nhiên, thật thần nhiên. Đường Kiều vỗ vỗ ngực, tự nói cho bản thân, cô không làm sai chuyện gì, vì sao lại phải áy náy, phải thần nhiên, thần nhiên.

Chu Chú vốn định xuống dưới nhìn xem có cái gì cần hỗ trợ không, nhưng lại bị Đường Kiều kéo lên phòng, dưới ánh mắt ái muội của mọi người trong nhà Chu Chú trở mắt bị Đường Kiều tha lên lâu.

Là ảo giác hay sao? Anh cảm thấy mình như cười một nữ lưu manh về nhà?

Sự thật chứng minh, chẳng qua là Chu Chú nghĩ nhiều lên. Đường Kiều kéo anh trở về phòng chính là có việc hỏi anh mà thôi.

"Chu Chú, đến cùng cậu nhỏ và Chu Du nói cái gì chứ?"

Tuy rằng đêm qua đối với những gì Chu Du nói cô đã hơi tin, nhưng mà buổi sáng hôm nay thức dậy cô lại phát hiện có chút không thích hợp, vạn phần không thích hợp, vì sao cậu nhỏ cô lại nói cho cô ấy biết chuyện của Thanh Chiến? Bọn họ lại không quen. Đương nhiên, không quen ở đây là Thanh Chiến cùng với Chu Du không quen, Chu Du cùng cậu nhỏ cô không quen, cậu nhỏ không biết Thanh Chiến cùng Ngũ Châu quen biết, Chu Du không biết cậu nhỏ cùng Thanh Chiến quen biết.

Cho nên, tối hôm qua tất cả chỉ là bịa chuyện.

Chu Chú mở to mắt, ngồi vào trên sofa bên giường, "Bọn họ nói gì đó, làm sao anh có thể biết."

"Vì sao em cảm thấy anh sẽ biết?"

Đường Kiều một bộ biểu cảm như người được âm mưu.

Chu Chú nhìn cô, không động, sau một lúc lâu, thờ dài. "Em cảm thấy xảy ra vấn đề."

"Không, anh nói với em"

Đường Kiều không thuận theo, nhận định khẳng định Chu Chú biết việc này.

"Anh thật sự không biết, em ngẫm lại, đêm qua anh đâu có cơ hội ở cùng một chỗ với Chu Du."

Tuy rằng anh biết việc này, nhưng từ đầu không phải là Chu Du nói.

"Thế buổi sáng hôm nay thì sao?"

"Lúc anh thức dậy, Chu Du cũng đã đi rồi."

Nói đến đây, Đường Kiều cũng có chút ai oán, cô ấy làm gì mà chạy nhanh như vậy, cô cũng không ăn thịt cô ấy.

"Không phải em còn giận chị ấy sao?"

Chu Chú nhắc nhở Đường Kiều, cô làm phản rồi.

"Không tức giận nữa rồi."

Đường Kiều lắc đầu, các cô chị em hai chục năm, làm sao có thể bởi vì Chu Chú này mà cắt đứt được.

Chu Chú thờ dài, dùng khổ nhục kế này, thật sự là nhằm chán, kết quả là muốn đánh rắm cũng không được. Kỳ thực, cũng không phải không có tác dụng gì, ít nhất đã biết trong lòng chị hai Đường cũng có anh, lo lắng cho anh.

"Vậy anh đoán xem hôm qua bọn họ nói chuyện gì?"

Chu Chú cảm thấy, chị hai Đường bộ dáng vô sỉ, giống như đã từng quen biết.

Anh đoán? Anh đoán như thế nào?

"Làm sao có thể đoán được chứ, nếu không, em đi hỏi cậu nhỏ đi?"

Không hổ là chị em, Chu Du cùng Chu Chú đều hiểu rất rõ Đường Kiều, cũng thật hiểu cậu nhỏ Đường.

"Không cần, cậu nhỏ không thích em xét hỏi."

Kiên quyết không cần.

Haizz, chị hai này, thế nào lại có thể đem sức lực và trí tuệ đi quan tâm chuyện của người khác cơ chứ.

"Kiều Kiều, nếu em có thời gian, không bằng chúng ta đi lựa chọn áo cưới đi."

Chu Chú lớn lên tay dài kéo Đường Kiều qua, ôm cô lên trên đùi mình.

Hôn lễ dự định tổ chức trực trung thu, kỳ thực vẫn có chút gấp gáp, dù sao tất cả mọi chuyện đều chưa có chuẩn bị.

Đường Kiều ngồi ở trên đùi Chu Chú, đầu tựa vào cằm của anh, có chút mất hứng, khó chịu anh qua loa cho xong.

"Áo cưới còn phải chọn sao?"

"Đương nhiên, đính hôn đã không còn kịp rồi, dù sao cũng phải chọn một bộ em thật vừa lòng."

"Đi mua?"

"Ừ, đi mua."

"Vậy được rồi, chọn."

Đường Kiều có thể này mới cảm thấy có chút hưng trí, dù sao chỉ có bản thân gì đó, cô mới có thể dùng điểm tâm.

Chu Chú gọi điện cho người ta đưa hàng mẫu tới, dùng xe chở đến, một bộ lại một bộ phải đến hàng tá, thẳng đến lúc cô xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả mẹ cả Đường cũng nhìn không được kinh hô, bà ngoại Đường cũng quệt quệt khóe mắt, hiện tại người trẻ tuổi thật tốt, khi đó bọn họ sẽ có mấy thứ này.

Cậu nhỏ Đường hai tay đút túi, nhìn mọi người bận rộn, khóe môi nhếch lên mỉm cười.

Đường Kiều cầm một bộ ở trên người khoa tay múa chân, "Cậu, người nói bộ này được không?"

Cậu nhỏ Đường nháy mắt mấy cái, "Cậu không dám bình luận đâu, phải hỏi chồng con có được hay không chứ."

Được rồi, nói có lý.

Đường Kiều cũng cảm thấy bản thân có chút xem nhẹ đến chính chủ, vì thế quay sang hỏi Chu Chú.

"Chồng à, nhìn có được không?"

Đường Kiều khẩu khí lấy lòng ý tứ làm nũng hàm xúc mủi phần, thanh âm lão công này càng gọi chân Chu Chú càng mềm, thiếu chút nữa thì quỵ xuống rồi.

Cậu nhỏ Đường nhìn Chu Chú này bộ dáng không tiền đồ, cảm thấy buồn cười. Đại khái, đây là sức mạnh của ái tình đi, đích xác làm sức chiến đấu. . . người ta hạ thấp. Nhưng đây là điều kiêng kị của quân nhân.

Nhưng trên thực tế, chuyện chọn áo cưới này, tuyệt đối không giống như tưởng tượng đơn giản như vậy, lại còn có nhiều váy cưới đặt trước mắt như vậy, càng chọn càng hoa mắt, chọn đến khi Đường Kiều phát hỏa lên.

"Không chọn không chọn, phiền chết rồi."

Đường Kiều cầm áo cưới trong tay ném xuống dưới chân, còn đá hai chân.

Mọi người nhanh chóng hóa đá, ngo ngác nhìn Đường Kiều, nhớ tới cậu nhỏ Đường nói chứng nôn nóng, trong lúc nhất thời, ai cũng không dám động.

Cậu nhỏ Đường thở dài, vừa mới chuẩn bị mở miệng, Chu Chú lại có động tác trước, một tay ôm lấy cô, sau đó đỡ đến sofa.

"Thế nào, chọn một môi? Em nghỉ ngơi một chút đi."

Chu Chú nói xong hai tay cũng không nhàn rỗi ở trên người Đường Kiều xoa bóp, giống như ở giúp cô "mát xa".

Đường Kiều bị anh làm cho ngứa, vốn mặt thối thối, lập tức thay đổi phù một tiếng bật cười, ngã người vào sofa.

"Ha ha, anh đừng xoa bóp, ngứa chết, thủ pháp của anh, quá kém đi."

Đường Kiều vừa cười vừa ghét bỏ, mọi người thở phào một hơi, ngay cả Chu Chú cũng vụng trộm ở trong lòng thở phào một hơi.

Cậu nhỏ Đường vốn muốn rút tay ra khỏi túi quần, lại dứt trở lại.

Rất tốt, có lẽ tình huống so với anh tưởng tốt hơn rất nhiều.

"Để ngày khác anh đi học thêm."

"Tốt."

Đường Kiều cười, học đi học đi, học giỏi cô còn có phúc lợi rồi.

"Chính là không biết người ta có thu nhận đồ đệ đẹp trai như vậy không."

Chu Chú một bộ tâm trạng vô cùng đau đớn, như là phiền não bản thân lớn lên quá đẹp trai rồi.

Đường Kiều không nói gì, trình độ tự kỷ của người nào đó đúng là hết nói nổi mà.

"Không có việc gì, nói không chừng người ta còn có thể giữ anh lại làm đạo cụ dạy học đấy chứ."

Nhường nhường mây, Đường Kiều đắc ý nói.

"Cái gì là đạo cụ dạy học?"

Thiệt tình ông ngoại Đường cảm thấy mình lớn tuổi rồi nên không hiểu.

"Ách, chính là."

Đường Kiều bỗng nhiên có cảm giác bê đá tự đập chân mình.

"Ông ngoại, nói ví dụ như, cái tượng người suy nghĩ kia, thường xuyên bị người lấy ra làm đạo cụ dạy học."

"Thì ra là vậy."

Ông ngoại Đường hiểu biết gật đầu.

"Này Chu Chú làm sao có thể là công cụ dạy học được chứ?"

Quả nhiên là cô bê đá tự đập chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Cuộc sống ba người.

Ở nhà bà ngoại ngày ngốc hai ngày sau đó Đường Kiều, rốt cục phát hiện, kết hôn cũng không phải chỉ là hai người muốn kết hôn, lấy giấy kết hôn là xong việc.

Nỗ lực nghĩ nghĩ, Đường Kiều đem chuyện này tinh tế lướt qua một lượt, xem xét thế nào đều cảm thấy đây là lỗi của Chu Chú, trong đó còn bao gồm Ngu Châu dung túng phạm sai lầm.

Nếu không phải Ngu Châu làm cô quá chén, cô sẽ không say rượu loạn tính, nếu không phải say rượu loạn tính cô sẽ không để Chu Chú trèo lên giường của cô, nếu không phải Chu Chú trèo lên giường của cô, cô cũng sẽ không thể đàn độn u mê cùng anh đi đăng ký kết hôn, nếu không phải đàn độn u mê đi lấy giấy kết hôn, hôm nay cô cũng không phải ở trong này dây dưa như vậy.

Vết thUơng nhỏ trên chân đã kết vảy, Đường Kiều nhón nhón chân, phát hiện còn có thể chống đoc, mạnh mẽ từ trên giường nhảy lên, đứng ở trên giường từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Chu Chú rống: "Đều là lỗi của anh nha!"

Chu Chú bị cô bất thành linh động đến có chút bị dọa đến, "Làm sao lại là lỗi của anh rồi?"

"Dù sao đều là anh sai."

Đường Kiều khí thế mười phần, cô cảm thấy bản thân thập phần thích loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống này.

Nhưng cô tựa hồ hoàn toàn quên mất bản thân vừa mới đang ở cùng Chu Chú làm cái gì.

"Được được được, là anh sai, nhưng mà, Chu phu nhân." Chu Chú sờ sờ cằm, dâm tà quét một lượt từ đầu đến chân Đường Kiều.

"Chúng ta vừa mới xong việc, em cũng nên mặc y phục vào, bằng không anh thật tình rất mệt."

Đường Kiều bỗng nhào lên trên giường, tát mạnh một cái vào đầu Chu Chú, này thì lưu manh!

Chu Chú xoa xoa đầu phát đau, có chút ủy khuất, "Chu phu nhân, làm sao em lại đánh anh?"

Đường Kiều khề cần môi, bộ mặt có chút âm trầm. Đánh? Không lấy kéo cắt chỗ kia của anh, xem như không làm anh thất vọng rồi.

"Làm sao vậy?"

Chu Chú đưa tay, kéo Đường Kiều vào trong lòng, cầm cọ xát đầu của cô.

"Chúng ta không cần làm hôn lễ được không?"

Phình miệng, Đường Kiều nửa là oán trách, nửa là làm nũng.

"Vì sao lại không muốn làm, không phải nói tốt lắm sao?"

"Phiền."

Cô cảm thấy thật là phiền, này một nhà lớn bé, chuyện gì cũng không làm, cả ngày xoay xung quanh cô. Một người tốt đến đâu, không phát điên mới lạ.

Giống như heo đùn đùn, Đường Kiều ghé vào trong lòng Chu Chú cọ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhăn cau lại, không khác gì cụ già.

"Chuyện gì làm cho em cảm thấy phiền?"

Cậu nhỏ nói, muốn tận lực vừa ý cô, làm cho cô giao trái tim nói đến bất mãn gì, anh đều nghe theo.

"Nói không rõ, dù sao chính là phiền."

Tựa như thịt viên trong nồi nước sôi, bị người không ngừng khuấy, nhưng mà có ai nghe thấy viên thịt nói nó bức tức vì bị người ta nấu đâu cơ chứ?

"Chọn áo cưới phiền?"

Đường Kiều cúi gằm đầu nghĩ nghĩ, "Cũng không hẳn là tất cả."

"Đó là bởi vì tất cả mọi người vây quanh bên cạnh em, em cảm thấy phiền?"

"Cũng không hẳn vậy."

Làm chuyện này hôn lễ, quả thật so với chuyện đăng kí hết hôn đáng ghét hơn nhiều.

Này còn không phải là. đường tUơng lại, nhấp nhô gập gềnh a.

"Hay ngày mai chúng ta về nhà? Về nhà thì không có người làm phiền em rồi."

"Có thể được không? Ông bà ngoại bên kia có phải khó nói hay không?"

Trở về cũng tốt, chính là ông bà ngoại bên kia phỏng chừng sẽ có phê bình kín đáo.

"Không có việc gì, anh sẽ giải quyết."

"Em bảo cậu nhỏ vụng trộm chờ về được không?"

Đường Kiều cười gian, lấy ngón giả điên.

Sắc mặt Chu Chú suy sụp, lại là cậu nhỏ, không ngờ anh như thế còn đâu không lại một trường bối, anh còn không tin như vậy nữa.

"Chờ về ở cùng luôn sao? Anh nghĩ là, trong nhà lại thêm một cái bê cá cảnh rồi."

Đường Kiều tức giận nhe răng trợn mắt đấm anh, cậu của cô là thần, anh dám đặt bê cá bên trong!

"Cậu nhỏ khẳng định sẽ không đồng ý."

"Anh làm sao mà biết, anh cũng không có hỏi."

Đường Kiều bắt mẫn.

"Được, ngày mai anh sẽ đi hỏi."

Sáng hôm sau, lúc ăn bữa sáng, Đường Kiều ho một tiếng, Chu Chú lập tức nói những gì chuẩn bị tới qua ra, "Bà ngoại, ông ngoại, công ty còn có chút việc, con cùng Đường Kiều đi về trước, ngày khác chúng con lại về sau."

Công việc từ trước đến nay đều là cái có hợp lý, mọi việc đều thuận lợi.

"Được, con trở về đi, nếu không Đường Kiều ở lại? Dù sao con cũng không có công việc, không vội về, ở lại đây vài ngày đi."

Ông ngoại Đường luyến tiếc Đường Kiều trở về.

Không cần, cô mới không cần ở lại, cô trở về xem Chu Chú.

"Mẹ, cô dâu mới người ta làm sao lờ tách ra."

Cậu nhỏ Đường trêu ghẹo, nhìn hai người bỏ suốt ngày mạnh mẽ quần lấy nhau, như đường trong mật.

Bà ngoại Đường cũng nghĩ vậy, nếu muốn ôm chặt trai, sao có thể làm cho bọn họ tách ra được.

"Vậy cũng được, cùng nhau trở về đi."

"Cậu nhỏ, có muốn đến nhà con ở vài ngày không?"

Cậu cả Đường cùng mẹ cả hôm qua cũng đã trở về, dù sao có còn có đứa nhỏ, không thể rời nhà quá lâu.

Chu Chú hỏi câu này thật sự là không tình nguyện, anh cùng Đường Kiều ở trong cái ổ nhỏ này, trường bối đến xem nào nhiệt làm cái gì chứ.

Cậu nhỏ Đường đại khái cũng nhìn ra Chu Chú không thật lòng, ra về suy xét một phen.

"Không được, hay là không nên đi quấy rầy hai đứa."

"Cậu, đi đi, đi đi."

Chỉ hai nhăm chán bắt lấy cánh tay cậu nhỏ lắc lắc.

Chu Chú cảm thấy cánh tay đưa qua đưa lại trước mặt thập phần chướng mắt, hận không thể lấy dao chém đứt, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi, dao của anh có nhanh đến đâu cũng không bằng súng của người ta nha.

Bất quá, cũng may cậu nhỏ Đường cũng coi như là thật thức thời, mặc cho Đường Kiều khuyên can như thế nào, cũng không đáp ứng.

Bất đắc dĩ, Đường Kiều đành dừng lại, không cam không nguyện đi theo Chu Chú trở về nhà.

Lần này tuyển chọn ở trên ngo đi, không bị kẹt xe nữa, một đường thông suốt trở về nội thành.

Trước khi Chu Chú đi, đường cậu nhỏ liếc mắt nhìn anh, anh biết, là muốn anh hầu hạ tốt tổ tông này.

Được, anh sẽ hầu hạ thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho cô có thời gian nghĩ đến trường bối linh tinh vớ vẩn.

"Chúng ta trước đi siêu thị mua đồ ăn, hôm nay ở nhà ăn mừng."

Chu Chú không có lái xe về nhà, mà trực tiếp chạy đến siêu thị gần nhà mua đồ.

Mua đồ ăn không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là.

"Chúc mừng cái gì?"

Thoát ly "Trường bồi" ! Đương nhiên, những lời này Chu Chú chỉ đặt ở trong lòng, không dám nói ra.

"Cái gì cũng có thể chúc mừng."

"Ví dụ như?"

"Thời tiết tốt, không có mưa."

Mồ hôi đầy trán, Đường Kiều chống đỡ thân mình không để mình ngã xuống, cô sẽ không gả cho cai người nhục trí đi?

Nói là đi mua đồ ăn, nhưng Đường Kiều vừa vào siêu thị, trực tiếp đẩy xe đồ đến khu đồ ăn vặt.

Chu Chú bắt đắ đi theo này phía sau, đồ ăn vặt loại này loại nọ, vốn là là đặc quyền nữ sinh, kỳ thực Đường Kiều coi như là tốt, ít nhất là cô tự giác. Nói ví dụ như trước khi ăn không ăn đồ ăn vặt, nói ví dụ như ăn đồ ăn vặt không được để bữa trong nhà.

Cho nên Chu Chú cũng kệt cô, chẳng qua, bà ngoại nói, Đường Kiều phải ăn đồ ăn thật dinh dưỡng, điều trị sức khỏe thật tốt, điều trị sức khỏe làm cái gì? Đương nhiên là vì bồi dưỡng chất lượng tốt cho đời sau.

Đường Kiều ném vào trong xe đẩy quả hạch và nhiều đồ linh tinh khác, lại ném thêm một ít mứt hoa quả, vốn đang muốn đi lấy mì ăn liền, bị Chu Chú nói một câu thành công ngăn trở lại.

"Lại muốn viết thư tình?"

Đường Kiều học máu, khó khăn chậm rãi nắm tay thanh quyền, sau đó thu hồi.

Bởi vì Chu Chú không thức thời ngăn cản, trong xe đẩy cũng không có nhiều đồ linh tinh, Đường Kiều tiếp tục đẩy xe càn quét ở khu vực bán đồ ăn vặt, cũng không có gì, chẳng qua cô muốn ăn gì đó thôi.

"Dì!"

Vò đầu, thế nào mà đến chỗ nào cũng có thể gặp thằng nhóc này, thật sự là làm người ta đau bao tử.

"A, nhóc con, lại là cậu."

Người này đúng là âm hồn không tiêu tan?

"Dì, tôi tới tìm dì."

"Tìm tôi?"

Đường Kiều há hốc miệng, không thể hiểu được, sao cậu ta lại tìm cô, cậu ta tìm cô làm cái gì cơ chứ?

Quay đầu lại, Đường Kiều không tiếng động hỏi Chu Chú phía sau, anh cũng nhún vai, tỏ vẻ cũng không biết.

"Tôi đi công ty của dựng đi tìm dì, nhưng mà từ hôm đó cũng không thấy dì qua đó nữa."

Ách.

"Tôi trở về thăm người lớn, hôm nay trở về."

"Tôi nhớ ngày trước cũng đựng phải cậu ở siêu thị, nhà cậu khẳng định ở ngay gần đây, cho buổi tối tôi sẽ ở đây chờ cậu."

Chắc chắn, Đường Kiều quay lại nhìn Chu Chú phía sau nhường nhường mảy, một bộ đắc ý mạnh mẽ, giá thị trường của cô cũng tốt lắm nha, nhìn đứa trẻ si tình này, thật là giống Dương Quá.

"Cái kia Quá nhi."

Hả?

Ai là Quá nhi? Trần Ương cùng Chu Chú đồng thời không hiểu.

"Không phải, nhóc con, cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"Dì, tôi nói rồi, tôi là Trần Ương, tôi có thể đến nhà đi ngồi một chút được không? Thật sự tìm đi có việc."

Chu Chú lập tức cảm thấy có nguy cơ ý muốn cự tuyệt, nhưng mà Đường Kiều đã đi trước một bước đáp ứng luôn.

"Có thể, nhưng mà phải chờ tôi mua xong đồ ăn đã, lát nữa cậu đến nhà tôi ăn cơm luôn đi, vừa ăn vừa nói."

Vì thế, vốn là Đường Kiều một người ở phía trước lấy đồ ăn vặt, Chu Chú ở phía sau đi theo, bỗng chốc liền biến thành Đường Kiều cùng Trần Ương hai người ở phía trước chọn đồ ăn vặt, Chu Chú một người ở phía sau đi theo.

Chu Chú hít sâu một hơi, tự nhủ bản thân phải nhẫn nại.

Thật vất vả mới thoát ly được "Trường bối", lại tới một cái "Vãng bối" (ý anh là kẻ ở đâu tới). Con đường hạnh phúc, thật sự là thật là dài đằng đẵng.

Sau khi mua xong đồ ăn về nhà, Đường Kiều mời Trần Ương vào nhà, sau đó sai Chu Chú đi phòng bếp nấu cơm.

"Vì sao anh lại phải nấu?"

Chu Chú tròn tròn mắt hỏi, như bình thường, anh cũng làm, nhưng là hôm nay có người ngoài ở đây, dù sao cũng phải cho anh mặt mũi. Huống hồ người ngoài lại trẻ tuổi như vậy, lại đẹp trai như vậy, bộ dáng Đường Kiều này, giỏi nhất thông đồng tiểu nam sinh, không được anh phải xem.

"Em muốn tán gẫu với cháu em, anh không nghe nó nói đến tìm em có việc sao? Nhanh đi nấu cơm đi."

Đường Kiều nhanh chóng đẩy Chu Chú vào phòng bếp, nhưng mà đẩy vào anh lại chui ra, đẩy mạnh vào lại chui ra.

Hai người giống như chơi đùa, một người không ngừng đẩy vào trong, một người tùy ý cô thôi, chính là cô mà buông tay là lập tức chui ra.

Cuối cùng vẫn là Trần Ương chịu không nổi, cảm thấy bọn họ nếu cứ đẩy lên đẩy xuống như vậy, bữa cơm này kỳ thực có thể không cần ăn.

"Để tôi nấu cơm đi."

Hai người chơi đùa vui vẻ bỗng nhiên ngừng lại, đồng thời nhìn về phía Trần Ương, nhưng lại trăm miệng một lời nói: "Tốt."

Trần Ương xinh đẹp mặt hung hăng rút hai lần, cảm thấy bản thân tìm đến bọn họ nhờ giúp đỡ từ đầu chính là quyết định sai lầm.

Đương nhiên, Chu Chú cùng Đường Kiều vẫn hiểu được, người ta dù sao cũng là khách, lại là lần đầu tiên đến, không thể vừa tới đã phải nấu cơm cho bọn họ.

Cho nên, kết quả cuối cùng là, Trần Ương làm đầu bếp, Đường Kiều cùng Chu Chú làm trợ thủ, ba người tất cả đều chen chúc trong phòng bếp.

Ba người nhưng mà so với một người tay chân mau hơn, hơn 1 tiếng đã xong, sáu món ăn một món ăn, đối mặt với cơm trưa phong phú như thế, Đường Kiều không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Đứa trẻ này thật không tệ, bộ dáng tuấn tú này, eo nhỏ này, tay nghề tốt này.

Cho nên, khi nhìn Trần Ương, ánh mắt Đường Kiều đều là lóe tim hồng, điểm này làm Chu Chú thập phần bất mãn.

"Kiều Kiều, em ăn cái này đi."

Gắp khối sườn đặt vào trong bát của Đường Kiều, Chu Chú ý đồ hấp dẫn lực chú ý của Đường Kiều, hơn nữa đã thành công rồi.

Đường Kiều thỏa mãn hỏi, "Anh làm?"

Chu Chú một bộ đương nhiên, cười tủm tỉm nói "Muối là anh nếm."

Đường Kiều giống như đã sớm dự đoán được, sáng tỏ gật đầu, "Khó trách cảm thấy có chút mặn."

Dựa vào cái gì cơ chứ!

Trần Ương ngồi ở một bên không có hé răng, nhìn hai người giống như trẻ con, ánh mắt tối sầm lại, thực không có khẩu vị ăn hai miếng cơm.

"Nhóc con, cậu làm sao vậy? Chuyện gì đáng giá mà để cậu gíƯơng cò trống lớn như thế tìm tôi, giống như vậy đuổi chặn đường vậy, giờ nói đi."

Vừa mới tâm trạng không phải rất tốt sao, thế nào bộ dáng bây giờ lại không có cảm xúc.

"Dì, cô có biết luật sư không?"

"Luật sư? Cậu phạm chuyện gì rồi hả? Hay là cậu muốn kiện cáo ai, có phải lần trước cậu làm thêm vào mùa hè, ông chủ chưa trả lƯơng cho cậu phải

không?"

Luật sư à, hắc hắc, cô thật đúng không có biết.

"Không phải, một người bạn gặp chút chuyện, muốn tìm một luật sư giỏi."

"Mà đúng là tôi không có bạn bè hay quen biết ai là luật sư cả, người nhà cậu cũng không biết à?"

Xem cách ăn mặc của đứa trẻ này, giống như gia đình cũng có điều kiện, có tiền muốn tìm vị luật sư cũng không khó đi.

"Việc này, tôi cũng người nhà cãi nhau, tôi bỏ đi."

Trần Ương một chút cũng không cảm thấy việc này dọa người, hiện tại việc anh muốn làm nhất, chính là nhanh chóng giúp người nọ tìm một vị luật sư, qua vài ngày nữa sẽ mở phiên tòa, đến lúc đó sợ là không kịp rồi.

"Trước tiên cậu thử nói xem, là vụ án gì."

Chu Chú vẫn một mực yên lặng im lặng nghe mở miệng.

"Dượng có biết luật sư?"

"Có thì có, nhưng mà trước tiên cậu nói xem là cái dạng án gì."

Nếu là giúp người giết người phóng hỏa lên tòa án, vậy anh có thể giúp, không vội.

"Cô ấy giết người."

Trần Ương có chút khó khăn mở miệng.

Đường Kiều kinh hãi chiếc đĩa rơi xuống đất, bộ dáng khó có thể tin được, đứa trẻ này cư nhiên quen biết tội phạm giết người Thượng Đế, cô cô cô.

"Cô ấy bị oan!"

Nhìn phản ứng của Đường Kiều, Trần Ương có chút ảo não lớn tiếng gào lên.

"Thật sự, cô ấy bị oan ư, căn bản người không phải là cô ấy giết."

"Nếu thật sự là bị oan ư, đây cũng không khó lần, bởi vì hung thủ chân chính kiểu gì cũng để sót lại chút manh mối."

Anh biết người kia mới có thể giải quyết.

Nhưng sắc mặt Trần Ương sau khi nghe Chu Chú nói cũng không chuyển biến tốt đẹp hơn, lại còn càng thêm trắng bệch, giống như một loại thừa nhận thống khổ.

"Nhưng mà, cô ấy là cam tâm tình nguyện đi gánh tội thay, cô ấy chết chắc rồi, cô ấy nhất định chết chắc rồi, nhưng mà cô không thể chết được a, thật sự không thể chết được."

Này.

Nếu nói như vậy, luật sư mà có năng lực cũng không có biện pháp.

"Thầy thuốc chữa bệnh không trị được mệnh, những lời này cậu hẳn là biết, ở đây cũng vậy, nếu là cam tâm tình nguyện đi gánh tội thay cho người khác, trừ phi tổ giác mới có cũng đủ chứng cứ đi chứng minh là mình trong sạch, nếu không như vậy, việc này rất khó làm."

Nhưng mà dưới tình huống bình thường, chỉ có người đi ra gánh tội thay, bên tổ giác phần lớn sẽ không để ý người nọ có phải là hung thủ chân chính không. Đổi lại mà nói, muốn cứu một người cam tâm tình nguyện đi gánh tội thay cho người khác, Thần Tiên cũng không có biện pháp.

"Tôi biết, nhưng mà tôi không thể để cho cô ấy chết được, cô không thể chết được."

Trần Ương buông đĩa xuống, nức nở nói, mặt sụp xuống, che khuất nước mắt đang trực trào ra.

Đường Kiều có chút bất an nhìn cậu ta, lại quay sang liếc Chu Chú, nháy mắt nói cho anh, hay là anh nghĩ lại biện pháp khác.

Chu Chú thở dài, anh có thể có biện pháp gì chứ.

"Nếu cậu thật muốn cứu cô ấy, nên nói cho cô ấy, không cần làm việc ngốc như vậy."

"Nhưng mà, hiện tại căn bản tôi không gặp được cô ấy."

Trần Ương có chút tuyệt vọng nói, nhìn về phía Chu Chú.

"Bọn họ là một đám lòng lang dạ thú, bình thường tất cả đều vây quanh ở bên người cô ấy, kỳ thực đều chờ cái gì chứ, chờ cô ấy gặp rủi ro, chờ để chê cười cô ấy, bọn họ nhốt cô ấy lại, tôi căn bản là không gặp được cô ấy."

"Cậu biết cô ấy bị giam ở đâu sao?"

"Biết, thành phố S chỉ có một nhà giam cho nữ, cô ấy là ở chỗ này."

"Nữ?"

Đường Kiều không khỏi kinh ngạc, nói nửa ngày, cô còn tưởng rằng cậu ta nói là một anh bạn nào chứ. Chu Chú cũng sững sốt một chút, nhưng lại không ngờ rằng.

"Cô gái tốt đi nhận cho người ta tội gì cơ chứ."

Đường Kiều lẩm bẩm.

"Đúng vậy, cô ấy thật ngốc, cô ấy thật ngu xuẩn, cô ấy quả thực không có thuốc nào cứu được rồi."

Lúc cô ấy đi nhận tội thay, thời điểm cô ở bên trong dây vò, tất cả bọn họ đều ở bên ngoài khoái hoạt, bọn họ đều thật là vui vẻ, lại là sinh nhật lại là đính hôn, không có người để ý đến cô ấy, căn bản là không có người.

"Tôi nghĩ trước hết nên tìm cách cho hai người gặp mặt trước đã có gì rồi tính sau."

Chu Chú khi nói câu này đem tầm mắt nhìn về phía Đường Kiều, người sau vội vàng phui sạch.

"Anh đừng nhìn em, em sẽ không đi tìm cậu nhỏ nhờ việc này đâu."

Nhìn ánh mắt này của anh biết ngay là anh đánh cái chủ ý gì.

"Dì, cầu xin cô."

Trần Ương một câu còn chưa nói xong đã nghẹn ngào.

Em gái, cô nơi nào có thể gặp người nhà cái bộ dạng này.

"Được rồi được rồi, để tôi thử xem"

Chuyện này với chuyện của Đường Uyển không giống nhau, đây chính là liên quan đến mạng người, nhưng mà nếu để cho Đường Uyển biết, cô vì một người ngoài đi tìm cậu nhỏ Đường, không chừng nha đầu kia sẽ muốn bóp chết cô đi.

Trần Ương xoa xoa mắt, cố gắng nở một nụ cười khó coi.

"Được rồi được rồi, đừng có cười nữa, khó coi chết đi được."

"Dì, còn có thể cầu cô một chuyện được không?"

"Chuyện gì?"

Vì sao cô có loại ảo giác, cô thật sự thành di cậu ta rồi hả ?

"Không được."

Chu Chú nhanh chóng trả lời .

Nhưng Trần Ương tựa hồ bất lấy trọng điểm.

"Dì, tôi cùng người trong nhà cãi nhau lớn, lúc ra đi cũng không mang tiền, không có chỗ ở rồi."

Hazzi, này cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ, thật sự là đáng thương.

"Nhưng mà, không phải tôi đây sẽ rất mệt sao."

Đường Kiều gấp miếng thịt đưa vào miệng, đứa trẻ này tay nghề thật là không tệ.

"Tôi có thể nấu cơm cho các người."

"Không được."

Chu Chú lại cườm điệu, nhưng lại bị người ta xem nhẹ.

"Vây được, không chỉ nấu cơm, còn phải dọn dẹp nhà ở."

"Được!"

"Thành giao!"

"Như vậy, bây giờ dọn dẹp bàn, rửa sạch bát đĩa đi."

"Được."

Chu Chú nhìn thức ăn trên bàn nhanh chóng bị thu dọn, hé mở miệng, anh giống như chưa ăn no. Nhưng mà hai người kia, một người đã khoan khoái xem tivi, một người lại nhanh chóng đi rửa chén đĩa.

Chu Chú nhìn trời, không khỏi ngàn vạn cảm khái.

Vì sao anh cảm thấy anh cùng với Đường Kiều cuộc sống luôn luôn là ba người?

Từ trước là anh, Đường Kiều còn có Chu Du.

Sau này là anh, Đường Kiều còn có cậu nhỏ.

Hiện tại, lại nhiều thêm đứa nhỏ giữa đường nhặt về.

Vì sao số phận của anh luôn luôn khổ như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tắm yên ương ôi tắm yên ương 1.

Trong nhà bỗng nhiên thêm một người, đối với chuyện này Chu Chú lấy thân phận chủ nhà tỏ vẻ vô cùng bất mãn.

Loại bất mãn này, lúc hơn một giờ sáng, lúc Đường Kiều cùng Trần Ương cúi đầu ở phòng khách xem phim ma, rốt cục cũng bộc phát rồi.

Chu Chú bình tĩnh trưng ra bộ mặt ngày càng đen, đi tới TV, phụt một tiếng, tắt TV đi, phòng khách không có mở đèn nhất thời một mảnh tối đen, ngay sau đó là hai tiếng hét thất thanh đồng thời vang lên.

"A.!"

Chu Chú mặc kệ bọn họ hét chói tai, thẳng đến lúc bọn họ kêu mệt, tự mình ngừng lại, Chu Chú cũng không hề động dậy, vẫn không nhúc nhích, khoanh tay đứng ở trước TV một hồi lâu, mắt không chớp nhìn chăm chăm trước mặt toàn bóng đen, trong óc tiến hành trời và người giao chiến, đến cùng anh muốn hay là không tiến lên bóp chết bọn họ một cái?

Cuối cùng, giao chiến xong, nhân loại thắng lợi, cho nên, hai người này vẫn kéo dài được chút hơi tàn.

"Chu Chú?"

Đường Kiều thanh âm không xác định, dè dặt cản trở hỏi một câu.

Chu Chú hừ lạnh một tiếng, tốt lắm, còn biết trong nhà này còn có anh nữa.

"Xin hỏi hại vì, hiện tại đã hơn một giờ sáng, có thể đi nghỉ ngơi được chưa?"

Trong bóng đêm, ánh mắt Chu Chú giống như con sói, trừng Trần Ương co rúm lại một chút.

Đường Kiều dưới ánh mắt của con sói, thật không khí phách đem bản thân phui sạch, "Ngủ, đương nhiên muốn ngủ, đều là thằng nhóc này, được được, làm chi hơn nửa đêm lôi kéo người ta xem phim ma, quá dọa người rồi."

Nói xong còn phối hợp chà xát cánh tay, rót xuống không biết bao nhiêu lớp da rồi thật không biết ba chữ xấu hổ là gì.

Trần Ương học máu, cảm thấy ánh mắt Chu Chú trừng anh mặt càng thêm tái rồi.

"Dượng, có thể bật đèn lên trước không?"

Không khí này thật quý dị, ba người trong bóng đêm mặt đối mặt tiến hành nói chuyện, bọn họ đùa thế này là hành vi nghệ thuật sao?

Trần Ương cứng người, ngựa quen đường cũ tìm công tác, tách một tiếng, đèn phòng khách lại bật sáng.

Tốt lắm, hiện tại

Trần Ương cảm thấy càng thêm dọa người, nhìn dượng một mặt giống như đại tiện.

"Kiều Kiều, trở về phòng nghỉ ngơi."

Vốn ở trước mặt người ngoài, Đường Kiều cảm thấy bộ dạng này của Chu Chú làm cô thập phần mất mặt, cũng quả thật là rất mất mặt. Nhưng là ngẫm lại phim ma vừa mới xem, suy nghĩ tình cảnh của bản thân muốn tồn tại, vẫn nên lựa chọn giả vờ ngây ngốc thôi.

Vì thế, tự giác từ trên ghế sofa đứng lên, chuẩn bị lên lầu trở về phòng, đi được một bước, cảm giác có người kéo góc áo lại.

Hơi giương mắt, phát hiện Trần Ương đáng thương tội nghiệp nhìn chăm chăm cô.

A, đôi mắt nhỏ này, thật khiến cho người ta đau lòng.

Khụ khụ, Đường Kiều như cảm nhận được từ trường màu đen trên người Chu Chú, ho hai tiếng nói: "Sao vậy, còn có việc gì sao?"

Trần Ương túm lấy một chút góc áo Đường Kiều, không nhìn thấy trên người Chu Chú này mảnh liệt bất mẫn, "Dì, con có chút sợ hãi."

Đường Kiều rất muốn nói, muốn đi ngủ cùng con hay không.

Ngẫm lại, đứa nhỏ này dù sao so với tiểu bằng hữu Tuấn Khanh lớn hơn không ít tuổi, cô cùng cậu ta ngủ quả thật là có chút kỳ quái nha.

"Lớn như vậy rồi, lại còn là con trai."

Ý tứ Đường Kiều là, lớn như vậy rồi có phải đứa trẻ nữa đâu, làm sao còn sợ như vậy chứ? Nhưng Trần Ương chính là không buông tay, mặc cho Đường Kiều tro trên.

Đường Kiều cái này vui vẻ, cảm thấy đứa nhỏ này bộ dáng không biết xấu hổ, rất giống phong thái của cô lúc nhỏ, thực không hổ là cháu trai của cô nha.

Nhưng mà, cô cảm thấy rõ ràng trong phòng khách có một người khác đang tức giận, đang chậm rãi đi lên, cho nên, vì chính mình, một đứa nhỏ thì tính là gì chứ.

"Thân ái, cậu có biết, không thể ngủ cùng đi không, đi cùng dượng còn phải nỗ lực tạo người."

Đây là sự thật không sai, nhưng mà sao anh lại cảm thấy hối hận trước tiên cứ khiêng Đường Kiều về phòng đã?

Chu Chú nỗ lực tự nhủ cho bản thân, buông lỏng một chút, không cần so đo cùng phụ nữ với trẻ con, Khổng Tử đã nói, chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó sống cùng. Khổng Tử đại nhân cũng làm không được chuyện này, anh nếu có thể làm tốt, anh cũng không phải người nữa mà là thánh rồi.

"Kiều Kiều, trở về phòng."

Chu Chú ra lệnh một tiếng, ngăn cản Đường Kiều nói hươu nói vượn.

Đường Kiều lập tức nghiêm trang đứng vững, lập tức ngoan ngoãn lên lầu.

Bạn học Trần Ương chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng lưng Đường Kiều, vẫn duy trì tư thế túm quần áo, hai mắt rung rung. Đường Kiều quay đầu lại nhìn thoáng qua, thở dài lớn một hơi.

Bộ dáng nhỏ này, so với Thũng Gia thật khiến người ta đau lòng hơn.

"Được rồi, đừng diễn nữa."

Mọi người không ai nhìn nữa rồi.

"Dượng, người thật không có tình cảm rồi."

Trần Ương bấu môi, có chút bất mãn, hiện tại đại nhân, thật không có ý tứ.

"Câu đều giống như thế này lừa bạn gái?"

Àch, đích xác, anh đều là như vậy lừa người kia, chiều này anh đã dung vô số lần rồi, nhưng mà mỗi lần đều có thể thành công, cho nên, anh luôn luôn như vậy làm không biết mệt tí nào.

Chính là lần này, không có người chơi cùng anh.

Trần Ương ngã xuống sofa tê liệt, mặt không chút biểu cảm, cũng không có ý muốn đi ngủ.

"Được rồi, không có việc gì thì ngủ đi, nhớ mai dậy sớm làm bữa sáng."

Chu Chú sai bảo người khác, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

"Đã biết."

Trần Ương úp mặt vào sofa, mặt không biểu cảm nói, nhưng cũng không muốn đứng dậy đi ngủ.

Lúc anh tới nơi này cái gì cũng không mang, Chu Chú là nam nhân, khẳng định sẽ không hỏi anh có thích ứng hay không, có đôi khi cần lời nói, trên thực tế, anh ước mình không ở được, phải mong chạy lấy người.

Đường Kiều tuy là nữ, nhưng là đừng hy vọng cô có thể nghĩ như vậy.

Đầu cô cấu tạo quá mức đơn giản, dưới tình hình chung, chỉ có thể nghĩ đến một chuyện, mà hiện tại cô có thể nghĩ đến, chính là cô vừa mới xem cái phim ma kia.

Cho nên, Đường Kiều vốn đã trở về phòng lại chạy ra.

"Chu Chú, bảo bối, come here, em cần anh."

Lảo đảo một cái, Chu Chú thiếu chút nữa té ngã, Trần Ương ngồi phịch ở trên sofa chỉ biết trợn trừng mắt. Nghĩ rằng, thì ra khẩu vị của bà dì này cũng không tồi.

Chu Chú bị Đường Kiều gọi đi, nháy mắt phòng khách liền yên tĩnh, còn lại một mình Trần Ương, ngăn người nhìn chăm chăm đồng hồ thạch anh trên tường.

Trở về phòng hai người, Chu Chú tức giận chưa tiêu đứng ở ngoài cửa, không nói gì cũng không làm gì.

Nếu lúc này có chiếc khăn, Đường Kiều nhất định sẽ đặt ở miệng cắn nát, cắn cắn cắn, cô cắn!

"Chu Chú."

Đường Kiều lấy lòng cọ xát bên người Chu Chú.

"Đi tắm rửa trước đi."

Chu Chú thờ dãi, vỗ vỗ đầu Đường Kiều giống như Thùng Gia vậy.

Tắm Tắm!

Tắm rửa chuyện này không khó, chính là.

"Chu Chú, chúng ta thật lâu không tắm uyên ương, cùng nhau cùng nhau."

Chu Chú bất đắc dĩ cười cười, "Em nha, rõ ràng sợ hãi, còn muốn xem cái loại phim này, thật sự là hiểu được em nữa."

Rõ ràng bản thân tìm tội chịu, này lại là tội gì.

"Hắc hắc, không phải rất kích thích sao?"

Cười gượng hai tiếng, Đường Kiều chà xát chà xát cánh tay, loại phim này vừa muốn xem lại không dám xem, nhưng không phải xem rất kích thích sao.

Hai người chen vào phòng tắm, có thêm một người, Đường Kiều cảm thấy không cảm thấy sợ hãi như vậy nữa, chuẩn bị tắm rửa, nhưng hiện tại lại có một vấn đề khác là, muốn đuổi Chu Chú ra chỗ khác.

Đường Kiều đứng ở trong phòng tắm, nhìn chăm chăm Chu Chú đầy đủ nhìn hai phần có lâu, coi như đang suy xét, đến cùng muốn xử trí anh như thế

nào.

"Không phải muốn tắm uyên ương sao?"

Chu Chú cúi đầu cúi áo, ý bảo Đường Kiều có thể bắt đầu.

"Này, , , cái kia, hai người có phải có chút chật trội phải không?"

Đường Kiều đầu lưỡi có chút thất.

Chu Chú soi gương tròn trĩnh mắt, không phải chị hai muốn anh ngồi một chỗ nhìn cô tắm rửa đi, tuy rằng hình ảnh này thật kích thích, nhưng đến cùng không nhờ sự giúp đỡ thể xác và tinh thần khỏe mạnh, vẫn là không cần.

Trên thực tế, giống như ở phòng ngủ, ở trên giường, cùng với phòng tắm, một số địa phương như vậy, trên cơ bản vẫn là nam nhân chiếm vị trí chủ đạo.

Chu Chú không có trả lời vấn đề chen lách không chen lách của cô, mà là trực tiếp động thủ, lột quần áo của cô, vừa lột quần áo vừa lưu manh, Đường Kiều bị anh làm cho muốn ngừng mà không được, nghĩ rằng, tắm uyên ương quả nhiên so phim ma kích thích nhiều lắm.

Chu Chú hết sức hài lòng biểu cảm trên mặt Đường Kiều, thưởng cho một nụ hôn trên môi cô, sau đó nhân lúc tinh thần cô chưa phục hồi lại, đẩy cô đến trên tường.

Chu Chú thỏa mãn phát ra ** tiếng kêu rên, a, thật là chật trội mà.

Lưng Đường Kiều tựa vào vách tường lạnh lẽo, hoàn toàn không có năng lực phản kháng tùy ý Chu Chú ở trên người cô cao thấp nói tiếp trên đầu lưu manh.

Thiệt tình kích thích kích thích mà.

Móng tay cào vào da Chu Chú, Đường Kiều cuối cùng cũng biết con gái để móng tay làm gì, giờ phút này, rất là hữu dụng, ** a **.

"Kiều Kiều, thanh âm của em có chút lớn."

Chu Chú trầm thấp cười, cúi người ghé vào bên tai Đường Kiều nói một câu.

Đường Kiều chỉ cảm thấy lại là một trận **, một trận run run, sau đó tê liệt

Thật sự là, thật mẹ nó kích thích, thật mẹ nó ** rồi.

Thời gian còn lại, Đường Kiều chỉ có thể bán nửa người trên người Chu Chú, mặc anh muốn làm gì thì làm, cũng may Chu Chú cũng không có quá mức, trừ bỏ ngẫu nhiên tay lại không tự giác ăn đầu hũ, tắm rửa vẫn là làm cho cô tương đối vừa lòng.

Chu Chú trước giúp Đường Kiều tắm sạch sẽ, lau người sạch sẽ rồi mặc áo ngủ, sau đó ôm cô đặt ngồi ở phía trên bồn cầu.

Vốn phòng tắm cùng toilet là thích hợp, nhưng mà ở giữa có một cửa kính mờ, Chu Chú sợ nước bắn tới Đường Kiều, cho nên kéo cánh cửa kính lại, sau đó bắt đầu tắm rửa.

Đường Kiều nhìn chăm chăm cửa thủy tinh này **, nhìn bóng dáng một hồi, cảm thấy lúc ẩn lúc hiện, nước miếng ời nước miếng.

Đường Kiều lấy tay gõ lên cánh cửa, cửa bỗng chốc kéo ra, người ở bên trong quay đầu lại, không hiểu tại sao.

"Sao vậy?"

"Không có việc gì, mở cửa, em cảm thấy không sợ."

Đường Kiều một bộ ta không muốn làm gì bộ dáng chính nghĩa lắm nhien, trên thực tế trừ bỏ xem mỹ nam **, cô xác thực cũng không làm cái gì.

Đường Kiều cảm thấy cửa mở ở góc độ này rất tốt, sau đó cảm thấy mỹ mãn ngồi trở lại bồn cầu.

Chắc chắn, nam nhân này thật sự là không tồi.

Bộ dáng này lớn lên.

Nhìn cánh tay mạnh mẽ này, nhìn cơ bụng này, khuỷu, được rồi, không phải thật rõ ràng.

Nhìn cặp mông này, chắc chắn, thật sự là làm cho người ta pun máu mũi nha.

Nhưng mà Đường Kiều cũng không có chảy máu mũi, đối với cái này, Đường Kiều bản thân tự giải thích là, bỏ nhiều lắm, cô đã thật có thể khoái trá cùng tự nhiên hưởng thụ bữa tiệc bỏ mắt này rồi.

Chu Chú biết Đường Kiều đang nhìn anh, cũng biết tâm lý nữ lưu manh đang trỗi dậy.

Vốn quyết định nhanh chóng tắm rửa một cái, lúc này lại chậm lại. Lúc tắm được một nửa, còn cố ý xoay người lại đối mặt với Đường Kiều.

Đường Kiều chỉ cảm thấy một trận ngứa mũi, thầm mắng một câu yêu nghiệt.

Này tắm rửa, giống như đánh tâm lý. Người tắm thật chậm, xem người rất nhỏ, cuối cùng, Chu Chú nhìn vợ nhà mình cũng không chịu thua kém nhìn chăm chăm, vẫn nên tắm lại sạch sẽ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tắm yên ương ôi tắm yên ương 2.

Buổi tối lâu như vậy, ép buộc qua lại, chính xác là một chuyện vô cùng hao phí tinh thần.

Nhưng năm đó khi Eve dụ dỗ Adam ăn vụng trái cấm, cũng không đoán được kết quả sao? Còn không phải là ăn tại chỗ sao, cho nên nói, đây ** mới là tiên phong cho nhân loại.

Đợi đến sau khi tắt cả gió êm sóng lặng, Chu Chú ôm Đường Kiều đã không thể động dậy, đặt cô ở trên chiếc giường mềm mại, ngồi quỳ ở bên giường nhìn khuôn mặt cô ửng hồng còn cố lui lại, nhẹ nhàng hôn hôn khóe miệng của cô.

Đường Kiều hừ một tiếng, "Khát."

Haizz, quả nhiên là ép buộc người.

"Ngoan, anh đi rót nước cho em, đợi một lát."

"Nhanh chút."

Tuy rằng cô đã mệt đến không dậy nổi phim ma xem tối nay một chút cũng không nhớ gì, nhưng mà, nếu động tác của anh quá chậm, đảm bảo cô cũng đã đang ngủ.

"Rất nhanh."

Vỗ vỗ đầu Đường Kiều, Chu Chú đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đi xuống lầu.

Trong phòng khách một mảnh tối tăm, để lộ bầu trời ngoài cửa sổ, cũng không khó coi, trên sofa còn một người đang ngồi.

Chu Chú bật đèn lên, bởi vì đột nhiên có ánh sáng khác, người ngồi ở trên sofa đem tay che mặt lại, nhắm mắt mấy cái, đợi thích ứng với ánh sáng sau mới bỏ tay xuống.

"Làm sao vậy?"

"Xuống dưới rót ly nước, làm sao còn chưa ngủ?"

Chu Chú đổ cốc nước đi, đi đến bình nước ấm trên bếp, Trần Ương nhìn động tác của anh, không nói gì.

"Không ngủ được?"

Chu Chú xoay người đối mặt với Trần Ương, uống một hơi cạn sạch nước trong chén, bất tri bất giác nhớ tới, người muốn uống nước hình như là Đường Kiều.

"Đúng vậy, không ngủ được, vừa nhắm mắt, cả đầu đều là hình ảnh người kia, phảng phất thấy cô ấy ở bên trong chịu khổ, thấy cô ở bên trong bị khi dễ. . . ."

Có phải anh không ngủ được không, không nhắm mắt, không nhìn thấy hình ảnh này đó, liền thể hiện, cô còn rất tốt?

Cho nên, anh không dám ngủ, không dám nhắm mắt lại.

Chu Chú trầm mặc một hồi, anh không phải là người thích nghe chuyện xưa, huống hồ vẫn là chuyện xưa của một người không có quan hệ. Mỗi người đều có con đường bản thân phải đi, trên đường gặp một vài người, phát sinh một vài chuyện xưa, hồng trần nghiệp chướng 3000, bất quá bọn họ đều là

tới trả nợ, khi nào thì còn xong, khi nào thì xong việc.

"Tôi sẽ tận lực nghĩ biện pháp giúp cho hai người gặp mặt."

Nhưng, lúc này, Chu Chú cũng sai lầm rồi, người kia chẳng phải giúp gặp mặt là có thể giúp được ngay sao, đây là nói sau.

"Cảm ơn."

Lời nói của Chu Chú cũng không có làm Trần Ương tốt lên rất nhiều, trong bóng đêm, thật làm người ta tuyệt vọng, anh muốn gạt đi một ít, nhưng mà lại xuất hiện càng nhiều làm người ta càng thêm tuyệt vọng.

Anh bắt lức, đầu cùng bọn họ, anh quả thực vô năng không làm được. Một chuyện này một chuyện khác, giống như một bộ phim nhiều tập, không, bọn họ là đào cho cô ấy rất nhiều cái hố, dẫn cô nhảy vào trong, buộc cô nhảy vào trong.

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

Chu Chú gật gật đầu, lại tiếp rót tiếp một cốc nước, sau đó đi lên lầu.

So sánh với Trần Ương, dù sao trong mắt anh, chuyện của Đường Kiều mới là chuyện quan trọng nhất, chẳng sợ cô chính là muốn uống chén nước.

Lúc Chu Chú trở về phòng, quả nhiên Đường Kiều đã ngủ, nhưng mà Chu Chú biết, hiện tại không gọi cô đứng lên uống nước, ngủ được một lát, cô cũng sẽ không chịu được mà phải dậy uống.

Đặt tạm cốc nước lên bàn trên đầu giường, Chu Chú dè dặt cẩn trọng ôm lấy nửa người Đường Kiều.

"Kiều Kiều, uống nước thôi."

Đường Kiều cũng rất quen thuộc, Chu Chú chỉ kêu một tiếng, cô liền mở mắt ra, đại khái là rất khát, Đường Kiều lần này hoàn toàn không có làm âm ỉ ngoan ngoãn để Chu Chú đưa nước đến uống một hơi, một cốc nước cô cũng uống hết phân nửa

Sau khi uống xong, Đường Kiều tựa đầu ngửa cổ ra sau, nhắm mắt nói: "Không uống nữa."

Chu Chú cũng không ép cô uống nữa, đặt cốc lại trên bàn, sau đó nhẹ nhàng đỡ đầu Đường Kiều đặt lên gối.

"Ngủ đi."

Chu Chú tắt đèn, nằm xuống bên cạnh Đường Kiều. Thời gian thật là quá muộn, chỉ chốc lát Chu Chú cũng ôm Đường Kiều ngủ thật say.

Ngày tiếp theo, sắc trời đã sáng, Chu Chú mở mắt ra, nhìn nhìn Đường Kiều trong lòng, lại nhìn nhìn thời gian, không còn sớm, nhưng cũng không có ý muốn rời giường, xét thấy đêm qua ép buộc quá muộn, cho nên hôm nay, để cho tất cả mọi người ngủ nướng một giấc đi.

Đợi đến khi Chu Chú lại mở mắt ra, đã là qua giữa trưa rồi, mà anh, vẫn là bị Đường Kiều làm cho tỉnh.

Vừa mở mắt đã thấy trên mặt Đường Kiều tràn đầy ý cười, loại cảm giác này quả thực là không tệ.

Chu Chú nhìn Đường Kiều cười giống như mèo trộm thịt, "Em ở trên đầu anh làm cái gì?"

Sáng sớm da đầu run lên, tuyệt đối không phải là quỷ nhập vào người, mà là tên Đường Kiều kia, lại lên mặt rồi.

"Cột cho anh bím tóc nhỏ, cái này gọi là kiểu đầu thuốc nổ."

Đường Kiều tâm tình tốt lắm cười to, nâng mặt Chu Chú lên, chà xát khuôn mặt làm cho người ta đổ kị này.

"Chu Chú, anh thật sự là đại mỹ nhân."

Chu Chú đẩy vạch đen, nhưng mà làm anh càng thêm hắc tuyến còn ở phía sau nữa.

"Đến, cười cho đại gia xem một cái nào?"

Vì thế, mặt Chu Chú càng thêm đen.

Nhìn Chu Chú mặt ngày càng đen, người nào đó nhanh chóng chuyển biến tốt, "Nếu không, đại gia ta cười một cái cho xem?"

Nói xong quay về phía Chu Chú cổ cười một cách ngốc nghếch.

Chu Chú buồn bực kéo tay cô từ trên mặt anh xuống, "Tâm tình tốt lắm?"

Đường Kiều cười cười, ánh mắt sáng lấp lánh, "Cũng không tệ."

Anh thế nào tâm tình tuyệt không tốt?

Đứng dậy, Chu Chú đi vào toilet, chuẩn bị rửa mặt. Đợi đến khi nhìn thấy mình trong gương, mài nghiêng răng, cảm thấy sáng sớm bản thân mình còn có loại xúc động muốn ăn thịt tươi.

"Như thế nào, rất đẹp đi?"

Trong gương ngoại trừ cái đầu, Chu Chú hận không thể đi qua bóp chết cô.

Nhìn xuống xúc động, cúi đầu tháo dây thun xuống, lấy tay vò vò.

Ách, tóc thật nghịch ngợm, vẫn là ném lên trên. Gân xanh của Chu Chú ần ần hiện ra, này mới sáng sớm, thật thương thân.

"Hắc hắc, em giúp anh em giúp anh."

Người nào đốt lửa thì người đó phải dập lửa, Đường Kiều kiễng chân cầm lấy lược giúp Chu Chú chải đầu.

Nhưng mà.

Tóc Chu Chú thật sự là nghịch ngợm! Một chút ý tứ dễ chịu đều không có. Đường Kiều vụng trộm chăm chú nhìn sắc mặt Chu Chú, được rồi, thật dọa người.

"Em gội đầu giúp anh!"

Sắc mặt Chu Chú mới hòa hoãn một chút, đánh răng rửa mặt xong, an vị chờ Đường Kiều giúp anh gội đầu.

Haizz, Đường Kiều thở dài một tiếng, đến cùng là ai ép buộc ai vậy.

Tuy rằng Đường Kiều tùy tiện, nhưng so với Chu Chú, dù sao vẫn là nữ nhân, cho nên nhận làm chuyện như vậy, cảm giác cũng không tệ, ít nhất Chu Chú cảm thấy rất tốt.

Đợi đến khi người nào gội đầu xong cho anh, "Kiều Kiều, về sau em đều giúp anh gội đầu đi."

Dựa vào, , , cái gì?

"Em không cần."

"Anh muốn."

"Không cần."

"Muốn"

"Nói không cần."

"Anh có thể bảo cậu nhỏ đến đây ở vài ngày nha." Đương nhiên, chính là nói mà thôi.

"Này. Đây có phải là uy hiếp."

Cô hồi hận, thật sự hồi hận, cô không nên chơi đùa anh, cô làm gì mà lại nghịch ngợm như vậy chứ? Đường Kiều thực hận không thể chặt bàn tay kia của mình đi, mình lại chọc vào chuyện gì rồi chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Thời gian thật nhanh

Đường Kiều giúp Chu Chú gội đầu, lúc hai người dinh dính bày nhảy đi ra, Trần Ương đã làm xong cơm trưa rồi, gặp hai người xuống lầu, ngẩng đầu cười.

"Vừa vặn có thể ăn cơm trưa rồi."

Đối với trong nhà đột nhiên thêm một người bảo mẫu, Đường Kiều trừ bỏ bên ngoài có chút không thói quen, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không ổn, dù sao cô cũng nhờ phúc đưa nhỏ này, rốt cục có thể giải thoát.

Nhưng Chu Chú đối với cái này rất có phê bình kín đáo, anh nói qua, anh không thích cuộc sống ba người, tuyệt đối không thích, thập phần không thích.

Chu Chú sau khi ăn cơm trưa còn muốn đến công ty, đề nghị Đường Kiều cùng đi, nhưng mà, Đường Kiều thật mất mặt hừ một tiếng, bản thân tiếp tục ăn cơm trưa, tỏ vẻ mình cũng không muốn đi.

Trần Ương có chút muốn, nhưng ngẫm lại tình cảnh của bản thân, quyết định vẫn là không nên làm cái gì, miễn cho đắc tội với ai đó bị đuổi ra ngoài.

Chu Chú lạnh mặt nhìn nhin vật và nhìn lướt qua Trần Ương, không còn biết làm sao nữa nhìn thoáng qua Đường Kiều, "Được, em ở nhà ngoan ngoan cho anh, nhớ không được xem phim ma."

Chu Chú xách cặp ra cửa, câu trước đúng là nói cho Đường Kiều, nhưng câu sau là nói cho Trần Ương, khẩu khí hung ác, làm cho Trần Ương không khỏi rùng mình một cái.

Chu Chú vừa đi, Trần Ương cảm thấy sống được, đoạt được bát cơm trong tay Đường Kiều, cũng không quản người ta ăn nó chưa, lấy di động nhét vào tay Đường Kiều.

"Này này, cậu làm cái gì vậy?"

"Dì, cô đừng ngốc nghếch ăn nữa được không, nhanh cho tôi hỏi một cậu, chuyện của tôi có thể làm hay không."

Đường Kiều không nói gì nhìn trời, cô chỉ biết, hiện tại đưa nhỏ không tốt như vậy, cam tâm tình nguyện nấu cơm cho cô? Tưởng chuyện tốt đi.

"Được được được, tôi hỏi một chút, tên bạn của cậu là gì?"

"Cô ấy tên Tàn Văn."

Đường Kiều cảm di động dừng lại một chút, Tàn Văn tên này cô biết, đương nhiên không là bởi vì 《 Hồng Lâu Mộng 》, cô giống loại ngụy văn nghệ nữ thanh niên này, trong《 Hồng Lâu Mộng 》 chỉ biết Lâm Đại Ngọc, cái khác đều là mây bay.

"Là Tàn Văn?"

"Là Tàn Văn."

"Thật là Tàn Văn?"

Khóe miệng Trần Ương gật gật.

"Thật là Tàn Văn."

Thiên kim thị trưởng thành phố S, Tàn Văn!

Đường Kiều sờ dĩ biết cô ấy, tuyệt đối không phải là vì cô ấy là con gái thị trưởng, kỳ thực cũng là bởi vì cô ấy là thiên kim thị trưởng. Mấy ngày trước đây mấy tờ báo lớn, thậm chí là tin tức trên TV, con gái thị trưởng bị bắt, liên tục giết tít trang đầu, đến nay vẫn chưa hết nóng. Nếu như cô ấy không phải con gái thị trưởng, tuyệt đối không nóng như vậy, nhưng mà vụ của cô ấy không phải chỉ bởi vì cô ấy là con gái thị trưởng mà thu hút như thế, mà là, thân là con gái thị trưởng lại phạm pháp, đang bị tố cáo tội giết người.

Đường Kiều không biết chuyện giết người này là thật hay giả, trên tivi thấy nói cũng đúng, tựa hồ là sự thật, nhưng mà theo như lời Trần Ương nói, lại giống như là giả. Nhưng thế giới này chính là như vậy, có đôi khi không phân biệt được thật giả nữa rồi. Bất quá, chuyện này vốn cũng không liên quan đến cô, chính là vì cô đáp ứng giúp cậu ta hỏi một chút, có thể giúp cậu ta gặp mặt vị thiên kim thị trưởng trong truyền thuyết kia một lát hay không.

Đường Kiều rất muốn hỏi cậu, làm sao có quen biết con gái thị trưởng, vẫn là một cô gái bị bắt vào tù, nhưng ngẫm lại, lúc đó thiên kim thị trưởng chẳng phải làm cho người ta biết à?

Dưới ánh mắt chờ đợi của Trần Ương, Đường Kiều gọi cho cậu nhỏ Đường.

"Kiều Kiều, thế nào? Mới trở về một ngày, đã nhớ cậu rồi hả?"

Người, vì sao đều tự kỷ như vậy chứ.

"Đúng vậy a, cậu, con rất nhớ người."

Khi nói lời này, bản thân Đường Kiều không khỏi run lấy lấy, khóe mắt nhìn đến Trần Ương bên cạnh hình như cũng run lấy lấy.

"Tốt, cậu đã biết, con rất cậu, cậu cúp máy đây."

Thanh âm cậu nhỏ Đường rất là nhẹ nhàng, xem ra chuyện nghỉ ngơi này làm anh thập phần khoái trá.

"Ai ai ai, cậu, đừng cúp đừng cúp, con tìm người có việc, hắc hắc."

Sự thật chứng minh, chỉ số thông minh của Đường Kiều, trêu đùa ai đều bị người ta trêu đùa lại.

"Nói đi, chuyện gì?"

Cậu nhỏ Đường cười khẽ.

"Cậu, con có một người bạn có chuyện muốn hỏi, cậu ta muốn đi thăm nữ tử tù."

"Đi theo trình tự bình thường không được sao?"

"Không đi được."

"Thăm ai?"

"Tần Văn."

"A."

Âm thanh này của Cậu nhỏ Đường, có chút ý tứ hàm xúc không rõ, Đường Kiều nghe cũng không hiểu ý gì nữa.

"Cậu, người có thể giúp hay không."

Thật là chuyện khó giải quyết, hiện tại thị trường cũng đã bắt đầu bị điều tra, không chừng nửa bầu trời thành phố S đều bị chấn động, cho nên, giờ phút này có thể không chọc phiền toái, tốt nhất không cần chọc phiền toái, nhưng mà.

"Bạn rất quan trọng sao?"

"Cũng không có quan trọng, nhưng mà, người giúp người ta thôi, cậu ta thật đáng thương mà."

Bạn tốt nhất của coi, đại khái chỉ có Chu Du cùng Ngu Châu. Đường Kiều liếc mắt nhìn cai người đáng thương kia, người kia giống như con chó trông mong nhìn cô, a, thật là thật đáng thương.

"Được, cậu hỏi một chút, tôi nay sẽ trả lời con."

"Tốt, con cúp máy đây."

Com cũng chưa ăn xong đâu.

"Gọi điện thoại cho cậu chỉ để hỏi chuyện này thôi sao? Cậu chỉ có chút giá trị lợi dụng ấy?"

"Ai nha, không phải, cậu, chúng ta là người ngoài hay sao, con cũng không luôn xem người là vợ à?"

Cậu nhỏ Đường xấu hổ, nghĩ rằng văn hóa này của Đường Kiều đến cùng là học như thế nào, học thành như vậy cũng thật sự là làm khó cô rồi.

"Tốt lắm, không đùa co nữa, con tiếp tục ăn com đi."

Vì ngăn ngừa Đường Kiều nói ra cái gì càng kỳ quái hơn nữa, cậu nhỏ Đường cảm thấy vẫn nên cúp điện thoại thì hơn.

"Vâng, bái bái cậu."

"Gặp lại sau."

Đề điện thoại xuống, Đường Kiều đối với Trần Ương nhún vai, "Phải hỏi trước đã, có tin tức gì sẽ báo cho cậu sau."

Trần Ương có chút thất vọng nho nhỏ, nguyên bản đang chờ đợi con người nghe thấy Đường Kiều nói lời này thì tối sầm lại.

"Tiểu tử, không cần nghĩ nhiều, sẽ có biện pháp."

Nheo neho mắt Trần Ương, Đường Kiều cảm thấy, giữ đứa nhỏ này ở lại trong nhà thật sự là cái lựa chọn sáng suốt, Chu Chú tuy rằng cũng nhỏ hơn cô, nhưng cô đối với anh tóm lại không dám thật công khai đến, ngay buổi sáng hôm nay chơi đùa tóc của anh, còn bị ký hiệp ước không bình đẳng.

Ai, loại nào thê thảm.

"Dì, cô một đồng tuổi rồi, không cần tùy tiện ăn đậu hủ người khác, dượng sẽ tức giận."

Trần Ương kéo tay Đường Kiều xuống, dụi dụi mắt, nếu không có chuyện nhờ cô, cậu đã sớm nhắm mắt, khi nào thì có người dám véo mặt cậu rồi.

Đường Kiều hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, không có so đo lấy lại bát com bị Trần Ương lấy đi, tiếp tục ăn com.

"Dì, đừng ăn, tôi cảm thấy người rất béo, vẫn là ăn ít một chút."

Đường Kiều đen mặt, lần này thật sự đen.

Nam nhân chính là chán ghét ở điểm ấy, trẻ con cũng vậy! Cuối cùng lúc tâm tình nguoi được dịp, nói một chút cũng không tốt.

Cúi đầu, Đường Kiều nhìn ngó bản thân mình cánh tay với chân, còn nhìn xem bụng, cô không cảm thấy mình béo nha.

"Thật là béo rồi hả ?"

"Ừ."

Trần Ương kiên định gật đầu, nguyên lai Đường Kiều định ăn thêm một bát com nữa nháy mắt liền do dự rồi.

Trần Ương thừa dịp Đường Kiều do dự , nhanh chóng dọn dẹp thức ăn bát đũa trên bàn, cuối cùng, lấy đôi đũa cùng chiếc bát trên tay cô.

Cậu nhanh chóng làm xong việc, lát nữa đi ra ngoài còn có việc.

Đợi đến lúc Đường Kiều phục hồi lại tinh thần, Trần Ương đã ở phòng bếp bắt đầu rửa bát rồi.

Haizz.

Đường Kiều thở dài, không thể ăn com, cô ăn trái cây cũng được.

Lấy quả táo ở trong tủ lạnh, đi đến phòng bếp, ở dưới vòi nước tùy tiện rửa sạch.

Chu Du nói rất đúng, có đôi khi bản thân làm gì đó, cũng không nhất định đại biểu cho vệ sinh sạch sẽ, ít nhất Trần Ương cảm thấy quả táo kia của Đường Kiều tuyệt đối không có rửa.

"Dì, rửa quả táo."

Trần Ương vừa rửa bát vừa nhắc nhở người nào đó, cũng bắt đầu nói lảm nhảm, liệt kê một đồng ăn đồ ăn không sạch sẽ gì đó hậu quả sẽ thế nào, ý đồ thức tỉnh lại Đường Kiều thân là nữ nhân, không, là loài người tự giác.

Chỉ tiếc.

Đường Kiều quay sang nhìn cậu ta, sau đó, cắn một miếng.

Nói vô ích.

"Tiểu tử, tôi cảm thấy tôi nhìn thấu bản chất của cậu."

Đường Kiều vừa cắn quả táo vừa lắc đầu, giống như bản chất của cậu ta thật khó coi.

"Cái dạng bản chất gì."

Nhưng mà nói.

"Bản chất bác gái, không có người nói cậu thật đông dài sao? Giống như bác gái, cậu so với dì tôi còn hơn nữa?"

Hoàn hảo ý tứ gọi cô là dì, bọn ta ngượng ngừng đáp ứng rồi.

Tay Trần Ương rửa chén dừng lại, chỉ còn lại có tiếng nước chảy, sau một lúc lâu, mắt cụp xuống, nói thật nhỏ một câu, "Là có người từng nói qua."

Tần Văn cũng nói qua lời này, cô ngại cậu phiền, cô không muốn cậu quàn cô ấy.

Được, cậu không phiền cô, cậu không quàn nữa, chỉ cần cô ấy tốt. Nhưng mà, anh liếc mắt một cái không dừng lại ở cô, chuyển lại thành ra như vậy.

Sắc mặt Trần Ương không tốt lắm, Đường Kiều nghĩ rằng, khả năng đứa nhỏ này nghĩ đến chuyện gì không thoải mái, cô là một người thức thời, mỗi lần cô chọc người khác không thoải mái, sẽ thật thông minh dừng lại.

Vì thế, cô thôi!

Ngồi vào sofa trong phòng khác, tiếp tục ăn quả táo của cô, để lại Trần Ương một mình ở phòng bếp rửa bát.

Đợi đến lúc Trần Ương rửa bát xong đi ra, Đường Kiều ăn quả táo cũng ăn chỉ thừa cái lõi, có chút không tha ném nó vào thùng rác, rút tờ khăn giấy lau lau tay.

"Trần Ương, không bằng cậu ở nhà chúng tôi chế độ công nhân-nô lệ (*) đi, dù sao trong nhà cậu cũng không cần cậu rồi."

(*): biến tướng của hình thức buôn nô lệ. Người thanh niên bị bán do bị cai thầu lừa đến nhà máy khu mỏ làm công mất quyền tự do, tiền công làm ra bị cai thầu lấy hết, bị hai tầng bóc lột là tư bản và cai thầu

Người này nói Quả thực sẽ không phải người nói rồi.

Nhưng Đường Kiều một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, cả đầu chính là tính toán chế độ công nhân-nô lệ này.

"Sắp khai giảng, đợi đến khai giảng tôi sẽ đến trường học rồi."

Trần Ương uyển chuyển nói cho Đường Kiều, chế độ công nhân-nô lệ này, không có cửa đâu.

"Như vậy sao, thật sự là tiếc nuối, thật sự là đáng tiếc."

Một người tiếc nuối này cũng là tiếc nuối, một người đáng tiếc này cũng là đáng tiếc.

Chuyện này vốn là vậy, chờ đứa nhỏ này khai giảng, cô lại trở về bác gái rồi. Chân thành là vô cùng tiếc nuối.

"Cậu cũng là năm nay thi đại học phải không?"

Cô nhớ được hình như cậu ta từng nói với cô, lại giống như chưa nói.

Ai nha, cô mất trí nhớ rồi.

"Vâng".

"Học đại học nào vậy?"

"Bắc Kinh."

Đường Kiều vốn rất là khoái trá mặt, lập tức còn có chút vận vẹo.

Cô vô cùng chán ghét một số người, có một loại người tên là học sinh xuất sắc.

Bắc Kinh, thật là làm người ta hâm mộ ghen ghét!

"Buổi tối nấu cho tôi nồi canh bạch quả đi."

Trần Ương không rõ chân tướng, kỳ quái thế nào đề tài lại chuyển tới canh bạch quả rồi.

Nhưng mà Đường Kiều đã lắc lắc đầu, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Haizz, đầu óc của cô, hẳn là nên bồi bổ rồi, sao cô lại không thi đỗ đến Bắc Kinh chứ?

Nếu cô có thể thi đỗ đến Bắc Kinh, hiện tại là có thể ở trước mặt Chu Chú vênh vênh tự đắc rồi.

Hazzi, cô ưu thương rồi. Ngẩng đầu 45 độ, bị thương chính khoan khoái ngược dòng sông nha.

Nếu Bắc Kinh biết cô sùng bái nó, chỉ là vì muốn ở trước mặt Chu Chú vênh vào tự đắc, Bắc Kinh sẽ vì cô mà di chuyển mất.

Đường Kiều sờ dĩ chưa cùng Chu Chú đến công ty anh một nguyên nhân là, cô lười! Một nguyên nhân khác là vì, hắc hắc, đó là bởi vì cô còn chưa nghĩ ra muốn đối phó với đồng chí cơ hừa gọi cô là đồng phân kia.

Đường Kiều sai bước vào thư phòng, mở máy tính ra, lên mạng tìm một số phương pháp chỉnh nhân. Bất quá đại đa số đều là thả châu chấu a, thả sâu bọ linh tinh, còn có kinh hơn là, thả rắn!

Dựa vào, đây toàn là chủ ý cùi bắp.

Còn chưa có chính người, tuyệt đối cô sẽ bị chính mình chỉnh trước rồi.

Vì thế, Đường Kiều tìm thời gian ba mươi giây, ở thiên nhai nhanh chóng phát ra một cái thiệp, đề mục là: "Làm thế nào để chỉnh người." Sau đó nội dung phía dưới khuyếch đại cùng bịa đặt cô cũng ghi nhận một số ít.

Bởi vì đề mục cái thiệp này của Đường Kiều thật sự là....., theo lý mà nói, vừa vặn lựa ý hòa theo làm rối loạn tâm tình của trạch nam trạch nữ, vì thế, chỉ trong chốc lát, chải quét cũng đến vài trang rồi.

Mọi người gửi đến cho Đường Kiều "Hăm hại" ào ào phát biểu cái nhìn của bản thân.

(Đoạn này trên thiên nhai nên mình đề một số từ “ngươi” “ta” nha)

Đường Kiều lật đi lật lại, theo phương pháp mọi người cung cấp, chọn lọc ra mấy cái.

Thứ nhất, ảnh âm hiểm.

Ví dụ như chụp ảnh, tung lên mạng, làm cho cô ta tức giận.

Biện pháp này cũng không tệ, nhưng mà, có phải hơi khó khăn không? Dù sao máy quay phim chìm, cô cũng không có.

Thứ hai, thành thực hình.

Có người đề nghị lâu chủ, cũng là Đường Kiều, trực tiếp hẹn người ta ra, tìm nhiều người, trước dùng ngôn ngữ trấn áp cô ta, trấn áp không xong liền cà phê a nước trái cây a đồ ăn nước a cái gì 泼 cô, mấy thứ này, nhà ăn đều có, tuyệt đối làm chút thành tựu đại chế tác.

Phương pháp này cũng không sai, phí tổn cũng không tốn kém, nhưng mà, cô có phải bị bắt vì tội nhiễu loạn xã hội không?

Thứ ba, vĩ đại hình.

Có người nói, không chửi không đánh ngươi, ta dùng yêu thương đến hành hạ ngươi đến chết. Hơn nữa phương pháp này còn có ví dụ cụ thể thực tế nghiệm chứng nó khả năng, cụ thể là, cái kia giày vò đích thị Đường trưởng lão, bị tra tấn đích thị Tôn trưởng lão.

Đứa nhỏ, ngươi thật nghịch ngợm rồi.

Đường Kiều nhin cười, tiếp tục lật xuống.

Phốc, cơ hữu đồng chí cũng đến vô giúp vui rồi.

"Lâu chủ nói cái này nhìn quen quen, cụ thể cái thực pháp thế nào không nhớ nổi, nhưng mà, nếu ta lâu chủ, ta tuyệt đối sẽ hành hạ cô ta thật tốt, đạo này, cực phẩm nữ nhiều lắm, không cho cô ta nhìn chút nhan sắc, còn tưởng rằng trên đời này toàn quả hồng mềm.

Lâu chủ, ta nạnh liệt đề nghị ngươi bắt cô ta, bằng không thực xin lỗi thế giới nhân dân đối với ngươi tín nhiệm cùng ủng hộ.

Lâu chủ không phải nói cô ta là nhân viên của lão công ngươi sao? Lâu chủ ngươi có thể dùng thân phận bà chủ mạnh mẽ trấn áp cô ta, sai bảo cô, làm cô ta chân chạy, đem cẳng chân chạy thành đùi, đem E tráo cup chạy thành A tráo cup, làm không tốt thì trừ tiền lương của cô ta, làm cho cô ta béo thành gầy, người gầy đói thành gầy, gầy trúc đói thành chiếc đĩa."

Đường Kiều ngũ quan vận vận rút vài cái.

Thật ngoan độc!

Nhưng mà, vị đồng chí cơ hữu này nếu biết cô chính đích thị là cô ta, không biết có hối hận vì đã nhiệt tình bày mưu tính kế như thế không. Hơn nữa, cô không có E không có E, không có E! Không cần dán vàng lên mặt mình nữa!

Bất quá, vị đồng chí cơ hữu này nói biện pháp, thật sự là tốt, phi thường tốt.

Theo tiếng hô của mọi người cũng có thể thấy được, đại đa số phương pháp của cô ấy vẫn tương đối thuyết phục, vậy thì dùng của cô ấy rồi.

Đường Kiều cảm thấy mỹ mãn chép lại một chút, rất sợ roi rớt mất một chút những gì vị đồng chí bạn tốt này nói.

Nhân sinh, quả nhiên rất thú vị.

Thoát khỏi thiên nhai, Đường Kiều lại lên QQ, không có biện pháp, không có công việc trạch nữ, còn có cái lạc thú gì đáng nói đâu.

Đường Kiều không có công việc, không có nghĩa là người khác cũng không có công việc.

Người khác này, đương nhiên là chỉ Chu Du.

Đường Kiều không ngừng quấy rầy cô ấy, không ngừng gửi hình ảnh cho cô ấy, có hay không đều được. Chu Du hô to đau đầu, hận không thể chui qua máy tính đến đập vào đầu Đường Kiều.

"Cô có chuyện gì thì nói, đừng gửi hình ảnh, phiền chết rồi."

"Không có chuyện gì, chính là có chút nhầm chán, tìm cô tâm sự nhân sinh."

Đường Kiều gần đây mặt đầy căng làm Chu Du theo không kịp, này nha , ý có người chống đỡ, làm xằng làm bậy sức mạnh, thế như chẻ tre.

"Vậy cô tán gẫu đi, tôi nghe."

Ngón tay ở trên bàn phím gõ xuống một hàng ký tự, Chu Du xoay người đi phòng trà nước pha coffee, để lại Đường Kiều một mình ở bên đầu kia thét lên.

"Tôi nhặt được một tiểu soái ca, ôi ôi."

"Bộ đáng nhỏ này, rất có tư sắc của Chu Chú năm đó, ôi ôi."

"Giới thiệu cho cô có muốn hay không, ôi ôi."

"Cô cầu xin tôi đi, cầu xin tôi tôi liền giới thiệu cho cô."

"Thế nào không nói chuyện? Không tin? Có mặt thật đây."

"Thật không tin, tôi sẽ chụp cho cô, chờ tôi."

Chu Du pha xong cà phê, trở lại bàn máy tính, nhìn đoạn văn tự động kinh này, có loại xúc động muốn đồ cốc cà phê vừa pha xong lên máy tính.

Đường Kiều căn cứ cơ hội ở trước mặt Chu Du hành diện không nhiều lắm, cho nên có thể bắt một cái liền nắm thật chặt, vì thế chạy xuống lầu, tìm chân tướng đi.

Chỉ tiếc, khi cô xuống lầu, trong phòng khách đã không có người rồi.

"Tiểu tử?"

"Trần Ương?"

"Tiểu tử Trần Ương?"

Trong phòng khách một mảnh yên tĩnh, Đường Kiều chạy một vòng, không thấy người đâu, bỗng nhiên cũng có chút sợ hãi, tuy rằng là ban ngày ban mặt, nhưng là. Cô sai lầm rồi, cô không nên xem phim ma.

Đường Kiều tắt hoan hương trên lầu thư phòng chạy, chạy đến thư phòng sau băng một tiếng đóng cửa lại rồi.

Em gái nó, cái nhà này làm chi làm lớn như vậy.

"Tôi đã trở về."

"Chân tướng của cô đâu?"

"Hắc hắc, khả năng cậu ta đi ra ngoài rồi, tối nay, tối nay tôi sẽ chụp ảnh cho cô xem nha."

Chu Du thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật may mắn.

Để tránh Đường Kiều luôn luôn dây dưa chuyện cái vấn đề này, Chu Du chạy nhanh nói sang chuyện khác.

"Đã nhiều ngày rồi cuộc sống thế nào?"

"Rất tốt, nói đến đây cái, ngày đó cô làm gì cũng không nói cho tôi một tiếng đã bỏ chạy rồi."

"Không phải là tôi có việc gấp sao?"

"Thôi, dù sao chuyện của cô đều là việc gấp. Đúng rồi, cậu nhỏ vẫn ở nhà nghỉ ngơi, ngày khác chúng ta cùng đi cưỡi ngựa?"

Đường Kiều biết cưỡi ngựa là cậu nhỏ Đường dạy, tuy rằng đầu óc cô không sử dụng tốt nhưng mà phương diện thân thể phối hợp vẫn là rất tốt. Vài người trong đó, kỹ thuật cưỡi ngựa của cô cũng chỉ kém cậu nhỏ Đường một chút.

Cho nên, cô đặc biệt thích việc này.

Vì sao?

Để khoe khoang.

"Cô rảnh rồi, có lẽ công nuôi, tôi còn công việc, đi được sao?"

Cô không đi, không muốn phải nhìn người kia. Mắt không thấy, tâm không loạn.

"Hắc hắc, chúng ta có thể hẹn chủ nhật thôi."

"Chủ nhật cũng không đi, chủ nhật muốn nghỉ ngơi."

"Công việc này của cô, đi làm cũng như đi chơi? Còn nghỉ ngơi cái gì, đi đi, đi đi thôi."

Chu Du cảm thấy đầu động, làm cái quyết định phi thường đã điều.

"Ngài khỏe, tôi hiện tại có việc không ở đây, liên lạc với ngài sau."

Phốc!

"Đừng cúp đừng cúp, tôi biết cô ở đây."

"Ngài khỏe, tôi hiện tại có việc không ở đây, liên lạc với ngài sau."

"Này này."

"Ngài khỏe, tôi hiện tại có việc không ở đây, liên lạc với ngài sau."

"Cô làm sao có thể như vậy?"

"Ngài khỏe, hiện tại có việc không ở, một hồi lại cùng ngài liên hệ."

"Thực không ở đó?"

"Ngài khỏe, hiện tại tôi có việc không ở đây, liên lạc với ngài sau."

"Được rồi, chờ cô quay lại rồi nói."

"Ngài khỏe, tôi hiện tại có việc bận không ở đây, liên lạc với ngài sau."

.....

Tôi vĩnh viễn đều sẽ không ở đây, Chu Du đầy miệng cà phê, thật sự là mẹ nó khổ a.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Báo thù thật khoái trá 1.

Cậu nhỏ Đường làm việc hiệu suất quả nhiên là cao, rất nhanh đã có tin tức, chính là có thể giúp Trần Ương cùng Tần Văn gặp mặt một lần.

Trần Ương thật cao hứng, buổi tối hôm trước bởi vì lo âu, cả đêm không ngủ, tối hôm nay nghĩ đến lập tức muốn gặp người kia, lại bởi vì hưng phấn quá mà cả đêm không ngủ.

Nói đi nói lại, anh hưng phấn cũng không có việc gì, dạo này, người ta ăn cơm tán gẫu, người ta uống rượu đánh nhau, như vậy, có lẽ người ta quá hưng phấn, người ta cũng mất ngủ, mất ngủ.

Chỉ cần, đừng quên nấu cơm chiều.

Tối lúc ăn cơm Chu Chú trở về, trong tay cầm một bó hoa hồng vô cùng khả nghi.

Đưa hoa cho Đường Kiều, Chu Chú đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm. Sau khi rửa tay xong, Đường Kiều vẫn như cũ đang đứng cầm hoa, bộ mặt như có thâm thù đại hận, thấy Chu Chú trở lại, khẽ cắn môi hung tợn nói.

"Nói, hoa cô nương nào tặng cho anh!"

Cô muốn đi cắn chết cô ta!

Chu Chú lau mồ hôi, đối với vấn đề này của cô cười nhạt.

"Ở đâu ra hoa cô nương."

"Không phải là hoa cô nương chẳng lẽ là đàn ông? Ông chú? Thiếu niên?"

Chu Chú há miệng thờ đốc, có chút vô lực, thật sự là tò mò, đầu óc Đường Kiều này đến cùng là do cái gì tạo thành. Trong truyền thuyết, một nửa nước một nửa bùn, lất lất tạo thành đất sét sao?

"Lại đọc tiểu thuyết linh tinh rồi hả ?"

Đường Kiều trì trệ, tay cầm hoa ở trong không khí gãi gãi, đó là lương thực, lương thực hiểu hay không, lương thực tinh thần!

Được rồi, cô thừa nhận, chủ yếu là bởi vì không có người nào để ý cô, một mình cô ở nhà nhàm chán, cho nên mới đọc. chút lương thực tinh thần.

"Là em tự vứt đi, hay là anh giúp em vứt đi?"

Chu Chú ôm lại bó hoa từ tay cô, cứ nghĩ cho tặng cho cô bất ngờ cô sẽ cao hứng không ngờ lại bày ra bộ dạng như vậy.

"Thôi đưa cho em đi."

Như vậy còn có thể cảm nhận được lâu một chút.

Đường Kiều ôm hoa hồng bước qua bước lại trước sổ, đếm một bó hoa có mấy bông, đếm một bông hoa có mấy cánh, trong đó dùng đến toán cộng, phép nhân, còn có thêm phép tính trung bình nữa.

"Em có ăn cơm nữa không vậy?"

Thấy cô như vậy, Chu Chú có chút hối hận bản thân đã làm vậy, chỉ mong cô sẽ không muốn ôm nó ngủ, Amen.

"Chu Chú, đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho em."

Đáp án thật rõ ràng, kỳ thực cô vẫn muốn được như vậy, hong gió, uống rượu, càng thêm lãng mạn.

"Em rất thích hoa sao?"

Theo anh biết, Đường Kiều trừ bỏ bề ngoài không thích động vật, đối với thực vật hình như cũng không có nhiệt tình quá lớn.

Haizz.

Đường Kiều thở dài.

Nam nhân chính là nam nhân, nam nhân nếu là có thể hiểu nữ nhân, nam nhân đó liền biến thành nữ nhân.

Trọng điểm không phải là cô thích hoa, mà là. Hắc hắc, cô thích anh tặng hoa, rất thẹn thùng.

"Hoàn hảo."

Khụ khụ, bà ngoại cô nói, phụ nữ cần dè dặt một chút, tuy rằng cô không biết nó có ý nghĩa gì.

"Mau lại đây ăn cơm đi."

Đường Kiều cuối cùng cũng không tha cho bó hoa đặt xuống, chậm chạp ngồi xuống bên cạnh bàn.

"Trần Ương, còn ở đó làm gì, mau ăn cơm đi."

Đường Kiều rống một tiếng vào trong nhà bếp, đây một bàn đồ ăn, có phải quá nhiều hay không, bọn họ cũng chỉ có ba người thôi.

"Bữa cơm này vì muốn cảm ơn dì, tự nhiên muốn làm thêm nhiều món."

"Sẽ không phải là Hồng Môn Yến(*) đi?"

(*):Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập triều đại nhà Hán với Lưu Bang. Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ

Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm

Chu Chú thỏa mãn gấp đầy một đĩa thức ăn nhét vào miệng, đại đa số thời điểm, anh cũng không phải một mình chiến đấu.

"Dì nếu cô nói đây là Hồng Môn Yến vẫn là bị ỏi đi!?"

Cô đề tiện được chưa, cô cũng thuận miệng như vậy thôi, có gì mà cậu ta phải tức giận chứ.

"Chu Chú ngày mai anh vẫn phải đến công ty sao?"

"Muốn đi, có việc gì sao?"

Một bát com thấy đầy, Chu Chú thật tự nhiên đưa bát không cho Trần Ưong đang chuẩn bị ngồi xuống ăn com.

Nhìn bộ dạng này, thế nào cô lại có loại cảm giác muốn gây khó dễ? Bất quá, mặc kệ nó, dù sao cũng không phải là gây khó dễ anh.

"Không có việc gì, ngày mai anh phải đi làm, này Trần Ưong, tôi với cậu mai đi thăm tù đi."

Cô thật tò mò, không biết thiên kim thị trưởng lớn lên trông như thế nào.

Động tác Trần Ưong xới com dừng lại một chút, "Không cần, tự tôi có thể đi, cô ấy không thích gặp người lạ."

Rõ ràng là bị ghét bỏ, Đường Kiều có chút mất hứng.

"Làm sao tôi có thể là người xa lạ chứ, tôi là dì của cậu, hai ta có quan hệ nha."

Đứa nhỏ mười tám tuổi thật sự là không đáng yêu, ra về mười tám tuổi, cũng không thể xem như một đứa trẻ, đều là người trưởng thành rồi, nên làm không nên làm, đều có thể làm rồi.

Khụ khụ.

Năm đó, nhớ lại chuyện năm đó, lúc cô mười tám tuổi, chính là tích cực một lòng hướng Đảng, dưới sự quan tâm của Đảng và lãnh đạo, quyết chí tự cường, mỗi ngày một bức thư tình, nếu không phải mỗi bức đều bị Chu Chú ném đi, gom góp lại, Đường Kiều cảm thấy có thể làm thành quyển sách rồi.

Chu Chú kiên quyết chặt đứt cơ hội của cô vốn có thể thanh danh nổi tiếng, anh sẽ gấp báo ứng, nguyên rủa anh cả đời đều bị chèn ép.

Bất quá, Đường Kiều cảm thấy lệ rơi đầy mặt, thứ nguyên rủa này, thật sự chính là phim truyền hình dùng để lừa người xem, bởi vì cô nguyên rủa Chu Chú lâu như vậy, cô vẫn là bị chèn ép, tuy rằng cô cũng bị chèn ép cực kỳ khoái trá.

Quả nhiên là cơ sở kinh tế quyết định địa vị gia đình, thậm chí cả địa vị "thịt".

Nhìn cô giả bộ Tôn Tử, haizz. (Giả bộ cái nhị đại gia nhà người ——! Người đó là ra về đáng thương? Khụ khụ, ngượng ngùng, mẹ Hòa kích động chứ)

Năm đó, nhớ lại năm đó, lúc Chu Chú mười tám tuổi đang làm cái gì? Hình như là thời kỳ thay đổi tính cách. Cái kia, là chuyển biến tính cách theo chu kỳ. Chính là vênh vào hồ hết mặt thói như một tên thần kinh xấu xa. Biểu hiện cụ thể như, tịch thu thư tình của cô, tịch thu mì ăn liền của cô, tịch thu số điện thoại đứa con trai khác cho cô, tịch thu ảnh trai đẹp mà cô vụng trộm chụp lại trong máy ảnh.

Đứa nhỏ này kiếp trước nhất định là địa chủ, lúc tịch thu mọi thứ của cô, trên mặt không có một chút xấu hổ, thật giống như những thứ kia là của anh không bằng.

Vấn đề là, mì ăn liền có thể là của anh, nhưng là soái ca cũng muốn cho anh sao? Vì thế, cô rối rắm một thời gian rất dài.

Sau này chuyện yên lặng bị ăn thực phát sinh, như vậy chứng minh, vấn đề này, thật sự chính là do cô nghĩ quá nhiều thôi.

"Mẹ kể tôi trong mắt của cô đều là người xa lạ."

Đường Kiều mở to hai mắt nhìn, "Mẹ kể cậu với cậu quan hệ cái gì, tôi với cậu có quan hệ gì, mẹ kể cậu."

Được rồi.

Chu phu nhân, có thể đừng hiểu kỳ chuyện của người khác như vậy nữa được không?

Chu Chú đang ăn com trầm mặc, trong lòng đã suy tính một phen.

Không thể cứ để cô cứ nhàn rỗi như vậy được.

Sau khi ăn tối xong, Đường Kiều cùng Chu Chú ăn no lau miệng, liền lên lầu, đáng thương Trần Ưong một mình ở phòng bếp cùng bát đĩa phân cao

thấp.

Thiếu niên tốt giống anh như vậy kiếm ở đâu được.

Thánh kinh nói, nếu một người con trai lớn lên khuôn mặt đẹp trai, vậy người nhất định phải bắt lấy anh ta.

Thánh kinh nói, nếu một người con trai lớn lên dáng người đẹp, vậy người nhất định phải bắt lấy anh ta.

Thánh kinh còn nói, nếu một người con trai lớn lên khuôn mặt đẹp, dáng người đẹp, còn có thể nấu cơm làm việc nhà, nhất định phải tóm lấy anh ta, chà đạp, chà đạp mạnh bạo, tóm lại, nhét vào trong cánh cửa mình.

Thượng Đế nói, anh không có nói quá những lời này!

Sau khi Chu Chú cùng Đường Kiều lưu manh xong, Đường Kiều chen chân vào đá đá một vị nào đó, "Đi ra."

Cô phát hiện ở cùng Chu Chú càng ngày càng biến thái, sửa.

Chu Chú lại như cũ chôn ở bên trong, coi thường kháng nghị của Đường Kiều, "Chu phu nhân, chúng ta sinh một đứa đi."

Như vậy thì cô không rảnh rồi đi quản chuyện người khác nữa rồi.

Bọn họ ở cùng nhau cũng không có biện pháp tránh thai, theo lý thuyết cũng nên có động tĩnh rồi. (đây tuyệt đối không là lẽ thường.)

"Không cần."

Đường Kiều hừ một tiếng, phủ định đề nghị của anh.

Đứa nhỏ có cái gì tốt.

Trời sinh quỷ đòi nợ.

Nhìn cha mẹ cô, bị cô cùng Đường Uyển hai người phiên thành bộ dáng gì nữa, nếu cô là ba mẹ mình không chừng chuyện hối hận nhất bây giờ chính là, lúc sinh cô ra sao không bóp chết luôn đi.

Chu Chú ánh mắt tối sầm u ám, vừa làm xong vận động, tóc có chút ướt con người sụp xuống.

"Vì sao không cần?"

"Trẻ con thật phiền, vừa muốn mua quần áo vừa muốn mua đồ chơi."

Cô sợ anh. Nuôi không nổi.

"Anh nuôi được."

Như là biết Đường Kiều đang nghĩ cái gì, Chu Chú buồn cười nói.

Nếu đây là lý do không cần đứa nhỏ, thì chẳng cần mấy cái kế hoạch hóa gia đình làm gì, cũng không biết có bao nhiêu gia đình không đứa nhỏ.

"Bọn chúng thật phiền, ăn uống vệ sinh."

"Không sợ, em chỉ cần phụ trách sinh là được, những cái đó cứ để anh, nếu thật sự không được, chúng ta có thể thuê bảo mẫu."

Chu Chú không thiếu tiền, Đường Kiều thật sự là có chút nghe không vào. Anh nếu thừa tiền thì cho cô dùng, sinh gì đứa nhỏ thuê làm gì.

"Anh muốn một đứa nhỏ? Hả?"

"Thuận theo tự nhiên đi." Phiền chán nhìn đi chỗ khác, Đường Kiều không muốn cùng anh tiếp tục thảo luận vấn đề này, quá sâu dễ dàng đá thương người.

"Này này, anh đang làm cái gì?"

Người nào đó thanh âm thờ dốt: "Thuận theo tự nhiên."

.

Sát!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Báo thù thật khoái trá 2.

Đường Kiều bị làm lụng vất vả cả đêm, vừa rạng sáng ngày thứ hai đã bị người nào đó kéo từ trong ổ chăn ra, nói ra cho oai: phu xướng phụ tùy.

"Anh đi ca hát sao em phải theo."

Đi làm gì chứ.

"Không muốn báo thù nữa rồi hả ?"

Một câu bùng tỉnh người trong mộng!

"Muốn, chờ em!"

Đường Kiều lấy tốc độ ánh sáng nhanh chóng xông vào toilet, không đến mười phút đã đi ra, hết thấy đều OK, còn trang điểm nhẹ.

Tục ngữ nói, người phụ nữ đẹp vì người họ yêu thương.

Nhưng Đường Kiều muốn nói đúng lắm, cô trang điểm cùng Chu Chú một chút quan hệ cũng không có, cô chính là muốn trước mặt kẻ địch xinh đẹp một chút.

Đường Kiều lấy một bộ báo thù giả vờ tư thái đi theo Chu Chú đến công ty, thấy đồng chí Ngô Hiểu cười nhạt một tiếng.

Ngô Hiểu lập tức run lên bần bật, "Tổng giám đốc Chu, Chu phu nhân buổi sáng tốt lành."

"Sáng sớm, Tiểu Ngô, tôi lại muốn ăn bánh bao chiên uống sữa trà rồi."

Tôi gọi Ngô Hiểu.

Bất quá, chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là, bà chủ đại nhân lại đến đây ép buộc cô rồi.

"Được tôi sẽ đi mua cho ngài."

Phản kháng là không cần dùng đến, đồng chí Ngô Hiểu có thể nhận rõ sự thật trước mắt.

"Đợi chút."

Cười, cô tiếp tục cười, cô là bà ngoại sói độc ác.

"Chu phu nhân, cô còn có cái gì dặn dò nữa?"

"Mọi người trong văn phòng mỗi người một phần."

Tốt lắm, đồng chí Ngô Hiểu phảng phất cảm thấy máu trong người đang chảy ngược, hiện tại điều duy nhất cô có thể làm, đại khái chính là nên cảm thấy may mắn, bà chủ đại nhân còn không có yêu cầu ăn dưa hấu.

Nhưng ý tưởng này, cô quả thật là sai rồi.

Đến khi cô mất bao nhiêu công sức khó khăn lắm mới được mua bánh bao chiên cùng trà sữa về, bà chủ đại nhân kính yêu, chính là bỏ qua hết một bên, vừa dũa móng tay vừa nói.

"Thời tiết nóng như vậy, nếu không cô đi mua một ít dưa hấu về cho mọi cùng ăn cho mát đi."

Ta giết người nhị đại gia!

Ngô đồng chí rất muốn cầm lấy dưa hấu nện vào trên mặt bà chủ nhà cô.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết vẫn là phải có dưa hấu đã?

"Chu phu nhân, tôi phải đi ngay."

"Đúng, mua hắc mỹ nhân nha, tôi muốn thật ngọt, không ngọt tôi trừ tiền lương cô."

Tiền lương a, hiện tại tiền lương chỉ là mây bay, cô chỉ cầu mong đồng phân tròn này có thể nhanh chóng biến mất, không phòng bị mà bắt cóc mất BOSS đại nhân đẹp trai nhà cô, cô sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi.

Rất muốn khóc.

Nếu cô cho rằng như vậy là kết thúc, thì đã sai mười phần rồi, độ dày da mặt của Đường Kiều, không chỉ như thế.

Ở Ngõ Hiểu hoạt động gần một giờ, sau khi mang một thùng lớn dưa hấu trở về, còn chưa kịp thở một hơi, bánh bao cũng chưa ăn một miếng, trà sữa không uống một ngụm, dưa hấu từ đầu đến cuối cũng chưa kịp nhìn bên trong, bà chủ vạ ác lại tới phân phó nữa.

"Tiểu Ngõ, cô đem tất cả tài liệu này mỗi cái sao chép một bản đi."

Đường Kiều bê một chồng tài liệu ra.

Một vị nào đó đang uống trà sữa vụng trộm chăm chú nhìn, lập tức lại lùi đầu về, tuy rằng rất muốn cười, nhưng mà anh nhẫn!

"Được, Chu phu nhân!"

Cô rất muốn trần truồng, không, là rơi lệ, đến cùng là cô đắc tội bà chủ ở điểm nào, hay là chuyện lần trước bị cô chặn lại? Không phải là cô đã bị ép buộc một trận rồi sao? Vì sao còn đến nữa?

Mua bánh bao chiên, mua trà sữa, mua dưa hấu, này đó còn chưa tính, sao chép văn kiện tư liệu, đây cũng đúng là bình thường.

Nhưng vấn đề là văn kiện trong tư liệu vì sao lại có tuần san cùng tạp chí thời thượng? Đây đến cùng là có ý tứ gì?

Ngõ Hiểu tin tưởng vững chắc, mọi người trong công ty không phải là người bát quái, nhưng mà đã quên mất nếu bọn họ mà bát quái, quả thực sẽ không còn là người.

Từ giờ phút này, công ty lưu truyền một cái truyền thuyết như vậy.

Hôm nay, kì thực là chính thê cùng tiểu tam so đo.

Đơn giản là, bà chủ đại nhân, thật sự là thật khí phách rồi.

Thủ đoạn này đó, chắc chắn, tất cả mọi người muốn bắt đầu cúng bái cô rồi.

"Tiểu Ngõ, ở bên người ông chủ có phải rất vất vả hay không? Có phải rất mệt hay không?"

Đứa nhỏ đáng thương, đều bị chà đạp thành cái dạng gì rồi.

"Tôi gọi Ngõ Hiểu, cảm ơn."

Ngõ Hiểu đứng ở trước mặt máy copy mặt không biểu cảm đáp lại một câu, thiết tình muốn nói một câu: cái thìa a.

Mặt than của cô không phải là bệnh, là mệnh!

"Ngõ Hiểu, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu."

"Có khổ hay không, ngắm lại Hồng Quân hai vạn quân, có mệt hay không, ngắm lại Lôi Phong đồng Thành Thụy."

Ngõ Hiểu tiếp tục mặt không biểu cảm, một vị nào đó cảm ly trà rảnh rang chuẩn bị tốt tốt cùng cô nói chuyện, tự động bay đi.

Trái đất này thật hung hiểm, bọn họ đều là người thương, lý giải không xong cũng không phải việc của mình.

Ngõ Hiểu làm xong cũng đã buổi chiều rồi, cơm trưa cũng không có ăn, bởi vì Chu phu nhân nói, cô ấy cần gấp!

Ni Mã a, tuần san cùng tạp chí thời thượng thì vội vã muốn cái gì chứ? Lấy chữ trắng đen khắc vào bia mộ sao?

Nhưng những lời này Ngõ Hiểu chỉ có thể đặt ở trong lòng, ai bảo người ta là giai cấp bóc lột, mà cô, là giai cấp bị bóc lột chứ.

Cô là hi vọng cỡ nào, BOSS đại nhân đẹp trai nhà bọn họ có thể nói ra một câu công bằng, nhưng mà, lại làm cho cô thất vọng rồi, Chu tổng trước mặt Chu phu nhân, hoàn toàn thành kẻ điếc người câm, anh hoàn toàn không có nhìn đến cô bị ức hiếp cực kỳ thảm.

Chu Chú cố ý giả câm vờ điếc, một ngày này, Đường Kiều đùa cơ bản vẫn là thật khoái trá. Chính là cô còn tưởng rằng vị cơ hữu này còn có thể phản kháng một chút, sau đó cô mới lấy cơ trừ tiền lương, kết quả cô ấy hoàn toàn không có chống cự, nhưng lại là ngoài dự kiến của cô rồi.

Trước khi tan việc, lúc Chu Chú đưa Đường Kiều rời khỏi công ty, các đồng nghiệp uống trà sữa ăn dưa hấu cử hành nghi thức đưa tiễn nhiệt liệt vui vẻ.

"Chu phu nhân, đi khỏe mạnh."

"Chu phu nhân, tạm biệt."

"Đi mạnh khỏe, Chu phu nhân."

"Tạm biệt, Chu phu nhân."

"Chu phu nhân, lần sau đến chơi."

Chơi cái em gái nhà người, trà sữa là cô mua được không?

"Lần sau lại đến chơi, Chu phu nhân."

Chơi cái nhị đại gia nhà người, dưa hấu là cô chọn từng quả một?

Các người có chút trật tự được không?!

Ngô Hiểu chen chúc trong đám người cũng vui vẻ đưa tiễn cực kỳ nhiệt liệt.

Mẹ, rốt cục cũng đi rồi, nếu mà cô ấy lại không đi, cô phải đưa mình đi bệnh viện đi, lệ rơi đầy mặt.

"Tiểu Ngô, có quả dưa hấu chọn không tốt, cũng không ngọt lắm."

Ngô Hiểu kéo đầu nhìn trời, chọn cái nhị đại gia nhà người, ai cũng đứng ở trong lúc này đến chọc cô, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cô muốn đi đến cục lao động tố cáo, tố cáo cô ấy ngược đãi công nhân!

Chu Chú cùng Đường Kiều hai người trực tiếp từ công ty trở về nhà, dọc theo đường đi tâm tình hai người đều tốt lắm, Đường Kiều là vì rốt cục báo thù được, Chu Chú còn lại là bởi vì Đường Kiều ở công ty cùng anh một ngày, tuy rằng làm công ty cho gà bay chó sủa.

Đường Kiều vốn cho là về nhà sẽ có bữa tối phong phú chờ cô, dù sao trong nhà có chế độ nhân công – nô lệ ở đây.

Nhưng đến lúc bọn họ về đến nhà, trên bàn cơm cũng không có gì, trong phòng khách cũng không có người, nhưng mà giày của Trần Ương lại ở cửa.

"Đã chạy đi đâu rồi?"

Lúc Đường Kiều đang buồn bực, phòng tắm bỗng nhiên truyền đến tiếng thét.

"A!"

Đường Kiều liền phát hoảng, théo phản xạ ôm cổ Chu Chú bên cạnh.

Đội phản ứng kịp mới buông tay ra, "Có phải Trần Ương không?"

Chu Chú vỗ vỗ tay cô, "Em đứng đây chờ, anh đi nhìn xem."

Chu Chú đi đến phòng tắm lâu một phút ra âm thanh, gõ gõ cửa, "Trần Ương, là cậu ở bên trong sao?"

Đứng ở ngưỡng cửa phòng tắm Chu Chú chỉ nghe được tiếng nước chảy, anh đặt tay trên quả nắm cửa thử vận, là khóa.

"Trần Ương?"

Như cũ không có người trả lời.

"Trần Ương, nếu không trả lời tôi lấy chìa khóa mở cửa nha."

Bên trong chậm chạp mới truyền đến một cái thanh âm suy yếu.

"Dạ, là tôi, tôi đang tắm, một lát nữa sẽ ra đi."

"Không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì không có việc gì."

Chu Chú đứng một hồi ở ngưỡng cửa phòng tắm, xác định bên trong không lại phát ra âm thanh kỳ quái gì mới đi.

"Cậu ta làm sao vậy?"

Đường Kiều cau mày hỏi.

Đây là chịu kích thích gì, giống như dã thú vậy, hay là hành vi nghệ thuật mới?

"Em đã quên hôm nay cậu ta đi làm cái gì sao?"

Đúng rồi, hôm nay cậu ta đi thăm tù, nhưng mà xảy ra tình huống gì mà khiến cậu ta rổng như vậy chứ.

Đường Kiều rất hiếu kỳ.

Nhưng Trần Ương này tắm rửa thật lâu, lâu đến lúc Đường Kiều cảm thấy bụng đói meo, cậu mới chậm chạp từ trong phòng tắm bước ra.

"Trần Ương, cậu đánh nhau với người ta à?"

Trần Ương trên tay tất cả đều là vết thương, vết bầm khắp nơi, thoát nhìn thật đáng sợ.

"Thực xin lỗi, di, phá tan phòng tắm nhà hai người, nhưng mà tôi không có tiền đền."

"Không có việc gì không có việc gì, mảnh thủy tinh nát, cậu có nặng lắm không, muốn đi bệnh viện không?"

Dạo này, đều lưu hành tự ngược sao?

Chu Chú nhìn Trần Ương hai tay nắm thành quyền, nghĩ đến hôm nay thăm tù mặc kệ thành công hay không, đại khái đều là tin tức xấu.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Kết thúc Trần Ương.

"Việc kia, hai người không có gặp mặt sao?"

Duổi đuổi cổ, Đường Kiều dè dặt cân trọng hỏi, cậu nhỏ rõ ràng nói là có thể, chẳng lẽ có gì trục trặc sao?

Trần Ương ánh mắt lóe lóe, mở to mắt, làm như không muốn trả lời vấn đề này, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Tôi đi làm cơm chiều cho hai người."

Đáng tiếc, đi không thành công.

"Không cần, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn, trước tiên băng bó lại tay đã."

Đường Kiều nhanh tay kéo cậu ta lại, vừa lúc Chu Chú đã đem hòm thuốc ra.

Ấn Trần Ương lên trên ghế sofa, Đường Kiều vừa băng bó cho cậu ta vừa rối rắm rất muốn hỏi có chuyện gì đã xảy ra.

Toàn bộ quá trình băng bó, Trần Ương lông mày cũng không nhăn một chút, cô nhớ đến lần trước mình băng bó chân, khẽ chạm vào một chút thôi cũng đau đến hít hà.

Ngẩng đầu, Đường Kiều nhìn Chu Chú ngồi đối diện, trao đổi một cái ánh mắt bất an.

Dù sao Chu Chú cũng hiểu rõ Đường Kiều, nếu cô muốn biết chuyện gì mà chưa biết được, đại khái là sẽ bị ghen chết.

"Trần Ương, nếu cậu có khó khăn gì, có thể nói với chúng tôi, nếu có thể giúp được chúng tôi sẽ cố hết sức."

Tuy rằng anh vẫn không thể nào biết được đứa nhỏ này Đường Kiều nhặt về như thế nào, vấn đề là nhặt về cũng lâu như vậy rồi, cậu ta một chút ý muốn về nhà cũng không có, hơn nữa, người lớn trong nhà, hình như có chút lạnh nhạt, tuy rằng là thẳng thắn mới lớn, nhưng mà hình như cũng không có ý muốn tìm về.

Rút về cái chân đã được băng bó tốt, Trần Ương hít một hơi.

"Không cần, không có gì cần giúp nữa rồi."

Mọi người không có, cái gì đều không có rồi.

"Cô ấy. Ở bên trong không tốt sao?"

Đường Kiều cuối cùng không nhìn được nữa, trong phim thường diễn như vậy, người mới đi vào, đều bị ma cũ bắt nạt, thẳng đến lúc lại có người mới đi vào thay thế.

Cô không biết cô gái này đến cùng là tội phạm chính trị hay là tội phạm hình sự, nếu là người trước, đại khái có thể tốt hơn một chút, tuy rằng không có tự do, nhưng ít nhất bản thân cũng an toàn, nhưng nếu là người sau, nhất định sẽ không rồi. Trên đời này cực kỳ hung ác, nhiều người cũng phát điên, khó tránh khỏi gặp phải một hai người, mà này một hai người này, đã đủ là đã kích trí mạng rồi.

"Không tốt? Tất nhiên là không tốt rồi, cô là một người tính tình cao ngạo như vậy, làm sao có thể chịu được ở chỗ ấy cơ chứ, toàn thân cao thấp đều là vết thương."

Lúc anh nhìn thấy cô, xương sườn cô bị gãy ba cái, ngón út bị người ta cắt, toàn thân cao thấp, tất cả đều là vết thương. Ngay cả trên mặt cũng có vài vết thương, cô là một người thích xinh đẹp vậy mà.

Cô vẫn nằm đó không nhúc nhích, không có một chút hơi thở. Anh thậm chí không dám nhìn kỹ khuôn mặt của cô. Trước kia cô rất thích cười, lúc khổ sở, cô cũng chỉ cười cười, giống như cười chính là bản tính. Mà giờ đây, rốt cuộc cô cũng không cười được nữa, trên vầng trán của cô ngoài sự lạnh lùng cô độc, cái gì cũng không có, gương mặt cô đã lõm vào thật sâu.

Mới mười bốn ngày, tính cả hôm nay, cô đi vào mới mười bốn ngày, anh không biết đến cùng ở bên trong cô gặp phải cái gì.

Làm anh thống khổ nhất không chịu nổi chính là, anh còn quá trẻ, mặc kệ cô ở bên trong gặp phải cái gì, cái gì cũng làm không xong.

Anh chưa từng có một phút hận bản thân như lúc này, hận mình trẻ tuổi, hận bản thân vô năng.

Trần Ương dừng lại một chút, thanh âm nghẹn ngào, có chút không nói được.

Đường Kiều ngã ngửa ra, có chút khó có thể tin được, "Không có ai chăm sóc cô ấy sao?"

"Quan tâm? Bọn họ muốn cô chết như vậy, ai tới chăm sóc cơ chứ, làm sao có thể quan tâm cô được."

"Bị thương thì tính là gì chứ, chẳng sợ cô bị thương nặng hơn một chút, chỉ cần cô còn sống là tốt rồi, chỉ cần cô còn sống, cuối cùng tôi cũng nghĩ được biện pháp cứu cô ấy ra, bọn họ muốn cô chết như vậy, một chút cơ hội cũng không buông tha, 14 ngày, cô đi vào mới mười bốn ngày."

Muốn quệt quệt mặt, gơ tay lên, nhưng tay đã bị Đường Kiều chặn lại, Trần Ương chỉ đành suy sụp buông tay xuống.

"Cô ấy."

Như thế nào?

"Đã chết."

Đường Kiều hô hấp cứng lại, ngay cả Chu Chú cũng ngừng hô hấp, ánh mắt luôn luôn dừng lại ở trên mặt Trần Ương.

Thật lâu, trong phòng khách một chút thanh âm cũng không có, ngay cả tiếng hô hấp cũng là cực nhẹ.

Cuối cùng, Trần Ương nhẹ nhàng xuy một tiếng, như là đang cười, hoặc như là đang khóc.

"Chết cũng tốt, chết sẽ không cần chịu tội nữa, chết rồi cũng không lo lắng có người muốn hại cô."

Đã chết rồi thì không còn gì nữa, trên đời này tất cả mọi tội lỗi với cô cũng không còn quan hệ gì nữa.

Chính là trong lòng có cái gì không phát tiết được ra, giống như là bị người ta hung hăng bóp vào tim một cái, nên lấy cái gì để lấp đầy được đây?

"Hậu sự làm sao bây giờ, có cần chúng tôi làm gì không?"

"Không, không cần."

Nghe nói người kia đã làm, chọn nghĩa trang tốt nhất thành phố S, anh có chút muốn cười, chỉ sợ nghĩa trang này cô vào đã là được chọn trước rồi.

Đến cùng là cô làm sai cái gì, làm cho bọn họ hận cô như vậy, muốn giết chết cô.

Anh chỉ nhìn cô một cái, lập tức bị người ta ném xuất ra. Anh biết là ai làm, nhưng không phản kháng được.

Thôi, coi như là cô chết sạch sẽ, anh hận là nên thay cô thở phào nhẹ nhõm.

Đường Kiều nói không nên lời nén lại mấy câu bi thương, thật là tái nhợt, không có người để ý.

Đứa nhỏ này, mới mười bảy mười tám tuổi.

Lúc cô ở tuổi này mới biết thế nào là hạnh phúc, mới biết được bản thân hạnh phúc như thế nào.

Cô mười bảy mười tám tuổi, tốt xấu cũng có thể tính cả là không ưu không sầu, không chịu để tâm.

Lúc tối, Chu Chú lôi kéo Đường Kiều ra ngoài ăn cơm, Trần Ương không muốn ăn, bọn họ cũng không ép, dù sao chuyện thành ra như vậy, cậu ta cũng cần thời gian để có thể chấp nhận được.

Khi ở nhà hàng Đường Kiều cùng Chu Chú thấy được mẩu tin tức này, "Thiên kim thị trường ở trong tù sợ tội tự sát."

Còn giống như sợ người ta không nhìn thấy, màn ảnh cố ý kéo gần lại làm nổi bật lên, Đường Kiều hít vào một hơi, những người này thật sự là tàn nhẫn và lạnh lùng.

Cô nhớ Trần Ương từng nói qua, cô ấy bị oan, giết người không phải là cô ấy.

Chính là cô ấy vừa chết, đã đem tất cả tội danh gán cho rồi.

"Hình như là chuyện giống nhau ở một thể khác vậy."

Đường Kiều không biết đến chính trị, mặc dù ở tin tức trung cũng thường xuyên nhắc đến, nhưng không nghĩ tới chuyện như vậy lại có thể phát sinh ở bên mình, quả thực không thể hiểu được.

"Đừng nghĩ nhiều làm gì, Trần Ương còn rất trẻ, rồi sẽ khá hơn thôi."

Đối với vị con gái thị trường kia, Chu Chú cũng không biết, ngay cả Trần Ương, anh cũng không biết nhiều.

Nhưng mà, tốt xấu gì cũng là người trẻ tuổi, đại khái qua vài năm nữa, sẽ quên hết thôi, sẽ có cuộc sống mới. Mà những đau xót này, cũng chỉ có thể để lại vết thương bên những người thân xung quanh thôi, nói ví dụ như, vị thị trường hiện đang bị bắt giam kia.

Thật sự là giống với câu nói kia, nửa đời phú quý, mai kia xuống ngựa, lại bị người khác coi rẻ đi.

Những ngày tiếp theo, Trần Ương tiếp tục ở nhà Chu Chú làm bảo mẫu, mỗi ngày vẫn là giống như trước đây, nấu cơm cho bọn anh, dọn dẹp nhà cửa, giống như cho tới bây giờ chưa có ai chết cả, chỉ trừ bỏ một ngày kia đột nhiên biến mất cả một ngày, sáng hôm sau Đường Kiều dậy đã có bữa sáng chuẩn bị thật tốt.

Giống như lời Chu Chú nói, cậu ta cũng dần đứng lên được, hơn nữa còn rất nhanh, ngoại trừ thỉnh thoảng ngẩn người, tất cả đều bình thường.

Nhưng mà mỗi ngày buổi sáng khi Đường Kiều rời giường nhìn thấy trên bàn cơm bữa sáng được chuẩn bị tươm tất, luôn có chút ngưng ngừng, nói muốn cho cậu ta tiền công.

"Tốt."

Nhưng Trần Ương cũng không từ chối.

Đường Kiều một hơi mắc kẹt ở trong cổ họng còn không kịp thở ra, hiện tại không phải nên đến kích thích một chút sao?

"Đi à, tôi thật sự là thiếu tiền, cha tôi không phải người, lúc tôi đi một chút tiền cũng không cho, thẻ ngân hàng cũng bị khóa lại rồi, sắp khai giảng, tuy rằng tôi lấy được học bổng toàn phần, nhưng vừa đi phòng chừng quá, thật may là có ngài cứu tế."

Cậu ta. cha không phải người? Lời nói này, thật sự là làm Đường Kiều xấu hổ.

Nhìn mặt Trần Ương tươi cười nịnh nọt, trong đầu Đường Kiều đánh xuống một đạo tia chớp, cô. không phải là gã kẻ lừa đảo rồi chứ?

Ngẫm lại cũng đúng, cô cùng Chu Chú ngoại trừ biết tên đứa nhỏ này, tên này còn không biết là thật là giả, ngoại trừ biết cậu ta có bạn là thiên kim thị trường, cái này cũng là chính cậu nói, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả.

"Cậu muốn bao nhiêu?"

"Đi à học đại học cũng không tốn bao nhiêu tiền đâu? Đại khái một tháng tiền sinh hoạt là đủ rồi đi."

Cô đại học.

"Lúc tôi đi học ở nhà, trên cơ bản không cần tiền gì nữa."

"Thế còn dựng thì sao?"

"Tôi nào biết được?"

Đường Kiều điên cuồng rơi lệ, nhớ năm đó cô vẫn là cô gái hiền lành ngu ngơ, cậu ta sẽ không cho rằng cô ngu ngơ, thông đồng cùng Chu Chú lừa cô chứ.

Những ngày ung dung tự tại của Đường Kiều rất nhanh đã kết thúc, Trần Ương cuối cùng đã đi rồi, Đường Kiều cho cậu ta 5000, đương nhiên đây chính là tiền riêng của cô, tuy rằng chính cô cũng rất nghèo. Trần Ương cũng nói không cần nhiều như vậy, nhưng trên người vẫn nên có chút tiền phòng khi có việc vẫn hơn, cho nên Trần Ương chỉ há miệng thờ dõc, muốn nói cái gì nhưng lại nuốt xuống.

Trần Ương đi ngày đó, Chu Chú cùng khách hàng bàn bạc hạng mục công việc, một mình Đường Kiều đưa cậu ta đến nhà ga.

Thẳng đến giờ phút này, Đường Kiều mới thực sự cảm thấy đứa trẻ này thật đáng thương, không thể ngờ thật sự không ai đến đưa anh, cô bỗng nhiên có loại cảm giác như người lần đầu lưu lạc nơi chân trời góc biển gặp được nhau.

"Cậu không nói cho người trong nhà hôm nay phải đi sao?"

Kỳ thực cô cũng không tính là đáng thương, ít nhất cô còn có ông bà ngoại thương cô như vậy, còn có hai cậu cô nói gì được nấy.

Mà Trần Ương, hình như thật sự không có cái gì.

"Xùy, nói cho bọn họ làm cái gì?"

Phảng phất nghe giống như giọng cười châm chọc chế giễu, Chu Chú mà xùy một tiếng, cực kì châm chọc.

"Haizz, cậu cứ như vậy cũng không tốt."

Dù sao cũng là người nhà, giống như cô, mặc dù cảm thấy có cái gì khó chịu, nhưng cô kỳ thực cũng rất muốn tốt hơn, muốn người một nhà không bị cái gì ngăn cách có thể được ở cùng nhau, nhưng mà, cố gắng đến đâu cũng không thành công.

"Dì, cô thật là giống bác gái, nói cái này làm gì, mất hứng."

Trần Ương duỗi thẳng cổ nhìn xung quanh, giả bộ làm không có việc gì.

Đường Kiều bị cậu ta làm chi ghen một chút, trong lòng thầm mắng một câu, lòng tốt của cô cứ như vậy bị cậu ta gạt sang một bên.

Hai người đều là người chưa từng ngồi qua xe lửa, thấy xe lửa này như vậy, hiển nhiên cảm thấy rất là mới lạ.

"Thật muốn đi cùng với cậu."

Đường Kiều thiết tình hâm mộ, xe lửa à.

"Chỉ vì để được ngồi xe lửa?"

"Chứ còn gì nữa?"

Cô không đến mức còn có thể vì cậu.

"Chỉ là vì xe lửa cũng không được, dựng sẽ giết tôi."

Trần Ương cười cười, vẫn là giống như lúc trước kia Đường Kiều gặp cậu ta. Không chút để ý, giả bộ thiếu niên u buồn.

Hazzi, thằng bé nhà ai không biết.

"Được rồi, dì, cô trở về đi."

"Được rồi, cậu chú ý an toàn, đến bên kia, nếu còn nhớ rõ dì, thì gọi điện báo tin cho tôi."

Đường Kiều nói xong, hắc hắc cười gượng hai tiếng, giấu xuống sống mũi đang cay cay chưa xót.

Trần Ương xoay người, khoát tay, đeo ba lô lên vai đi về phía nhà chờ, kỳ thực cậu không có gì cả, ngay cả quần áo tắm rửa, cái khác, đều là Đường Kiều mua cho, như là mì ăn liền chân giò hun khói linh tinh gì đó, nhưng thứ này còn tồn lại ở trong nhà cái gì cô đều nhét vào ba lô của cậu hết, rõ ràng cậu thấy được Chu Chú thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại khái anh ta cảm tạ cậu thay Đường Kiều giải quyết nhiều đồ ăn không tốt cho sức khỏe như vậy đi.

Trong bao còn có hộp Quân Sơn màu bạc, Đường Kiều lấy được ở chỗ Ngụ Châu. Cô vừa ra về vừa thì thầm nói, "Đây chính là hàng tốt nha, cậu

không biết, lúc tôi lấy ở chỗ dân chạy nạn Ngu Châu biểu cảm của cậu ta giống như tôi hại mẹ cậu ta không bằng."

Mẹ cậu rõ ràng là tức giận cậu bỏ đi.

Trần Ương nháy mắt mấy cái, cảm thấy có chút thương cảm.

Di người này rất tốt, sau này nếu cậu có thể trở về, nhất định anh sẽ cảm ơn cô thật tốt, đáng tiếc, đời này cậu không tính toán muốn trở về nữa rồi.

Sắp khai giảng, người đợi xe ở đại sảnh rất nhiều, dù sao bạn học đi máy bay đến trường cũng ít, đại đa số đều lựa chọn xe lửa vừa tiện nghi lại an toàn này.

Trần Ương cũng ngồi xe lửa, bởi vì anh không có tiền.

Ngồi ở phòng đợi, Trần Ương lấy ra PSP vừa nghe nhạc vừa chơi trò chơi, chơi một trò chơi thật nhàm chán, Trần Ương cảm thấy thật buồn chán.

Cho đến lúc có thông báo kiểm tra vé lên xe, Trần Ương mới cất PSP đi, đứng dậy theo dòng người đến cửa soát vé, vừa mới chỉ có thể xem như nhiều người đợi xe ở sảnh, lúc này bỗng chốc tất cả mọi người đều đứng dậy, Trần Ương đi theo dòng người chậm rãi di chuyển tới, bị người ta đụng phải nhiều lần, nhưng mà cậu cũng không có để ý.

Nếu là trước kia, đại khái cậu đã sớm cãi nhau với người ta rồi.

Nhưng mà Hoàng Mao nói rất đúng, bọn họ đều sẽ lớn lên. Lần này cậu rời đi, ngay cả Hoàng Mao cũng không thông báo, cậu quyết tâm muốn bắt đầu một cuộc sống khác, không còn dính dáng gì đến quá khứ nữa.

Lên xe, Trần Ương tìm được vị trí ngồi của mình, vé xe lửa là Chu Chú mua cho cậu, nguyên nhân cụ thể, vẫn là bởi vì cậu không có tiền.

Tuy rằng Chu Chú là cái Đại lão gia, nhưng mà rầy cần thận mua giúp cậu vị trí bên cửa sổ.

Trần Ương ngồi xuống, đặt ba lô ở dưới chân, nghĩ rằng, Đường Kiều sẽ phải thật hạnh phúc, có người tốt như Chu Chú ở bên cạnh.

Anh phải rời khỏi, thật sự phải đi rồi.

Tạm biệt thành phố S, bỏ lại mọi thứ, tạm biệt!

(được rồi, vai diễn của Trần Ương đến đây là hết, vốn tưởng chỉ một chút, người đọc không thích, ta hãy thu lại , hắc hắc.) – Lời của tác giả

Sau khi đưa Trần Ương trở về, Đường Kiều mới nhớ tới, Đường Uyển hình như cũng khai giảng, cậu nhỏ Đường ra lệnh cấm túc cho con bé, con bé thực sự không đến phiên cô nữa.

Chuyện ngày đó tuy rằng Đường Uyển cũng có sai, nhưng sau đó Đường Kiều ngẫm lại, cảm thấy mình vẫn có chút quá mức, cho nên gần đây rất muốn tìm cơ hội cải thiện lại mối quan hệ tốt hơn một chút.

Nhưng lại không dám gọi điện thoại cho bên kia, sợ bản thân không rõ ràng, chỉ biết làm mọi người càng thêm xấu hổ. Ngày đó cô không có xuống lầu, nhưng theo Chu Chú kê lại, đại khái có thể tưởng tượng đến mọi người đều xấu hổ. Sau đó Chu Chú muốn cô gọi một cuộc điện thoại về nhà, nhưng lúc đó cô cảm thấy kỳ quái, chết cũng không chịu gọi, hiện tại cũng lâu rồi, lại muốn gọi, ngược lại giống như không biết muốn nói gì nữa.

Chu Chú nói, ngày khác cùng cô trở về một chuyến.

Nhưng mà ngày khác này lại để cho cô rối rắm rồi.

Giống như anh đi học đầu bếp, thầy giáo ra về nói cho anh biết, muối một chút, hành gừng một chút, dầu mỡ vừa phải.

Đường Kiều cảm thấy những người này rất thiếu đạo đức, một chút là bao nhiêu? Cái gì gọi là vừa phải? Nếu người người đều biết được một chút là bao nhiêu, thế nào xem như vừa phải, vậy thì người người đều là đầu bếp rồi.

Chu Chú nói ngày khác này, kỳ thực so với đạo lý một chút cùng vừa phải là giống nhau.

Ngày khác là ngày nào đó?

Ngày mai hay là ngày kia?

Mọi người đối với một chuyện không biết đều cảm thấy sợ hãi, ngày này qua ngày khác không biết, cho nên cô cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ theo một phương diện khác, nó đến càng sớm, thì càng nhanh tiêu. Một phương diện lại muốn nó đừng tới, cô còn không nghĩ muốn nói chuyện với ba mẹ cái gì đó, thì không thể trở về được.

Chu Chú này hình như còn cố ý, cô không hỏi, anh cũng không nói.

Nhưng mà, tại sao cô có thể hỏi chứ, vạn nhất cô hỏi, Chu Chú nói cho cô: ngày mai.

Đây chẳng phải là cô mất nhiều hơn được sao.

Hiện tại tình huống hai người bọn họ, nói trắng ra là, kỳ thực chính là bệnh chung của người đang yêu.

Cảm thấy, người yêu ta, nên biết ta đang nghĩ cái gì, không cần thiết ta phải nói ra.

Mà một cái khác lại cảm thấy, ta yêu người, ta biết người nghĩ muốn cái gì, cho nên ta không cần thiết nói.

Tình yêu, chính là ép buộc, không thể nào ép buộc gặp chuyện không may, từ có chuyện ép buộc thành không có. Cuối cùng chính là hôn nhân, sau đó là cuộc sống.

Đường Kiều ra sau nhà ga, cầm lấy di động chụp toàn cảnh nhà ga, trong màn ảnh tất cả đều là người, cầm di động nhìn xung quanh một chút, đăng lên weibo, thở dài, thế giới này, thật sự là phù hoa.

Bắt xe, Đường Kiều đi thẳng đến chỗ Chu Chú làm, đương nhiên, trên đường đến mua chút đồ ăn, cứ tay không mà đến hình như không tốt cho lắm.

Cô vốn không muốn đi, dù sao mỗi lần đi nhện không được muốn khi dễ đồng chí Tiểu Ngô một chút, cứ tiếp tục nữa, phòng chừng đứa nhỏ này cũng từ chức rồi.

Muốn nói đồng chí Tiểu Ngô cũng còn rất thông minh, từ hôm đó trở về sau, cô lại lướt thiên nhai, nhận được tin nhắn của cô ấy, "Bà chủ đại nhân?"

Đường Kiều không trả lời lại.

Hắc hắc, không thể trước mặt địch nhân bại lộ thân phận.

Tuy rằng cô chơi còn rất vui vẻ, nhưng mà ảnh hưởng đến công việc, vẫn là không nên làm nhiều lắm. Cho nên, cô cũng tận lực không đến công ty Chu Chú.

Nhưng buổi sáng hôm nay ra cửa Chu Chú có nhắc đến một chuyện quan trọng, buổi tối dẫn cô lấy danh hiệu Chu phu nhân tham gia một hoạt động buôn bán.

Nói là việc buôn bán, kỳ thực chính là phương thức bóc lột khác của nhà tư bản, hơn nữa nói ra cho oai là tiệc tối từ thiện. Chu Chú cũng không có gì không vui, có thời gian phải đi xuống cũng không có gì đáng ngại, hưởng hờ, lần này là chính phủ tổ chức. Nhưng Đường Kiều không vừa ý, bọn họ khó khăn lắm mới kiếm được tiền, vì sao đến nơi này phải cho không ít tiền chứ?

Nói là chính phủ tổ chức, Đường Kiều tự nhiên lại nghĩ đến Chu Du, trong tất cả những người cô quen biết, chỉ có một vị người chính phủ như vậy đi làm treo QQ.

Sau khi tan tầm, Chu Chú đưa Đường Kiều đi chọn lễ phục trước, bảo người ta thay đổi ngoại hình cho cô.

Sau khi chuẩn bị topts, Đường Kiều nhìn mình trong gương, không khỏi lên mặt một trận, thật là đẹp ngây người, làm sao cô có thể đẹp như vậy được chứ.

"Đang nghĩ cái gì?"

Trong gương xuất hiện thêm một bóng dáng thon dài, tây phục màu đen, áo somi trắng, nơ đen, khuy tay áo mạ vàng. Được rồi, cũng rất tuấn tú.

"Em thật đẹp, cảm thấy thật sùng bái bản thân rồi."

Chu Chú khoe miệng giật giật, một bên dựa vào hình đẹp trai lông mày cũng hung hăng giật giật, đại khái lần đầu tiên gặp một người không biết xấu hổ như vậy.

"Đừng đắc ý, chúng ta đi ăn một chút gì ăn lót bụng."

"Chúng ta hẳn là ăn trước này nọ."

Hiện tại quần áo cùng trang đều chuẩn bị thật tốt, thế nào lại muốn ăn cái gì rồi.

"Anh sợ em ăn một chút này nọ, quần áo sẽ mặc không vừa."

Sát, em gái!

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Nữ phụ bính.

Đây là lần đầu tiên Đường Kiều lấy thân phận Chu phu nhân cùng Chu Chú xuất hiện tại nơi công khai, cô thật cảm tạ Chu Chú, anh vừa mới đưa cô đi ăn cơm trước, là hoàn toàn chính xác.

Hiện tại cô đã khẩn trương đến không biết làm gì, "Em có thể đi toilet không?"

Đường Kiều một tay túm làn váy lễ phục, một tay kéo cánh tay Chu Chú, đầu thoáng hướng về phía bên kia Chu Chú, mỉm cười gật đầu với mọi người đang nhìn về phía cô, nhìn như tao nhã, kì thực là ở từ giữa kẻ rặng nói với Chu Chú một câu.

"Vừa mới đến em đã muốn bỏ đi."

"Vừa mới ăn hơi nhiều."

"Tin tưởng anh, thân ái, em ăn cũng không nhiều."

Chu Chú vỗ vỗ tay cô trấn an, anh biết mình cũng không thích xã giao, nhưng mà, anh đúng là vẫn còn muốn dẫn cô ra cho mọi người biết, miễn cho luôn một số người không hiểu chuyện, cả ngày nghĩ giới thiệu đối tượng cho anh. Anh đã nói qua vô số lần là anh đã kết hôn rồi, hơn nữa trên tay còn đeo nhẫn cưới cho bọn họ nhìn, nhưng mà đa số bọn họ đều chỉ cho rằng anh đang đùa.

Haizz, anh lớn lên một mặt thành khẩn như vậy, vì sao không có ai tin anh kết hôn rồi chứ.

Cho nên hôm nay, một phương diện thật là vì từ thiện mà đến, về phương diện khác, còn phương diện khác là cho mọi người thấy Chu phu nhân trong truyền thuyết, làm cho bọn họ triệt để hết hy vọng, không cần suốt ngày tìm đối tượng đến làm phiền anh nữa.

"Nhưng mà em"

Đường Kiều còn muốn nói thêm nữa, lại bị Chu Chú đánh gãy.

"Chu Du cũng tới rồi, chúng ta tìm cô ấy đi."

"Thật sự?"

"Ừ, bọn họ là người đứng ra tổ chức đương nhiên chị ấy sẽ phải tới."

Đường Kiều giống như làm trộm, ánh mắt lăm lét nhìn mọi nơi, được rồi, kỳ thực không là loạn chuyển, mà là có mục đích loạn chuyển. Mà mục đích của cô là Chu Du, chính là dạo qua một vòng cũng không có phát hiện bóng dáng Chu Du.

"Không nhìn thấy Chu Du."

Hừ, lừa cô.

Đường Kiều không đi nữa, tính tình trên đùa đứng ở tại chỗ, Chu Chú vừa cố gắng nhận biết chào hỏi mấy vị chính khách nổi tiếng trong giới chính trị, còn vừa phải trấn an cô.

"Có lẽ là vừa mới đến, anh đi gọi điện thoại cho chị ấy."

Chu Du thật sự là có đến đây, còn tới sớm, dù sao cũng là người chủ trì.

Nhưng mà, lại trước Đường Kiều một bước, trốn vào trong toilet, không hồ là chị em tốt, có đôi khi phương pháp lẩn trốn này cũng giống nhau như đúc, không hề có ý tưởng mới mẻ nào đáng nói.

Đường Kiều đứng bất động tại chỗ, chờ Chu Chú gọi điện thoại, Chu Chú bất đắc dĩ, cũng chỉ đành lấy di động trong túi áo ra, gọi điện thoại cho Chu Du.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, sau vài tiếng tút, thanh âm của Chu Du trong điện thoại cũng được truyền đến.

"Xin chào, hiện tại tôi đang bận, xin mọi người liên lạc lại sau."

Chu Chú nhú mày, nghe Chu Du ngu xuẩn giả bộ tiếng tổng đài.

"Đừng giả bộ, đang ở đâu?"

Hừ, Chu Du hừ nhẹ một tiếng, ngồi trên bồn cầu ở trong toilet, đối mặt với ván cửa biểu đạt mình đang bất mãn.

Bất mãn thì bất mãn, Chu Du vẫn ngoan ngoãn nói ra chỗ ở của mình hiện tại.

"Tôi ở Đào viên."

Đào viên đúng là khách sạn tổ chức bữa tiệc từ thiện này, cũng là nơi mà hiện tại Chu Chú cùng Đường Kiều đang ở đây.

"Tôi biết chị ở Đào viên, chị trốn đi đâu vậy?"

Chu Du nhìn nhẩn, trong lòng thầm nhủ Chu Chú này có thể là bởi vì cuộc sống vợ chồng không hài hòa, cho nên nói chuyện có chút hung hăng đi.

"Toilet."

Chu Chú liếc nhìn Đường Kiều của anh một mắt như chó Nhật tha thiết mong chờ nhìn anh, haizz, thật lãng phí một thân ăn mặc như vậy.

"Xuất hiện đi, Kiều Kiều đang ở đây."

Chu Du thờ dãi một hơi, cô có thể nói người cô trốn chính là Đường Kiều không?

Chuyện phát sinh mỗi ngày khiến cô phải chạy trốn, cuối cùng cũng hiểu được, phụ nữ đã kết hôn không có công việc thật là đáng sợ. Người không biết còn tưởng các cô có thể 24 giờ không ngủ được, luôn luôn không ngừng đối với người một nhọc oanh tạc, trốn cũng không xong.

Cúp điện thoại, Chu Du đứng lên, đá mạnh vào bồn cầu.

Trong lúc Đường Kiều đang đợi Chu Du, cô với Chu Chú đã chào hỏi ứng phó mười mấy người, luôn cố gắng mỉm cười, chỉ sợ mặt lúc này đã cứng hết lên rồi.

Nếu muốn làm từ thiện, chỉ việc viết một tờ chi phiếu không phair là xong sao? Cần gì phải ép buộc người ta như thế này chứ.

Cho nên nói, Đường Kiều là cái người không hiểu cuộc sống, xã giao đối với nhân loại mà nói, là loại hứng thú cao cấp.

Hiển nhiên, không hiểu loại hứng thú này, cũng không chỉ có một người, còn có Chu đại cô nương.

"Kiều Kiều."

"Chu Du, cô đã chạy đi đâu vậy, tôi tìm cô khắp nơi."

Thấy Chu Du, Đường Kiều giống như đứa trẻ thấy mẹ, vứt bỏ Chu Chú vừa mới lợi dụng sang một bên, người sau cũng không để ý, chính là nhắc nhở cô chậm một chút, bởi vì trên chân cô đang đi giày cao gót.

"Đi toilet."

Chu Du gạt nhẹ khóe miệng, nếu có thể, cô thật là không muốn đi ra, tìm cô làm cái gì, nhất định khiến cô chết sao?

Đường Kiều buông Chu Chú ra, chuyển sang kéo tay Chu Du.

"Lần trước cô nói muốn tặng tôi bảo bối gì vậy?"

Nguyên bản trái tim Chu Du đang lơ lửng, rơi xuống đất, thở phào một hơi, nói chuyện này so với chuyện của cậu nhỏ Đường vẫn là tốt hơn đi.

"Ở nhà rồi, nếu không tối hôm nay đến chỗ tôi đi?"

"Cũng có thể."

Đường Kiều gật gật đầu, ánh mắt Chu Chú lập tức ngoảnh lại, lờm Chu Du liếc mắt một cái, Chu Du ngẩng đầu, nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, làm như không để ý đến ánh mắt không tán thành của anh.

"Nếu không, cô nói trước ra là cái gì đi."

Sau đó cô lại lo lắng muốn đi hay không.

"Cái này cũng không có nhiều ý nghĩa, tôi muốn cho cô bắt ngồi."

Amen, chỉ mong cô đừng cho kinh sợ.

"Được rồi, khiến cho ta chờ mong một phen đi."

Tiệc tối người đến cũng không nhiều, nhưng không tính là thiếu, bởi vì còn chưa có bắt đầu, mọi người đã tranh thủ mọi nơi cùng người quen biết tán gẫu

trêu ghẹo. Ngoại trừ Chu Chú, trong buổi tiệc này người Đường Kiều quen biết chỉ có Chu Du, cho nên tự nhiên là Chu Du đi đâu cô đi theo đó, Chu Chú lại giám sát chặt chẽ, rất sợ không để ý đến một cái là Chu Du sẽ đưa vợ anh đi mất.

Vì thế nguyên bản chỉ có một mình Chu Du nhàm chán mà trốn vào toilet, bỗng chốc biến thành ba người.

Bởi vì ba người đều là nhân vật quan trọng, cho nên có rất nhiều người tiến đến chào hỏi bọn họ, đương nhiên, nhân vật chính vẫn là Chu Chú.

"Tổng giám đốc Chu."

Người vừa tới lên tiếng, bụng sấm banh đi lên chào hỏi.

"Tổng giám đốc Vương."

Chu Chú gật đầu, tay nâng chén, đáp lễ.

"Vị này là phu nhân của anh?"

Người này chỉ vào Chu Du.

"Đây là chị họ tôi."

"Ồ, thế đây là em gái anh?"

Quay sang chỉ vào Đường Kiều.

"Đây là phu nhân của tôi."

Đại thúc, ánh mắt của ngài làm sao vậy, ánh mắt khinh bỉ rõ ràng của Chu Du cùng Đường Kiều quét lên người vừa tới này. Đều nói những người ở đây đều là những người thông minh tuyệt tình, người này đúng là tuyệt đỉnh, vì sao một chút cũng không thấy thông minh tí nào?

"A, ha ha, tổng giám đốc Lý cũng tới rồi, tôi đi qua đó một chút."

"Xin cứ tự nhiên."

Người tới bụng sấm banh đến, lại bụng sấm banh đi, giống như chưa bao giờ đến.

Người này làm sập có thể làm bộ như chưa từng có việc gì xảy ra cơ chứ?!

Chu Du oán niệm, Đường Kiều rói rầm, Chu Chú lạnh nhạt nhấp một ngụm sâm banh trong tay.

"Tôi có chỗ nào giống Chu phu nhân chứ?"

Vì sao lại đánh đồng cô với phụ nữ đã kết hôn chứ.

"Cô nhìn chỗ nào cũng giống phu nhân."

Vấn đề là, cô lại có chỗ nào giống em gái chứ?

Cô là ngư ty, có biết hay không.

Đáp án khẳng định là không biết, dáng vẻ cùng diện mạo của Chu Du mới giống vợ người ta, mới là ngư ty nhà.

Mà cô.

Đường Kiều cúi đầu, nhìn trước ngực mình, quả nhiên vẫn hơi nhỏ.

Lệ rơi.

Chu Chú nhìn hai cô nương đều tự ai oán, tâm tình tốt lắm cười cười, sau đó ghé sát vào tai Đường Kiều nói một câu nói.

"Anh thích em lớn như vậy."

Đường Kiều ngẩng đầu, không rõ ý của Chu Chú. Cái gì lớn như vậy?

Thuận theo ánh mắt Chu Chú, ánh mắt Đường Kiều rơi đến trước ngực mình, ý thức được Chu Chú nói cái gì, lỗ tai Đường Kiều nhanh chóng hồng lên, thừa dịp không ai chú ý, đưa tay vào âu phục Chu Chú, nhéo anh một trận.

Chu Chú hít một hơi, này cô nương, sau khi kết hôn sức lực thật tốt, cấu người càng ngày càng đau rồi.

"Luu manh!"

"Trẻ con khắp thế giới này đều là kết quả của lưu manh, lưu manh mới là tượng trưng cho thế giới văn minh."

Phốc!

Lý lẽ lưu manh của Chu Chú, thật mẹ nó có lý rồi!

Đường Kiều chỉ hận không được ngay tại chỗ này lấy cái quốc đảo một cái hồ thật sâu tự mình, cô không biết người này, thật sự không biết.

"Này này, Chu Chú, anh bình thường cho em, chú ý chút."

Nhìn bộ dạng lưu manh của Chu Chú Chu Du thật sự là không nhìn được nữa, mặt cho cậu ta hôm nay còn mặc tây trang, bộ dáng áo mũ chỉnh tề.

Quả thực chính là lịch sự bại hoại.

Lại nhìn về phía Đường Kiều, liền đổi thành bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Không, cô ấy không phải là sắt, chỉ hai Đường quả thực chính là một cây gậy sắt, cấp bậc Định Hải Thần Châm (gậy Như ý của Tôn Ngộ Không đó ^-^). Nếu muốn cô ấy hát vang khúc nông nô nổi dậy, đại khái là đợi đời sau đi.

Một người nhảm chán, không phải thật sự nhảm chán, một đám người nhảm chán, mới thật sự là nhảm chán.

Cũng may có Chu Du, bằng không Đường Kiều cảm thấy bản thân nhất định sẽ chết vì nhảm chán.

Cô cảm thấy cái gì mà muốn lấy thân phận Chu phu nhân tham gia sự kiện, đây đều là lấy cớ, tất cả đều là lấy cớ.

Hắn là anh sợ mình nhảm chán, cho nên mới kéo cô đến đây, kết quả cô cũng đi theo cũng thấy nhảm chán rồi.

Tuy rằng bản thân Chu Chú người này thật thượng lưu, tại đây trên cái yến hội thượng lưu cũng vô cùng. Một loại thôi, cũng không phải tất cả mọi người đều biết anh.

Cũng có người không biết anh, nói ví dụ như vị trước mắt này.

"Ngài là?"

"Tại hạ họ Chu."

"Chu tiên sinh, chào ngài chào ngài, ngài là...?"

"Phục vụ."

"À, thì ra Chu tiên sinh đây là nhân viên khách sạn."

"Không phải."

"Vậy là? Giải Trí thành?"

"Không phải."

"Hậu cần?" (Đại khái như người vận chuyển hàng hóa)

"Không phải."

"Thương mại điện tử?"

(Thật không dịch nổi mấy cái nghề này, ace thông cảm)

"Không phải."

.

Đường Kiều cùng Chu Chú nỗ lực cố nén cười, đứa nhỏ này chắc sắp khóc, phỏng chừng nếu anh ta lại hỏi nữa, phải hỏi sát da rồi.

"Vậy công việc của Chu tiên sinh là. . .?"

"Tôi chuyên môn phục vụ Chu phu nhân."

Chu Chú nói xong, ánh mắt còn ái muội nhìn trên người Đường Kiều.

Đường Kiều lập tức theo phản xạ lui về phía sau, đáng tiếc không thành công, bởi vì bên người cô còn có Chu Du, quả nhiên, các cô không hẳn là chị em tốt, ăn ý trình độ ăn ý cũng có không thể hoàn hảo, lúc cô lùi lại Chu Du cũng không có lùi theo, cho nên, cô bị chặn lại

"Ha ha, Chu tiên sinh thật sự là hài hước."

Người tới lau mồ hôi, quen biết bạn mới quả là chuyện khó khăn.

"Không có hài hước, tôi nói đều là sự thật."

Anh mắt Chu Chú nhìn chăm chăm người tới, tựa hồ muốn đối phương nhìn thấy hai chữ thành khẩn ở trên mặt anh.

"Rất tốt rất tốt."

Người tới chà xát chà xát tay, rõ ràng là không thể tiếp tục ở lại nữa rồi.

"A, Dương Tổng, chào ngài chào ngài."

"Anh là?"

"Tôi là Tiểu Chu."

.

Thanh âm xa dần, nhìn theo vị Tiểu Chu đã đi xa kia, Đường Kiều thu hồi ánh mắt, khinh bỉ nhìn Chu Chú liếc mắt một cái.

"Khi nào thì anh phục vụ em rồi hả?"

"Haizz, không phải mỗi đêm anh đều phục vụ em sao?"

Sát!

Anh chính là lưu manh, tuyệt đối lưu manh, mở miệng ra thật là không đứng đắn, chẳng cần phân biệt ban ngày hay ban đêm, hô mưa gọi gió.

"Anh không thấy thật dọa người à?"

Chu Chú không coi ai ra gì ghê tởm mạnh mẽ, thật sự là làm Chu Du cả người không thoải mái, rớt trên đất mè vừng nhập khẩu.

Chu Chú chau chau mày, không thể phủ nhận, trực giác nhận định vị đồng chí chị họ này, hoàn toàn là hâm mộ ghen ghét.

"Kiều Kiều, chúng ta về phía sau chơi đi."

Chu Du kéo Đường Kiều đi, để lại Chu Chú một mình ghê tởm đi.

Phía sau khách sạn có một vườn hoa lớn, rất lớn, ở giữa là một bể bơi cũng rất lớn, đương nhiên, hôm nay có tiệc, nên không người xuống bơi.

Chu Du cùng Đường Kiều ở trong hoa viên tùy ý đi lại, nhân viên phục vụ phần lớn đều ở phía trước, cũng không có người quản các cô, cho nên các cô đi lại càng thêm tùy ý rồi.

"Chu Du, cô còn không nhanh tìm bạn trai, ngày đó mẹ cô lại gọi điện thoại thúc giục Chu Chú rồi."

Chu Du nhìn trời, trợn trừng mắt.

"Cô cũng đừng quên trước khi cô cùng Chu Chú kết hôn, cũng là một người bạn trai cũng không có."

Cô ấy có gì tư cách nói cô chứ.

"Không phải hiện tại tôi đã kết hôn rồi sao?"

Cho nên cô ấy sẽ đến đầu độc cô.

"Nói đi, cô thích dạng người gì, chúng tôi giới thiệu cô."

Phụ nữ đã kết hôn có một cái tật xấu lớn nhất chính là, thập phần hi vọng thành lập trên thế giới này một thế giới toàn tình yêu màu hồng, nói trắng ra, đó chính là, tất cả mọi người kết hôn đi.

"Tôi thích vương tử, tìm cho tôi một người đi."

"Cái đó, không có biết vương tử đâu."

Trước mắt móng vuốt của cô còn không với đến địa phương có vương tử.

"Vậy thì đừng lấy việc này phiền tôi."

Không có bạn trai là có lỗi sao? Không kết hôn chính là có tội sao?

Chu Du một cái giận trừng, Đường Kiều lập tức liền ủ rũ, dựa vào sức chiến đấu của một mình cô, đó là không thắng được.

"Được rồi được rồi, vậy bản thân cô nắm chặt."

Bác gái Đường tiếp tục lải nhải lẩm nhẩm, không để ý đến người bên cạnh đã trừng mắt mấy cái rồi.

"Được được được, tôi biết rồi, bản thân tôi đã biết."

Thật sự là chịu đủ.

Đều là cô sai, tai họa đều do mẹ cô gây ra, làm cho cô tìm không ra chồng ngay cả bạn trai tìm khắp nơi cũng không có! Đều là cô sai, tai họa đều do mẹ cô gây ra, làm cho cô ngày đêm tinh thần đều rối loạn.

Thấy Chu Du đã sắp không kiên nhẫn được nữa, Đường Kiều thức thời không nói nữa, thế giới phải thống nhất, con người phải yêu thương, mọi người cũng đều sẽ kết hôn.

Lại nói tiếp, vườn hoa thật sự là địa phương tốt, là nơi các loại chuyện xưa phát sinh đến cao điểm.

Bạn muốn loại chuyện xưa kia?

Bạn muốn kia loại còn có kia loại.

"A, đây không phải Chu phu nhân sao?"

Từ xa, Đường Kiều với Chu Du chỉ thấy một người ra vẻ mỹ nữ chuẩn bị tư thế dung nhan mà đến.

"Hắc, tôi là Chu phu nhân."

Nhưng mà cô ta có thể đừng có dùng cái giọng nói gái đứng đường đó được không?

"Chu phu nhân, tôi là chị họ Ngô Hiểu nha."

Chu Du tự giác thối lui một bước, nhường người tới đi tới trước mặt Đường Kiều. Thấy rành rành, nhất định sẽ có một hồi kịch hay đặc sắc diễn ra, cô thật chờ mong, cô rất là xem trọng các cô nha.

"Ngô Hiểu là ai?"

Đường Kiều hoang mang nháy mắt mấy cái, cô có thể nói cô không biết không?

"Chu phu nhân thật sự là người hay quên, chính là Tiểu Ngô ở công ty tổng giám Chu đó."

"À là cô ấy."

"Đúng vậy đúng vậy."

Người tới thẳng thắn gật đầu, một mặt tươi cười cảnh xuân xán lạn.

"Như vậy, Đại Ngô, chào cô."

"Ai là Đại Ngô?"

Đến lượt cái vị ra vẻ mỹ nhân này lâm vào hoang mang rồi.

"Không phải cô nói cô là chị họ Tiểu Ngô sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy cô không phải là Đại Ngô sao?"

Đường Kiều vỗ tay, đưa ra kết luận. Chu Du đứng ở một bên biên xem diễn khúc mắt co rút mấy cái, chị hai Đường này, thật sự là thật mẹ nó thông minh.

"Ha ha, tôi họ Trương."

Mỹ nữ họ Trương lấy tay che che miệng, khó khăn nở nụ cười hai tiếng.

"À, Đại Trương."

Chị hai Đường tiếp tục nhắc lại.

Mỹ nữ họ Trương vỗ trán, có loại cảm giác tuyệt vọng.

Được rồi cho qua đi, cái này không phải trọng điểm, Đại Trương thì Đại Trương đi.

"Cô tìm tôi có việc gì sao?"

Có việc cũng đừng tìm cô, cô là cái người chưa bao giờ làm việc.

"Không có việc gì, nghe nói Chu phu nhân ở công ty thật là chiều cổ em họ tôi, cho nên tôi thay nó cảm ơn cô."

A, Chu Du không biết, nhưng Đường Kiều tự mình biết cô rất là "Chiều cổ" đồng chí Tiểu Ngô nha, cho nên, vị này mỹ nữ tới là để. Trả thù?

"Là chuyện lên làm thôi."

Đường Kiều một phen cầm lấy tay đồng chí Đại Trương, dùng sức quơ quơ, giống như các lãnh đạo quốc gia thăm các dân tộc.

"Nghe nói Chu phu nhân so với tổng giám đốc Chu lớn hơn mấy tuổi, là thật à, thật sự là một chút cũng nhìn không ra đâu."

Quả nhiên, sự thật chứng minh, mỗi người phụ nữ, bọn họ đều là kẻ không dễ bắt nạt.

Nếu nói tình huống phía trước, làm Chu Du không hiểu, như vậy hiện tại những lời này, Chu Du xem như nghe ra người này tới là có ý tứ gì, thật sự là gây sự rồi.

Ha ha ha, cô thật vui vẻ, cô không nói chuyện, cô xem nào nhiệt.

"Đúng vậy a đúng vậy a, đùa nhỏ Chu Chú này nhà tôi, haizz, cũng không biết anh coi trọng tôi ở điểm nào, cô nói tôi so với anh lớn hơn mấy tuổi, anh đến cùng coi trọng tôi ở điểm nào chứ."

Nếu bạn nói câu nói kia của Đường Kiều là câu nghi vấn, vậy thì bạn sai rồi, thập phần sai rồi.

"Vấn đề này, tôi cũng nghĩ thật lâu, luôn luôn không tìm được đáp án, vừa nhìn thấy cô trong nháy mắt, bỗng nhiên tôi lại ngộ ra rồi."

"Ồ, ngộ ra cái gì rồi hả?"

Đồng thời Chu Du cũng hướng về phía Đường Kiều âm thanh như nhà tiên tri Riga.

"Đại khái là vì tôi thật đẹp, rất có sức hấp dẫn, cho nên anh ấy mới có thể không kìm được lòng như vậy."

Phốc!

Làm sao cô lại không chết đi, cô mới cùng Chu Chú kết hôn chưa bao lâu, mức độ nguy hiểm quả là theo lụy thừa, liên tục tăng nhanh.

Đồng chí Đại Trương lau một tầng phấn nền thật dày trên mặt, em họ Ngô Hiểu của cô kể lại, tuyệt đối là phiến diện. Cô ấy từ đầu không nói cho cô, bà chủ của bọn họ lại là người mặt dày như thế.

"Thật muốn Chu phu nhân chỉ cho mấy chiêu nô phu thuật đâu." (Nô phu thuật chắc không cần dịch đâu nhỉ ^-^)

Khăng định là dùng qua cái thủ đoạn gì.

"Nô phu thuật thì chưa nói đến, nhưng mà, nếu tôi là cô, trước hết tôi sẽ đi một chuyến sang Hàn Quốc. Chính hình chính dung cái gì, tốt xấu cũng muốn cho bản thân nhìn qua phải giống một nhân tài.

Em gái nhà cô ta, dám nói cô lớn tuổi, đi ra đường hẳn là không muốn sống đi. Tự cô ta đưa tới cửa, vậy thì không nên trách cô không khách khí, meo cái meo.

Chu Du vốn cho là Đường Kiều sẽ chịu thiệt, ít nhất cũng phải là ăn ăn ba ba, nhưng xem ra hiện tại, hiển nhiên là cô nghĩ sai rồi.

Vị này cụ thể không biết là đồng chí em gái hay là chị cả, đại khái đã nội thương.

"Cô."

Nữ nhân quen dùng chiêu thứ hai: chỉ ngón tay!

Cô chỉ đi, cô chỉ đi, cô chỉ đi, chỉ lâu từ ta sẽ bẻ tay cô, cho cô ta cả đời bảo trì trạng thái chỉ.

Đường Kiều hung tợn tròn mắt trừng ngón tay, ngón tay chỉ cái gì, cô chán ghét lắm rồi.

"Cô đừng quá kiêu ngạo!"

"Đâu có đâu có, cùng một loại cùng một loại, mong chỉ giáo nhiều."

Phốc!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bạo tẩu nữ phụ.

Trên cái thế giới chủ yếu cũng có vài người như vậy.

Người ta đối với cuộc sống của bạn không đáng gặt bùa, người ta liền cho rằng là bạn sai, đối với bạn làm tất cả, người ta đều tỏ vẻ khinh thường.

Mà Đường Kiều, lại còn là cái người bị người ta khinh thường kia, giờ này phút này, cô đang bị khinh thường.

Nhìn đối phương ánh mắt nhìn cô cực kỳ khinh thường này, Đường Kiều thiết tình cảm thấy bản thân mình có lỗi.

"Đại Trương này, cô còn có việc gì không?"

Cô ấy đến quấy rầy bọn cô rảnh rồi tâm tình, hiện tại có thể đi chưa?

"Không có việc gì, Chu phu nhân, chúc cô sống lâu trăm tuổi."

Đồng chí Đại Trương nói xong vung tóc, lắc hông bước đi, đương nhiên, nếu vậy xem như là nói thất lung.

Chu Du một trận kinh ngạc, sức chiến đấu thấp như vậy? Vốn cô còn tưởng rằng sẽ có một hồi trò hay để xem. Đồng chí, cô làm tôi thất vọng rồi.

"Nhìn cái gì mà nhìn?"

Vươn tay, ở Chu Du trước mặt quơ quơ, ý bảo cô hoàn hồn.

Chu Du quay sang, tình té nhìn Đường Kiều đánh giá mấy lần, "Suy nghĩ bộ dáng của cô sống lâu trăm tuổi."

Ách.

"Kiều Kiều, nói dối sẽ bị báo ứng."

"Cô nói rõ cái nào?"

Đây cũng quá nghiêm trọng rồi.

"Cô thực sự xinh đẹp sao?"

Nếu không phải là ở bên ngoài, Chu Du tuyệt đối sẽ ngã xuống đất không dậy nổi, đối với độ dày da mặt của Đường Kiều, đã không thể dùng tường thành đủ để hình dung rồi.

"Hắc hắc, cái kia là cái từ hư cấu, không có ý nghĩa gì cả, cô cứ coi như không nghe thấy đi."

Chu Du ngân xanh trên trán giật giật, phảng phất cảm thấy có một đàn quạ đen bay trên đầu.

Được rồi, kỳ thực đây cũng cũng không phải là trọng điểm.

"Cô ta là ai?"

Thế nào tự nhiên lại nhảy ra một người như vậy, Chu Chú ngoại tình? Nhìn cũng không giống, Chu Chú thường thức không đến mức thấp như vậy, lại nói, lấy mức độ bám dính của Chu Chú đối với Đường Kiều, nếu nói là Đường Kiều ngoại tình còn có khả năng chút.

"Chị họ Tiểu Ngô, vừa rồi không phải cô ta đã nói rồi sao?"

Chu Du chịu đựng xúc động muốn đánh cô ấy một trận.

"Vậy Tiểu Ngô là ai?"

"Tiểu Ngô là. Tiểu Ngô là nhân viên trong công ty Chu Chú."

Ồ, như thế này cũng không đủ, chính là chị họ tự nhiên xuất hiện, cô ta tỏ vẻ, cũng không rõ ràng.

A ha, tình cảm văn phòng lưu luyến? Kích thích thật là kích thích.

"Chu Chú làm gì người ta vậy?"

Chị họ không có quan hệ gì với bọn họ, vậy thì vấn đề chắc chắn là ở cô em họ kia rồi. Mau nói cho cô biết đi, nói một chút đi, một chút cô cũng không bắt quai, chính là có chút tò mò, thật sự.

"Không phải là Chu Chú làm gì người ta, mà là ta tôi làm gì cô ấy."

Đường Kiều với Chu Du hai người đi loanh quanh dọc bờ bơi cũng đến ba vòng rồi, cụ thể là vì cái gì, đại khái là vì nhàm chán thôi.

"Vậy cô làm gì người ta?"

Chẳng lẽ là tình cảm văn phòng lưu luyến còn chưa có bắt đầu, đã bị cô ấy bóp chết từ trong nôi rồi hả?

"Cũng không có gì nha."

Đường Kiều thoải mái nói, theo ý kiến của cô thật sự không có gì.

Nhưng Chu Du bày ra bộ mặt "tôi không tin cô", không có gì làm sao có thể khiến cho chị họ người ta ra mặt chứ? Lại nói cho tới bây giờ cô cũng không tin Đường Kiều là cái loại người hiền lành tao nhã này, mấy năm nay, nhìn cô ấy bắt nạt Ngu Châu là biết.

Hai người tiếp tục đi xung quanh bờ bơi.

"Bắt quai tôi cũng chỉ lấy thân phận bà chủ sai cô ấy làm một số việc mà thôi."

Đường Kiều nhẹ nhàng băng quơ, cô là bà chủ, kêu cô ấy làm chút chuyện thì cũng không phải là quá mức đi.

"Chuyện gì?"

Thật là, cô ấy có thể nói một lần cho xong không? Sao cô ấy có thể đáng đánh đòn như vậy? Cô thật là cực lực nhẫn nhịn xúc động muốn đánh cho cô ấy một trận.

"Như là, mua bánh bao chiên, mua trà sữa, mua dưa hấu."

"Còn gì nữa?"

"Còn có sao chép chút tài liệu."

Nếu nói như vậy, cũng không tính là chuyện quá mức, bà chủ phân phó mấy việc này, cũng là đương nhiên.

"Chỉ vì việc này, mà để chị họ phải ra mặt sao?"

Đánh chết cô cũng không tin.

"Đúng vậy, chỉ có mấy chuyện đấy thôi."

Vốn Đường Kiều tính toán muốn duy trì một chút hình tượng bản thân, nhưng Chu Du trong khinh miệt mang đầy vẻ khinh thường, trong khinh thường kéo theo không tin, trong không tin mang theo ánh mắt nếu không nói thật, cô sẽ dùng ánh mắt mà bạo tẩu cô ấy.

Sờ sờ cái mũi, Đường Kiều nói cho cô ấy biết sự thật.

"Thật sự là chuyện chỉ có như vậy, chẳng qua mùa này mưa nọ, đều là mưa cho toàn bộ nhân viên trong công ty, sao chép gì đó cũng hơi nhiều mà thôi, mấy cái tạp chí báo chí linh tinh. Đứa nhỏ này, đại khái, cơm trưa với cơm chiều cũng không kịp ăn."

Nếu nói một cách văn vẻ việc chịu đói này, có thể gọi là giảm béo, thế nào đồng chí Tiểu Ngô lại không dụng tâm lương khổ của cô chứ, ở đây là cô giúp cô ấy giảm béo. Muốn tìm bà chủ ôn nhu như cô thì có mà lên trời tìm nha.

Chu Du nhìn trời, cảm thán một tiếng, xứng đáng a!

Em họ đáng thương này.

"Cô ấy đặc tội với cô à?"

"Không có."

Người nào đó tiếp tục sờ cái mũi, cô kiên quyết không nói là vì đồng chí bạn tốt phát ra thiệp nói cô là "Phân tròn" mà ghi hận trong lòng.

Người này đến cùng mấy tuổi rồi cơ chứ, lại có thể làm ra chuyện ngây thơ như vậy.

"Không nói chuyện này nữa, ngày mai chúng ta đi cưỡi ngựa."

Cô luôn luôn rất muốn đi, chính là không có người đi cùng cô.

"Vì sao tôi lấy nhược điểm của mình, làm nổi bật ưu điểm của cô?"

"Đi chơi thôi mà, không có ý muốn thi thố đâu, lại nói đến lúc đó tôi bảo cậu nhỏ dạy cô, cậu nhỏ cưỡi ngựa rất lợi hại, trình độ cưỡi ngựa của tôi chính là cậu nhỏ dạy đó."

Chu Du không nói gì lộ roi, trời ạ, tha cho cô đi.

"Đúng đúng đúng, cậu cô lợi hại, rất lợi hại, trên đời này không có chuyện gì là không làm được."

"Nhắc tới trên đời có cái gì cậu nhỏ không làm được, thật đúng là có một cái."

"Cái gì?"

Vị thiên thần này ở trong mắt Đường Kiều cũng có chuyện không làm được?

"Sinh đứa nhỏ."

Nhịn nửa ngày, cuối cùng Chu Du không nhịn được nữa. Chu Du rốt cục cũng bạo phát, sải bước. Ách, kỳ thực chỉ là bước ra một bước nhỏ, bởi vì mặc lễ phục, tóm lại, Chu Du cấp tốc cùng Đường Kiều kéo dài khoảng cách, cô tuyệt đối không muốn cùng quỷ ngạ thơ này đứng cùng một chỗ.

Đường Kiều nhấc lần vẩy chạy chậm hai bước, đuổi theo Chu Du.

"Cô đừng đi, cô còn chưa đồng ý với tôi mà."

Đi thôi đi thôi, chỉ có Chu Du cùng đi, Chu Chú mới chịu đồng ý cùng cô đi cưỡi ngựa.

"Không đi, tôi mới không đi làm bóng đèn cho các người."

Cô không có nói cho Đường Kiều, người cô trốn kỳ thực chính là vị cậu nhỏ thiên thần không gì không làm được của Đường Kiều.

"Nơi nào là bóng đèn, cũng không phải chỉ có hai người, còn có cậu nhỏ nữa mà."

"Chu Chú sợ cậu nhỏ của cô làm bóng đèn nên mới muốn kéo tôi đi cùng?"

Haizz, làm gì phải như vậy chứ, Chu Chú làm như vậy kỳ thực không có gì ý nghĩa, người kia không yêu cô, chính là không yêu cô, muốn cũng không được, chờ cũng không đến.

Đi đến hành lang dài cách sảnh trước không xa, Chu Du ngồi xuống hàng ghế dài ở hành lang, tư thế có chút bất nhã, chân duỗi dài ra.

Đường Kiều đá đá chân Chu Du, ý bảo cô ấy thu chân lại, "Cũng không có, hắc hắc, nếu không chúng ta lại gọi Ngu Châu cùng đi?"

Chu Du cùng cậu nhỏ không quen, cùng Ngu Châu dù sao cũng có quen biết đi.

"Cô đã quên chuyện chân cậu ta bị thương rồi hả?"

Cô thật đúng là cảm thấy đáng thương cho dân chạy nạn Ngu Châu này, thế nào lại gặp phải Đường Kiều ma tính kia, còn có Chu Chú cái người dung túng ma tính.

Chính là, hiện tại trừ bỏ đồng cảm với Ngu Châu, cô càng đồng cảm với bản thân mình hơn, sớm biết rằng Đường Kiều cũng tới, cô sẽ không đến đây. Cái này trốn cũng không trốn được, haizz.

Việc này Đường Kiều có chút khó xử, đúng là cô đã quên chuyện chân Ngu Châu bị thương rồi.

"Chắc cũng khỏi rồi đi."

Rất lâu rồi.

"Thương tổn gân cốt bó bột một trăm ngày."

Không thể khá lên là có thể cười ngửa, đúng là cô bé ngốc nghếch.

Được rồi, tính toán, thật là chưa đủ một trăm ngày, Đường Kiều nâng váy, có chút buồn bực ngồi ở bên cạnh Chu Du, so với sảnh trước náo nhiệt, nơi này là một nơi thật tốt, thỉnh thoảng chỉ có một hai người phục vụ vội vã đi qua.

"Kiều Kiều."

Không cần gọi cô, cô đang cảm thấy khó chịu.

"Kiều Kiều."

"Làm chi."

Đã nói không cần gọi cô rồi.

"Cô cảm thấy cậu nhỏ sẽ cưới người như thế nào?"

"Cưới người như thế nào?"

Làm sao lại hỏi như vậy?

"Hoặc là nói, cô cảm thấy cái người con gái như thế nào, mới xứng với cậu nhỏ của cô."

Cô ấy đã hỏi như vậy, cô sẽ tốt bụng nói cho cô ấy biết.

"Đầu tiên, đương nhiên là phải xinh đẹp, cũng phải giống như tiên nữ."

Nói đến cái này, Đường Kiều lại cảm thấy hưng phấn rồi.

"Giống như minh tinh sao?"

"Minh tinh tầm thường, con hát vô tình kia, kiên quyết không thể là minh tinh."

Cô là ghen tỵ với người ta xinh đẹp đi, Chu Du thật thông minh lời này chỉ đặt ở trong lòng, không có nói ra.

"Tôi như thế này có được coi là tiên nữ không?"

Chu Du chau chau mày, nhìn Đường Kiều đá lông nheo, nửa thật nửa giả hỏi.

"Cô á?"

Đường Kiều nhìn Chu Du lướt qua lướt lại.

"Cô cũng tạm cói như thế đi, chẳng qua đã sớm roi xuống đất."

"Roi xuống đất sẽ không tính sao?"

"Đương nhiên không thể tính!"

Được rồi, không tính thì không tính.

"Còn có gì nữa?"

"Đáng người tốt, trước lỗi sau vênh."

Nói xong, Đường Kiều ánh mắt lại quét đến trên người Chu Du, ánh mắt tự nhiên dừng lại ở bộ phận nào đó.

"Cô nhìn cái gì vậy?"

Cô ấy khi nào thì biến thành nữ lưu manh rồi.

"Chắc chắn, cô trông cũng không tệ, muốn ngực có ngực, muốn mông có mông."

Xấu hổ, hình dung này.

Giống như lời Đường Kiều nói, Chu Du đích xác đáng người không tồi, hơn nữa bộ dạng cũng xinh đẹp, thật xinh đẹp, hoàn toàn mang dáng vẻ Ngự tử, đây cũng đại khái là nguyên nhân vừa vặn vì sao có người nhận nhầm cô là Chu phu nhân, cùng Đường Kiều đứng chung một chỗ, Chu Du chính là người được đề ý đến đầu tiên.

Đối với cái này, Đường Kiều từng rất có phê bình kín đáo, nhận định Chu Du với công việc nhân viên công vụ này là do dùng nhan sắc đổi lấy, vì thế, lại bị Chu Du đánh cho một trận nhớ đời.

"Những điều này đều là điều kiện bên ngoài đi?"

Cũng không thể trông mặt mà bắt hình dong.

"Đương nhiên, đây đều là tiêu chuẩn về ngoại hình, về phần bên trong, vậy thì tương đối tỉ mỉ rồi."

Đường Kiều dừng lại một chút, hình thức này, phỏng chừng là muốn thao thao bất tuyệt một phen.

"Có thể xứng đôi với cậu nhỏ, cũng phải là tiến sĩ, không phải là nhà khoa học mới đứng tất nhiên cái gì cũng phải tốt nhất rồi."

Chu Du không nói gì, đối với cái người rảnh rỗi không có việc gì làm này, yên lặng thờ dài một hơi, tuyệt vọng nghĩ, cô gái này có lỗi suy nghĩ quả là khác hẳn với người thường, sống cũng không phải làm khoa học thí nghiệm.

"Tôi nghe nói nữ tiến sĩ này. lớn lên đều rất. Thật có lỗi đâu, hơn nữa, cô ngấm lại mà xem, người cả ngày làm khoa học nghiên cứu làm gì có thời gian, không chừng cúi gao đầu muối cũng không phân biệt được, chẳng lẽ cô muốn về sau nếu cậu nhỏ kết hôn, ăn một bữa cơm còn phải tự mình nấu, đây không phải là đầu đuôi lẫn lộn sao?"

Chu Du nói lời này làm Đường Kiều lâm vào suy xét thật lâu, cô cũng chưa từng nghĩ đến điều này. Nhưng mà.

"Có thể thuê người giúp việc mà."

Ta không thiếu tiền, một người không được thì hai người, hai người không được thì ba người.

"Không chừng cậu cô lại cưới luôn cái người giúp việc rồi."

Thật là, trong nhà có một đám bảo mẫu đi qua đi lại, thật là không ra cái dạng gì.

"Vậy thì bỏ lại yêu cầu này?"

Chu Du mặt đầy vạch đen, cứng ngắc gật gật đầu, "Có thể bỏ lại một điểm"

"Vậy thì tìm người xinh đẹp, vóc người đẹp, biết nấu ăn, có thể chăm sóc cho cuộc sống của cậu nhỏ, tính cách còn tất phải tốt, dám không tốt tôi sẽ đánh luôn!"

Đường Kiều nắm nắm tay nhỏ, trong không trung quơ quơ, làm bộ dáng vẻ muốn đánh người

Ngẫm lại nếu cậu nhỏ lấy vợ nhỏ cho cô, cô đúng là cảm thấy khó chịu, có thể mặc kệ chuyện này không? Vì sao các cô lại đi thảo luận chuyện này chứ.

"Kiều Kiều, cô nói người kia, đại khái chỉ có trong tiểu thuyết."

"Đây là yêu cầu thấp nhất!"

Bằng không cô sao có thể cam tâm được chứ, cậu nhỏ cưới nữ nhân khác. Không cam lòng!

Haizz, yêu cầu đi, đến yêu cầu cao nhất cũng không quan hệ, dù sao người kia vĩnh viễn sẽ không phải là cô.

"Nếu những yêu cầu này cũng không phù hợp, là người thật lòng yêu cậu cô, cậu cô cũng yêu người này?"

Hai người ở cùng nhau, không phải tình yêu mới là quan trọng nhất sao? Có điều kiện này, đợi đến khi gặp đúng người, tất cả những cái gì đó đều là mây

bay. Bạn chỉ toàn tâm toàn ý muốn cùng người kia ở một chỗ, bất kỳ một cái gì khác đều ném ở sau đầu, mặc kệ về sau, mặc kệ tương lai.

Toàn tâm toàn ý như vậy, người kia cũng không hiểu.

Có lẽ, cô cho rằng anh là người kia của cô, nhưng có lẽ cô lại không phải cái người kia của anh đi.

Ngày ấy anh nói, nếu cô nói muốn kết hôn, anh nguyện ý phối hợp. Lời nói mê người cỡ nào, chỉ thiếu một chút như vậy, cô đã nghĩ yếu điểm không dám rồi.

Nhưng mà, bởi vì yêu anh, cô quá yêu anh, cho nên mới luyến tiếc anh có một chút ủy khuất cầu toàn. Con đường này là cô chọn, cô có thể tự mình gánh vác hậu quả, chính là không đồng ý anh có một chút không thoải mái, nếu anh không muốn, cô sẽ không miễn cưỡng anh, mặc kệ trong đầu có người ở điên cuồng hò hét: muốn, muốn.

Chút lý trí còn lại đến cùng vẫn là ngăn cô lại.

Cũng có lẽ, giống như lời Đường Kiều nói, người ưu tú như vậy, phải người phụ nữ thật xuất sắc mới xứng với anh, mà cô, đại khái chỉ là phế vật thôi. Cô là cái người được chửi hay chửi, cho tới bây giờ một chút ưu tú cũng không có, hồi nhỏ ba mẹ cô thường xuyên nói một câu nói đó là: con còn không bằng Chu Chú, Chu Chú còn là em họ của con.

Cô cũng không muốn nha, từ nhỏ cô chính là người như vậy, đó là thói quen của cô, mặc dù cô thật nguyện ý vì người kia đi thay đổi, chính là mỗi khi cô muốn làm như vậy, còn có một thanh âm khác xuất hiện, nói cho bản thân: không cần như thế, người làm cái gì đều là không cần đến, anh không thương người, anh không cần người.

Đúng, anh không cần cô.

"Không, cậu nhỏ sẽ không yêu người khác."

Đường Kiều bĩu môi bất mãn nói, người cậu nhỏ yêu nhất chỉ có thể là cô, không thể là người khác.

Chu Du quay sang, thần sắc phức tạp nhìn Đường Kiều liếc mắt một cái, muốn nói cái gì, hơi há mồm, lại không biết nên nói cái gì nữa.

Thôi, cô không chọn rồi.

Ngẫm lại, các cô đi ra cũng rất lâu rồi, nói là tiệc tối, kỳ thực cũng không muộn, sáu giờ là chính thức bắt đầu, phải biết rằng hiện tại thời tiết này, hơn bảy giờ trời cũng chưa tối hẳn. Được rồi, hiện tại đã hơn bảy giờ rồi.

"Chúng ta vào đi thôi, đi ra cũng lâu rồi."

"Ừ, được."

Cô là Chu phu nhân cũng nên đi vào.

Chu Du cùng Đường Kiều hai người trở lại tiền sảnh, Chu Du tùy ý lấy một ly sâm banh, Đường Kiều thì duỗi thẳng cổ tìm Chu Chú.

"Giúp tôi tìm xem."

"Này, nơi đó."

Chu Du chỉ vào nơi nào đó, người đang tán gẫu, không phải chính là Chu Chú sao.

Theo ngón tay Chu Du, Đường Kiều thấy được Chu Chú, chắc chắn, không thể không nói, người đàn ông của cô thật sự là bộ dạng rất đẹp trai nha, lẫn lộn trong một đám người kia, thật sáng rọi, chói mắt kia. Kìa nghiêng mặt, nhìn mặt bên này, chắc chắn, Đường Kiều trề môi, trong lòng một trận lên mặt, người đàn ông này là của cô, cái người phụ nữ đang nói chuyện với anh kia, cô ta lại đang liếc mắt đưa tình.

Bất quá, hình như người này nhìn rất quen mắt.

"Kiều Kiều, bộ dạng này của cô, giống như nữ lưu manh."

Chu Du thật lo lắng động tác kế tiếp của Đường Kiều là vọt tới trước mặt Chu Chú đi xé phăng quần áo của cậu ta, a, GOD, đây thật là lưu manh rồi!

"Hắc hắc, chúng ta đi thôi."

Đường Kiều thu hồi ánh mắt như sói đói này, lôi kéo Chu Du đi đến chỗ Chu Chú đang tán dóc kia.

"Chồng."

Âm thanh làm nũng này, làm Chu Du chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống.

Chân cũng bị mềm nhũn còn có vị kia bị gọi vào, "Vợ."

Chu Chú kéo Đường Kiều vào, ôm vào trong lòng, người nào đó lập tức bị ghét bỏ bỏ qua.

Bất quá, người nào đó bị bỏ qua tuyệt không để ý, thật sự không để ý. Hai người ghé thăm này bọn ta thật muốn ới, cô muốn tìm một chỗ thật tốt một mình ở đó ngây ngốc, thật sự là không nhìn được nữa rồi.

"Hai người cứ tán gẫu, tôi đi vệ sinh."

Trên cái này thế giới nơi an toàn nhất, thật sự chỉ có toilet.

Hướng Chu Du khoát tay, "Đừng quá lâu."

Là cô cảm thấy nhàm chán vì bị đẩy ra.

Đường Kiều ngoan ngoãn tùy ý Chu Chú ôm ở trong ngực, đối với người đối diện Chu Chú nói, "A, đây không phải chị họ Đại Trương sao?"

Có ý gì?

Chu Chú không rõ chân tướng.

"Chu phu nhân."

Mỹ nữ họ Trương hướng Đường Kiều gật gật đầu, coi như lần đầu tiên nhìn thấy Đường Kiều.

"Tôi tìm chồng tôi có việc, không quấy rầy cô nữa."

Đường Kiều nói xong túm Chu Chú liền rời khỏi, Chu Chú tùy ý để cô túm, tuyệt đối không để ý đến ánh mắt xung quanh hướng tới xem kịch vui.

Tìm chỗ ngồi xuống, Đường Kiều ấn Chu Chú ngã xuống ghế ngồi xuống vị trí bên cạnh, sau đó hung tợn nói: "Về sau không cho phép anh nói chuyện với người nọ nữa."

"Em biết Trương tiểu thư?"

"Cô ta không phải là chị họ Tiểu Ngô sao?"

Đường Kiều hừ nhẹ một tiếng, dịch nhân nữ nhân, từ trước đến nay là từ mình ra bên ngoài có phụ nữ.

"Chị họ Tiểu Ngô?"

"Anh không biết? Vậy làm sao mà anh biết cô ta họ Trương? Vừa nãy hai người còn nói chuyện rất khoan khoái mà."

"Cô ta là khách mời, về phần là cô ta có phải là chị họ Tiểu Ngô không anh cũng không biết, thế nào, em biết?"

Chu Chú buồn cười nhìn bộ dáng Đường Kiều tức giận, thì ra tiểu kỳ quái này trở nên kỳ lạ là vì chuyện này.

"Chính cô ta nói, ai muốn biết cô ta chứ, dù sao mặc kệ anh có biết hay không, về sau anh cũng không được nói chuyện với cô ta nữa."

Dám nói cô già, không muốn sống nữa rồi.

"Nhưng mà, cô ta là khách hàng, gặp mặt không nói chuyện, cái này có chút không hiểu nổi."

Tuy rằng anh rất thích bộ dáng như ghen này của cô, nhưng mà, người ta dù sao cũng là khách hàng.

"Công ty của anh nhiều người như vậy, vì sao chỉ muốn một mình anh đi nói chuyện, anh có thể cử người khác đi mà, để cho Tiểu Ngô đi đi, Tiểu Ngô là em họ cô ta, cử ngại không tránh thân thi(*), cử cô ta đi cử cô ta đi."

(*): Tiến cử người phải cử người thân.

"Cô ta trêu chọc em rồi hả?"

"Hừ, cô ta vừa mới nói em già."

Chu Chú lúc này vẻ mặt biến đổi có chút nghiêm túc, cầm tay Đường Kiều nắm ở trong lòng bàn tay. Anh biết, kỳ thực cô vẫn còn để ý chuyện tuổi tác.

"Em một chút cũng không già, em vừa rồi không phải giống em gái anh sao, vừa rồi có người chẳng nói như vậy còn gì?"

"Mà thực ra đúng là em già hơn anh."

Cho nên, cô ta nói đúng.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Phạm tội (cậu nhỏ cùng Chu Du, hắc hắc).

Chu Chú nhìn chăm chăm Đường Kiều, ánh mắt lóe lóe, bên trong cảm xúc nhiều lắm, Đường Kiều lười đi đoán.

Chu Chú cùng Đường Kiều ngồi một lát, sau đó không lâu, trong phòng tiệc mọi người cũng lần lượt tiến về một phía.

"Bọn họ đang làm cái gì vậy?"

"Tiệc tối từ thiện, quan trọng nhất đương nhiên là quyền tiền rồi."

Chu Chú nghiêng đầu, ở bên tai Đường Kiều nhẹ giọng nói.

"Chúng ta có thể chạy trốn hay không."

Đường Kiều cũng học Chu Chú, ở bên tai anh nói nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy không tình nguyện, muốn quyền tiền, tuy rằng không phải là cô tránh, nhưng Chu Chú không phải là của cô sao, thịt của cô đau.

Bộ dạng Đường Kiều như Chu Bái Bì này, ở trong mắt Chu Chú, thật là thú vị, cúi đầu, ở trên môi Đường Kiều không coi ai ra gì in một nụ hôn nhợt nhạt.

"Cũng không thể không đi, lát nữa anh có chuyện quan trọng muốn làm."

"Thật sự không thể không đi?"

Đường Kiều liếm liếm môi bị Chu Chú hôn, có chút chưa thỏa mãn.

Chuyện quan trọng gì chứ, cứ phải ở trong này mới làm được sao?

Trên cái thế giới này hình thức quyền tiền có rất nhiều loại, nói ví dụ như, ở trên đường vẫn hay có những hòm quyền tiền công cộng, hoặc là mấy người ôm hòm đi xin tiền quyền góp, bạn góp 100 đồng cũng là góp, bạn góp một đồng tiền này cũng là góp, không có ai có thể nói gì được bạn.

Hoặc ví dụ như, tự mình góp tiền vào một quỹ từ thiện nào đó, một vạn đồng tiền cũng là góp, 1000 đồng tiền cũng là góp, cũng sẽ không có người nào nói gì cả, bởi vì bạn không để lại tên tuổi, không có người biết bạn là ai, kể cả bạn có để lại tên tuổi, người khác cũng không thể quen biết bạn.

Nhưng mà, như loại này, lấy từ thiện vì danh mục làm tiệc tối từ thiện, không thể tùy tiện muốn quyền góp bao nhiêu cũng được.

Nếu người chủ trì gọi đến: "Tổng giám đốc công ty Cự Hằng, Chu Chú Tổng giám đốc Chu, quyền tiền 100 đồng."

Có thể nghe được sao?

Lắc đầu, Đường Kiều loại bỏ cảm giác lạnh người buồn nôn này.

"Ngoan, cố chờ thêm một lúc nữa, lát nữa là chúng ta có thể đi rồi, trước tiên em cứ ngồi ở đây, anh đi gọi Chu Du đến ngồi cùng em."

Đường Kiều cầm lấy khuỷu tay áo Chu Chú, có chút không muốn buông ra, "VẬY anh nhanh lên một chút."

"Tuân lệnh, vợ."

Chu Chú đứng dậy rồi đi, trước khi đi lại hôn nhẹ lên môi Đường Kiều, Đường Kiều chỉ có thể choáng váng choáng váng đầu óc mà tiếp nhận, khi muốn thêm nữa, Chu Chú cũng đã đi rồi.

Có thanh âm cười khẽ truyền đến, "Vợ, buổi tối trở về sẽ bồi thường em."

Sau khi tiếng cười khẽ đã đi xa, Đường Kiều mới hồi phục lại tinh thần, oa hu, thật là đáng giận rồi. Đây là sắc dụ! ** sắc dụ trần trụi.

Đường Kiều ai oán nhìn chăm chăm bóng lưng Chu Chú, haizz, dù sao anh cũng đi rồi.

Đường Kiều chăm chú nhìn một hồi, thẳng đến khi bóng dáng Chu Chú nhập vào đám người, mới thu hồi tầm mắt. Khi thu hồi tầm mắt quay lại, cũng không hẹn mà chạm vào một ánh mắt khác.

Đường Kiều đầu tiên là sững sốt, lập tức hướng đối phương làm mặt quỷ, vừa cau mày vừa trợn mắt, cuối cùng, hướng đối phương không tiếng động phun ra mấy chữ: "Chị họ Đại Trương!"

Người kia khề cần môi, trừng mắt nhìn cô, nhưng cũng không có vấn đề gì, cô không cần hình tượng cô còn muốn mặt mũi.

"Làm cái gì vậy, bóp cái mũi như con heo vậy."

Người tới chính là Chu Du nằm vùng ở toilet, đợi đến khi nhìn thấy Đường Kiều mặt nhăn như mặt khi, nhịn không được vỗ vào ót của cô ấy một cái, ngẩng đầu lại vừa vặn thấy Chu Chú đang trừng mình.

Cô sai rồi cô sai rồi, là cô sai rồi được không? Cô thật hèn hạ.

Quay về phía Chu Chú là cái thế đầu hàng, Chu Du vô lực ngồi xuống bên cạnh Đường Kiều, cô là vật hy sinh, dữ dội vô tội.

"Cô mới là heo."

"Phải phải phải, tôi là heo, tôi hướng người khác làm cái mũi heo."

Chu Du lười cùng cô tranh cãi, nhường cô một lần, làm tròn trách nhiệm của vật hy sinh đi.

"Nhà người cũng Chu Chú muốn làm cái gì vậy, thần thần bí bí, sẽ không phải là làm chuyện xấu đấy chứ?"

"Tôi làm sao mà biết được."

"Được, dù sao lát nữa sẽ biết."

Chu Du rướn cổ nhìn về phía Chu Chú vừa đứng, lúc này cũng đã không thấy bóng dáng của cậu ta đâu nữa rồi.

Hazzi, thật sự là một đám người kỳ quái.

"Các người lần này làm này yển hội, tính toán thu bao nhiêu?"

Cô không muốn thịt của mình chịu đau, Amen.

"Kiểu gì cũng phải tám con số, cũng có thể lên đến chín!"

Chu Du một mặt lạnh nhạt nói qua, Đường Kiều nghe xong thiếu chút nữa ngã từ trên ghế sofa xuống.

Cướp, đúng là giật tiền mà!

"Lần trước cô cho Chu Chú làm hạng mục, kỳ thực là cố ý đi?"

Tám chữ số, đủ cho cô sống mấy đời rồi.

"Yên tâm đi, cũng không phải chỉ có người kia nhà cô đâu, cô gấp cái gì chứ. Nơi này nhiều người như vậy, trong đó có rất nhiều giàu mới nổi, vì muốn có quan hệ tốt với chính phủ, bọn họ nguyện ý bỏ ra số tiền này."

Cô không đồng ý, một chút cũng không nguyện ý rồi.

Đường Kiều cùng Chu Du nói chuyện, bên kia đã bắt đầu quyền tiền.

Bắt đầu tự nhiên là ngàn bài một điệu đọc diễn văn, vì quốc dân đảng vì nhân dân, vì đời sau, balabablabala.

Thật vất vả chủ sự mới đọc xong bài diễn văn kinh điển, các bên hợp tác lại bắt đầu, vì hôm nay, vì ngày mai còn có ngày kia, balabababala.

Rốt cục, sau khi kết thúc, người chủ trì liền bắt đầu thu chi phiếu, thu một cái đọc một cái.

Đường Kiều trong đáy lòng thở dài một hồi, người chủ trì liên tục đọc vài cái tên, đều là mấy chục vạn mấy chục vạn, chung quy sẽ không để cho Chu Chú cũng đi theo quyền góp mấy chục vạn, mấy chục vạn rất nhiều nha.

Nhìn người chủ trì này cười mặt đầy nếp nhăn, dĩ nhiên tiền này không phải của nhà cô.

"Phía dưới, xin mời tổng giám đốc Cự Hằng, Chu Chú Tổng giám đốc Chu lên phát biểu vài lời."

Khụ.

Đường Kiều kém chút bị nước miếng của chính mình nghẹn chết, anh giả vờ cực kỳ tốt? Hôm nay tới không phải phú thi cũng là quý, làm sao có thể đến lượt anh lên nói chuyện cơ chứ.

"Chu Chú rất có tiếng?"

Hay là còn có gì cô không biết.

"Bình thường bình thường, ít nhất hôm nay người tới nơi này, 50% đều không biết cậu ta là ai vậy."

"Vậy tại sao lại mời anh lên phát biểu."

Làm cho giống như hồi đó hiệu trưởng lên phát biểu, cũng may anh không có mang theo bài diễn văn, bằng không cô tuyệt đối sẽ khinh bỉ anh.

Chu Chú nhận micro từ người chủ trì, ho một tiếng, Đường Kiều lập tức liền cảm thấy hình tượng Chu Chú chẳng khác gì nhà giàu mới nổi.

"Tổng giám đốc Chu hôm nay tính toán quyền góp bao nhiêu vậy?"

Người chủ trì cười chế nhạo, không hổ là chủ trì bên kia mời đến, giống y hệt như quỷ hút máu vậy.

"Ngài nói quyền góp bao nhiêu thì thích hợp đây?"

Chu Chú không có trực tiếp trả lời người chủ trì, mà là lại đem vấn đề hỏi lại người ta.

"Nói như thế nào cũng phải chừng trăm vạn đi?"

Dựa vào, Đường Kiều thiếu chút nữa không kiềm chế được, cô. . . cô cô thế nào không đi cướp đi, cho rằng hiện tại tiền dễ kiếm như vậy sao, chừng trăm vạn, bán mình đi không chừng may ra còn đủ.

Trên đài Chu Chú nháy mắt mấy cái, giống như lơ đãng nhìn, ánh mắt nhìn thoáng qua về phía Đường Kiều, sau đó nói, "Vậy thì một trăm vạn đi."

Dưới đài phát ra một trận vỗ tay cùng kinh hô, người chủ trì sắc mặt trong phút chốc nứt toác, đại khái không ngờ rằng Chu Chú lại có thể đáp ứng sáng khoái như vậy, hiện tại đang ảo não tại sao không nói nhiều thêm một chút nữa.

Nhưng mà, dù sao người ta cũng là người làm việc chuyên nghiệp, không giống Đường Kiều như thế không lạnh không nhạt, rất nhanh khôi phục thần sắc.

"Tổng giám đốc Chu hôm nay hình như còn có chuyện gì muốn nói, là chuyện gì vậy?"

Ở phía dưới Đường Kiều bầu vào tay Chu Du, lực đạo này, giống như có thù oán sâu đậm vậy, Chu Du đáng thương, lại một lần nữa đảm đương vai trò vật hi sinh, liên quan gì tới cô chứ, cậu ta quyền tiền cũng không phải lấy trong túi của cô.

"Kiều Kiều, bình tĩnh một chút, cùng lắm thì buổi tối trở về bắt cậu ta ngủ phòng khách, bình tĩnh một chút, buông tay buông tay."

Tay cô đã bị cô ấy bóp cho xanh tím rồi.

"Được, ngại quá, xin mọi người một chút thời gian."

"Không có việc gì không có việc gì, tổng giám đốc Chu có chuyện gì cứ nói đi, tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ nha."

Chu Chú cũng không dài dòng nữa, "Hôm nay tôi đến, cũng không phải một mình, mà là đưa phu nhân của tôi cùng đến."

"Tổng giám đốc Chu tuổi trẻ như vậy đã kết hôn rồi sao?"

Người chủ trì tỏ vẻ tiếc nuối, Chu Du ở dưới đài đang nghe hăng say hận không thể cho ông ta một cái tát, lúc này diễn cái gì mà diễn chứ, không thấy được người ta đang chuẩn bị kích động sao.

"Đúng, đây chính là chuyện hôm nay tôi muốn nói, bởi vì tôi còn trẻ, cho nên phu nhân của tôi luôn luôn không có cảm giác an toàn, mặc kệ tôi nỗ lực thế nào cô ấy vẫn cảm thấy tôi còn rất trẻ, nên hôm nay, tôi muốn nói với cô ấy, mặc kệ tôi hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, hoặc là bảy mươi tuổi, tám mươi tuổi, tôi muốn dùng một bài thơ để nói rõ tâm lòng của mình.

Anh sẽ không thay đổi

Chính là sẽ không thay đổi

Cho dù phá

Nát

Từng mảnh đều là trung thành

Đồng thời, tôi cũng hi vọng, sau này mọi người khi nhìn thấy cô ấy, có thể gọi cô ấy một tiếng Chu phu nhân, chúng tôi đã lấy giấy kết hôn, trước tết Trung thu ba ngày sẽ cử hành hôn lễ, hoan nghênh mọi người đến chung vui."

Chu Chú nói xong dưới đài đã phát ra một trận vỗ tay nhiệt liệt, ào ào ào ào vị Chu phu nhân này là ai, cũng có không ít người đã nhìn về phía Đường Kiều.

"Đã như vậy, nếu mọi người không ngại xin mời Chu phu nhân lên đây, cho mọi người nhìn thấy, để sau này có gặp, sẽ gọi một tiếng Chu phu nhân."

Chu Du hút hút cái mũi, được rồi, cô tha thứ cho cô ấy, chuyện này cô ấy làm không sai.

"Phía dưới, xin mọi người nhường đường cho Chu phu nhân lên đây đi."

Mọi người nhìn theo ánh mắt Chu Chú về phía Đường Kiều, tự động chừa lại, nhưng hình như Đường Kiều còn chưa có lấy lại tinh thần.

"Kiều Kiều, đi lên đi."

Chu Du đẩy đẩy bờ vai cô, Đường Kiều có thể này mới lấy lại được tinh thần, nhìn về phía trên đài, Chu Chú mỉm cười nhìn cô, trong ánh mắt khỏe miệng tất cả đều là tràn đầy ý cười, như tắm gió xuân.

Giống như bị mê hoặc, Đường Kiều đứng lên, đi đến phía Chu Chú ở trên bục, ánh mắt mọi người dừng lại đi theo cô, cô lại có thể cảm thấy không có một chút sợ hãi nào.

Phảng phất một thế kỷ đã trôi qua, Đường Kiều rốt cục cũng đi lên sân khấu, trong ánh mắt đã không còn có thể nhìn thấy bất cứ một cái gì khác, chỉ có Chu Chú.

Người chủ trì lúc này rất là sát phong cảnh hỏi: "Chu phu nhân có cái gì muốn nói với mọi người không? Hoặc là, muốn nói với tổng giám đốc Chu."

Đường Kiều quay sang nhìn nhìn người chủ trì, lại nhìn sang Chu Chú, như là có chuyện muốn nói.

Chu Chú đưa microphone cho cô, Đường Kiều tiếp nhận, hít thở mạnh mấy hơi.

"Chu phu nhân muốn nói cái gì vậy?"

"Có thể hay không."

Đường Kiều nhìn xem đầu người dưới đài, tựa hồ có chút ngượng ngùng.

"Có cái gì không thể chứ, Chu phu nhân không cần ngượng ngùng, có cái gì thì cứ mạnh dạn nói ra đi."

Lúc này, Chu Chú cũng bước đến bên người Đường Kiều, nắm chặt tay trái Đường Kiều, giống như muốn truyền dũng khí cho cô.

Đường Kiều lại mạnh hít mạnh vài hơi nura, sau đó như bằng bất cứ giá nào, ngắt đầu, "Có thể bớt tiền quyền góp lại không?!" (-_-!!!)

Ách.

Người chủ trì, thậm chí tất cả mọi người dưới đài, còn có mấy vị lãnh đạo ngồi bên cạnh, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Ha ha.

Trong đám người, không biết ai phát ra một tiếng cười, sau đó chính là một trận thanh âm ha ha, trong lúc nhất thời, toàn bộ trong phòng tiệc tất cả đều là tiếng cười, rất nhiệt náo.

Đường Kiều lặng lẽ lui hai bước, có chút sợ hãi gương mặt nhìn phản ứng của Chu Chú, nghĩ rằng, xong rồi, cô lại gặp rắc rối rồi.

Bất quá, giống như Chu Chú cũng không có quá để ý việc này, vẫn là một mặt cười ôn hòa nhìn Đường Kiều.

Lấy micro từ trong tay Đường Kiều, Chu Chú nói với mọi người dưới khán đài: "Ngượng ngùng, phu nhân của tôi lường nghi ngờ rằng tôi sẽ không nuôi nôi cô ấy, tuy rằng trong nhà tất cả việc lớn việc nhỏ đều do cô ấy quyết định, nhưng mà chuyện quyền góp tiền hô nay, vẫn là tôi quyết định. Đàn ông mà, ngẫu nhiên cũng muốn làm chủ, tuy rằng tiền làm chủ này đến cuối cùng cũng không phải cho tôi."

Chu Chú nửa là khoe ra nửa là từ tốn cười, làm cho mọi người lại cười ồ lên, Đường Kiều cắn cắn môi, một mặt uể oải, tùy ý Chu Chú nắm tay cô, cùng nhau đi xuống.

Hazzi, cái này triệt để mất sạch mặt mũi rồi.

"Vợ à, đừng uể oải, anh không dọa em."

Đường Kiều sau khi nghe xong lời này của Chu Chú, tâm tình chẳng những không khá lên, ngược lại càng thêm uể oải rồi.

"Chu Chú, tiền này không thể lấy về một ít sao?"

Ách.

Cái này đến lượt Chu Chú tê liệt rồi.

Anh còn tưởng rằng của cô uể oải là vì. Không ngờ cô như thế là vì tiền kia, xem ra, anh thật sự là đánh giá cao chỉ số thông minh của chị hai Đường này rồi.

"Không có việc gì, quyền góp thì quyền góp, anh lại kiếm trở về là được."

"Vậy thì phải kiếm bao lâu cơ chứ."

Đường Kiều khóc, nhớ năm đó tiền lương một tháng của cô mới có chừng ba ngàn, tính không ăn không uống ba năm cô mới để dành được một số tiền như vậy, anh chỉ một câu nói, tất cả đều quyền góp.

Hu. thật là chơi đùa phá sản.

"Được rồi, không phải vừa rồi em muốn về nhà hay sao, hiện tại chúng ta về nhà thôi."

Tất nhiên là phải về nhà sửa đổi lại một chút quan điểm của cô, phản ứng này của cô, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

Chu Chú nắm tay Đường Kiều đi đến trước mặt Chu Du, "Chúng tôi tính toán đi về trước, chị thì sao?"

"Đúng lúc, đi nhờ xe."

Chu Du xoa xoa ánh mắt, nhếch môi cười cười.

Chu Chú dưới đáy lòng thờ dài một hơi, tất cả mọi người đều bị anh làm cảm động, vì sao chị hai nhà anh cũng chỉ có nghĩ đến tiền thôi cơ chứ?

Nói là đi nhờ xe, kỳ thực là không thuận chút nào, từ Đào viên khách sạn đến nhà Chu Chú cùng đến nhà Chu Du hoàn toàn là hai hướng khác nhau, nhưng mà, Chu Du dù sao cũng là con gái, cô nói thuận, vậy thì thuận đi.

Chu Chú lái xe trước đưa Chu Du về trước, khi Chu Du xuống xe, ý đồ dụ dỗ Đường Kiều.

"Kiều Kiều, buổi tối muốn ở lại chỗ tôi không?"

Không để cho Đường Kiều kịp suy nghĩ, Chu Chú nghiêng người một cái, bóp một tiếng, đóng cửa xe vào, sau đó đạp phanh đi mất, để lại cho Chu Du một cái mông xe kêu gọi.

Chu Du chau chau mày, không gọi là bĩu môi, vênh váo cái gì, dù sao cô cũng chỉ nói vậy thôi, cô mới không muốn cùng Đường Kiều kia hai người ngủ cùng nhau đâu, phụ nữ đã kết hôn càng ngày càng dong dài, xem ra là hệ thống tự động thăng cấp, nếu là như thế này, cô cả đời đều không cần lập gia đình, cả đời.

Chu Du quay đầu lại đi về phía nhà mình, lên lầu, lấy chìa khóa từ trong túi da ra, trong đêm tĩnh mịch tiếng chìa khóa vang lên thật vang dội.

Mở cửa, Chu Du rút chìa khóa ra, đẩy cửa vào, vừa mới chuẩn bị đóng cửa bật đèn, một bóng dáng bỗng nhiên tiến vào, Chu Du quát to một tiếng, lại bị mắc kẹt ở yết hầu, bởi vì miệng đã bị người ta bịt lại.

Chìa khóa trong tay Chu Du rơi trên mặt đất, âm thanh vang dội lại vang lên, cô nghĩ thấy một mùi rượu nồng nặc, bóng đen kia một cước đá lên cửa, tay đã không che miệng Chu Du nữa, nhưng Chu Du vẫn kêu lên.

Chu Du mắt không chớp nhìn chằm chằm bóng đen trước mắt, chẳng biết lúc nào, lệ đã chảy tới bên má.

Là anh là anh, cô cảm nhận được, dù là trong bóng đêm, cô cũng nhận được, bàn tay anh, bóng dáng của anh, còn có, môi của anh. Tất cả của anh, hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Bóng đen kia đẩy người Chu Du, để ở trên tường, môi liền hạ xuống.

Giống như gấp gáp cái gì, lại mạnh vừa vội, một mùi rượu nồng đậm xông vào, trong lúc lòng người mê loạn, Chu Du hừ nhẹ một tiếng, nguyên bản bị đặt trên tường hai tay đã ôm lấy cổ người nào đó, trong bóng đêm, hai người im hơi lặng tiếng hôn, giống như người chết đuối, vội vàng hút lấy dưỡng khí trong miệng đối phương, lời lẽ trong lúc dây dưa, tất cả đều là **, không thể tự kiềm chế **.

Công tắc đèn phòng khách ở ngay bên cạnh Chu Du, bóp một tiếng, đèn được bật lên, một căn phòng rộng rãi.

Người tới buông môi Chu Du ra, nhưng không có lùi lại, cái trán nhẹ nhàng chạm vào lông mày Chu Du.

Trên mặt Chu Du tất cả đều là nước mắt, trang điểm trên mặt đã bị nhòe hết rồi, nhưng cô đã không nhìn được nữa rồi.

Kéo ra một chút khoảng cách, Chu Du nâng hai mắt đầm lệ lên, nhìn người tới.

"Anh đến làm gì, anh đến làm gì chứ, tôi cũng không trêu chọc anh, anh đến đây làm gì cơ chứ?"

Vừa nói ra đã nấc lên, đây là người cô ngày nhớ đêm mong.

Người tới nhìn Chu Du khóc hoa mặt, dùng đầu ngón tay xoa xoa, phát ra một trận buồn cười.

"Còn có thể nhận ra tôi là ai, khóc xấu chết đi được."

Người tới chính là vị thần trong mắt chị hai Đường, cậu nhỏ Đường. Cô có thể cho rằng, vị thần này, rốt cục muốn ăn khói lửa hay không.

Chu Du một trận ai oán, hờn dỗi nói.

"Xấu thì xấu, ai cho anh nhìn."

"Không phải em nói từ nay về sau, muốn gọi anh là cậu sao, ngoan, gọi một tiếng cậu đi."

Có lẽ là do uống rượu, bình thường cậu nhỏ Đường rất ít khi mặc áo sơ mi trắng, bởi vì vừa mới nhiệt tình với Chu Du, cúc áo sơ mi đã bị mở ra vài cái, lộ ra vòm ngực rắn chắc. Hơn nữa thanh âm cậu nhỏ Đường lúc này trầm thấp, còn có câu cậu kia.

Chu Du chỉ cảm thấy toàn thân mềm đi.

Chẳng lẽ lưu manh có thể truyền nhiễm sao? Cùng nữ lưu manh Đường Kiều này ở cùng nhau lâu, cô cũng thành lưu manh rồi sao?

Chu Du chỉ cảm thấy cả người như bị lửa thiêu đốt, lại bất chấp gì khác, lại bỏ nhào mạnh một cái, bám chặt vào trên người cậu nhỏ Đường, miệng không ngừng kêu.

"Cậu, cậu, cậu, cậu."

Tiếng cười nhẹ liên tục không ngừng phát ra từ trong ngực cậu nhỏ Đường, "Em như vậy, làm tôi có cảm giác muốn phạm tội?"

"Phạm tội không tốt sao?"

Đem trọn cái mặt chôn vào trong vai gáy cậu nhỏ Đường, Chu Du cố gắng hấp thụ nhiệt từ một vòm ngực ấm áp khác.

"Cái này phải đợi phạm tội xong mới biết được."

Nói xong, cậu nhỏ Đường bế Chu Du lên, dựa vào sức lực nhanh nhạy của quân nhân, hoàn toàn có thể bế Chu Du vào phòng ngủ. Tuy rằng uống không ít rượu, bước chân vẫn thập phần vững vàng.

Đặt Chu Du lên trên giường, cậu nhỏ Đường xoay người chuẩn bị đi ra, Chu Du vội vàng đứng dậy, mạnh mẽ ôm lấy eo của anh.

"Không đi không đi, em không cho anh đi."

Anh lại muốn đi, tất cả đều là mộng, tất cả đều là mộng.

Cậu nhỏ Đường xoay người, hơi thở có chút bất ổn. "Không đi không đi, tôi đi chuẩn bị nước lau mặt cho em, nhìn bộ mặt lem luốc này thật xấu xí."

"Không cần, anh ôm em đi."

Chu Du ôm thắt lưng của anh không chịu buông, nếu đây là mộng, vậy thì để cho cô say mê một chút đi.

Cậu nhỏ Đường bất đắc dĩ, đành phải hạ thấp thân mình, ôm người lên, ôm vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 117: Tiếp tục phạm tội 1.

Người uống rượu rõ ràng là cậu nhỏ Đường, nhưng Chu Du lại cảm thấy người say lại chính là mình.

Ôm tới trên bồn rửa mặt, Chu Du tùy ý để cậu nhỏ Đường dùng khăn lông lau giúp mình hết trang điểm trên mặt. Bộ dạng vô cùng nghiêm túc cẩn thận, làm Chu Du thật muốn khóc.

Cảm giác như vậy thật tốt đẹp, Chu Du tròn tròn mắt nhìn chăm chăm, không bỏ lỡ bất kỳ một động tác nào, rất sợ chỉ trong nháy mắt thôi, sẽ phát hiện ra, tất cả trước mắt chỉ là một giấc mộng.

Cậu nhỏ Đường là quân nhân, đối với đồ trang điểm một chút cũng không biết, càng chưa bao giờ tẩy trang. Trên mặt thì không có vấn đề gì, nhưng gần đến chỗ đôi mắt, lúc nhìn lông mi giả của Chu Du, liền gặp khó khăn.

Trực tiếp kéo ra?

Quan sát nửa ngày, cậu nhỏ Đường cũng không biết là nên xuống tay từ đâu, vì thế mặt nghiêm túc, quay về phía Chu Du nói: "Tự mình làm."

Chu Du rụt rụt cổ, đành phải tự mình động thủ, kéo lông mi giả xuống, sau đó cậu nhỏ Đường sẽ giúp cô lau sạch đôi mắt.

Trong lúc đó vẫn duy trì bộ dạng ngây ngốc.

"Làm sao vậy, ngu ngơ."

"Anh uống say sao?"

Anh có biết mình đang làm cái gì không?

"Uống không ít rượu, nhưng mà, hình như cũng không say lắm."

"Vậy anh muốn em sao?"

Lúc này anh hoàn toàn thanh tỉnh anh biết mình muốn cái gì, anh biết mình đang làm cái gì.

Ánh mắt Chu Du vẫn không chớp nhìn cậu nhỏ Đường, không chịu bỏ lỡ bất kỳ một biểu cảm nào trên mặt anh.

Hôm nay Chu Du mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh lam, dáng người Ngự tỷ hoàn mỹ lộ ra một cách hoàn hảo, mà cậu nhỏ Đường từ trên cao nhìn xuống tư thế cơ thể, càng xem hết phong cảnh trước.

Nâng cằm Chu Du lên, mãnh liệt hôn lên đó, trần trọc mút vào, cắn cắn, liếm láp.

Khóe môi, cằm, xương quai xanh, lại đến bên tai, cậu nhỏ Đường liếm liếm lỗ tai Chu Du, làm cho cả người cô run lên.

"Muốn, muốn em, thập phần muốn."

Lời nói bên tai như một câu thần chú, làm Chu Du rốt cuộc không cảm giữ được nữa. Trương tư trong tận xương tủy, giống như bỗng nhiên tìm được lối ra, nóng lòng phát tiết ra.

Nguyên bản Chu Du đang ngồi trên bồn rửa mặt (nơi này có phải rất quái lạ hay không? Quái là được rồi, bởi vì bị hài hòa) không nói nhiều liền ôm chặt eo cậu nhỏ Đường, thân mình nghiêng về phía trước, cả thân thể Chu Du đều dính chặt trên người cậu nhỏ Đường.

"Cậu, cậu."

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ đều gọi anh như vậy, nhưng không có một lần, làm cho cô cảm thấy trầm luân như vậy, giống như cái gì cũng không cần, chỉ cần người trước mắt.

Nâng mông Chu Du, cậu nhỏ Đường chuyển chiến trường về phía phòng ngủ, vừa đi vừa hôn.

Chu Du lại một lần nữa bị thả trên giường, cô giương mắt, nhìn về phía đôi mắt sâu thẳm của anh, thân thể run nhẹ, ngay cả răng nanh cũng run lên, cô thật khản trương, cô cảm thấy đèn thật sáng, tất cả không chỗ nào che giấu.

"Mặc xinh đẹp như vậy, hôm nay đi đâu?"

Nhẹ nhàng hôn qua khóe miệng Chu Du, cậu nhỏ Đường hình như đã nhìn ra cô khản trương, tay không ngừng vuốt ve lưng của cô trấn an, miệng nói một vài câu không liên quan.

"Đi tham gia một bữa tiệc tối, cùng Chu Chú còn có Đường Kiều nữa."

Chu Du tâm thần bị quấy rầy, thờ dốc nói.

"Ồ, phải không?"

Cậu nhỏ Đường nhỏ mọn phủ định, đối với bọn anh tiệc tối cái gì đó, cũng không quan tâm lắm, nguyên bản bàn tay to đặt ở lưng Chu Du, chẳng biết từ lúc nào đã luồn vào lễ phục bên trong.

"Quần áo này rất đẹp sao?"

Đại đa số lễ phục đều rất đẹp, hoặc là có thể làm lộ ra dáng người, bất luận là từ thiết kế vẫn luôn cất giấu, đều là bó sát người. Mà hiện tại, Chu Du giống như đại nhân muốn kẹo ngọt, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, trên mặt toàn là chờ đợi.

Cậu nhỏ Đường khi vuốt ve đến một mảnh bóng loáng, đầu tiên là sững sờ, lập tức cười cười.

"Rất tốt, rất thuận lợi."

Tay cậu nhỏ Đường tiếp tục đi tới.

Kỳ thực phương tiện không chỉ một chút, cậu nhỏ Đường không ra một bàn tay, liền dùng lực, lễ phục bằng lụa như lên tiếng trả lời mà mở ra. Âm thanh kéo này, làm Chu Du đang chìm đắm trong trong đó không khỏi hắc tuyến, này. Cũng quá khoa trương thôi.

Cùng với âm thanh kéo này, Chu Du tìm về chút lý trí.

Giống như muốn chứng thực, ánh mắt nhìn chăm chăm cậu nhỏ Đường, nhẹ giọng thì thầm, "Lần này em không có bỏ thuốc anh, em không có."

Cậu nhỏ Đường than nhẹ, "Ừ, em không có, tôi rất thanh tịnh, tôi đang rất thanh tịnh muốn em, cảm nhận được không."

Chu Du chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, theo cái mũi ở giữa thét lớn một tiếng. Đúng rồi, cô cảm nhận được rồi.

Người ta nói rất đúng, yêu một người, cho dù hèn mọn như trong bùn đất, lại có thể từ bùn đất mà nở hoa.

Cô. Đang nở hoa.

Chu Du muốn tỉnh táo để ghi nhớ chuyện này, nhưng không làm thế nào được, cậu nhỏ Đường quá mức kịch liệt, một phen công thành chiếm đất, cô đã không còn khả năng thanh tịnh.

Cái này làm cho cô thật bất mãn, không, khổ sở mới đúng.

Chu Du giống như một đứa trẻ con khóc thút thít, vì sao? Vì sao không để cho cô cẩn thận nghiêm túc ghi nhớ chuyện này.

"Làm sao vậy, khó chịu?"

Cậu nhỏ Đường dừng động tác lại, tưởng động tác của mình quá mức kịch liệt làm thương tổn đến cô.

Chu Du vẫn khóc, giơ tay lên, che khuất mặt mình, cô cảm thấy mình thật mất mặt, cô không còn có tư cách cười nhạo Đường Kiều, cô so với cô ấy còn dọ người hơn.

"Chu Du, em làm sao vậy?"

Kéo tay Chu Du xuống, cậu nhỏ Đường chống người trên thân thể cô, nhìn về mặt đầy nước mắt của Chu Du.

Lắc đầu, Chu Du vòng tay ôm cổ anh, hai chân quặp chặt thắt lưng của anh.

"Anh động, động đi."

Cậu nhỏ Đường bắt đầu dĩ, vừa buồn cười vừa tức bắt đầu chậm rãi chuyển động, tiếng Chu Du khóc thút thít vẫn không ngừng lại, mới đầu là vì thương cảm, sau này là vì **. Cậu nhỏ Đường đánh phải vừa làm vừa trấn an cô, hôn lên khóe miệng của cô, hôn lên mi mắt của cô, lại một đường xuống phía dưới, hôn hai đóa hoa mỹ lệ.

Cả một buổi tối, cậu nhỏ Đường cùng Chu Du toàn bộ dùng để làm chuyện này, đến cuối cùng, chút khí lực để khóc Chu Du cũng không có cô đã không nhớ rõ bản thân run lên bao nhiêu lần, khóc bao nhiêu lần.

Đúng vậy, loại kích thích này, chỉ có anh mới có thể làm cho cô, loại cảm giác bị yêu này, chỉ có tài năng của anh mới làm cho cô, chỉ có anh, tài năng một lần một lần trên chộc của cô **, mở ra thân thể của cô.

Thẳng đến lúc trời sắp sáng, Chu Du mới tựa vào ngực cậu nhỏ Đường ngủ thật say.

Cậu nhỏ Đường nhìn chăm chăm Chu Du ngủ say trong lòng mình, có chút không dám tin tưởng, bản thân thể nhưng điên cuồng như thế, cái tư thế quân

nhân cao ngạo đi đâu mất rồi? Đây không phải là anh, anh không phải là một người bị ** chi phối.

Anh đã đến này tuổi, vào giờ này phút này, lại giống như một đứa trẻ con làm ra hành động lỗ mãng như vậy, anh thật không dám tin tưởng, đây là anh.

Anh không thể không thừa nhận, anh thích bật đèn lên, nhìn bộ dáng cô nở rộ ở dưới thân anh.

Như là tìm bị trống vắng lâu rồi, rốt cục được lấp đầy. Mặc kệ trước hết nhét vào cái gì, tóm lại, đó là cảm giác tràn đầy.

Cúi đầu, ở trên trán Chu Du in xuống một nụ hôn, cậu nhỏ Đường cũng nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Trong lúc ngủ mơ, Chu Du giống như bất an, khuôn mặt thường cọ vào ngực cậu nhỏ Đường, đợi cảm nhận được nơi đó ấm áp, mới ngủ thật say.

Lẽ phục quả nhiên là nguyên nhân khiến người ta phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ăn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tiếp tục phạm tội 2.

Hôm nay, bị tổn thất một bộ lễ phục, không chỉ có một mình Chu Du, còn có chị em tốt của cô, Đường Kiều, cũng bị tổn thất một bộ lễ phục.

Không, Đường Kiều tổn thất không chỉ là một bộ lễ phục, còn có một trăm vạn.

Vì thế Đường Kiều vừa hưởng thụ Chu Chú lưu manh, vừa oán hận tính toán, tối nay mình đã bị tổn thất bao nhiêu tiền bạc.

Càng tính càng là cảm thấy hận, thân thể không khỏi cứng đờ, Chu Chú thiếu chút hồng mắt.

"Chu phu nhân, không chơi đùa như vậy."

Nửa đời sau của anh thiếu chút nữa bị mất ở trên tay cô, ách, không phải, là.

"Anh đền em một trăm vạn, còn phải thêm bộ lễ phục."

Đường Kiều trong thịt vẫn còn đau chưa thoát ra được, Chu Chú thở dài một hơi, cảm thấy nhất định là bản thân vừa giờ quá mức ôn nhu, cô cư nhiên còn có tâm tư nghĩ đến việc này, haizz.

Là lỗi của anh.

Vì thế, Chu Chú thay đổi chiến lược, hòa lực thêm mạnh.

Vì thế, lúc này người bị tước vũ khí đầu hàng, lập tức biến thành Đường Kiều.

Mà Đường Kiều, chỉ có thể bị Chu Chú không ngừng lưu manh, bị phần nghĩ, con sói con này, thật mẹ nó sói rồi.

"Kiều Kiều, một trăm vạn có thể dùng làm cái gì chứ? Có thể mua được anh sao? Có thể sao?"

Là không thể, nhưng mà. Không thể so sánh như vậy được.

Một trăm vạn có thể dùng để làm rất nhiều việc, mua bao nhiêu mì ăn liền a, mua bao nhiêu giấy bút để viết thư tình nha.

Tóm lại, cô bị phần.

Sau đó, thừa dịp Chu Chú ngủ, Đường Kiều lén lút đứng dậy, lấy thuốc trong ngăn kéo ra, nhét vào trong miệng.

Vì không để Chu Chú phát hiện, cô thật thông minh để thuốc giả trang trong hộp Vitamin. Chiều này, đương nhiên là học được trong tiểu thuyết, chưa muốn có con mấy nữ chính đều làm vậy.

Nhưng mà, có một chút Đường Kiều tuyệt đối đoán sai, đó chính là, vì nam chính ngủ ở đằng sau lưng cô kia, cũng không có tốt như vậy. Chu Chú khép hờ ánh mắt nhìn Đường Kiều rồi giường uống thuốc, sau đó lại lén lút nhìn cô bò về trên giường.

Không quan tâm bên trong là cái gì, dù sao cũng không phải là cái này cái nọ Đường Kiều nghĩ trong lòng.

Còn có một điểm, cũng là Đường Kiều chân chính xem nhẹ, đó chính là, khi nữ chính không muốn có con, đến cuối cùng, sợ cái gì cái đó sẽ đến.

Ở đây, cô muốn nói chính là, cô cũng không phải không muốn tiểu hài tử, chính là cảm thấy mình chưa chuẩn bị sẵn sàng thôi.

Hiện tại lúc ngẫu nhiên nghĩ để tâm vào chuyện vụn vặt, cô còn có thể cười một cái, hoặc là tức giận, giả ngây giả dại quá một ngày, nhưng cô đối với những ngày như vậy, hoàn toàn không có nửa điểm tin tưởng, không phải là với Chu Chú, mà là với bản thân.

Cô cảm thấy mình bị bệnh, không có thuốc nào cứu được.

Cô như cũ thích tự mình hỏi mình.

"Người vui về sao?"

"Rất vui về."

Sự thật chứng minh, số phận cầu huyết lại thêm cầu huyết mà thôi.

Tám tháng qua đi, thời gian hôn lễ tới càng ngày càng gần, Đường Kiều cũng càng ngày càng nôn nóng, cô rất nôn nóng, sẽ có vẻ thật bạo lực. Công nhân công ty Chu Chú phát hiện, có thể vừa lập thu, nhân dịp nắng gắt cuối thu là lúc, ông chủ bọn họ mặc vào áo dài tay, thắt caravat, đây gọi là một cái tiêu chuẩn.

Đường Kiều đắc tội nhiều người giờ lại càng thêm nữa, công ty từ trên xuống dưới đều đồn đại, Chu phu nhân là người hung ác, không cho phép ông chủ lộ ra một chút thịt cho người khác xem, trời rất nóng còn muốn oongng chủ mặc áo dài tay.

Đích xác, mọi người cũng không nói oan cho Đường Kiều, dù sao nguyên nhân chân chính, cô cũng không thoát khỏi quan hệ.

Chu Chú vừa thừa nhận Đường Kiều bạo lực gia đình, vừa vụng trộm tính toán kế hoạch chuyện đưa nhỏ này, hai người lén lút đầu đầu.

Mà người dẫn trước, luôn luôn là Chu Chú.

Thật đúng là ứng với câu kia, sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Một ngày kia, Đường Kiều đang nhắn tin cho Trần Ương, liền bắt đầu có phản ứng bất lương, mới đầu Đường Kiều cho rằng cô bị Trần Ương làm cho ghê tởm.

Bởi vì này đứa nhỏ nói: "Dì, phải hạnh phúc."

Đường Kiều cảm thấy lời nói kích thích như vậy từ trong miệng một đứa trẻ nói ra, thật là ghê tởm, cho nên cô chạy như điên vào toilet phun rầm rầm rào rào ra, sau khi ra khỏi toilet ền gửi cho Trần Ương một biểu cảm ghê tởm.

"Tiểu tử xấu xa, dì thật hạnh phúc."

Kết quả là, Đường Kiều không có bị Trần Ương làm cho ghê tởm, lại một lần nữa bị chính mình làm cho ghê tởm. Ném di động, chạy đến toilet, lại là một trận nôn điên cuồng.

Lần trước với lần này thật không giống nhau, lần này Đường Kiều có cảm giác phi thường không tốt, so với việc Chu Chú quỳ gối một trăm vạn còn làm cô bất an hơn.

Chu Chú vừa về nhà, thấy hình ảnh vợ mình đang ôm bồn cầu nôn điên cuồng, đầu tiên là sùng sốt một chút, sau đó hóa tốc chạy vào trong toilet, một mặt lo lắng.

"Kiều Kiều, làm sao vậy, lại ăn cái gì không tốt sao?"

Em gái người mới ăn đồ không tốt, xem cô như heo sao? Cô có thể không hay ho như vậy? Mỗi lần đều là cô ăn đồ ăn không tốt, bọn họ rõ ràng là cùng nhau ăn đồ ăn nấu từ cùng một nồi ra, vì sao anh lại không việc gì chứ.

Đường Kiều phun xong, xả nước, suy yếu ngồi ở bên bồn cầu, Chu Chú lấy cốc nước cho cô súc miệng, lại lấy khăn lông lau mặt cho cô.

"Đi, chúng ta đi bệnh viện."

Đường Kiều dự cảm không tốt, theo tiến độ của Chu Chú, càng thêm mãnh liệt.

"Không đi, em chỉ ăn phải đồ hỏng thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao."

Khoát tay, Đường Kiều tỏ vẻ bản thân tuyệt không muốn đi bệnh viện cái địa phương quỷ quái kia, tuyệt đối không muốn.

Nhưng hiện thực chẳng phải tùy vào cô nghĩ là có chuyện hay không, Chu Chú lẳng lặng nhìn mặt Đường Kiều trắng bệch 2 phút, sau đó không nói hai lời ôm người đi.

Nam nhân thôi, thời điểm quan trọng, thủ đoạn cần phải cường ngạnh đứng lên.

Đường Kiều ở trên người Chu Chú một trận loạn đá loạn cắn, ý đồ kịch liệt phản kháng chính sách chống lại việc Chu Chú kiên trì đưa cô đi bệnh viện này, đáng tiếc, cũng không thành công. Nếu bàn về đánh nhau, khi vui vẻ Đường Kiều không phải là đối thủ của Chu Chú, huống chi bây giờ còn là cái người "Ôm yếu" Đường Kiều.

Chút thủ đoạn cùng với lực đạo này của cô, đối với Chu Chú, chỉ giống như giã ngựa.

Gãi vào chỗ ngứa cũng chó nhú mày.

"Kiều Kiều, đừng náo loạn, đến bệnh viện kiểm tra một chút, không có việc gì chúng ta lập tức trở về."

Đường Kiều hận nghiêng răng nghiêng lợi, cô còn không biết không có việc thì đi về sao, không có việc gì đi bệnh viện chỉ có thể đồ ngốc.

Chu Chú lái xe thẳng đến bệnh viện, đại khái là sợ Đường Kiều khó chịu, trên đường chạy thật chậm. Mà Đường Kiều, đại khái cũng là bởi vì vừa rồi ở nhà cũng phun hết ra rồi, lúc này ở trên xe, trừ bỏ hừ hừ, cũng không có ói ra.

Đến bệnh viện, Chu Chú trực tiếp bế người đi vào, đến chỗ phụ khoa.

Dù sao không phải ở nhà, trong bệnh viện người đến người đi, Đường Kiều lại không dám làm âm ỉ, chỉ tỏ vẻ bất mãn đối với Chu Chú.

"Em ăn đồ ăn bị hỏng thôi, anh đưa em đến phụ khoa là gì?"

Chu Chú nâng mặt Đường Kiều lên, nhẹ nhàng hôn.

"Ngoan, đừng sợ, chúng ta cứ đi kiểm tra thêm."

"Em không đi kiểm tra."

Đường Kiều mở to mắt, có chút không quá cao hứng.

Cô tuyệt đối không thích cảm giác bị tính kế này.

"Thật sự, Chu Chú, mỗi lần xong việc em đều uống thuốc tránh thai, sẽ không phải mang thai đâu, chúng ta không kiểm tra được không?"

"Không có việc gì tránh thai cũng không có việc gì, sợ có cá lọt lưới, chúng ta cứ kiểm tra, cho yên tâm."

Chu Chú ôm Đường Kiều ngồi ở bên ngoài ghế tựa chờ gọi tên, lúc này, Đường Kiều ở trên lưng Chu Chú nhéo ba lần, ở trên đùi anh càu năm lần, ở trên vai anh cắn sáu phát, biểu đạt mình vô cùng bất mãn.

Bên cạnh một đôi vợ chồng khám thai buồn cười nhìn bọn họ, Đường Kiều mặc kệ nhiều người như vậy, cúi đầu tiếp tục ở trên vai Chu Chú hành hung, Chu Chú đành nhìn bọn họ cười bất đắc dĩ.

Gặp phải người vợ giầy vò như vậy, anh cũng biết rồi.

Đường Kiều ngược đãi Chu Chú hơn hai mươi phút đồng hồ sau, bên trong rốt cục cũng gọi tên Đường Kiều.

Chu Chú thở phào một hơi, gạt gạt vai, đỡ Đường Kiều đi vào.

"Kết hôn đã bao lâu?"

"Hai tháng rồi."

Lời này là Chu Chú đáp, bởi vì từ đầu Đường Kiều không muốn trả lời.

"Kinh nguyệt chậm bao nhiêu lâu rồi."

Đường Kiều thiếu chút học máu bò mình, hiện tại nữ bác sĩ giống như lưu manh sao?

"Hơn một tháng rồi."

Vấn đề này như cũ vẫn là Chu Chú trả lời, về việc này, Chu Chú từ trước đến nay nhớ được so với Đường Kiều còn chuẩn hơn.

Đường Kiều ngầm đánh Chu Chú một phen, không có việc gì anh nhớ chuyện này kỹ càng như vậy làm gì, thật sự là đáng ghét.

"Được rồi, trước hết kiểm tra một chút đi."

Bác sĩ giống như trách móc, đối với động tác nhỏ của Đường Kiều cùng Chu Chú, lựa chọn làm như không thấy, mở tờ đơn đưa cho Chu Chú.

Chu Chú lại cảm ra đỡ Đường Kiều đi ra sau, bắt quá lúc đi vào, bị bác sĩ đuổi ra.

"Được rồi, anh chờ ở bên ngoài đi."

Chu Chú chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, tùy ý để bác sĩ ở trước mặt anh, phịch một tiếng, đóng chặt cửa lại. Ở trước cánh cửa vừa đóng, anh thật sự thấy được trong mắt Đường Kiều vèo vèo bắn ra, tuyệt đối tên bắn lên a.

Làm vị bác sĩ kia nhìn kết quả kiểm tra, cũng tuyên bố Đường Kiều đã mang thai sáu tuần, Đường Kiều một tay túm lấy vị bác sĩ kia, giọng điệu đầy uy hiếp.

"Bà nói cái gì vậy?"

Bác sĩ nhưng mà rất bình tĩnh nhìn Đường Kiều liếc mắt một cái, so với Đường Kiều phản ứng thái quá, lần trước còn có một cô gái, rõ ràng không mang thai, cứng rắn nói là bác sĩ các cô kiểm tra sai rồi, dựa vào đó mà làm nơi này ầm ĩ một lúc, đây cũng thật tốt, không mang thai còn có thể kiểm tra ra mang thai hay sao?

Hôm nay, đại khái là không muốn có con đi. Nếu không muốn muốn, vì sao lại không làm biện pháp tránh thai thật tốt chứ.

Nói đến đây, bác sĩ không khỏi liếc mắt Chu Chú đứng ở bên người Đường Kiều. Đợi đến khi nhìn thấy biểu cảm của Chu Chú này một mặt không biết là cười trộm hay là cười công khai, cảm thấy có vài phần sáng tỏ.

"Lúc mang thai không được vận động kịch liệt, không được làm việc nặng, tắm rửa cũng cần chú ý, trước ba tháng chuyển phòng the đều phải chú ý, có thể hạn chế thì càng tốt."

Bác sĩ không đề ý đến Đường Kiều khó chịu, rất là bình tĩnh nói cho Chu Chú một vài việc cần chú ý, tuy rằng việc này hẳn là phải nói cho người sắp làm mẹ kia, nhưng không chừng cho dù có nói, cũng vô ích mà thôi.

Chu Chú một đường cúi đầu khom lưng lui đi ra ngoài, vừa ra đến bên ngoài, Đường Kiều đối với Chu Chú lại là một trận quyền đấm cước đá.

"Rõ ràng em đã uống thuốc tránh thai, vì sao còn có thể mang thai?"

Chu Chú yên lặng thừa nhận Đường Kiều bạo lực, cùng với ánh mắt đồng tính của người bên ngoài truyền đến.

Anh đương nhiên sẽ không nói cho Đường Kiều, anh cũng sớm đã đem thuốc tránh thai trong chai Vitamin đổi thành Vitamin thật rồi.

"Vợ à, anh nói rồi, mọi việc đều khả năng sẽ có cái vạn nhất, đây có lẽ là ý trời rồi. Ta về nhà đi, lát nữa còn phải báo tin tức tốt lành này cho ông bà ngoại."

"Tự anh về đi, em không quay về."

"Vợ, em không về thì muốn đi đâu?"

"Em em muốn đến chỗ Chu Du."

Dù sao cô tuyệt đối không muốn cùng anh trở về, người này thật phiền.

Đường Kiều chán nản nhấc chân bước đi, không muốn quản Chu Chú nữa.

"Kiều Kiều, nếu em muốn gặp Chu Du, anh sẽ gọi điện cho cô ấy đến, em không cần đi qua đó. Không chỉ Chu Du, anh sẽ gọi cả cậu nhỏ đến nữa được không? Không phải em vẫn muốn cậu nhỏ đến nhà chúng ta ở sao?"

Hành động này của Chu Chú, có chút tính chất cắt đứt đền tiền, không quan tâm phía sau như thế nào, trước cứ trấn an người này đã.

"Vậy anh gọi luôn đi."

Đường Kiều dừng bước, chờ Chu Chú gọi điện thoại.

Tình huống hiện tại của cô giống như ngày trước cuối mỗi học kỳ trả phiếu điểm về nhà, tuy rằng không tình nguyện, lại không thích, phiếu điểm phát về luôn luôn phải có chữ ký của ông ngoại mới được.

Tuy rằng cô từng không ngừng muốn đập nát xé tan nó, nhưng cuối cùng cô cũng không làm như vậy.

Hiện tại cũng giống như vậy, mặc dù cô không muốn có đứa nhỏ sớm như vậy, nhưng mà nó đã đến đây, cô cũng chỉ có thể vui vẻ mà chấp nhận, chưa từng có ý nghĩ không cần đến nó.

Đường Kiều một mặt nghiêm cẩn chờ Chu Chú gọi điện thoại, bất đắc dĩ, Chu Chú cũng chỉ đứng ở cửa bệnh viện, lấy điện thoại di động ra, gọi cho cậu nhỏ Đường trước, lại tắt máy.

Sợ Đường Kiều không tin, Chu Chú còn đưa điện thoại cho Đường Kiều nhìn.

"Cậu nhỏ tắt điện thoại."

Đường Kiều đứng tại chỗ vờn vờn cổ đưa mắt nhìn, ý bảo anh tiếp tục, Chu Chú đành phải gọi cho Chu Du, lúc này có liên lạc được, nhưng lại không có người nhận.

"Không có người tiếp đầu, có phải không phải khi làm việc, không có phương tiện tiếp."

"Kiều Kiều, em có mệt hay không, chúng ta về nhà trước đi, sau khi về nhà lại tiếp tục gọi được không được?"

Đường Kiều nhìn nhìn Chu Chú một mặt lấy lòng, hừ một tiếng, đi về phía xe của họ, Chu Chú thấy thế, lập tức mừng rỡ chạy tới phía trước, thay Đường Kiều mở cửa xe, đợi cô lên xe sau đó đóng cửa xe, mình lại chạy tới vị trí lái.

Anh Rất muốn cười to a.

Đáng tiếc, không dám ở trước mắt Đường Kiều biểu hiện quá mức làm càn, để tránh bị cô nhìn ra sơ hở gì.

Dọc theo đường đi Đường Kiều vài lần khó chịu bực miệng, Chu Chú tim gan run sợ chạy xe chậm lại, tuy rằng anh rất muốn một đứa trẻ, nhưng sau khi anh nhìn thấy sắc mặt Đường Kiều trắng bệch khó chịu, bỗng nhiên lại có chút hối hận.

Sau khi về nhà, Đường Kiều vốn là đãi ngộ như công chúa, bỗng chốc biến thành đãi ngộ cấp hoàng hậu, Chu Chú không muốn cô đi một bước, một đường ôm cô trở về nhà, sau khi mở cửa, lại ôm cô đến ghế sofa.

"Kiều Kiều, em muốn đi ngủ hay ăn cái gì không?"

Chu Chú không biết phụ nữ mang thai thường hay đói và buồn ngủ, đại khái, hai loại đều muốn.

"Anh gọi điện thoại trước đi."

Đường Kiều lại chỉ nhớ rõ điện thoại chuyện.

Chu Chú thở dài một hơi, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, cậu nhỏ Đường đi động vẫn tắt máy, lần này Chu Du có người bắt máy, bắt quá lại giống như là bị quấy rầy đến chuyện gì.

Bởi vì khi điện thoại được bắt máy, đầu bên kia vang lên chỉ là một mảnh tiếng thờ dốc.

Chu Chú đầu đầy hắc tuyến, đương nhiên Đường Kiều mặt lại không tốt hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Mưa gió trước đêm

"Chu Du, vẫn nghe tôi nói chứ?"

"Cậu nói đi."

Chính xác, giống như Chu Chú suy nghĩ, đúng là anh đang quấy rầy chuyện tốt của cô.

Cầm điện thoại trong tay Chu Du một nửa là trống rỗng không nghe thấy bên kia nói cái gì, vô lực kháng cự tùy ý cậu nhỏ Đường ở trên người cô công thành chiếm đất. Cả người cô đều thoải mái đến đầu ngón chân cũng cong lên, tràn đầy cảm giác kích thích làm cô thật muốn nấc thành tiếng, nhưng lại sợ bị Chu Chú ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy, cô chỉ có thể dùng sức cắn chính tay mình.

"Có vẻ chị đang vội, tôi cúp máy trước đây, lát nữa gửi tin nhắn cho cô."

Chu Chú rất là thức thời cúp điện thoại, bên này đầu điện thoại, Chu Du không nhận được nữa rên rỉ ra tiếng.

Lại thêm vài cái động tác nữa, Chu Du chỉ cảm thấy cơ bắp toàn thân đều căng đến gãy gao, lại giống như không cứng được, ở thể tấn công của cậu nhỏ Đường, quân lính tan rã.

"Điện thoại của ai?" Cậu nhỏ Đường thay đổi động tác, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên trán Chu Du.

"Chu Chú."

"Làm sao lại cúp máy rồi?" Sức chịu đựng của nam nhân này quả là tốt, Chu Du vừa cảm thấy thỏa mãn lại cảm thấy có lỗi, bản thân thật sa đọa, lại có thể kéo một người tốt như vậy cùng xuống nước.

Thâm tình nhìn chăm chăm cậu nhỏ Đường thật đẹp mắt, Chu Du thở dài thật sâu.

"Em nhất định sẽ xuống Địa ngục."

Chính là, nếu như là vì anh, cô cam nguyện.

Cậu nhỏ Đường sững sốt một lát, trong ánh mắt sâu thẳm che giấu một ít cảm xúc, nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy.

"Không có việc gì, tôi xuống cùng em."

Mười ngón tay đan chặt, giờ phút này, Chu Du thật hy vọng là vĩnh viễn.

Không có hiện thực, không có thể tục, không có tương lai cùng về sau.

"Sao anh lại cúp điện thoại rồi hả?"

Đường Kiều ngồi ở trên sofa giận giữ trừng mắt nhìn Chu Chú, trách cứ anh, nếu không phải là bởi vì hiện tại cô không có khí lực, cô nhất định sẽ đánh anh! Cô muốn Chu Du, muốn Chu Du!

"Cô ấy đang bận, anh sẽ nhắn tin cho cô ấy, đợi đến lúc cô ấy rảnh, cô ấy sẽ gọi lại sau."

Phá hoại việc tốt của người khác, là phải xuống Địa ngục. Chu Chú trấn an tính ở trên khoe miệng Đường Kiều in xuống một cái hôn, có chút oán trách Chu Du kia, ban ngày ban mặt làm chuyện gì. Xem đi, lão bà đại nhân nhà anh oán trách anh rồi.

Ngón tay Chu Chú trên điện thoại di động không ngừng chuyển động, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn, nhưng mà cũng không tính là ngắn.

"Có ba chuyện muốn nói với chị, thứ nhất, Đường Kiều mang thai rồi. Thứ hai, cô ấy muốn chị ở cùng với cô ấy. Thứ ba, giờ này phút này, người đàn ông trên giường chị là ai?"

Chu Du với Đường Kiều cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng cô cùng Đường Kiều hoàn toàn bất đồng, Chu Du từ trước đến nay đều là người bình tĩnh tự nhiên, so với Đường Kiều tính tình dễ dàng xù lông, thì cô có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều.

Hồi nhỏ cô và Đường Kiều cùng đi bắt nạt người khác, Đường Kiều sau khi bắt nạt người khác phản ứng đầu tiên đó là hốt ha hốt hoảng chạy trốn, mà Chu Du chỉ đứng phi thường lạnh nhạt, biểu cảm cùng với hành động của cô đều như nói cho người khác biết, người sai tuyệt đối không phải là cô.

Bọn họ đúng là chị em, Chu Du cùng anh giống nhau, từ trước đến nay đều biết bản thân muốn cái gì.

Nhưng Chu Chú lo lắng, điều cô muốn, có phải là thứ thích hợp với cô không.

Chu Du đang ở trên giường xem tin nhắn trên di động, cô không có kinh ngạc, chỉ là có chút cảm xúc không nói rõ.

"Thứ nhất, chúc mừng. Thứ hai, tôi sẽ đến thăm cô ấy, nhưng chờ hai ngày. Thứ ba, như cậu suy nghĩ,"

Chu Du nhắn tin rất đơn giản, lại thể hiện toàn bộ ý tứ.

"Đường Kiều mang thai rồi."

Đặt điện thoại di động xuống. Chu Du nói với cậu nhỏ Đường nằm bên cạnh cô.

"Thật vậy sao?"

Cậu nhỏ Đường thật là cao hứng, mặt mày nháy mắt đều phát sáng lên.

"Anh rất vui về sao?"

"Đương nhiên."

Đường Kiều có đứa nhỏ, tự nhiên là một chuyện rất đáng vui vẻ.

"Anh thích trẻ con sao?"

Chu Du cọ xát bên người cậu nhỏ Đường, tuy rằng này hành động có chút ngứa, nhưng cô thật phần thích.

"Thích. Lần đầu tiên lúc nhìn thấy em, không phải em với Kiều Kiều vẫn là đứa trẻ sao? Thật sự là không dự đoán được."

Chỉ chớp mắt, Kiều Kiều đều đã phải làm mẹ, mà Chu Du.

Đúng vậy a, anh khi đó khẳng định không ngờ rằng, cô sẽ bỏ thuốc anh, lại có thể kéo anh lên giường.

"Cậu, chúng ta cũng có một đứa trẻ được không?"

"Hâm mộ Đường Kiều rồi hả ?"

"Đúng, thật hâm mộ." Có thể có con với người mình yêu, này đại khái là một chuyện hạnh phúc nhất trên đời này, cô muốn.

Cậu nhỏ Đường không có nói gì, lẳng lặng không biết suy nghĩ cái gì, cậu nhỏ Đường trầm mặc không khỏi làm Chu Du có chút sợ hãi.

"Cậu, em yêu anh, em muốn có một đứa trẻ."

Chu Du vội vàng nói lời thề của bản thân.

"Chu Du, vì sao em lại yêu anh?"

Cậu nhỏ Đường bỏ qua chuyện đứa nhỏ một bên, hỏi một vấn đề khác.

"Không phải là anh không tin tình yêu?"

"Cũng không phải không tin, em nói, có lẽ anh sẽ biết."

Nếu không tin, anh lại làm sao có thể mất một tác vương, với cô cùng nhau hoang đường.

"Anh nhất định không tin, từ lúc còn nhỏ em đã yêu anh rồi. Khi đó anh mặc quân trang, đẹp trai xuất hiện, sau đó lại anh tuấn biến mất, mỗi lần anh bế Đường Kiều giơ lên cao, em đều hâm mộ muốn chết, mỗi lần thấy anh đối với Đường Kiều cười sùng nịch, trong lòng em luôn không ngừng có âm thanh nói cho bản thân, xong đời, Chu Du người xong đời rồi."

Chui vào trong lòng cậu nhỏ Đường, Chu Du tiếp tục nói: "Khi đó em cảm thấy bản thân nhất định là rất biến thái, em còn nhỏ như vậy, Đường Kiều viết thư tình cho nam sinh đều có vài chỗ lỗi chính tả, em lại yêu anh sâu đậm, nhất định anh không biết cái loại cảm giác này, khi đó em ghê tởm bản thân, lại ở đây yên lặng không thể tự kiềm chế tình cảm của mình. Em cười nhạo Chu Du, nói cậu ta trốn không thoát Đường Kiều, em làm sao có thể thỏa mãn được chứ, nếu em có thể quên anh một chút, em cũng sẽ không can đảm làm ra như vậy chuyện."

Thượng Đế, chính cô cũng không dám tin tưởng.

Cô lại có thể đi tìm bạn bè xin cái loại thuốc này, anh ta nói con trai thường dùng loại thuốc này, hoặc là cho người ta uống, cô tưởng đại khái cũng không có hại gì cả, chỉ một lần, cô chỉ điên một lần, một lần là tốt rồi. (Thuốc ở đây chắc chắn là xuân dược rồi ^^)

Cô đã chuẩn bị tốt để xuống Địa ngục.

Anh sẽ đến tìm cô, là điều cô không ngờ được.

Cho nên cô quán quít lấy anh, không uống nước không ăn cơm không ra ngoài.

Cô rất sợ nếu buông anh ra, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mộng.

"Thật là không thể lý giải."

Cậu nhỏ Đường trầm ngâm.

Lần đầu tiên gặp khi Chu Du, cô còn chưa có như vậy, đều là đứa trẻ giống Đường Kiều, so với Đường Kiều chừng chạc hơn rất nhiều, mỗi lần Đường Kiều ở trước mặt anh nói Chu Du như thế này như thế nọ, anh cũng chỉ lẳng lặng nghe, sau đó đợi đến khi Đường Kiều nói xong nhân nhạ nói một câu, "Ồ, phải không?"

Khi đó anh cũng chỉ là cảm thấy, tiểu đồng bọn này của Đường Kiều, rất có ý tứ.

Can đảm can trọng, đó là cảm nhận của anh với Chu Du khi đó, trên thực tế anh đối với cô lớn lên như thế nào cũng chưa bao giờ để ý.

Nhưng anh thật không ngờ, cô có thể lớn mật như vậy.

Đuối tới quân doanh không nói, còn dám bỏ thuốc anh, cuối cùng.

Cô đoán chắc cô là bạn của Đường Kiều, cho nên anh sẽ không dám làm gì cô sao? Trên thực tế anh đã đối với cô như thế nào rồi.

Ai, thật sự là dục lí còn loạn.

"Chúng ta có một đứa trẻ được không được?"

Cô yêu anh như vậy, hiện tại chính là muốn một có một đứa bé với anh, vì sao không đáp ứng cô?

"Việc này nói sau đi."

Cậu nhỏ Đường tựa hồ cũng không muốn thảo luận đề tài này.

Chu Du cảm thấy thật âm đạm, nhưng cũng không có nói cái gì nữa, chính là lẳng lặng dựa vào ngực cậu nhỏ Đường.

"Cậu, hiện tại, anh tin tưởng tình yêu của em sao?"

"Tin tưởng."

Nhưng anh lại không biết mình có để đáp trả lại tình yêu cũng nồng nhiệt như vậy không.

Khi Chu Du đến nhà Chu Chú đã là chuyện hai ngày sau, cô với cậu nhỏ Đường cùng nhau đến.

Đến nhà Chu Chú, Chu Chú ra mở cửa cho bọn họ, mà Đường Kiều giống như đại gia đường như nửa nằm ở trên sofa, chân gác thật cao, vừa xem tivi, vừa ăn hoa quả.

Nhìn thấy cậu nhỏ Đường cùng Chu Du, Đường Kiều đầu tiên là sửng sốt một chút, có chút kỳ quái, bọn họ làm sao có thể cùng nhau đến.

"Cậu, làm sao người lại cùng Chu Du đến?"

Đến cùng là mặt mũi cậu nhỏ Đường lớn, Đường Kiều thu hồi chân, đứng dậy, bất quá, quá táo trên tay vẫn không bỏ xuống, cầm ở trong tay cắn.

Buổi sáng ăn cơm toàn bộ phun hết, lúc này cô thật vất vả mới có khẩu vị ăn chút hoa quả.

"Vừa gặp ở dưới lầu, nên cùng nhau đến."

Cậu nhỏ Đường nói xong lời này, Chu Chú có chút không thể hiểu được nhìn anh một cái, mà Chu Du lại cúi đầu, thần sắc âm đạm.

"Ngồi, mau đến đây ngồi xuống đi."

Đường Kiều một tay cầm quả táo, một tay kéo cậu nhỏ Đường ấn đến trên ghế sofa, sau đó lại lôi kéo Chu Du ngồi trên ghế sofa, mình lại ngồi xuống giữa hai người, tiếp tục ăn táo, bàn tay rảnh rỗi còn lại ôm chặt cánh tay cậu nhỏ Đường.

"Này, vợ, anh ngồi đâu?"

Không khí thật sự là có chút quỷ dị, nhất là Chu Du khuôn mặt đã cứng lại, Chu Chú dưới đáy lòng thở dài một hơi, thật sự là không hiểu nổi những người này trong hồ lô đến cùng muốn làm cái gì.

Anh yêu Đường Kiều, cho tới bây giờ anh cũng sẽ không sợ người khác biết, anh thậm chí là muốn toàn bộ thế giới mọi người đều biết là anh yêu cô.

Nhưng hai người kia đến cùng là suy nghĩ cái gì?

"Tự anh không biết đi tìm chỗ nào ngồi xuống sao, đây là nhà của anh mà?"

Đường Kiều tức giận quát Chu Chú một câu, người nào đó đành phải sờ sờ cái mũi ngồi xuống bên cạnh Chu Du bên kia sofa, ánh mắt lại nhìn Đường Kiều ôm chặt cánh tay kia.

Đúng, anh rất muốn chặt cánh tay kia xuống.

"Cậu, người nghi phép cũng không đến thăm con, rất quá đáng rồi."

"Không phải cậu đã đến rồi sao?"

Cậu nhỏ Đường đều rất ôn hòa, rút tờ khăn giấy, lau cằm cho Đường Kiều.

Chu Chú ở trong lòng thầm mắng một câu: ngụy quân tử đúng là ngụy quân tử mà.

"Anh đi mua đồ ăn."

Anh nhìn không được nữa, tuy rằng biết đó là cậu, nhưng mà anh rất muốn đánh, đó là vợ cậu anh, cằm của vợ chỉ anh mới được lau, oa hu.

"Chị đi cùng với cậu."

Cậu cháu đồng thời quay đầu nhìn chị em Chu gia liếc mắt một cái, hai người đối với chuyện chị em Chu Chú cùng đi mua đồ ăn này, không có ý kiến gì.

Chu Chú ở trong lòng rú dài một tiếng, cực kỳ không cam tâm cầm bóp tiền ra cửa.

Chu Du im lặng theo ở phía sau.

Đợi đến khi Chu Chú vừa ra khỏi cửa, Đường Kiều lập tức cáo trạng.

"Cậu, Chu Chú người này thật đáng ghét, cậu giúp con đánh anh ấy!"

Hừ, đừng tưởng rằng cô đánh không lại anh, cô sẽ tìm người khác đến đánh anh.

Chu Chú vừa đi ra ngoài đóng cửa lại, nghe thấy thế chỉ hận không thể xông về. Đối với cánh cửa khép chặt nhe răng nhếch miệng, ngấm lại vẫn là thôi.

Tâm tình Đường Kiều buồn bực hai ngày, lúc này cuối cùng tìm được người để nói, còn không cho cô mạnh mẽ nói ra sao?

"Sao cậu ta lại đáng ghét chứ?"

"Con cũng chưa muốn mang thai."

"Nhưng mà hai đứa đã làm cái chuyện làm cho con có thể mang thai rồi."

Lúc cậu nhỏ Đường nói câu này, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Đường Kiều nghe xong khuôn mặt lại giống như ăn. . . .

"Cậu. . . ."

"Được rồi, ý của cậu là, nếu không muốn, làm sao lại có con rồi."

"Không biết, rõ ràng là con đã dùng biện pháp, khẳng định là người ta bán thuốc giả cho con, không được, con phải đi tố cáo!"

Đường Kiều hung tợn nói, tuy rằng cô vui vẻ chấp nhận đứa nhỏ này, cũng mặc kệ nói như thế nào, trong lòng cô vẫn là không thoải mái, đương nhiên, không phải là với đứa nhỏ này.

Cậu nhỏ Đường nhin cười.

"Biện pháp này nọ, cũng không phải trăm phần trăm."

Quả táo trên tay Đường Kiều bị cô cắn chỉ còn cái lõi, cậu nhỏ Đường lấy ra ném vào thùng rác, lại rút tờ khăn giấy lau tay cho cô.

"Con đều đã đánh Chu Chú, cậu thế nào lại có thể không biết xấu hổ mà đánh cậu ta nữa."

Nhìn động tác xoa vai vừa rồi của Chu Chú, anh chỉ biết này đứa nhỏ cũng không tốt lắm. Tuy rằng chuyện mang thai này, khắp nơi lộ ra khả nghi.

"Hừ, anh ấy da dày."

Bác sĩ đã nói cảm chuyện phòng the, đêm qua anh lại có thể lôi kéo tay cô làm cho anh, thật không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!

"Được rồi, đừng cau mày, phải thông suốt phóng khoáng làm mẹ mới được, như vậy sinh ra đứa trẻ mới có thể xinh đẹp."

Nheo neọ cái mũi Đường Kiều, ở trong mắt cậu nhỏ Đường, Đường Kiều tựa hồ vẫn là đứa nhỏ trước kia chưa hề lớn lên, luôn làm cho người ta không thể không nể hà vừa bực mình vừa buồn cười.

"Đứa nhỏ con sinh ra mới không xấu."

Đường Kiều đối bề ngoài của bản thân tựa hồ rất có tin tưởng, cậu nhỏ Đường nhin không được muốn đá kích cô.

"Nếu đứa nhỏ giống Chu Chú, đại khái sẽ rất xinh đẹp."

Chu Du cùng Chu Chú kỳ thực rất giống nhau, chẳng qua Chu Du có chút diễm lệ, nếu đứa nhỏ thật sự giống Chu Chú, đại khái cùng Chu Du cũng không khác là mấy.

"Cậu, người có ý gì vậy?"

Đường Kiều nghiêm mặt hỏi, cô hoài nghi anh không phải là cậu của cô cậu mà là cậu của Chu Chú rồi.

"Cậu chọc con thôi, nếu giống Kiều Kiều nhà chúng ta, vậy nhất định là rất hấp dẫn rồi."

Đường Kiều có thể này mới vui vẻ ra mặt, đây còn kém không nhiều lắm.

"Tiểu kỳ quái, gọi điện thoại báo cho ông bà ngoại chưa?"

"Chu Chú đã nói rồi."

Haizz, chính xác, đứa nhỏ Chu Chú này còn có chút giống con cháu hơn, về phần anh trai nhà mình, thật sự là không thể trông cậy vào.

"Vậy có gọi cho ba mẹ con hay không?"

Đường Kiều xoay vặn, vốn là bộ dáng kỳ quái, giờ càng kỳ quái rồi.

"Không có."

"Chu Chú cũng không gọi?"

Anh muốn gọi đến, bất quá.

"Con không muốn anh ấy gọi."

"Vì sao không muốn gọi, còn tức giận chuyện lần trước?"

"Cũng không có, chính là không biết nên nói như thế nào, có chút là lạ."

Cô kỳ thực từ đầu cũng không tức giận, trừ bỏ lúc đó có cảm giác gì đó, sau này ngẫm lại, cô cảm thấy người sai là mình.

Chính là sau khi cảm thấy mình sai, cái này có quan hệ, giống như còng kỳ quái, cô có chút không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Cậu nhỏ gọi?"

Kỳ thực lời này của cậu nhỏ Đường chẳng phải muốn thuyết phục Đường Kiều đồng ý, bởi vì anh đã lấy điện thoại gọi rồi.

Nhận điện thoại là mẹ Đường Kiều, "Là, A Hải."

"Chị, là em."

"Làm sao vậy?"

Âm thanh của mẹ Đường có vẻ không tốt lắm.

"Muốn nói cho chị một chuyện."

Đường Kiều cúi đầu vụng trộm muốn chuồn êm khỏi sofa, lại bị cậu nhỏ Đường bắt được.

Cậu nhỏ Đường vừa mới chuẩn bị nói chuyện Đường Kiều mang thai, mẹ Đường bên kia đã ngắt lời anh.

"Em đợi một chút, Uyển Uyển gọi điện thoại đến, chị cúp máy trước, lát nữa sẽ gọi lại sau."

Mẹ Đường còn không kịp chờ phản ứng của cậu nhỏ Đường ở bên này, đã cúp máy.

Đường Kiều thở phào một hơi, đã không còn cảm giác mất mát, dù sao, cô cũng quen rồi.

Cậu nhỏ Đường nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động một trận kinh ngạc, lại nhìn Đường Kiều, có chút áy náy cùng đau lòng.

"Thực xin lỗi, là nhỏ cậu không tốt."

Có lẽ Đường Kiều cùng Chu Chú đúng.

Đường Kiều cúi người, ôm lấy eo cậu nhỏ Đường.

"Không, cậu nhỏ tốt lắm, cậu cả cũng tốt lắm, bà ngoại ông ngoại cũng tốt lắm, Kiều Kiều thật hạnh phúc."

Có người từng nói qua, hạnh phúc chẳng phải người có bao nhiêu, mà là người thoải mái người có bao nhiêu.

Cuộc đời đi đến tận đây, cô đã thật thỏa mãn, cho nên, cô không có gì cảm thấy bất hạnh. Cậu nhỏ không cần thiết phải nhận lỗi với cô.

"Cậu, người không cần kết hôn được không?"

Đường Kiều đột ngột nói lời này, làm tâm tư cậu nhỏ Đường không khỏi trầm xuống, có chút hoài nghi, không phải đã nhìn ra cái gì chứ, bất quá ngoài mặt vẫn không có biểu cảm gì.

"Vì sao không muốn cậu nhỏ kết hôn?"

"Như vậy Kiều Kiều có thể vĩnh viễn ở lại cậu nhỏ rồi."

"Nếu cậu nhỏ kết hôn, cũng có thể cho con ở lại a."

"Không, không cần, cậu nhỏ không thể kết hôn."

Cậu nhỏ Đường trong lòng thở dài một tiếng. "Nhưng mà, nếu cậu nhỏ yêu người khác thì sao?"

"Không, không được, cậu nhỏ không thể yêu người khác, cậu nhỏ chỉ có thể là của Kiều Kiều."

"Kiều Kiều không phải là có Chu Chú rồi sao? Chu Chú lại yêu con như vậy."

"Không, cái này không giống nhau, cậu nhỏ không thể yêu người khác, không thể kết hôn, không thể là của người khác, không thể."

Nói qua nói lại, Đường Kiều không khỏi có chút kích động, đứng thẳng lên, nước mắt không biết chảy ra khi nào, Đường Kiều lấy tay quệt loạn lên, miệng vẫn nhỏ giọng lải nhải, cái gì không, không thể lời nói linh tinh.

"Được được được, Kiều Kiều, con bình tĩnh đi, cậu đáp ứng con, đáp ứng con, không yêu người khác, không kết hôn."

"Thật vậy không?"

"Đương nhiên là thật rồi, đã khi nào cậu nhỏ lừa gạt con chưa."

Kéo tay Đường Kiều đang vùng vung lung tung xuống, cậu nhỏ Đường bắt đầu rút hai tờ khăn giấy ra lau nước mắt cho cô.

"Cậu, người đã đồng ý với con, không thể đổi ý, nói được làm được."

Cậu nhỏ Đường mí mắt hơi sụp xuống, nhìn không ra cảm xúc được che giấu trong đó.

"Được, nói được thì làm được."

Đường Kiều có được cam đoan, trong lòng yên tâm rất nhiều, rốt cục không làm ầm ĩ nữa dựa vào cậu nhỏ Đường ngoan ngoãn xem tivi, đại khái thật sự là phụ nữ có thai dễ chứng điên, tình tình cô quái còn tham ngủ, sau một lúc, Đường Kiều lại tự động nằm xuống, gối đầu lên chân cậu nhỏ Đường, cũng không quản người ta có muốn hay không, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cậu nhỏ Đường lắc đầu, duỗi thẳng tay, đắp một cái chăn mỏng ở trên người Đường Kiều, lại bật âm thanh TV nhỏ lại.

Bộ dạng của cô thế này mà làm mẹ, thì làm sao bây giờ. Haizz.

Xoa xoa mi tâm, cậu nhỏ Đường cảm thấy sự tỉnh táo hồ càn ngày càng phức tạp, đây chẳng phải phong cách của anh, nhưng anh lại đặt mình trong đó, tựa hồ trốn không thoát.

"Chu Du, chị cũng người đó như thế nào rồi?"

Vừa ra khỏi cửa, Chu Chú liền dừng bước lại, đợi đến khi Chu Du cùng anh sóng vai đồng hành.

"Cái gì như thế nào?"

"Chị biết tôi muốn nói cái gì, đừng giả ngu."

"Tôi có cái gì mà giả bộ với cậu. Bản thân tôi còn không biết nữa." Chu Du nhìn trời, trước mắt một mảnh u ám, phản ứng vừa rồi của cậu nhỏ Đường làm cho cô có chút bị thương, nhưng cô có thể làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đại Kết Cục 1.

Lúc chị em Chu Chú mua đồ ăn về, Đường Kiều đã ngủ đến mơ màng rồi.

Cất đồ ăn vào phòng bếp, rửa tay, Chu Chú trở lại phòng khách, nhìn Đường Kiều gối lên chân cậu nhỏ Đường ngủ ngon lành, trong lòng không khỏi thờ dài.

Chị hai nhà anh, sao có thể gối lên chân người khác ngủ ngon lành như thế được chứ, ngay cả người đó là nhỏ cậu cũng không được.

Anh ghen, vô cùng ghen!

"Cậu, con đưa cô ấy vào phòng ngủ."

Chu Chú cũng không chờ cậu nhỏ Đường phản ứng, lập tức cúi người xuống, ôm lấy Đường Kiều, xoay người đi lên phòng ngủ trên lầu.

"Nhẹ chút."

Cậu nhỏ Đường dặn.

Chu Du liền đứng ở phía sau bọn họ, không xa không gần xem, không nói tiếng nào, không có suy xét.

Kỳ thực lúc Chu Chú ôm lấy Đường Kiều thời, cô liền tỉnh, bất quá, thật vất vả mới có cơ một lần được làm nữ vương như thế, tất nhiên là Đường Kiều không chịu buông tha, nhắm mắt lại tiếp tục giả bộ ngủ.

Thẳng đến lúc Chu Chú đặt cô lên trên giường, "Kiều Kiều, anh biết em tỉnh."

Ánh mắt run rẩy giống như say rượu, kỹ thuật diễn này, còn phải luyện tập nhiều.

"Chán ghét, anh có thể giả bộ như không biết được không?"

Nâng mặt Chu Chú, Đường Kiều tâm tình thấp phần khó chịu há mồm cắn một phát, cũng không nhìn xem mình cắn chỗ nào.

Chu Chú sờ sờ mặt bị Đường Kiều cắn đau, cảm thấy vợ mình khẩu vị ngày càng nặng rồi.

"Vợ à, tiểu gia hóa ở trong bụng có quý em không?"

Chu Chú nằm nghiêng ở bên người Đường Kiều, giống như quét mặt, cố gắng dính sát vào.

"Chu Chú, anh bị ngốc à, hiện tại mới bao lâu."

Ách, được rồi, anh đúng là đồ ngốc rồi.

"Anh đi xuống nấu cơm đi, cậu nhỏ cùng Chu Du vẫn còn ở dưới lầu đó."

Đường Kiều đẩy đẩy Chu Chú, bỏ lại hai vị khách ở dưới lầu, còn ra cái thể thống gì nữa.

"Không muốn đi xuống, bảo bọn họ tự nấu cơm không được à?"

"Tuyệt đối không được."

Đường Kiều trợn trừng mắt, thật là mệt cho anh nói ra được câu đó.

Chu Chú ngoài miệng nói để kị hai vị khách kia tự nấu cơm, nhưng đến cùng cũng không có làm như vậy, sau một lúc dính chặt lấy Đường Kiều, đứng dậy chuẩn bị xuống lầu.

"Em muốn đi ngủ?"

"Anh bảo Chu Du lên đây, em muốn tán gẫu với cô ấy, hắc hắc."

Chu Chú thờ dài, bỗng nhiên cảm thấy Chu Du sao lại đáng thương như vậy chứ, luôn bị người ta gọi thì đến, đuổi thì đi. Nhưng so với cái này, vẫn là vợ anh quan trọng hơn.

Hôn lên trán Đường Kiều một cái, Chu Chú cam tâm tình nguyện chạy xuống lầu làm lao động gia đình. Đương nhiên, rất nghe lời bảo Chu Du lên lầu nói chuyện phiếm với Đường Kiều.

Vì thế, dưới lầu chỉ còn lại có hai đại nam nhân giương mắt nhìn nhau.

Vốn Chu Chú muốn thừa dịp Đường Kiều cùng Chu Du cũng không ở mà nói cái gì đó, lời đến bên miệng lại không biết nên nói cái gì, lại nói, anh nhìn cậu nhỏ Đường, người ta cũng không giống người có thể cùng anh tâm tình.

Chu Du đỡ đầu đi lên lầu, không biết vì sao, mấy ngày hôm trước tâm tình còn tốt lắm, hôm nay làm sao một chút sức lực cũng không có.

Đặc biệt, hôm nay Đường Kiều làm cô cảm thấy không thích hợp, thật không thích hợp, giống như làm chuyện gì cũng đều cố ý.

Loại cảm giác này cô không nói lên được, nhưng ít ra không phải là tốt.

Chu Du vừa miễn man suy nghĩ, vừa gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào.

Đường Kiều nửa nằm nửa ngồi, dựa vào gối đầu chơi PSP, trò chơi đẳng cấp vô cùng thấp, nhưng mà cô chơi rất vui vẻ.

"Gọi tôi lên đây làm gì?"

Không phải là muốn cô lên xem cô ấy chơi trò chơi đi.

"Không phải là tôi đang cứu cô sao?"

Chẳng lẽ cô tình nguyện đứng ở dưới lầu nấu cơm?

Chu Du lau mồ hôi, khoe miệng hơi hơi run rẩy, "Thật đúng là muốn cảm tạ cô nhiều, lại có thể suy nghĩ vì tôi như vậy."

"Không cần khách khí, đây là việc cô phải cảm ơn."

Đường Kiều vẫn chăm chú chơi trò chơi, khi nói chuyện với Chu Du cũng không ngẩng đầu lên.

Chu Du cũng không so đo, lười cùng cô đấu khẩu, bản thân đi đến bên cửa sổ, tự mình ngã vào cái ghế sofa bên cạnh, thỏa mãn phát ra một tiếng thở dài.

Không thể không nói, mặc dù Đường Kiều này không có tí nhân phẩm nào, thương thức vẫn phải có. Ghế sofa này bằng da thật, thật sự là mềm mại, Chu Du ngồi xuống cũng không muốn đứng lên.

Hai người yên tĩnh một lúc lâu cũng không có gì nói chuyện, Đường Kiều chuyên tâm chơi game, Chu Du cũng im lặng ngồi ngẩn người. Thẳng đến lúc PSP của Đường Kiều vang lên âm thanh kết thúc quen thuộc, cô. Thua.

Mày nhíu lại, Đường Kiều ném PSP sang một bên, quay sang nhìn về phía Chu Du.

"Chu Du, gần đây cô làm gì mà trốn tránh tôi."

Mấy ngày đều không liên lạc được, giống như biến mất luôn.

"Từ sau khi cô kết hôn, giống như con chó đói, nào dám lại gần cô chứ."

Không tránh có mà là kẻ ngốc, cô hận không thể trở thành vô hình luôn, hôm nay cô cũng không nên đến, thật sự là tự mình đi tìm khổ sở.

"Nào có!"

Đường Kiều bất mãn, con chó đói? Dùng từ này để hình dung, cô không thích, vì sao không nói là sói, sói nghe còn tốt hơn.

Bên này Đường Kiều còn tại rối rắm hình dung, bên kia Chu Du lại bắt đầu tiến vào trạng thái ngây ngốc.

"Này này, cô nghĩ gì mà ngẩn người như thế?"

Bộ dạng này thật không giống cô ấy.

"Bởi vì cô vô cùng phiền chán, tôi không thể không ngây ngốc được."

Chu Du cũng không vì Đường Kiều mang thai mà khách khí với cô ấy, từng đã có một vĩ nhân đã từng nói, nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân. Mà Đường Kiều, hiện tại tuyệt đối là giai cấp kẻ thù.

Tuyệt đối là giai cấp địa chủ.

"Chu Du!"

Đường Kiều thét chói tai, nhần nhin xúc động muốn xông qua cầu xé cô ấy, người này thế nào lại không thuận theo ý của cô một chút chứ, tốt xấu gì cô cũng là người phụ nữ có thai, cũng là đối tượng trọng điểm cần bảo hộ.

"Được rồi được rồi, cô cũng sắp làm mẹ rồi, để ý chút."

Đường Kiều đang định vì Chu Du quan tâm cảm động một chút, Chu Du lại nói tiếp : "Cô mau nói chuyện gì làm tôi không ngăn người đi."

Chu Du ở trong ghế sofa cọ xát, điều chỉnh sắc mặt, tỏ vẻ cô thật nghiêm túc.

Phốc.

Đường Kiều miệng giật giật, cảm thấy sự tình có chút thay đổi, rõ ràng là cô gọi Chu Du đến, hiện tại đến cùng là ai bởi ai?

"Cô vẫn tiếp tục ngăn người đi."

Vẫy vẫy tay, Đường Kiều thở dài. Đầu nói phụ nữ có thai không thể tức giận, cô còn giận cô ấy như vậy, lát nữa đi xuống, cô nhất định phải tố cáo.

"Được rồi được rồi, đùa cô thôi, nhìn xem đây là cái gì?"

Không biết khi nào thì, Chu Du cầm trong tay một cái túi nhung màu đen, nhìn qua bộ dáng thật thần bí.

Đường Kiều nhất thời cảm thấy tò mò.

"Là cái gì?"

"Nợ cô lễ vật, mau mở ra nhìn xem là cái gì?"

Đường Kiều tiếp nhận gói to, tò mò mở ra cái này Chu Du nói lâu rồi nhưng vẫn không có cho cô lễ vật thần bí.

Sau khi mở túi ra, Đường Kiều nguyên bản thật chờ mong, nháy mắt liền tê liệt.

Sự việc là như này, cũng không phải lễ vật không tốt, chính là. Tin tưởng cô, cô thật sự nhìn không ra thứ này có cái gì thần bí.

Trong gói là một chuỗi ngọc xanh nước biển chạm khắc, phần đuôi cô không biết là cái gì hương hoa ôm lấy, toàn bộ bông hoa đều khắc vào khối ngọc, rất đẹp là một thứ lễ phẩm thượng đẳng.

Nhưng mà, cô không phải loại người thích mấy thứ này nha.

Đường Kiều khuôn mặt co rút, thiệt tình không biết nên cho Chu Du cái biểu cảm gì nữa.

"Tôi. thật kinh hi."

Hơn nửa ngày, Đường Kiều mới tìm ra một câu nói như vậy.

Tuy rằng có đầy đủ hai khối ngọc thủy lam rất khó, giá cũng không rẻ, nhưng mà. Tâm ý đâu, nó có thể đại biểu cho cái gì chứ?

Cô thiệt tình tưởng có cái gì kích thích, nhưng mà. chị cả Chu hoàn toàn không cho cô cơ hội.

Haizz.

"Kiều Kiều, biểu cảm đó của cô là có ý gì?"

"Biểu cảm. thật kinh hi."

Cô thật kinh ngạc, lúc đó cô liền chần kinh rồi.

"Cô nhìn mặt sau đi."

Sau khi Chu Du đề nghị như vậy, Đường Kiều cầm xâu chuỗi trong tay, lật mặt sau lại.

"Chu Du cùng Đường Kiều vĩnh viễn đều là bạn tốt."

Ở phía sau chuỗi ngọc có khắc một dòng nhỏ như vậy, được rồi, thật là một hàng chữ kích thích. Lần này khoe miệng Đường Kiều càng co rút mạnh, thương thức của chị cả Chu này. Thật sự là cao.

"Kiều Kiều, cô từ từ nghĩ lại đi!"

"Nghĩ cái gì?"

Cô khóc, lại nghĩ đến, gặp hai chị em mưu mô như thế, cô. Nhẫn.

Chu Chú cũng vậy, hàng năm tặng quà cho cô đều làm cho cô dở khóc dở cười.

"Hồi nhỏ."

"Hồi nhỏ?"

Đường Kiều nhìn Chu Du, lại nhìn thứ gì đó trong tay, khối Lam Bảo Thạch lớn như vậy rất ít gặp kia, nhưng mà, thật sự là nhìn có chút quen mắt.

Đường Kiều trừng mắt nhìn chăm chăm cái thứ trong tay, rốt cục cũng nhớ ra, "A, tôi nhớ ra rồi."

"Đây là khối ngọc hồi nhỏ cô trộm phải không?"

Lúc Đường Kiều với Chu Du còn học tiểu học, có một lần, cha mẹ Chu Du đi du lịch trở về, đem về một khối ngọc lớn như vậy, đặt ở trong két sắt nhà cô ấy.

Nhưng Trung Quốc có một câu châm ngôn, ngày phòng đêm phòng cướp nhà khó phòng, lúc Chu Du còn học tiểu học đã ăn trộm, cũng không biết làm sao biết được mật mã, tóm lại, dù sao cuối cùng là cô ấy trộm khối Lam Bảo Thạch ra, mục đích đương nhiên là vì muốn ở trước mặt Đường Kiều khoe khoang một chút. Bởi vì Đường Kiều vừa khoe với cô mấy ảnh cậu nhỏ Đường mua cho, sức mạnh này, khối cần bàn có bao nhiêu đáng đánh đòn rồi.

"Kiều Kiều, cô nhìn xem, cái này rất đẹp luôn, tôi nói cho cô biết, thật nhiều tiền cũng không mua được đâu."

Muốn nói, hồi nhỏ chị cả Chu đúng là muốn so đo với Đường Kiều đến cùng rồi.

"Xinh đẹp thì sao, đó cũng phải là của cô."

Nhiều tiền hay không cô cũng không đặt ở trong mắt.

Chu Du tự động xem nhẹ những lời này của Đường Kiều, tiếp tục thổi phồng "Mẹ tôi nói, trên cái này thế giới chỉ có đá quý mới là vĩnh hằng nhất gì đó."

(mẹ Chu: Ta nói thế bao giờ chứ?)

"Thật sự?"

Khi đó rất lưu hành từ vĩnh viễn này.

Trong trường học các bạn học thường động một tí là nói nói: XXX là bạn tốt nhất của tôi, vĩnh viễn đều vậy!

Cô với Chu Du, cũng muốn vĩnh viễn đều là bạn tốt.

"Nhưng mà, đây cũng không phải của cô."

Đường Kiều vẫn nói câu nói kia, dù cho này nọ, không phải của mình, cũng không tốt. Còn không bằng mấy ảnh trong tay cô, ít nhất cô hoàn toàn là chủ nhân của nó, cô muốn dùng nó là cái gì thì làm cái đó, chẳng sợ cô dùng để đập quả hạc đào, cũng không có ai nói gì.

"Ai nói không phải của tôi, chính là của tôi!"

Trẻ con chính là không chịu được kích thích, một cú này của Đường Kiều, Chu Du vỗ bốp bốp lên bộ ngực nhỏ của mình, giống như muốn chứng minh thứ này là chính là của cô.

Nhưng mà, Đường Kiều thật kiên trì.

"Khăng định không phải!"

"Của tôi, tôi nói là của tôi, không tin tôi có thể tặng nó cho cô."

"Thật sự?"

Khối bảo thạch lớn như vậy, hơn nữa lại phi thường xinh đẹp, Chu Du vừa nói như vậy, Đường Kiều lại cảm thấy động tâm.

"Bác gái sẽ đánh gãy chân của chị!"

Không biết khi nào thì Chu Chú xuất hiện ở phía sau hai cô, âm hung ác bay tới một câu.

"Tôi không cần, mẹ cô sẽ đánh gãy chân của cô."

Việc này thật nghiêm trọng.

"Tất nhiên là không phải rồi, Kiều Kiều cô đừng nghe Chu Chú nói bậy, tôi quyết định, tặng nó cho cô, ai bảo cô là bạn tốt nhất của tôi chứ."

Vì thế, Chu Du mới học tiểu học, đem một khối Lam Bảo Thạch như vậy, giá trị lớn vô cùng, đưa cho bạn học Đường Kiều, Đường Kiều thu được lễ vật thật cao hứng, đưa mấy ảnh cậu nhỏ Đường mưa cho của cô, cho Chu Du chơi nửa ngày.

Chính là, vài ngày sau, Chu Chú khóc như mưa xuất hiện trước mặt cô, vừa xoa mông, vừa thút tha thút thít nói: "Đường Kiều, cô đưa tảng đá màu lam ngày hôm đó tôi tặng cho cô đi, mẹ tôi nói, nếu không tìm thấy, bà ấy sẽ đánh chết tôi."

Hu hu, cô khẳng định mình giống với Đường Kiều, không phải là con đẻ.

Mặc dù không quan tâm cũng như không tình nguyện, cuối cùng Đường Kiều vẫn trả tảng đá lại cho Chu Du, chính là lúc đó còn không khách khí nói một câu: "Cô mới không phải là bạn tốt nhất củ tôi, không có bạn tốt nhất nào lại đòi lại vật đã tặng đi cả."

Chu Du nghe xong lời này thật mất hứng, nhưng mà cô vẫn như cũ là không có phản bác cảm tảng đá xoa mông rồi đi.

So với khí tiết, mạng nhỏ quan trọng hơn.

Nhớ lại kết thúc như vậy, nhìn khối bảo thạch trong tay vì nó cô phải chờ vài ngày, Đường Kiều không khỏi bật cười.

"Lúc này cô không sợ mẹ cô đánh chết rồi hả?"

"Không sợ, chúng ta là ai chứ, vì cô, mẹ tôi có đánh chết cũng không sao."

Chu Du nửa thật nửa giả nói chuyện, nói xong liếc Đường Kiều một cái, hai người nhìn nhau cười to.

Đúng rồi, mấy chuyện ngu xuẩn này, các cô đã thật lâu đều không có làm qua, từ sau khi lớn lên.

"Chu Du, về sau nếu cô lập gia đình, tôi nhất định đưa thật nhiều thật nhiều đồ cưới."

"Ồ, phải không?"

"Đương nhiên."

Đường Kiều khẳng định gât đầu, tuyệt đối, ai bảo các cô vĩnh viễn là bạn tốt chứ.

Hai người trong phòng ngủ cười đùa một trận, Đường Kiều đem lễ vật cất kỹ, đặt ở trong ngăn kéo tủ ở đầu giường, sau đó khóa lại, đây chính nơi duy nhất Chu Chú không có chìa khóa.

"Đi thôi, chúng ta xuống lầu?"

"Được."

Cũng một giờ rồi, chắc là cơm cũng nấu xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Đại Kết Cục 2.

Chu Du cùng Đường Kiều hai người dắt tay nhau đi xuống lầu.

Chu Chú với cậu nhỏ Đường vẫn còn đang loay hoay trong phòng bếp, hai người đàn ông, một người cao hơn mét tám, người kia lại càng cao hơn, cùng chen chúc trong phòng bếp như vậy, hình ảnh này, Đường Kiều nhìn thấy thật vui vẻ.

"Nếu về sau, ngày nào hai người cùng nấu cơm thì thật tốt."

Cũng tốt như làm người hầu cho cô.

"Làm người không nên quá tham lam."

Cậu nhỏ Đường xoay người, nhéo nhéo cái mũi Đường Kiều đứng ở cửa phòng bếp, trong ánh mắt tràn đầy ý cười sùng nịch.

Đợi đến khi nhìn thấy Chu Du ở phía sau Đường Kiều, ý cười trên mặt có chút thay đổi, có chút ý tứ hàm xúc không rõ.

Chu Du mặt đỏ hồng, mở to mắt, ánh mắt chuyển loạn khắp nơi.

"Cậu, nhanh đi rửa tay đi, nhanh lên, nếu không cậu nấu com con cũng không dám ăn."

Đầu Đường Kiều ngửa ra sau, vừa nhìn cậu nhỏ Đường, tuy rằng anh nhéo mũi cô, nhưng như thế cũng không được.

"Được được, rửa tay, rửa thật sạch bằng xà phòng."

Cậu nhỏ Đường bắt đầu đi, tiểu quý này, chính là một bà mẹ trẻ con.

"Kiều Kiều, em cùng Chu Du cũng đi rửa tay đi, lát nữa là có thể ăn com rồi, còn một món canh nữa thôi."

Chu Chú đứng ở trước bếp, đại khái là vì lửa nóng mà mặt có chút ửng đỏ.

Đường Kiều ở trong lòng thở dài một tiếng, yêu nghiệt a, làm sao có thể sinh ra yêu nghiệt như thế chứ, hiện tại cô cảm thấy Chu Chú so với cậu nhỏ còn đẹp trai hơn, không tốt không tốt, như vậy thật không tốt, không có người nào có thể đẹp trai hơn cậu nhỏ, không thể.

Nhưng mà.

Bộ dáng nhỏ náy của Chu Chú, thực lòng mà nói đúng là kiểu cô thích rồi.

Nhưng mà ngại hôm nay cậu nhỏ cùng Chu Du ở đây, cô vẫn không nên giờ trò lưu manh rồi.

Ngoan ngoãn rửa tay, Đường Kiều ngồi vào trước bàn ăn, ngồi chờ mang thức ăn lên ăn com.

Chu Chú vẫn còn trong bêos, Chu Du với cậu nhỏ Đường mang thức ăn lên. Về phần cái người ngồi ở trước bàn ăn ngồi chờ ăn com, hoàn toàn không có chút ý tứ muốn nhúc nhích nào cả.

"Cậu, món nào là người làm?"

"Con đoán xem?"

"Muốn đoán không bằng ném trước đi, con thử rồi sẽ biết."

Móng vuốt của Đường Kiều đã vươn ra, nhưng mà, còn chưa kịp chạm vào đồ ăn đã bị cậu nhỏ Đường chặn lại được.

"Đau quá, cậu!"

Đường Kiều bắt đầu ồ ồ.

"Dùng đĩa."

Đưa đôi đĩa Đường Kiều, cậu nhỏ Đường có chút bắt đầu nhìn đức hạnh này của Đường Kiều, có chút hối hận, có phải đã quá nuông chiều cô rồi không? Ngấm lại, dù sao cũng là ở nhà, cứ mặc kệ cô đi.

Đường Kiều bình thường ăn com vốn là sinh mạnh, sau khi mang thai, lại càng thêm mạnh mẽ hơn, bởi vì không phải bữa nào cô cũng có thể trọn vẹn ăn được xong một bữa, có đôi khi đang ăn lại phải chạy thẳng vào toilet để nôn hết ra, cũng có lúc còn chưa kịp ăn đã nôn ra.

Hôm nay đại khái là mặt mũi nhỏ cậu thật lớn, thế nhưng Đường Kiều lại không cảm thấy buồn nôn tí nào.

Cậu nhỏ Đường vốn là người tao nhã, ăn com cũng cực tao nhã, làm cho người ta nhìn không khỏi sinh lòng ghen tị. Chu Du lia, vốn cũng không phải là cái người lịch sự gì, nhưng hôm nay so với Đường Kiều, cô thật đúng là vô cùng lịch sự.

Về phần Chu Chú, trên cơ bản, anh không thể nào ăn được. Nhưng mà, anh không ăn, trên bàn com lại là một người vô cùng bận rộn.

Nguyên nhân là bởi vì anh có một bà vợ ăn uống rất là mãnh liệt. Anh không ngừng gấp thức ăn cho cô, thổi nguội cho cô, lau miệng cho cô. Vần vắn.

Haizz, chị hai này nhà anh, càng lớn càng trẻ con rồi.

Sau khi ăn xong, Đường Kiều đề nghị, mọi người chơi đoán số quyết định người rửa bát.

Nói là vì công bằng.

Kỳ thực, trên cái này thế giới làm gì có cái gì gọi là công bằng chứ.

Đường Kiều là phụ nữ có thai, Chu Chú lại là cái kẻ thô nộ, làm sao có thể để cho vợ rửa bát được, cho nên bốn người liền biến thành ba người. Cậu nhỏ Đường ngồi ở chỗ kia nhú mày, được rồi, cũng không có người có dám gọi anh đi rửa chén, vì thế, ba người lại biến thành hai người.

Chu Du nhìn Chu Chú ánh mắt chờ mong, bi thương kêu một tiếng.

Cô là một mình chiến đấu, một mình!

Chu Chú đỡ Đường Kiều đi đến sofa ngồi xuống. Chu Du ngoan ngoãn bị bỏ lại dọn dẹp bát đũa, cậu nhỏ Đường hiển nhiên là ở lại giúp đỡ.

"Cậu, người không cần làm vậy, lại đây ngồi đi, để một mình Chu Du dọn dẹp là được rồi."

Chu Du khề cán môi, bi phẫn!

Cô. đúng là kết nhầm bạn bè mà.

"Đường Kiều, làm người phải phúc hậu."

Cũng đừng quên cô vừa mới tặng cho cô ấy khối ngọc trị giá mua được mấy căn hộ này.

"Được rồi được rồi, cậu nhỏ đã nguyện ý, vậy thì để cậu giúp cô đi."

Lúc trước Chu Chú ôm Đường Kiều lên lầu, phải ôm cả cái chặn giữ nhiệt, cho nên lúc này, Chu Chú lại không thể không đi lên lầu để lấy xuống.

Vì thế, cả nhà đều vội vàng, chỉ có một mình lão tổ tông Đường Kiều này, ngồi ở trước sofa, bắt chéo hai chân không ngừng đổi kênh truyền hình.

"Anh đi ra ngoài đi, ở đây một mình em làm được rồi."

Đặt bát đũa vào chậu rửa, vặn nước, bởi vì cậu nhỏ Đường vẫn còn ở đây, Chu Du bỗng nhiên cảm thấy không gian phòng bếp có chút quá nhỏ, tay chân cũng không biết nên đặt vào đâu.

"Không có việc gì, cùng nhau làm sẽ nhanh hơn."

Nói là nói như vậy cũng không sai, nhưng mà sức tồn tại của cậu nhỏ Đường thật sự là quá mức mãnh liệt. Mặc cho Chu Du nỗ lực thế nào, cô cũng không thể nào thoải mái mà làm việc được, ngay cả cái bát cũng rửa không xong.

"Anh vẫn nên đi ra ngoài đi."

Chu Du kỳ thực rất muốn nữ vương chỉ vào cậu nhỏ Đường nói: người đi ra ngoài cho lão nương!

Đáng tiếc, hình ảnh này, cũng chỉ là do cô ảo tưởng mà thôi, không thực tế tí nào cả.

Trên thực tế đối với cậu nhỏ Đường, cô chỉ có thể nửa là làm nũng nửa là ngại ngùng nói một câu, anh đi ra ngoài đi.

"Làm sao vậy? Không muốn gặp tôi nữa sao?"

Cậu nhỏ Đường cười khề, trên mặt luôn có ý cười ôn hòa, nếu không phải đã từng nhìn thấy bộ dáng của anh trong quân đội, Chu Du thật sự sẽ cho rằng người đàn ông này luôn ôn lương vô hại như vậy. Đường nhiên, còn có bộ dáng của anh ở trên giường.

Bởi vì Đường Kiều, Chu Du ghen nửa ngày, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cũng không thêm để ý trên tay vẫn còn bọt xà phòng, ôm cổ cậu nhỏ Đường.

"Anh biết rõ ràng không phải như thế."

Cậu nhỏ Đường tâm tình sung sướng ôm lại Chu Du, hôn nhẹ lên tóc Chu Du, bắt quá, dù sao đây cũng là nhà Chu Chú, cho nên cũng không dám làm thêm mấy động tác khác.

Sau một lúc lâu, cậu nhỏ Đường mở miệng, "Không rửa sạch bát đi, bữa sau làm sao mà ăn được."

Chu Du nghe thế, ngẩng đầu lên, chuẩn bị thoát khỏi lòng cậu nhỏ Đường, chính là, còn chưa có tới kịp thoát ra, một thanh âm khác vang lên ở cửa.

"Các người đang làm cái gì vậy!?"

Chu Du nhanh rời khỏi lòng cậu nhỏ Đường, cậu nhỏ Đường cũng nhanh chóng xoay người, hai người cùng nhìn về phía cửa phòng bếp.

Chỉ thấy Đường Kiều một mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm bọn họ, tay vịn khung cửa, trong ánh mắt tất cả đều là lạnh giá cặn bã.

Nhìn biểu cảm này của Đường Kiều, trong lòng cậu nhỏ Đường cùng Chu Du đều lộp bộp rơi một tiếng.

"Kiều Kiều."

Chu Chú vừa mới lấy chần từ trên lầu xuống đứng ở phía sau Đường Kiều kêu lên một câu, nghĩ rằng, làm sao lại chen chúc hết ở đây cơ chứ, phòng bếp rất thơm sao? Nhưng Đường Kiều giống như hoàn toàn không để ý đến, đứng ở cửa phòng bếp, trên mặt hàn ý lan tỏa khắp người.

"Các người đang làm cái gì?"

Cùng với câu đầu tiên càng lạnh hơn, khi Đường Kiều mở miệng, âm thanh còn có chút bén nhọn.

"Kiều Kiều."

Lúc này là Chu Du đang định lên tiếng, lại nhanh chóng bị Đường Kiều chặn lại, "Không cần gọi tôi, nói cho tôi biết, các người đang làm cái gì."

Tay Đường Kiều trong không trung quơ lung tung, như là không muốn tin vào điều mà cô vừa nhìn thấy.

"Kiều Kiều, tôi thích cậu nhỏ."

Tay Chu Du ở phía dưới bất an lôi kéo tay cậu nhỏ Đường, người sau lại nắm lại. Làm cho cô có thêm một ít dũng khí, cho nên, ngẩng đầu, Chu Du thành khẩn nói với Đường Kiều.

Này đó, Đường Kiều đều xem ở trong mắt, nhưng mà, cô không tiếp nhận.

"Tôi nói, không cho thích cậu nhỏ, không cho!"

Chẳng biết lúc nào, Đường Kiều vẽ mặt hàn ý đã hóa thành nước mắt ràn rụa, vừa nói xong, nước mắt ràn rụa giống như vỡ òa.

"Kiều Kiều!"

Ba âm thanh lo lắng đồng thời vang lên.

Chu Chú tiến lên, muốn ôm Đường Kiều vào, lại bị cô đẩy ra.

Chu Chú đầu óc ông một tiếng, hình ảnh rất quen thuộc, nhìn Đường Kiều kích động không thôi, anh có cảm giác không biết làm sao.

"Các người thả tay ra! Buông ra!"

Đường Kiều giọng nói the thé chỉ vào Chu Du nói, ánh mắt oán hận nhìn hai người nắm chặt tay nhau.

Không, không thể, Chu Du không thể thích cậu nhỏ, không thể, không có người có thể thích cậu nhỏ, không có người nào xứng với cậu nhỏ, cậu nhỏ là của cô, của một mình cô.

Đường Kiều một tiếng hét to này, dọa Chu Du khẽ run rẩy, tay liền buông ra, cô chưa từng gặp qua Đường Kiều như vậy, mặt đầy hàn ý, giống như là cô vừa làm một việc gì vô cùng tàn nhẫn độc ác vậy.

Chu Du buông tay ra, như tư thế của cô trước sau như một không thay đổi. "Kiều Kiều, tôi thích cậu nhỏ."

Như vậy mọi chuyện cô đã nói ra, tuy rằng cần dũng khí rất lớn, nhưng cô vẫn cứ thẳng lưng, đối với Đường Kiều ở trước mặt cô nói.

"Nói không cho!"

Đường Kiều vẫn là câu kia, chết cũng không chịu nhượng bộ, trong lúc nhất thời, trong phòng bếp hai người, ngoài phòng bếp hai người, bốn người giằng co.

"Vì sao, chúng ta là bạn bè tốt nhất mà."

Chu Du tất nhiên là biết được Đường Kiều đối cậu nhỏ Đường có lòng ý lại, nhưng cô. Cũng không có dự đoán được, Đường Kiều lại có thể phản đối như vậy.

"Nếu cô nói lại câu kia một lần nữa, chúng ta không còn là bạn bè nữa."

Không cần lấy tình bạn đến dọa cô, cái này không có gì đáng ngại, cô sẵn sàng cắt đứt.

Trên mặt Đường Kiều tất cả đều là nước mắt, cô cảm thấy có chút khó chịu, muốn nôn, không. Còn có cái gì khác nữa.

Bởi vì những lời này của Đường Kiều, Chu Du không khỏi lui về phía sau một bước, trên mặt còn lại vẻ bị thương.

"Vì sao? Kiều Kiều."

Cô không rõ, cô chẳng qua là thích cậu của cô ấy, vì sao ánh mắt Kiều Kiều nhìn cô, như là cô thực làm ra cái chuyện gì vô cùng xấu xa vậy.

"Đi ra ngoài nói đi."

Từ nãy đến giờ vẫn luôn im lặng, quan sát đến sắc mặt của Đường Kiều cậu nhỏ Đường mở miệng.

"Tôi không nói chuyện."

Không có gì để nói, chuyện vừa rồi cô có thể tất cả đều không thấy được, cái gì cũng không thấy được.

"Để cậu nhỏ với Chu Du đi ra trước đi."

Chu Chú tiến lên, ôm lấy Đường Kiều, lần này Đường Kiều không có đẩy ra anh, Chu Chú một tay ôm lấy Đường Kiều, xoay người đi tới sofa phòng khách.

Chu Du cắn cắn môi, xoa xoa thủ, đi theo sau cậu nhỏ Đường ra khỏi phòng bếp.

"Anh biết từ khi nào vậy?"

Ánh mắt Đường Kiều nhìn chằm chằm Chu Chú hỏi, thanh âm cùng ánh mắt đều là bén nhọn chờ đợi câu trả lời.

Trong ánh mắt Đường Kiều dày đặc, làm Chu Chú có chút vô lực.

"Sớm hơn so với em một chút."

"Ha ha, được."

Đường Kiều nhếch môi, nở nụ cười hai tiếng, so với khóc còn khó coi hơn.

Quay sang, lại nhìn về phía cậu nhỏ Đường cùng Chu Du.

Trên mặt Cậu nhỏ Đường thật phức tạp, nếu là cậu của Đường Kiều, trên cơ bản, Đường Kiều nói cái gì anh đều sẽ đáp ứng. Nhưng là một người đàn ông, anh lại không hy vọng Chu Du sẽ bị bất kỳ tổn thương gì.

"Kiều Kiều, Chu Du không tốt sao?"

Các cô là bạn bè tốt nhất mà.

"Không tốt, cô ấy thích cậu mới là không tốt."

Đường Kiều quát cường nhìn cậu nhỏ Đường, trong ánh mắt sâu thẳm, làm người ta không biết làm thế nào.

"Nhưng mà, cậu cũng thích cô ấy."

Chu Du giật mình ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên cậu nhỏ Đường nói mấy lời này, che miệng lại, Chu Du vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời cũng kích động nhưng tự kiềm chế lại.

Nhưng cô không phải là người kích động nhất.

"Tôi nói, không cho!"

Đường Kiều hét lên một tiếng, cuồng loạn một cước đá vào bàn trà trước sofa, nguyên bản vài thứ đặt trên bàn trà, nháy mắt bị hất tung xuống đất. Cũng may từ lúc Đường Kiều mang thai, Chu Chú sợ cô tính tình nóng nảy sẽ ngã úp mặt xuống đất, cho nên trải thảm lông dê thật dày ở trong nhà.

Nhưng mà một cước này đá xuống không hề nhẹ, Chu Chú chạy nhanh tới nắm lấy chân Đường Kiều, còi tắt của cô, quả nhiên, đầu ngón chân thậm chí toàn bộ lưng bàn chân, đều đỏ bừng một mảng.

Đúng rồi, anh đã nói hình ảnh quen thuộc như vậy, hôm nay Đường Kiều, cùng ngày đó ở nhà bà ngoại Đường Kiều giống nhau như đúc, không, so với ngày đó càng đáng sợ hơn.

Hôm nay cô, lật mặt thay đổi ác hơn.

Giờ phút này Đường Kiều không có tâm tư đi để ý tới Chu Chú nữa, cô một lòng chỉ nghĩ đến cậu nhỏ Đường với Chu Du, Chu Du với cậu nhỏ Đường chuyện này.

"Kiều Kiều, con muốn cậu nhỏ phải làm sao bây giờ."

Thở dài, cậu nhỏ Đường ngồi xổm xuống phía trước Đường Kiều, bình tĩnh nhìn cô.

Cậu nhỏ Đường như vậy làm Đường Kiều cảm thấy quen thuộc, hồi nhỏ cô khổ sở, lúc cô nỉ non, cậu luôn như vậy ở bên cạnh cô.

"Cậu, người đã đồng ý với con. Người đã đồng ý với con."

Hai tay Đường Kiều túm lấy cổ áo cậu nhỏ Đường, như là cầm lấy cọng rom cứu mạng, khớp ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch ra.

"Ngay cả cậu nhỏ sẽ không hạnh phúc sao."

Một cái chụp mũi chụp xuống, Đường Kiều hơi há mồm, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay.

"Đúng, ngay cả như vậy cũng không được."

Không cần phải dỗ dành cô, cô không thích bộ dáng này, bất luận kẻ nào cũng không được cướp cậu nhỏ của cô đi, Chu Du cũng không được.

"Kiều Kiều, cô không thể ích kỷ như vậy."

Lời này của Đường Kiều làm Chu Du không nhận được nữa, nếu là Đường Kiều không vừa lòng cô, cảm thấy cô không xứng với cậu nhỏ, cô cũng không còn gì để nói, vốn dĩ là cũng như vậy, là cô không xứng với anh.

Nhưng mà, theo như lời Đường Kiều vừa nói lại không giống với những gì cô suy nghĩ, từ đầu cô ấy sẽ không cho phép bất luận kẻ nào yêu cậu nhỏ, cũng không cho phép cậu nhỏ yêu bất cứ người phụ nữ nào.

Tâm tư như vậy, không khỏi cũng quá mức trầm trọng, quá mức đáng sợ.

Cậu nhỏ không thể cả đời đều ở bên cạnh cô, cô đã kết hôn, có Chu Chú, hơn nữa lập tức sẽ có tiểu hài tử, vì sao không thể để cho cậu nhỏ đi tìm hạnh phúc cho mình.

"Cô câm miệng."

Đường Kiều rút cái chân bị Chu Chú cầm trong tay, đứng dậy, chỉ vào Chu Du hung tợn nói.

"Tôi đã nói với cô rồi, cô không được, cô không thể được, vì sao không nghe lời tôi nói chứ."

Trên mặt Đường Kiều toàn là kiên quyết, tuy rằng trong lòng cô biết tình yêu không có gì đúng hoặc sai, nhưng cô không thể khống chế được bản thân mình, cô không thể đem cậu nhỏ tặng cho Chu Du, chết cũng không thể.

"Kiều Kiều, tôi không hiểu."

"Cô không cần hiểu!"

Hồi nhỏ, xem 《Thiên Long Bát Bộ》, Đường Kiều chán ghét nhất chính là A Tử, trong miệng cô ta luôn không ngừng gọi tỷ phụ, nhưng mà trong lòng cô ta không chừng đang không ngừng tính toán trên người cái tỷ phụ kia. Mà hiện tại, cô không biết Chu Du thế nhưng sẽ ở bên cạnh cô, đối với cậu nhỏ của cô tồn tại tâm tư như vậy.

Cô cảm giác đó như là phản bội.

Chu Du phản bội cô.

"Cô đi cho tôi, đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô mau đi đi."

Đường Kiều cảm thấy trong ngực, cảm giác khó chịu càng ngày càng mãnh liệt.

Thuốc, cô muốn uống thuốc, đứng rồi, thuốc của cô đâu.

Ánh mắt Đường Kiều tìm khắp mọi nơi, nhưng không tìm thấy thuốc của cô, một trận phiền chán, Đường Kiều lại đá một phát nữa vào bàn trà, lần này không có may mắn như vậy, ở đây ba người thậm chí có thể nghe được bốp một tiếng, như là tiếng xương gãy.

"Kiều Kiều!"

Ba tiếng kêu kinh hãi đồng thời vang lên, nhưng Đường Kiều hoàn toàn không thèm để ý.

"Đi đi, đều đi hết cho tôi!"

Cái loại cảm giác xa lạ bao phủ này, đã nhiều năm rồi, lại một lần nữa xuất hiện, nhấn chìm ngập đầu cô.

Bốn phía tất cả đều là bóng tối, cô không nhìn thấy người khác, không có người ở bên cạnh cô, trống trơn hiu quạnh, chỉ có một mình cô.

Tựa như ngày trước, cô đều một mình lên lớp, tan học, ăn cơm, đi toilet, gặp phải vấn đề cô bỏ chạy né tránh, đi học muộn cô liền đập vào đầu mình, bởi vì không có người ở bên cạnh cô.

Bốn năm đại học, Đường Kiều cảm thấy mình sống rất mệt mỏi, mỗi ngày đều như là đánh giấc, hết một ngày, cô cảm thấy như vừa được giải thoát.

Đại học, giống như là cái lồng sắt, vây quanh người cô, nhốt cô ở trong đó.

Mà hiện tại, cô cảm giác bốn phía đều là cái lồng, cô không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào nữa.

"Kiều Kiều, chúng ta đi bệnh viện."

Chu Chú muốn biết chân Đường Kiều như thế nào, nhưng Đường Kiều căn bản không để anh chạm vào cô, hơn nữa hiện tại cô đang có đứa nhỏ, Chu Chú lại càng không dám làm gì đối với cô, trong lúc nhất thời đành hóa đá tại chỗ.

"Không, tôi không đi, tôi sẽ không đi, các người đi hết đi. Tất cả cùng đi hết cho tôi."

Đường Kiều vẫn là xoay xoay lung tung, muốn tìm cái gì đi, chân phải truyền đến một cơn đau, cơ hồ làm cho cô đứng không nổi.

Không, không chỉ là chân đau, cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều đau, toàn thân cao thấp, mỗi một khối xương cốt, mỗi một lần hô hấp, truyền đến ngực, tất cả đều là đau đớn.

"Kiều Kiều, vì sao cô phải bức chúng tôi như vậy?"

Chu Du không hiểu, đang êm đẹp, lại biến thành như thế này.

Bọn họ yêu nhau, vì sao không thể ở cùng nhau.

"Bức các người, không có, tôi không có, tôi không có bức ai cả. Là các người đang ép tôi, các người muốn giết chết tôi. Tôi nói, các người đi đi, tất cả đều đi đi, đi mau!"

Đến cuối cùng, Đường Kiều cơ hồ là gào thét, cô đau sắp chết rồi, nỉ non căn bản không thể biểu đạt ra nỗi đau của cô, thét lên cũng không hữu dụng, cô vẫn cảm thấy rất đau.

Chu Chú một mặt sốt ruột nhìn Đường Kiều nhưng không dám làm gì cả, anh không dám, nhưng cậu nhỏ Đường dám.

Một phen bắt lấy Đường Kiều, ấn cô ngồi lên ghế sofa, giữ chặt cô lại, rốt cuộc Đường Kiều không thể động đậy được nữa.

"Chu Du, em đi về trước đi, ngày khác sẽ nói chuyện này sau."

Cậu nhỏ Đường không có quay đầu nói với người phía sau một câu, Chu Du hít sâu một hơi, có chút khó chịu, nhưng cũng không có nói cái gì nữa chuẩn bị rời đi.

"Không, tôi không nói chuyện, chết cũng không bàn, người đáp ứng con, người đã đồng ý với con không kết hôn, cậu sẽ không yêu người khác."

Tay chân bị giữ chặt, nhưng thân thể Đường Kiều vẫn đang không ngừng vặn vẹo, Chu Chú nhìn mà tim gan run sợ.

"Cậu, người nhẹ chút, đừng làm bị thương cô ấy."

"Kiều Kiều, em đừng lộn xộn, cầu xin em, đừng lộn xộn."

Chu Chú gần như là cầu xin, nhưng lúc này Đường Kiều làm sao có thể nghe được lời người khác nói.

"Chu Du, tôi nói cho cô, tôi có chết cũng không đồng ý."

"Được được được, không đáp ứng, không đáp ứng, cậu đã khi nào nói là không giữ lời đâu, cậu không kết hôn, không kết hôn."

Chu Du không thể tin ngẩng đầu, liên tiếp lui về phía sau vài bước, hơi há mồm, lại phát hiện bản thân căn bản phát không ra thanh âm gì.

Đường Kiều nghe được câu cam đoan này của cậu nhỏ Đường, thân thể lại không gãy dựa nữa, có chút mềm đi. Đúng lúc Chu Chú cùng cậu nhỏ Đường thở phào một hơi, Đường Kiều lại oa một tiếng, ói ra hết người cậu nhỏ Đường.

Vừa ói ra giống như không dừng lại được, cậu nhỏ Đường cũng bất chấp đẩy người dơ bẩn, ôm Đường Kiều vào toilet, Chu Chú chạy nhanh đi theo, chỉ có Chu Du còn đứng tại chỗ, như chưa lấy lại được tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Đại Kết Cục 3.

Đợi đến khi nghe thấy âm thanh không ngừng nôn khan trong toilet, Chu Du mới lấy lại được tinh thần, lúng ta lúng túng đến gần.

Thật lâu sau, Đường Kiều rốt cục phun đến không còn gì nữa, khép chặt hai mắt tê liệt ngã vào trong lòng Chu Chú, cậu nhỏ Đường đã đứng lên, cởi áo khoác ngoài xuống, chỉ còn một cái áo trong, sau đó vắt khăn lông đưa cho Chu Chú.

Chu Chú một tay ôm ôm Đường Kiều, một bàn tay cầm khăn lông lau khóe miệng cho cô, cùng với đầy mặt nước mắt, nhưng giống như không lau được, nước mắt từ trong mắt Đường Kiều không ngừng chảy ra.

Chu Chú hôn lên trán Đường Kiều, giờ này phút này, anh cũng hoàn toàn hoảng, hoàn toàn không biết nên làm gì nữa.

"Kiều Kiều, em đừng như vậy, đừng như vậy."

Như là nghe thấy lời Chu Chú nói, Đường Kiều mở mắt ra, cũng là gắt gao nhìn chăm chăm Chu Du đứng ở cửa toilet.

Dưới ánh mắt như vậy của Đường Kiều, Chu Du liên tiếp lui về phía sau, rốt cục, sắp không nhìn được nữa bịt chặt miệng, chạy đi ra ngoài.

Cậu nhỏ Đường nóng vội nhìn thoáng qua, tính toán đuổi theo, nâng chân lên lại bị Đường Kiều giữ chặt.

"Cậu."

"Cậu ở đây."

"Cậu, con khó chịu."

Tuy rằng nằm ở trong lòng Chu Chú, nhưng Đường Kiều không có liếc anh một cái.

"Chỗ nào khó chịu, nói cho cậu biết."

"Tất cả đều khó chịu, như là muốn chết."

"Kiều Kiều!"

Chu Chú không thể tin được kinh hãi kêu lên một tiếng, không thể tin được cô sẽ nói ra như vậy.

"Không cho nói bậy, em thật là không tốt, không được nói như vậy."

"Anh đi tìm thuốc cho em, em muốn uống thuốc, em cảm thấy nếu không uống thuốc, em sẽ chết mất."

"Không có việc gì không có việc gì, không phải đang tốt sao, không cần phải uống thuốc."

Đường Kiều phảng phất giống như không nghe thấy lời này của cậu nhỏ Đường, miệng không ngừng thì thầm.

"Thuốc, thuốc của tôi đâu."

Chu Chú cùng cậu nhỏ Đường hợp lực, ôm người ra khỏi toilet, trên thực tế anh đã không có gì khí lực, Đường Kiều như vậy làm hai chân anh mềm nhũn ra.

"Cậu, chúng ta đi bệnh viện đi."

"Con cứ bế con bé về phòng ngủ trước đi, cậu gọi điện thoại cho bác sĩ đến đây."

Chu Du cứ như vậy chạy đi cũng không biết thế nào, nhưng lúc này cậu nhỏ Đường cũng không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể gạt qua một bên thôi.

Đường Kiều tựa hồ đã có chút thần chí không rõ, mơ mơ màng màng, miệng lái nhai thì thầm thì không ngừng nói chuyện, Chu Chú cẩn thận nghe, chỉ có thể nghe được linh tinh loáng thoáng vài câu như là gọi cậu nhỏ Đường, còn có tìm thuốc.

Chu Chú không biết cô nói thuốc ở đây là thuốc gì, biết Đường Kiều lâu như vậy, Chu Chú không biết cô trừ bỏ thuốc tránh thai còn uống thuốc gì nữa.

Đợi đến khi cậu nhỏ Đường nói chuyện điện thoại xong lên lầu, Đường Kiều vẫn như cũ trong lúc nửa mê nửa tỉnh lái nhai, toàn bộ chân phải đã sưng phồng hết lên.

"Cậu, cậu đang nói thuốc gì vậy?"

"Thuốc kiểm chế con tức giận."

Cậu nhỏ Đường lo lắng đi hai bước về phía giường, là lỗi anh, không nên bức con bé.

"Đã nhiều năm nay con bé không phải uống thuốc, cậu cứ nghĩ đã tốt lên nhiều rồi."

Lần trước anh nói như vậy với Đường Uyển, nhưng anh cũng có tư cách gì để nói chứ, chính anh không phải cũng như vậy sao, bức con bé thành như vậy.

"Thế nào cũng phải uống sao?"

Cái loại thuốc này, không tốt đi?

"Không, tốt nhất không nên để con bé uống, bây giờ trong bụng còn có đứa nhỏ nữa."

Đường Kiều một mình lái nhái, chậm rãi đi vào giấc ngủ, đợi đến lúc bác sĩ đến, cô đã hoàn toàn không biết cái gì nữa.

Chu Du chạy ra khỏi nhà Chu Chú không có trực tiếp về nhà, lúc đến, là cô theo cậu nhỏ Đường cùng nhau tới, cô vừa mới vội vã chạy đi, trên người một đồng tiền cũng không có.

Chặn một chiếc xe taxi lại, "Chú à, đến quán bar. Không, công viên Cảnh Huy."

Lúc này, Ngu Châu hẳn là không ở quán bar, Chu Du bảo tài xế lái xe trực tiếp đến trước cửa nhà Ngu Châu.

"Chú à, chú chờ ở đây một lát, tôi đi lên lấy tiền, sẽ mang ngay xuống trả chú."

Chu Chú ở gần bờ biển cùng Ngu Châu ở công viên Cảnh Huy cũng không phải là nơi người bình thường có thể ở được, tài xế cũng không có làm khó Chu Du, trực tiếp để cho cô xuống xe.

Đến nhà Ngu Châu, Chu Du ấn chuông cửa nhưng không có ai ra mở cửa, Chu Du vẫn luôn nhẫn nhịn nhưng cảm xúc lúc này dường như sắp hồng mắt.

Một bàn tay không ngừng điên cuồng nhấn chuông cửa, một chân đá mạnh vào cửa.

"Ngu Châu, cậu đi ra đây cho tôi, đi ra ngay."

Phải đến hai, ba phút sau, trong cửa mới thông thả truyền đến động tĩnh.

Rốt cục, cửa được mở ra, Ngu Châu xoa một đầu lộn xộn tóc, còn giống như chưa phục hồi lại tinh thần.

"Chị Du, sao chị lại đến đây."

"Đưa cho tôi 100 đồng trước đã."

"Hả?"

Ngu Châu không rõ chân tướng, trong lúc nhất thời còn chưa có phục hồi lại tinh thần.

"Vớ tiền đâu?"

Ngu Châu bị động, Chu Du liền đi vào, cầm lấy ví tiền đặt trên bàn trà, rút một tờ 100 nhân dân tệ, ngấm lại rút thêm một tờ nữa, sau đó xoay người nhanh chóng chạy ra cửa.

"Đừng đóng cửa, tôi quay lên ngay đây."

Chu Du vội vã rời đi, Ngu Châu thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn, đến cùng sao lại như thế này.

Chỉ chớp lát, Chu Du lại lên lầu, cửa không khóa, Chu Du vào phòng, một cước đá lên cửa.

Nhà Ngu Châu trừ TV mọi thứ đều bị anh tàn phá, mảnh vỡ đã được dọn dẹp đi, chính là ngoại trừ hệ thống điện đóm còn lại đều rỗng tuếch, có loại quái dị không nói nên lời. Về phần cái chân bị lão gia hóa nhà anh đánh cho tàn phế, cũng không tệ lắm, nhưng đúng như lời Chu Chú nói, thương tổn gân cốt không được vận động 3 tháng, cho nên gần đây Ngu Châu cảm thấy nhàm chán cực kỳ, không thể tập thể hình, không thể khiêu vũ, không thể cười ngửa. Giống như bông chóc, cả người bị tàn phế.

"Nghĩ như thế nào mà đến nơi này của tôi?"

Không giống như Đường Kiều, tuy rằng Chu Du cũng rất bạo lực, nhưng ít ra cô sẽ không dính vào. Đường Kiều nếu muốn chinh người, đó là không hề lý do, không có lý do cũng muốn bịa ra một cái lý do. Về phần Chu Du, không gì ngoài hồi nhỏ cùng Đường Kiều làm một trận ngu xuẩn như vậy, sau khi lớn lên, cô cũng dần dần thay đổi, ít nhất, cô chinh người vẫn có lý do. Nếu không đắc tội cô, cô cũng lười đi làm chuyện này.

"Đến nhìn cậu nha."

Tuy rằng cô không phải không có duyên vô cớ chinh người, nhưng Ngu Châu tuyệt đối tin tưởng, cô cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ đến nhìn anh.

"Tôi là một người đàn ông, có cái gì đẹp mắt."

"Chẳng lẽ tôi còn phải nhìn nữ nhân?"

Được rồi, là anh nói lỡ, lời này lại nói tiếp, thật là không có đạo lý gì.

"Haizz, Ngu Châu, cậu cùng Chu Chú bằng tuổi, sao lại không học người ta một chút, tìm lấy một người bạn gái đi."

Bằng không, cũng không đến mức bị lão gia tử nhà cậu ta đánh cho tàn phế thế kia.

Nhắc tới người kia, con người trên đời đều giống nhau.

Lúc nói người khác luôn có lý, đến lúc chuyện xảy ra ở trên người mình, lại không tìm được lối thoát.

Chu Du nói Ngu Châu, nhưng cô đã quên, cô so với cậu ta còn lớn hơn ba tuổi, hơn nữa, cô còn là phụ nữ.

"Nếu không, chị Du giới thiệu cho một người?"

Chu Du tận lực muốn quên hết mọi chuyện vừa xảy ra ở nhà Chu Chú, toàn thân tập trung tinh thần nói cái vấn đề thiếu dinh dưỡng này với Ngu Châu.

"Nói nói, muốn tìm kiểu người như thế nào?"

"Cứ tìm một người trong cơ quan của chị đi, tính khí tốt một chút, người cũng không cần thật hướng ngoại."

Giống như Đường Kiều vậy, anh thật chịu không nổi, cái mạng nhỏ này của anh. một mình lão gia tử nhà anh anh còn chịu được, nhưng tuyệt đối không thể cưới một người nữa cũng lão gia tử chơi đùa cái mạng này của anh.

"Vậy cậu nhờ tôi là tìm đúng người rồi, tôi nói cho cậu biết, mấy cô gái ở cơ quan tôi, người người lớn lên đều như vậy, tất cả đều là ôn nhu hiền thực."

Bản thân Chu Du đại khái quên, chính cô thường xuyên bị mấy cô gái hiền lương thực nữ này làm cho tức đến xù lông.

"Vậy chị cảm thấy lão cha nhà tôi từ thích cái dạng gì, thì giới thiệu cho tôi người như thế đi."

Chu Du hơi há mồm, đầu to ra.

"Là cậu tìm vợ, hay là cha cậu tìm vợ hả?"

"Khoan hãy nói, thật sự tôi còn muốn tìm vợ cho cha tôi, phân tán một chút tinh lực cùng chú ý của ông ấy, đừng suốt ngày nhìn chăm chăm tôi, thật sự là đòi mạng mà."

Anh cũng hơn 20 rồi, còn thường xuyên bị lão cha nhà anh xách vè đánh cho một trận, anh lớn nhỏ cũng là một ông chủ, toàn bộ mặt mũi đều bị quăng xuống sông hết rồi.

"Đưa mẹ cậu trở về."

"Đừng, một mình cha tôi tôi chịu cũng đủ rồi, còn thêm mẹ nữa, ta cũng không phải không muốn sống nữa."

Ngu Châu liên tục xua tay, tỏ vẻ không muốn, cuộc sống của mẹ anh với bố dượng ở nước ngoài quá tốt, phỏng chừng lão gia tử nhà anh vì chuyện này mới phát hỏa, mà anh, không muốn trở thành vật hy sinh.

Anh là đứa trẻ không có mẹ, anh dễ dàng sao.

Ngu Châu kỳ thực rất muốn hỏi Chu Du đến đây có việc gì, nhưng mà, nói đến bên miệng, anh lại thu trở về, nhìn sắc mặt mặt mày của cô, chắc là gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi.

"Chị Du, lát nữa tôi còn phải đến quán bar, chị."

Tối rồi, cũng nên về nhà, tìm mẹ đi.

"Tôi đi cùng với cậu."

Trên trán Ngu Châu nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh, "Không phải chứ, tôi nói này, chị gái thân yêu, chị đi cùng tôi làm gì chứ?"

Có thể đừng ép buộc anh không? Anh hiện tại bản thân đã ớn còn không mang nổi mình ớn, nào có tâm tư đi để ý đến cô nữa, tuy rằng anh chính là chủ

quán bar, nhưng anh cũng không thể không nói, cái nơi rong rã hỗn tạp như vậy, có thể không đi, tốt nhất đừng đi.

Huống hồ, trong quán bar, ai cũng có thể đi, chỉ riêng một loại người, đó là tiền không được. Vừa vào, đúng lúc gặp chuyện không may, không quan tâm nam nữ.

Loại người này chính là: cuộc sống không được như ý!

Mặc kệ là vì cái gì, công việc, cuộc sống, hoặc là tình yêu.

Anh cũng không biết đến cùng là cô không được vừa ý cái gì, nhưng. Anh cũng không dám đề cô đi, nếu tiểu tử Chu Chú này biết, sẽ lột da anh, chân anh mới tốt lên một chút, không thể tha cho anh sao?

"Không phải là cậu chưa đi quán bar chứ? Đi quán bar đương nhiên là uống rượu rồi."

Vừa vặn có thể say một chút, tiêu hóa hết những hỗn loạn hôm nay.

Còn, từ trước đến nay là thứ tốt nhất, mà hiện tại, cô cảm thấy bản thân thật cần.

"Không phải, nếu chị muốn uống rượu, tôi cho người chở một xe qua nhà cho chị luôn."

Chỉ cần đừng ở trong quán bar của anh là được.

"Nghe nói, cậu chơi súng?"

Chu Du cũng không cùng anh nhiều lời, cô thừa nhận mình ở trước mặt Ngu Châu quả thực chính là cố tình gây sự, nhưng mà, cho phép cô theo đuổi một lần đi, liền một lần, một lần là tốt rồi. Có lẽ sau khi say, ngày mai tỉnh lại, cô vẫn là Chu Du trước kia, cái chiến sĩ ai cũng không thể khuất phục.

Ngu Châu nhìn chăm chăm Chu Du, ánh mắt thật muốn xuất huyết, cô.

Được rồi, cùng lắm thì tối hôm nay tập trung nhìn chăm chăm cô là được.

"Được rồi được rồi, cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Đại kết cục 4.

Lúc này Đường Kiều vẫn nằm im trên giường, Chu Chú với cậu nhỏ Đường đứng ở bên giường, xem bác sĩ khám cho cô, sau đó băng bó lại cái chân đau kia của cô thật tốt.

"Chân không có chuyện gì chứ?"

"Không có việc gì, không làm bị thương xương cốt, nhưng vết thương. làm sao lại bị như vậy chứ?"

"Làm sao lại bị, tự mình đá."

Cậu nhỏ Đường tức giận nói, đối với loại hành vi tự làm thương hại bản thân này của Đường Kiều, anh thật sự là vừa bất đắc dĩ vừa tức giận.

"Con bé này cũng thật là, có thể làm bị thương mình như vậy."

Bác sĩ tuổi tác đã cao đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, ông làm bác sĩ lâu như vậy, mặc dù đã gặp không ít người tự làm mình bị thương, mỗi lần như vậy, ông luôn có một loại cảm giác không nói nên lời.

"Không phải là cô gái, cô ấy là phụ nữ. Bác sĩ, ông xem có thể không uống thuốc không, cô ấy mang thai rồi."

"Mang thai mà còn có thể tức giận như vậy, các người cũng không ngăn cản lại. Phù chân sưng như vậy, không uống thuốc thì sao mà tiêu được."

Lão bác sĩ xù lông, không thể đập vỡ tấm biển của ông được chứ.

Chu Chú bị nói á khẩu không trả lời được, lúng ta lúng túng đứng ở bên giường, mặc kệ bác sĩ kể lể, nửa câu cũng không dám nói.

"Bác sĩ kinh nghiệm lâu năm, thử xem còn biện pháp nào khác không."

So với Chu Chú, cậu nhỏ Đường có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, không có để ý bác sĩ quen biết lâu năm với anh giờ chân, nhưng mà liếc mắt nhìn Chu Chú một cái, có chút đồng tình với đứa nhỏ này.

Nhưng mà, tuy rằng trên mặt cậu nhỏ Đường nhìn qua thì bình tĩnh, trong lòng lúc này cũng loạn rồi.

Thứ nhất là, anh không nghĩ tới Đường Kiều đối với chuyện này lại phản ứng lớn như vậy.

Thứ hai là, anh không nghĩ tới Chu Du cứ như vậy liền xông ra ngoài.

Tính tình Chu Du anh không quá hiểu biết, nhưng tính tình Đường Kiều anh biết rõ, cho nên lúc này, anh không thể rời đi.

Đường Kiều này tin khí ngang ngược, nếu anh đi rồi, không chừng đợi đến khi con bé tỉnh lại thể nào cũng làm ầm lên.

"Đắp thuốc đi."

Lão bác sĩ khoát tay, nghĩ rồi lại nói.

"Tối hôm nay hai người phải để ý thật kỹ, đừng làm cho cô ấy tức giận quá, có thể làm ầm ĩ như vậy, đại khái thân thể cũng không tệ, tối hôm nay đã qua giai đoạn cấp tính, đại khái cũng không có việc gì, cho nên buổi tối hai người phải chú ý."

"Được, nhất định chú ý."

Cậu nhỏ Đường tiến bác sĩ, nhìn sắc trời, lúc này đã đen kịt. Sau khi bác sĩ về, cậu nhỏ Đường không có đi luôn lên lầu, mà là đứng ở dưới lầu, tìm một điều thuốc, châm.

Lúc này cậu nhỏ Đường thật mê người, cả người đầy khí thế, đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, thật là có thể đã bại một đám tiểu nam sinh mê đảo phần lớn tiểu nữ sinh, sức hút của người đàn ông thành thực đúng là không thể so được.

Một điều thuốc còn chưa hút xong, cậu nhỏ Đường nhíu mày, dập tắt rồi ném vào thùng rác, sau đó xoay người vào thang máy, lên lầu.

Về nhà, Chu Chú đang dùng khăn lông đắp thuốc cho Đường Kiều, cô cũng nghiêm túc cẩn thận.

Cậu nhỏ Đường đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ nhìn vào, thờ dài, có lẽ Chu Chú là ngây ngô, nhưng cậu ta đối với Đường Kiều, yêu chân thành có thể làm tất cả, cậu ta đang cố gắng thay đổi bộ dạng ngây ngô, nỗ lực trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ Đường Kiều.

Tất cả những thứ đó, mọi người đều biết.

Nhưng mà.

Đường Kiều ý lại anh như vậy, anh cũng không có nghĩ đến.

Cũng lạ, lúc trước biết Đường Kiều có bệnh nôn nóng, nên toàn tâm toàn lực chữa khỏi cho con bé, mà không tự cho là tốt cho nó, giúp con bé giấu diếm mọi người, cho rằng chỉ cần nó không làm ra chuyện gì khác người là ổn rồi.

Nhưng vạch trần về mặt bình thân đó, bên trong dĩ nhiên là như vậy, anh không nghĩ tới Đường Kiều thừa nhận không xong, chưa từng có nghĩ tới.

"Chu Chú, cậu dùng thư phòng của con, có việc thì gọi cậu."

"Được."

Chu Chú đầu cũng không có ngẩng lên đáp lại một câu, đại khái, cậu nhỏ Đường nói cái gì nhất định là anh cũng không nghe rõ rồi. Lúc này, ngoại trừ Đường Kiều, anh đã không rảnh bận tâm bất kỳ một cái gì khác rồi.

Đường Kiều đại khái trong lòng cùng thân thể đều khó chịu, không ngừng hừ hừ, miệng vẫn là lời nhai nhó kỹ cậu nhỏ.

Chu Chú chầm chân cho cô cảm thấy vừa nóng vừa giận, tuy rằng biết là cô vô ý thức, nhưng thật sự là làm tổn thương trái tim của anh, đừng nói Đường Kiều khóc, anh cũng muốn khóc. Anh mới là chồng của cô, gặp chuyện gì, cô cứ nhiên có thể một lòng chỉ nghĩ đến cậu nhỏ, Chu Chú thật muốn đánh cho cô tỉnh lại, nhưng mà lại luyến tiếc, bộ dáng Đường Kiều nằm ở trên giường nhắm mắt lại hừ hừ, giống như muốn lấy mạng của anh.

Chu Chú cứ cách 20 phút thì đổi cho Đường Kiều một cái khăn lông, còn thường xuyên đặt tay lên trán Đường Kiều, rất sợ cô bị sốt.

Trong đêm nay, khó chịu cũng không chỉ có một mình Đường Kiều, mọi người đều bị ép buộc quá, lại còn có Chu Chú. Lúc Đường Kiều khó chịu nghe cô gọi cậu nhỏ, thật sự là tim như bị đao cắt.

Chu Chú rất muốn đánh một quyền, anh cảm thấy bản thân thật vô dụng, anh không thể làm cho Đường Kiều toàn tâm tin tưởng, thật sự là so với cậu nhỏ anh vẫn kém một chút.

Ngồi quỳ ở bên giường, vùi mặt vào trong bàn tay Đường Kiều, Đường Kiều ngủ mơ hồ chỉ cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt.

Giấy lụa mở mắt ra, Đường Kiều mơ hồ nhìn bốn phía một chút, sau đó cúi đầu, nhìn Chu Chú vùi đầu ở trong lòng bàn tay của cô.

Cô muốn động đây, ai biết vừa động, lưng bàn chân liền truyền đến một cảm giác đau đớn tan lòng nát.

"Chu Chú."

Nghe được âm thanh, Chu Chú lập tức ngẩng đầu lên, lại cảm thấy có chút mất mặt vội vàng kéo qua chăn lau lau mặt.

"Kiều Kiều, em tỉnh rồi."

"Chu Chú, khó chịu."

Đường Kiều âm thanh yếu ớt không thể nghe thấy, nhưng lời này nói ra khoong hề nhẹ.

"Kiều Kiều, chỗ nào khó chịu, có phải chân đau không?"

"Tất cả đều khó chịu."

Nói xong, Đường Kiều lại muốn rơi lệ, Đường Kiều vừa khóc, Chu Chú cũng theo khóc. Một đại nam nhân, giống như một chút cũng không sợ người ta chê cười, "Kiều Kiều, làm sao bây giờ, làm sao em mới hết khó chịu đây."

"Em muốn cậu nhỏ, anh gọi cậu nhỏ đến đây."

Đường Kiều cau mày khóc nói.

Nghe xong lời này của Đường Kiều, Chu Chú so với cô còn khóc lớn hơn.

"Kiều Kiều, chúng ta không cần cậu nhỏ, không cần cậu nhỏ được không?"

Chu Chú nằm lên giường, nằm nghiêng ở bên người Đường Kiều, ôm cô, lại hôn trán cô, ánh mắt cô, khước môi cô.

"Chúng ta không cần cậu nhỏ được không, được không?"

Đường Kiều mặc kệ Chu Chú hôn, tuy rằng trong lòng biết được lời của cô thương tổn đến Chu Chú, nhưng mà.

"Nhưng mà em khó chịu."

"Khó chịu thì ới với anh, Kiều Kiều, em khó chịu ở đâu, nói với anh, anh là chồng của em, em nói với anh, anh không tốt sao, không tốt sao?"

Nói anh biết, anh không tốt chỗ nào, anh sửa, anh sửa vẫn không được sao? Chỉ cần, đừng nói mấy lời chỉ cần cậu nhỏ nữa.

Đường Kiều cho dù là cái người mù, lúc này cũng có thể cảm nhận được Chu Chú đầy người bị thương, cô không khỏi nghĩ đến lần trước bị Chu Du chuốc rượu.

Chu Chú của cô, cho tới bây giờ chưa từng yếu đuối như vậy, chưa từng nói ra những lời không có chí khí như vậy.

Cư nhiên vì cô.

Đường Kiều cảm thấy đau lòng, cố gắng khắc chế trong lòng gào thét một trận.

"Được, không tìm cậu nhỏ, vậy anh kể chuyện xưa cho em đi, kể đến khi em ngủ mới thôi."

Người trước mặt này là chồng của cô, cô khó chịu, làm sao anh lại không khó chịu chứ.

Nghe được Đường Kiều nói như vậy, Chu Chú không khỏi thở phào một hơi, mặt cô ọ ọ trên mặt Đường Kiều, lại hôn lên môi của cô.

"Được, em muốn nghe cái gì anh sẽ nói cái đó, kể đến khi em ngủ mới thôi, về sau mỗi tối anh đều sẽ kể cho em nghe."

"Vậy anh nói vì sao anh lại thích em đi."

Đường Kiều cố nhịn mọi khó chịu đau đớn trong người, nở nụ cười.

"Em đợi một chút."

Chu Chú đứng dậy, thay khăn chườm chân cho Đường Kiều trước đã, lại đi vào phòng tắm lấy một chậu nước lạnh đặt ở bên giường, bản thân thì đặt mông ngồi dưới đất, nửa là dựa vào nửa là ôm Đường Kiều, sau đó nhẹ giọng phảng phất kể chuyện xưa.

"Nói thực ra, lần đầu anh nhìn thấy em cảm thấy thật phiền, thậm chí một thời gian dài từ đó về sau đều cho là như vậy."

"Em phiền chỗ nào chứ."

Chu Chú mới nói một câu, Đường Kiều liền kháng nghị rồi. Là cô bảo anh kể chuyện vì sao yêu cô, cũng không phải đại hội phê phán.

"Trước hết em cứ nghe anh nói đã."

Chu Chú cọ xát, trấn an người nào đó.

"Khi đó em cùng Chu Du hai người, cả ngày lủi ra lủi rú như hai con quạ, không chỉ có thật ảm ỉ, còn thích bắt nạt người khác, dân chạy nạn Ngu Châu này, vốn là đáng thương, thường xuyên bị ba cậu ta xách về nhà đánh một chút, sau khi em đến trở thành hai người đánh cậu ta."

Trước khi Đường Kiều đến ở trong viện, Chu Du coi như thu liễm, dù sao không có người cùng cô điên. Sau khi Đường Kiều đến đây, thứ nhất là cô tìm được đồng minh, thứ hai là cô tìm được bia đỡ đạn. Mỗi khi Chu Du bị ba mẹ bắt lỗi, Chu Du sẽ nói, "Là Đường Kiều làm, không phải con làm, con chỉ giúp thôi."

Này ai giúp ai trông chừng ai, còn chưa biết đâu. Nhưng đừng nói, chiều này thật đúng tốt, Đường Kiều là cháu ngoại lão sư trưởng, cô có làm chút chuyện xấu, cũng không ai kêu chuyện xấu, về điểm nghịch ngợm này của cô ở trong mắt họ, đượ coi như là hoạt bát.

"Cháu gái nhà lão sư trưởng thật là hoạt bát."

"Đúng vậy, đúng vậy, thật hoạt bát."

Hồi nhỏ, Chu Chú đối với hai người Đường Kiều và Chu Du rất là khinh thường. Nhưng không biết từ khi nào, lại cảm thấy đáng yêu, cảm thấy cô càng nhìn càng đáng yêu, lại là không biết từ khi nào yêu cô không kìm chế được?

"Em còn nhớ không, năm em trở về thành phố H, có gửi cho Chu Du một phong thư rất dày?"

"Lại có chuyện như vậy sao."

Đường Kiều cắn cắn môi, không thừa nhận chuyện mất mặt như vậy.

"Anh có thể đọc thuộc lá thư này không sai một chữ."

Phốc!

Đường Kiều há to mồm, cảm thấy đầu càng ngày càng lảo đảo, quả thực không có gì để nói.

"Anh không có việc gì học thuộc nó làm gì chứ."

Đường Kiều có chút vắn vẹo nói, thư mất mặt như vậy, anh lại có thể học thuộc.

"Bởi vì thật sự là ấn tượng khắc sâu, xem một lần khiến cho người ta quên không được."

"Không đúng, không đúng."

Ngẫm lại, Đường Kiều cảm thấy bản thân bị Chu Chú lừa gạt.

"Khi đó anh cùng Chu Du nhìn em, anh rõ ràng là nhìn về phía Đường Uyển mà."

"Thượng Đế, tội danh thật sự là quá lớn, anh không quen biết Đường Uyển, vì sao phải nhìn cô ấy chứ?"

Anh chỉ bắt quá ở trong hành lang tò mò nhìn Đường Uyển có nhiều hơn hai mắt không ông trời, tội danh này.

"Chu Du nói anh ở trong hành lang nhìn chăm chăm vào Đường Uyển."

"Anh nhìn chăm chăm cô ấy hoàn toàn là vì lá thư của người nào đó, cô ấy nói em gái của cô ấy, lớn lên giống yêu quái, vì thế anh liền nhìn xem, cô ấy có phải rất giống yêu quái không."

Đường Kiều hồi nhỏ, tuyệt đối là xem quá nhiều Tây Du Kí.

"Vậy sau khi anh nhìn, cảm thấy có giống không?"

Chu Chú làm như thật dừng một chút, giống như nghiêm túc suy xét vấn đề nhàm chán này của Đường Kiều, "Ừm, là có chút."

"Ừ, cho nên em đúng."

Chu Chú cười.

Lúc này lực chú Đường Kiều ý đã hoàn toàn bị dời đi, không lại chỉ cần cậu nhỏ Đường, Chu Chú nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục không ngừng cố gắng, theo dân chạy nạn Ngu Châu, luôn luôn nói về sau dùng kế như thế nào, thành lập một đám bày mưu tính kế, cùng với một đội quân tiếp viện, làm thế nào để anh và cô sống cùng nhau.

"Tốt, thì ra sớm như vậy anh đã bắt đầu thiết kế em rồi."

Anh chính là con sói thâm tàng bất lộ nha.

"Em nổi loạn như vậy, anh không dùng kế, làm sao mà em dễ dàng đi vào khuôn khổ được chứ."

Nói, mắt không ít tế bào não còn có cái quân sư quạt mo Ngu Châu kia.

Chu Chú nói một hồi, thì lại thay tấm khăn khác trên chân Đường Kiều, sau đó lại nói tiếp một hồi, lại thay một cái khăn khác. Cho đến khi Đường Kiều ngủ, Chu Chú vẫn cứ ngồi ở bên giường, lúc không đổi khăn lại ngồi nhìn Đường Kiều, rất muốn chạm tay vào mặt cô, nhưng lại sợ đánh thức cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Đại kết cục 5.

Lúc nửa đêm, cậu nhỏ Đường có vào một lần, nhìn thấy Đường Kiều ở trên giường ngủ say, lại nhìn Chu Chú ngồi ở bên giường tỉnh thần cũng không được tốt lắm.

"Chu Chú, con muốn đi nghỉ ngơi một chút không, để cậu ở đây cho?"

"Không cần, cậu, người đi ngủ đi, có việc con sẽ gọi người."

Khó khăn lắm anh mới ương ngạnh bước vào được trong đầu của Đường Kiều, không thể kiểm cũi ba năm thiếu một giờ được.

"Cũng tốt, cậu nghỉ ngơi ở phòng khách, có việc gì cứ gọi cậu."

"Tốt, cậu."

Chu Chú trả lời, cậu nhỏ Đường giống như sớm đã dự đoán được, không có chút kinh ngạc nào cả, cũng không có tiếp tục kiên trì, xoay người rời khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa giúp hai người bọn họ.

Trở lại phòng khách cậu nhỏ Đường lấy di động, gọi điện thoại cho Chu Du, điện thoại có tín hiệu, nhưng không có người trả lời, tiếng chuông vang thật lâu, mãi cho đến khi truyền đến thông báo máy bận.

Cậu nhỏ Đường cúp điện thoại, muốn báo cho cô ấy chút tin tức, di động nắm trong tay, mở mục nhắn tin, nhưng một chữ cũng không đánh ra được, dù là một thủ trưởng bất khả chiến bại ở trong bộ đội, lúc này, cũng không thể nói được lời nào. Anh thật sự không biết nên nói với cô gái trẻ tuổi bị anh xúc phạm cái gì nữa.

Sợ là vào lúc này, nói nhiều cũng chỉ làm mọi chuyện thêm phức tạp.

Đã tổn thương rồi, nói thêm nữa lại càng tổn thương mà thôi.

Cả đêm mí mắt Ngu Châu đều ở nháy, vì thế, anh định tính toán một mình nhìn chăm chăm Chu Du, sau trở thành hai người nhìn.

Thực ra Chu Du cái gì cũng không làm, thật sự, ngoại trừ uống rượu, cái gì cũng không làm, ngay cả nói cũng không nhiều lời một câu, chỉ nhắm nhắm uống rượu, một ly lại một ly, nhìn hành động này, Ngu Châu cảm thấy thật là đau dạ dày, anh có thử ngăn cản, lập tức đã chịu một cái tát vào sau ót.

Dựa vào, tính anh nhiều chuyện.

Dù sao cô cũng không ép buộc cái gì khác, Ngu Châu mặc kệ cô uống, dù sao anh nhiều nhất chính là rượu, uống đi uống đi, uống bất tận.

Chu Du uống rượu như uống nước, cũng không thêm nghỉ, uống đến đầu óc choáng váng rồi lăn ra ngủ. Ngu Châu không dám để cho người khác động vào cô, đành phải tự mình khiêng cô vào phòng nghỉ.

Sự thật chứng minh, nếu Chu Du xảy ra chuyện, mí mắt nháy, chỉ có thể là Chu Du, mà không phải là anh.

Về phần vì sao mí mắt anh lại nháy, đó là bởi vì, anh gặp chuyện không hay ho rồi.

"Anh."

Nhìn người bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Ngu Châu hành động theo bản năng quét chân một đường đi qua, nhưng người tới cũng không phải ngồi không.

Chạy đi một bước xa, dễ dàng như trở bàn tay, Ngu Châu trong nháy mắt không động đậy được nữa.

"Không phải anh đã chết rồi sao?"

"Là đã chết, hiện tại đến gặp cậu là quý."

"Thanh Chiến!"

Ngu Châu nổi giận, cảm thấy bản thân mình thật giống khi bị đùa giỡn một phen, đáng thương cho cái TV LCD 42 inch nhà anh, còn thêm cả cái bình hoa cao bằng người nữa.

Thanh Chiến buông ra Ngu Châu, người sau lắc lắc tay, đứng ở một chỗ cách anh thật xa.

"Đã đã chết vì sao còn muốn trở về?"

Trở về làm cái gì, hại anh còn chưa đủ thảm sao?

Thanh Chiến không có trả lời anh, mà là quay sang, nhìn về phía Chu Du trong phòng nghỉ ngủ không biết trời đất gì nữa.

"Thế nào, bạn gái của cậu?"

Thanh Chiến dùng từ "bạn gái" này làm Ngu Châu vô cùng khó chịu.

"Anh quản được tôi sao?"

Lấy cá tính trong quá khứ của Thanh Chiến, Ngu Châu tuyệt đối không muốn ăn trái cây, tránh không được muốn ăn đánh một chút.

Nhưng hôm nay Thanh Chiến cứ nhiên chỉ nhép nhép miệng.

"Cũng không xen vào, chỉ hỏi một chút thôi."

Thái độ Thanh Chiến như vậy làm Ngu Châu nghi hoặc, há miệng thở dốc, "Anh."

Lại chỉ ỏi ra một chữ, liền bị Thanh Chiến đánh gãy.

"Lớn lên rất xinh đẹp, bắt quá, uống thành như vậy, phụ nữ uống rượu như vậy cũng không phải là tốt."

Thanh Chiến vừa nói còn vừa lắc đầu, giống như là chân tướng thì ra là như vậy.

Cụ thể chuyện là như thế nào, Ngu Châu không muốn đi giải thích, nhưng cảm giác này, cực kỳ quái dị.

"Tôi thích."

Ngu Châu vốn là muốn nói gì đó, nhưng Thanh Chiến này không chút nào để ý tới anh, thái độ tự quyết định, làm anh phun ra câu không kịp suy nghĩ.

Người này, biến mất lâu như vậy, báo tin đến, nói là đã chết rồi, hiện tại, lại xuất hiện trước mắt anh, nói sống lại liền sống, một câu giải thích cũng không có, để cho anh xả ra một chút có được hay không.

"Ha ha, thích là tốt rồi."

Thanh Chiến tiếp tục cười cười, ánh mắt dời đến trên người Chu Du.

"Chỉ sợ đến lúc đó không thể tới uống rượu mừng rồi."

Thanh Chiến không nói được câu nào thật lòng làm Ngu Châu phiền chán.

"Anh đến cùng muốn làm gì, đến đây chỉ muốn nói mấy câu này sao? Nếu vậy, nói xong rồi mời anh đi cho."

"Lập tức đi ngay lập tức đi ngay."

Thanh Chiến thần sắc tối sầm, biểu cảm làm như có chút thống khổ.

"Tôi lập tức muốn đi, lần này trở về, là vì cậu, rất muốn cậu. Tại cái nơi chim không thềm bay qua kia, tôi cảm thấy mình không còn là con người nữa rồi, lần này vụng trộm trở về, vì muốn gặp cậu một lần, nhìn thấy cậu thôi cũng cảm thấy mãn nguyện rồi, tôi đi trước đây."

Thanh Chiến tới mặc danh kỳ diệu, đi cũng mặc danh kỳ diệu, phòng ngủ Ngu Châu hiệu quả cách âm tốt lắm, bên ngoài ồn ào như vậy mà trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, Ngu Châu cứ đứng như vậy, thẳng đến khi cái chân bị lão gia tử nhà anh đánh gãy có chút khó chịu, mới hồi phục lại tinh thần.

Nhìn Chu Du một bên ngủ bất tỉnh nhân sự, thăm than, người này làm sao lại tốt số như vậy chứ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cậu nhỏ Đường vừa mặt xong chuyện thứ nhất đó là đi phòng ngủ xem Chu Chú cùng Đường Kiều.

Đường Kiều còn chưa tỉnh, mà Chu Chú còn chưa ngủ.

"Chu Chú, con không ngủ sao?"

"Không cần không cần."

Chu Chú xoa qua loa mặt mình, sờ trán Đường Kiều. Sau đó quay về phía cậu nhỏ Đường đứng ở cửa cười nói, "Cậu, không sốt đâu."

"Ừ, tốt lắm"

Cậu nhỏ Đường cũng cười lại với anh, "Không sốt chứng tỏ không có việc gì, con cũng lên giường nằm nghỉ đi, cậu đi làm bữa sáng, lát nữa Đường Kiều tỉnh lại, hai đứa cùng nhau xuống dưới ăn bữa sáng."

"Tốt, cảm ơn cậu nhỏ."

Cậu nhỏ Đường gật đầu, xoay người xuống lầu, Chu Chú nhìn vào một bên chân của Đường Kiều, chân vẫn sưng, nhưng mà so với đêm qua đã tốt hơn nhiều.

Thở ra một hơi, lúc này Chu Chú mới cảm thấy mệt, eo mỗi lưng đau, chạy vào phòng tắm năm phút rửa nước lạnh rồi mặc một chiếc quần đùi đi ra, sau đó nhẹ nhàng trèo lên giường, ôm lấy Đường Kiều, chuẩn bị ngủ.

Đường Kiều còn đang trong giấc mộng vô ý thức nhích lại gần ngực Chu Chú, Chu Chú cảm thấy cảm giác này, thập phần tốt. Chu Chú một bàn tay ôm vai Đường Kiều, một bàn tay đặt ở chỗ bụng dưới Đường Kiều, không lâu sau, liền ngủ thật say, anh quá mệt, thần kinh trong lòng buộc chặt buông lỏng, ủ rũ nhào đầu về phía trước.

Hai giờ sau, Chu Chú mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của Đường Kiều.

"Tỉnh."

"Chu Chú."

Đường Kiều thần sắc nghiêm túc gọi một tiếng Chu Chú, Chu Chú trong lòng tức thời lập tức liên lụy một chút.

"Làm sao vậy?"

"Mặt anh thật xấu!"

Đường Kiều vui vẻ không thể ngừng cười ra tiếng, ha ha, rốt cục bị cô bắt được rồi.

Chu Chú bắt chỉ bắt giác sờ mặt, hình như buổi sáng lúc tắm không có rửa mặt.

"Vợ à, chê cười chồng là không đúng, phải chú ý dưỡng thai, không thể ở cục cứng nói bậy trước mặt ba ba."

"Ai thèm để ý anh."

Đường Kiều khề hừ một tiếng, không để ý tới anh lại không biết học ở đâu được bộ dạng này.

"Muốn rời giường sao?"

"Vẫn chưa muốn."

"Vậy ngủ tiếp một lát?"

"Ừ, ngủ tiếp một lát."

Chu Chú cười khẽ, ôm Đường Kiều nắm thật chặt cánh tay, nhắm mắt lại, vùi mặt ở hõm vai Đường Kiều, lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Chờ Chu Chú ngủ, Đường Kiều mở mắt ra, cô kỳ thực ngủ đủ lâu, lúc này nào còn ngủ được nữa. Chính là cô ban đêm mơ mơ màng màng tỉnh vài lần, đều gặp Chu Chú hoặc là ngồi ở bên giường nhìn cô, hoặc là tự mình đắp khăn lông chườm chân cho cô.

Nói vậy cả đêm anh cũng chưa đi ngủ, nhìn khuôn mặt này. tiều tụy.

Đợi đến khi Chu Chú tỉnh lại, đã là giữa trưa rồi, đừng nói là bữa sáng, cũng là quá bữa trưa rồi.

Ôm Đường Kiều vào phòng tắm, Chu Chú giúp Đường Kiều đánh răng, đặt Đường Kiều ngồi ở trên bồn cầu, rồi tự mình đánh răng, sau đó rửa mặt thật sạch.

Đường Kiều ngồi ở trên bồn cầu, nhìn ông chồng nhà cô, giống như với bản thân có thù oán chà thật mạnh khuôn mặt mình.

"Chu Chú, anh với bản thân có thù oán hay sao?"

"Vợ anh, anh dùng khuôn mặt này để mê hoặc người, tất nhiên phải đem nó rửa sạch sẽ một chút."

Khụ khụ, Đường Kiều mặt đỏ hồng.

"Em cũng không ghét bỏ nó."

"Hắc hắc, không ghét bỏ cũng phải rửa thật sạch."

Đêm qua ép buộc, Đường Kiều cũng không tắm rửa đã ngủ, lúc này nhìn áo ngủ trên người đầy nếp nhăn, Đường Kiều háo muốn tắm rửa, nhưng chân của cô lại không tiện, vì thế đành phải tự trách chính mình.

"Vợ, thế nào? Mất hứng?"

"Em muốn tắm rửa."

Ách.

"Tưởng chuyện gì lớn, anh sẽ tắm cho em."

Công việc cao thượng như vậy, Chu Chú tự nhiên là lòng tràn đầy vui mừng tiếp được. Giúp Đường Kiều chuẩn bị nước ấm thật kỹ, lại cời áo ngủ trên người Đường Kiều, ôm cô tiến vào bồn tắm lớn, mình cũng ngồi xuống. Buổi sáng anh cũng mới tắm qua loa, lúc này vừa vặn cùng nhau tắm thật sạch.

Đương nhiên rồi, người trưởng thành tắm rửa cũng không chỉ là tắm rửa đơn giản như vậy, nhưng biết làm sao, lúc này Đường Kiều đang mang thai, cho nên Chu Chú đành phải nhen, nhưng mà không nín được làm sao bây giờ .

Cho nên lại đành phải lấy tay

(ha ha ha ha, đằng sau lược bỏ 5000 tự H.)

Đợi đến khi Chu Chú ôm Đường Kiều xuống lầu, cậu nhỏ Đường cư nhiên thật sự làm tốt cơm trưa.

"Cậu nhỏ, thực xin lỗi, xuống chậm."

Đặt Đường Kiều ngồi lên ghế tựa, Chu Chú có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Không có việc gì, chính là đáng tiếc bữa sáng của cậu."

Cậu nhỏ Đường trêu ghẹo nói.

"Cậu nhỏ, không được khi dễ Chu Chú."

Đường Kiều hừ hừ, bắt mắt chuyển lên người cậu nhỏ Đường.

"Được, ở nhà nhà của Kiều Kiều cậu cho con mặt mũi, vậy thì không khi dễ."

Cậu nhỏ Đường cười cười, không có chút nào để ý Đường Kiều bao che khuyết điểm, bất quá hành vi này của Đường Kiều, lại làm cho trong lòng Chu Chú nở hoa, ngáy ngốc đứng ở bên bàn ăn, cười giống như bị thần kinh.

"Cười cái gì mà cười, ăn cơm."

Đường Kiều ra lệnh một tiếng, Chu Chú lập tức ngồi xuống.

Trong bữa cơm, ba người lặng im ăn cơm, ai cũng không có nhắc đến Chu Du.

Sau khi ăn xong, Đường Kiều sờ sờ bụng mình, "Chu Chú, em muốn về nhà ở một thời gian."

Chu Chú kỳ thực rất không hiểu rõ, cơm vừa ăn còn mắc kẹt ở trong cổ họng, cao thấp không được, đây không phải là nhà cô sao?

"Kiều Kiều, đây không phải nhà của em sao?"

Trong phòng ngủ, Đường Kiều ngồi ở trên giường, Chu Chú ngồi xổm trước mặt cô.

"Em muốn về nhà bà ngoại ở một thời gian."

Cô đau lòng anh, nhưng cô có chút chịu không nổi, cô cần bình tĩnh bình tĩnh lại.

"Anh về cùng em."

"Không, anh cứ ở nhà đi."

Đường Kiều hốc mắt đỏ hồng, hấp hấp cái mũi, nước mắt vẫn chảy xuống.

"Anh không muốn em đi."

Chu Chú giống như tên vô lại ôm lấy chân Đường Kiều.

Nhưng chiều này trừ bỏ chốc khóc Đường Kiều, không có chút tác dụng nào. Đường Kiều vẫn là cố ý tùy ý nhặt vài bộ quần áo, đi theo cậu nhỏ Đường về.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lặng Bị Ẩn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Đại kết cục 6.

Chân của cô còn chưa khỏi hẳn, ánh mắt sưng giống cây hạch đào, Chu Chú vừa tựa vào gần cô, cô liền khóc. Khóc đến mức, Chu Chú cũng không dám đến gần nữa.

Đầu óc Chu Chú có chút hỗn độn, đau âm ỉ, giống như là bị người ta đánh cho mấy roi.

Lúc Đường Kiều đi theo cậu nhỏ Đường, Chu Chú cũng đi theo sau, đi theo dè dặt cẩn trọng, đi theo đáng thương tội nghiệp.

Đường Kiều bị cậu nhỏ Đường ôm vào trong ngực nhô đầu ra nhìn anh, khịt khịt khịt khịt.

"Em trở về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, anh ở nhà thành thật cho em, không cho đi ra ngoài tìm mỹ nữ."

"Vậy khi nào thì em trở về?"

Chu Chú cúi gầm đầu, rất muốn ôm chân cậu nhỏ Đường chặn lại, nhưng người này là cậu nhỏ, huống hồ hốc mắt Đường Kiều rung rung nhìn anh, thật sự là tra tấn.

Cậu nhỏ Đường đứng giữa hai người bọn họ, bộ dạng này, giống như là muốn chia rẽ hai người vậy. Nhưng trên thực tế, tất cả chuyện này đều do bọn họ lựa chọn.

"Em em sẽ ở vài ngày."

Đường Kiều có chút ngại ngùng, từ hôm qua đến giờ, hiện tại cảm xúc của cô đã tốt hơn rồi, không còn kích động như vậy, chỉ là có chút buồn khổ.

Làm sao lúc ấy cô có thể làm như thế được, lấy chân mình đi đá bàn trà, lúc này đau gần chết.

Cho nên, anh liền tự cho là đúng rằng chỉ cần nói ra, anh cùng Chu Du sẽ không còn trở ngại gì nữa.

Cậu nhỏ Đường đưa Đường Kiều vào trong xe, Chu Chú còn đi theo ở phía sau, bộ dạng nhỏ này, Đường Kiều hình như nhìn thấy cũng mềm lòng, nhưng khể cần môi, Đường Kiều vẫn cảm thấy mình cần thời gian yên lặng để suy nghĩ một mình.

Cậu nhỏ Đường lái xe đưa vợ Chu Chú đi, một khắc này, Chu Chú cảm thấy cậu nhỏ Đường, sao có thể chán ghét như vậy chứ.

Chu Chú cứ việc bởi vì chuyện này của Đường Kiều đối với cậu nhỏ Đường rất có phê bình kín đáo, nhưng anh không thừa nhận cũng không được, cậu nhỏ Đường so với anh có sức quyến rũ hơn.

Nhìn theo cậu nhỏ Đường chở vợ của anh đi mất, Chu Chú giống như bị chó cắn, nhanh chân chạy về nhà, vội vã vào trong nhà lấy chìa khóa xe.

Đi đâu?

Đương nhiên là phải đi theo rồi, anh phải đi xem vợ mình chứ.

Chu Chú cầm chìa khóa xe, ngẫm lại, vẫn là không cầm chìa khóa nữa, cầm ví tiền đi ra ngoài.

Lái xe mục tiêu quá lớn, anh có thể bị phát hiện nha.

"Kiều Kiều, tính toán ở nhà Bà ngoại bao lâu?"

"Làm sao vậy cậu nhỏ chê ta phiền?"

"Không phải, cậu nhỏ nghĩ không quá một tháng, con lại cảm thấy nhàm chán."

Đường Kiều phình miệng, giống như tức giận.

"Cậu, con nói cho người biết, chuyện người với Chu Du con sẽ không đồng ý."

Kỳ thực nếu Đường Kiều cẩn thận ngẫm lại, lời này, làm sao lại đến lượt cô nói chứ, lời này cùng lắm chỉ có ông bà ngoại cô mới có quyền nói.

Cậu nhỏ Đường không đi so đo với Đường Kiều không biết lớn nhỏ.

"Vì sao vậy?"

Cậu nhỏ Đường vẫn rất bình thản, điều này làm cho Đường Kiều cảm thấy mình như đánh vào bọt biển, đánh rồi lại bắn trở lại.

"Dù sao chính là không đồng ý."

Cô không tìm thấy lý do, trên chân truyền đến cảm giác đau từng cơn làm Đường Kiều nhú mảy, nhìn đi chỗ khác, xem khung cảnh bên ngoài cửa kính, nhìn cây cối bên đường lướt qua cực nhanh.

"Được, con không đồng ý, cậu sẽ không làm gì cả."

Cậu nhỏ Đường hứa hẹn, nhưng Đường Kiều không vì lời hứa này mà cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn, vì sao chứ? Cậu nhỏ đồng ý với cô, vì sao cô lại không cảm thấy vui vẻ? Vì sao cô một chuts cũng không cảm thấy vui vẻ chứ?

Đến nhà ông bà ngoại Đường, ông bà ngoại Đường vốn dĩ là rất vui vẻ, Đường Kiều sắp cho bọn họ chất trai, tất nhiên là một chuyện vô cùng cao hứng, nhưng mà nhìn Đường Kiều bị ôm xuống xe, nét cười trên mặt bị cứng lại.

Bà ngoại Đường kinh hãi kêu lên một tiếng, "Kiều Kiều, con làm sao vậy."

Bà ngoại Đường vô cùng sốt ruột, nhưng cậu nhỏ Đường lại nhìn bọn họ lắc đầu, vì thế bà ngoại Đường đành phải đem lời định nói nuốt xuống.

"Kiều Kiều, mau ngồi xuống mau ngồi xuống, để ông ngoại xem chân của con nào."

"Không có chuyện gì, ông ngoại bà ngoại, con không sao."

Đường Kiều cười cười vẫy vẫy tay, có chút ý tứ không được tốt lắm, dọa người, làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà nói lần này cũng là chính cô tự đá phải.

"Làm sao chỉ có hai đứa vậy, Chu Chú đâu?"

Ông ngoại Đường có chút buồn bực, nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy trong sân có bóng dáng lén lút.

"Anh ấy à, con bảo anh ấy ở nhà trông nhà rồi, Bà ngoại, hiện tại con là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ, tên Chu Chú kia làm đồ ăn một chút cũng không ăn được, con cũng không muốn cục cưng bị bỏ đói."

Bà ngoại Đường nhìn khuôn mặt buồn khổ của người nào đó trong sân, cười cười, "Được, đến nhà bà ngoại là đúng rồi, ngày nào bà ngoại cũng làm đồ ăn ngon cho con, đảm bảo chất trai của ta trắng trẻo mập mạp."

Cậu nhỏ Đường đứng dậy đi lấy nước uống, quay người lại, liền nhìn thấy người nào đó đang đứng trong sân vẽ vòng tròn.

Nhìn thấy những người quen thuộc, tâm tình Đường Kiều tốt lên nhiều, đương nhiên, là nhờ bà ngoại Đường chăm sóc cô thật tốt.

Chu Chú không dám xuất hiện trước mặt Đường Kiều, ban ngày lảng vảng trong sân, buổi tối sẽ ở trong căn nhà trước kia của anh, chính là căn đối diện nhà bà ngoại Đường.

Chu Chú dọn dẹp phòng ngủ của mình rồi dọn đến, lúc tối an vị ở cửa sổ, khổ sở oán hận theo dõi vợ anh qua cửa sổ.

Trước kia anh cũng từng làm như vậy, lại làm chuyện như vậy, anh một chút ngọt ngào nhớ lại cũng không có, anh chỉ cảm thấy vô! cùng !oán !hận !

Cứ như vậy hai ngày sau, Chu Chú dừng lại, nhưng Đường Kiều không nhìn được rồi.

"Ông ngoại, nhà Chu Chú trước kia có phải có ma không?"

Sau khi ăn bữa sáng, Đường Kiều lau miệng, cọ rồi cọ, cọ đến bên cạnh ông ngoại Đường, dè dặt cẩn trọng kéo tay áo ông ngoại Đường.

Đường Kiều nói như vậy, đường Bà ngoại cùng cậu nhỏ Đường cũng không hện mà nhìn về phía Đường Kiều.

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Ông bà ngoại cùng với cậu nhỏ Đường liếc nhau một cái, trong lòng mọi người đều biết rõ.

"Hai đêm nay buổi tối con đều nhìn thấy có ánh đèn bên trong, ở đó lại không có người, làm sao có thể có đèn, ông ngoại, người nói xem có phải có ma không."

"Nói bừa, trên đời này làm gì có ma."

"Không có sao?"

Nhưng vì sao cô lại nhìn thấy có đèn chứ, hu hu, cô rất muốn khóc.

Đến buổi tối, Đường Kiều thế nào cũng không chịu đi ngủ.

"Bà ngoại, tối nay bà ngủ với con?"

"Chuyện này không tốt, bà ngoại thói ngủ không tốt, nhớ đá vào con thì sao."

"Bà ngoại, nào có như vậy." Cô còn lo lắng mình đá vào bà ngoại nhiều hơn ấy chứ.

"Ông ngoại con buổi tối không được tốt, bà phải chăm sóc ông."

Được rồi, lý do này hoàn toàn hợp lý, thành công làm biến mất ý muốn ngủ cùng bà ngoại của Đường Kiều.

Bên phía Bà ngoại không được, Đường Kiều lại chuyển hướng về phía cậu nhỏ Đường, kết quả cậu nhỏ Đường trừng mắt một cái, Đường Kiều lập tức liền ủ rũ.

"Kiều Kiều, có muốn bà ngoại gọi Chu Chú đến đây ngủ cùng con?"

Ừ ừ, có thể, nhưng mà.

"Đã trễ thế này."

Đường Kiều méo miệng, cắn cắn ngón tay, thật buồn bực rồi.

"Không có việc gì, rất nhanh thôi."

Bà ngoại Đường dứt lời, thật sự đứng dậy đi gọi điện thoại đi Chu Chú, Đường Kiều không có ngăn cản, mà là tha thiết chờ mong nhìn bà ngoại Đường. Trong lòng không ngừng kêu gọi, Chu Chú, anh mau đến đây đi, ở đây có chuyện ma quái.

Bà ngoại Đường cúp điện thoại xong không đến năm phút đồng hồ, Chu Chú đã xuất hiện trước mặt Đường Kiều.

Đường Kiều có chút trợn mắt há hốc mồm.

"Làm sao anh nhanh như vậy."

"Anh nghe em nói muốn anh, cho nên anh nhanh chóng chạy đến, lúc bà ngoại gọi điện, anh đã đang đến rồi."

Đối mặt với Chu Chú trợn mắt nói lời bịa đặt, mấy người bà ngoại Đường cũng không nhiều lời gì, chỉ cười cười.

Hai đứa nhỏ này, cứ ép buộc.

"Tốt lắm, hiện đã dám đi ngủ, muộn rồi, hai đứa mau đi nghỉ ngơi đi."

Bà ngoại Đường đuổi người, Chu Chú cười nhận, nghiêng người một cái, ôm lấy Đường Kiều, lên lầu.

Sau khi tắm rửa xong, Đường Kiều dựa vào ngực Chu Chú kể lể.

"Vợ à, hai ngày nay em không ở nhà, anh đều không ngủ được."

Chu Chú tiếp tục tròn mắt nói dối, được rồi, kỳ thực lời này cũng không có nói sai. Thứ nhất, anh cũng ở nhà, thứ hai, đúng là anh ngủ không ngon. Không có vợ trong ngực là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác là, căn nhà lâu như vậy không có người ở, nhất thời tinh thể cấp bách phải vào ở, cái hương vị này, anh chịu đủ, sao có thể ngủ ngon được chứ.

"Em cũng ngủ không ngon."

Đường Kiều chen lách vào trong lòng Chu Chú.

"Làm sao vậy?"

Đường Kiều kỳ quái nửa ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn nói ra.

"Chu Chú, căn nhà cũ của anh có phải có ma không?"

Lời này Đường Kiều dè dặt cẩn trọng hỏi, dù sao đây cũng là căn nhà Chu Chú ở trước kia.

"Em suy nghĩ nhiều quá rồi?"

Khóe miệng Chu Chú rút rút, nhin cực kì vất vả.

"Thật sự, hai buổi tối nay, mỗi ngày em đều nhìn thấy trong nhà anh có đèn sáng."

Ách, là anh không chú ý đến cái này.

"Ma không đốt đèn."

Hơn nửa ngày, Chu Chú mới tìm được một câu, kỳ thực, anh phát hiện, muốn lừa Đường Kiều, vẫn rất dễ dàng. Vấn đề là, lý do này đó chính anh cũng không nghe nổi nữa.

"Đây làm sao có thể có đèn?"

Đường Kiều vẫn còn rối rắm chuyện này.

"Vợ à, nhất định là mắt em nhìn nhầm rồi, yên tâm, cứ coi như là có quỷ, có anh ở đây, bọn chúng cũng không dám làm gì đâu."

Chu Chú thề chắc nịch vỗ ngực nói.

"Anh còn có tác dụng giữ nhà chống ma quỷ sao?"

Ách. Nay.

Từ hôm đó, không ai nhắc đến Chu Du, giống như chuyện này căn bản là không có phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Đại kết cục 7.

Cậu nhỏ Đường không lâu sau thì trở về bộ đội, lần này Đường Kiều không tóm lại không cho đi nữa.

Ngày cậu nhỏ Đường đi, Đường Kiều kéo Chu Chú đi bệnh viện kiểm tra, hai cái người trẻ tuổi nắm tay nhau cùng đi.

Lúc siêu âm, Đường Kiều cùng Chu Chú nhìn thấy trên màn hình xuất hiện đứa nhỏ, đều cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Bác sĩ thật nhẫn nại chỉ cho bọn họ, đâu là đầu, đâu là nắm tay, còn có cả cái mông của đứa nhỏ.

Đợi đến khi bác sĩ nói xong, đưa tấm phim cho Đường Kiều, Đường Kiều đang chuẩn bị đi ra ngoài, vừa quay mặt lại, không ngờ nhìn thấy Chu Chú thay đổi sắc mặt.

Trên đường trở về, Đường Kiều nhìn Chu Chú khôi phục sắc mặt bình tĩnh.

"Chu Chú, anh không vui sao? Vì sao muốn khóc."

Giống như trong khoảng thời gian này, Chu Chú bị cô truyền bệnh, có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, sờ sờ người bên cạnh, có thể cảm nhận được trên khuôn mặt ẩm ướt.

"Không, có thể nhìn thấy đứa nhỏ, anh cảm thấy thật hạnh phúc."

Thu lại đáng về mềm yếu, Chu Chú chuyển tâm lái xe, nhưng không có trực tiếp về nhà, mà là chờ Đường Kiều đến trung tâm thương mại.

"Anh dẫn em đến nơi này làm gì?"

"Mua quần áo."

Vừa rời ở trong bệnh viện thấy người khác mặc quần áo bầu, anh cảm thấy rất dễ thương, tuy rằng bụng Đường Kiều vẫn chưa lộ rõ ra, nhưng anh rất muốn mua cho cô.

Chu Chú nắm tay Đường Kiều vào một cửa hàng, nhân viên cửa hàng chào đón thật nhiệt tình, hỏi muốn mua quần áo cho bà bầu hay đứa nhỏ, sau đó liền bắt đầu giới thiệu các loại quần áo bầu.

Chu Chú nghe đến đầu óc choáng váng, cho tới bây giờ anh cũng không biết rằng quần áo bà bầu còn có những chức năng như vậy.

Đường Kiều ngồi ở trên ghế sofa trong tiệm, nhìn Chu Chú cả người rồi rầm đầu như muốn nổ tung, có chút vui mừng khi người khác gặp họa, xứng đáng!

Nhân viên cửa hàng giới thiệu hai mươi phút, Chu Chú cũng không thể hiểu được rồi cuộc là cô nhân viên đó nói cái gì, cuối cùng anh không thể làm gì khác quay sang Đường Kiều nhờ giúp đỡ.

"Vợ à, em thích cái nào?"

Đường Kiều liếc mắt một cái, "Là anh muốn mua, tự anh chọn đi."

Nhân viên cửa hàng nhìn Chu Chú, lại nhìn Đường Kiều, đều thở dài đồng tình.

Đường Kiều biết, bọn họ nhất định lại suy nghĩ vấn đề hoa tươi cùng phân tròn rồi.

Hừ, cô là phân tròn thì như thế nào, Chu Chú là đóa hoa tươi, còn thích phân cầu là cô mà lại.

"Mua một bộ chống bức xạ."

Đường Kiều thích dùng sản phẩm 3C (đồ công nghệ), bác sĩ khuyên nên hạn chế tiếp xúc, tuy rằng cô cố gắng không sử dụng, nhưng cô cũng không dám cam đoan có thể thành công.

"Được."

Khi nói chuyện, nhân viên đã đưa cho Chu Chú xem vài bộ quần áo, xem còn chưa đủ, còn tự mình dùng hành động để biểu diễn.

Đường Kiều.

Kỳ thực Đường Kiều không muốn cùng Chu Chú dạo phố nguyên nhân lớn nhất là, mỗi lần trên đường, người khác nhìn anh đều là ánh mắt lấp lánh, đến khi nhìn cô, giống như là nhìn cục gi mật.

Làm ơn đi, con người cô tốt như vậy, đi đâu mà tìm được chứ

Chị hai càng nghĩ càng bức mình, trong lòng càng vụn vụn.

"Chồng à, em đau chân."

Âm thanh ồm ồm này, Chu Chú thiếu chút nữa là quỵ xuống, biết rõ là cô cố ý, nhưng vẫn sợ cô bị đau thật, vui vẻ chạy đến bên người Đường Kiều ngồi xổm xuống.

"Nếu không, chúng ta quay lại bệnh viện?"

"Không cần, anh xoa xoa cho em là được rồi."

Chu Chú thật sự nửa quỳ ở trong tiệm người ta cởi giày của Đường Kiều ra, sau đó không coi ai ra gì xoa chân cho cô.

"Anh à, còn quần áo này. ?"

Nhân viên cửa hàng vừa mới giới thiệu quần áo cho Chu Chú đầu đầy hắc tuyến nhìn một màn trước mắt. thật là không chân thực. Nghĩ rằng, một người đàn ông vừa tốt vừa đẹp trai như vậy, đầu nhất định là bị lừa dối, mới có thể coi trọng một người phụ nữ như vậy.

"Gói tất cả lại đi."

Chu Chú còn chưa nói nói, Đường Kiều liền ra lệnh một tiếng.

Vì thế, mấy nhân viên của hàng vốn dĩ nhìn Đường Kiều như phân tròn, lập tức biến thành ánh mắt nhìn nhà giàu mới nổi. Chính là khi nhìn về phía Chu Chú, ánh mắt mê muội sùng bái lập tức biến thành khinh thường.

Đã nói thôi, đàn ông tốt như vậy, làm sao có thể coi trọng người phụ nữ cổ quái như vậy, nguyên lai là mặt trắng nhỏ a. (kiểu như trai bao ý)

Đường Kiều cảm thấy vô cùng thoải mái khi nhìn thấy mấy cô nhân viên thay đổi ánh mắt, trong lòng chuyển sang vui vẻ. Lúc này Chu Chú vẫn chuyên tâm xoa chân cho cô, từ đầu cũng không chú ý tới Đường Kiều tà ác, phối hợp cùng với chúng nhân viên cửa hàng tà ác.

Đường Kiều hình như cảm thấy không đủ, tiếp tục hăm dọa con sói con lương thiện.

"Chồng, gần đây anh đều không đến công ty, nếu công ty sụp đổ, thì anh ăn nói với em làm sao đây."

Công ty là của anh, anh ăn nói với cô cái gì chứ?

Nhưng mà Chu Chú cũng không suy nghĩ nhiều, "Công ty có người quản lý rồi, không phải tất cả đều là vì em sao?"

Vì thế, ánh mắt của nhân viên cửa hàng lại càng thêm khinh thường, quả nhiên là tiểu bạch kiểm.

Thôi, cũng phải dạng gì tốt đẹp, ánh mắt của mấy cô nhân viên cũng không tập trung lại đây nữa.

Một lát sau, quần áo Đường Kiều muốn đã được bọc hết lại, nhân viên cửa hàng đưa tới cho bọn họ.

"Phu nhân à, cô xem còn cần thêm gì nữa không, ví dụ như mấy đồ của trẻ con?"

Biết được ai mới là chủ nhân chân chính, nhân viên cửa hàng bèn ân cần thay đổi đối tượng.

"Hiện tại mua có phải quá sớm không?"

Đường Kiều chăm chú nhìn khu dành cho trẻ con, quần áo đề thật là đáng yêu, cô sắp không nhịn được háp dẫn rồi.

"Không còn sớm đâu, bây giờ bắt đầu mưa, như vậy đến lúc sinh em bé đỡ phải bận rộn. Rất nhiều ba mẹ đều là lúc cực cung trong bụng còn bé, đã bắt đầu mưa sấm mấy thứ này rồi. Phải làm ba mẹ, việc cần phải làm còn có rất nhiều, cho nên, có một số việc phải làm trước đi."

Nhân viên cửa hàng cực lực cổ động, khó được gặp phải nhà giàu mới nổi, làm sao có thể buông tha.

Khi nghe nhân viên cửa hàng đề xuất như vậy, Đường Kiều cùng Chu Chú đều cảm thấy cô nói rất có đạo lý, người khác vội, bọn họ so người khác càng vội hơn, bọn họ còn phải làm hôn lễ nữa. Tuy rằng hôn lễ hầu như đều tổ chức ở ngoài.

"Nói cũng đúng, chồng, đừng xoa nữa, chúng ta đi xem quần áo cho cực cung đi."

Hiệ tại chân Đường Kiều đã không sưng lên nữa rồi, nhưng Chu Chú sợ nó tái phát, cho nên mới lập tức xoa bóp cái chân đau cho Đường Kiều.

Sau khi xỏ giày cho Đường Kiều xong, Chu Chú đỡ cô đứng lên, lại bị Đường Kiều ghét bỏ rồi.

"Anh đi rửa tay trước đi."

Vừa xoa chân cho cô xong, cô cũng không hy vọng đến lúc cầm quần áo cho cực cung lại toàn mùi chân thối của cô.

Bất đắc dĩ, Chu Chú chỉ có thể nhận mệnh đến toilet của cửa hàng, anh rửa! Rửa thật sạch!

Quần áo của trẻ em, không chỉ xinh đẹp, hơn nữa sờ vào rất là mềm mại, thật thoải mái, một bộ nhỏ nhỏ như vậy, Đường Kiều cầm lên xem, mỗi một bộ đều yêu thích không buông tay. Chu Chú đành phải theo ở phía sau bảo nhân viên gói lại, chỉ cần Đường Kiều sờ qua, đều gói lại.

Nhân viên cửa hàng vừa đóng gói vừa cười đến không khép miệng được, quả nhiên là nhà giàu mới nổi.

Đợi đến khi bọn họ rời khỏi, nhân viên cửa hàng còn tốt bụng giúp anh chuyển lên xe, bởi vì, bọn họ căn bản không cảm hết được nhiều đồ như vậy.

Đầy đồ trong xe, Chu Chú đứng ở phía sau xe cảm giác như một ngọn núi lớn, nhưng mà, anh vui vẻ chịu đựng.

Hai người cùng với cục cưng, còn có đầy một xe đồ, thắng lợi trở về.

Căn bản Chu Chú vốn định để Đường Kiều ở nhà bà ngoại vài ngày, chờ cô tâm tình tốt sẽ đón cô trở về, nhưng mà, hiện tại anh thay đổi suy nghĩ này.

Đường Bà ngoại đúng là muốn so với anh chăm sóc cô thật tởys, anh lại nỗ lực đi làm toàn bộ, anh là đàn ông, không có chuyện anh không làm được, nhưng luôn có chuyện anh không tưởng được.

Cho nên, rõ ràng Đường Kiều muốn Chu Chú đến nhà bà ngoại, mà chính anh, phụ xướng phụ tùy đi.

Về áo cưới, Đường Kiều kỳ thực đã chọn được một bộ rất tốt, cùng với hai bộ lễ phục mặc khi tiếp khách, nhưng mà, hiện tại chẳng khác gì là toi công rồi.

Đã mang thai rồi, mấy bộ lễ phục này, coi như bỏ đi.

Phải biết rằng cô chọn đều là trang phục sườn xám, cái này thiệt tình không thể mặc được.

Vì thế, Chu Chú ngoại trừ nhiệm vụ chăm sóc cô, còn phải chọn giúp cô mấy bộ khác, xinh đẹp hào phóng, còn muốn cô mặc lễ phục.

Haizz, đàn ông chọn quả nhiên là đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Chi, Yên Lãng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đại kết cục 8.

Cậu nhỏ Đường từ sau ngày đó, không có đi tìm Chu Du, anh trước sau như một dồn toàn bộ tâm trí vào công việc.

Chính là, trong bộ đội mọi người đều nhìn ra, thủ trưởng của bọn họ, có vẻ tâm tình không tốt, hơn nữa là vô cùng không tốt.

Trước kia anh chỉ là không cười, ít nhất biểu cảm trên mặt coi như là bình tĩnh, nhưng mà hiện tại đã đến nông nổi dọa người. Chỉ cần ai hơi chút có lỗi, anh lập tức liền nhướng mày, vì thế tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng dè dặt cẩn trọng, rất sợ mình làm không tốt, chọc tới đồng chí thủ trưởng.

Về điểm ấy, lính cảnh vệ của cậu nhỏ Đường là hiểu rõ nhất.

Lúc lái xe đi, anh chạy nhanh một chút, thủ trưởng không vừa ý, cau mày lờm anh. Anh chạy chậm một chút, thủ trưởng cũng không vừa ý, cau mày lờm anh.

Quan trọng nhất là, đồng chí thủ trưởng hình như rất kén chọn, mỗi ngày làm đồ ăn cho anh, anh cũng không ăn, không ăn thì không ăn đi, anh bới bát hai cái rồi đặt đĩa xuống, sau đó tiếp tục cau mày lờm anh.

Mẹ, anh chỉ là lính cảnh vệ nho nhỏ thôi.

Căn tin vẫn là cái căn tin kia, đầu bếp vẫn là cái đầu bếp kia, bát đĩa cũng vẫn là bộ bát đĩa này, ngay cả đồ ăn chọn cũng không thay đổi, vấn đề đến cùng vấn đề là do đâu?

Đến cùng là anh có điểm nào làm cho thủ trưởng mất hứng rồi.

Anh lính cảnh vệ vô cùng rồi rắm.

Thủ trưởng đến tuổi này, hẳn là còn chưa tới thời kỳ mãn kinh đi?

Lắc lắc đầu, đồng chí cảnh vệ tinh nguyện là mình đến thời mãn kinh.

Anh khóc, anh đi tìm chỉ đạo viên khóc.

Vừa thấy chỉ đạo viên, đồng chí cảnh vệ chào một cái, sau đó nhân lúc chỉ đạo viên còn chưa kịp phản ứng, ôm cổ rồi. Được rồi, không ôm lấy, ôm lấy bàn chân.

"Đồng chí nhỏ à, sao cậu vừa thấy người là ôm, thói quen này không tốt, nơi này là quân đội, ảnh hưởng không tốt."

Ôm đùi tính cái gì, anh đều muốn cắn khấn tay rồi.

Về mặt đồng chí cảnh vệ cầu xin, từ trên mặt đất bò lên.

"Chỉ đạo viên, tôi muốn chuyển."

"Nhưng mà làm sao, vì sao muốn chuyển?"

Chỉ đạo viên khuyên bảo, cái đầu có chút gì đó, đáng người có chút gì đó, kỳ thực nếu ở bên ngoài, đáng người không tồi, nhưng là ngấm lại, đây là bộ đội, toàn một đám cao gầy, đặt vào giữa bọn họ, cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là: ục à ục ịch!

"Thủ trưởng đến thời kỳ mãn kinh!"

"Cái gì?"

"A không không không, là tôi đến thời mãn kinh."

Đồng chí cảnh vệ đã nói năng lộn xộn rồi.

Chỉ đạo viên yên lặng thở dài một tiếng, nhìn đứa nhỏ bị dọa.

"Đồng chí cảnh vệ à, cậu còn nhỏ tuổi như vậy sao đã đến thời kỳ mãn kinh?"

Tiểu lão đầu ục à ục ịch âm thanh nhẹ nhàng, nỗ lực giả bộ bình dị gần gũi.

Đồng chí cảnh vệ tiếp tục khóc tang nghiêm mặt, anh như vậy đều không phải là do thủ trưởng bức hay sao, đều là bức cho.

"Báo cáo chỉ đạo viên, trước tiên cho tôi đổi."

"Đổi sao."

Chỉ đạo viên khép hờ mắt, gõ gõ cái bàn.

"Muốn đổi thì lập tức đi về cho tôi."

Đồng chí cảnh vệ còn chưa kịp thích ứng chỉ đạo viên đột nhiên thay đổi sắc mặt, hơi há mồm còn muốn cãi lại hai câu.

"Cậu coi bộ đội như vườn rau nhà cậu à?"

Anh không nghĩ như vậy.

"Cậu tưởng muốn như nào là được như thế sao?"

Hu hu, không thể ăn hiếp người ta như vậy được chứ.

Chỉ đạo viên xụ mặt nói xong hai câu này, lại đổi về vẻ mặt hòa ái dễ gần, "Đồng chí cảnh vệ à, trở về đi, nếu cậu bị thủ trưởng nhà cậu bức chết, tôi nhất định đòi công bằng cho cậu."

"Chỉ đạo viên."

Anh muốn khiêu nại.

Đáng tiếc, bị bác bỏ.

"Còn không mau đi!"

Một câu này, cơ hồ là chỉ đạo viên ục à ục ịch rống lên, dọa đồng chí cảnh vệ vừa nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy miệng còn lái nhái.

"Từ lão đầu, xú lão đầu, muốn tìm cách giết mình."

"Thằng nhóc, người nói cái gì, có bản lĩnh quay lại đây nói cho lão từ."

Chỉ đạo viên đứng lên, kéo cửa ra hét về phía cái người vừa chạy kia, nhìn cái bóng lưng đang chạy kia lại càng thêm vui mừng.

Hu hu, tất cả đều đến thời mãn kinh, ngày hôm đó chết là không thể tránh khỏi.

Bất quá, nói đi nói lại, chỉ đạo viên vẫn đi tìm thủ trưởng thân ái của bọn họ nói chuyện một chút, đó là con trai của mình, nếu như thực bị làm lụng vất vả đến chết, anh liền tuyệt tự rồi.

Lúc tối, cậu nhỏ Đường ngồi ở trong phòng liếc tài liệu diễn luyện, chỉ đạo viên đứng ở cửa gõ hai tiếng.

"Mời vào."

"Thủ trưởng."

"Ngồi."

Đáng thương lão nhân ục ịch, một đồng tuổi rồi, còn phải vì con trai làm cái chuyện này. Đúng là số khổ mà.

"Thủ trưởng"

"Ngữ khí trợ từ tiểu Lương dùng, rất giống với anh nha."

Anh còn chưa có mở miệng, cậu nhỏ Đường đã chặn trước một quyền.

Ách ? "Cái gì giọng điệu trợ từ?"

Cậu nhỏ Đường ngẩng đầu, nhìn chỉ đạo viên không tiếng động ói ra từng chữ.

Chỉ đạo viên nguyên bản muốn nói, bị lời của cậu nhỏ Đường làm cho nghẹn trở lại, anh anh anh. đồ ranh con này sao cái gì không học toàn học cái xấu.

Đúng ngay lúc này, đồ ranh con đến.

"Thủ trưởng à, nguy rồi, có một vị mỹ nữ đến đây tìm ngài."

Liên tục ba cái a, chỉ đạo viên ngồi ở đối diện cậu nhỏ Đường đồ bưng cả khuôn mặt.

Đồng chí cảnh vệ vội vàng chạy vào, đập không khí, từ đầu không để ý tới có một người nữa đang ở trong phòng.

Chỉ đạo viên bỗng nhiên cảm thấy tính tình thủ trưởng bọn họ, thật là tốt quá, tốt đến không thể tốt hơn, lại có thể nhìn cái đồ ranh con này lâu như vậy, anh đều không có kháng nghị yêu cầu thay đổi người, ngược lại cái đồ ranh con này còn không biết điều, còn xin chuyển.

"Người đâu?"

"Đang ở cổng ạ."

"Tôi đi ra ngoài một chút, cậu cùng ba ở đây tán gẫu đi."

Cậu nhỏ Đường đại khái đoán được là ai, không có ngập ngừng đứng dậy, cầm quân mũ, cũng không quản hai người khác ở trong phòng, đi luôn.

Tiểu nhân viên cảnh vệ thấy thủ trưởng mình nói vậy mới sực tỉnh, lúc này mới phát hiện, trong phòng còn một người khác, cha anh.

"A, chỉ đạo viên, không phải, cái kia ba, sao người lại tới đây."

Trước kia không biết, hiện tại cảm thấy từ này nghe qua thập phần kỳ quái, đồng chí chỉ đạo viên khó chịu, thương cho đồng chí cảnh vệ một cái nỗi thếp.

"A cái gì mà a, ai là ba cậu."

Đồng chí cảnh vệ chẳng hiểu tại sao trúng một cái tát xoa xoa đầu, biểu cảm có chút thống khổ, quả nhiên là đến thời lý mẫn kinh.

Cậu nhỏ Đường đi từ ký túc xá, đến công bộ đội, cậu nhỏ Đường đi giống như gió người khác phải theo nửa giờ mới kịp.

Chu Du đứng ở cổng cũng không vội, cúi đầu đứng, thỉnh thoảng lấy chân đá cục đá ven đường, chiến sĩ trực ban không nhìn được, thật lòng đau thay đôi giày của cô.

"Cô gái à, có muốn đến phòng trực ban ngồi chờ không?"

"Không cần không cần, tôi chờ được, không có việc gì."

Chu Du nhếch môi cười với chiến sĩ, so với khóc còn khó coi hơn, buổi tối khuya, nhìn chiến sĩ rùng mình, biểu cảm giống như gặp quỷ.

Cũng may đúng lúc này, cậu nhỏ Đường đã đến nơi.

"Đi thôi."

Giấu đi tâm trạng, cậu nhỏ Đường đến gần Chu Du.

"Tôi hôm nay ở đâu, vẫn ở phòng nhỏ trước kia sao?"

"Vâng".

Chu Du cắn cắn môi, cúi đầu, đi theo phía sau cậu nhỏ Đường.

"Em đã mua chỗ đó."

Bước chân cậu nhỏ Đường dừng một chút, đợi đến lúc Chu Du theo kịp, thở dài, kéo tay cô.

Tay cậu nhỏ Đường thật thô ráp, chỗ cầm súng có một vết chai thật dày, lại rất ấm áp.

Hai người vừa đi về phía phòng ở, vừa câu được câu không nói chuyện, ai cũng không nói đến chuyện ngày ấy.

"Làm sao lại mua phòng ở đó chứ."

"Em sợ về sau nhớ anh, không nhìn được muốn đến gặp anh. Mua luôn cho tiện."

Cúi đầu, Chu Du nhỏ giọng nói.

Cậu nhỏ Đường không có trả lời, chính là nắm thật chặt tay Chu Du, rất là phối đi chậm lại một chút, làm cho Chu Du có thể đi ngang cùng anh.

Đúng rồi, năm nay xảy ra thật nhiều việc. Trong mối quan hệ này, anh luôn luôn là bị động, anh cảm thấy bản thân có chút đáng xấu hổ, để cho Chu Du một nữ hài tử đi thừa nhận này đó.

Lúc anh hết kỳ nghỉ quay trở về bộ đội, Đường Kiều từng đã gọi tin nhắn cho anh, hỏi anh vì sao thích Chu Du.

Đúng rồi, vì sao lại thích chứ?

Anh tham chiến trên người Chu Du mang năng lượng làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, mấy năm nay, anh luôn luôn sống bình tĩnh mà tự chế, duy nhất có thể đánh vỡ bình tĩnh của anh cùng tự chế, từ trước đến nay chỉ có một mình Đường Kiều. Nhưng mà, giả sử là Đường Kiều, cũng là ở trong lòng bàn tay của anh. Anh thương cô, sủng cô, trân trọng cô, bảo hộ cho cô, tự cho là đúng vì cô làm một cái ô che chở.

Nhưng một tháng này, Chu Du lại giống như gây cho anh không ít cảm giác giống như vậy.

Cô tuổi trẻ, xúc động, còn thật khí phách.

Anh còn nhớ rõ lúc Chu Du đến bộ đội tìm anh, anh đang nói chuyện với một đám tân binh, thủ trưởng nói chuyện tất nhiên là không có ai dám ngắt lời. Nhân lực của anh vô cùng tốt, từ xa đã nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi buộc tóc đuôi ngựa, ngó đầu ra nhìn về hướng bên này, giống như trộm vậy.

Lúc đó trong lòng anh chỉ cảm thấy buồn cười, nghĩ rằng chắc đây là cô dâu nhỏ của anh lính mới nào đây, chắc lại nhớ thương không chịu được.

Chính là thật không ngờ tới, anh vừa nói xong, lúc đi về, cô gái này lại có thể đi tới trước mặt anh, chẳng đầu vào đâu chắc là học được quân lễ ở trên tivi.

"Báo cáo thủ trưởng, tôi là Chu Du, là bạn học cũng là bạn thân của Đường Kiều cháu ngoại ngài, tìm ngài có chút việc, không biết thủ trưởng có thể dành chút thời gian được không."

Cậu nhỏ Đường còn chưa kịp phản ứng, phía sau đã truyền đến vài tiếng cười đè nén, cậu nhỏ Đường nghiêng đầu, nhìn lướt qua, lập tức liền lặng ngắt như tờ.

Lại quay đầu, nhìn cô gái trước mặt, hai mắt sáng rực nhìn anh, lúc đó trong đầu anh chỉ nghĩ đến một từ duy nhất, chính là nhiệt tình.

Đây là ánh mắt mà chỉ những người trẻ tuổi mới có, như là Đường Kiều.

Đúng rồi, cô ấy nói cô ấy là Chu Du, là bạn thân Đường Kiều.

Cậu nhỏ Đường nghĩ nghĩ, tựa hồ đúng là có một người như vậy. Lúc cô còn nhỏ, hình như anh có gặp vài lần, nhưng mà sau này cũng không có gặp lại nữa.

"Cần đến văn phòng nói chuyện không?"

Cậu nhỏ Đường thật sự là không biết cô gái này đến tìm anh là có chuyện gì.

"Thủ trưởng, tôi ở bên ngoài thuê một căn phòng nhỏ, nếu ngài không ngại, chúng ta có thể đến đó nói chuyện, nếu ngài ngại, chúng ta cũng có thể đứng ở đường cái Nha Từ bên nói chuyện."

Phốc!

Mấy âm thanh lại vang lên, lần này mấy người phía sau cậu nhỏ Đường không đè nén nữa.

"Thủ trưởng, ngài hẳn là có thể thuận tiện một chút."

Mấy cảnh vệ đứng bên cạnh cậu nhỏ Đường nhin cười, lẩm nhẩm một câu.

Cậu nhỏ Đường trừng mắt, mấy người phía sau lập tức tản ra như chim thú.

"Thủ trưởng, ngài cứ thuận tiện đi, chúng tôi đi trước đây."

Chỉ nháy mắt, mọi người đã chạy hết không thấy bóng dáng.

Chu Du thu hồi ánh mắt sùng bái, lại nhìn về phía người trước mặt

Cậu nhỏ Đường có chút đau đầu, nhẩn nhẩn.

"Trước tiên tôi có thể hỏi một chút là có chuyện gì không?"

"Hắc hắc, hiện tại ngài thuận tiện sao?"

Ngần sai vạn sai, cậu nhỏ Đường cảm thấy, bản thân không phải hẳn là lúc đó gật đầu chứ.

Anh tuyệt đối không ngờ rằng, cô gái nhỏ tự xưng là bạn thân Đường Kiều này, lá gan lại có thể lớn như vậy, so với Đường Kiều, lá gan của cô gái này lớn đến mức làm anh lú lờ.

Nói là cô gái nhỏ, kỳ thực cũng không nhỏ, Đường Kiều dù sao cũng hai mươi lăm tuổi rồi, nhưng anh không biết được liệu có phải cô gái trước mặt lấy chỉ số thông minh của hai mươi lăm tuổi để làm chuyện này hay không.

"Cô lấy thuốc ở đâu ra?"

"Hắc hắc, quen biết vài vị nhị thế tổ, mấy thứ này vẫn dễ dàng tìm được."

Chu Du tự mình rót một ly rượu, giống như tự cho bản thân mình dũng khí, trên mặt toàn ý cười, nhưng mà tay cầm ly rượu lại run lợ lợ.

Ánh mắt cậu nhỏ Đường nhìn về phía khuôn mặt đầy ý cười của cô làm cho toàn thân Chu Du phát run.

"Cô đưa tôi đi bệnh viện, chuyện bỏ thuốc này, tôi có thể bỏ qua."

Người trẻ tuổi bây giờ, lá gan thật sự là lớn đến mức làm anh lú lờ, đồng thời cũng làm anh đau đầu. Cô nói cô là bạn thân của Đường Kiều, anh mới có thể buông cảnh giác, ai có thể dự đoán được một cô gái nhỏ như vậy lại có thể thiết kế anh.

Anh chỉ thấy trong lòng có một ngọn lửa nóng rực, không, không phải trong lòng, mà là thân thể.

"Không, cậu, em yêu anh."

Lời nói của Chu Du làm cậu nhỏ Đường cảm thấy buồn cười.

"Giống như trước đó, chúng ta cũng không thể xem như quen biết đi?"

Này yêu. Cũng quá kỳ quái.

"Không, cậu, anh nhất định không biết, em yêu anh thật lâu, nhiều năm rồi. Hôm nay sò dĩ làm như vậy, là đã không nhận được nữa, trong tim chịu đựng từng phút một yêu một người, đó là một chuyện thập phần thống khổ, mặc kệ về sau kết quả như thế nào, trước hết cứ giải quyết nỗi thống khổ này đã."

"Chúng ta sẽ không có kết quả, cô sẽ hối hận."

Chu Du cười nhạo, "Lúc tuổi trẻ có ai là không làm qua vài chuyện điên cuồng, dù sao cũng phải lưu lại một vài ký ức tốt đẹp tuổi thanh xuân, không có kết quả cũng không có quan hệ, sau này hối hận là chuyện của sau này. Ta theo chủ nghĩa hiện thực, khuất tùng ở hiện tại chân thật."

Gương mặt trẻ tuổi này rất xinh đẹp, ngay trước mặt anh, bờ môi cũng rất đẹp. Anh không biết cô bỏ thuốc gì cho anh, anh muốn đẩy ra cô, nhưng tựa hồ không thể, nhưng ý thức của anh đáng chết lại không thanh tỉnh.

Anh cảm nhận được bàn tay đang tràn ngập sinh mệnh đang chạy khắp người anh, anh nghe thấy âm thanh trái tim mình này lên, cùng với, âm thanh trái tim trẻ tuổi của cô.

Chu Du hôn một hồi, đại khái cảm thấy không đủ, thật nỗ lực nâng anh đến trên giường.

Cậu nhỏ Đường cảm thấy xấu hổ, không, không chỉ là xấu hổ, anh rất muốn nổ súng.

Anh toàn thân vô lực, trừ bỏ chỗ kia, toàn thân cao thấp không có chút sức lực, chỉ trừ bỏ một chỗ. (điểm này điểm cũng cho ta hài hòa)

Cậu nhỏ Đường rất là cao lớn, tuy rằng không phải là cao lớn dọa người như trên tivi, nhưng dù sao cũng là quân nhân, lúc đỡ anh, Chu Du chỉ cảm thấy bản thân mau bị áp đảo rồi.

Cũng may khoảng cách từ bàn ăn tới giường không xa, cô đối với căn phòng nhỏ mình thuê rất là vừa lòng, lại còn có chiếc giường lớn này.

"Hắc hắc."

Sau khi đỡ cậu nhỏ Đường lên giường, Chu Du nhanh chóng tháo giày của mình ra, sau đó trèo lên giường, đặt mông an vị đến ngang hông của anh.

"Chu Du, cô còn nhỏ, cô có biết cô đang làm cái gì không?"

"Cậu, ta hai mươi lăm tuổi, đã có thể kết hôn, lại có thể sinh đứa nhỏ rồi."

Chu Du ngồi ở trên người cậu nhỏ Đường khẩn trương cởi nút áo, có như vậy một lát, cô cảm thấy bản thân thật đáng khinh, thực xin lỗi tổ quốc thực xin lỗi nhân dân, thực xin lỗi bộ quần trang trên người cậu nhỏ.

Nhưng mà, đều đến bước này, cô đã không dừng lại được nữa rồi.

"Tôi đã bốn mươi tuổi rồi."

Anh là cậu của Đường Kiều hai mươi lăm tuổi.

"Không sợ, ta chính là thích như vậy, nam nhân 41 giống như hoa, cậu là hao, ta đã quyết định rồi."

Thật vất vả cởi áo của cậu nhỏ Đường, bên trong cơ thể còn có áo trong, Chu Du có chút đồ mồ hôi, nhanh tay, bật điều hòa nhiệt độ thấp một chút, thay đổi tư thế ngồi, tức giận lột cái áo trong trên người cậu nhỏ Đường, thậm chí còn kéo quần xuống.

Sau khi cởi hết quần áo cậu nhỏ Đường, Chu Du lại cởi hết quần áo của mình, ngón tay cũng run run, biểu cảm thật giống chiến sĩ anh dũng hy sinh.

"Chu Du, ngoan, cô còn nhỏ, mặc quần áo vào, gọi bác sĩ giúp tôi."

Thật vất vả, Chu Du mới cởi hết quần áo của mình, xoay người một cái, áp ở cậu nhỏ Đường trên người.

"Cậu, vô dụng, ta không phải là Đường Kiều, chiều này đối với ta vô dụng."

Nói xong, Chu Du giống như là ngại anh quá ồn ào, cúi người một cái, che lại môi anh lại.

Cũng không thể trách cậu nhỏ Đường cảm giác không được, thử hỏi hai người ở cùng một chỗ, cả người đều không thể cử động được, làm sao có thể chống cự được một nữ nhân trẻ tuổi như sói đối.

Chu Du là lần đầu tiên, cậu nhỏ Đường lại không thể động, hôm nay có thể nói là bình thường mã loạn, hai người gấp đến độ ra một tầng mồ hôi.

Thật vất vả đi vào, Chu Du đau vẫn hít hà, ánh mắt rằm rằm rào rào đã rơi xuống, lại gắt gao ngăn chặn cậu nhỏ Đường không chịu xuống dưới. Cậu nhỏ Đường cũng hét lớn một tiếng, trong đầu chỉ có hai cái ý niệm, một là Chu Du điên rồi, hai là, chính anh điên rồi.

Thời gian kế tiếp, hai cái kẻ điên ai cũng không có nói nữa, chỉ làm chuyện điên cuồng.

Chính là một lần lại một lần, Chu Du có chút hối hận, đương nhiên, hối hận không phải là chuyện bỏ thuốc, mà là bỏ thuốc quá mạnh, hiện tại chịu khổ ngược lại chính là cô.

Đến cực hạn, cậu nhỏ Đường hết sức lực ngủ thật say, Chu Du cảm thấy thật mỹ mãn ôm cánh tay anh ngủ thật say.

Ngày thứ hai, lúc Chu Du tỉnh lại, cậu nhỏ Đường còn chưa tỉnh, nhìn vành mắt cậu nhỏ Đường trũng sâu xuống, Chu Du bỗng chốc liền hoảng, có phải thuốc này có vấn đề hay không?

Thật ra thuốc này không có vấn đề, chẳng qua tác dụng chậm thật mạnh.

Trong hai ngày ở đây, dược hiệu luôn luôn đứt quãng liên tục.

Đi động cậu nhỏ Đường mang theo vang nhiều lần, đợi đến lúc anh tỉnh lại, lập tức mở ra xem, là cậu lính cảnh vệ gọi.

"Thủ trưởng à, anh không có việc gì chứ, tôi không có chuyện gì, chỉ là xem anh có an toàn thôi không, thuận tiện hỏi một chút khi nào thì anh về?"

Cậu nhỏ Đường vừa mới chuẩn bị nói một tiếng về ngay, trong lúc này Chu Du lại bò lên, cậu nhỏ Đường lại như ma xui quỷ khiến nói một câu: "Tối nay."

Sau đó tất cả đều giống như rối loạn.

Ban ngày anh trở về bộ đội, đến buổi tối, anh lại xuất hiện ở phòng nhỏ này.

Cậu nhỏ Đường từng ý đồ không để ý tới Chu Du, tùy ý cô hồ nháo.

Nhưng Chu Du nói: "Cậu, ở trong này làm tựa hồ cũng không tệ."

Khi Chu Du nói lời này, ánh mắt Lượng Lượng, giống như tạo ra hiệu quả.

Cậu nhỏ Đường có cảm giác bị bò lên, lại nói không rõ không tốt chỗ nào.

Đến phòng nhỏ Chu Du mua, đóng cửa lại, Chu Du liền áp cậu nhỏ Đường lên tường, kiễng chân hôn lên môi của anh.

Vừa hôn vừa roi lệ, đúng vậy, cô cảm thấy tuyệt vọng, trước nay chưa từng tuyệt vọng.

Nhiều ngày như vậy, anh không gọi điện thoại cho cô, không cho cô tin tức, vẫn là Chu Chú nói cho cô biết anh trở về bộ đội rồi.

Cô biết, cô không thể so với Đường Kiều, cô cũng không muốn so.

Chỉ cần anh còn đuổi theo muốn cô, anh không thương cô không quan hệ, không cùng cô kết hôn không quan hệ.

Chu Du giống như người chết đuối vớ được cọc cứu mạng, không ngừng ở trên người cậu nhỏ Đường hấp thu sinh khí.

Cậu nhỏ Đường cũng hôn trả cô, hai người đều tạm thời vứt lại tất cả mọi thứ, chỉ có nhau, chỉ có **, chỉ có **.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đại kết cục 9.

Ngày rất nhanh đã đến đêm trước.trung thu.

Nói cách khác, ngày hôn lễ của Chu Chú với Đường Kiều. gần.

Từ ngày Đường Kiều và Chu Du kết thúc không vui vẻ, từ đó về sau cũng chưa nhắc đến tên Chu Du, người chị em tốt giống như mờ trong mắt, bây giờ như chặt đứt mọi quan hệ.

Chu Chú cũng không dám ở trước mặt Đường Kiều nhắc đến cái tên Chu Du, chính là một ngày kia Chu Chú ở dưới lầu không tìm thấy Đường Kiều, lúc lên lầu, thấy Đường Kiều đang ngồi ở trong phòng xem cái gì đó ngăn người, cửa không khóa, Chu Chú nhẹ nhàng tới gần, đợi đến khi nhìn thấy vật ở trong tay Đường Kiều thì sùng sốt một chút.

Đây, là Chu Du.

Đường Kiều nhìn chằm chằm hai chữ Chu Du này, mày nhú gắt gao, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Chu Chú từ phía sau lưng ôm lấy Đường Kiều, "Vợ, làm sao vậy?"

Sau đó ra vẻ kinh ngạc nhìn thiệp mời trên tay Đường Kiều.

"A, đây không phải Chu Du sao, anh nghĩ chúng ta nên ghi rõ cô ấy cần mang bao nhiêu tiền mừng."

Nói xong lời này, Chu Chú cẩn thận quan sát sắc mặt Đường Kiều, Đường Kiều vẫn chưa động, giống như chưa nghe thấy lời Chu Chú, đang lúc Chu Chú muốn nhứt chí, Đường Kiều rốt cục cũng hé răng rồi.

"Được."

Chu Chú còn chưa phản ứng kịp, đang chuẩn bị muốn hỏi Đường Kiều có ý gì, Đường Kiều lại nói thêm một câu. "Được, viết nhiều một chút."

Chu Chú nhếch môi không tiếng động cười cười, cọ vào đầu Đường Kiều, hai tay từ phía sau quần đến phía trước, đặt ở chỗ bụng dưới của Đường Kiều, chậm rãi vỗ về, giống như muốn chào hỏi cục cưng ở trong bụng Đường Kiều.

"Vợ, em thật tốt."

"Như vậy, chồng yêu, lễ phục đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"

Đường Kiều đặt tấm thiệp xuống vỗ vỗ mặt Chu Chú.

Ngày đó cô lên thiên nhai, thấy được một tấm thiệp, nói như vậy nói: "Phụ nữ cần phải quý trọng, trước khi kết hôn đính lấy bạn, quyến luyến bạn, yêu chiều bạn, đủ mọi hành vi quái dị để yêu thương bạn. Bởi vì sau này, khi kết hôn rồi, tất cả đều không còn nữa."

Đường Kiều cắn cắn môi, oán hận nghĩ, anh dám!

Nhưng mà, có đôi khi cô cảm thấy Chu Chú cũng quá dính lấy cô, một phút không gặp, đã giống như muốn lấy mạng của anh, anh phải tìm lung tung khắp thế giới.

Haizz, Chu Chú thờ dài, cúi gằm đầu, "Cái này lát nữa đi làm, vợ đại nhân."

Lễ phục đã đưa cho người ta cầm về, chẳng qua có nhiều chỗ cần sửa, đây cũng thật khổ cho Chu Chú một đại nam nhân, mặc dù anh cũng không đến mức. . . , nhưng cũng là nam nhân, chuyện này thật sự không phải là am hiểu của anh, nhưng anh lại không đồng ý mượn người khác, đương nhiên, Đường Kiều cũng không nguyện ý.

Có đôi khi cô đến phòng khách tìm anh, nhìn thấy lễ phục trải trên giường, còn có ngồi ở bên giường, Chu Chú vừa lấy thước đo vừa lấy cây kéo, cau mày nghiêm túc nghiên cứu.

Đường Kiều cảm thấy mình thật vô si, thật thấp cấp.

Có một người đàn ông yêu cô như vậy, nguyện ý vì cô khổ cực như vậy, cô còn có cái gì không thỏa mãn chứ?

Hôn lễ còn hơn mười ngày nữa là tới, Đường Kiều hình như đang làm một chuyện vô cùng thần bí.

Chuyện này làm Chu Chú buồn rầu không thôi, bởi vì lúc Đường Kiều làm việc này, từ đầu sẽ không cho anh đến gần. Nhưng lại giao cho anh một nhiệm vụ khó khăn, chính là chuyện lễ phục.

Vì thế, lúc này Chu Chú cảm thấy thật là không có biện pháp rồi.

"Vợ, em muốn làm gì, thế nào cũng phải bản thân tự mình đi làm sao, anh giúp em làm không được sao? Hiện tại em đang có cục cưng, nếu không cẩn thận, đụng chạm này nọ thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Chú vừa mới nói xong, trước khi kết hôn tổng hợp lại, các bệnh trước khi sinh tổng hợp lại, các loại đều tổng hợp hết lại với nhau, Đường Kiều vô cùng tức giận bèn cho một cái tát.

"Anh có thể nhìn em một chút không?"

Chu Chú ủy khuất vuốt nhẹ bên mặt vừa bị tát, "Người ta đây là lo lắng cho em."

"Câm miệng, không cho ở trước mặt em nói người ta, đây là từ chỉ con gái mới dùng."

Anh là nam nhân, là nam nhân tốt sao?

"Người ta."

Chu Chú còn muốn nói tiếp, Đường Kiều lại cho thêm một cái tát nữa vào bên mặt còn lại của Chu Chú, Chu Chú đành phải hai tay xoa mặt, dùng đôi mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Đường Kiều.

Đôi mắt nhỏ này, khoan hãy nói, thực sự có tác dụng, Đường Kiều lập tức có cảm giác tootj ác.

"Được rồi được rồi, là em không đúng, không có việc gì, em sẽ hẹn gặp mấy phụ nữ có thai, cũng sắp làm mẹ nên trao đổi ít kinh nghiệm, không có việc gì, ngay tại bên cạnh bệnh viện, em khám thai xong sẽ đi luôn, không đi chỗ khác."

Nâng mặt Chu Chú lên, Đường Kiều hôn ở một bên một cái, đúng với câu nói đánh ba cái liền cho một viên kẹo ngọt.

"Nhưng mà cũng không cần ngày nào cũng phải khám thai mà."

Anh cũng không phải cô, nào có thể làm ăn lung tung như vậy được.

"Anh quan tâm nhiều như vậy làm gì, em thích chơi cùng bọn họ không được sao?"

Đường Kiều không kiên nhẫn, trở mặt quát luôn.

Chu Chú lập tức liền thỏa hiệp, "Được được được, em nói thế nào thì là thế ấy đi."

Dưới chân núi nữ nhân là lão hồ, đúng là lão hồ mà.

Mỗi ngày Chu Chú đưa Đường Kiều đến bệnh viện, sau đó chờ Đường Kiều gọi điện thoại cho anh, anh lại đánh xe tới đón, Đường Kiều không điện thoại thì không cho anh xuất hiện. Chu Chú bắt đắ dĩ, chỉ phải làm theo.

Kỳ thực Đường Kiều căn bản là không hẹn người nào, bên cạnh bệnh viện có một phòng khám tâm lý khá nổi tiếng, Đường Kiều gần đây luôn đến đó ngồi hai giờ, kỳ thực cũng không có chuyện gì đặc biệt, cũng chỉ là mỗi ngày nửa nằm ở ghế da trong phòng, tám gấu cũng nửa bác sĩ tâm lý, có hay không đều được, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó.

Tuy rằng người ta là bác sĩ, nhưng mà nói chuyện nhiều lại là Đường Kiều, giống như là người già, lời nhai không đứt.

Tính khí của nữ bác sĩ này so với Đường Kiều tất nhiên là tốt hơn nhiều, phần lớn tình huống đều là, người ta lắng lắng nghe Đường Kiều lảm bảm, thỉnh thoảng thêm vào một hai câu, thể hiện lập trường của mình, cũng nói ra quan điểm của bản thân.

Đường Kiều đôi khi cũng cảm thấy bác sĩ nói đúng, nhưng vài lần cũng phản bác, bình thường giờ phút này, bác sĩ sẽ bình thân nói một câu, "Cô cho rằng tôi sai, vậy thì chứng minh cô đúng đi."

Cô. Đương nhiên là không chứng minh được.

Cho nên, thỉnh thoảng bác bỏ, về sau, Đường Kiều liền căn bản không phản bác, cục diện ban đầu là cô nói, cũng biến thành đại đa số đều là bác sĩ nói.

Nhưng Đường Kiều vẫn thật thích tán gẫu cùng cô ấy.

Lúc đang nói đến chuyện cậu nhỏ Đường cùng Chu Du, Đường Kiều dừng lại hỏi, "Bác sĩ, cô nói tôi làm thế có đúng không?"

"Cũng đúng, cũng không hoàn toàn đúng."

Làm như một người ngoài cuộc, nữ bác sĩ cho ra một đáp án đứng trọng tâm, cái này làm Đường Kiều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô biết, tuy rằng cậu nhỏ cùng Chu Chú không có nhằm vào chuyện này nói cái gì, nhưng cô biết bọn họ nhất định cho rằng cô sai, cô cố tình gây sự, bọn họ thỏa hiệp với cô cũng bất quá là sợ nhìn cô mang thai, sợ cô thương tổn bản thân lại làm tổn thương đến cục cưng thôi.

"Sự việc là như này?"

"Đầu tiên, cô tức giận vì chuyện này, điểm ấy không sai. Bởi vì này hai người, một người là cậu của cô, một người là bạn thân nhất."

"Không rõ."

Đường Kiều tỏ vẻ nghi hoặc.

"Chúng ta hiện tại đến đối cảnh tượng, trong đầu cô nghĩ như vậy một chút. Nếu, nếu lời nói, bắt đầu cô biết rõ chẳng phải bọn họ ở cùng nhau, mà là bạn tốt của cô, cô ấy thích cậu của cô."

"Tôi đương nhiên là không đồng ý."

Điểm ấy không cần hoài nghi.

"Được, sau khi cô không đồng ý, cô ấy vẫn là kiên trì, hơn nữa vì chuyện này ăn không ngon ngủ không tốt, làm như cô ấy là bạn tốt nhất của cô, cô sẽ làm như thế nào chứ?"

Nữ bác sĩ nói tới đây thì dừng lại, chờ Đường Kiều tiêu hóa lời của cô.

Đích xác, lời nói này của nữ bác sĩ làm Đường Kiều lâm vào trầm tư, cô do dự rồi.

"Có lẽ cô sẽ giúp đỡ cô ấy đúng hay không?"

Đường Kiều hơi há mồm, muốn phản bác, muốn nói là cô ấy sai, nhưng giống như lời bác sĩ đã nói, cô lại không chứng minh được mình đúng.

"Địa vị của cậu cô trong lòng cô là như thế nào?"

"Người duy nhất có thể ý lại."

"Vậy còn chồng cô thì sao?"

Nữ bác sĩ không cho Đường Kiều cơ hội để thôi, một vấn đề lại nói tiếp một vấn đề vớt cho cô.

"Anh. . . . anh ấy vẫn còn trẻ, anh ấy còn kém tôi ba tuổi."

"Ngoại trừ anh ấy nhỏ tuổi hơn cô, anh ấy còn có cái gì khiến cô không hài lòng sao?"

Không có, Đường Kiều lắc đầu, anh làm cái gì cũng khiến cô thật vừa lòng, trừ bỏ nhỏ tuổi hơn, mỗi một chuyện anh đều làm rất tốt, chính bởi vì như vậy, anh ưu tú như vậy, lại trẻ tuổi như vậy. Cho nên cô mới có cảm giác không an toàn như vậy.

"Nếu, tôi nói là nếu, ngày sau, chồng cô yêu một cô gái khác, cô sẽ làm như thế nào?"

"Bỏ đi, nếu thực sự có một ngày như vậy."

Đường Kiều không cần nghĩ ngợi trả lời luôn.

Nữ bác sĩ buông tay, đã có được toàn bộ tin tức cô muốn.

"Cô xem, đây là nguyên nhân vì sao cô luôn luôn bất an."

Hả?

"Từ đầu đến cuối cô đều để cho mình một con đường lui, vừa rồi tôi nói nếu chôn cô yêu người phụ nữ khác, một chút phản bác cô cũng không có, điều này chứng minh rằng trong lòng cô đã từng nghĩ đến vấn đề này rồi. Cô đã tìm cho mình một con đường lui thật tốt, đường lui này chính cậu của cô, khi bạn tốt và cậu cô yêu nhau, cô liền cảm thấy người khác chặn đứt đường lui của cô, loại bất an của cô với chồng của mình lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Tựa như lời tôi nói vừa rồi, cô tức giận vì chuyện này, bất kỳ người bình thường nào đều sẽ có phản ứng như vậy, nhưng vì chuyện này mà cô làm tổn thương người yêu của mình, đây là cô sai, anh cũng có thể không để ý đến cô, nhưng anh lại đi cam tâm tình nguyện bị cô thương hại, nguyên do trong này, tôi nghĩ tôi không cần nói, cô cũng biết rồi."

Nữ bác sĩ nói xong, Đường Kiều cũng không có lập tức nói tiếp, mà trầm mặc thật lâu, trải qua một thời gian lâu như vậy, lần đầu tiên có người nói cho cô biết, cô sai.

Tuy rằng trong lòng cô hiểu rõ, nhưng nhận thức như vậy, cô cần từ từ tiêu hóa một phen.

"Tôi nên làm như thế nào đây?"

Thật lâu sau, Đường Kiều mở miệng hỏi.

Nữ bác sĩ cười cười, "Đầu tiên, nhắn tin cho bạn cô, xin lỗi cô ấy, sau đó gọi điện cho chồng cô, nói cho anh biết, cô yêu anh, sau đó bảo anh đến đón cô là được rồi."

"Cứ như vậy?"

"Ừ, đúng như vậy, nhớ kỹ, cô muốn khai thông bản thân, toàn tâm toàn ý yêu chồng mình, tin tưởng anh ấy. Những điều cần nói tôi cũng đã nói, nói vậy cô cũng hiểu rồi, sau này cô có thể không cần đến đây nữa, đương nhiên, nếu cô muốn cùng người khác chia sẻ hạnh phúc, hoan nghênh cô tùy lúc có thể đến tìm tôi, không thu phí đâu."

Nữ bác sĩ ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu Đường Kiều, giống như là đối với đứa nhỏ.

Đường Kiều bỗng nhiên thật thích cô ấy, "Lần sau tôi có thể giới thiệu bạn tôi cho cô không?"

"Đương nhiên, bất quá tôi lại càng chờ mong làm mẹ nhỏ của cô."

"Tôi cảm thấy mình thật mệt, địa vị bỗng chốc giảm xuống nhiều như vậy."

"Không, cô nên cảm thấy mình kiếm được nhiều, ngày sau thêm một người cho cô và tiểu bảo bảo trong bụng hồng bao, cô nên vụng trộm vui vẻ."

Nữ bác sĩ nói xong, cùng Đường Kiều đối diện một giây, hai người nhìn nhau cười to, tựa hồ thật vui vẻ.

Tốt lắm, lại thành công một lần nữa.

Nữ bác sĩ phương pháp nghe rất đơn giản, kỳ thực chân chính nhận làm cũng không dễ dàng.

Đường Kiều cảm thấy, trình tự này cô vẫn nên sửa một chút, gọi điện thoại cho chồng cô đến đón trước đã.

"Được, Kiều Kiều, tốt lắm sao?"

"Ừ, anh đến đón em đi."

"Tốt, em chờ anh, lập tức tới ngay đây."

"Đừng nóng vội, em ở đây chờ anh, không vội, anh lái xe chậm một chút."

Chu Chú ở đâu kia điện thoại hiển nhiên còn chưa có phản ứng kịp, Đường Kiều rất ít khi nói như vậy đối với anh, tuy rằng thật ảm áp, làm anh thật cảm động, nhưng mà, có phải có chút. Không bình thường?

Nhưng Chu Chú đương nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức ở trong điện thoại hỏi vợ anh có phải không bình thường hay không, để điện thoại xuống, Chu Chú cầm chìa khóa đi, đến phía bệnh viện.

Những lần trước, mỗi lần Chu Chú lái xe tới đón, Đường Kiều đều đã đứng ở cửa bệnh viện chờ, nhưng hôm nay Chu Chú tìm nửa ngày, cũng không nhìn thấy người đâu.

Chu Chú lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Đường Kiều.

"Kiều Kiều, anh đến rồi, em ở đâu, anh không nhìn thấy em."

Đường Kiều cười khẽ, anh đương nhiên không thấy cô rồi, cô vẫn còn chưa đi ra ngoài mà.

"Anh nhìn về phía bên trái bệnh viện xem, có phải nhìn thấy một tấm biển đề phòng khám tâm lý không?"

"Thấy rồi."

Chu Chú nhú mày, nhìn chăm chăm mấy chữ này.

"Em ở lầu hai, anh đi lên đi."

Đường Kiều nói xong cúp điện thoại, sau đó cười cười với nữ bác sĩ, "Hôm nay tôi sẽ giới thiệu chồng tôi cho cô."

Chu Chú mang một bụng nghi vấn, đi lên lầu hai theo như lời Đường Kiều nói, gõ cửa hai lần, bên trong truyền đến âm thanh nhẹ nhàng du dương.

"Mời vào."

"Chồng cô đến đây."

Đường Kiều chính là cười, có chút ngốc hề hề.

Chu Chú đẩy cửa, nữ bác sĩ khoa trương phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Oa oa, rất tuần tú."

Đường Kiều da mặt rất dày nhận lời đáng giá của nữ bác sĩ với chồng cô, nhưng mà Chu Chú có chút ngượng ngùng, tiến lên ôm eo Đường Kiều, sau đó hướng về phía nữ bác sĩ gật gật đầu.

"Xin chào."

"Xin chào."

"Chu Chú, đây là bạn mà em mới quen, đúng rồi, bác sĩ, cô tên là gì nhỉ."

Chu Chú thay cô xấu hổ, rõ ràng nói người ta là bạn mới, mà ngay cả người ta tên gì cũng không biết.

"Hai người gọi tôi là chị Linh là được rồi, được rồi, đi thôi, cô cứ ngây ngốc tại chỗ này của tôi, nhưng tôi lại muốn thu phí nha."

Nữ bác sĩ vội vã đuổi người, thật chết người, hai người trẻ tuổi này, làm hại cô cũng muốn có chồng rồi.

"Đây chị Linh, chúng tôi đi trước đây."

"Ừ, nhớ lần sau giới thiệu bạn cô cho tôi."

"Được."

Trên đường trở về, tâm tình Đường Kiều tốt lắm ngồi ở ghế sau ngâm nga một bài hát, Chu Chú mặc dù đầy mình nghi vấn, nhưng suy nghĩ vì an toàn,

quyết định vẫn là đợi đến lúc về nhà rồi hỏi sau đi.

Chờ đến lúc về đến nhà bà ngoại, trong nhà không có người, Đường Kiều kỳ quái nhìn bốn phía.

"Ông bà ngoại đi đâu rồi?"

"Bọn họ đến khách sạn chuẩn bị một chút rồi."

Lúc này bụng Đường Kiều đã có một chút lỗi, Đường Kiều vong tình nhảy lên một chút, Chu Chú lập tức đè chặt cô, trái tim anh không chịu được loại kích thích như vậy.

"Vợ, em nhẹ chút."

"Chồng, mọi người thật vất vả, em yêu anh."

Nữ bác sĩ dạy chiêu thứ nhất, nói cho chồng cô yêu anh, hắc hắc.

"Anh cũng yêu em."

Chu Chú hôn nhẹ ở trên môi Đường Kiều, bỗng nhiên nhớ tới, anh còn có rất nhiều vấn đề chưa hỏi đến, bị cô ngọt trái ngọt phải, tí nữa thì quên mất.

Ôm Đường Kiều ngồi lên ghế sofa, Chu Chú rót một chén nước đưa lên miệng cho cô uống.

"Kiều Kiều, e, vừa ở đó làm gì vậy?"

Uống hai ngụm nước, Đường Kiều liếm liếm môi, giống như cảm ơn, hôn hôn Chu Chú.

"Gặp bác sĩ."

Bác sĩ tâm lý thật sự công việc kiếm tiền hạng nhất, cô mỗi ngày ở nơi đó ngốc hai giờ mà thôi, hai giờ 3000 kia, chẳng khác cướp giật là mất.

"Đây không phải."

Chu Chú muốn nói chính là, đó không phải là phòng khám tâm lý sao? Nhưng lời đến môi lại nuốt trở lại, bởi vì anh không xác định có thể nói hay nói.

"Đúng, đó là phòng khám tâm lý, em biết, em cũng không đi nhầm."

"Vậy em."

"Chu Chú, em yêu anh, rất yêu anh."

Cho nên nguyện ý vì anh thay đổi bản thân, không phải là cậu nhỏ sao, a a, nhanh chóng tiếp cận, cô nhất định có thể ở dưới.

Trong lúc nhất thời, hai người không nói gì nữa, mà là nụ hôn ngày càng sâu này.

"Này này này, tôi nhìn thấy cái gì, này này này, cái gì tôi cũng không nhìn thấy nha."

Nghe được thanh âm, hai người đồng thời quay đầu, nhìn thấy mấy người đứng ở cửa.

Ông bà ngoại Đường, cậu cả mợ cả, còn có cha mẹ Chu Chú, đương nhiên, lần này tiểu bằng hữu Tuấn Khanh cũng tới rồi.

Người nói chính là mợ cả, vừa nói vừa che mắt lại, lại còn hé hé ra quang minh chính đại nhìn.

Đường Kiều nháy mắt đỏ mặt lên, nói, kỳ thực cô chẳng phải cái người dễ dàng thẹn thùng, nhưng mà, ba mẹ Chu Chú cũng đang ở đây, dù sao còn chưa có làm quen.

"Cậu."

"Cậu thật sự cái gì cũng không thấy được."

Mọi người đi vào trong nhà, cậu cả Đường vẫn còn trêu ghẹo.

"Được rồi, anh đừng trêu con bé nữa, anh nhìn xem mặt Đường Kiều đã đỏ hết lên rồi còn gì."

Phốc, mợ, người. Cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Chu Chú trước kêu bà ngoại ông ngoại, sau đó lại chào cậu mợ, cuối cùng rốt cục đến phiên ba mẹ mình rồi."Ba mẹ, làm sao hai người lại ở đây?"

"Vốn là đến thăm Kiều Kiều, gọi điện thoại đến, lão sư trưởng nói Kiều Kiều đi bệnh viện, vừa khéo bọn họ muốn đi xem khách sạn, chúng ta liền đi cùng luôn."

Người một nhà vây quanh cái bàn ngồi xuống, Đường Kiều tính toán đi rửa hoa quả, bị Chu Chú một phen đè lại.

"Em đừng động, anh đi làm cho."

Mẹ Chu che miệng cười, "A, xem này đau lòng vợ mạnh mẽ."

Ba Chu cũng vui vẻ, "Người trẻ tuổi thôi."

Bạn nhỏ Tuấn Khanh ôm con chuột của mình, đứng ở trước mặt Đường Kiều.

"Chị, sau khi chị sinh tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo có phải gọi em là cậu không?"

Đường Kiều hơi há mồm, khụ. Đợi chút, chờ cô tính đã.

Nhìn Đường Kiều một mặt rối rắm, mọi người lại cười vang một trận.

"Thân ái, không cho chê cười chị."

Chu Chú rửa xong trái cây xong đi ra đặt đĩa hoa quả lên mặt bàn, lấy tay nhéo nhẹ mũi bạn nhỏ Tuấn Khanh, bao che khuyết điểm nghiêm trọng.

Bất quá, nhéo quá mạnh mũi bạn nhỏ Tuấn Khanh rồi. Lau nước trên mũi, bạn nhỏ Tuấn Khanh nghiêm mặt nói.

"Em không có bắt nạt chị ấy, em đang hỏi chị ấy một vấn đề."

"Chị em đầu óc đơn giản, vấn đề em hỏi rất phức tạp chính là bắt nạt cô ấy."

Dựa vào, em gái nhà anh.

Anh mới ngốc, cả nhà anh mới ngốc.

Hu. cô khóc, cả nhà anh không phải cũng bao gồm cả cô sao, còn có tiểu gia hỏa trong bụng chưa đi ra.

Ha ha, mọi người cười to một trận, mỗi lần ở cùng cô dâu mới, đều có thể khiến mọi người vui vẻ cười đùa không thôi.

"Chu Chú!"

"Được rồi được rồi, không cười nữa."

Thật sự không thể cười nữa, nhìn sắc mặt Đường Kiều tối tăm, anh có một loại dự cảm, buổi tối anh sẽ chết cực kỳ thảm.

Vốn kế hoạch ban đầu của Chu Chú là trước hôn lễ, đưa Đường Kiều về thành phố H chỗ ba mẹ cô ấy, nhưng việc này ban đầu là vì Đường Kiều không đồng ý, càng về sau lại bởi vì Đường Kiều mang thai, không nên ngồi xe quá lâu, cho nên thẳng đến hôn lễ, Đường Kiều mới lại nhìn ba mẹ Đường.

Đường Uyển có lớp học, cho nên không đến.

Hôm nay Chu Chú cùng Đường Kiều kết hôn, bao trọn khu vực này, bộ áo cưới trên người Đường Kiều, bao gồm cả hai bộ lễ phục tân nương trên lầu, đều là do chính tay Chu Chú chỉnh sửa.

(chi tiết sẽ viết không nhiều, viết giống như bó vải quần chân, xấu hổ.) (câu này chắc là của tác giả)

Lúc Đường Kiều khoác tay cậu nhỏ Đường đứng ở bên kia thảm đỏ, thông thả đi về phía anh, Chu Chú nhìn đến mất hồn.

Thẳng đến khi cậu nhỏ Đường cầm tay Đường Kiều đặt vào tay Chu Chú, Chu Chú mới lấy lại tinh thần.

Ngụ Châu là phù rể, phù dâu Đường Kiều mới đến chính vị nữ bác sĩ kia, Chu Du ngồi ở phía dưới, thần sắc có chút ảm đạm nhìn Chu Chú cùng Đường Kiều, cùng với. cậu nhỏ Đường đứng ở phía sau bọn họ, còn có vị phù dâu cô không hề biết kia, vị trí đó, vốn phải là cô. . . .

Cậu cả Đường là MC, dù sao cũng là người từng kết hôn, chủ trì đứng lên đầu vào đây.

Tiếp theo, cậu cả Đường tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Đường Kiều lại một phen đoạt lấy micro trên tay cậu cả Đường, mọi người cả kinh.

Cô dâu này. Thật là khí phách.

"Cho tôi xin vài phút được không?"

Thân là MC cậu cả Đường lau mồ hôi, tình huống này, trước đó hoàn toàn chưa nói với anh nha.

Đường Kiều cũng không để ý tới cậu cả Đường đang khó xử, cầm micro tiếp tục nói.

“Ồ đây tôi thật sự muốn nói hai tiếng xin lỗi.”

Đường Kiều nói tới đây, trong lòng mọi người thời đều lộp bộp một chút, sẽ không phải là cho tới bây giờ, cô còn muốn nói ra cái gì hủy hôn linh tinh chứ.

“Tôi biết, mọi người chăm sóc nhường nhịn tôi, thật vất vả, tôi không tốt, tính tình thối, còn khuyết điểm đầy người, là mọi người luôn luôn bao dung tôi, thực xin lỗi ông bà ngoại, lớn tuổi như vậy rồi, còn phải quan tâm đến tôi tính tình xấu như vậy.”

Dưới đài ông bà ngoại Đường, mợ cả Đường, còn có ba mẹ Đường, bắt đầu ào ào gạt lệ.

“Tiếp theo, tôi muốn nói xin lỗi, là chồng tôi, Chu Chú. Trên người tôi một đống tật xấu, có đôi khi tôi còn không còn chịu được chính mình, nhưng anh vẫn yêu tôi như vậy, cũng kiên trì yêu tôi. Trước kia tôi thường xuyên trốn tránh anh, sau này sẽ không tránh nữa, mỗi ngày khi dễ anh, đặc biệt sau khi mang thai, tôi dựa vào đứa nhỏ trong bụng, tâm tình không vui đối với anh quyền đầm cước đá, ngay cả mùa hè, anh cũng không dám ở bên ngoài mặc áo ngắn tay.”

Đường Kiều nói xong, thâm tình khẩn thiết nhìn Chu Chú iếc mắt một cái, lệ quang chớp động, rất yêu anh.

Mọi người nghe đến đó, lại nín khóc mỉm cười, bà ngoại Đường vừa lau nước mắt vừa cười mắng, “Đứa nhỏ phá phách này, đến cùng muốn thế nào mới thôi, làm chúng ta vừa khóc vừa cười.”

Ba mẹ Chu Chú cũng cười theo, không có một chút nào cảm thấy con trai mình bị “ngược đãi” cảm thấy đau lòng.

“Ồ trong này, tôi chỉ muốn nói với anh ấy một câu. Chồng, em yêu anh, sẽ yêu thật lâu, so với yêu ông bà ngoại ít một chút, so yêu cậu cả cậu nhỏ nhiều một chút.”

Có những lời này của Đường Kiều, Chu Chú cảm thấy tất cả những việc mình làm từ trước đến nay đều xứng đáng.

Nâng mặt Đường Kiều lên, Chu Chú hôn xuống thật sâu, không một tiếng động, cái hôn này kéo dài mấy chục giây.

Thẳng đến khi Đường Kiều bị hôn đến chân mềm, Chu Chú mới buông ra.

Cậu cả Đường vừa mới chuẩn bị tiếp tục vai trò chủ trì hôn lễ, Đường Kiều cũng không cho.

“Chồng, anh kiểm chế một chút, em còn chưa nói xong đâu.”

Cậu cả Đường quả thực muốn hồng mắt, cô nương nhà anh này sao lại nhiều việc như thế chứ.

“Hôm nay rất muốn nói thực xin lỗi còn có hai người, một người là cậu nhỏ của tôi, nhiều lúc tôi tùy hứng mang đến cho cậu rất nhiều phiền phức, nhiều năm như vậy bởi vì tôi tùy hứng mà cậu càng khép kín, nhiều năm như vậy, cậu lại vẫn trước sau như một chiều chuộng che chở tôi, giả sử tôi làm sai, cậu vẫn chiều tôi như vậy. Cậu nhỏ cũng bốn mươi tuổi rồi, đến bây giờ còn không tìm mợ nhỏ cho tôi, bà ngoại đầu cũng bạc như vậy rồi, mọi người nhà ai có con gái giới thiệu cho cậu một người.”

Người dưới đài lúc này đã dờ khóc dờ cười, chứng thân hữu lại càng vỗ trán, đầu đầu không thôi.

Chu Du ngồi ở trong đám người vui mặt vào trong bàn tay, đã khóc không thành tiếng.

“Một người nữa, hiện tại cô ấy đang ngồi trong đây, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chúng ta cùng đi bắt nạt người khác, cô còn từng lấy một viên đá vô giá của mẹ cô ấy để tặng cho tôi, vì thế, mẹ cô ấy nói muốn đánh chết cô ấy.”

Nói tới đây, Đường Kiều đã có chút cứng rắn nuốt, Chu Du ngồi ở phía dưới cũng vậy, khuôn mặt vui vào lòng bàn tay vẫn chưa ngẩng lên.

“Chu Du, thực xin lỗi.”

Một số người biết Chu Du, ào ào nhìn về phía Chu Du, một số người không biết cô, cũng nhìn theo hướng mấy người biết cô.

“Chu Du, Kiều Kiều đang nói chuyện với con kìa, con cứ vui mặt làm cái gì.”

Mẹ Chu Du thở dài, ngượng ngùng hướng mọi người cười cười, có chút oán trách, con gái của mình lúc này sao lại như vậy chứ.

Chẳng lẽ là bởi vì Đường Kiều cùng Chu Chú không có tìm cô làm phù dâu? Tuy rằng bà cũng buồn bực chuyện này.

“Chu Du, tôi thu hồi lại lời tôi đã nói, cô sẽ vĩnh viễn là bạn tốt nhất của tôi, mãi mãi không thay đổi. Ở trong này, tôi còn muốn thu lại một câu nữa, nhà ai có con gái, tự mình giữ đi, cậu nhỏ tôi là của bạn tốt nhất của tôi, tuy rằng tôi có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ, cảm thấy cô vẫn kém cậu tôi một chút.”

Nói tới đây, trong đám người đều đã nở oanh, mà Chu Du nhưng vẫn không ngẩng mặt lên.

Ông bà ngoại Đường còn có ba mẹ Chu Du, đều bị cả kinh rớt cằm, ngay cả cậu cả Đường trên kia cũng không kịp phản ứng.

Này kết hôn. . . . Thật kích thích rồi.

“Đứa nhỏ này, đứa nhỏ đáng chết này, làm gì lại không nói cho ta một tiếng, một hai điều gạt ta, Chu Du là một cô gái tốt như thế, gạt ta làm gì chứ, ta đâu có phản đối.”

“Mẹ, người đừng khóc, đừng khóc, đây không phải là chuyện tốt sao, lão nhị rút cuộc cũng có người muốn rồi.”

Mà ba mẹ Chu Chú đành phải khó khăn đối với bà ngoại ông ngoại Đường cười, “Đứa cháu này. . . .”

Haizz, bọn họ không thể nói cháu gái của anh không xứng với cậu nhỏ Đường đi, tuy rằng sự thật nhìn qua là như thế.

“Chu Du, con nói cho mẹ, sao lại thế này?”

Mẹ Chu Du nắm tay cô, lại thế nào cũng bất động, Chu Du nhìn không được, nhào vào trong lòng mẹ cô khóc lớn lên.

Mọi cả Đường lác đầu, nghĩ rằng đứa nhỏ Đường Kiều này, đây là tính toán làm khóc bao nhiêu người?

“Chu Du, cô lại không lên nhận cậu nhỏ đi, không tôi bảo con nhà người ta đến cướp mất đấy.”

Đường Kiều cầm micro, một bộ dạng như nữ vương.

Chu Chú bắt đắc dĩ, tuy rằng cảm thấy cô có chút nháo, lại nhỏ vô cùng tốt.

Mẹ Chu Du vỗ vỗ lưng Chu Du, cũng đi theo lau nước mắt.

“Đi thôi, đứa nhỏ, Kiều Kiều gọi con đấy.”

Chu Du dưới sự giúp của mẹ mình đứng dậy, đi vài bước, vẫn chưa đi lên đài đã bị cậu nhỏ Đường đứng phía sau Đường Kiều ôm lên.

Chu Chú cầm khăn giấy, giúp Đường Kiều dè dặt cẩn trọng giúp cô lau nước mắt trên mặt, đỡ phải để cô lau lung tung, tàn sát khuôn mặt xinh đẹp.

Đường Kiều khịt khịt mũi, cô nhìn nhưng nước mắt vẫn chảy ra, đưa micro cho cậu cả Đường.

“Được rồi, cậu cả, bây giờ người có thể tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu được rồi.”

“Không phải hai người đã hôn rồi sao?”

Cậu cả Đường thành công bị kinh sợ, còn có chút thần thờ.

“Lại hôn một lần.”

Đường Kiều khí phách nói.

Nhưng cậu cả Đường cảm thấy lúc này còn một việc quan trọng hơn cần làm.

“Này lão nhị cùng Chu Du đâu, gọi người lên cũng phải làm chút gì đi chứ.”

Cậu cả Đường vừa nói xong, phía dưới liền ồn ào.

“Cầu hôn, cầu hôn. . . .”

Chu Du cũng nhìn không được nữa, vui mặt vào ngực cậu nhỏ Đường lớn tiếng khóc.

Nhưng âm thanh ồn ào cũng không có ngừng lại, “Cầu hôn. . . Cầu hôn. . .”

Ở phía dưới bà ngoại Đường không nhìn được động tác chậm chạp của con trai mình nóng nảy, đứng lên, cầm hoa trên mặt bàn, cũng không quản người ta dùng để làm gì, cầm hoa đi lên trên, sau đó nhét vào tay cậu nhỏ Đường.

“Tiểu tử, nhanh chút cầu hôn, nếu để cô gái tốt như vậy chạy mất, xem mẹ thế nào thu thập con.”

Cậu nhỏ Đường dờ khóc dờ cười nhìn bà ngoại Đường liếc mắt một cái, buông Chu Du ra, dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, lấy micro trên tay cậu cả Đường, cậu cả Đường đáng thương thật muốn khóc, anh thật vất vả mới được làm MC, anh dễ dàng sao?

“Mọi người đều biết, tôi Đường Kiều, so với cô ấy lớn hơn mười mấy tuổi, mà Chu Du, là bạn tốt nhất của con bé, yêu một người lớn tuổi như vậy, cô phải cần đến bao nhiêu dũng khí cơ chứ. Đối với những chuyện đã qua, tôi không muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng tôi muốn nói chính là: Chu Du, anh yêu em, sau này, anh chính là dũng khí của em.”

Cậu nhỏ Đường nói xong thế nhưng chân sau quỳ đến trên mặt đất, hai tay nâng hoa bà ngoại Đường.

“Chu Du, gả cho anh.”

Chu Du hai tay bịt mắt, thế nào cũng không chịu gặp người, người phía dưới lúc này đã gấp lên rồi.

“Đáp ứng anh, đáp ứng anh, đáp ứng anh. . . .”

Rốt cuộc, Chu Du chậ rãi gật đầu, dưới đài không tự chủ được phát ra một trận tiếng reo hò.

Hôm nay đến dự hôn lễ này coi như là đúng rồi, thật kích thích rồi.

Nhưng mà, lúc mọi người ở đây vui vẻ, còn có một người không vui vẻ.

Người này chính là đồng chí phù rể, Ngu Châu.

Lần này xem như liên giải quyết xong ba người, không ngờ sau này lại lòi ra một cái người độc thân là anh rồi. Anh đều đã nhìn chán ánh mắt phun ra lửa của lão gia hỏa nhà anh rồi, anh có dự cảm, tối hôm nay trở về, anh nhất định sẽ bị đánh rồi. Anh thậm chí thấy được lão gia tử nhà anh, tay nắm quai trượng đã rục rịch rồi.

Thượng Đế, cứu mạng a, không thể chơi anh như vậy nha.

Chị Linh thân là phù dâu, nhìn vẻ mặt như táo bón của Ngu Châu, không biết rút chỗ nào ra một tấm danh thiếp.

“Tiên sinh, tôi cảm thấy, anh tựa hồ bệnh không nhẹ, có thời gian hoan nghênh đến phòng khám tâm lý của tôi, sớm trị đi.”

Phốc!

Ngu Châu rất muốn cầm danh thiếp trong tay ném xuống đất.

“Chỗ đó của tôi rất nhiều cô gái độc thân nha.”

Được rồi, đó chính là cái bây giờ anh đang rất cần.

Xoa xoa mi tâm, Ngu Châu bỏ tấm danh thiếp vào trong ví.

Chính văn kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Chị, Yên Lặng Bị Ấn Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.